TAMI HOAG

Bütün dünyada milyonlarca satan Gece Günahları yazarı

GÜNAH KADAR SUÇLU

Tami Hoag

Günah Kadar Suçlu

Guilty as Sin

(Deer Lake Serisi-2)

Günah Kadar Suçlu – Guilty as Sin / Tami Hoag

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli

Kapak tasarımı:Işıl Şeker

Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Birinci baskı: Ekim, 1998

ISBN 975 - 329 - 251 - X

Oğlak Yayınları

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

e-posta: oglak@oglak.com

Herşeyden önce, hukuk asistanı, kardeş yazar, ve dost Nancy Koester'a mahkeme sisteminde bana rehberlik ettiği için yürekten teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Uzmanlığını paylaşırken ve sonsuz sorularımı yanıtlarken gösterdiğin cömertliği her zaman şükranla hatırlayacağım. Ayrıca, beni dünyalarına soktukları ve sorularımı sabırla yanıtladıkları için avukat Charles Lee'e, asistan avukat Steve Betcher'e, hakim Robert King'e, ve Goodhue Bölge Savcılık Bürosu'ndaki herkese teşekkür ederim. Tanrı şahidimdir ki Park Bölgesi mahkemesindeki bütün insanlar benim hayal dünyamın ürünleridir ancak bu konuda siz de istediğiniz biçimde hayat kurmakta serbestsiniz.

Diva'lara,kriz ve delilik dönemlerinde verdikleri destek için

Adaletin tek, kötülüğün pek çok yüzü vardır.

Moses Ben Jacob Meir Ibn Ezra

GİRİŞ

"Ölme zamanı, bugün doğumgünün, orospu."

Doğumgünü. Otuz altı yaş. Ellen'in korkuyla beklediği gün. Otuz altı birden çok genç görünmeye başlamıştı.

Hızlı adımlarla merdivenden yukarı çıkarken ayakkabısının topuğu kenara çarpınca sendeledi. Tırabzanı yakalamak için uzandığında tırnakları duvarın kaba badanasına sürtündü, bir tırnağı kırıldı, parmakları sıyrıldı.

Merdiven boşluğu loştu. Yalnızca üstteki ve alttaki hollerden gelen ışıklarla aydınlanmıştı. Güvenlik ışıkları. Oysa güvenlik açısından hiçbir şey sağladıkları yoktu. Zihninin gerisinde alçak ve dumanlı bir ses: "Patronunun güvenlik konusunda birileriyle konuşması gerek. Bu çok hassas bir dava. Her şey olabilir."

Ellen üçüncü kata çıktı, koridorda sapıp doğu yönünde yürüdü. Doğu merdivenine varabilse... Binalar arasındaki geçide bir girebilse... Şeriflik bürosu iki adım ötedeyken kendisine saldırmaya cesaret edemezdi.

"Seni yakaladık işte, orospu!"

Önünden koştuğu bürolarda telefonlar vardı. Odalar kilitliydi. Katilliğine soyunmuş kişi gülerek koşuyordu arkasından. Ses bir mızrak gibi delip geçiyordu Ellen'i, tıpkı adamın kendisini öldüreceğini bildiği gibi. Adam kovalamayı planlamış olmayabilirdi ama şimdi bu da oyunun bir parçası olmuştu.

Oyun. Bunun çılgınlığı ölüm olasılığı kadar ürkütücüydü. Sistemi alt et. Yaşamları parça parça et. Öldür. Kişisel bir şey değil. Yalnızca bir oyun.

Ellen, Yargıç Grabko'nun duruşma salonunun önünden geçti, güneydoğu merdiven boşluğuna giden köşeyi döndü. Merdiven boşluğundaki inşaat iskelesi yolunu kesti. Bina onarımcılarının iskelesi. Tanrım, aptal bir alçı tavan süsü yüzünden ölecekti.

"Şah-mat, akıllı orospu."

Kuzeydoğu merdivenleri bir mil uzakta gibiydi. Arada adliye binasıyla cezaevi arasındaki üst geçidin demir kapılan vardı. Ellen duvardaki yangın alarmına atılıp cam tüpü kırdı.

Tüp kırıldı. Ama o kadar. Ses çıkmadı. Alarm zili çalmadı.

"Tanrım, olamaz!" Lanet onarım işleri. Eskiler sökülüp yenileri takılacak. Teknolojinin son harikası.

"Haydi, Ellen. İyi bir orospu ol da bırak seni öldüreyim."

Ellen yangın hortumunun bulunduğu dolabın kapısının kolunu yakalayıp çekti.

"Öleceksin, orospu. Oyunu kazanmamız gerek." Adamın eli Ellen'in kolunu yakaladı. Ellen'in parmakları baltanın sapını kavradı.

GÜNLÜK GİRİŞİ

Bizi kendi oyunumuzda yendiklerini sanıyorlar.
Zavallı basit kafalılar.
Her satranç üstadı zafere doğru ilerlerken
Küçük yenilgilere razı olacağını bilir.

Bu turu kazandıklarını sanıyorlar ama
Oyunun sonuna daha çok var.

Bizi yendiklerini sanıyorlar.
Biz de gülüp diyoruz ki:
"Bir Üst Seviye"ye hoş geldiniz.

BİRİNCİ BÖLÜM

24 Ocak 1994, Pazartesi

"Bir oyun olduğunu söyledi" diye mırıldandı kadın. Sesi fısıltı kadar hafif, acıyla gergindi.

Bir hastane yatağında yatıyordu. Yüzündeki koyu morluklar çarşaf ve örtülerin çıplak beyazlığı ve teninin kül beyazlığıyla tam bir çelişki oluşturuyordu. Sağ gözü neredeyse kapanmıştı, eti olgun bir erik rengindeydi. Boynunda mor satenden bir kurdele gibi çepeçevre boğma izleri vardı. Patlamış dudağı dikilmişti.

Sancı, anı pırıltılarını getirmişti: Ani, şiddetli, bangır bangır. Öylesine keskin, öylesine yoğun bir sancının anısı şimdi âdeta ses ve tada dönüşüyor, korkunun kokusunu, kötülüğün tadını alabiliyordu sanki.

"Akıllı kız. Belki de seni öldüreceğimizi sandın, ha?"

Boğazı göremediği eller tarafından sıkılıyor. Hayatta kalma güdüsü dalga dalga yükseliyor içinde. Ölüm korkusu dalganın üstünde.

"Seni öldürebiliriz." İpeksi bir mırıltı ses. "Birincisi olmayacaksın nasılsa..."

Hava ciğerlerinde iki yumruk gibi, sonra yavaş yavaş dişleri arasından boşalıyor.

Savcı yardımcısı Ellen North, o anın geçmesini bekledi. Yatağın yanındaki taburede oturuyordu. Not defteriyle küçük ses alma cihazı sağındaki tepsinin üzerindeydi. Megan O'Malley'le birkaç gün önce tanışmıştı. Minnesota Cezai Takibat Bürosu ajanı hakkındaki izlenimi bir avuç sıfattan oluşuyordu:

Dayanaklı, cüretli, yetenekli, kararlı, yeşil gözlü ve kavgadan yılmayan ufak tefek bir kadın. CTB'nin sahra ajanlarının erkek saflarını ilk kez delen insan. Deer Lake bölge bürosundaki ilk gününde Kirkwood'ların oğlu kaçırılmıştı. On iki gün önce. Masum ve sakin bu taşra kasabasını bir karabasanın derinliklerine çeken on iki gün.

Megan olayı çözmeye çok yaklaşmıştı. Örtünün altında hasar görmüş olan sol dizi yükseltilmişti. Sağ elinde alçı vardı. Doktoruna bakılırsa el çok kötü ezilmişti ve adam bir uzmanın titiz bakımı altında bile "o zavallı kemikçiklerin" akıbetinden korkuyordu.

Megan hava izin verdiği takdirde Salı günü Deer Lake Hastanesi'nden Minneapolis'te Hennepin İlçe Tıp Merkezi'ne nakledilecekti. Aslında saldırıya uğradığı gece nakledilecekti ama Minnesota bir Ocak fırtınasının pençesinde kıvranmaktaydı. Aradan iki gün geçmiş, Deer Lake otuz santim karın altından ancak görünmeye başlamıştı.

"Bunun bir oyun olduğunu söyledi" diye Megan yine baştan başladı. "Josh'u kaçırmak. Beni kaçırmak. Herkesi kandırmak. Biz, sizi hep kandırdık dedi... Biz, hep biz..."

"Odada başka birinin varlığını duydun mu?"

"Hayır." Megan yutkunmaya çalıştı, yeni bir sancı dalgasıyla yüzü buruştu.

"Biz bütün hamleleri, bütün seçenekleri, bütün olasılıkları hesapladık... Asla kaybetmeyeceğiz. Beni anlıyor musun? Bizi yenemezsiniz. Biz bu oyunun ustasıyız... parlak ve yenilmez."

Sekiz yaşındaki Josh Kirkwood, normal bir Çarşamba gecesi hokey antrenmanından sonra Gordie Knutson Buz Pisti'nin dışından kaybolmuştu. Geriye işe yarar bir ipucu bırakılmamıştı. Tek tanık, yarım blok ötedeki bir evin penceresinden tesadüfen bakmakta olan bir kadındı ve o da telaşlanacak bir şey görmemişti: Küçük bir çocuk antrenmandan sonra bir araca biniyordu. Herhangi bir zorlama ya da korku yoktu görünürde. Arkasında yalnızca içinde bir not olan torbasını bırakmıştı.

bir çocuk kayboldu

cahillik masumiyet değil GÜNAHtır

Bir oyun. Ve Megan bir piyon olarak kullanılmıştı. Bunu düşündüğü anda içinde hiçbir işe yaramayan bir duygu seli kabardı. Öfke, hiddet, nefret doğuran bir çaresizlik. Bütün bunların içinde kendini tatmin eden tek şey adamın son darbesini önledikleri ve Garrett Wright'ın şimdi Deer Lake Cezaevi'nde bir hücreye kapatılmış olmasıydı.

Garrett Wright. Harris Koleji'nde psikoloji profesörü. Medyanın bu olayı yaratan zihnin çarpık çalışmasını açıklaması için çağırdığı "uzman tanık." Kirkwood'ların komşusu. Toplumun saygın bir üyesi. Çocuk suçluların gönüllü danışmanı. Hiçbir kusuru olmayan bir insan.

Ancak Wright yakalanmışsa da, Josh'tan hâlâ ne bir iz vardı ne de bir haber.

"Gözlerin bağlı mıydı?"

"Evet."

"Garrett Wright'ı görmedin demek."

"Ayaklarını gördüm. Topukları üzerinde ileri geri sallanma huyu var. Bunu kendisiyle tanıştığım ilk gün fark etmiştim. O gece de aynı şeyi yapıyordu. Yaklaştığında botlarını görebiliyordum."

"Bu bir kanıt sayılmaz."

Megan savcı yardımcısına kaşlarını çattı. Öfkesi uyuşturucu ve sancının yarattığı sisi deliyordu. Lanet avukatlar. Garrett Wright kendisine uyuşturucu ilaç vermiş, korkutmuş, taciz etmiş, küçük düşürmüştü. Megan için her şey demek olan mesleğini bile sona erdirmişti belki de. On yıllık polislik, kriminoloji doktorası, FBI akademisinden diploma -gayet iyi bir polisti- ve Ellen North da şimdi karşısında hanım hanımcık oturmuş sanki Megan, Adalet Hanım kadar kör, sıradan bir sivilmiş gibi sakin sakin sorguya çekiyordu.

"Oydu, o orospu çocuğuydu. Benim nereye gittiğimi biliyordu. Onu bulmama az kaldığını biliyordu. Beni yakaladı, öldüresiye dövdü, Josh'u kaçırdığının kanıtı olan bir çarşafa sardı..."

"O çarşafın neyi kanıtlayacağını henüz bilmiyoruz" diye Ellen sözünü kesti. "Üzerindeki kanın kime ait olduğunu bilemiyoruz. Laboratuara acil olduğunu söyledik ama DNA testleri haftalar alır. Kan, Josh'un olabilir de, olmayabilir de. DNA analizi kanın Paul Kirkwood ile Dr. Hannah Garrison'un çocuklarının olduğunu gösterirse, kullanacak bir şey elde etmiş oluruz. Ama bu bir kandırmaca da olabilir. Çocuğu kaçıranın bizi izden uzaklaştırmak için çalışması daha akla yatkın..."

"Onun aklına yatkın" diye Megan kadına itiraz etti. "Herif her şeyi yapabileceğine inanıyor ama bizi fazla küçük

gördü. Sen kimden yanaşın?"

"Benim kimden yana olduğumu biliyorsun, Megan. Ben de Wright'ın cezasını çekmesini senin kadar istiyorum..."

"O konuda bana asla erişemezsin."

Ellen bu noktayı tartışamazdı. Megan'ın sesinin altındaki acı nefret tartışılmazdı. Wright'ın her darbesiyle kadının içinde vurarak biçimlendirdiği duygu Ellen'in hayal edebileceği her şeyden daha derindeydi. Bu bir kurbanın öfkesinin, gururlu bir polisin küçük düşürülmesiyle bin kat artmış haliydi. Ellen kendinin kişisel ve ahlaki adalet açlığının onunla kıyasla çok soluk kaldığının farkındaydı.

"Onun cezalandırılmasını istiyorum" dedi. "Ama aleyhindeki iddianın çok sağlam olması gerek. Avukatının küçük bir çatlak bile görmesini istemiyorum. Bizim iddianamemiz ne kadar sağlam olursa ondan gerçeği almak şansımız o kadar artar. Bu Josh'u geri almak demek olabilir."

Ya da cesedinin nerede olduğunu öğrenmek.

O cümleyi söylemedi ama. Olaya karışan herkes Josh Kirkwood'u sağ bulma şansının ne olduğunu biliyordu. Wright ve her kimse suç ortağı, kendilerini teşhis edebilecek tek kişiyi sağ bırakmazlardı.

"Wright ile avukatının karşısına sağlam bir iddianame ile çıkarsak onları cinayet suçlamasıyla tehdit edip ceset bulunmadığı takdirde bile cinayet kararı çıkartabileceğimizi gösterirsek, o zaman Wright bize Josh'u verebilir. Gerektiği kadar dikkatli ve kurnaz olabilirsek onu buna zorlayabiliriz."

"Senin akıllı bir kız olduğunu sanmıştık ama sen de o aptal orospulardan birikmişsin." Cisimsiz bir ses. Fısıltıdan öteye gitmiyor, ama öfkeyle gergin ve titrek.

Megan ürperdi. Kör. Güçsüz. Kırılgan. Beklemede. Sonra darbe bir yandan indi, sonra bir daha, bir daha.

Megan kalbinin derinliklerinde başlayan acı, zayıflık ve korku çığlığını güçlükle bastırdı.

"İyi misin?" diye Ellen kaygıyla sordu. "Hemşireyi çağırayım mı?"

"Hayır."

"Şimdilik burada bırakalım istersen. Yarım saat sonra gelip..."

"Hayır."

Ellen her ne kadar ihtimal vermiyorsa da, kadının fikir değiştirmemesi için bir şey söylemedi. Megan O'Malley bürodaki yerine olaylar karşısında pes edip geri çekilerek gelmemişti. CTB Yukarı Orta batı'nın en üst düzey asayiş makamıydı. Ülkenin en iyilerinden biri. Ve Megan da en iyilerin en iyisiydi.

Ellen onun bu ateşliliğine güveniyordu. Bir saate kadar savcıyla buluşacaktı. Megan'ın ifadesine ve onu kafasında oluşturduğu plana uydurabilmek için zamana ihtiyacı vardı.

Masa başında patronunun karşısında oturduğunda ihtiyaç duyacağı her şey elinin altında olmalıydı. Rudy Stovich'in ne yapacağı belli olmazdı ama bir yöne doğru da güdülebilirdi. Ellen, Park İlçesi'nde geçirdiği iki yıl içinde bu yöneltme güdülerini bir refleks olacak kadar

geliştirmişti. Aslında Wright davasını istediğinden bile emin değildi ve henüz stratejisini kurmakla meşguldü.

Megan soluğunu denetlemeye çalışarak, "Savcı sen mi olacaksın?" diye sordu. Alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı.

"En azından ekibin içinde olacağım. Başsavcı henüz son kararını vermedi."

"Eh, acelesi ne? Tutuklamayı yapalı yalnızca iki gün oldu. Peki ilk duruşma ne zaman?"

"Kefalet duruşması yarın sabah."

"Kefalet isteyecek mi, yoksa büyük jürinin önüne çıkmayı mı tercih edecek?"

"Göreceğiz."

Medya büyük jüri olayına bayılırdı. Sanki 'büyük' sözcüğü "daha iyi" ya da "daha önemli" anlamlan taşırmış gibi. Büyük jüri duruşması savcının vitriniydi. Savunmanın müdahalesi olmadan ve tanıklarının çapraz sorgulaması yapılmadan kanıtlarını sunabilirlerdi. Mantıklı bir kuşkudan başka bir şey kanıtlamak zorunda değillerdi. Bütün gereken sanığın suçu işleyebilecek olası bir nedeninin bulunduğuydu. Büyük jürinin yararlan vardı. Minnesota'da yalnızca büyük jüri birinci dereceden cinayet suçlamasını kabul ederdi. Ancak henüz ortada bir cinayet olmadığından bu iddianamenin kaderi iki düzine sıradan yurttaşın ellerine bırakılmış olacağı fikri Ellen'in avuçlarını terletiyordu.

Büyük jürinin üyeleri istediklerini yapabilirlerdi. Savcının iddianamesini dinlemek zorunda değillerdi. Garrett Wright'ın kötülük yapabileceğine inanmazlarsa herif elini kolunu sallayarak çıkar giderdi. Ellen, büyük jüri önünde

solo bir performans yapmanın vereceği tatminin Rudy'nin sağduyusunu etkilemeyeceğini umuyordu.

Stovich, Park İlçesi başsavcılığını on yıldır sürdürmeyi yalnızca hukuk zekâsıyla değil politik oyunlarıyla da becermişti. Ceza hukukundan çok medeni hukuktan hoşlanan adam, savcılığını üstlendiği birkaç davayı da politik değerleri açısından tek tek seçmişti. Mahkeme stili, eski moda ve beceriksizdi ve bir vodvil oyuncusunun zarafetine sahipti. Ancak Rudy'nin seçmenleri onu mahkeme salonlarında pek görmezlerdi ve bir dalkavuk taşra politikacısı olarak eşi yoktu.

"Wright konuşuyor mu?" diye sordu Megan.

"Bizim duymak istediklerimizi söylemiyor. Tutuklanmasının bir yanlışlık olduğunu iddia ediyor."

"Doğru. Onun yaptığı bir yanlışlık. Avukatı kim?"

"Yerel avukatlardan Dennis Enberg."

"Yalnızca avukat mı, yoksa hıyar bir avukat mı?"

"Dennis iyidir" diyen Ellen ses alma cihazını kapattı. Konuşulanları hakaret kabul etmeyecek kadar uzun bir süredir bu işin içindeydi. Bu ayrımı kendisi de zaman zaman yapardı. Ve bir avukat ailesinden geldiği için de avukat şakalarına ve hakaretlerine karşı nasır bağlamıştı.

Tabureden kayarak çantasına uzandı. Megan bilinçsizliğe doğru gidiyordu. Bitkinlik ve ilaçlar soruları bitmemiş olsa bile bu sorgulamanın sonunu getirmişti.

"Tatonka ilçesinde hafif suç olaylarına bakar, zaman zaman da kamu avukatı olarak buraya çağrılır. İşi gayet iyidir. Taşrada bu işler nasıl olur bilirsin."

"Doğru. Sen burada ne arıyorsun peki?"

Ellen kalın yün mantosunu giyip iri meşin düğmeleri ilikledi. "Ben mi? Ben yalnızca adaleti yerine getirmek için buradayım."

"Buna amin derim işte."

Ellen on iki yıllık meslek yaşamının tümünü ilçeden ilçeye dolaşarak geçirmişti. Onun, kendilerine gayet iyi para getiren vergi hukukunda, aile mesleğine girmesini isteyen ana-babası bu davranışını hiç de hoş karşılamamıştı. Ellen'in çocukluğunu geçirdiği Minneapolis kentini ve onun varlıklı batı varoşlarını içeren Hennepin İlçesi, St. Paul'daki Mitchell Hukuk Fakültesi'nden sonraki on yılını almıştı. Ellen mümkün olduğu kadar çok kötü insanı demir parmaklıklar arkasına koyma heyecanıyla kendini sürekli bir koşuşturma olan işine vermişti. Hennepin İlçesi adalet sistemi emektarları, onun bu heyecanını savaş yorgunu olanların bilmiş kuşkuculuğuyla karşılamışlar ve tükeneceği gün hakkında tahminler ileri sürmüşlerdi.

Aradan geçen on yılda Ellen'in inatçılığı artmıştı ama heyecanı da epey solmuştu. Hennepin İlçesi adliyesinin holünde durup da artık kurbanların, cesetlerin ve katillerin görüntüsüne alıştığını farkedince nasıl iliklerine kadar ürperdiğini hâlâ hatırlıyordu. Oysa o, insanın ıstırabına bağışıklık geliştirmek için savcı olmuş değildi. Davaların dosya numaralarından fazla bir şey olmadığı bir noktaya varmak için kalmamıştı sistemin içinde. Genetik yeteneği, çevre koşullandırması ve gerçekten adalet için savaşma isteği nedeniyle savcı olmuştu.

Bunun çözümü kentten uzaklaşmak, çetelerin ve büyük cinayetlerin bir sapkınlık olduğu daha aklı başında bir yere gitmekti. Bir fark yarattığını, yalnızca parmağını su kaçıran bir barajın deliğine soktuğunu hissetmediği bir yer.

Deer Lake bu beklentilerine tam olarak uymuştu. On beş bin kişilik kasaba, Minneapolis'e çok yakın ama taşra karakterini koruyabileceği kadar da uzaktı. Harris Koleji akademik, entelektüel bir topluluk ve sürekli genç bir nüfus sağlıyordu. Twin Cities'de çalışmaya giden beyaz yakalılar ise kasaba için sağlıklı bir vergi tabanı oluşturmaktaydılar. Suç artış eğilimi gösteriyorsa da, küçük çaplıydı. Hırsızlıklar, küçük uyuşturucu işleri, Buckland Peynir fabrikası işçilerinin Amerikan Lejyonu salonunda birayı biraz fazla kaçırınca birbirlerine girişmeleri. Burada insanlar hâlâ şok olabiliyorlardı. Ve Josh Kirkwood'un kaçırılmasıyla da iliklerine kadar şoka uğramışlardı.

Ellen eldivenli elinde evrak çantası, deri çizmelerinin alçak topuklarıyla cilalı parkeyi sert adımlarla geçerek Deer Lake Hastanesi'nin koridoru boyunca yürüdü. Yüz yataklık tesiste hareketli tek yer ana holdeki hemşire bölmesiyle resepsiyondu. İnsanlar beklemekten şikâyet ediyor, randevusu olanlar da daha çabuk kabul edilmeleri umuduyla oldukların' dan daha hasta görünmeye çalışıyorlardı.

Hasta, kabul bölmesinin çevresinde oyalanan bir dizi muhabir, Ellen'i görünce kalem kâğıtları hazır bir halde koştular. Pahalı yünlü mantolara ve kalın kayak ceketlerine sarınmış iki kadın ve dört erkek. Bir fotoğrafçı makinesini kaldırdı, flaş çakarken Ellen başını çevirdi.

"Bayan North, Ajan O'Malley'in durumu hakkında bir yorumda bulunacak mısınız?"

"Bayan North, Garrett Wright'ın, Ajan O'Malley'e cinsel tecavüzde bulunduğu söylentisi doğru mu?"

İkinci soru Ellen'in huysuz bir bakışına neden oldu. Adımlarını yavaşlatmadan, "Ben böyle bir söylenti

duymadım" dedi.

Çıldırmış bir medyayı idare etmenin tek yolu hiç durmadan yürümeyi sürdürmekti. Durduğun takdirde hepsi başına üşüşerek seni yiyip yutarlardı ve sonra midelerinden çıkarıp ya bir manşete ya da akşam on haberlerine oturturlardı. Ellen bu işi tuzağa düşmeyecek kadar iyi bilirdi. O dersleri çok acımasız yollarla öğrenmiş, zaman zaman bir davada feda edilebilecek yardımcı olarak sırtlanların önüne atılmıştı.

Şöyle dişe dokunur bir yanıt gelmemesi muhabirlerin iştahını kabartmıştı. İkisi Ellen'in soluna geçti. İkisi koşup önünü kesti. Sağındaki yan yan yürüyor, çözülmüş çamurlu ayakkabı bağı her adımda yere çarpıp bir ses çıkarıyordu.

"İlçe başsavcısı ne kadar kefalet isteyecek?"

"İddianamede ne gibi suçlamalar olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"İlçe başsavcısı bu öğleden sonra bir basın toplantısı yapacak" dedi Ellen. "Size sorularınızı oraya saklamanızı salık veririm."

Ellen hastanenin ön kapısından çıkarken güdüsel olarak kendini soğuğa hazırladı. Yerdeki tertemiz karlar üzerine zayıf bir güneş ışığı düşmüştü. Park alanının öte yanında bir traktör karlardan küçük bir sıradağ yaratmaktaydı.

Ellen, Bonneville model otomobiline doğru ilerlerken sertleşmiş karın üstünde yalnızca kendi ayakkabılarının gacırdamadığının farkındaydı. Gözünün ucuyla bakınca eski bir Nike koşu ayakkabısının çözülmüş bağcığının havada dalgalandığını gördü.

Mantosunun cebinden anahtarlarını çıkarırken, "Söyledim, size verecek herhangi bir şeyim yok" dedi.

" 'Yorum yok' buldoğu beslemez."

Ellen muhabire baktı. Okuldan yeni mezun olmuş olmalıydı. O kadar acemi bir görünüşü vardı ki, üzerinde kar giysileri olmadan soğuğa bırakılmamalıydı. Yüzü zarif hatlıydı. Hafif kızılımsı kara saçları gözlerine düşmüştü. Genç sabırsız bir hareketle saçlarını geriye attı. Ellen'in bir altmış yedi olan boyundan fazla uzun değildi. Bir sokak kedisi gibi zayıf, çevik ve enerjikti. Sanki biri fişini yüksek voltajlı bir jeneratöre sokmuş gibi havayı titreştiriyordu.

"Öyleyse korkarım köpeğiniz aç kalacak, Bay..."

"Slater. Adam Slater. Grand Forks Herald."

Ellen kapıyı açıp çantasını yan koltuğa fırlattı. "Grand Forks gazetesi buraya kadar muhabir yolladı, ha?"

"Ben hırslıyım" dedi genç, ayakları üzerinde sıçrayarak; her an fırlayıp koşmamak için kendini güç tutuyor gibiydi. Aç sürünün önünden koşan çaylak muhabir.

Ellen gencin heyecanından sıkılarak, "Böyle bir işe sahip olacak yaşta mısın?" diye sordu.

"Siz de hırslıydınız."

Koltuğuna oturan Ellen gencin, onun hakkında bilgiye sahip olmasına şaşarak yüzüne baktı.

"Hennepin'de bazı tanıdıklarım var."

Tanıdıklar. Onun tanıdıkları ancak sınav sorularını cebir öğretmeninin masasından çalanlar olabilirdi.

"Söylediklerine göre oradayken gayet esaslıymışsınız." Ta o zaman.

"Ben hâlâ esaslıyım, Bay Slater." Ellen kontağı çevirdi. "Her yerde esaslıyımdır."

"Evet, han'fendi." Genç, Ellen'i not defteriyle selamladı.

Ellen arabayı vitese geçirip park yerinden çıkarken, "Han'fendi" diye söylendi. Sokak trafiğine karışırken dikiz aynasından arkasına baktı. Grand Forks'lu Bay Hırslı, hastane kapısına doğru koşuyordu. "Kendinden büyük bir kadınla bir ilişkin olsun da gör bakalım. Oradayken esaslıymışsınız... Ben hâlâ esaslıyım."

Ellen mahkeme salonundaki becerilerini mi yoksa kadın olarak çekiciliğini mi kastettiğini bilmiyordu. Muhabir gözden kaybolunca aynadaki aksine baktı. Yüzü güzelden çok ilginçti. Zarif bir alın, oval bir yüz. Biraz dar, gri gözler. Biraz çirkince bir burun. Erotik fanteziler uyandırmayan ama fena da sayılmayacak bir ağız. Yaş belirtileri aradı. Gözlerini kıstığında kenarlarında beliren çizgilerin derinliğinden pek hoşlanmıyordu.

Ufukta kara bir bulut gibi bir yaşgünü beliriyordu. Otuz altı. Birden ürperdi. Soğuktanmış gibi davranıp ısıtıcıyı bir derece daha yükseltti. Otuz altı yalnızca bir rakamdı. Otuzdan çok kırka yakın bir rakam. Ama yalnızca bir rakam, zamanın geçişini belirleyen keyfi bir işaret. Oysa kendisinin kaygılanması gereken çok daha önemli şeyleri vardı: Kayıp bir çocuk ve adalet önüne çıkarılacak çocuk kaçırmış bir adam.

İKİNCİ BÖLÜM

Park İlçesi adliyesi Dor stili sütunları, önde Yunan alınlıklarıyla yerel kireçtaşından yapılma küçük bir anıttı. Yapım yılı, el emeğinin ucuz ve zamanın önemsiz olduğu 1800'lerin sonuydu. İçerde yüksek tavanlar herhalde ısıtma masraflarını çok artırıyor ve ince alçı süsleri ve madalyonlar herhalde korunmak için tarihsevenlerin bağışlarını gerektiriyordu. Üçüncü katta yine bir yenileme devam etmekteydi. Kuzeydoğu duvarına dev Tinkertoy oyuncaklarını andıran bir iskele kurulmuştu.

Üçüncü kattaki duruşma salonları insanların aklına Henry Clay ve Clarence Darrow gibi geçmiş dönemlerin yargıçlarını getiriyordu. Yargıçların kürsüleri, jüri bölmeleri ve seyirci sıraları için epey genişçe bir meşe ormanı kesilmiş olmalıydı. Ahşap döşeme, kuşaklar boyu avukatların gidip gelmeleriyle yer yer sararmış ve aşınmıştı.

Deer Lake'e daha önce hiç gelmemiş olmasına rağmen bu tür salonları iyi bilirdi. İşini bitirdikten sonra bir daha da geleceği yoktu ya. Lanet soğuk bir yerdi.

Park İlçesi Adliyesi'nin her zaman bugünkü gibi kalabalık olmadığına bahse girerdi. Koridorlarda mikrofonların doldurduğu podyumun yakınlarında bir yer kapmak için muhabirler, kameramanlar ve gazete fotoğrafçıları itişip durmaktaydılar. Adam, ikinci kat balkonunun parmaklığına dayanarak eğildi ve askeri tip güneş gözlüğünün kara camları ardından aşağı baktı.

Josh Kirkwood'un kaçırılması ulusal çapta bir ilgi çekmişti. Dr. Garrett Wright'ın tutuklanması ise ateşi daha da yükseltmişti. Bütün belli başlı televizyon şirketleri

buradaydı ve muhabirleri ilk bakışta seçiliyordu. Boyalı basın da buradaydı ve onun temsilcileri de büyük televizyon aslanlarından dişe dokunur bir şey kapabilmek için çevrede sırtlanlar gibi dolaşmaktaydılar. Büyük havuza atılmışlardı ve büyük balıklarla birlikte yüzmekten hoşlanmıyorlardı ama yapabilecekleri bir şey de yoktu. Olay küçük kasaba duyarlılığından da küçük kasaba terbiyesinden de büyüktü. Aslında Amerika kadar büyüktü ve aile kadar yakındı.

İmajların iyi yerleştirilmesi. Bu sözü unutmamalıydı.

Aşağıdaki sahne yıldızların gelişini bekleyen bir film setini andırmıyor değildi. Işıklar, kameralar, teknisyenler, alınları ve burunları pudralayan makyajcılar.

"Dünya bir sahnedir" diye mırıldandı bir gece önce içtiği purolardan ve uykusuzluktan hırıltılı bir sesle. Çarkları iyi viski ve güzel konuşma, gülümsemeler ve pahalı purolarla yağladın mı sonu ertesi sabah bir avuç aspirin ve bir litre koyu kahve olurdu.

Adam, ağır ağır arkasına dönüp koridorda, on metre ilerdeki savcının odası önünde bekleşen muhabirlere baktı. Kimsenin ona aldırış ettiği yoktu. Yakasında basın kartı taşımıyordu ama kimliğini soran da olmamıştı. Herhangi biri olabilirdi. Hatta bir keskin nişancı. Park İlçesi Adliyesi'nin kapısında metal detektörü yoktu. Gelecek için hatırlanacak bir nokta daha. Burada her şey yalnızca dava üzerine yoğunlaşmış, onun dışındakiler geri plana itilmişti. Elvis Presley yerleri süpürüyor olsa kimse dönüp bakmazdı.

Bu kendisi için özellikle yararlı olacaktı. İstediği yere girerken bir müdahaleyle karşılaşmayacaktı. İçeri yani. Kuşbakışı görüş. Bir küçük kasaba adalet sisteminin büyük bir davayı ele alışının içyüzü.

Savcının odasının kapısı açıldı, muhabirler bağıra çağıra sorularını sorarken havlayan bir köpek sürüsünün uğultusu doldurdu koridoru. Adam, balkonda doğruldu, gölgesinde kalmaya dikkat ederek mermer bir sütuna yaslandı. Ellerini Minneapolis'te uçaktan indikten sonra satın aldığı siyah parkanın ceplerine sokmuştu.

Üniformalı bir şerif yardımcısı Rudy Stovich'e yol açtı. Uzun boylu, kemikli, Bay Patates Kafa gibi yüzlü, kır düşmüş saçlarına bir kavanoz yağlı bir şeyle dalgalı bir hava verilmiş. Gazetelerden kestiği resimlerden birinde Stovich fotoğraf makinesine kaşlarını çatarak bakıyor ve suçlulara adaletin izin verdiği en ağır cezayı isteyeceğini söylüyordu. Suçlunun kasabanın yanlış tarafından ve evrim merdiveninin en alt basamaklarından biri değil de, kendi özel kolejlerinin psikoloji profesörlerinden biri olması konusunda doğrusu neler söyleyeceğini merak ediyordu.

Stovich koridora çıktı, sorulara elini sallayarak yüzüne abartılı bir sabırsızlık ifadesi yerleştirdi. Bir kadın yanı başında yürümeye başladı. Sakin, telaşsız, sarı saçları parlatılmış altın renginde, yüz hatları güzelden çok ilginç. Ellen North. Gözünün ilçe başsavcılığı makamında olduğu söyleniyor. Muhabirlerin yanından hiçbiriyle gözgöze gelmemeyi başararak geçti: Yıkanmamış halk kitlelerinin varlığından habersiz bir kraliçe. Kendine hâkim, basının gösterdiği ilgiden şaşkına dönmemiş. Esrarengiz.

Adam kalabalık geçip de birinci kata inen merdivene varana kadar yerinden kıpırdamadı. Gösteri zamanı.

Hiçbir yönetmen sahneyi bundan iyi düzenleyemezdi. Stovich ile maiyeti birinci kata indiklerinde adliye binasının büyük kapıları açıldı ve Başsavcı William Glendenning ile kadrosu şatafatlı bir şekilde içeri girdiler, içeriye soğuk bir hava cereyanı doldu, ayaklarını vurarak karları

temizlediler; yanakları ve burunları soğuktan morarmıştı. Stovich ile Glendenning el sıkışırlarken flaşlar yanıp sönmeye başladı.

Basın toplantısını Glendenning açtı. Deneyimli bir politikacı olarak ışıklar altında iyi bir görüntü veriyordu:

Sağlam, muhafazakâr, güven verici. Çerçevesiz gözlüğü onu Franklin Roosevelt'e benzetmişti ki, bu da eski değerleri ve güveni vurgulamaktaydı. Güçlü bir sesle konuşuyordu. Basmakalıp sözleri, adalet vaatleri, sisteme ve Rudy Stovich ile ekibine olan güveni. Çok az şey söylemesine rağmen etkileyiciydi ki, bu da seçim yılında işe yarar bir numaraydı.

Onun ardından Stovich kalktı: Taş gibi ciddi bir yüz, eski gözlüğü çarpık, elbisesi çamaşır sepetinden çekip alınmış gibi, kravatı aşırı kısa. O da toplumunu sarsan bu olaylardan çok rahatsız olduğunu söyledi. Böyle bir şeyle karşılaşmayı aklına bile getirmemiş bir taşra savcısıydı. Zaten o yüzden işi savcı yardımcısı Ellen North'a yıkmaktaydı. Ellen'in bu tür konularda mahkeme deneyimi vardı. Gençti ve adaletin yerine getirilmesinde kararlı ve acımasızdı.

"Çok kurnazsın" dedi adam balkon demirlerine bir kere daha yaslanırken. "Seni sinsi taşra tilkisi seni."

Davayı kadının üzerine yıkmak zararın neresinden dönülse kârdır mantığıydı; Rudy kendini her şeyden önce adaleti düşünen bir insan olarak gösteriyordu, bu amaca varmak için kendisinden daha iyi biri -ve de bir kadın -olduğunu kabul ederek de seçmenleri arasında sayıları giderek artan aydın genç profesyonellerin gözünde puan alıyordu. Aynı anda olaydan uzaklaşıyor, kamuoyundan gelecek eleştirileri savuşturuyor, iri burnunu temiz

tutuyordu. Ellen North kazanırsa Rudy akıllı ve alçakgönüllü bir deha olacaktı. Kaybederse suçun tümü Ellen'indi.

Stovich'in yardımcısına gerçekten saygı mı beslediği, yoksa onu kurtların önüne mi attığı ise bambaşka olasılıkları akla getiriyordu. Ancak Ellen North, podyuma çıkarken bir şey kesindi: Ne işinden ne de basından korkusu yoktu.

Konuşması kısa ve kesindi: Bu davayı yılmadan götürecek ve kurbanlar için adaleti sağlayacaktı. Bu durumda en büyük soru olan Josh Kirkwood'un nerede tutulduğunu öğrenmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Ellen basının sorularını yanıtlamayı reddederek usta bir hareketle topu patronuna attı. Seçim yılında her basın olanağına minnettar olan Stovich bunu da kaçırmadı, Glendenning'i de kendisiyle birlikte sahne ışıklarına çekti. Eyaletin adalet sisteminin başıyla fotoğraflar kampanya posterleri için birebirdi.

Ellen North yanına korunmak için bir memur alıp merdivene doğru yollandı. Adam birkaç muhabirin sürüden ayrılıp ardından koştuklarını gördü. Ellen hepsini sert bir bakış ve daha sert bir "Yorum yok"la durdururken adımlarını yavaşlatmamıştı bile.

"Vay vay vay, Bayan North" diye söylendi adam, Ellen koyu yeşil eteği bileklerinin çevresinde savrularak yukarı çıkarken. "Tahrik olduğumu söyleyebilirim doğrusu."

Ellen North, onu gölgeler arasından gözetlemekte olan birinden çok daha başka şeyler düşünerek sert adımlarla yürüdü.

Garrett Wright, bir çocuk kaçırıp da bir kasabayı korkunun anaforuna çekecek tipten bir insana benzemiyordu. Ellen son iki yıldır bazı

toplantılarda adamla karşılaşmıştı. Dikkati çekmeyecek bir tipti. Yüzünün o zarif hatları, düz burnu ve toplu ağzı olmasa kalabalık içinde kolaylıkla kaybolabilirdi.

Garrett, polisin parlak turuncu cezaevi eşofmanına aksesuar olarak taktığı zincirlerin şakırtısının elverdiği onurlulukla yerine oturdu. "Sizinle tekrar görüşmenin bir zevk olduğunu söylemek isterdim, Bayan North, ancak içinde bulunduğumuz durum..."

Daha fazla açıklama gerekmezmiş gibi omuzlarını silkerek kelepçeli ellerini kaldırıp önündeki masaya koydu. Düzgün ve solgun eller, bir kadını dövdüğünü gösterecek herhangi bir bere ya da iz yok. Ellen onun kendisinin bakacağını bilerek mi ellerini öyle gözü önüne koyduğunu merak etti. Bakışlarını adamın gözlerine kaldırdı. Garrett'in gözleri derin, iri ve kahverengiydi. Pek çok kadının sahip olmak için katil olacakları uzunlukta kirpikleri vardı.

"Bu bir nezaket ziyareti değil, Dr. Wright. Zevk söz konusu olamaz."

Dennis Enberg, "Bayan North savcı görevini üstlenecek" dedi. Ellen'e döndü. "Rudy'nin basın toplantısında epey esaslı bir gösteri yaptığını duydum."

"Orada olmamanıza şaştım."

Avukat omuzlarını silkti. "Bana göre bir yer değil. O Rudy'nin gösterisi. Sidik yarışı yeri değil."

Dennis Enberg'le iki yıllık tanışıklığından sonra Ellen, eğer kendine yararı dokunacak olduğuna inanıyorsa onun savcının toplantısına her ne pahasına olursa olsun gireceğini öğrenmişti. Öyle görgü kurallarını falan düşünüp geride kaldığını görmüş değildi. Ellen bunun taktik bir hata olduğunu düşündü. Wright'ın avukatı olsaydı, en azından

müvekkilinin suçsuzluğunu belirtmek için olsun ne yapar yapar Rudy'nin gösterisinden yararlanırdı.

Ellen masa başında yanında oturan genç adama başını eğerek, "Denny, Cameron Reed'i tanıyorsun herhalde" dedi.

Adamlar el sıkışmak için iskemlelerinde doğruldular. Kumral saçları ciddi bir biçimde gerilemeye başlamış olan otuz yedi yaşındaki Enberg ve saçları bakır kızılı olan yirmi sekizinde, çilli yüzünden sağlık fışkıran Cameron Reed. Mitchell Hukuk Fakültesi'nden iki yıl önce mezun olan genç, keskin zekâsı ve hevesliliğiyle Park İlçesi bürosunda gerçek bir anormallikti. Oraya nasıl düştüğüne Ellen'in aklı eriniyordu ama bu düşünce kendini hemen toplamasına neden olurdu: Kimse onun da orada olmasını beklemezdi.

"Dr. Wright, kefalet duruşmanız yarın saat onda" diye söze başladı Ellen. "Eyaletin sizi Josh Kirkwood'u kaçırmak ve CTB ajanı Megan O'Malley'i kaçırıp dövmekle suçlayacağını bilmenizi istiyorum."

Ellen okuma gözlüğünün üzerinden adama baktı. Garrett hemen hemen ilgisizdi. O da kadının gözlerinin içine baktı. İkisi de konuşmadılar ve Ellen birkaç saniye için Cameron ile Enberg'in o anın dışında donup kaldıkları duygusuna kapıldı.

"İşlemediğim suçları itiraf etmem için bir teşvik mi bu?"

"Bu gerçeklerin bir ifadesi, Dr. Wright. Sizi suçlamak niyetinde olduğumu bilmenizi istiyorum."

Enberg'in kaşları kavuştu. "Büyük jüri söylentileri duymuştum."

"Benim büyük jüriye ihtiyacım yok. Tabii, eğer Josh Kirkwood dönmezse elimizdeki kanıtlara dayanarak cinayet

suçlamasını görüşmek üzere büyük jüriyi toplayabilirim."

"Cinayet!" Enberg iskemlesinden bir karış havalanmıştı. "İnsaf, Ellen! Bunun için biraz erken değil mi?"

"Biz şu anda konuşurken eyalet adli tıp laboratuarı müvekkilinin Ajan O'Malley'in çevresine sardığı kanlı çarşafı incelemekte. Kanıt. Bunu söyleyen kendisiydi."

"Kendi ifadesiyle uyuşturucu ilaç alan ve aklını kaybedecek kadar dövülen kadının söylediği..."

"Laboratuar çarşafta Ajan O'Malley'in kanından başka bir de AB grubu kan izlerine rastlanıldığını söyledi. Josh Kirkwood'un kan grubu yani."

"Ve daha bir milyar kişinin!"

"Ciddi bedensel hasarın açık seçik kanıtı" diye Ellen devam etti. "Bu kanıttan da polisin Josh'u bulamamasının nedeninin Josh'un öldürülmüş olduğu sonucunu çıkarabiliriz."

"Hay..." Enberg uygun bir alay sözcüğü bulamayıp sustu. Yüzünün kırmızılığı kulaklarının dış kenarlarına kadar yayılmıştı. Öfkesini iskemlesiyle sınırlı tutamayarak kalkıp masa boyunca yürümeye başladı.

Ellen bu sahneyi daha önce de yaşamıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse Enberg o zaman daha başarılıydı. Bu kere öfkelenmiş gibi davranmakta biraz güçlük çekiyordu. Garrett Wright'ın arkasına geçip müvekkiline sembolik desteğini gösterecek yerde öteki uca yürüyüp boş iskemlenin arkasına geçti.

"Ben Josh Kirkwood'u öldürmedim" dedi Garrett.

Ellen içinden bir beklenti yükselirken soluğunu tuttuğunu farketti. Adamın sessizliğinin ağırlığı bir açıklama yapmak üzere olduğunu ima ediyordu. Tanrım, yoksa itirafta mı bulunacaktı? Ellen çılgın bir an adamın gülümseyeceğini düşündü ama göz açıp kapayıncaya kadar yüzdeki o ifade kaybolunca belki de hayal ettiğini sandı.

"Ben masum bir insanım, Bayan North. Size bunu sürekli söylüyorum. Komşumun çocuğunu neden kaçırayım ki? Hannah Garrison'a hayranım. Karım ve ben, Hannah ile Paul'ü arkadaşımız olarak görürüz. Megan O'Malley'i kaçırmaya gelince, bu bana daha çok bir delinin işi olarak görünüyor. Sizce ben deliye benziyor muyum?"

"Buna karar vermek benim işim değil."

"Buna inanamıyorum" diye mırıldandı adam. "Ülkenin en saygın küçük kolejlerinden birinde profesörüm. Bu söylenenlerden herhangi birini yapmış olduğuma inanılması... Çok anlamsız."

Ellen hayalinde Megan'ın yaralı yüzünü, gözlerinde yanan nefret ateşini görüyordu. "Oydu, o orospu çocuğu... Onu enseledik ama."

"Dr. Wright benim görevim yaptığınız şeye yasayı uygulamak, ondan bir anlam çıkarmak değil. O imrenilemeyecek, kısır görevi sosyologlara bırakırım."

"Ben bir şey yapmadım."

"O zaman Şef Holt'un sizi olay yerinden kaçarken yakalaması çok garip doğrusu."

Wright başını geriye atıp tuttuğu soluğunu havaya üfledi.

"Size bunun bir yanlışlık olduğunu söylüyorum. Eve henüz gelmiştim. Otomobilimi garaja park edip eve doğru yürümeye başladım. Silah sesine benzer bir şey duyunca ne olduğunu anlamak için arka kapıya çıktım. Komşunun bahçesinden bana doğru koşan bir adam gördüm. Doğal olarak korkup garaja girdim. Amacım oradan eve geçip polise telefon etmekti. Sonra kapı açıldı ve Mitch Holt üzerime atladı."

Dirseklerini masaya dayayıp öne eğilen Cameron'un mavi gözleri parlıyordu. "Arka bahçenizde silah sesi duyduğunuzu sandınız ve dışarı çıktınız, öyle mi? Bu çok garip ama, Dr. Wright. Doğrusu bu benim en son yapacağım şey olurdu. Vurulmaktan korkmadınız mı?"

"İnsanlar Deer Lake'de vurulmazlar" diye cevap verdi Wright alaycı bir sesle. "Quarry Hills Parkı'nda çocukların tavşanlara falan ateş edip eğlendiklerini sanmıştım."

"Gece karanlığında ve tipide mi?"

Garrett'in ağzının kenarlarındaki kaslar hafifçe gerildi.

"Mitch Holt'un ormanda kovaladığı adam siyahlar giyinmişti" dedi Ellen. "Tutuklandığınızda sizin de üzerinizde siyah giysiler vardı, soluk soluğa ve ter içindeydiniz."

"Eğer Mitch Holt sizin de garajınıza girip üstünüze atlasaydı siz de soluk soluğa ve ter içinde olurdunuz" diye Dennis söze karıştı. İskemlesine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mitch Holt kovaladığı adamın yüzünü hiç görmedi. Ajan O'Malley kendisine işkence eden adamın yüzünü hiç görmedi. Zanlının yüzünde bir maske olduğunu duydum. Müvekkilim alaşağı edildiğinde yüzünde maske yoktu."

"Ama bir kayakçı maskesi ormanda bulundu" dedi Ellen.

"Ya silah?" diye sordu Enberg. "Cumartesi gecesi yapılan parafin testinde müvekkilimin ellerinde barut izine rastlanılmadı."

Cameron alaycı bir sesle, "İnsanlar kışın" genellikle eldiven giyerler" dedi.

Denny omuzlarını silkti. "Eldivenler nerede peki?"

"Şapka gibi kovalamaca sırasında bir yana fırlatılmış" dedi Ellen. "Bulunacak nasıl olsa."

"Eldivenler bulunana ve onların müvekkilimin ellerinde olduğunu ispat edene kadar eldiven diye bir şey yoktur."

. "Sen eldiven yokmuş gibi davranabilirsin, Dennis. Tıpkı müvekkilinin masumluğuna inanıyormuşsun gibi. Ama bu itirazın onun günah kadar suçlu olduğunu ve yeni gelişmeler dışında yaşamını, sonuna kadar, bir daha adımını dışarı atmamak üzere demir parmaklıklar ardında geçireceği gerçeğini değiştiremezsin."

Ellen notlarını toplarken Garrett Wright'a döndü. "Sizin anlattıklarınıza gelince, doktor, doğrusunu isterseniz bundan daha az delikli süzgeçler görmüşümdür. Herhangi bir söz veremezsem de, eğer gerçeği söylerseniz savcılığın bu duruma daha başka bir gözle bakacağını söyleyebilirim."

"İstediğiniz sahiden gerçek mi?" diye sakin bir sesle sordu Garrett. "Yoksa sicilinize bir mahkûmiyet karan daha geçirmek mi? Çok hırslı bir hanım olduğunuz bir sır değil."

Ellen çantasını kapatıp kalktı, adama çelik kadar soğuk gözlerle baktı. "Dr. Wright, ben yalnızca adalet istiyorum. Ve sakın bir kaygınız olmasın, bunu sağlayacağım da."

Denny Enberg iki savcının arkasından bakarken midesine bir ağırlık çökmüş gibiydi. Midesini bulandıranın önündeki savaşı kaybetmek olasılığı mı, yoksa bu savaşa girmek mi olduğunu kestiremiyordu. Bilmek istediğinden de emin değildi.

Müvekkilinin bakışının ağırlığını hissettiği için bir şaka yapmaya çalıştı.

"Ellen'in bir davada nerede olduğunu herkes bilir" dedi notlarını toplarken. "Şahdamarının hemen yanı başında."

"Sen benim suçlu olduğuma inanıyor musun, Dennis?" Enberg'in yanakları pembeleşti. "Ben senin avukatınım, Garrett. Sana başta söyledim, tek istediğim bana yalan söylememen. Sen de bunu kabul ettin. Eğer masum olduğunu söylüyorsan, masumsundur. Mahkemeyi de buna inandırmak için elimden geleni yapacağım."

O sırada taş yüzlü bir gardiyan gelip Garrett'i hücresine götürdü. Denny müvekkilinin ardından bakıp ayaklarındaki zincirin şakırtısını dinlerken midesindeki ağırlık kat kat artmıştı.

Kendinin Büyük Kuralı'nı müvekkillerine bilmişçesine aktarırken gerçeği kendisinden saklamamalarını, yalanı bok kokusu gibi alabildiğini ima ederdi. Çoğu bu blöfünü yutardı. Zaten çoğu kafalarında şu kadarcık akıl olsa kendisine ihtiyacı olmayacak insanlardı. Ama Büyük Kuralı'nın bir zayıf noktası vardı ve kendi de bunu iyi bilirdi.

Garrett Wright suçluysa, o zaman korkunç şeyler yapmaktan suçluydu ve yalancılık da bunların en hafifi olacaktı.

Ellen'le koridorun ucundaki güvenlik kapısına doğru yürürlerken Cameron, "Pek dayanaksız bir hikâye" dedi. "Bir profesörün çok daha sağlam bir şey uydurması gerekirdi."

"Belki de amaçladığı budur. O kadar zayıf ki, onun gerçekten başka bir şey olmadığına inanmamız bekleniyor belki de."

Kapı açıldı. Memuru başlarıyla selamlayarak sağa dönüp merdivenlere yürüdüler. Cameron saatine bakınca yüzünü buruşturdu.

"Tüh, geç kaldım. Benim acele etmem gerek. Fred Nelson'la dört buçukta buluşacaktım. Kanadalı kamyoncuyla konuşacaktı. Bana ihtiyacın olacak mı?"

"Sanmıyorum. Phoebe şu anda iddianameyi yazıyor zaten."

Ellen gencin bir Barışnikov zarafetiyle merdivenleri ikişer ikişer inmesine baktı. O da arkasından günün ağırlığından ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Rudy davayı kendisine vermiş ya da kucağına atıvermişti. Ellen bunlardan hangisinin doğru olduğunu, o toplantıda kimin kimi oyuna getirdiğini henüz anlayabilmiş değildi. İçindeki kendini koruma duygusu bu davaya yaklaşmamasını söylüyordu. Ortada bir çürük et kokusu vardı, her taraf tuzak doluydu ve medya attığı her adımı izleyecekti. Harris Koleji öğrencileri adliye binasının önünde ellerinde pankartlarla Wright'ın tutuklanması aleyhine gösteriye başlamışlardı bile. Ancak Ellen'in adalet duygusu da Josh Kirkwood ile anababasının ve Megan O'Malley'in adalete kavuşmaları için savcılığı kendisinin üstlenmesinin doğru olacağını söylüyordu. Bu bir gerçek olup onun egosuyla bir ilgisi yoktu. Park İlçesi Savcılığı'nın beş savcısından en iyisi kendisiydi.

Bu yüzden programındaki yarım kalmış işleri toparlayacak, yeni davaları Quentin Adler'e verecek ve çalışmalarını Dr. Garrett Wright'ı kodese tıkmak üzerinde yoğunlaştıracaktı.

Kapı önünde onu pusuya düşürmek üzere bekleyen muhabir kalmamıştı. Mitch Holt, hepsini Deer Lake Kent Merkezi'nin kendine ait bölümünden kovalamıştı. V biçimli, iki katlı yeni binanın bir kanadında Emniyet Müdürlüğü ve cezaevi, diğerinde Belediye daireleri vardı.

V'nin birleştiği noktadaki kapalı giriş basınla dolu olmalıydı. Olayla ilgili son büyük gösteri orada yeralmıştı: Öfkeli Paul Kirkwood'la canlı röportaj. Josh'un babası, parmak izlerinin alınması için Mitch'in yaptığı çağrıya çok kızmıştı. Oysa bu son derece mantıklı bir istekti. O noktada Mitch adamı zanlı olarak tutuklayabilirdi bile. Paul zanlı ve sabıkalı çocuk tacizcisi Olie Swain'in kamyonetinin bir zamanlar kendisine ait olduğunu polise bildirmemiş, hatta kaybolduğu gece Josh'un o tanımda bir kamyonete bindiğini gören bir görgü tanığı çıktıktan sonra bile öyle bir aracı tanımadığını söylemişti.

Bu konu Ellen'i hâlâ rahatsız ediyordu. Derisinin altına girmiş bir kıymık gibi. Kamyonet hakkında neden yalan söylemişti? Taşıtlar Dairesi'nde kaydı varken kamyoneti Olie Swain'e sattığını neden inkâr etmişti?

Ne yazık ki Olie esrarı çözemezdi artık. Şartlı tahliye koşullarını çiğnediği için ve belki de Josh'un kaçırılması nedeniyle cezaevine dönme olasılığı belirince gözaltındayken intihar etmişti. Kamyonet didik didik aranmış ama hiçbir ize rastlanılmamıştı. Ne bir saç teli ne bir eldivenden kopmuş bir yün ipliği ne de Josh'un olan başka bir şey. Olie son ana kadar masum olduğunu iddia

etmiş ve hatta bunu kendi kanıyla hücresinin duvarına yazmıştı.

Ellen, Emniyet Müdürlüğü'nün masalarının kâğıt yığınlarıyla dolu olduğu ve telefonların hiç susmadığı ekip odasından geçip Holt'un odasına doğru yürüdü. Dış büronun kapısı açıksa da, koridorda duraklayıp kapı çerçevesini tıklattıktan sonra başını içeri uzattı. Mitch'in idari yardımcısı Natalie Bryant önünde durduğu dosya dolabından, maun rengi yüzünde asık bir ifadeyle geri döndü. Kırmızı çerçeveleri gözlüğünün ardındaki kara gözlerinde şimşekler çakıyordu. Ama gelenin Ellen olduğunu görünce sert bakışları yumuşayarak Ellen'in hissettiğine benzer bir yorgunluğu sergiledi.

"Kız, bana o hamamböceği herifi ezeceğini söyle. Bunu görmek için para bile verebilirim" derken yumruğunu epey iri kalçasına dayadı.

"Elimden geleni yapacağım" diye söz verdi Ellen.

"Ben elimden geleni kafasına yapmak isterdim."

"Mitch içerde mi?"

"Uğrayacağını tahmin etmişti. Gir içeri."

"Teşekkür ederim."

Deer Lake polis şefi, masasının ardında oturuyordu. Ellen, Harrison Ford'un bir haftalık bir içki aleminden sonra aynen böyle olacağını tahmin ederdi: Kahverengi gözler kan içinde, çevrelerinde kara halkalar, süzgün yanaklarda sakallar uzamış. Kravatını gevşetmiş, saçlarını parmaklarıyla taramıştı.

"Eh, iş resmileşti" dedi Ellen. "Canavarı öldürmeye memur edildim."

"İyi."

Adamın yanıtı Ellen'in o anda hissettiğinden çok daha fazla güven doluydu. Ellen çevresine bakındı. Mitch'in polis olarak geçirdiği yıllar boyunca aldığı ödül ve takdirlerden hiçbiri duvarda asılı değildi. Mitch buraya gelmeden önce Miami Emniyeti'nde on on iki yıl çalışmış, karısı ve küçük oğlu bir bakkal soygununda öldürülünce Deer Lake'i tıpkı Ellen gibi bir sığınak olarak görmüştü.

"Wright ve avukatıyla görüştüm. Ona özetle itiraf etmekten başka çaresi olmadığını söyledim. Hoş, bunun bir işe yaradığını sanmam ya."

"Ah, o güzelim lastik coplu günler..."

"Doğru, insan hakları çok şeye engel oluyor."

"Benim kitabımda onun insanlar arasında yeri yoktur." Mitch'in gözleri alaycı bir umutla parladı. "Hey, belki de bu savunma bana yeter."

"Bu gece Wright'ın karısıyla konuşmaya çalışacağım" dedi Ellen. "Hâlâ Fontaine'de mi kalıyor?"

"Evet.. CTB'den bir ekip bugün evi arayacak. Karen'i olaya karışmış olacağı ihtimaliyle gözetim altında bulunduruyoruz. Ama ben kocasının yaptıklarını bildiğini sanmıyorum. Bir kere fazla zeki biri değil. Şimdi de ne yaptığını bilemeyecek kadar perişan. Ben bir yere varamadım ama sen kadın kadına belki de konuşturabilirsin."

"Öyle olacağını umalım."

Ellen dış büroda telefon çaldığını duyuyordu ama telefonlar Mitch'e bağlanmıyordu. Natalie patronu için duvar oluşturmuştu. Son iki hafta Mitch için bir cehennemden farksız geçmişti. Deer Lake'in polis şefi ve otuz kişilik emniyet kadrosundaki tek detektif olarak hemen hemen günde yirmi dört saat süren Josh'u arama ve soruşturmanın bütün yükünü omuzlamıştı. Mesleki ve özel yaşamları basının sürekli didiklemesiyle karşı karşıyaydı.

Yerinden kalkıp Ellen'i geçirmek üzere kapıya doğru yürürken Ellen, "Megan'ı bu öğleden sonra gördüm" dedi. "Önünde çok çetin bir yol var."

"Öyle." Mitch yüzüne şakacı bir ifade yerleştirmeye çalıştıysa da kaygısı belli oluyordu. "Ama epey dayanıklıdır. Bunu da atlatacaktır."

"Onun yanında olup sen de yardım edeceksin."

"Eğer bana söz düşerse."

"Yanında senin gibi biri olduğu için talihliymiş. İyi bir insansın, Mitch."

"Doğru, iyilerin sonuncusu."

"Öyle konuşma. Biz bekâr kadınlar için hâlâ birkaç tane kaldığını umut etmek isterim. Bizi bacaklarımızı tıraş etmeye devam ettiren bu umut."

Basın ya Ellen North'un izini kaybetmişti ya da o öğleden sonrası için bırakmıştı. Ne de olsa onların da bir haber yetiştirme saatleri vardı. Oysa adamın kendisinin kimliğini saklamasına koyduğu kısıtlamalar dışında saatle pek işi yoktu.

Deer Lake Kent Merkezi'nin arka kapısı dışında, durduğu yerde donuyor ve Minnesota'nın hayli sert sigara yasağı

yasalarına lanetler yağdırıyordu. Bir sigara içimlik zamanda ayak parmaklarının hissi kaybolmuştu.

Ellen North binanın yan kapısından çıktı, çantasından anahtarlarını çıkarırken kendi kendine bir şeyler söylendi. Adam, sigarasını bir kar yığınına doğru fırlattı.

"Bayan North? Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Sesi duyan Ellen başını kaldırdı. Lanet muhabirler. Neredeyse çalılıkların altına gizleneceklerdi, eğer çaldıklar bir metre karla kaplı olmasaydı. Bu da siyah paltosunun yakasını kaldırmış, ellerini ceplerine sokmuş, uzun ve kararlı adımlarla kendisine yaklaşıyordu.

"Basın toplantısında söylediklerime ekleyecek bir şey yok."

Ellen yürümeye devam etti ama adam da önünden çekilmiyor, o da geri geri yürüyordu. "Silah taşımanın sınırlanmasına karşı olduğum için talihli sayılırsınız" diye devam etti Ellen. "Karanlık bir park yerinde bir kadına sessizce yaklaşmanın tehlikelerini bilmiyorsunuz galiba?"

Adam bir günlük uzamış sakalının gölgelediği keskin hatlı yüzünde bembeyaz bir korsan parıltısıyla sırıttı. "Siz karanlık bir park yerinde yanınıza yaklaşan her erkeğin gazeteci olmayabileceğini hiç aklınıza getirmediniz mi?"

Soru bir bıçak gibi saplandı Ellen'e. Gündüzün zayıf güneşi, akşamın çökmesi ve kalın bir bulut tabakasıyla sönüp gitmişti. Çıktığı binanın içinde polisler varsa da, park yerinde in cin top oynuyordu. Ellen, Josh Kirkwood'u, anababasını, Deer Lake'de güvenlik içinde olduklarını sanan herkesi düşündü. Son iki haftadır olanlara rağmen kendisi hâlâ güvenlikte olduğuna inanıyordu. Ne kadar aptalca bir şeydi bu. Saflığın ta kendisiydi.

Birden gözlerinin önüne Megan geldi. Yüzü bereler ve dikişlerden bir palete dönüşmüş olan Megan. Megan kendine saldıran kişiyi görmemişti. "Sizleri hep kandırdık" dedi adam... "Biz, hep biz..."

Adam sokak lambalarının soluk ışığı altında bile kadının yüzünün sarardığını görebiliyordu. Ellen otomobiline, sonra binaya bakarken mesafeleri ölçer gibiydi. Adımları ağırlaştı, durdu.

Adam eğleniyormuş gibi bir sesle, "Ben ırz düşmanı değilim" dedi.

"Buna inanmam aptallık olurdu, değil mi?"

"Evet, han'fendi."

"Han'fendi!" Ellen içindeki bu ani korkuya karşılık olarak öfkelenmeye çalıştı. Binaya doğru geri bir adım attı. "Şimdi bir silahım olmasını isterdim işte."

"Ben kötü niyetli olsaydım size burada yaklaşacak kadar tedbirsizlik eder miydim?" diyen adam kadına doğru ilerledi.

Eldivenli elini cebinden çekip dikkati yarattığı sahneye çeken bir sihirbaz gibi park yerini gösterdi.

Biraz daha yaklaşarak, "Size bir zarar vermek isteseydim evinize kadar izlerdim. Evinize ya da garajınıza girmenin bir yolunu bulur sizi tanıkların ya da bir müdahalenin olmayacağı bir yerde kıstırırdım." Bu görüntülerin kadının beynine yerleşmesini bekledi. "Kadınları tuzağa düşüren o insanlardan biri olsaydım öyle yapardım işte." Yine gülümsedi. "Ama değilim."

"Öyleyse kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" Beyninin bir köşesiyle adamı çekici buluyor olması Ellen'i şaşırtmıştı. Hayır, çekici değil. Ayartıcı. Rahatsız edici.

"Jay Butler Brooks. Yazarım. Gerçek cinayetlerin romanını yazarım. İsterseniz sürücü ehliyetimi gösterebilirim." Ancak ehliyeti çıkarmak için bir girişimde bulunmayarak bir adım daha attı. Aralarındaki mesafenin, gerilimin elektrikli niteliğini dağıtacak kadar fazla olmasına izin vermiyordu.

"Geri çekilmenizi istiyorum." Ellen adamı durdurmak için elini kaldıracakken durdu. Bu aynı zamanda adamın kolunu yakalamasına fırsat vermek olurdu. Kolunu çekerek sağ elindeki evrak çantasını olası bir silah ya da bir kalkan olarak tarttı. "Eğer bir ehliyetteki resme bakacak kadar yakınıza geleceğimi sanıyorsanız aklınızı kaçırmış olmalısınız."

"Eh, bir iki kere böyle bir suçlamayla karşılaştım ama sonunda bir şey çıkmadı. Ama Hooter Amcam ise başka bir hikâyedir. Onun hakkında çok şey.anlatabilirim. Belki de yemek yerken, ha?"

"Hayır."

Adam düşkırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştıysa da, bu durumdan çok eğlendiği görülüyordu. "Sizi soğukta bu kadar bekledikten sonra?"

"Beni gölgeler arasından izleyip de karşıma çıktıktan sonra." Ellen bir adım daha geriledi. "Beni korkutmak için elinizden geleni yaptıktan sonra."

"Ben mi sizi korkutmuşum, Bayan North? Bana öyle kolay kolay korkacak biri gibi görünmemiştiniz. Basın toplantısında hiç de öyle bir izlenim bırakmadınız."

"Gazeteci olmadığınızı söylemiştiniz."

"İçerde kimse sormadı bunu. Sizin gibi onlar da gazeteci olmam gerektiğine hükmettiler. Şu anda belirttiğim için beni bağışlayın ama varsayım çok tehlikeli olabilir. Patronunuza güvenlikten söz edilmesi gerek. Her şeyin olabileceği bir olayla uğraşıyorsunuz. Olasılıkların sonu yok aslında. Bunları sizinle konuşmak isterdim. Bir içki içerken belki. Doğrusu bir içkiye ihtiyacınız var gibi görünüyorsunuz."

"Benimle görüşmek isterseniz büroma telefon edin."

"Sizinle görüşmek istiyorum elbette Bayan North." Adamın sesi okşama gibiydi. "Ama önceden randevu almaktan hiç hoşlanmam. Hazırlık zamanı kendiliğindenliği ortadan kaldırır."

"Zaten amaç da odur."

"Ben insanları... beklemedikleri anda yakalamaktan hoşlanırım. O zaman gerçek kişiliklerini daha çok açığa vururlar."

"Benim size hiçbir şeyimi açıklamaya niyetim yok." Belediye Binası'ndan bir grup çıkınca Ellen geri geri yürümesini durdurdu. "Sizi tutuklatmalıydım."

Adamın kaşı havaya kalktı. "Ne gibi bir suçlamayla, Bayan North? Konuşmaya çalışmakla mı? Herhalde Minnesota havası kadar konuksevmez değilsinizdir?"

Ellen adama yanıt vermedi. Binadan çıkanlar konuşarak yaklaşıyorlardı. Ellen de onların yanında yürümeye başladı.

Jay kadının arkasından baktı. Ellen'in başı dik, çenesi ileri çıkıktı, yine kendine hâkim görüntüsünü veriyordu. Gafil

avlanmaktan hoşlanmamıştı. Jay onun çok düzenli biri olduğuna, kurallara harfiyen uymaya özen gösterdiğine yemin edebilirdi. Sınırlardan hoşlanan bir tip. Denetimi elinde tutan. Kendisine herhangi bir şey açıklamaya niyeti yoktu.

"Ama açıkladın bile, Bayan Ellen North" diye yeniden başlayan kar karşısında omuzlarını dikleştirerek söylendi. "Açıkladın bile."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fontaine Oteli, Belediye Binası'nın eskiden kasaba meydanı olan büyük parkının karşı tarafındaydı. Normal bir zaman olsa Ellen, parkın çevresinden yürüyerek yolun sonunda Fontaine'in yeniden restore edilmiş olan Viktorya stili lobisine varmaktan zevk duyardı. Ama normal zamanlarda yaşamıyorlardı. Telin yanındaki otoparka girdi ve ısıtıcıyı sonuna kadar açıp bir süre öylece oturdu. Ancak kol ve bacaklarındaki titremenin soğukla bir ilgisi yok gibiydi.

Ellen, kendini güçlü, zeki, becerikli, her durumda kendisini idare edebilen biri olarak düşünmekten hoşlanırdı. Oysa birkaç dakika içinde, bir iki satır konuşan bir tek erkek sinirlerini bozmayı başarmıştı. Kendisine elini sürmeden, sözlü bir tehdit savurmadan ne kadar zayıf olduğunu göstermişti.

Jay Butler Brooks. Süpermarkette kasa başında beklerken People dergisinin kapağında adamın yüzünü görmüştü. Kitaplarda da adını gördüğü gibi Newsweek'in son sayılarından birinde hakkında bir yazıya şöyle bir baktığını da hatırlıyordu.

Avukatlıktan yazarlığa geçmiş olanlardan biriydi. Brooks mahkeme salonları hakkında yazarak üne kavuşmak yerine gerçek cinayetlerin romanlarını yazmayı yeğlemişti. Kitapları milyonlarca satıyor, Hollywood yazdıklarını kapışıyordu.

Bu olay Ellen'in ağzında kekremsi bir tat bırakmıştı. Gerçek suçları eğlenceye dönüştürmeyi gerçek ile hayal arasındaki sınırı bulanıklaştıran ve Amerikalılar'ı şiddet karşısında bağışıklığa iten çarpık ve bayağı bir uğraş olarak görürdü. Ama para konuşurdu ve para burada da bağıra

bağıra konuşuyordu, Jay Butler Brooks'un değeri pek çok üçüncü dünya ülkesinin bütçesinden daha fazlaydı.

"Ben insanları... beklemedikleri anda yakalamaktan hoşlanırım..."

Sonra sesinin tınısı birden Ellen'in içinde titreşti. Yoğun, sıcak, erkeksi. Ayartıcı. İstemediği halde, mantığa karşı olduğu halde sözcük beyninde dalgalandı. Adam ayartıcı bir şey söylemiş değildi. Karşılaşmalarında cinsel denilecek bir şey yoktu. Yine de sözcük bir gölge gibi kaplamıştı zihnini. Ayartıcı. Tehlikeli.

Size zarar vermek isteseydim, evinize kadar izlerdim.

Fontaine'in zarif lobisine ayak bastığı anda gazeteciler çevresini sardı. Ellen hiçbir şey söylemeden aralarından geçti, asansör kapısı önünde üniformalı bir polis görünce derin bir soluk aldı. Memur yanından geçerken başıyla selamladı, arkasından gelen kalabalığı oda anahtarlarını göstermelerini söyleyerek engelledi. Birkaçı ellerini ceplerine atarken asansör kapıları kapandı.

Wright'ın karısına, kendini pencereden atmayı aklına getirmemesi için ikinci katta bir oda verilmişti. 214 numaralı odanın kapısını açan Karen Wright değildi. Teresa McGuire'ın peri yüzü, güvenlik zincirinin ardında göründü. Gözleri kuşkuyla kısılmış, ağzı bir düğüm gibi büzülmüştü. Park İlçesi mağdur-tanık koordinatörü ne Deer Lake ne de Park İlçesi Emniyeti'nde kadın polis olmadığından bu bebek bakıcılığı görevini üstlenmişti.

"Tanrı'ya şükürler olsun! Ellen!" diyerek zinciri çekmek için kapıyı itti. "Seni Paige Price sanmıştım. İnanabiliyor musun, vaktiyle bir arkadaşımla kurbanların hakları konusunda bir röportaj yaptığı için, dün beni ikna edip içeri

girebileceğini sandı. Namussuz. Kafama tabanca tutsan Kanal 7'yi izlemem."

"Onun Kuzey Dakota'da Minot'da o çöp arıtma tesisi felaketine gönderildiğini duydum" diyen Ellen çantasını sehpanın üzerine bıraktı. "İçerden bilgi edinmek için şerifle yatınca işi yüzüne gözüne bulaştırdı."

Teresa'nın ufak tefek, tombul vücudunda bir ürperti dolaştı. "İğrenç bir şey! Paige Price ve Russ Steiger. Russ Steiger ve herhangi bir kadın. Herif saçlarındaki briyantini hiç yıkar mı acaba?"

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bayan Wright nasıl?"

Teresa, girişten yarım bir duvarla ayrılmış olan yatak odasına baktı. "İyi değil zavallı. Bir yanlışlık olması gerektiğini söyleyip duruyor. Sakinleştirici ilaç verilmiş. Senin işine pek yarayacağını sanmam."

Ellen mantosunu çıkarıp dolaba astı. "Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıyız. Bütün bu işin anahtarı o olabilir."

Karen Wright, çiçekli basma örtü kaplı koltukta oturmuş, yatağın arkasındaki duvarda süslü yaldızlı çerçevedeki resme bakıyordu: Bir yün topu ile oynayan yavrularını seyreden bir ana kedi. Koltukta büzülmüş, ayaklarını yukarı çekip kollarını dizlerine dolamıştı. İnce yüz hatlı, kül rengi saçları ipek gibi dökülen güzel bir kadındı. Son birkaç günü ağlayarak geçirdiği sadece iri ceylan gözlerinin çevresindeki ve kalkık burnunun ucundaki kırmızılıktan belli oluyordu.

"Karen? Ben savcılıktan Ellen North." Ellen, yazı masasının önündeki sandalyeyi çekip oturdu. "Sence bir sakıncası yoksa bir iki dakika konuşmak istiyorum."

Karen gözlerini resimden ayırmadan, "Bir yanlışlık olmuş olmalı" dedi. "Garrett bugüne kadar trafik cezası bile almadı."

"Aleyhinde pek çok kanıt var, Karen" dedi Ellen. "Yasalara göre kocanın aleyhinde tanıklık etmeyebilirsin, ancak Josh'u bulmamızda yardımcı olacak bir şey biliyorsan bize söylerdin, değil mi?"

Karen tırnağını yerken Ellen'e bakmadı.

"Bu senin için çok güç bir durum olmalı. Kendini ihanete uğramış, hatta bir bakıma suçlu bile hissediyor olmalısın."

Duygular içinde bir yerde, ta derinlerde olmalıydı. Kadın Josh Kirkwood Gönüllü Merkezi'nde kayıp çocuk broşürlerini zarflamış, Josh'un kızkardeşiyle oturmak için Kirkwood'ların evine gitmişti. Kocası hepsini korkuya esir etmişken. Karısını da öylesine aldatabilmiş miydi, yoksa kadın olayın içyüzünü baştan beri biliyor muydu?

"Karen, suçortağı olarak suçlanabileceğim bilmelisin" dedi Ellen. "İnsanlar senin Garrett'in yaptıklarım bilmediğine inanmak istemiyorlar."

Hiçbir karşılık yoktu. Karen saçının yerinden fırlamış bir iki telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Birden yüzünde bir gülümseme belirdi. "Lily çok tatlı bir kız" diye mırıldandı. "Ona bakmayı seviyorum. Garrett ile benim çocuğumuz yok." İri kara gözlerinde yaşlar parıldadı. "Sanırım bundan sonra Hannah ona bakmama izin vermez."

Kadın başını dizlerine dayayıp ağlamaya başladı. Sanki çocuğa bakamamak kendisine çok ağır geliyormuş da, kocasının bir tür sosyopat canavar olması üzerinde hiç etki yaratmamış gibi. Ellen kadına acısın mı yoksa dehşet mi duysun bilemedi.

"Karen, beni dinlemen gerek." Ellen öne eğilip uzandı, kadının bileğini tuttu. "Josh hâlâ oralarda bir yerde. Eğer Garrett'in çocuğu nereye götürdüğünü biliyorsan bize söylemen gerekir. Hannah ile Lily'yi, Josh'u nasıl özlemiş olacaklarını düşün bir kere."

"Ve Paul..." diye mırıldandı Karen başını hafifçe kaldırarak. Bakışları komodinin üzerindeki kenarı fırfırlı abajura dikildi. "Öyle hoş bir ailesi var ki" diye özlemle söylendi.

"Evet, Josh'un çok hoş bir ailesi var ve hepsi onu çok özlüyorlar. Eğer elinden gelen bir şey varsa onlara yardım etmelisin, Karen. Lütfen."

Ellen, Karen Wright'ın gözlerinden geçen duygulara bakarken soluğunu tutarak bekledi. Şaşkınlık, acı, korku. Kocasından korkuyor muydu? Adam her nasılsa karısının beynini yıkamış mıydı? Ne de olsa psikoloji profesörüydü. İnsan zihniyle oynamayı bilmeliydi.

"Kocan sana bir şey yapamaz, Karen. Bildiklerini söylemen herkes için hayırlı olacaktır."

Karen kolunu Ellen'in elinin arasından çekip koltuktan kalktı. Kollarını göğsünde dolayarak odanın içinde yürümeye başladı, antika tuvalet masasının önünde durup üzerindeki oval aynada aksine baktı. Bir fırça alıp ağır ağır saçlarını fırçalamaya koyuldu.

"Büyük bir hata" diye mırıldandı. "Garrett asla... Bunu bana yapmazdı."

Ellen de kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Sana kartımı bırakıyorum, Karen." Kartı geçerken tuvalet masasının üstüne bıraktı. "Gece gündüz istediğin

saatte arayabilirsin. Bize yardımcı olacak bir şey aklına geldiğinde ya da yalnızca konuşmak istediğinde."

"Hayır. Bu yalnızca bir hataydı" diyen Karen, kendi kendine mırıldanarak saçlarını fırçalamaya devam etti.

Paul, Ellen'in Fontaine Oteli'nden çıkışını izlerken neler öğrendiğini merak etti. Yüzlerce göz orada, Karen'ın üzerindeydi. Onun yanına gitmek, onunla konuşmak isterdi ama bu imkânsızdı. Karen kendini asla ele vermezdi. Korku içinde bir asit dalgası gibi yükselirken bu düşünceyle avuttu kendini.

Hayat ona arka arkaya ihanet etmiş, bir şeye ihtiyacı varken kendini kandırıp başka bir şeye ihtiyacı olduğuna inandırmıştı. İşi, evi, arabası, ödüllü gelini. Her ödülü kaptığında başka bir şey istediğini farketmişti. Açlık hiç azalmamış, yalnızca kılık değiştirmişti.

Bunun için birini suçlamak isterdi ama kimi suçlayacağım bilemiyordu. Daha gençken anababasını suçlamıştı. Ailesinin hak ettiğinden daha azına razı olan babası ve kocasının gölgesinde kalmış bir kadın olan annesi. Son zamanlarda suçu Hannah'ya atmıştı. Karısının önce mesleği gelirdi, ailesinden önce, kocasından önce. O hiçbir erkeğin gölgesi olmamıştı. Onun gölgesi kendisinin üzerine düşüyordu. Ve bunun için de ondan nefret ediyordu.

işin garip yanı, kimsenin Hannah'yı herhangi bir şey için suçlamamasıydı. Bütün bu işkencenin içinde onu bir kurban olarak, olaylarla başetmeye çalışan yürekli bir kişi olarak göstermişlerdi. Zavallı Hannah, çocuğu kaçırılan kadın. Zavallı Hannah, o kadar insana yardım etmişti ki, bu acıyı hiç haketmemişti.

Zavallı Hannah hastanede başkalarının ihtiyaçlarına koşarken oğlunu buz pistinin önünde yapayalnız bırakmıştı ama. Kendi gidip oğlunu çalılıklar arasında ararken ve televizyonda çağrılar yaparken evde oturup telefonun çalmasını beklemiş olan zavallı Hannah.

Kimse çıkıp da "zavallı Paul" dememişti. O, CTB orospusu O'Malley yüzünden, o lanet kamyonet nedeniyle kuşkuyla bakmışlardı. Onu Olie Swain ile ilişkilendirmeye çalışmışlar, kendisi kahraman rolünü oynayabilmek için elinden geleni yapmışken bütün suçu ona yüklemeye çalışmışlardı.

Bir kurbandı oysa. Olayların kurbanı. Kader kurbanı. Ve bu gece gideceği bir evi bile yoktu.

"... Artık seni tanıyamıyorum ama senin yalanlarından ve suçlamalarından bıktığımı biliyorum. Josh'u kaybettiğimiz için beni suçlamandan bıktım. Senin bütün istediğin onu gömmek ve cenaze' de kameraların iyi fotoğraf veren profilini alacaklarını ummak!"

"Bunları dinlemek zorunda değilim." Paul başını karısından, gözlerindeki nefretten öte yana çevirdi.

"Hayır." Hannah kocasının koltuğun arkasında duran ceketini alıp fırlattı. Öfkesinden ve gözlerine dolan yaşları tutmaya çalışmaktan ağzı titriyordu. "Beni daha fazla dinlemek zorunda değilsin. Ben de senin o tavırlarına, yaralanmış erkeklik gururuna ve o aptalcasına kıskançlıklarına dayanmak zorunda değilim. Her şey bitti artık! Seninle aramızda hiçbir şey kalmadı!"

Sahne kafasının içinde yeniden oynanıyordu. Cumartesi gecesi. Mitch Holt, Garrett Wright'ın tutuklandığını bildirmeye gelmişti.

Hannah onu boşayacaktı. Ve herkes Hannah'ya bakıp, "Zavallı kadın" diyecekti. Kimse kendisinin elinden neler alındığına bakmayacaktı. Kimse, "Zavallı Paul..." demeyecekti. Karen dışında. Kendisini Karen'dan başka kimse anlamıyordu.

Ellen ağzını ardına kadar açarak esnedi, gerindi, bacaklarını örten kalın kuştüyü örtüyü hışırdatınca yatağın ucuna serilmiş köpek, tek gözünü açıp kendisine baktı.

"Geç olduğunu biliyorum, Harry" diyen Ellen, okuma gözlüğünü burnunun üstünde geriye itti. Hukuk kitapları yığınlarının arasında dağ gibi yükselen yastıklara yaslanırken bir daha esnememek için kendini tuttu. Komodinin üstündeki küp biçimli saatli radyo 12:25'i gösteriyordu. "Josh'u kaçıran adamı hapse tıktırmak için çalışıyorum." Köpek sanki kaçırılma hakkındaki onca haberi kendisi de izlemiş gibi hafifçe hırladı.

Ellen, Minnesota İçtihatları kitabını kaparken gözlerinin önünde Garrett Wright'ın hayali belirdi. Görüşme odasında kendisine sunduğu görüntüsü: Soluk yüzlü, zarif, çökmüş. Bir canavar değil de, bir kurban.

Bu suçlamaları önüne gelene yapmaya hazır pek çok insan varsa da, Deer Lake'de pek çok kişi Garrett Wright'ı suçlamak istemezdi. Ona güvenen insanlar, ona saygı duyan, onu örnek alan insanlar. Harris öğrencileri. Onun başlatılmasına önayak olduğu çocuk suçlular programını destekleyenler. Bir de Garrett Wright bu kadar çirkin bir şeyden suçlu olursa o zaman kime güveneceklerini bilmeyecekleri için inanmak istemeyenler de az olmayacaktı.

Kime güvenebilirsin? Soru beraberinde bir ürperti getiriyordu. Güçlükle kazanılan bir bilgeliğin hatırlanması.

Kimseye güvenme.

Ellen artık buna inanmak istemiyordu. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı, düşmanların gülümsemelerle geldikleri ve bir elle okşarken diğeriyle bıçağı insana sapladıkları; olayları zamanında çok görmüştü.

"Çok eskiden ve çok uzaklarda" diye anılarını kovacak: tılsımlı sözcükleri mırıldandı.

Wright'ı karanlık bir fon önünde görebiliyordu. O dipsiz, kara deliklerle kendisine bakıyor, bakışları vücudunu delip geçiyordu. Ağzının kenarları Ellen'in kanını donduran bir gülümsemeyle kıvrılmış. Adam kendisinin bilmediği bir şeyi biliyordu. Oyun planı. Büyük tablo. Ellen'in içine bakmış ve onun göremediği bir şeye gülmüştü.

Sonra görüntüsü bir başka görüntüye dönüştü. "Sizi korkuttum mu, Bayan North? Bana öyle kolay kolay korkacak biri gibi gelmemiştiniz."

Adam biraz daha yaklaştı, üzerine eğildi. Ellen gerilemeye çalıştı ama kıpırdayamadığını farketti. Adamın çevresindeki enerjiyi hissediyordu. Abartıcı. Sözcük dumandan parmaklar; gibi çevresini sarıyordu. "...varsayımlar çok tehlikeli olabilir..."

Ellen, Harry'nin başını kaldırtan bir çığlıkla uyandı. Kalbi gümlüyordu, gözlüğü çarpılmıştı. Titreyen eliyle çekip çıkarırken beynini harekete getirmeye çalıştı. Bir ses. Kendisini uyandıran bir ses olmuştu. Bir çarpma ya da vurma sesi.

Soluğunu tutarak dinlemeye çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Ancak beyninin gerisinde o karanlık ses fısıldamaktaydı.

"Ben kötü niyetli olsaydım... size bir zarar vermek isteseydim evinize kadar izlerdim, evinize ya da garajınıza girmenin bir yolunu bulur sizi tanıkların ya da bir müdahalenin olmayacağı bir yerde kıstırırdım."

Öldürücü mavi gözler atık kâğıt sepetinden aldığı Newsweek'in sayfalarından kendisine bakıyordu. Ellen dergiyi alıp adamın resmine baktı. Bol gölgeli bir sanat fotoğrafıydı. Elleri demir bir bahçe parmaklığının demirini kavramış, fotoğraf makinesine bakıyordu. Saçları kısa ve kumraldı. Yüzü erkeksiydi; düz bir burun, inatçı bir çene. Buna karşılık dudakları dolgun, neredeyse kadınsı ve bir hayli seksi. Karanlık, şehevi ve gizli beceriler ima eden bir ağız.

Yazının manşetinde iri siyah harflerle "Cinayet Patronu" yazıyordu. Altında da, "Cinayet Jay Butler Brooks'u zengin ediyor."

Ellen kaşlarını çatarak bir daha baktı fotoğrafa. "Seni tutuklatmalıydım."

Kendinden hiç de memnun olmayarak dergiyi bir yana fırlatıp kitaplarla örtülerin altından çıktı. Midesindeki huzursuzluğa aldırmamaya çalışarak masanın üstündeki yarım kalmış beyaz şarap kadehini aldı, fildişi rengi tüylü halının üzerinde çıplak ayakla yürüdü. Kapıları kilitliydi. Alarm sistemi yatağının üzerinde, onu seyrediyordu.

Şarabı dalgın bir tavırla yudumlayarak penceredeki fildişi rengi dantelli perdeyi çekip geceye baktı. Yeni kar, hilal biçimindeki ayın ışığı altında beyaz elmaslardan bir halı gibi parlıyordu. Güzel. Sakin. Haftasonu Minnesota'yı altüst eden fırtınadan eser kalmamış. Megan O'Malley'i hastaneye yatıran şiddetin izi bile yok. Ne de Josh Kirkwood'un.

Lakeside semtinde sakin bir gece daha. Kirkwood'ların mahallesi. Garrett Wright'ın mahallesi.

Ellen'in evi onlarınkinden iki blok berideydi. Oturma odasından gölün bir kısmını görürdü. Mitch, Megan ve Garrett Wright'ın Cumartesi gecesi bir ölüm kalım dramı oynadıkları Quarry Hills Parkı az ilersindeydi. Ellen evinden bir taş atımı mesafede neler olup bittiğinden habersiz, şöminesinin önünde bir arkadaşıyla çene çalıp cappucino içmişti.

Birden Harry başını kaldırdı, boğazında bir hırıltı dolaştı. Köpek yataktan atladı, karanlık koridora açılan kapının önüne dikildi. Nabız atışları hızlanan Ellen odanın ortasında durdu, kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlamaya çalıştı. Garajdan mutfağa girmişti. Geceleri eve girdiğinde hep sürgüyü çekerdi. Postayı almak için ön kapıya gitmiş, sonra da dönüp sürgüyü inmişti.

Kapılar kilitliydi. Oturma odası tarafından gelen bir ses de yoktu. Bu durumdan cesaret alarak köpeğin yanından geçip koridora çıktı. Harry hafif bir utanmıştık hırlamasıyla ardından yürüdü, oturma odasına inen birkaç basamaklık merdivende dizlerine çarptı.

Perdelerin kenarlarından zayıf bir gümüş ışık giriyordu. Rahat koltuk ve kanepeler karanlıkta belirsiz gölgelerdi. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Ses de. Sıcacık pamuklu pijamasının altında tüyleri diken diken olmuştu. Harry'nin boğazından yükselen hırıltıyla bu kere ensesindeki tüyler tek tek havaya dikildiler.

Telefon çalıyordu. Ses odada bir silah patlamasından farksızdı. Harry ileri atılıp odanın içinde dönerken havlamasıyla duvarlardaki resimleri titretti. Telefon bir daha çaldı.

Telefon en son böyle geceyarısı çaldığında Mitch, Olie Swain'in öldüğünü bildirmek için aramıştı. Belki de şimdi Wright vicdan azabıyla kendini öldürmüştü ama böyle bir şey yapacağını hiç sanmazdı. Karen Wright'a kendisini gece gündüz arayabileceğini söylemişti. Belki de Wright'ın karısı içinde bulunduğu o inkâr sisinden kurtulmanın bir yolunu bulmuştu.

Sesine otomatik olarak bürosundaki tonu vererek, "Ellen North" dedi.

Sessizlik.

"Alo?"

Sessizlik beklentiyle biraz daha yoğunlaşmış gibiydi.

"Karen? Sen misin?"

Yanıt yok. Arayan sessiz ve beklemede. Komodinin üstündeki saat bir dakika geçtiğini gösteriyordu.

"Karen, eğer sensen benimle konuşmaya korkma. Ben seni dinlemek için buradayım."

Yine sessizlik ve hattın öteki ucunda birinin olduğunu belirten o ürkütücü kesinlik. O birisinin Karen Wright olduğu umudu uçuverdi. Ellen beklerken bir dakika daha geçti.

"Bak" dedi. "Eğer bana müstehcen bir şey de söylemeyeceksen kapat da müstehcen telefon konuşmaları yapmasını bilen birine fırsat tanı."

Yine ses yoktu.

Ellen telefonu sertçe kapatırken bunun sinirlerinin bozukluğundan çok taktik bir hareket olduğunu düşündü ama telefon bir daha çalarken havaya sıçramasıyla bu yalanı da ortaya çıkıverdi. Telefon ikinci, üçüncü kere çalarken bakıp bekledi, sonra açtı.

"Ellen North."

"Ellen, ben Mitch. Josh evine döndü."

GÜNLÜK GİRİŞİ

25 Ocak 1994

Bizi yakaladıklarını sanıyorlar

Günah kadar suçlu

Suçüstü yakalanmış

Sanıyorlar

Ve öyle yanılıyorlar ki

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Josh, adam sana bir kötülük yaptı mı?"

Josh yanıt vermedi. Duvardaki postere baktı. Resimde gri bir atın üstünde bir adam bir çitten atlıyordu. Parlak ve renkli bir resimdi. Josh bir an bir gün öyle bir ata binmek isteyeceğini düşündü. Gözlerini kapayarak ayda gri atın üzerinde olduğunu hayal etti.

Dr. Robert Ulrich dudaklarını ısırdı, Mitch'e baktı, sonra Hannah'ya döndü. "Cinsel tacize uğradığını gösteren bir ize rastlamadım" dedi.

Josh'un üzerinde ince mavi pamuklu bir gömlekle yattığı muayene masasının yanında duruyordu Hannah. Oğlan öyle küçük, öyle savunmasız görünüyordu ki. Sert flüoresan ışık tenine bir ölüm beyazlığı vermişti. Hannah eliyle oğlanın kolunu tutuyor, böylece hem ona hem kendisine güvence vermeye çalışıyordu. Kendisi de doktor olduğu için adamın işine karışmaması gerektiğini bilmesine rağmen bir metre ilerdeki sandalyede de oturamıyordu. İki saat önce evin kapısını açıp da karşısında oğlunu gördüğünden bu yana oğluyla olan temasını bir an bile kesmemişti.

Hannah uyumaya çalışıyordu. Son zamanlarda pek yapamadığı bir şeydi bu. Yatak çok büyük, ev çok sessiz, çok boştu. Paul'e Cumartesi gecesi çekip gitmesini söylemişti ama kocası aslında onun için çoktan yitikti. Bir zamanlar paylaştıkları o mutlu ortaklık şimdi çok uzaklarda kalmış, bir anıydı. Son zamanlarda aralarında yalnızca gerginlik ve burukluk vardı. On yıl önce evlendiği erkek tatlı ve nazik, umut ve heves dolu bir insandı. İki gece önce

karşısındaki adamsa öfkeli ve kıskanç, mutsuz ve kırıcıydı. Hannah onu artık tanıyamıyordu. Tanımak da istemiyordu ya.

Böylece büyük yataklarında tek başına yatmış, tavan penceresinden karanlık Ocak gecesine bakarak ne yapacağını düşünüyordu. Nasıl başa çıkacaktı, nasıl bir insan olacaktı? Büyük soru buydu işte: Kendisi kim olacaktı? İki hafta önceki kadın olmadığı kesindi. Kendi kendine yabancıydı artık. Kesin olan tek şey, her nasılsa olaylarla başa çıkabileceğiydi. Kendisi ve Lily için bunu yapmak zorundaydı... ve eve döndüğü zaman Josh için.

Ve sonra da Josh kapı önünde duruyordu.

Hannah büyünün bozulacağından korkarak o andan beri oğlanı bir daha bırakmamıştı. Parmakları oğlunun kolunun yumuşacık derisini okşadıkça onun gerçek ve sağ olduğuna bir kere daha inanıyordu.

"Hannah? Beni dinliyor musun?"

Hannah gözlerini kırpıştırarak Bob Ulrich'in dört köşe yüzüne baktı. Adam ellisine yaklaşmıştı. Hannah, Deer Lake Hastanesi'nde bir iş için görüşme yapmaya geldiğinden beri dosttular. Ulrich, Hannah'nın Acil Servis başına getirilmesinde de etkili olmuştu. Lily'yi o doğurtmuş, Josh'un bademciklerini o almıştı. Bu gece de Hannah'nın isteği üzerine hastaneye Josh'u muayeneye gelmişti. Adam şimdi de kaygıyla Hannah'ya bakıyordu.

"Evet. Özür dilerim, Bob."

"Otursana. Biraz şaşkın görünüyorsun."

"Hayır."

Mitch tek kelime söylemeden kadının arkasına bir tabure itip omzuna bastırarak oturttu. Hannah'nın mavi gözleri cam gibi parlak, saçları aceleyle arkada toplanmış altın dalgalar yığınıydı. Son haftalar kendisini fiziksel olarak çok etkilemişti. Doğal olarak zayıf olduğu için şimdi anoreksiye tutulmuş gibi incelmişti. Muayene boyunca oğlanın yanında durmuş, elini tutmuş, yüzüne bakmış, eğilip alnını öpmüştü. Yanaklarından aşağı süzülen yaşların farkında değil gibi görünüyordu. Mitch arka cebinden temiz bir mendil çıkarıp kadının boş eline sıkıştırırken Paul'ün hangi cehennemde olduğunu merak etti.

Burada olmalıydı. Josh için, Hannah için. Hannah onu gecelerini geçirdiği bürosunda aramış ama karşısına telesekreter çıkmıştı. Mitch binaya bir ekip arabası göndermişti. Aradan iki saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ adamdan eser yoktu. Ve Tanrı bilir ya, yarın basının ilgi odağı olduğunda kendisini oğlunun yanına bir an önce götürmedikleri için polisi suçlayacaktı.

Josh muayene boyunca hiç konuşmamış, ağzından ne bir korku ne de bir huzursuzluk sesi çıkmıştı. Soruları da yanıtlamamıştı.

Mitch bunun geçici bir durum olduğunu umuyordu. Bu, sorusu çok ama yanıtı az bir olaydı. Josh'un ortaya çıkması bir sevinç nedeniyse de, sorular sütununa yeni ekler getirmişti. Garrett Wright cezaevinde olduğuna göre Josh'u evine kim getirmişti? Wright'ın bir suçortağı var mıydı? Ellerinde olan pek az delil hep Olie Swain'i gösteriyordu. Olie, Wright'ın Harris'teki bazı derslerine devam etmişti. Olie'nin, görgü tanığının tarifine uyan kamyoneti vardı. Ama kamyonetten bir sonuç çıkmamıştı ve Olie Swain de ölmüştü.

Dr. Ulrich oturduğu yerde uyuyormuş gibi duran Josh'tan gözünü ayırmadan, "Duhul izi yok" dedi. "Ne kızarıklık ne de yırtılma."

"Slaytlara bir bakalım hele" dedi Mitch. "Bence onlar da temiz çıkacaktır."

Doktor standart tecavüz araştırması yapmış, Josh'u tepeden tırnağa kadar muayene edip cinsel taciz izi aramıştı. Ağızdan ve makattan alınan örneklerde meni sıvısı aranacaktı. Mitch görevi olduğu için muayenede bulunmuş, doktorun bu konuda fazla bir deneyimi olmadığını bilerek herhangi bir şeyi atlamaması için gözlerini dört açmıştı. Deer Lake Hastanesi'nde deri yüzeyinde meni sıvısı izleri aramak için bir Woods lambası bile yoktu. Hoş, olsaydı da Josh'un durumunda bir yararı olmazdı ya. Oğlan yeni yıkanmış gibiydi, hâlâ sabun ve şampuan kokuyordu. Elde edebilecekleri herhangi bir kanıt böylece suya karışıp kaybolmuştu.

"Ya kolu? Sence ona uyuşturucu vermişler mi?"

"O damarda bir iğne izi var." Ulrich, Josh'un sol kolunu kendine doğru çekip dirseğinin iç tarafındaki ince izlere ve hafif berelenmeye bir daha baktı. "Laboratuardan kan testlerinin sonucunun gelmesini bekleyeceğiz."

"Kan aldılar" diye mırıldanan Hannah oğlunun dağılmış kumral buklelerini okşadı. "Sana söyledim, Mitch. Gözlerimle gördüm."

Mitch kadına kibarca bir yorumda bulunmayacağını belirten ciddi bir ifadeyle baktı. Herhalde onun sonunda artık aklını kaçırdığını düşünüyordu. Hannah adamı suçlayamazdı. Kendisi rüyalarında olayları gördüklerini iddia eden insanların hezeyanlarına pek kulak aşmazdı. Eğer kendi durumunda olan bir kadına bir teşhis koyması

istenseydi herhalde stresin fazla geldiğini, zihninin uyum sağlamaya çalıştığını söyleyecekti. Ama Cuma gecesi o rüyasında gördüğünün gerçek olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu: Josh tek başına durmuş kendisini düşünüyordu, üzerinde Hannah'nın hiç görmediği bir pijama vardı. Bu gece de eve geldiğinde üstünde aynı pijama vardı ve Mitch Holt onu bir torbaya koyup CTB laboratuarına göndermişti.

Mitch Josh ile gözgöze gelecek kadar eğildi. "Josh, kolundan kan aldılar mı?"

Gözleri kapalı oğlan annesine döndü. Hannah tabureden inip oğlanı kucakladı. Sabırsız bir sesle, "Tükenmiş zavallı" dedi. "Ve de üşüyor. Bu hastane de neden bu kadar soğuk?"

"Haklısın Hannah" dedi Ulrich. "Saat ikiyi geçti. Bu gece için yapabileceklerimizi yaptık. Şimdi ikinizi bir odaya yerleştirelim."

Hannah başını kaldırırken içini bir korku dalgası kaplamıştı. "Onu burada mı tutacaksınız?"

"Bu koşullar altında en akıllıcası bu." Doktor Hannah'nın duyduğu paniği hafifletmek istedi. "Gözlem için. Lily'ye bakan biri var, değil mi?"

"Evet ama..."

"Josh çok zor günler geçirdi. Bırak bir iki gün gözlem altında tutalım. Tamam mı, Dr. Garrison?"

Bu sonuncusunu bana kim olduğumu hatırlatmak için söyledi diye düşündü Hannah. Dr. Hannah Garrison, nelerin yapılması gerektiğini çok iyi bilirdi. Mantığın neler emrettiğini bilirdi. Kendine hâkim olmayı ve tarafsızlığını korumayı bilirdi. Ama kendisi artık Dr. Hannah Garrison

değildi. Şu anda Josh'un annesiydi ve oğlunun çektiklerini düşününce dehşet içinde kalıyor, suçluluk duyuyordu.

"Ne dersin, Josh?" diye sordu Ulrich. "O uzaktan kumandalarla donatılmış elektrikli hastane yataklarından birinde uyuyacaksın ve annen de yanında olacak. Ne dersin, ha?"

Josh yüzünü annesinin omzuna bastırıp kadını biraz daha sıkı kucakladı. Düşünmek de istemiyordu, bir şey söylemek de.

Ellen yeğeninin doğumunu bekleyen bir teyze gibi bekleme odasını arşınlıyordu.

CTB'nin St. Paul'den Megan'ın yerini almak üzere gönderdiği ajan Marty Wilhelm, koltukta oturmuş, uzaktan kumanda cihazıyla durmadan kanal değiştirirken ekrandaki sürekli yenilenen renk ve görüntülerle büyülenmiş gibi bakmaktaydı. Adamın genç ve aptal bir görünüşü vardı. Beyinsiz bir Tom Hanks. Aşırı yakışıklı, kısa burunlu, kıvırcık kumral saçlı. Ellen adamdan ilk görüşte nefret etmiş, sonra da bu yüzden kendini kınamıştı. Paige Price'ın belden aşağı vurup medyanın dikkatini Megan ile Mitch'in yeşermekte olan ilişkilerine çevirmiş olması Wilhelm'in suçu değildi. Megan'ın o İrlandalı damarının kabarması ve dilini tutamaması da onun suçu değildi. Megan'ın polis olarak değerini aşan bir halkla ilişkiler sorunu haline gelmesinin Marty ile hiçbir ilgisi yoktu.

Ama bütün bunlara rağmen adamdan hoşlanmıyordu işte. Marty bir köpeğinkiler kadar kahverengi ve boş bakışlarını Ellen'e çevirerek dokuzuncu kez, "Ne kadar uzun sürüyor" dedi.

Ellen adama lisedeyken kalın kafalı oğlanlara baktığı bakışla bakıp oda içinde yürümeye devam etti.

Bekleme odasındaki üçüncü kişi olan Peder Tom McCoy kendisi için çok alçak olan koltuktan kalkıp sırtını gerdi. Bir Episkopal olarak yetiştirilmiş olan Ellen adamı ancak ismen tanırdı. Tom McCoy uzun boylu, yakışıklı, atlet yapılıydı ve altın çerçeveli gözlüğünün ardında masmavi gözleri vardı. Hastaneye soluk blucin ve pamuklu bir gömlekle gelmişti ki, bu haliyle bir papazdan çok bir oduncuya benziyordu.

Cebinde bozuk para ararken Ellen'e baktı. "Kahve ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, istemem, Peder. Zaten çok içtim."

"Ben de. Aslında bir içkiye ihtiyacım var ama kafeteryada iyi İrlanda viskisi veren bir otomat olduğunu sanmıyorum."

McCoy uzaklaşırken Wilhelm başını yana eğdi. "Böyle papaz da görmemiştim. Yakası nerede bunun?"

Ellen yine "O Bakış"la baktı adama. "Peder Tom sıradışı bir din adamıdır."

"O kadarını anladım. Diyakozu için ne diyorsun... adı neydi... Albert Fletcher."

"Ben Albert Fletcher'i tanımazdım. Anlaşıldığı kadarıyla epey rahatsızlıkları olan biriymiş."

Fletcher, Kilisede Josh'a din dersleri verdiği için, kaçırılma konusunda bir ara zanlılar arasına girmişti. Kilise saplantısı olan adam fanatiklikten çılgınlığa geçivermiş ve Hannah ile Peder Tom bir sabah St. Elysius Kilisesi'nde otururlarken üzerilerine saldırana kadar bunu kimseye belli etmemişti. Peder Tom'un başına pirinç şamdanı indirmişti. Sonra o sabah Fletcher'in uzun yıllar önce ölmüş karısının cesedinden arta kalanlar garajında bulunmuştu. Bu olay üzerine bir insan avı başlamış ve sonunda Fletcher

Cumartesi gece ayininde balkondan düşüp ölmüştü. Doris Fletcher'in ölümü konusunda yeni bir soruşturma açılıp açılmayacağı henüz bilinmiyordu.

O kadar az zaman içinde o kadar çok şey olmuştu ki. Çocuk kaçırma, intihar, çıldırma, skandal. Sanki yaşam kumaşının görünmeyen bir teyeli çözülmüş ve karanlık bir yeraltı dünyasından Deer Lake'e kötülük boşalmıştı. Ve bunu bir an önce kapatmayı bilemedikleri takdirde devam edecek ve dokunduğu her şeyi ve herkesi zehirleyecekti. Bunu düşünmek bile Ellen'i ürpertiyordu.

Hastane sessiz, koridorlar loştu. Josh'un döndüğü ancak bilmesi gerekenlere bildirilmişti. Gecenin bu saatinde görevli olanlar resepsiyon masası çevresinde dolanıyor, alçak seslerle konuşuyor ve Hannah ile Josh'un, Mitch ve Dr. Ulrich'le girdikleri muayene odasına kaygıyla bakıyorlardı.

Ellen bir sehpanın üzerine bıraktığı gazoz şişesine uzanırken oda kapısı açılıp da Mitch görününce hareketi yarım kaldı. Hemen adamın yanına koştu.

"Wright'ın adını verdi mi?"

Mitch kollarını göğsüne kavuşturup bir omzunu duvara dayadı. "Kimsenin adını vermedi. Konuşmuyor."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Ellen'in ilk aklına gelen garanti bir mahkûmiyetin suya düşmekte olduğu oldu. Güdüsel bir tepkinin merhamet duygularıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bunlar apayrı şeylerdi. İçindeki avukat ve kadın. Avukat kanıtları düşünüyordu,

kadın ise son iki haftadır Tanrı bilir nasıl bir cehennem azabı çekmiş olan küçük çocuğu.

"Nasıl şimdi?"

"Fiziksel olarak iyi görünüyor. Cinsel taciz izleri yok."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Uyuşturucu verilmiş ya da kanı alınmış olabilir. Kanının o çarşafa bir yolla bulaşmış olması gerek ve önemli bir yara beresi yok. Laboratuar sonuçları gelince daha çok şey öğreneceğiz."

"Ne öğreneceğiz?" diye yanlarına koşarak gelen Wilhelm sordu.

Mitch adama kaşlarını çattı. "Saat yedide büromda buluşalım, ikinize de her şeyi anlatırım."

"Ya çocuğun sorgulanması?" Wilhelm ta Kuzey Kutbuna kadar gidip de Noel Baba'nın kendisini kabul etmeyeceğini öğrenmiş birine benziyordu.

"Bekleyebilir."

"Ama anne..."

"Annesi duygusal açıdan paramparça" diye kestirip attı Mitch. "Kimseyi görmemiş, herhangi bir araba görmemiş. Bildiği tek şey oğlunun geri geldiği. Onunla sabah konuşursun."

Wilhelm'in damgası olan çocuksu gülümseme hâlâ yüzüne yayılmış dururken, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bak, Şef, beni bu işten uzak tutamazsın. Buna yetkim..."

"Burada bir bokun yok, Marty. Arıladın mı? CTB seni buraya başında altın taç ve elinde asa ile göndermiş bile olsa umurumda bile değil. Beni zorlamaya kalkarsan seni böcek gibi ezerim. Biraz dinlenmeden önce kimse Hannah ile Josh'u göremez."

"Ama..."

Marty'nin itirazları acil bölümünün sokak kapısı açılıp da Paul Kirkwood'un ardında iki üniformalı memur olduğu halde içeri dalmasıyla kesildi. Paul'ün kumral saçları rüzgârdan geriye savrulmuştu. Soğuk ve heyecandan yüzü kızarmıştı. Koridorda yürürken gözleri Mitch'in üzerindeydi.

"Oğlumu görmek istiyorum."

"Hannah ile Josh bir odaya yerleştiriliyorlar."

"Hannah mı? Onun nesi var?"

"Josh'un geri gelmesinin iyileştiremeyeceği bir şeyi yok. Kafası biraz karışık, hepsi o kadar."

"Ya ben? Benim kafam karışık değil mi yani?"

"Senin ne durumda olduğunu bilemem, Paul" dedi Mitch yorgun bir sesle. "Ama geç kaldığın malum. Neredeydin?" Bakışları Josh'un babasının ardında duran iki memura çevrildi.

"Onu bürosuna döndüğünde yakaladık, Şef."

"Yakaladık mı? Tutuklu muyum yoksa?" Paul'ün sesi öfkeyle sertleşti. "Avukatımı çağırayım mı?"

"Elbette ki hayır, Bay Kirkwood" diyen Ellen araya girerek iki erkek arasındaki gerilimi hafifletmeye çalıştı. "Size yalnızca Josh'un döndüğünü bildirmek istemiştik. Ayrıca oğlunuzun muayenesi yapılırken yanında bulunmak istersiniz diye düşünmüştük."

Paul'ün ağzı alıngan bir tavırla kıvrıldı. "Otomobille dolaşıyordum. Son zamanlarda uyuyamıyorum da. Josh nasıl? O hayvan ona ne yapmış?"

"İyi görünüyor" dedi Mitch. "Fiziksel olarak. Seni odasına götürürken anlatırım."

Koridorda yürümeye başladıklarında Wilhelm de arkalarından gitmek için davrandı. Ellen, adamı gömleğinin kolundan tutup durdurdu. CTB ajanı kadına döndü.

"Bu gece nerede olduğu hakkında daha iyi bir açıklama istiyorum."

"Ben de. Sabaha öğreniriz."

"Ya o da bu işin içindeyse? Ya Josh'u eve götüren oysa? Kaçabilir."

"Aptallaşma" dedi Ellen sabırsız bir sesle. "Kaçmak isteseydi kaçırdığı oğlunu evine bırakır, iki saat arabayla dolaşır, sonra da bürosuna döner miydi?"

Wilhelm parmağını kadının yüzüne doğru salladı. "O kamyonet onundu."

"Kamyonet bize herhangi bir ipucu vermedi."

"Bence Bay Kirkwood'u merkeze götürüp bu gece neler yaptığını öğrenmeliyiz."

"Bu fikri Şef Holt'a söylemekte özgürsün. Onu biraz fazlaca zorlarsan yüzündeki kırıkları tedavi ederken ancak Dr. Ulrich'i sorguya çekersin. Bana gelince bu hastaneyi bu gece yeteri kadar gördüm."

Wright'ın kefalet duruşmasına sekiz saatten az kalmıştı. Garrett Wright, Josh Kirkwood'u kaçırmakla suçlanacaktı. Ve Garrett Wright cezaevinde hücresindeyken Josh Kirkwood sağ salim evine dönmüştü.

Hannah yatmak için kendisine verilen hasta önlüğünü giymedi. Josh'un yatağının yanına yerleştirilmiş portatif yatağa da bakmayıp ayakkabılarını çıkardı ve oğlunun yanına girdi.

Josh uzaktan kumandayla oynuyor, yatağın kâh başını, kâh ayakucunu havaya kaldırıyor, kâh ortadan aşağı doğru eğiyordu. Tıpkı Hannah'nın son iki haftaki duyguları gibi inişli çıkışlı bir hareketti bu. Josh'un geri dönmüş olması başdöndürücü bir yükseklikti. Ona zihnen nasıl bir zarar verilmiş olacağı ise karanlık bir çukur. Duygular, içinde birbirini kovalayıp duruyordu.

Kolunu Josh'un omzuna atıp elini kumandanın üzerine indirdi. "Bu kadar yeter, yavrum, deniz tutmuş gibi oldum." Oğlanın kumral buklelerinden biri burnunu gıdıklayınca gülümsedi. "Büyükbabanın teknesiyle denize açıldığımızda bizimle alay ettikten sonra Tim Dayı'nı nasıl deniz tuttuğunu hatırlıyor musun?"

Oğlanın kendisine dönüp gülümsemesini bekledi. Gülecek ve hikâyeyi bütün ses oyunlarıyla anlatacak, kendisi de inanılmaz bir sevinç ve rahatlama hissedecekti. Ama Josh ne döndü ne de gülümsedi. Kıpırdamadı bile. Konuşmadı da. Yalnızca kazık gibi kıpırtısız kaldı. Sevgi seli bir sancıydı. Sevinç acıya karışmıştı.

Kapı açıldı, hem telaşlı hem duraksamalı görünen Paul içeri girdi. Hannah ona bir şey sormamak için dudaklarını ısırdı. Neredeydi? Neden Josh'un yanına koşup gelmemişti? En kötü anlarda kendisini yalnız bırakmak, her şey bittikten sonra gelmek nasıl da kendisine yakışan bir şeydi. Ve her ikisinin de en mutlu olmaları gereken bu anda ilk istediği şeyin ona saldırmak olması ilişkileri için ne kadar hazindi.

Paul gözlerini oğlundan ayırmadan içeri yürüdü.

"Tanrım!" Adamın bir dizi duyguyla başetmeye çalıştığı görülüyordu: İnanmazlık, sevinç, kararsızlık. "Josh."

Josh doğrulup babasına baktı. Gülümsemiyordu.

"Sana telefon etmeye çalıştım" dedi Hannah. "Büronu aradım..."

"Dışardaydım." Paul gözlerini oğlundan ayırmadı. Gülümsemeye çalışarak elini uzattı. "Josh, oğlum..."

Josh yatağın uzaktan kumanda aletini babasına fırlatıp annesine sarıldı.

"Josh!" diye bağırdı Hannah. Şaşkınlığı Paul'e yönelikti. "Josh, benim, baban." Paul'ün alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. Yatağın kenarına oturdu, oğlunun omzunu okşamak için elini uzattı. Eli bir yana savruldu. Josh'un bacakları sanki kaçmak istiyormuş gibi çırpınıyordu.

"Hiçbir şey anlamıyorum" dedi Paul. "Josh, neyin var senin? Beni tanımadın mı?"

Paul oğlunu tutup kendisine çevirmeye çalışırken oğlan, korkuyla bağırdı. Hannah'nın üzerine yaslanıp annesini geriye itti.

"Paul, çocuğa dokunma!" dedi Hannah. "Durumu daha da kötü yaptığını görmüyor musun?"

"Ama ben bir şey yapmadım ki!" Paul yine de geriledi. "Tanrı aşkına, oğlum bu benim! Onu görmek istiyorum!"

"Hayır!" Josh'un çığlığı annesinin göğsüne yaslandığından çok boğuktu. "Hayır! Hayır! Hayır!"

"Sakin ol, yavrum" diye Hannah oğlanın kulağına mırıldandı. İçinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissediyordu.

O anda içeri giren Dr. Ulrich, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Keşke bilseydim" diye mırıldandı Paul. "Onu böyle davranmaya itecek ne yaptın?"

"Hiçbir şey! O benim oğlum!"

Ulrich elini kaldırdı. "Sakin ol, Paul. Ben seni herhangi bir şeyle suçluyor değilim." Doktor sırtını Josh ile Hannah'ya çevirip Paul ile aralarına girdi. "Ama şimdi gidip sabah gelsen iyi edersin. Josh biraz dinlenip kendini toparladıktan sonra."

"Beni kovuyor musun?" diye Paul kulaklarına inanamayarak bağırdı. "İnanamıyorum! Oğlumu geri almak için yaptığım onca şeyden sonra! Çektiğim onca ıstırap..."

"Burada söz konusu olan sen değilsin, Paul" dedi Ulrich alçak bir sesle. "Bu durumun seni çok rahatsız ettiğinden eminim ama Josh'a öncelik vermemiz gerek. Başına gelenleri ve o konuda neler hissettiğini anlamamız biraz zaman alacak. Gel seninle kafeteryaya inip biraz konuşalım."

Paul oradan çıkarılmak istendiğinin farkındaydı. Ulrich kendisini adım adım gerilemeye zorlayacak kapıya doğru sürüyordu. Yaşamının hikayesiydi bu işte. Her şey Hannah'ya aitti: Şan, acıma... oğulları.

"Hannah, sen biraz yardımcı olabilirsin" dedi.

"Ne yapabilirim ki?" Hannah kocasına sanki bir yabancıymış, karşısında tetikte olunacak biriymiş, uzakta tutulacak biriymiş gibi bakıyordu. Paul'ün içinde bir öfke yangını vardı.

"Beni biraz olsun desteklemen iyi olurdu."

"Hayır! Hayır!" diye bağıran Josh örtüyü tekmeledi.

Dr. Ulrich bir adım daha attı. "Yürü haydi, Paul. Neden kafeteryaya inip bir fincan kahve almıyorsun? Ben de bir iki dakikaya kadar gelir, sana muayene sonuçlarını anlatırım."

"Benden korkmasına neden yok!"

"Paul, Tanrı aşkına, lütfen" diye yalvardı Hannah.

"Tamam tamam."

Tom McCoy, Paul Kirkwood'un oğlunun odasına girip çıkışını izlemişti. Aldığı eğitim araya girip aile üyeleri arasındaki uyuşmazlıkları düzeltmesini öngörüyordu. Ama eğitimi burada geçerli olamazdı. Hannah ile Paul arasında bir işe yaramazdı.

Bunu denemişti. Paul girişimlerine ters çıkmış, bunu bir yardımdan çok bir müdahale olarak görmüştü. Ve bu sırada Tom'un Paul'e karşı duyguları Hıristiyanlıktan biraz uzaklaşmıştı. Bir mücevherle evlenip ona pislik muamelesi yapan bir insan için kalbinde anlayış bulması güç oluyordu.

Paul Kirkwood'un çok şeyi vardı ve bunları görmüyordu: İki güzel çocuk, rahat bir ev, dengeli bir meslek. Ve Hannah.

Sorunun özü de buydu işte. Hannah.

Tom koridorun gölgeli oluşuna sevinerek duvara yaslanıp başını göğe kaldırdı. Göğü göremiyordu elbette. Fiziki olarak da mecazi olarak da arada çok engel vardı.

Hannah kendisine dönmüştü, mutlak olarak güveneceğini düşündüğü tek insana, papazına. Ve papazı büyük bir günah işlemişti. Ama yaptığının yanlış olduğunu asla kabul etmeyecekti. Ettiği yemini çiğnememişti. Konuşmamıştı. Hannah Garrison'a âşık olduğu gerçeğini kalbinin derinliklerine gömmüştü.

"Tanrım, biraz yardım etsen ne iyi olurdu" diye mırıldandı. Ancak başını kaldırdığında, tavanda yalnızca zamanında patlamış bir borudan sızan suyun hafif kahverengi lekesini görebildi.

Tom, yorgun bir tavırla içini çekerek Josh'un odasına yürüdü, kapıyı hafifçe araladı. Yatağın öteki yanındaki abajurdan odaya yumuşak bir topaz ışık yayılıyordu. Josh yan dönmüş, parmağı ağzında uyuyordu. Hannah arkasındaydı, oğlanın vücudunu vücuduna yaslamış, koluyla çocuğu sarmıştı. Hannah dünyaya inmiş bir meleği andırıyordu.

Tom, bu tablo karşısında yüreği sancıyarak geri döneceği anda Hannah gözlerini açıp kendisine baktı. Ve Tom kalbinin atmasını önleyemeyeceği gibi oradan da uzaklaşamazdı artık.

"Gitmeden önce sizlere bir bakayım diye düşündüm" diyerek odaya süzüldü. "Josh kendinden geçmiş galiba."

"Modern sakinleştiricilerin mucizesi." Hannah dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Nasılsın?"

"Josh'a kavuştum. Önemli olan bu."

"Paul kalmadı."

Hannah oğlunu rahatsız etmemeye dikkat ederek doğruldu, bacaklarını altına aldı. "Josh onu istemedi. Sanki... sanki ondan korkuyormuş gibi davrandı."

Hannah, her ne kadar gerçek olsa bile, sözcükleri söylerken Paul'e ihanet ettiğini hissediyordu.

"Tanrım, Garrett Wright'tan bize yaptıkları için nefret ediyorum" dedi. "Çocuğumuzu almaktan çok daha fazla bir şey yaptı. Bu olaydan önce Paul ile sorunlarımız vardı ama hiç olmazsa birbirimize güvenirdik. Josh bu gece ona o tepkiyi gösterince Paul'e, sanki kendisini daha önce hiç görmemişim gibi baktım., sanki bunu yapabileceğine..." Hannah'nın kuşkuları gözlerinin önünden geçiyordu: Kamyonet konusunda söylediği yalanlar, kocasının evden çıkıp gitmeleri, büroda olması gerekirken telefonlara telesekreterin çıkması.

Peder Tom yatağın kenarına oturup kadının elini tutmak için uzandı. Hannah erkeğin elini istediğinden de daha çok sıkarken bütün kalbiyle onun kendisini kollan arasına alıp bir süre öylece tutmasını istedi. İçinden yükselen özlem, rahatlama dostluk ve merhamet arzusuydu. Tom McCoy'un serbestçe verebileceği şeyler. Tom onun duygularının çok daha derinleştiğini bilemezdi; bunu ona asla söylemeyecekti. Onun kendisine verebileceğinden daha fazlasını istemekle sahip oldukları şeyi tehlikeye atmış olurdu.

"Yüküne biraz daha fazla suçluluk ekleme, Hannah."

Hannah birden başını kaldırıp erkeğe baktı; onun her nasılsa aklından geçenleri okuduğuna dair saçma bir düşünceyle nabız atışları hızlanmıştı.

"Öyle bir tepkiyi denetim altında tutamazsın. Josh'un babasına öyle davranmasının nedenini kim bilebilir ki? Çocuk korkmuş ve kafası karmakarışık. Neler geçirdiğini bilmiyoruz. Wright'ın beynine neler yerleştirmiş olabileceğini bilemeyiz. Josh ona bir yanıt verdi ve sen de buna tepki gösterdin. Sen başkasın; sen onun anasısın."

"Ve Paul de babası. O Josh'a bir zarar vermez."

"Bundan hiç kuşkum yok."

Tom öteki eliyle kadının gözünün altındaki yaş damlasını sildi. Parmak uçları sarı ipek saçlarının arasına girdi, Hannah da bir anlığına dönüp yanağını onun serin avcuna dayadı. Soluğunu tuttu sonra, sanki o anı böylece dondurabilirmiş gibi.

"Biraz uyu haydi." Tom eğilip kadını alnından ya da dudaklarından öpmemek için kendini güç tuttu. Eli hâlâ elinin içindeydi. Hafifçe sıktı. Hannah da onun elini sıkarak karşılık verdi. "Yarın konuşuruz."

"Bu gece geldiğin için sana çok teşekkür ederim. Bu işte payına düşenin çok fazlasını yaptın."

"Hayır" dedi Tom. "Sen sana verilenden çok daha fazlasını hakettin." Ve kendisinin onları ona verecek erkek olmasını isterdi. Ama olamazdı... Ya da olamayacağı söylenmişti. Bu yüzden dönüp odadan çıktı.

Hannah oğlunun yanına uzandı, onun hafif soluklarını dinlerken bir yandan da gerçekleşmesi imkânsız şeyler diledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Josh Kirkwood'un döndüğü haberini saklamanın olanağı yoktu. Hastane çalışanları arkadaşlarına, arkadaşları geceleri çalışan ve bir kahve içmek için otoyoldaki Big Steer kamyon dinlenme yerine uğrayan başka arkadaşlarına söylediler. Big Steer aynı zamanda beş odasının dördünde muhabirlerin bulunduğu Super 8 motelinin lokantasıydı.

Ellen saat yediye beş kala Belediye binasının park yerine girdiğinde medya bir kurt sürüsü gibi beklemekteydi. Kendilerine daha sonra bilgi vermeyi vaat ederek içeri girdi, soldaki emniyet kanadına saptı.

Josh'un kaçırılmasının ilk saatlerinde Savaş Odası diye adlandırılan odada toplandılar. Uzun duvarlardan birine olayla ilgili her şeyin yeraldığı bir zaman çizelgesi iliştirilmişti. Şişman bir kırmızı damardan çeşitli renk mürekkeplerle bir sürü kol çıkıyordu. Josh'u kaçıran kişinin bıraktığı notlar beyaz melamin bir tabloya Mitch Holt'un eğik yazısıyla yazılıydı. İri bir mantar tabloya bir Minnesota haritasıyla bir beş ilçe haritası asılmıştı. Haritalar araştırma noktalarını gösteren iğnelerle doluydu.

Ellen bir fincan kahve alıp masada Cameron'un yanına oturdu. Karşısındaki Wilhelm de, uykusuzluğunun getirdiği başağrısıyla boğuşuyor gibiydi. Şerif Steiger masanın başına yerleşmişti ki bu, Mitch'le süregelen küçük çaplı sidik yarışının yeni bir hamlesinden başka bir şey değildi. Steiger elli yaşındaydı, eskimiş meşin gibi bir teni ve ince uzun bir yüzü vardı. Burnunun üstündeki bantlar üstünlük savaşında bir muharebe kaybettiğini gösteriyordu. İki adamın arasında taş kadar sert bakışlar gidip gelmekteydi.

Ellen seks düşkünü bir bela olan Steiger'dan nefreti ediyorsa da iki adam arasındaki düşmanlıktan hiç zevk almıyordu. Başarılı bir soruşturma, bir ceza kararıyla sonuçlanacak bir soruşturma takım çalışması ve bütün takım üyeleri arasında açık iletişim hatlarını gerektirirdi.

Mitch zaman çizelgesi önünde gidip gelirken Josh'un muayenesi ve daha sonra Josh'un odasında olanlar hakkında bilgi veriyordu.

"Şu halde Paul Kirkwood hâlâ zanlı" dedi Wilhelm.

"Zanlı pek fazla kuvvetli bir sözcük" dedi Mitch. "Josh'un tepkisi Paul'ün suçluluğundan çok başka nedenlerden de kaynaklanıyor olabilirdi. Paul'ün Wright'la benzer fiziki nitelikleri olması mümkün. Ya da Paul'ün kendisine yaklaşması ya da sesinde bir şey o tepkiyi yaratmış olabilir."

"Bu noktada çok dikkatli olmalıyız" dedi Ellen. "Bay Kirkwood gördüğü ilgiye karşı çok duyarlı. Gerek bu olayın gerek polisin kurbanı olduğuna inanıyor. Eğer yanlış bir hareket yaparsak ve masumsa karşımıza pek çok dava çıkabilir."

"Bu sabah onunla görüşeceğim" dedi Mitch. "Tam bir diplomat gibi davranacağım."

"Ben de orada olmak istiyorum" dedi Wilhelm.

"Wright'ın Megan'ı tuttuğu yeri bulma konusunda bir ilerleme var mı?" diye Ellen sordu.

"Kendi evi olmadığını biliyoruz" dedi esnemesini saklamayı başaramayan Wilhelm. "İlk saldırı Christopher Priest'ın bahçesinde olduysa da, Priest'ın evi olmadığını da biliyoruz. Wright onu otomobille bir yere götürdü."

"Elli mil çapında bir daire içinde tapu kayıtlarını inceliyoruz" diye Steiger söze karıştı. "Wright'ın bölgede başka bir gayrimenkulu bulunup bulunmadığını tespite çalışıyoruz."

"Başka bir ad altında ya da sahte bir işyeri adına almış olabilir" dedi Cameron. "Ya da ev, her kimse suçortağının olabilir."

"Artık suçortağının Olie Swain olmadığını biliyoruz" dedi Mitch. "Ve Karen Wright da dün gece Fontaine'deydi."

Wilhelm'in kaşları havalandı. "Ama Paul Kirkwood otomobiliyle bir yerlerde dolaşıyordu."

"Belki de Kirkwood ile Wright arasında bir ilişki aramalıyız" diyen Cameron dolmakalemini açıp defterine not aldı.

Mitch bu öneriden hoşlanmamış gibiydi. "Paul, Garrett Wright ile kendi oğlunu kaçırmak için neden işbirliği yapsın ki?"

"Dünya sapıklarla doludur, Holt" diyen Steiger ağzındaki kürdanı çiğnemeye devam etti. "Bunu sen iyi biliyor olmalısın."

Odadaki gerilim yıldırım düşmesinden hemen önceki hava gibi birden yoğunlaştı.

"Ya Wright'ın o öğrencisi?" diye Ellen konuşmayı eski yönüne çekti. "Todd Childs."

"Onu da araştırıyoruz" diye homurdandı Steiger. "Lanet esrarkeş."

"Ve Priest?"

"Onu da."

"Priest yalan makinesi testinden başarıyla geçti" diye Mitch hatırlattı. "Cumartesi günü St. Peter'deydi. Fırtına nedeniyle geceyi bir motelde geçirdiğini saptadık. Wright'ın profesörün evde olmadığını bilerek Megan'ı Priest'ın evine gönderdiği düşünülebilir. Evin her yerden uzak olması saldırı için mükemmel bir nokta oluşturuyordu."

"Ya Bilimkurgu Kovboylarıyla ilgili olan üçüncü profesör?" diye Cameron sordu.

"Phil Pickard" dedi Mitch. "Bir yıllığına Fransa'da."

"Wright, Josh'un kaçırıldığı sırada Harris'te Cray binasında çalışmakta olduğunu iddia ediyor" dedi Ellen. "Josh kaçırılmadan önceki bir saatte onu binadan çıkarken gören birini bulsak..."

"Bütün sorun kış tatili nedeniyle kampüste kimsenin olmaması" dedi Mitch. "Ve sonra suçortağının Josh'u kaçırmış olması olasılığı da var. Wright dediği yerde olabilir."

"Ajan Wilhelm, sanırım siz Wright'ın geçmişini araştırmak için birini görevlendirdiniz" dedi Ellen.

Adam başını sallayıp uykusu gelmiş bir çocuk gibi gözlerini ovuşturdu.

"En azından teknisyenlerin Wright'ın evinden aldıkları kanıtlardan bir şey çıkıp çıkmadığını öğreneceğiz, değil mi?"

"Evet."

Ellen saatine bakıp kalkarken esnememek için kendini güç tuttu. "Gelecek haberi ilk ben duymak istiyorum."

"Ya Stovich?" Steiger bir kadına ya da bir komutan yardımcısına ya da ikisine birden rapor verme olasılığı karşısında kaşlarını çattı.

Ellen adamın gözleri içine baktı. "Bu benim olayım, Şerif.; Bana rapor vereceksiniz." Çantasını kilitledi. "Teşekkür ederim, beyler. Şimdi hazırlanacak bir kefalet duruşmamız var."

Sürü bir kalabalık halini almıştı. Ellen kendisini adliyeye kadar izlemelerine izin verdi, adliye binasının görkemli merdivenleri önünde vaad ettiği gibi konuştu.

"Josh'un dönüşüne sevincimiz sonsuzdur. Herkesin, gerçekleşmesi için dua ettiği sonuç bu."

"Bu durum savcılığın Garrett Wright'a olan iddianamesini nasıl etkileyecek?"

"Herhangi bir etkisi olmayacak. Dr. Wright'ın aleyhindeki deliller bizim için yeterli. Bunlar onun yalnız olmadığını gösteriyor ki, baştan beri bundan kuşkulanıyorduk."

"Josh konuşuyor mu?"

"Wright'ı teşhis etti mi?"

Ellen hafifçe gülümsedi. "İddiamızdan çok eminiz."

Ellen dönüp gazetecilerden uzaklaşırken Cameron da ardına düştü. Ana kapıdan girip ikinci kat merdivenlerine yöneldiler. Muhabirler de duraksamadan onları izleyince

binanın içi bir gürültü ve hareket fırtınasına dönüştü. Ellen, Brooks'un kendisine güvenlik eksikliği hakkında söylediklerini hatırlamadan edemedi. "Bu çok hassas bir olay. Her şey olabilir..." Rudy ile bu konuda konuşmalıydı. Gereksiz riske girmenin bir anlamı yoktu.

Muhabirlerin soruları mağarayı andıran koridoru doldurup da yüksek tavanlardan yankılanırken üçüncü kattaki onarım çalışmasının gürültüsü duyulmuyordu. Ellen'in yanıtlamadığı sorular kafasının içinde bir çift zar gibi çalkalanıp duruyordu. Josh fotoğraflar içinde Wright'ı teşhis edebilecek miydi? Olanlar hakkında konuşacak mıydı? Yoksa sırlarını sonsuza kadar içinde tutacak kadar korkutulmuş muydu?

"Çok serinkanlısınız, Bayan North" dedi Cameron dış büroya girerken.

Ellen adama yüzünü ekşiterek baktı. "Terlediğinizi asla görmemeliler, Bay Reed."

Ellen derin bir soluk aldı. Burası artık onun alanı, bu eski ahşap masalar ve makine yağı kokan eski model dosya dolapları onun ikinci yuvasıydı. Yukardaki onarım ekibinin aşağı inmesini bekleyen bej rengi duvarlarda geçmişin savcılarının portreleri asılıydı. Bildiri tahtalarında üst makamlardan gelen emirler iğnelenmişti. Telefonlar durmadan çalıyor, dışardan gelip de kat kat giysilerini çıkarmakta olan çalışanlar hiçbirine aldırış etmiyorlardı. Biri kahveyi ocağa sürmüştü. Egzotik kokusuna bakılırsa, Phoebe'ydi bu.

Ellen'in yardımcısı olan sekreter genelde sıradan olandan uzak dururdu ki, bu en çok giyiminde kendini belli ederdi. Büro için standart giysileri pazen köylü elbiseleri ve kara çerçeveli sapık gözlükleriydi. Phoebe her nasılsa bu

karışımda başarılı da oluyordu. Rudy kıza birkaç kere kaşlarını kaldırmışsa da çalışması mükemmeldi ve Ellen de kendisinin en ateşli destekçisiydi.

Ellen kahve güğümünün üzerindeki raftan kendi fincanını alırken, "Bu sabah neler var bakalım?" diye sordu.

"Tarçınlı pralin" dedi Phoebe. Altından çıkmaya çalıştığı lama yününden kalın pelerin yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Uzun kıvırcık saçları başının çevresinde kara bir bulut gibiydi. Ufak tefek, göğüssüz kız bugün kat kat giyinmişti: Toprak rengi bir etek üzerine patlıcan rengi bir bluz, siyah tayt ve ordu fazlası botlar. Pelerini iskemlesinin arkasına atarken heyecan dolu kahverengi gözlerle Ellen'e baktı. "Doğru mu? Josh dönmüş mü?"

"Geceyarısında evine gelmiş."

"Ne kadar hoş!" Kızın gözleri yaşarmıştı. Duyguları asla yüzeyin fazla altında değildi, ayaklarını yerde tutan tek şey çizmelerinin ağırlığıydı, "iyi mi?"

Ellen ellerini kahve fincanıyla ısıtıp tarçın kokusunu içine çekerken ne söyleyeceğini kafasında tarttı. " 'iyi' biraz fazla iyimser olabilir ama fiziksel olarak iyi durumda görünüyor."

"Zavallı çocuk." Phoebe üstündeki katlar arasından bir mendil çıkarıp kızaran burnunu sildi. "Ne kadar korkmuş olduğunu bir düşünsene."

"Çok daha kötü şeyler olabilirdi" dedi Ellen.

Ağıza alınamayacak şeyler olabilirdi. Ellen bürosuna girerken başka yerlerde olan başka şeyleri geçiriyordu aklından. Kanalizasyon borularında bulunan ya da yırtıcı hayvanların yemeleri için ormana atılan ceset parçaları. Konuşsa da konuşmasa da Josh'u geri alabildikleri için

talihliydiler. Bütün bunların Wright'ın çarpık kafasının oyununun bir parçası olduğu hakkında içinde süregelen his bile Ellen'in rahatlamasını azaltamazdı.

Elektrik düğmesine dirseğiyle basmayı denedi, başaramadı, yürümeye devam etti. Çantasını masanın yanına, yere bırakarak kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı sumeninin yanındaki mantar altlığın üstüne bırakmak için uzandı. Fincan üst üste yerleştirilmiş raporlara çarptı. Ellen şaşırarak elini çekti.

Masası konusunda tam bir sapıktı. Deer Lake'deki ilk yılında Phoebe ona Noel'de üzerinde Bu Masanın Üstündekilerin Yerini Değiştiren En Ağır Cezaya Çarptırılır yazılı bir plaket vermişti. Plaket şimdi sumenin hemen önündeki yerindeydi. Kâğıtları ve dosyaları düzgün sıralar halindeyse de, kendisinin bıraktığı yerde değillerdi. Bütün kalemleri oymalı meşin bardağı içindeydi ama bardak olması gereken yerden bir karış ötedeydi.

Raporları kaldırıp altlığı çıkarırken temizlik kadrosuna yeni biri alınmış olmalı diye düşündü. Ancak ceketini askıya asarken zihninin gerisinde o boğuk sesi duyuyordu: "...varsayımlar çok tehlikeli olabilir. Patronunuzun biriyle güvenlik konusunu görüşmesi gerek..."

Ellen'in boynundan aşağı kemikli bir parmağa benzer bir ürperti indi.

"Olaylar epey ilginç bir durum aldı, değil mi, Bayan North?"

Ellen olduğu yerde döndü. Adam kapının eşiğinde duruyordu. Pencereden giren ışık mat ve kurşuniydi. Bu adamın işine yarıyor, yüzünün hatları daha çok ortaya çıkıyordu. Tıraş olmamıştı ve hatta dün gece hiç yatmamış gibi görünüyordu.

"Buraya nasıl girdiniz?"

Adamın ağzının kenarında pahalı bir fahişede kusursuz denilebilecek ama kendisinde daha da seksi duran bir gülümseme belirdi. "Kapı açıktı."

Ellen hemen saldırıya geçti.

Elini yumruk yaparak kaldırdı. "Bunu görüyor musunuz? Buralarda bir kimsenin evine ya da odasına girmeden önce bunlardan birini yapıp kapıya ya da kapının kenarına vurmak âdet olmuştur. Buna kapıya vurmak deriz."

Ellen'den biraz uzaklaşan Brooks, "Bunu hatırlamaya çalışacağım" dedi.

Kalabalık oda içinde dolaşarak ayrıntıları ezberlemek istermiş gibi çevresine bakındı: Çerçeveli diplomalar, pencere önündeki bakımlı bitki, kitaplığın alçak raflarından birinde duran küçük CD çalıcısı ve düzenle sıralanmış CD'ler. Ellen North gibi her şey düzenli ve tertemiz.

"Size yardımcı olabilir miyim, Bay Brooks?" Ellen'in sesinde zehirli bir alay vardı.

"Bir randevu almaya geldim."

"Bunun için yardımcım var. Onun masası önünde duraklamadan geçmeden önce resepsiyon memurunun önünden geçtiniz ki, o da size bu konuda yardımcı olabilirdi. Hoş, telefonlarımız olduğuna göre buraya kadar gelmek zahmetine katlanmayabilirdiniz."

"Telefonlar bugün susmak bilmiyor." Brooks gözucuyla masasının başına geçen kadına baktı.

Ellen adamın bu gelişinden hoşlanmamıştı. Zarif, koyu gri tayyörünün önünde kavuşturmuştu kollarını, dudakları ince bir çizgiydi, gri gözleri hafifçe kısılmıştı. Brooks onun içinde patlayacakmış gibi öfkenin yükseldiğini görüyordu ama kadın yine de bunu o zarif ve cilalı dış görüntüsünün içinde kapalı tutmaktaydı.

"Anladığım kadarıyla oğlan dün gece ortaya çıkmış."

"Adı Josh."

"Aniden yerden bitivermiş gibi diyorlar."

"Kim diyor?"

Adam yanıt vermedi. Bakışlarını kadından uzaklaştırınca masanın üst sağ köşesinde kristal bir şekerlik ve içinde pastel renklerde nane şekerleri gördü. Yeşil bir tane aldı, Ellen'le gelirken dilinin üstüne yerleştirdi.

"Kefalet duruşması bu sabah mı?"

Ellen bakışlarını adamın ağzından yukarı doğru kaçırdı ama bu bir hataydı, çünkü gözler dimdik, dikkatle kendisine bakmaktaydı.

Çantasını alarak adamın yanından geçti. "Evet, kefalet duruşması bu sabah. Benim çok işim var. Eğer bir randevu istiyorsanız dışarı çıkarken yapabilirsiniz."

Jay kovulmasına aldırış etmedi. Masanın yanından çekilip kitaplığa yürüdü. Ellen'in CD koleksiyonuna bakmaya başladı. Sakin, düzenli müzik: Mozart, Vivaldi. New Age sanatçıları: Philip Aaberg, William Ackerman. Fon müziği. Kendisini işinden alıkoyacak bir şey yok. O buz gibi kontrol ardındaki kadın hakkında ipucu verecek herhangi bir şey yok. Bu ipucu eksikliği onu daha da meraka yöneltiyordu.

"Bana Jay diyebilirsiniz" dedi.

"Güvenliği çağırtıp sizi dışarı da attırabilirim."

Adam duymazlıktan geldi. "Kefalet kabul edilecek mi?"

"Eğer benim bir ağırlığım olacaksa, hayır."

Ellen koltuğuna oturdu, okuma gözlüğünü taktı. Eğer amacı dişiliğini gizlemek ya da azaltmaksa bunu hiç de başaramamıştı. Gözlük güzelliğini örtmek yerine daha da vurgulamıştı. Jay o tertipli masanın üzerinden eğilip gözlüğü yüzünden çekmeyi ya da onu öperek camları buharlanırken kadının şaşkınlığını izlemeyi düşündü.

Kadını kızdırmak için içinde dayanılmaz bir istek varsa da, bunu denetim altında tutmak zorundaydı. En azından şimdilik. Bunun sürecin önemli bir parçası olduğunu söyleyebilirse de zaten talihini zorlamakta olduğunun farkındaydı. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordu ve kadın bunları öyle rahatça sunacak biri değildi. Diğer yandan eğer bu davayı bundan sonraki en çok satan romanının konusu yapmaya niyetliyse kadının işbirliğini sağlamak zorundaydı.

Bütün gerekli unsurlar hazırdı: İlginç bir katil, sempatik kurbanlar, okurları çekecek bir mekân; karmaşıklıkları, ekstra olayları, olayı bir haber düzeyinden çıkartacak yan hikayeleriyle esaslı bir vaka. En önemlisi de bu olayın çok uzun zamandır olmadığı kadar kendi dikkatini çekebilmiş olmasıydı. Henüz nasıl bir yaklaşım benimseyeceğini ya da romanı yazıp yazmayacağını bilmiyordu. Şu anda tek bildiği daha çok şey bilmek istediğiydi.

Ziyaretçi koltuğuna oturdu. "O içerde kalırsa sizin de duruşma için hazırlanma zamanınız kısalır" dedi.

"Sizi dinlemiyorum."

Jay bir rapor dizisinin üstünden mor bir cam ağırlık alıp sanki bir beyzbol topuymuş gibi elinde tuttu.

"Mümkün olan bir kefalet miktarı koyarak biraz zaman kazanabilirsiniz" dedi.

Ellen'in kaşları kalktı. "Ve bir çocuk kaçıran, bir polis memuruna vahşice saldırıda bulunan birini salıveririm, öyle mi? Siz aklınızı kaçırmış olmalısınız."

"O suçları işlediği iddia ediliyor. Suçu sabit olana kadar herkes masumdur kavramına ne oldu?"

"O jüri üyeleri ve budalalar içindir. Ve eğer benim böyle, bir şey söylediğimi açıklayacak olursanız sizi mahkemelerde süründürürüm. Garrett Wright'ı cezaevinden çıkartmaya niyetim yok."

"Çıksa ne yapabilir ki?" diyerek Jay kadını sinirlendirmeye çalıştı. "Bir çocuk daha mı kaçırır? Hiç sanmıyorum. Bunu yapmayacak kadar kurnazdır... eğer aradığınız adam oysa tabii."

"Odur."

"Öyleyse Josh'u eve kim getirdi?"

Ellen bir yanıt vermemek için dilini ısırdı. Adam ona yem uzatıyordu ve o da oturmuş kuzu kuzu bekliyordu. Hem de kendi odasında. Hem adamın orada ne işi vardı? Sanki Wright'ın avukatıymış gibi, sanki bu işte kişisel bir çıkarı varmış gibi ağzından bilgi almaya, çalışıyordu. O koltukta Danny Enberg oturup aynı şeyleri söylemeliydi. Önündeki mesaj notlarına baktı Wright'ın avukatı kendisini aramış mı diye. Aramamıştı.

"İstenmedik tavsiyelerde bulunma dışında beni rahatsız etmeniz için başka bir nedeniniz var mı, Bay Brooks?"

O korsan sırıtışı kulaklarına kadar yayıldı. "Sizi rahatsız mı ediyorum, Bayan North? Neden acaba?"

"Çok sıkıcı bir insan olmanız gerçeğiyle ilgili bir nokta olabilir."

Adam elini göğsüne götürdü. "Kim? Ben mi? Time dergisi beni milyonlarca kişinin sevdiğini yazmıştı."

"McDonald's da çok sevilir ama beni orada yerken göremezsiniz. Ben seçici bir kadınım."

Adamın sırıtması yırtıcı denilebilecek bir gülümsemeye dönüştü. Koltuğundan kalktı, masanın üzerine eğildi, ellerini Ellen'in sumenine dayadı.

Siyah kadife gibi bir sesle, "Bunu görebiliyorum, Bayan North" dedi. "Kusursuz bir stil ve zevk sahibi bir kadın. Keskin dilli. Hazırcevap. Doğrusu böyle ıssız bir yerde, böyle önemsiz bir işte ne aradığınızı çok merak ediyorum."

Ellen mektup açacağını kaptığı gibi adama saplama isteğine güçlükle engel oldu. Bu kendisine büyük bir zevk verecekse de duruşmaya çıkmak için hazırlanması gerekiyordu, ondan sonraki pislikle uğraşacak zamanı yoktu. Erkeğin dramatik boy avantajını ortadan kaldırmak için ağır ağır yerinden kalkarken onun bakışlarına soğuk bir karşılık verdi.

"Yaşamımı size haklı göstermek zorunda değilim, daha fazla tahammül etmek zorunda da değilim, Bay Brooks. Eğer bu olay hakkında bir kitap yazmak için buralarda dolaşıyorsanız sizinle işbirliği yapmaya hiç niyetim yok. Sizden buradan çıkmanızı rica ediyorum. Hatta bunu

tavsiye de ederim, aksi takdirde güvenliği çağıracağım ve bu bürodan kapı. dışarı edilişinizin resimlerinin gazetelerin birinci sayfalarında çıkmasının o pek sevilen insan imajınıza ne yapacağım bilemem."

Adam beklenen aksiliği gösterecek yerde doğrularak kadına gurur duyuyormuş gibi baktı. Ellen kafasına bir şey fırlatmak isterdi.

"Sizi mahkemede göreceğim anı iple çekiyorum, Bayan North. Dışarı çıkarken randevumu alırım."

Adam dışarı çıkarken odadaki bütün enerjiyi alıp götürmüş gibiydi. Ellen kendini bitkin hissederek koltuğuna yığıldı.

İçeri giren Phoebe'nin gözleri faltaşı gibi açılmış, yanakları kızarmıştı. Kapıyı kapayıp sırtını dayadı.

"Aman Tanrım! Âşık oldum!"

"Yine mi?"

Phoebe bir sandalyenin kenarına ilişti. "Az önce burada kim çıktı biliyor musun?"

"Jay Butler Brooks."

"Jay Butler Brooks tabii! Öyle sevimli ki. People dergisinin yılın esrarlı yirmi kişisi listesinde on yedinci sıradaydı." Kadın birden soluksuz kalıp durakladı, bilineni sanki o anda kavramlı gibi kaşlarını çattı. "Burada ne işi vardı?"

"Beni sinirlendiriyordu" diye söylenen Ellen, çantasından Wright dosyasını çıkardı. "Phoebe, beni şaşırtıyorsun doğrusu." Sayfaları gözden geçirdi. "Sen zeki, ağzı laf yapan ve okumuş bir kadınsın ve bir erkeğin ardından..."

"Ama esaslı bir parça. Zekâ ve hormonlar birbirleriyle uyuşmaz değildir, Ellen. Bunu hatırlaman gerek."

"O da ne demek oluyor?"

Phoebe aklından geçenleri söylemekten kaçınarak kapıya doğru yürüdü. "Seninle daha sonra görüşmek için randevu aldı. Olayla ilgileniyor mu? Kitap mı yazacakmış?"

"Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum" diye inatla söylendi Ellen. "Randevuyu iptal et. O saatte yapacak daha önemli bir işim olduğuna eminim."

"Bunu iptal etmek isteyeceğini sanmam" diye uyardı sekreteri.

"Nedenmiş o?"

"Yanında eyalet başsavcısını getiriyor da ondan."

Minnesota'nın Park İlçesi'nde hiçbir kefalet duruşması bu kadar ilgi çekmiş değildi. Mahkeme salonu tıklım tıklım doluydu, insanlar sıraların üstünde konserve tenekesindeki balıklar gibi sıralanmışlardı. Jay kalabalığın en arkasındaydı ve içeri girişini dikkati çekmeyecek bir ana denk getirmişti. Gözlüklerinin üzerine indirilmiş beyzbol kepiyle içeri süzülüp koridor kenarında bir yere oturdu. Muhabirler, avukatı ile giren Garrett Wright'ı daha iyi görmek için başlarını çevirdiler.

Wright ile avukatının iki yanında bir memurla İlçe şerifi Russ Steiger vardı.

Fotoğraf fırsatı peşinde bir politikacı daha. Olayda görünmekten bir şeyler kazanmayı ummadığı takdirde

hiçbir şerif tutuklulara eşlik edecek kadar alçalmazdı. Wright'ı tutuklayan Steiger bile değildi. Minneapolis Star Tribune'e göre Steiger'in eline geçirdiği tek kişi kanal yedi haber programına yeni bir haber bulmak için biraz yatay oyunlar oynamaya aldırmayan Paige Price adında bir televizyoncuydu.

Ellen North ile yardımcısı Reed savcılık masasında yerlerini almışlardı. Ellen, Wright içeri girerken başını kaldırıp bakmamıştı. Dikkatini önündeki kâğıtlara vermişti ve ancak yargıç içeri girerken bakışlarını kaldırdı.

Yargıç Victor Franken koltuğuna otururken herkes uyan üzerine ayağa kalktı. Franken ufak tefek, saçsız, çarpık vücutlu ve sağlıksız sarı tenli bir adamdı. Star Wars'un Yoda'sı gibi uzun siyah cüppesiyle yüz yaşında bir kuklaya benziyordu. Tokmağını birkaç kere indirirken insanların refleks bir hareketle irkilmelerinden hoşlanmış gibi görünüyordu.

Yaşlılıktan paslanmış bir sesle, "Dr. Garrett Wright'a Karşı Eyalet Davası" dedi. "Karşımda kim var?" Sanki ilgili avukatlarla az önce odasında yarım saat konuşmamış gibi savunma masasına baktı. "Dennis Enberg" diye homurdandı. Sonra savcılık masasına döndü. "Ellen North, O yanındaki kim?" Burundan takma gözlüğünü çıkarıp kızarmış burnunu kaşıdı, sonra gözlüğü cüppesiyle temizledi.

"Savcı yardımcısı Cameron Reed, Sayın Yargıç" dedi Reed oturduğu yerde doğrulurken. Franken eliyle adamın oturmasını işaret etti. "Başlayalım, Bayan North."

Wright ile avukatına iddia resmen okundu. Jay gülümsedi. İyi bir hamle, Bayan North. İddianın şimdi okunması kayda geçmesi için yüksek sesle okunması demekti. Anaç

görünümlü bir mahkeme kâtibi kadın suçlamaları birbiri ardından okudu. Çocuk kaçırma, anababa hakkına müdahale, bir emniyet görevlisini kaçırma ve dövme, cinayete teşebbüs, müessir fiil, darp. Wright sanki kasabanın yarısına saldırmış gibiydi.

Mahkeme kâtibi sesine heyecan katmamaya özen gösteriyorsa da boğazının düğümlenmesini engelleyemiyor ya da Megan O'Malley'e sarılan kanlı çarşaftan söz ederken sanığa ters ters bakmaktan kendini alamıyordu.

Birinci raundu savcılık almıştı. Medya mensupları her şeyi can kulağıyla dinliyordu. Mitch Holt'un Cumartesi gecesi olayları ve Wright'ın tutuklanmasına kadar olan sürede olanlar hakkındaki raporu okunurken suçlamalar üst üste yağıyordu.

Savunmanın itiraz hakkı yoktu. Enberg yün ceketinin kolunu kaşırken mide yanmasına karşı verdiği mücadeleyi kaybediyormuş gibi yüzünü ekşitmişti.

Kâtip okumayı bitirince Franken sanığa suçlayıcı bir bakışla baktı. "Size yöneltilen suçlamaları anlıyor musunuz, Dr. Wright?"

"Evet" diye mırıldandı Wright.

"Mırıldanmayın!"

"Evet, Sayın Yargıç!"

"Mahkeme önünde Savcılık suçluluğunuzu mantıklı bir kuşkuyu aşacak derecede kanıtlayana kadar masum olduğunuzu bilmenizi isterim." Bakışları başka şeyler söylüyordu ama ekşi suratının nedeni katarakt da olabilirdi, kabızlık da. "Masum ya da suçlu olduğunuzu söyleyecek fırsatınız olacak. Yargılanma hakkınız var. Yargılanma

olacaksa Savcılığın kanıtlarını öğrenme, Savcılık tanıklarını sorgulama ya da kendi tanıklarınızı sunma hakkınız da var. Kendi lehinize tanıklık edebilir ya da susma hakkınızı kullanabilirsiniz. Avukatınız olduğuna göre o konuya girmemiz gerekmiyor. Bütün bunları anladınız mı?" diye bağırdı Franken.

"Evet, Sayın Yargıç."

Ellen kalktı. Jay daha iyi görmek için eğildi. Dinleyicileri ayıran kapının parmaklıkları arasından güzel bir bacak manzarası yakalamıştı. Kadın, dinleyicilerden yana hiç bakmıyor, onların hiç önemli olmadığı izlenimini veriyordu, ilgilendiği tek şey işiydi: Adaletin kabaralı çizmesini Garrett Wright'ın kafasına indirmek yani.

"Olaya karışan emniyet mensuplarının ifadeleri ve şikâyetleri üzerine Savcılık zanlının tutuklanmasını ve genel amaçlı bir duruşma için bir tarih belirtilmesini talep ediyor, Sayın Yargıç."

Franken, "Dr. Wright, genel amaçlı duruşmanın ama yargılama başlamadan önce karara bağlanabilecek bütün konuları dinlemek ve sizi duruşma süresince tutuklu tutacak bir neden olup olmadığına karar vermektir" diye açıkladı.

Franken tükenmiş ciğerlerini canlandırmak için solu alırken öksürmeye başladı ve öne eğilince kürsünün ardında kaybolur gibi oldu. Salondaki herkes soluğunu tutmuş, ölü olarak yere yığılmasını bekler gibiydi. Mübaşir kürsünün kenarından başını uzattı. Franken hacıyatmaz gibi doğruldu ve kâtibine sabırsızca elini salladı.

Kadın, "Genel amaçlı duruşma, bir Şubat, Salı?" dedi. "Kefaleti görüşelim."

Ellen, "Sayın Yargıç, iddiaların ciddiliği karşısında Savcılık kefalet bedelinin bir milyon dolar olmasını talep ediyor" dedi.

Salonda herkesin soluğu tutulur gibi oldu. Kalemler yazmaya başladı. Mini ses alma cihazlarına mırıldayan sesler bir motorun homurtusunu andırıyordu. Franken tokmağını indirdi.

Enberg yerinden fırladı. "Rezalet bu, Sayın Yargıç! Müvekkilim ülkenin en üst düzey özel kolejlerinden birinde profesördür. Çocuk suçlular konusunda çalışmaları vardır. Bu toplumun saygın bir üyesidir..."

"Ve gayet iğrenç suçlar işlediği iddia edilmektedir" dedi Franken.

"Toplumla bağları vardır ve bu iddialar sadece gülünçtür..."

"Ve uzun bir kovalama sonunda tutuklanmıştır. Bunları duruşmaya sakla, Dennis" dedi Franken. "Kaçma riski var, kefaleti nakit beş yüz bin dolar olarak koyuyorum. Genel amaçlı duruşma ayın... ayın..." Parmağını kâtibinden yana salladı. "Renee'nin dediği tarihte."

"Bir Şubat Salı."

"Zanlı tutuklanacak, fotoğrafı çekilecek, parmak izleri alınacak" diye yazdırdı Franken. "Sağlık muayenesinden geçirilecek, delillerle karşılaştırılmak üzere kan ve saç örneği alınacak."

Tokmağını bir daha vurarak oturumu kapadığını bildirdi. Muhabirler birbirlerini iterek avukatlara ya da savcıların hemen arkasında oturan Paul Kirkwood'a doğru koşuştular. Jay yerinden kalkıp kalabalığın arkasına takıldı.

"Hapiste çürümeli" dedi Kirkwood. "Oğluma o yaptıklarından sonra. Bize çektirdiklerinden sonra."

"Garrett Wright suçluysa Josh'u kim getirdi?"

"Oğlunuz Garrett Wright'ı kendisini kaçıran kişi olarak teşhis etti mi?"

"Polisin sizi hâlâ zanlı olarak gördüğü doğru mu?"

Kirkwood'un yüzü kıpkırmızı kesildi. Gözleri öfkeyle parladı. "Oğlumun kaçırılışıyla benim hiçbir ilgim yok. Bunun aksine bir iddia, Deer Lake Emniyeti'nin beceriksizliğinin başka bir örneğidir,"

Beyaz saçlı mübaşir, "Tamam, dağılalım artık, arkadaşlar" diye seslendi. "Bu salonda yapacak başka işlerimiz var."

Kalabalık dışarı çıkarken Jay oturdu ve tanınmamak için başını eğerek not almaya koyuldu. Ününden ve servetinden memnunsa da tanınmamak da iyi bir şeydi. Özellikle şimdi.

Bu olay onu buraya çekmişti. Orada olduğunun keşfedilmesinin yaratacağı engeller çıkmadan mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek istiyordu. Ama ne yazık ki, adını bir levye gibi kullanmadan o tür bilgilere erişemeyecekti.

Savcılık masasında yardımcısıyla oturan Ellen North'a son bir kere daha baktı. Ne istediğini biliyordu ve kadının, istediğini mücadelesiz vermeyeceğinden de yüzde yüz emindi.

ALTINCI BÖLÜM

"Lanet savcılar yapacaklarını yaptılar yine."

"O orospunun bir milyon dolar kefalet istediğine inanamıyorum. Bir milyon dolar! Çüş!"

Christopher Priest, "Bayan North yalnızca görevini yapıyor" dedi. İri gözlüklü, zevksiz giyimli, ufak tefek adam sınıfın önünde duruyordu. Öğrencileri kimi zaman onu bilgisayarcıları kaçıklar olarak gören klişeleşmiş imajı haklı çıkarmakla suçlasalar da fikirleri ve tavsiyeleri adamın bir kulağından girer ötekinden çıkardı. Bu imajın bazı yararları vardı. Yanlış varsayımlar insanın işine yarayabilirdi.

"Göreviymiş" diye alay etti Tyrell Mann. Oturuşunda bile saygısızlık vardı. Sandalyesinin arkasına yatar gibi yaslanmış, kollarını Chicago Bulls yazılı ceketinin göğsünde kavuşturmuştu. "Onun görevi bu işi birine yamamak. Lanet polisler bir zenciyi suçlamak isterlerdi ama o gerzek kasabada da zenci yok ki."

Öğrencisinin tavrından ve dilinden etkilenmemiş olan: Priest, "Bu hiç de mantıklı değil, Tyrell" dedi.

Priest, Bilimkurgu Kovboyları'nın kurulmasında yardımcı olmuştu. Programı yaygınlaştırmak için teşvik görmüşse de bunu idare edilebilir bir düzeyde tutmayı başarmışlardı. Minneapolis kent okullarından on genç, çetecilikten araba hırsızlığına kadar çeşitli suçlardan başları polisle derde girmiş gençler. Programın amacı çocukların zekâlarının olumlu yanlarını ortaya çıkarmak, onları bilgisayarlar ve robotlarla yaratıcı programlara sokarak bilim ve fene ilgilerini uyandırmaktı.

Bu acil toplantıyı çocuklar istemişlerdi. Bu da günortası okullarından çıkabilmeleri için müdürlerine telefon etmek ve tahliye memurlarından birini bulup hepsini Deer Lake'e getirtmek gibi lojistik çalışmayı gerektiren sıkıcı bir işti. Neyse ki kamyonetleri bu konuda epey yardımcı oluyordu. Dört yıl önce topladıkları bağışlarla kullanılmış bir Ford kamyonet almışlardı.

"Hele bir düşünün" dedi Priest. "Yetkililer bir günah keçisi arıyor olsalardı Dr Wright gibi birini seçerler miydi?"

"Seçmezlerdi ama buz pistinden aldıkları o zavallı kendisini öldürünce..."

J. R. Andersen oturduğu yerde öne eğildi. Onun sabıka listesinde banka bilgisayarlarına girip para çalmak vardı. "Profesör, yani siz bu işi Wright'ın yaptığına inanmanın mantıklı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Gruptaki diğerleri bir ses patlamasıyla buna tepki gösterdiler. Priest gürültünün yatışmasını bekledi.

"Elbette ki hayır. Ben size sisteme duygularınızın renklendirmediği algılamalarınızla bakmanızı söylüyorum. Polis suça karışmış olduğuna inandığı birini tutukladı." Otomatik itirazları önlemek için parmağını kaldırdı. "Bu süreçte bundan sonraki adımı atacak olanın Savcılık olduğunu biliyorsunuz. Bu da Bayan North'un işidir..."

"Namussuz orospu."

"Tyrell..."

Tyrell uzun kollarını birbirinden ayırıp iki yana açtı. "Bir milyon dolar?"

"Pazarlığın birinci dersi. Alabileceğinin fazlasını iste. Yargıç o miktarı yarısına indirdi."

"Beş yüz bin dolar. O kadar parayı nereden buluruz biz?"

"Dr. Wright iyiniyetinizi takdir edecektir eminim" dedi Priest. "Ama kimse sizden böyle bir parayı bulmanızı beklemiyor."

J.R. çarpık bir gülümsemeyle parmaklarını çatırdattı. "Ben bulabilirim."

Profesör gencin ima ettiği şeyi anlamazdan geldi. Grup içinde suç asla ödüllendirilmezdi, bir şaka bile olsa. "Eğer desteğini göstermek istiyorsan, yapabileceğin şeyler var. Beynin var, onu kullan."

J. R. keskin bakışlarını profesöre dikerek, "Adımız" dedi. "Biz medyanın ilgisini çeken bir grubuz."

"Çok iyi gidiyorsun, J. R."

"Doktor için bir savunma fonu toplanmasını başlatabiliriz."

"Ve medya bunu duyunca bizi manşetlere alır ve..."

"Para yağmaya başlar."

Kapının vurulması Priest'ın dikkatini gruptan uzaklaştırdı.

"Profesör?" Ellen kapıdan içeri başını uzattı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu saatte dersiniz olmadığını söylemişlerdi."

"Dersim yok." Priest koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı. "Kovboylar acil toplantı istediler. Dr. Wright'ın

tutuklanması onları huzursuzlandırmıştı. Bu sabahki kefalet duruşmasını da duyunca..."

Omuzlarını silkince çekmiş olan yün kazağı karnına kadar çıktı. "Onları anlayışla karşılamaksınız, sisteme fazla güvenleri yok."

Ellen bir yorumda bulunmadı. Onun görüşüne göre suçlu çocukların sorunu sistem değildi, ancak Harris Koleji'ne bir felsefe tartışması için gelmemişti.

Wright'ın arkadaşları ve meslektaşlarıyla konuşmak, onlarda bir kuşku ya da huzursuzluk izi aramak istiyordu. Wright'ın, yakınında birine bir ipucu vermeden bu kadar çarpık olması mümkün değil gibi görünüyordu.

Ama Deer Lake'de herkes aynı şeyi düşünmek istemiyor muydu? Bir canavarın geldiğini anlamak için canavarın canavar gibi görünüp, canavar gibi mi yürümesi gerekirdi? Kötülük sade giysiler ve sevimli bir yüzle gelecek olursa o zaman kötülük her yerde olabilirdi.

"Size Josh Kirkwood'un kaybolduğu gece hakkında bir iki şey sormak istiyordum" dedi. "Uzun sürmez ama daha sonra gelmemi isterseniz..."

"Onun sağ salim döndüğünü duydum" dedi kemikli eliyle çenesini kaşıyan Priest. "Olaylarda beklenmedik bir gelişme. Çocuğu Dr. Wright'ın geri getirmediği belli... hoş, ben onun kaçırdığına da inanmamıştım ya."

"Biz ise bunun tam aksine inanıyoruz, profesör."

Priest başını hafifçe yana eğip sanki insan zihninin mantıksız işleyişini çözmeye çalışan bir androidmiş gibi baktı. "Buna gerçekten inanıyor musunuz, yoksa en az direnç göreceğiniz yolu mu izliyorsunuz?"

"İnanın bana, toplumun saygın bir üyesini suçlamak en az direnç görülecek yol değildir."

"Ama sözün gelişi, o eldeki kuş."

"Çalılıklar arasında bir kuş daha olması onun suçsuz olduğu anlamına gelmez." Priest kadına bakıp kaşlarını çattı. Herhalde en yeni bilgisayar dilini anlamayan öğrencilerine de öyle çatardı kaşlarını.

"O gece hakkında bir noktayı açıklığa kavuşturmak istiyordum" dedi Ellen. "Polise burada çalıştığınızı söylemişsiniz."

"Evet, bilgisayar merkezinde. Garrett ile öğrenme ve algılama projesi üzerinde çalışan bir grup öğrencimiz var. Onlardan biri burada benimle birlikteydi."

"Mike Chamberlain" dedi Ellen. "Saat beşte onu bir yere gönderdiniz ve otomobil kazası geçirdiği için verdiğiniz işi yapamadı."

"Doğru."

"Aynı kaza oğlu Josh'u buz hokeyinden alması gereken Hannah Garrison'un hastaneden çıkmasına engel oldu."

Priest mokasenlerine baktı. "Evet. Eğer Mike'ı tam o anda göndermiş olmasaydım belki de bunlardan hiçbiri olmazdı. Bunun beni nasıl rahatsız ettiğini bilemezsiniz. Hannah'yı çok severim. Josh'a sağ salim kavuştuğunu bilmek beni öyle rahatlattı ki."

Hannah Garrison'dan söz ederken profesörün yanakları kızarmıştı. İlginç. Ve biraz da garip. Öyle romantik âşık tipi yoktu adamda. Belki de öyle utanarak ayakkabılarına bakmasının bambaşka bir nedeni vardı.

Megan O'Malley, o kazanın bir raslantı değil, çocuğu kaçıranların oyununun ilk hamlesi olduğuna inanıyordu. Priest'ın öğrencisinin o kazaya karışmış olması bir raslantı mıydı, yoksa planın bir parçası mıydı? Ve bu işe bir profesör karışmışsa, neden ikisi karışmasındı?

"Mike Chamberlain gittikten sonra burada yalnız mı kaldınız?"

Priest'ın gözleri hafifçe kısıldı. Kemikli omuzlarını geriye çekti. "Bulunduğum yer konusunda bir delile ihtiyacım olduğunu sanmıyordum, Bayan North. Pazar günü kendi isteğimle yalan makinesi testinden geçtim."

"Bunun farkındayım, profesör," Ellen özür dikmemişti. "O akşam Dr. Wright'3 burada görmüş müydünüz?"

"Hayır. Gördüğümü söylemek isterdim ama ben bilgisayar merkezinde makine odasındaydım, Garrett de bürosundaydı."

"Kendisi öyle diyor."

"Yalnızca suçlular bir delile ihtiyacı olacaklarını akıllarından çıkarmazlar."

"Siz ve Dr. Wright arkadaşsınız. Birlikte çalışıyorsunuz. Bilimkurgu Kovboyları'nı birlikte kurdunuz. Ortak bir mülkünüz var mı? Bir kır evi falan gibi?"

"Biz arkadaş ve meslektaşız, Bayan North, karı koca değilim"

Arkasındaki kapı açıldı, profesörün başının üzerinden uzun boylu bir gencin öfkeli kara gözleri göründü. "Bir sorun mu var, profesör?"

"Hayır, Tyrell. Herhangi bir sorun yok."

Tyrell bakışlarını Ellen'e dikti. "Hey, sen o namussuz avukatsın."

"Tyrell..."

Priest dönüp olayı sınıf içinde tutmak istediyse de, bu şampanya şişesine mantarı sokmaya çalışmaktan farksızdı. Kapı açıldı, iki Bilimkurgu Kovboyu daha dışarı çıktı. İkisi de öğretmenlerini bir çocuk gibi tutup bir kenara koyacak kadar iri ve öfkeliydiler.

"Dr. Wright masumdur!"

"Mahkemede sana gününü gösterecek!"

"Çocuklar! Lütfen yerlerinize dönün!" diye emretti Priest. Çocuklar sanki görünmezmiş gibi baktılar adama. Dikkatleri, onlara göre düşmanları olan kadına dönüktü.

Ellen ayaklarını sıkıca bastı yere. On altı on yedi yaşındaki kaşarlanmış sabıkalıları kuralları bilecek derecede çok görmüştü. Korku gösterme. Duygu gösterme.

"Dr. Wright mahkemede masumluğunu kanıtlama şansına sahip olacaktır."

"Yok, ya!"

"Mahkeme bana fırsat tanımadı. Canıma okudu benim."

Priest kadına bakarak kaşlarını çattı.

"Hayli meşgulsünüz, profesör" dedi Ellen. "Sizi bırakayım. Eğer davaya yardımcı olacak bir şey hatırlarsanız, lütfen beni ya da Şef Holt'u arayın."

Tyrell denilen oğlan kadının arkasından, "Cehennemde kar yağdığı zaman, orospu!" diye seslendi.

Harris Koleji kampusunun güneyindeki yerleşim merkezi bir zamanlar bir kasabaydı. Harrisburg ondokuzuncu yüzyılın sonlarında nüfus ve ticaret bakımından Deer Lake'le rekabete girmişti. Ancak demiryolu Deer Lake'den geçip Deer Lake ilçe merkezi olunca Harrisburg kimliğini kaybetmişti. Daha sonra kasaba Deer Lake belediyesine bağlanmış ve biri oraya Dinkytown lakabını takıvermişti.

Ana caddedeki eski binalar kolejlilere yönelik işyerlerlerini barındırmaktaydı. Binalar eski, ancak tabelalar modaya uygun, âdeta sanat eserleriydi. Clip Saç Bakım Merkezi, Cilt Kitabevi, Pizza Kulesi, Yeşil Dünya, barlar, lokantalar ve küçük resim galerileri.

Ellen kuzey uçtaki eski yağhane binasına gidiyordu. Pack Rat çeşitli elden düşme eşya satan bir dükkândı. Dükkânın ön tarafında altmış ve yetmişli yıllardan kalma "antika" giysiler yığılıydı. Üzerlerinde elle yazılmış bir tabelada Geçmiş Burada! diye yazıyordu. Ellen lisede giydiği şeylerin şimdi nostalji kabul edildiği fikrine kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

Tezgâhın ardındaki satıcı mor saçlı, siyah rimelli ve burnunun kenarında yakut bir taş olan iriyarı bir kızdı. Bir ip kadar ince, düşük omuzlu ve pas rengi saçlı uzun boylu bir gençle konuşmaktaydı. Gencin çenesinde sakal olarak kabul ettiği birkaç tel vardı ve parmakları arasındaki sigaradan derin nefesler çekmekteydi. İkisi de Ellen'i aynı anda gördüler ve yüzüne, çene çalmayı, para kazanmaya tercih ettiklerini belirten bir biçimde baktılar.

"Todd Childs'ı arıyordum" dedi Ellen.

"Todd benim." Genç sigarasının külünü kenarında plastik bir hula dansçısının olduğu bir tablaya silkeledi.

"Ellen North. Savcılıktanım. Mümkünse sizinle bir iki dakika konuşmak istiyordum."

Todd sigarasından son bir nefes aldı, izmariti bastırırken bıkkın bir tavırla burnundan üfledi. "Çıkıyordum, yarım saat sonra dersim var."

"Uzun sürmez."

Ellen bir süre, gencin konuşup konuşmamanın yararlarını kafasında tartmasını bekledi. Todd tezgâhın ardındaki Vampira ile bakıştı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardında gözbebekleri irileşmişti. Steiger ona esrarkeş demişti. Sigara dumanının gerisindeki kokudan da belli oluyordu bu. Ancak esrarlı bir sigara içmek Garrett Wright'ın işlediği türden suçlara suçortaklığı etmekten çok uzaktı.

"Dakikalar ilerliyor" dedi Ellen yapmacık bir gülümsemeyle.

Todd yine içini çekti. "Tamam. Arka odaya geçelim."

Ellen'in önüne geçip eşya yığınları arasından yürüyüp süpürge dolabı kadar bir odaya girdi, masanın üstündeki öteberi yığınının arasına oturdu. Odadaki tek oturulacak yer kirli bir yer minderiydi. Ellen mindere kuşkuyla bakıp omzunu kapı pervazına dayadı.

Wright'ın öğrencisi hemen saldırıya geçti. "Dr. Wright'a yöneltilen suçların hepsi uydurma."

"Polis onu olay yerinden kaçarken yakaladı."

Todd başını sallarken gömlek cebinden bir Marlboro daha çıkardı. "Olamaz. Bu suçu onun üstüne atmak için bir düzendi."

"Dr. Wright'ı o kadar iyi mi tanırsınız?"

"Ben psikoloji son sınıftayım. Yaşamımın son iki yılını insan aklının çalışmasıyla uğraşarak geçirdim."

"Demek geleceğin Sigmund Freud'u ya da Cari Jung'usunuz?"

Todd sigaradan ilk nefesini çekerken gözlerini kadından ayırmadı. "Freud sapığın biriydi. Garrett Wright, sapık değildir."

"Sadakatına hayranım, Todd ama korkarım yanlış kişiye sadık kalıyorsun."

Genç başını salladı, inatçılığı ağzının gerginliğindi kendini gösteriyordu. "Dediğini yapmış olması için tam bir sosyopat olması gerekirdi. İmkânsız. Mutlaka anlardık."

"O da sosyopat davranışının bir parçası değil midir? İnsanları, kişiyi normal sanmaya yöneltme yeteneği."

Todd hafifçe titreyen eliyle sigarasını ağzına soktu. Bir nefes daha alıp gözlerini kaçırdı.

"Gelecek haftaki duruşmaya tanık olarak çağırılma olasılığı olduğunu biliyorsun sanırım."

"Aman..."

"Ajan O'Malley, Cumartesi Dr. Wright'ın bürosuna gittiğinde sen de oradaydın. Dr. Wright ile Ajan O'Malley, O'Malley'in Christopher Priest'ın evine gitmesinden

sözederlerken sen de konuşmaya katılmıştın. Polise, Dr. Wright'ın bürosundan biri çeyrek geçe çıktığını ve o gün kendisini bir daha görmediğini söylemişsin. Bunu mahkemede tekrarlaman gerekecek."

Todd sanki birden karnı ağrımış gibi bir kolunu incecik beline bastırdı. "Lanet olsun."

"Gerçek gerçektir, Todd" diye mırıldandı kuşku ve sempati arasında bocalayan Ellen. Delikanlı, Wright öğretmeni diye mi isteksizdi, yoksa suçortağı diye mi? "Şöyle düşün; aslında Dr. Wright aleyhinde ifade verecek değilsin. Onu bir suç işlerken görmedin... öyle değil mi, Todd?"

Todd'un yanıtı epey gecikti. "Hayır" dedi.

"Eh, benim yüzümden dersini kaçırma." Ellen doğrulup dönerken yine gence baktı. "Dün geceyarısı civarında nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yatakta. Yalnızdım." Todd yarısını içtiği sigarasını boş kahve fincanına attı. "Sen neredeydin?"

Ellen sahte bir gülümsemeyle, "İşin avantajlarından biri de budur" dedi. "Soruları ben sorarım."

Sigara kokusu üzerine sinmişti. Ellen, Phoebe'nin masasının yanından geçerken ceketinin yakasını koklayıp yüzünü buruşturdu.

"Senin kuşağının sigara içmeyecek kadar akıllı olması gerekmez mi?" diye söylendi.

"Doğru ama biz zamanın düşkırıklıkları arasında yönümüzü kestiremeyen insanlarız..." Kız yüzünü özür dilercesine buruşturarak omuzlarını silkti.

"Todd Childs'a davetiye çıkartmayı unutma. Ve lütfen Mitch'e söyle, eğer Childs'ı sorguya çekerse bu defa ben de izlemek istiyorum."

"Tamam." Phoebe'nin yüz hatları bir kaleydoskop görüntüsü gibi aniden değişerek heyecanlı bir ifade aldı. Parmağını Ellen'in odasına doğru sallayarak, "içerisi dolu" dedi.

Ellen midesine bir yumruk indirilmiş gibi oldu. Randevu saati. "Tanrım, geçmiş yaşamımda çok kötü bir hayat yaşamış olmalıyım."

"Ben aynı şeyi şimdi yaşamak isterdim" dedi Phoebe. "Bu bilgiyi Bay Müthiş Mavi Göz'e iletebilirsin."

Ellen başını sallayarak odasına girdi. İçerdeki egoların büyüklüğü odayı küçültmüş gibiydi. Basıncı azaltmak için pencereyi açtığı takdirde dışarı emilip iki kat aşağıdaki karların üstüne fırlatılacakmış gibi çılgın bir duyguya kapıldı.

Çantasını bırakıp mantosunu çıkarırken, "Özür dilerim, geciktim" dedi. "Gelecek haftaki duruşmadan önce yapacak çok iş var."

"Reed'e yaptırtamadın mı?" diye söylendi Rudy.

"Birinci savcı benim. Karşımda kim olduğunu bilmem gerekir."

Brooks gülümsedi, âşıkların paylaştığı o bilmiş ve gizli gülümsemeydi bu. Ellen adama kaşlarını çatarak masanı

arkasına geçti.

"Durumunu çok iyi anlıyoruz, Ellen" dedi Bill Gledenning.

Eyalet başsavcısı ziyaretçi koltuğunda oturuyordu; Gözlüğünün ardındaki gözler sevecen sayılabilirdi ama Ellen bu yanılgıya düşmeyecek kadar iyi tanırdı adamı. Bill Glendenning iktidar hırsı olan kurnaz bir insandı. Ellen ona hayrandı ve saygı duyardı ama hayranlığını da sağduyudan fazla uzaklaştırmamaya dikkat ederdi. Bulunduğu yere iyiyürekliliği nedeniyle gelmiş değildi.

Rudy arkasında duruyordu ve oturacak bir iskemle olmuş olsaydı bile oturamayacak kadar gergindi. Glendenning'in iki gün arka arkaya gelmesi onu heyecanlandırmıştı. Pantolon cebinden çıkardığı buruşuk mendille alnını kuruladı.

Giendenning babacan bir sesle, "Bu olayda çok olağanüstü bir durumla karşı karşıya olduğumuzu sana söylememe herhalde gerek yok, Ellen" dedi. '

"Hayır, hiç gerek yok." Ellen kırgın görünmemeye çalışıyordu. Kendisinin konferans çekilecek bir çocuk olduğu fikrine karşı çıkmak için ayağa kalktı. Hareketlerini normal düzeyde tutmaya çalışarak masanın ön tarafına geçti, kalçasını kenarına dayayıp, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kaçırılma bir hataydı" diye Giendenning devam etti. "Deer Lake'de böyle şeyler olmaz ya da biz olmayacağını düşünmek isteriz. Burada olması ülkenin dikkatini kasabamız üzerinde topladı. Bunu zamanımızın bir mecazı olarak görüyorlar. Öyle değil mi, Jay?"

Jay adının söylendiğini duyunca gözlerini kırpıştırdı, Ellen North'un bacaklarına bakarak girdiği transtan sıyrıldı.

Esaslı bacaklardı doğrusu. Bill Gledenning'in anlamsız fikirlerinden çok daha dikkate değer. Başsavcı bu işte yalnızca kendi çıkarını gözetiyordu. Jay'in adının şu sıralarda dillerde dolaştığını biliyordu ve her politikacı gibi o da mümkün olursa bundan yararlanmak isterdi. Öne çıkmak, bütün şerefi üstlenmek ve mümkün olduğunca reklamını yapmak istiyordu. Zamanımız için bir mecaz.

"Çok doğru, efendim" dedi Jay.

"Bu Deer Lake'den de, hepimizden de daha büyük bir şey" diye Glendenning hiç utanmadan devam etti. İki gece önce Jay'in purolarını tüttürüp viskilerini yudumlarken kendisine söylediği başdöndürücü sözleri kendisininmiş gibi tekrar ediyordu. "Ellen, Rudy'nin bu davayı sana emanet etmesinin bir nedeninin de bu olduğunu biliyorsun."

Adının söylenmesi üzerine Rudy sevinçle sırıttı ama bu yüz ifadesi bir an sonra donup kalıverdi.

"Bana her davaya eşit bakmam öğretildi" dedi Ellen. "Durumun sıradışılığından dolayı ya da suçlanan kişi kimsenin kuşkulanmadığı biri diye bu davaya farklı yaklaşmam mümkün değil."

Glendenning'in Roosevelt gözlüğünün ardında bir sabırsızlık parıltısı belirdi.

"Ben işimi yapıyorum" diyen Ellen sakin bir sesle devam etti. "Görevim Garrett Wright'ı demir parmaklıklar ardına tıkmaktır. Bu noktayı gözden kaçıramam ve daha büyük tablonun beni şaşırtmasına izin veremem. İnsanların bu davayla ilgilenmelerini önleyemem ama bunun benim gündemime dönüşmesine de izin vermem."

Rudy'nin boynundan yukarısı kıpkırmızı kesilmişti. Glendenning'in arkasında dururken sanki boğazı

sıkılıyormuş gibi gözleri fırlamıştı. "Ama, Ellen..."

"Çok haklı" dedi bu tepkilere için için gülen Jay. Ellen kuşkuyla baktı adama. Glendenning toparlanmaya çalıştı. Arkasındaki Rudy Stovich öksürük nöbetine tutulmuş görüntüsü vermeye çalışıyordu. "Adalet Hanım kördür, yüzünün iyi görüntü verecek yanını kameraya çevirmeye çalışmaz."

"Ben de aynen böyle düşünüyorum" diyen Glendenning; sanki bir barda yanında oturan arkadaşıymış gibi yazara eğildi, "Zaten o yüzden bu davayı Ellen yürütüyor işte."

Rudy parmağını yakasından içeri sokup boynundaki hayali ilmeği gevşetmeye çalışarak, "Onu o yüzden seçtim" diye söze karıştı. "Bu işin tam adamı olduğunu daha ilk baştanı anlamıştım."

Ellen gözlerini yuvarlayacağı yerde saatine baktı. "Açık sözlülüğüm için özür dilerim ama az sonra mahkemede olmam gerek. Bütün bunların Bay Brooks ile ne ilgisi var?"

Adamın mavi gözleri bastırmaya çalıştığı keyifle parlıyordu. Ağzının kenarı havaya kalkmıştı. Bacaklarını ileri uzatmış, ayak ayak üstüne atmıştı. Bu toplantı için özen göstermişti. Blucin pantolon ve gömlek yerini mavi gömlek ve haki pantolona bırakmıştı. Parkanın yerine de omuzlarının genişliğini ortaya çıkartan lacivert bir ceket giymişti. Ama hâlâ tıraş| olmamıştı ve ipekli kravatı gevşetilmişti.

Glendenning, "Ellen, senin de çok iyi bildiğini tahmin ettiğin gibi, Bay Brooks gerçek cinayetleri konu alan en-çok-satanlar listelerinin değişmez gediklilerindendir. Bir yazar olarak yeteneğini anlatmaya gerek yok."

"Hiç kuşkum yok."

"Justifiable Homicide" dedi Rudy konuşmaya girmeye çalışarak. "Benim en sevdiğim kitaplardan biridir."

Glendenning omzunun üstünden adama sustururcasına baktı. "Bay Brooks'un kitaplarını hepimiz biliyoruz..."

"Aslında ben bilmiyorum" diye yalan kıvırdı Ellen. "Bir, savcı olarak bu tür cinayet romanlarına giderek artan ilgiyi rahatsız edici buluyorum." Sahte bir özür dileme gülümsemesiyle Jay'e baktı. "Gücendirdiysem özür dilerim, Bay Brooks."

Jay gülümsemesini saklamak için elini ağzı üzerinden geçirdi. "Kesinlikle hayır, Bayan North."

Bill Glendenning'in çenesi granit gibi sertleşmişti. Arkasındaki Rudy dehşet içindeydi.

Glendenning, "Jay bu davayla ilgilendi" dedi. "Bu bir hikâye olarak insanların kalplerini ve zihinlerini etkileyecektir. Olayı bizim görüş açımızdan ele alıp sunmak istiyor."

Ellen, Jay Butler Brooks'a bakarken midesinin bulandığını hissediyordu. Adam eyalet başsavcısının yanında oturmaktaydı. Bili ve Jay, canciğer kuzu sarması. Medyanın şimdiki sevgilisi Jay Butler Brooks, varlıklı insan, yayın dünyasında ve Hollywood'da sözügeçen insan, People ve Vanity Fair dergilerinde hakkında yazılanları okudukları için kendisini yakından tanıdıkları sonucuna varan insanların güvenecekleri biri. Bili Glendenning de böyle bir ilişkinin reklamından yararlanıp valilik koltuğuna atlamaya hazır.

Ellen kâğıtlarını çantasına doldurma bahanesiyle ağır ağır masasının arkasına geçti. " 'Bizim görüş açımız' ne demek oluyor?"

Brooks sandalyesinde doğruldu, dirseklerini bacaklarına dayadı. Ellen onun bakışlarının üzerinde yoğunlaştığını biliyordu ama gözgöze gelmemek için başını kaldırmadı.

"Küçük bir kasaba adalet sistemi, büyük bir olayla karşı karşıya" dedi. "Amerika'nın en son ahlak kalesi modern toplumumuzun zehirli etkisi altında. Bu olay milyonlarca insanın dikkatini ve ilgisini çekmeyi başardı. Beni de çok meraklandırdığını kabul etmek zorundayım."

Ellen dilinin ucuna gelen bir düzine iğneliyici lafı zorla bastırdı. Olay adamı meraklandırmıştı ve eğer gerektiği kadar Meraklanırsa üzerinden para kazanacaktı. Bu trajediyle beslenen muhabirler birden küçük balıklara dönüvermişlerdi gözünde. Köpekbalığı sulara girmiş bulunuyordu.

Haber başka bir şeydi. Jay Butler Brooks'un bu olayı bir vakit geçirme aracına dönüştürüp üstünden bir servet kazanması çok iğrençti. Ellen bunu ona söylemek isterdi ama adam karşısında iyi dostu başsavcıyla oturuyordu ve hemen arkalarında da amiri vardı.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Ben özellikle sizin bu işteki rolünüzle ilgileniyorum Bayan North" dedi yazar. "Savcı Ellen North adalet adına öncülük yapıyor."

Ellen başını kaldırdı ve içindeki bütün uyarı zilleri aynı anda çalmaya başlamışken adama baktı.

"Ben yalnızca görevimi yapıyorum, Bay Brooks. Ben Jan Dark değilim."

"Bu bir görüş konusudur."

"Yine de bu benzetmeden hoşlanmış değilim."

"Ellen, sen de çok alçakgönüllüsün" dedi Glendenning.

Ellen, Jan Dark'ın kazıkta yakıldığını hatırlatmak isterdi ama başsavcının bunu bilme olasılığı vardı. Ortada dönüp duran imalar midesini bulandırmıştı.

"Jay davayı savcılık perspektifinden incelemek istediğini bildirdi" diye devam etti Glendenning. "Ona, senin yardımcı olacağına dair güvence verdim."

"Efendim?" Ellen kulaklarına inanamayarak baktı Bill Glendenning'e. "Nasıl yardımcı olacakmışım?"

"Bak şimdi, Ellen." Glendenning, Ellen'i sinir eden o üstünlük taslayıcı havasıyla konuşuyordu. "Biz ahlaki olmayan bir şeyden sözediyor değiliz. Jay mahrem bilgilerden uzak duracak. O yalnızca seni çalışırken izlemek istiyor. Bunu yapmak için aslında bizden izin almasına gerek yok ama o yine de kibarlık edip rica etti."

Kibarlığı eyalet başsavcısının gözüne girmesini sağlayacak, bu da istediğini elde etmesini garantileyecekti. Evet, olayı uzaktan izlemek için izin almaya ihtiyacı yoktu ama Glendenning'i pohpohlamak hiçbir gazetecinin yaklaşmayı umamayacağı çarkları yağlayacaktı ve Ellen'i de ya zarif bir evsahibi gibi davranmak ya da işinin dizginlerini elinde tutan güçlüleri kızdırmak gibi ikisi de istenmeyen durumlarla karşı karşıya bırakmak demek olacaktı.

Ellen, Jay Brooks'dan çok daha yaman erkekleri küle çevirmiş olan bakışlarını adama dikti. "Hayır, bunun için benim iznime ihtiyacınız yok, Bay Brooks. Ve bunun için de talihlisiniz, yoksa sizi anında kapıdışarı ederdim."

Ellen, Glendenning'le Stovich'i başıyla selamladı. "Benim mahkemeye gitmem gerek. Özür dilerim."

Bir azarlama beklemişti ama dışarı çıkarken odada ses çıkmadı. Ya da kanı kulaklarına hücum ettiğinden onun gürültüsünden kendisi duymamıştı.

Phoebe karşısındaki Quentin Adler'in sözünü ağzına tıkayarak ayağa fırladı.

"Phoebe!" diye inledi Adler.

Phoebe erkeğe yüzünü buruşturarak bakıp Ellen'e döndü. "Ne istiyorlarmış?"

"Yaşamımı cehenneme çevirmek."

Bu söz Quentin üzerinde Pavlov'un köpeklerine çalınan zil etkisi yaptı. Park İlçesi sisteminde Quentin, hırsı yeteneklerini aşan bir insandı ve bu gerçek de doğrusu ağzında sürekli bir acı tat bırakıyordu. Elli küsur yaşındaydı, bütün yağlarını kırmızı suratına itmiş gibi görünen süper korsesi nedeniyle ne rahat soluk alabilir ne de kendini bırakabilirdi. Yaşlılıkla savaşımında en son olarak saçlarını perma yaptırtıp boyamıştı ki, bu da kafasını bacakarası kıllarıyla kaplıymış gibi gösteriyordu. Sekreterlerden Janis Nerhaugen'le aralarında bir şeyler olduğu söylenmekteydi.

"Ellen, üzerime yığdığın o dosyalar hakkında seninle konuşmam gerek."

"Konuşamam şimdi, Quentin. Mahkemeye gidiyorum. Beklemek istemiyorsan Rudy ile konuş."

"Ama Ellen..."

Phoebe adamın önüne geçerek bluzunun yan cebinden bir tomar pembe mesaj kâğıdı çıkardı. "Sana bir sürü mesaj var; Batı yarıküresindeki bütün gazeteciler senden randevu istiyorlar. Garrett Wright da avukatını kovdu."

"Bu sürpriz işte" diye mırıldandı Ellen. Denny Enberi zaten olayın başından beri Wright'ı savunmakta isteksizdi, Acaba Wright mı avukatı kovmuştu yoksa Enberg mi çekilmişti ve Wright'a, basının önünde durumunu kötüleştirmemek içip buna istediği adı vermesine razı mı olmuştu? Fazla bir öğreneceğini sanmıyorsa da, daha sonra Denny'ye telefon edip sorardı. Bir avukatla müvekkili arasında geçenler özel şeylerdi. Bozulan bir ilişki bunu değiştirmezdi. "Yerini kimin alacağı belli oldu mu?"

"Henüz olmadı." Phoebe bir sır açıklarcasına sesini alçalttı. "Müthiş bir havası var."

"Kimin? Denny'nin mi?"

"Jay Butler Brooks'un. İç kargaşası ve çıplak cinsellik akla getiren bir şey."

"Ellen, bu çok önemli" diye inledi Quentin.

"Bunu, Yargıç Franken, geciktiğim için beni mahkeme hakaretle suçlayınca, ona söylersin." Ellen Phoebe'ye dönerek, "Bence onda tam bir hoşgörüsüzlük havası var. Ben çıkıyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bayan Bottoms" dedi Yargıç Franken. "Size yöneltilen suçlamaları anlıyor musunuz?"

Ellen'e kalırsa hayatın büyük bir kısmı Loretta Bottoms için bir bilinmeyendi. Kadın, yargıca karaya vurmuş bir levrek gibi bakıyordu. Sahne adı Lotta Bottom olan bir göbek dansözüydü ve Des Moines ile Minneapolis arasındaki otoyol boyunca çalışırdı. Deer Lake'in dışındaki Big Steer kamyoncu dinlenme yerinde iş tutmaya çalışırken tutuklanmıştı.

Üzerinde vücudunun hatlarını cömertçe ortaya çıkaran zebra desenli örgü bir elbise vardı. Bir kumsaati gibi vücut, on santimlik ökçeler, dekoltesinden dev şeftaliler gibi fırlayan memeler. Franken büyülenmiş gibiydi. Kadınla konuşurken memelerine hitap ediyordu. Ellen, yargıcın bu memelerden, kadının vücudunun herhangi başka bir kısmından alacağı kadar zekice bir karşılık alma şansı olduğunu düşündü.

"Bayan Bottoms, aleyhinizdeki suçlamaları avukatınızla görüştünüz mü?"

"Evet."

"Ve?"

"Ve ne?" Loretta uzun kızıl tırnağını sarıya boyalı saçları arasına sokup kafasını kaşıdı. "Anlamadım."

Kadının yanında avukatı Fred Nelson gözlerini yuvarlıyor ve sanki Loretta'yı müvekkil olarak almasını açıklayacak

taşları yerlerinden oynatmak istercesine kafasının bir yanını yumrukluyordu.

Kadınla "neden" sorusunu onuncu kere sormuş kalın kafalı bir çocukla konuşurmuş gibi, "Loretta, polis raporunu duyduk" dedi. "Memur seni Big Steer'in erkekler tuvaletinde elinde yirmi dolarlık bir banknotla cinsel ilişkide bulunurken yakalamış."

Loretta ellerini dolgun kalçalarına dayadı. "Ben yirmi dolarla cinsel ilişkide değildim. Adı Tater'di."

Dinleyiciler kahkahayı bastılar. Ellen dudağını ısırdı.

Yargıç Franken tokmağını indirdi. Çarpık kafası morardı ki, bu sinirlerinin iyice gerildiğini ve tansiyonunun da aynı oranda yükseldiğini gösterirdi.

"Suçlu musunuz suçsuz musunuz, Bayan Bottoms?"

"Freddy suçlu olduğumu söylememi istiyor ama nedenini anlamadım doğrusu. Ağzıma kimin bilmemnesini aldığım kimseyi ilgilendirmez ki."

Franken yeni kahkaha dalgasını susturmak için tokmağını indirdi. "Üç keredir aynı şeyi konuşuyoruz, Bayan Bottoms." Çaresizlikten yargıcın sesi kısılmıştı. "İstemezseniz suçu kabul etmezsiniz. Suçsuz değilim diyebilirsiniz ama o zaman da mahkemede bulunmak için Des Moines'dan buraya gelmeniz gerekecek. Yargılanmak istiyor musunuz?"

"Aslında istemiyorum ama..."

"Suçlu olduğunuzu itiraf edecek misiniz?"

"Hayır."

Fred Nelson gözlerini yumdu. "Sayın Yargıç, müvekkilimle bunu daha önce konuşmuştum. Bayan Bottoms'un suçsuz olduğunu iddia etmesini, mahkemenin bir duruşma tarihi belirleyip iki yüz elli dolarlık bir kefalet belirlemesini konuştuk. O zaman Bayan Bottoms evine gidebilir ve bu konuyu orada daha etraflıca düşünebilir."

İki yüz elli dolar fahişelik için normal para cezasıydı ve kimse zaten Loretta Bottoms'un yargılanmak için bir daha Park İlçesi'ne dönmesini beklemiyordu. Ellen ile Fred yargıcın odasında konuşup anlaştılar. İlçe, Loretta mahkemeye gelmeyince yanacak olan kefaletten parasını almış olacak ve böylece Loretta'dan da kurtulacaklardı. Bu Loretta dışında herkesi memnun etmişti. Ancak aralarındaki anlaşmayı Tanrı ve mahkeme kâtibi önünde yapamayacaklarından duruşma zaten gerektiğinden yarım saat fazla sürmüştü. Franken kürsüsünün ardında giderek küçülüyordu. Bir dakika sonra yalnızca kırışıklarla dolu alnı gözükecekti.

Yargıcın hacıyatmaz gibi doğrulmasını beklerken bir an kimse konuşmadı. Ama bir dakika giderek uzuyordu. Bir dakika daha geçti. Ellen mübaşire baktı, mübaşir kürsünün arkasına doğru yürüdü. Mahkeme kâtibi Renee ondan önce davranıp kürsünün arkasında kayboldu. Bir an sonra da çığlığı bir balta darbesi gibi havayı yardı.

"Ölmüş!"

Ellen yerinden fırlayıp kürsünün arkasına koştu. Renee diz çökmüştü, bir yandan hıçkırırken bir yandan da Franken'in cüppesini çıkarmaya çalışıyordu.

"Ölmüş! Tanrım, ölmüş!"

"Bir ambulans çağırın!" diye bağırdı Ellen. Mübaşir yargıcın odasına koştu. Ellen suni solunum için birinin

yardıma gelmesini isterken yargıcın başını geriye atmış, nabzını almaya çalışıyordu.

"Nabız var mı?" diye sordu biri.

"Hayır."'

"O zaman hemen başlayalım, Bayan North."

Ellen sesi tanıyınca irkildi. Başını kaldırınca Brooks'un ellerini yargıcın göğsüne dayamakta olduğunu gördü.

"Dudaklarımın üstünde sizin o tatlı dudaklarınızı hissetmeyi tercih etsem de, sanırım şu anda yargıcın buna daha fazla ihtiyacı var" diye mırıldandı Brooks.

Ellen, Franken'in odasının penceresinden bakarken, "İyi bir yargıçtı" dedi.

Pencere parka ve protestoda bulunan kolejlilerle dolu sokağa bakıyordu. Taklit gaz sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Hayat devam ediyordu. Dünya hâlâ dönüyordu.

Son bir saat mahkeme salonunda sağlık görevlileriyle içeri girip çıkanlarla tam bir karmaşa yaşanmıştı. Dışarda bekleşen muhabirler içeri koşmuşlar ve biri Brooks'u tanıyınca neredeyse kıyamet kopmuştu. Sonunda elinde bir megafonla bir memur salonu temizlemişti. Şimdiki sessizlik hem hoş hem de pek garipti.

"Sert ve adildi" dedi Ellen. Onu son iki yıldır bildiği gibi hatırlamak istiyordu, mahkeme salonunda yere yığılmış, o kadar önemsediği cüppesinin önü açılıp da çok yaşlı bir insanın zayıf ve göçmüş göğsüyle değil. "Sağduyuluydu ve hoş bir mizah duygusuna sahipti."

"Onu iyi tanır mıydın?" diye yumuşak bir sesle sordu Jay.

Franken'in geniş masif meşe masasının ucunda oturduğu yerden kadına baktı. Yargıcın odası ve sığınağı olmuş olan mekânda yalnızca ikisi kalmıştı. Odanın dört yanında tavana kadar yükselen kitap dolapları vardı ve raflar silme doluydu. Mobilyalar o kadar eskiydi ki, yere kök saldıkları bile düşünülebilirdi. Odanın çevresinde fıçı boyutunda saksılarda çeşitli bitkiler vardı. Masanın üstündeki yeşil abajurun ışığında âdeta bir ormanda gibiydiler.

Ellen omzunu kaldırdı. "Yıllar önce karısını kaybettiğini biliyorum. Yalnız yaşardı. Bahçeyle uğraşmaktan hoşlanırdı." Pencere pervazını dolduran bitkiye dokundu. "Mahkeme salonu onun hayatıydı. Şimdi de öldü işte. Bir anda."

Yabancı birinin önünde ağlamış olmaktan utanmayarak yanağından akan damlaları sildi. İyi bir insanın varlığı sona ermişti. Bunun yasını tutmakta ayıplanacak bir şey yoktu. Yine de derin bir soluk alıp kendini toparladı, Jay'e döndü.

"Yardımın için teşekkür ederim."

Jay kaşını çatarak başını salladı. "Teşekkür gerekmez, benim orada olmam salonu sirke çevirdi. Ben onun için özür dilerim."

"Çok üzüldüm" dedi Ellen. "Daha onurlu bir ölüme layıktı ama onun birkaç kere kürsüsünde ölmek istediğini söylediğini duymuştum." Yine omuzlarını silkti, kendini teselli için alaycılığa başvurdu. "O isteğine kavuştu, sen de kendini reklam ettin. Bu açıdan bakarsan fena bir anlaşma sayılmaz."

"Ben buraya reklam için gelmemiştim."

"Hayır. Sen buraya hikâye için geldin."

Brooks doğruldu, bakışlarıyla kadını tartarak yürüdü. Bu davranışının uyandırdığı duygular rahatsız ediciydi ama Ellen ne bundan ne de erkekten çekilmedi. Bilimkurgu Kovboyları'na uyguladığı kuralı hatırladı: Korktuğunu gösterme, Jay Butler Brooks kendisi için fiziki bir tehlike oluşturmuyordu ama başka bakımlardan bir tehditti. Başka düzeylerde, mesleki ve ideolojik ve... başka düzeylerde gerçek bir tehditti.

Ellen, erkek yanı başında durduğunda bir tanesini atladığının farkındaydı. Dar pencereden giren renksiz ışıkta gözleri gümüş rengiydi.

"İyi misin?" diye sordu Jay.

Ellen yargıcı canlandırmaya çalışırken saçları dağılmıştı. Yanaklarından aşağı sarkan telleri gören erkek saçının tümünü bıraktığı takdirde nasıl görüneceğini merak ediyordu. Daha genç, daha yumuşak, daha kolay incinebilir. Mesleki imajını desteklemeyen görüntüler. Ama imaj şimdiden kayboluyordu. O öğretmen gözlükleri kaldırılmıştı, beyaz bluzunun üst düğmesinin açık aralığından boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği o yumuşacık çukur görünüyordu. Zırh açılmaktaydı. Bu anda kim olacağına karar verememiş gibiydi: Kusursuz Profesyonel Ellen North mu yoksa kadın Ellen North mu?

Kendisi için bir fırsat. Sağlık görevlileri eşyalarını toplayıp Franken'i torbaya sokarlarken bunun için kaldım diye düşünmüştü. Kadın dengesini kaybetmişken yararlanabilmek için. Kendisini aksi halde hiç göstermeyeceği bir yüzünü görebilmek için.

Ne adamsın sen, Brooks. Hıyarların şahı.

"İyiyim" dedi Ellen, aslında hiç de iyi görünmediği halde. Dökülen saçlarını kulağının arkasına atmak için uzanan eli titriyordu.

"Bana kalırsa bir içki gerek sana. Benim ihtiyacım var aslında. Daha önce birkaç kere istemişsem de hiç önümde yargıcın düşüp öldüğü olmamıştı."

"Doğru. Şöhret ve servet gelmeden önce avukatlık yapardınız."

Brooks kadının sözlerindeki iğnelemeyi duymazdan gelerek omuzlarını silkti. "Zamanında küçük bir ortak olarak çalıştım, bir iki ambulans kovaladım, biraz ondan biraz bundan bir şeyler yaptım işte. 'Biraz' eski karım için önemli sözcüktü. Tarihte kocasının gerçekten seksen dört saat çalışmasını isteyen ilk avukat karısıydı."

Christine'in eleştirileri şimdi bile kulağındaydı. Taş üzerinden akan su gibi zihninde bir oyuk bırakmış ve yıllar da bunu daha da derinleştirmişti: "Neden daha çok çalışmıyorsun? Neden daha ortak yapmadılar seni? Neden aile şirketine girmiyorsun? Böyle oradan oraya atladığın takdirde bir baltaya sap olamayacaksın."

"Eh, sonunda başardınız ama" dedi Ellen. "Justifiable Homicide'da aşırı çalışan genç bir avukat hesapçı eski karısını öldürmekle suçlanıyor. Kitabın ithafı: 'Telif hakkından bir metelik bile alamayacak Christine'e.' Çok zarif bir duygu."

"Ve de sizi temin ederim ki, hak edilmiş." Brooks'un yüzünde acı bir gülümseme dolaştı. "Benim kitaplarımla ilgilenmediğinizi sanıyordum, Bayan North."

"Yalan söyledim" dedi Ellen hiç vicdan azabı duymadan. Newsweek'teki yazıyı okudum."

"Ne düşündünüz peki?"

"Fikrimi daha önce açıklamıştım. Yaptığınız işten hoşlanmıyorum."

"Ben okurlarıma gerçek ve ürkütücü olayları onların olanları daha iyi anlayacakları, nedenini öğrenecekleri ve adalet sisteminin nasıl çalıştığını ya da bazı durumlarda çalışamadığını gösterecek biçimde sunuyorum. Onlara yakından görme imkânı veriyorum. Bunun ne kusuru var?"

"Siz bir vampirden farksız bir vurguncusunuz. Gerçek bir hayalgücü yoksunluğunu gidermek için kurbanların yaşamlarını ve acılarını çalmaya çalışan adi bir yazar, insanların korkulan, marazi meraklarıyla beslenirsiniz ve milletin sağlıksız sansasyonalizm saplantısına katkıda bulunursunuz. Buna soylu bir görüntü vermeye kalkışmayın. Siz eğlendirme işindesiniz ve bu da sizin kendi sözleriniz."

"Söylediğim her şey aleyhime kullanılabilir ve kullanılacaktır."

"Bunu inkâr mı ediyorsunuz?"

"Hayır. Ben gazeteci değilim, insanlar haberlerini gazeteden ya da televizyondan öğrenir. Time'ın ciltlisi için kitapçıya gidip yirmi dolar ödemezler, insanlar gerçek cinayet hikâyelerini de kaçmak için okurlar. İnsanların herhangi bir şeyi okudukları nedenle."

"Ve siz bunu birazcık olsun çarpık bulmuyor musunuz? Yani başkasının gerçek yaşam trajedisine kaçışı?"

"Bir Stephen King romanı ya da bir Agatha Christie polisiyesi almaktan daha fazla değil. O okur için benim

kitabım yalnızca bir hikâyedir, içinde kaybolup düşüneceği bir hikâye. Gerçek olduğu için de biraz daha ilginç."

Ellen erkekten uzaklaşırken tiksintiyle başını salladı.

"Çok iyi. Gidip Hannah Garrison'la neler çektiğini konuşun ve ona bunun yalnızca esaslı bir hikâye olduğunu söyleyip Herhalde çok avunacaktır."

"Hey, ben bir hikâyeyi hikâye yapmak için olanı değiştiremem. Olan olmuştur, oradadır. Tarih olmuştur artık."

"Eh, siz de bari üstünden para kazanırsınız." Ellen ceketini Franken'in koltuğunun arkasından alıp giydi.

"Ben yapmazsam başkası yapacaktır."

"Bu da her şeyi mazur gösterir."

"Oyunu ben icat etmedim..."

"Doğru ama kazanmaya da kararlısınız, değil mi? En tepeye gitmek, Glendenning'i işin içine çekmek. Bütün pis..."

"Pis değil!" Jay parmağını kadının yüzüne doğru salladı. "Ben bu oyunu böyle oynarım. İstediğimin peşine düşer ve elde ederim."

Söz aralarında asılı kalmıştı; Ellen adama bakarken daha derin anlamlar kazanan bir meydan okuma. Jay yine kadına çok yakındı. Ellen ona doğru eğilmişti. Aralarındaki bir karışlık mesafe kalınlaşır gibi olurken içinde uyuyan altıncı duyusu uyandı, su içindeki hava kabarcıkları gibi yüzeye yükseldi. Bir zekâ düellosunda düşmanın değil de, daha kökten bir şeyi: bilincine varma.

Brooks elini kadının çenesinin altına sokarak, "Ben istediğimin peşine düşerim, Ellen North" diye tekrarladı. Başparmağı kadının alt dudağının kenarını izledi. "Ve alırım da. Bunu unutma."

"Acımasız olduğunu mu?" Ellen bunu kafasına nakşetmeye çalıştı.

"Kararlı."

Ellen'in üstünde karar kıldığı sözcük "tehlikeli"ydi. Bir erkeğin olacağını hiç tahmin etmediği biçimlerde kendisi için tehlikeli.

"Senin mücadele ediş biçiminden hoşlandım, savcı hanım" dedi adam. "Şimdi birer içki içelim mi?"

Yüzündeki davet bir kadeh içkiden çok daha yakınlık vaat ediyordu. Sanki Ellen'in kendisi hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyormuş gibi tartışmadan davete böylesine kolaylıkla geçişi kadını rahatsız etmişti.

"Aynı fikirde olmamamız uygar olmamamızı gerektirmez" dedi Jay. "Senden hoşlanıyorum, Ellen. Akıllısın, zekisin, düşündüğünü söylemeye korkmuyorsun." Kıs kıs güldü. "Az önce Rudy'nin kalp krizi geçireceğini sandım. Sen ise kuyu suyu kadar sakindin. Bir şöminesi olan sakin bir bar bulup da gecemizi tartışarak geçirmeye ne dersin, ha?" Erkeğin yüzünde rahibeleri baştan çıkaracak türden bir gülümseme vardı.

Bu yüzden kitap kapağında bir isim değil, bir şöhret diye düşündü Ellen. Adamın çevresindeki hava bile seksapelle titreşiyordu.

"Sanmıyorum, Bay Brooks. Bu düşmanla dostluk gibi bir şey olur." Ellen gerileyip gözlüğünü taktı. Kendisini onun

büyüsüne karşı korumaya aldı.

"Ben düşman değil, yalnızca bir gözlemciyim."

"Belirli bir düşman olmayabilirsiniz ama yine de düşmansınız. Sizin kim ve ne olduğunuz arasında bir ayrım yapamam, Bay Brooks." Erkeğin gözlerinin içine baktı. "Belki de vicdanınız bu kasabada olanları sömürmenize izin verir ama belki de vicdanınız da yoktur. Her iki durumda da, bunu kabul edemem ve bunun bir parçası olmak istemem."

Ve Ellen o gün ikinci kez olarak adamı öylece bırakıp çıkıp gitti.

Jay, yargıcın masasına yaslanıp bir ıslık çaldı. Daha önce de yüzüne kapılar kapanmıştı. Yeni bir şey değildi bu. İşin gereğiydi. İnsanlar bir hikâye konusunda kendisiyle ya işbirliği yaparlardı ya da yapmazlardı. Eğer bir olayı gerçekten istiyorsa ve ön kapı kapanmışsa arka kapıya giderdi. Arka kapı kapanırsa pencereden girerdi. Pencereden giremezse bodrumdan girerdi. Bir hikâyeyi gerçekten istiyorsa elde ederdi. Ellen North'un işbirliğine ihtiyacı yoktu. Bu hikâyeyi on ayrı açıdan yazabilirdi.

Ama Ellen North'un işbirliğini istiyordu. Dahası, Ellen North'u istiyordu.

Bir haber kaynağı ile ilişkiye girmenin sakıncalarını bilirdi. O çizgiyi geçmek bir çıngıraklı yılan yuvasına girmekten farksızdı, felakete davetiye çıkartmak demekti. İnanılırlığını tehlikeye atar, hikâyeyi algılamasını değiştirirdi.

Bu oyunu kurallarına göre oynamak zorundaydı. Zaten canlı bir olayla ilgilenerek birinci kuralı çiğnemişti. Bu başına bela sarmak demekti. Hooter Amca'nın dediği gibi

her zaman bela arıyor olmayabilirdi ama bela ziyarete geldiğinde kendisi hiç de uzakta olmazdı.

Bu olay onu çok sıkı kavramıştı. Onun içinde olmak, neden olduğunu ve yaşamlarına dokunduğu insanlara neler yaptığını öğrenmek istiyordu. Her şeyin tek tek açıklanmasını izlemek istiyordu: Mahkeme, savunma ve savcılığın stratejileri, taraflar tutulurken kamuoyunun tepkileri. Burada önemli bir şey olmaktaydı. Bu sıradan bir olay değildi; bir yol kavşağıydı, küçük kasaba Amerika'sının bir kriz noktasıydı. İşte kendisi de bunu yakalama ihtiyacını hissediyordu.

Ve zihninin gölgelikli bir yerinde itiraf ettiği gibi, başka bir krizden uzaklaşmak zorundaydı. Kendisini içine çekemeden çekilebildiği bir kriz. Şimdi bütün dikkati bu olay üzerinde yoğunlaşmıştı. Bütün iş onun içine girmek ve duygusal uzaklığı korumaktı. Bir yanıyla kendisi ile savcı arasında hiç mesafe olmamasını istiyorken bu da güç işti doğrusu.

Ama göründüğü kadarıyla o mesafeyi Ellen North korumaya kararlıydı. Kadın, adının paraya çevrilmesiyle hiç ilgilenmiyordu; son romanının üç aydır en çok satan kitap listelerinin başında olması ya da filmi çekilecek olan Justice For None'da Tom Cruise'un başrol için anlaşma imzalamış olması onu hiç mi hiç etkilemiyordu. Kadın onun kim olduğuna, ne olduğuna aldırmıyordu ve bu konuda kesin kararını vermişti.

Ve işin boktan yanı kadın herhalde haklıydı.

Ve işin boktan yanı kadını ne olursa olsun istediğiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mitch yorgunluktan bitkin bir halde Explorer'ının direksiyonuna geçti. Günün büyük bir kısmını Garrett Wright'ın kovalandığı gece fırlatıp attığı eldivenleri arayarak geçirmişti. Mitch'in adamları ve CTB'den delil teknisyenleri iki gün boyunca Quarry Hills Parkı'nı, parkın Lakewood Mahallesi'nin arkasından geçen kayak yolunu ve parka bakan evlerin arka bahçelerini taramışlardı.

Kovalamacadan bu yana iki karış kar yağmıştı ve her memur ya da ajanın attığı adım eldivenleri bir daha ancak Nisan ayında ortaya çıkacak biçimde gömme olasılığını taşıyordu. Bölgeyi kürekler ve tırmıklarla ve daha küçük alanlarda bahçe aletleriyle taramışlardı. Yine de sonunda başarı ancak talihle gelmişti. Lonnie Dietz tükenmiş ve çaresiz bir halde bir kütüğe çökmüş, gözü devrilmiş bir ağacın yarığına takılmıştı; küçük beyaz bir şey, siyah bir deri eldivenin içine dikili olan etiketi.

Eldivenler St. Paul'deki CTB laboratuarına gönderilmişti. Sonra her yerde hazır ve nazır olan basın vardı. Muhabirler kefalet duruşmasından çılgına dönmüş gibiydiler zaten. Ve Mitch'in kafasının gerisinde ise hep Megan vardı.

Megan o sabah Minneapolis'te Hennepin İlçesi Tıp Merkezi'ne nakledilmiş ve saat üçte eli için ameliyata alınmıştı. Mitch onun yanında olmak istiyorduysa da, işi önce gelirdi. Megan bunu bilirdi. Zaten aynı şeyi ilk kez dile getiren ol olmuştu. Polisti, önceliklerin ne olduğunu bilirdi. Ama ayni| zamanda kurbandı ve bu nedenle de soruşturmanın bir an önce tamamlanmasını istiyordu.

Megan aynı zamanda yalnızdı ve korkuyordu. Elini tam olarak kullanamama olasılığı vardı. Sağ elini kullanamazsa

silah da kullanamazdı, kendini koruyamazdı ve bütün yaşamı demek olan mesleğine dönemezdi. Oysa onun tek istediği iyi bir polis olmaktı.

Ve Mitch de o anda yalnızca onu kucaklayabilmek istiyordu. Cities'e bir saatlik yol gözünde büyüyordu ve kızını bir gece daha anneannesinde bırakmanın suçluluğu içini kemiriyordu ama yine de motoru çalıştırdı ve düşüncelerini Megan üzerinde yoğunlaştırdı. Josh Kirkwood'un kaçırılması karabasanından çıkmasını beklediği en son şey aşktı ve aşkın çok sert bir İrlandalı polis biçiminde gelmesini asla hayal bile edemezdi. Ama olan olmuştu işte.

Kamyoneti park yerinden çıkardı, motora aniden gaz verip kendisini izleyen muhabirleri çil yavrusu gibi dağıtma isteğini güçlükle bastırdı. Müstehcen bir hareket yapmak isteğini gemleyerek yalnızca elini sallayıp Oslo Sokağı'na çıktı. Otoyola az kalmıştı ki, ceketinin cebindeki telefon çaldı.

Mitch arabayı kaldırım kenarına çekerek, "Şimdi de ne var?" diye söylendi.

Motoru kapamadan cebinden telefonu çıkarırken arayanın ya Megan ya da babasının nerede olduğunu öğrenmek isteyen Jessie olabileceğini düşündü.

"Mitch Holt."

Karşılaştığı sessizlikten, eldivenlerini çıkarıp cebinde telefonu ararken arayanın pes edip kapadığını düşündü ama içinde garip bir duyguyla beklemeye devam etti.

"Alo? Kimsiniz?"

Motor kendi kendine homurdanıyordu. Otoyola yakın olan mahalle akşamın alaca karanlığında çok sakindi. Gece çevrelerine çökerken insanlar evlerinde yemeklerini yiyip haberleri izlemekteydiler. Josh da bu saatte kaçırılmıştı.

Bu düşünce içine bir ürperti salarken ses duyuldu, fısıltı.

"Cahillik masumiyet değil günahtır. Cahillik masumiyet değil günahtır. Cahillik masumiyet değil günahtır."

Hat kesildi.

Mitch hiç kıpırdamadan otururken kalbi bir yumruk gibi göğüs kafesine çarpıyordu. Cahillik masumiyet değil günahtı. Josh'un kaçırıldığı yerde bırakılan nottaki mesaj. Herkesi bildiği şey, diye söylendi. Basın tekrarlayıp durmuştu. Ama yine de içindeki o dehşet duygusundan sıvalamıyordu. Adalele korkuyla titriyordu. Kamyonetin içinde ısı sıfırın altında olduğu halde vücudundan ter fışkırıyordu. Cep telefonunun numarası herkesin bulabileceği bir numara değildi.

Bir dakika geçti. Sonra beş dakika daha. Telefon bir daha çaldığında huzursuzluk bir kaya gibi bastırdı üstüne.

"Mitch Holt."

"Şef, ben Natalie. Az önce şerif telefon etti. Campion'daymış. Bir çocuk kayıpmış... ve de bir not bulmuşlar.

Josh oturma odasının yerinde bağdaş kurmuş oturuyor şöminedeki alevlere bakıyordu. Yanında büyük bir resim defteriyle yeni bir kutu boya kalemi duruyordu ama ikisine de el sürülmemişti. Videoda Alaaddin oynuyordu, ama

oğlan onunla da ilgili değildi. Bebek kızkardeşi Lily ise odanın içinde neşeyle düşüp kalkıyor, film müziğine eşlik ediyor, Dinozor Barney bebeğiyle dans ediyordu.

Josh artık çizgi filmlerle ilgilenmiyordu. Oynamak istemiyordu. Konuşmak istemiyordu. Yalnızca alevlere bakıyor, hep sıcak olan ve hiçbir çocuğun bulunmadığı Mars'ta itfaiyeci olduğunu hayal ediyordu.

Hannah eline sürdüğü kremi ovuşturarak mutfaktan çıktı. Akşam sofrası hazırdı: Pizza Kulesi'nden gelecek pizzalar için tabaklar ve gazoz bardakları. Bu gecelik sağlıklı beslenmeyi düşünemezdi. Biberli, mantarlı pizza ısmarlamıştı, tatlı olarak da çikolatalı kek vardı. Onu da kendisi yapmış değildi, Josh'un yokluğu sırasında komşuların ve yabancıların gönderdikleri arasından seçmişti.

Oğlunu bugün eve getirmişti. Bob Ulrich'in istememesine rağmen. Park ilçesi Sosyal Hizmetler Bürosu'nun danışmanına rağmen...Onlar Josh sanki bir sirkte gösteriye çıkmış gibi gözlemlerine devam etmek istemişlerdi. Ama çocuk fiziksel açıdan sağlamdı ve Hannah onun kimseyle konuşmak istememesinin hastanede yatırmak için bir neden olmadığını iddia etmişti. Her şeyin tanıdık ve güvenli olduğu evine dönme zamanı gelmişti. Kendi de doktordu; Josh fiziksel bir sorun belirtisi göstermiş olsa bunu en iyi o anlardı.

Ve böylece muhabirlerin kapı önünü kapadıkları ve komşuların evi doldurdukları yuvalarına gelmişlerdi. Her şeyin tanıdık göründüğü ama hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağı yuvalarına.

Hannah bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Arkadaşlarını evlerine göndermiş, polis de gazetecileri

bahçeden kovalamıştı. Hannah pizza ısmarlamış, şömineyi yakmış, videoya Josh'un sevdiği filmlerden birini koymuştu. Her şeyi mümkün olduğu kadar normal yapmaya çalışmıştı yani.

Lily gülücükler ve pespembe yanaklarla yanına gelip Barney bebeğini uzattı. Hannah bebek yerine kızını kucaklayıp göğsüne bastırdı.

"Anne, Josh!" diye ağabeyini gösterdi Lily.

"Evet, Josh eve döndü. Onu çok özledik, değil mi, Lily?"

Ağabeyinin dönüşüne çok sevinen kız, "Josh! Josh!'Josh!" diye bağırdı. On sekiz aylık bebek Josh'a tapardı. Josh da ona karşı hep sevecen, hep tatlı olmuştu. Kızkardeşine masallar okur, oyunlar oynardı.

Josh eve döndüğünden beri Lily ile tek kelime konuşmamıştı. Kızın kendisini oyuna çekme girişimlerine karşı çıkıyordu. Sanki kız yokmuş gibi davranmaktaydı. Neyse ki Lily ağabeyinin gösterdiği sevgiye karşılık vermediğini anlamayacak kadar heyecanlıydı.

Hannah film sona ererken kızı kucağında olduğu halde kanepeye oturdu. Lily dönüp sarı buklelerini sallayarak annesine baktı. "Bir daha!"

"Josh'a soralım" dedi Hannah oğluna bakarak. "Josh yavrum, filmi bir daha oynatalım mı?"

Josh annesine bakmadı, yanıt da vermedi. Son bir saat olduğu gibi öylece oturup ateşe bakmaya devam etti. Resim defteriyle boyalara da el sürmemişti. .

Danışman Josh'un resim aracılığıyla kendini kaçıranlarla geçirdiği deneyimleri yansıtabileceği umuduyla kâğıdı

kalemi yanından eksik etmemelerini söylemişti. Ancak Josh deneyimlerini ve onlarla birlikte duygularını da içinde kapalı tutuyordu. Babasına gösterdiği şiddetli tepki dışında kimseye ve hiçbir şeye tepki göstermiş de değildi.

"Bir daha, anne" diye Lily ısrar etti.

"Bu gece olmaz, yavrum. Artık sakin bir şeyler izleyip yatmaya hazırlanma zamanı geliyor."

Lily itirazını Barney'i alıp öteki koltuğa geçerek gösterdi. "Babam nerede?"

"Baba bu gece başka bir yerde kalacak." Hannah babasından söz edince Josh'un tepki göstermesini bekledi. Ama çocuk ta hiçbir şey olmadı.

Hannah aslında istemiyor olsa da Paul'ün orada olmamasına kızmıştı. Paul, Josh'u huzursuz etmişti aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyordu. Ama Paul ile kendisi arasındaki gerilimin çocuklara yansımasını da istemiyordu.

Yine de içinden geçen budalaca bir duyguyla Paul'ün baba olarak haklarında ısrar etmesini, evliliklerini çözülmekten kurtaracak bir şeyler yapmasını da istemekteydi. Evlendiği erkeği, sevdiği erkeği görmek istiyordu, ancak artık öyle biri yoktu. Evliliklerinin ilk döneminde Paul sanki doruğundaydı ve Hannah'nın anlayamadığı nedenlerle sürekli düşmüş ve sonunda Hannah artık ona erişemez, hatta onu tanıyamaz olmuştu. Onu çok iyi tanıdığını düşünmek ve şimdi ise hiç tanıyamamak Hannah'yı ürkütüyordu.

Hannah içini çekerek televizyon kanallarında seksle, şiddetle ya da gerçek olaylarla ilgili olmayan bir şey aradı. Minneapolis'te bağımsız bir istasyon The Parent Trap'i milyonuncu kere yayınlıyordu. Hayley Mills ikiz kardeş

olarak çılgınca serüvenler içinde. Dünyanın hâlâ son masumiyet kırıntılarına sıkı sıkı sarıldığı altmışlı yıllardan klasik bir komedi.

Doksanlı yıllar bir haber bülteni olarak hemen araya giriverdi. Spreyli kızıl saçlardan bir başlık geçirmiş asık yüzlü bir kadın spiker ekranın yarısını doldururken bir köşedeki küçük bir oğlan çocuğu resminin altında çocuğun kaybolduğu belirtiliyordu.

"Aman Tanrım" diye mırıldandı Hannah.

"Park İlçesi'nin küçük Campion kasabasının yetkilileri sekiz yaşındaki Dustin Holloman'ı bulmak için büyük çaplı bir araştırmaya başladılar. Dustin bu öğleden sonra okul sonrasında arkadaşlarıyla kasaba parkında oynamaktaydı. Kaçırılma yine Park İlçesi'ndeki Deer Lake'den Josh Kirkwood'un kaçırılmasını akla getirmektedir. On iki ocakta kaçırılan Josh dün gece sağ salim ailesine geri gönderilmişti. Dustin Holloman'ın ailesi de olayın böyle sonuçlanacağını umuyor.

Dustin sarı saçlı ve mavi gözlü ve sekiz yaşında. En son görüldüğünde üzerinde siyahlı sanlı bir kayak ceketi ve turuncu bir başlık vardı. Dustin hakkında bilgisi olanların hemen Park ilçesi Şeriflik Bürosu'nu aramaları istenmektedir.

Josh ağır ağır dönüp ekranı dolduran Dustin Holloman'ın fotoğrafına ve telefon numaralarına baktı. Yerinden kalktı, gidip televizyonun tam önünde durdu, kayıp ilan edilen çocuğa ifadesiz bir yüzle uzun uzun baktı.

"Josh." Hannah yerinden kalkıp oğluna uzandı. Çocuğun yanında diz çöktü.

Josh küçük oğlanın fotoğrafına baktı, parmağını ekrana uzattı.

"Ooo" dedi hafif bir sesle. "O bir Gidici."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Notta ne yazdığını açıklayacak mısınız?"

"Bu olay Dr. Wright davasını nasıl etkileyecek?"

"Bunun aynı kişinin işi olduğuna inanıyor musunuz?"

"Hâlâ Wright'ın bir suçortağı olduğuna inanıyor musunuz? Yoksa hapse yanlış adamı attığınızı mı kabul edeceksiniz?"

"Bu durum, stratejinizde ne gibi bir değişikliğe neden olacak?"

Sorular Ellen'in kafasının içinde dönüp duruyordu. Muhabirlerin yüzleri de. Kimi tanıdıktı, kimi ünlü, çoğu tanımadıktı. Hepsi de aynı şeyi istiyorlardı. Atlatma haber, sıcak bir gelişme, özel bir haber. Josh Kirkwood'un kaçırılmasını iki hafta izledikten sonra Dustin Holloman'ınkine de aynı derecede açlıkla, bulabildikleri her ayrıntıyı kapma hırsıyla gelmişlerdi.

"Ben hırslıyım" demişti dün Adam Slater hastanenin önünde. Ellen yüzler arasında, kalabalığın arka taraflarında onu seçebilmişti.

Hırslı. Ya da '"çaresiz." Bir yanıt bulabilmek. Bu sakin taşra kasabasının dokusunun neden böyle paramparça olduğuna dair bir ipucu bulmakta çaresiz. Ellen de aynı şeyi hissediyordu: Keskin ve boğucu bir çaresizlik duygusu, yayılıp kendisini tümüyle yutmakla tehdit eden bir panik. Ve bu şimdi evinin önüne yaklaşırken Campion'da muhabirlerden uzaklaştığı zamanki kadar güçlüydü.

Campion iki bin kişilik bir tarım kasabasıydı. Arabayla yarım saat ilerdeki Deer Lake'i kocaman bir metropol gibi gösteren basit ve sakin bir yer. Kendi polis gücüne ihtiyacı olmayacak kadar küçük ve sakin kasaba, asayiş için il merkezinden yardım alırdı. Campion halkı Josh Kirkwood'un, kaçırıldığını akşam haberlerinde izlemişler ve kendilerinin dışındaki dünyanın giderek tehlikeli bir yer olmaya başladığın, düşünmüşlerdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki onlar herkesin güvenlikte olduğu Campion'da yaşıyorlardı. Bu geceye kadar.

Bir çocuğun kaçırıldığı haberi kasabayı sersemletmiş, şaşkına çevirmişti. Deer Lake'den gelen gönüllüler için bu aynı olayın bir kez daha yaşanmasıydı. Daha önceden gelen deneyimleriyle kasabanın tek büyük yeri olan Norveç'in Oğulları salonunda kısa zamanda bir kumanda merkezi kurmuşlardı. Ancak iki hafta öncesinde olduğu gibi bu kere de araştırma için elde fazla bir şey yoktu.

Ellen, Mitch'e doğru yürürken rüzgâra karşı yakasını kaldırdı. "Tanık var mı?"

"Hayır." Mitch helikopter pervanelerinin gürültüsünden sesini duyurabilmek için bağırarak konuşuyordu.

Eyalet devriye helikopterleri araştırmaya başlamışlar, giderek genişlettikleri bir kare halinde bütün bölgeyi taramaktaydılar. Twin Cities televizyon istasyonlarının olay yeri üzerindeki helikopterleri akbabalardan farksızdı. Campion Kent Parkı sürrealist bir sirk alanına dönüşmüş, kalın kar tabakası portatif ışıldaklarla ve polis araçlarının renkli ışıklarıyla pırıl pırıldı. Sarı olay yeri şeridi ağaçların ve çalıların çevresine çekilmiş, rüzgârda, elden düşme arabaların satıldığı alanlardaki flamalar gibi sallanıyordu.

Ellen yanına gelince Mitch, "Çocuğun ağabeyi gözkulak olacakmış" dedi. "Hepsi açık pistte paten kayıyorlarmış. Bu çocuklar hokeye başlayınca küçükleri pistten dışarı atmışlar. Dustin de herhalde tek başına uzaklaşmıştı."

Mitch parkasının cebinden eldivenli elini çıkarıp Ellen'in geçmesi için alçak dalları ayırdı. "Bastığın yer için kaygılanma. Oğlanın geçtiği yerde en az altmış çift bot dolaştı."

Ellen'in küçük çocukların kızak kaydıklarını tahmin ettiği küçük bir yokuştan indiler. Aşağıda ağaçlar azalarak yerlerini çalılıklara bırakıyordu. Çalılıkların ötesinde yanardöner ışıklarıyla polis arabaları en yakın evin üç yüz metre ileride olduğu sokağın başına renkli ışıktan daireler yaymaktaydılar. Parkın hemen karşısında bir zamanlar çiftlik binaları olan, kapıları açık, boş pencereleri çürük yaralar gibi kapkara yıkıntılar uzanmaktaydı.

Sekiz yaşında olup da bu ıssız yerde bir yabancı tarafından kaçırılmak üzere olduğunu farketmenin nasıl bir şey olduğunu düşünen Ellen'in midesi düğümlendi birden.

Eğer kaçıran bir yabancıysa. Holloman ve Kirkwood'ları sorguya çekip ortak tanıdıkları olup olmadığı araştırılacaktı. Josh yabancı biri tarafından kaçırılmamıştı. Eğer onu kaçıran kişi Garrett Wright ise.

Ellen, Wright'ın suçlu olduğuna inanıyordu, buna rağmen kuşkular içini kemirmeye başlamıştı. Basın ise bu gelişmeler karşısında iyice azıp, olası jüri üyelerini etkilemeye kadar varan haberler çıkaracaktı.

Megan'ın "Bunun bir oyun olduğunu söyledi" sözlerini hatırlayınca düşen ısıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpermeyle titredi. Bütün bunlar adam için bir oyunsa, o zaman Dustin Holloman'ın kaçırılması parlak ve acımasız

bir hamleydi. Basında bir sürü soru yaratmasının yanı sıra ikinci çocuğun aranması öncelik alacak ve Kirkwood'un kaçırılışını araştıran CTB ve Park İlçesi Şeriflik Bürosu'nun elemanlarının saatleri bu işe verilecekti. Kendi vakalarına olası bir bağlantı nedeniyle Deer Lake polisi de işe karışacaktı. Hannah'lar ve dostları ve düşmanları ile yepyeni bir grup ortaya çıktığı için araştırmayı genişletmek zorunda kalacaklardı. Karşılarındaki düşman, bir hamlede bütün ekipleri alıp dört bir yana dağıtıvermişti.

"Buradan gitmişler" diyen Mitch, sokağın başında bir ağacın çevresinde duran memurlara armasını gösterdi.

Ağacın bir dalma parlak mor bir atkı bağlanmıştı. Dustin'i seven biri tarafından örülmüş. Herhalde Noel armağanı olarak verilmişti ve çocuk da onun yerine bir Power Ranger oyuncağı alınmış olmasını istemişti. Atkı dalda rüzgârla savrulup duruyordu ve üzerine iğneyle tutturulmuş bir not vardı.

İyi insanın GÜNAHı için

melekler kadar üzgün,

Ellen ürperdi. O atkıyı gözlerinin önünden uzaklaştıramıyordu. Bir delinin amacını yalnız kendisinin bildiği oyununa çekilen küçücük bir çocuğun küçücük bir simgesi.

Bunun bir oyun olduğunu söyledi.

Ama hangi kurallar ve hangi amaç ve hangi nedenle? Ve oyuncular kimlerdi? Deer Lake'de Garrett Wright ile

herhangi bir zamanda konuşmuş olan herkes sorguya çekilmişti. Adamın tanıdıkları hep saygın, meslek sahibi insanlardı ve kendisini cezaevine düşüren olaylar karşısında şaşkına düşmüşlerdi. Öğrencileri onu savunmaya koşmuşlardı. Harris'teki öğretim üyeleri adama saygı duyuyorlardı. Kimse Garrett Wright'ın göründüğünden başka türlü olduğu hakkında ne bir şey söylemiş ne de bir imada bulunmuştu. Çocuk pornografisi için gizli bir merakı yoktu. Yeraltı dünyasıyla herhangi bir bağı yoktu. Gizli gizli şeytana tapıyor değildi.

Karısının dediği gibi Garrett Wright değil suçlu tiplerle bir arada bulunmak, Saab'ını bile hızlı kullanmazdı. Wright'ın bilinen arkadaşları arasında bir çocuk kaçırmaya ya da tecavüze uzaktan bile suçortaklığı edecek kimse yoktu.

Ama biri Josh Kirkwood'u evine getirmişti ve biri de Dustin Holloman'ı kaçırmıştı.

Ve Ellen bunları bu gece düşünemeyecek kadar yorgundu. Garaj kapısını açmak için uzaktan kumandaya uzanırken yan kapıdaki cama taş gibi sert bir şey vurdu. Ellen hafif bir korku çığlığıyla yana kayarken başını çevirince Jay Butler Brooks'un kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Bütün gece burada mı oturacaksın, yoksa otomobili garaja sokup beni bir kahve içmeye mi çağıracaksın? Dondum burada."

Ellen yakıcı bir bakışla karşılık verdi adama. Saat geçti, yorgundu ve birkaç saatlik bir uykuya dalıp kendini unutmadan önce yapacak işleri vardı. Ancak Bonneville'ini garaja sokarken adam sanki orada bulunmaya hakkı varmış gibi yanı başında yürüyordu.

Ellen çantasını arabadan çıkarırken, "Glendenning beni kendi evimde 'yardımcı olmaya' zorlayamaz" dedi. "Zaman zaman kendimi öyle hissediyorsam da, ben köle değilim."

"Ben alayım." Jay çantayı almak için uzandı. Çanta hiçbir canlı sığırın dayanamayacağı kadar hırpalanmıştı. İçi sanki granit bloklarla doldurulmuş gibi ağırdı.

"Hayır." Ellen eve açılan kapıya yürüdü.

Kapının önünde anahtarlarını ararken Jay yine yanındaydı. "Ellen, seninle konuşmak istiyorum."

"Ben de yatmak istiyorum."

Jay kadının görüş alanına uzandı, neşe ve cinsellik karışımı bir gülümsemeyle yüzüne baktı. "Sonra konuşabilir miyiz?"

Ellen anahtarlarını düşürmesine neden olan şeyin, Butler Brooks'un üzerinde o gülümseme dışında bir şey olmadığı halde, yatağına uzanmış görüntüsü değil de tiksinti olduğunu söyledi kendi kendine.

"Ben liseli şakalarına gülecek durumda değilim ve günlük tartışma kotamı da doldurdum" diyerek köpeği Harry'nin kendi minderi üstünde uyuduğu odaya girdi. Köpek havlayarak ayağa fırladı. Ellen köpeği dalgınca okşarken hâlâ yaşamına girmeye kararlı olan adama bakıyordu. "Sen neden geldiğin yere dönmüyorsun?"

Kadın kapıyı kapatmadan içeri süzülen Jay, "Campion'dan geliyorum dedi."

"Çok esaslı bir gezgin satıcı olurdun." Ellen çizmelerimi çıkarıp kapının yanındaki paspasın üstüne yerleştirdi.

"Onu da yaptım." Jay eldivenlerini çıkarıp paltosunun ceplerine soktu. "Saygın Güneyli ailem ben koleje gitmeden çok önce saygın Güneyli servetini tüketmişti."

Jay elini Harry'ye uzattı. Hayvan eli kokladı, sonra iri pembe dilini adamın parmaklarında dolaştırdı. Ellen köpeğine onu hain olarak ilan eden bir bakışla bakıp mutfağa yürüdü.

"Demek o marazi merakın seni Campion'a götürdü" dedi. "Hiç şaşmadım. Olaylar sana göre gelişiyor. Çocuğun annesini yakından görebildin mi? Filmde onun rolünü Kathy Bates'e vermeni tavsiye derim. Güçlü bir benzerlik vardı ama kadın iki gözü iki çeşme ağladığından bunu farketmek güçtü."

Jay mutfak ile yemek odasının arasındaki kapının önünde durdu. "Kadının yanına bile gitmedim. Bir başka çocuğun da ıstırap çekeceğini düşündükçe fena oluyorum. Ben gulyabani değilim, Ellen ve bu imadan hiç hoşlanmadım."

Ellen çantasını kiraz ağacından zarif Queen Anne bacaklı sehpaya küttedenek indirdi. "Yazık. Buraya seni ben çağırmadım. Evime davet etmedim. Ve doğrusunu istersen evsahipliği oynayacak havamda da değilim."

"Çok berbat bir gün geçirdin, nasıl olduğunu görmeye gelmiştim."

Jay yemek odasına baktı: Hafif sarı renk duvarlar, brom aplikler, onsekizinci yüzyıl portreleri. Zevkli, kaliteli, sade. Arka duvarda geniş bir pencere ve bir balkon ya da verandaya açılan bir kapı vardı. Pencerenin karşısında üç dört metre uzunluğunda bir demir parmaklık, aşağıdaki oturma odasın gözetleyecek hoş bir nokta oluşturuyordu.

"Hakkımda nasıl yanlış hüküm verdiğini gördün mü?" Jay halı kaplı basamaklardan oturma odasına indi. Bir düğme çevrilince pirinç abajurlar odayı yumuşak bir ışıkla doldurdu. "Buraya senin için kaygılandığımdan geldim. Bu öğleden sonra bir tür bağlayıcı bir deney yaşadık. Birini diriltmeye çalışmak çok özel bir deneyimdir."

"Evet, neredeyse kankardeş olduk sayılır." Ellen ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına geçirdi. Yalnızca evine değil elindeki olaya da müdahale eden adama karşı tetikteydi. Oturma odasında huzursuz bir kedi gibi dolanıyor, sanki hâkimiyet alanını belirlermiş gibi elini mobilyaların üzerinde gezdiriyordu.

Ellen aşağı inerken, "Bana duyduğun büyük kaygı dışında buraya gelip Dustin Holloman'ın kaçırılması hakkında bir iki gizli bilgi edinmeyi hiç düşünmedin tabii" dedi.

"Ben o bilgileri başka kaynaklardan da alabilirim. Doğrusunu istersen, hem de daha iyi kaynaklardan." Jay şöminenin yanındaki düğmeyi çevirince sahte kütükler çevresinde aniden alevler yükseldi. Temiz, düzenli, ne zahmet ne de pislik. Sırtını ateşe çevirdi.

Ellen karşısında, bir koltuğun yanında duruyordu. Evine gelmeden Campion'daki krize çağırıldığı anlaşılıyordu. Üzerinde hâlâ Wright'ın duruşmasında ve Yargıç Franken'in ölümünde giydiği siyah tayyör vardı. Saçları açıktı, dümdüz, saf ipek gibi omuzlarına kadar iniyordu. Makyajı ve kibarlığı çoktan silinmişti. Yorgun, sinirli ve tümüyle yaklaşılamaz görünüyordu.

Ancak Jay onun Campion'da Norveç'in Oğulları salonuna girişini hatırlayacaktı: Sarsılmış ve ürkek. Kötü adam hileli bir atış yapmıştı ve hiçbiri buna hazırlıklı değildi.

"Davanın yargıcı elinde ölüyor ve kötü adam cezaevinde yatarken bir çocuk daha kaçırılıyor." Jay ağır ağır yürüdü kadına doğru. "Kolay değil."

"Evet ve şimdi de sen varsın." Ellen kollarını kavuştu. "Acaba ağzımdan çıkan her sözü ezberliyor musun yani cebinde bir ses alma cihazı mı var düşünmek zorundayım."

"Çok kuşkucusun."

"Sana asla güvenemem."

"Buraya senin iyi olup olmadığını görmeye gelmemden sonra bile mi?"

"Öyle."

"İstersen üzerimi arayabilirsin." Bunu da o koyu ciddi sesle söylemişti. "Ama şimdiden uyarayım, cebimdeki ses alma cihazı değil."

"Sana inanmayı tercih ederim. Eh, artık sağ salim olduğumu gördün." Ellen bu gerçeği göstermek için kollarım iki yana açtı. "İyilik Meleği rolünü oynadığına göre artık gidebilirsin."

Jay söyleneni duymazdan gelip koltuğun kenarına oturdu, Bir kütük kadar duygusuz olabilirdi. Bu yeteneği avukatlığında ve sonra da yazarlığında çok işine yaramıştı. Bilgi almaya gelince önemli oları ısrardı.

"Sence bu Wright'ın planının bir parçası mı?" diye sordu. "Bir oyalama taktiği mi? Bence Kirkwood'ların çocuğunu geri getirmek bunun için yeterdi."

"Ama savunmayı dağıtmak için yeterli değildi" diye Ellen Jay'den çok kendisi için mırıldandı.

"Anlamadım."

"Bir futbol benzetmesi. Hukuk profesörlerimden biri Vikingler takımında oynardı."

"Yaa, ben beyzbol severim."

"Hücum eden takım öyle bir dizilir ki, savunan takım sahaya iyice yayılır ve böylece arada aşılabilecek gedikler açılır."

"Wright ve Wright'ın gizli arkadaşı üzerinde yoğunlaşacak yerde araştırma daha geniş bir alana yayılır." Jay kadına bakıp başını salladı. "Esaslı bir fikir."

"Yalnızca varsayım ve spekülasyon" diyen Ellen kapıya doğru yürüdü. "Belki de Dustin Holloman'ın kaçırılmasının Josh Kirkwood'un kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yoktur."

Jay o gece Campion'da gördüklerini ve hissettiklerini düşündü. O keskin metalik korku tadı, mekânın her nasılsa başka bir evrene taşınmış olduğu duygusu. Polis ve basın kadar varolan bir şeydi bu. Geceye nüfuz etmiş, onu daha karartmış, rüzgâra bir ustura keskinliği vermişti. Ve bunun önünde ölü ağacın çıplak dalında oğlanın parlak mor atkısı.

"Tanrım, Brooks, sen nereye geldin?" diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Bu kadarını hesaplamamıştı doğrusu.

Koltuktan kalkarak, "Öyle olduğunu ikimiz de biliyoruz sanırım" dedi. "Şimdi sorun şu: Bu durum Wright'ın yargılanmasını nasıl etkileyecek?"

Ellen derin bir soluk aldı, dik duramayacak kadar büyük bir yorgunluk hissederek duvara dayandı. "Bak, haklısın,

uzun bir gün geçirdim ve daha da çalışmam gerek. Burada kalmanın bir anlamı yok, çünkü seninle herhangi bir şey paylaşacak değilim..."

"Dava hakkında mı yoksa senden mi söz ediyoruz?"

"İkisi de."

"Kazanmam imkânsız, değil mi?" Jay sanki çaresiz kalmış gibi kaşlarını birleştirdi. Ama gözlerinde her zamanki o kırgın neşe vardı.

Ellen bunun etkisine karşı direndi. "İyi bir gününde değilsin diyelim."

Jay biraz daha ısrar etmenin akıllıca bir şey olup olmayacağını düşündü ama sonra talihini daha fazla zorlamamaya karar verdi. Kadını kızdırıp kaçırmak değil, kazanmak zorundaydı. Glendenning yenilgisinden sonra düştüğü çukurdan kurtulmaya çalışıyordu henüz. O adımın büyük bir yanılgı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Glendenning'i getirmek yolu açacağı yerde bir meydan okumaya dönüşmüştü. Bu işe girmenin aceleciliğinden olmuştu ama artık içerdeydi. Amaç oydu zaten.

Ellen kapıyı açarak, "İyi geceler, Bay Brooks" dedi.

Jay ellerini paltosunun ceplerine soktu, soğuğa karşı omuzlarını kamburlaştırarak özlemle ateşten yana baktı. Köpek yukardan aşağı indi, kuyruğunu sallayarak yanından geçti, ateşin karşısına oturdu.

Jay açık kapıya doğru yürüyerek, "Eh, hiç olmazsa köpek benden hoşlandı" dedi.

"Buna fazla güvenme. Tuvaletten su içtiği de olur."

Jay kadının önünde durdu. O kadar yakındı ki, Ellen'in gözlerine bakınca eski ve hüzünlü bir şey görür gibi oldu, bir pişmanlık sanki. Saçma, diye düşündü. Pişmanlık duyacak bir adam değildi. İstediğinin peşinde koşup elde ederdi ve Ellen onun bir daha geriye baktığını hiç sanmıyordu.

Jay, sanki birbirlerini bir yaşamboyu tanıyorlarmış gibi, "İyi geceler, Ellen" diye mırıldandı. "Dinlen biraz. Bunu hakkettin."

Gözlerini kadının gözlerinden ayırmadan eğilip yanağından öptü. Kişiliksiz, alelacele bir dudak değdirme değil, dudaklarının tenine bastırılması, Ellen'de ona dönüp dudaklarını uzatma duygusunu uyandıran bir öpüş. Bu fikir Ellen'in sırtından aşağı ürpertiler inmesine ve aklından bir dizi yasak sorular geçmesine neden oldu. O inanılmaz ağzını...

Görüntüye karşı zihnindeki kapıyı çarparak kapattı, yine o ana döndü. Yanağından bir öpüşün nabız atışlarını böyle artırmasından ve sağduyusunu darmadağın etmesinden utanmıştı. Brooks'un yüzündeki bilmiş bakış kapıyı yüzüne kapatması için yeterliydi.

"İyi rüyalar, Ellen" diye fısıldayan Jay dışarı çıktı.

Ellen kapıda durup adamın karşıya geçerek koyu renkli bir Cherokee'ye binmesini seyretti. Motor homurdandı ve adam gitti. Ama Ellen'in içinde uyandırdığı huzursuzluk devam ediyordu.

Onun kim olduğunu merak etti ve bunu bilmesine gerek olmadığını düşündü. Bilmesi gereken tek şey ona güvenmemekti.

Ama kime güvenebilirsin?

Kimseye güvenme.

Kimseye güvenme. Bu düşünce içini boşalmış hissetmesine yol açtı. Doğası gereği güvenmek istiyordu. Kendini güvenlik içinde hissetmek istiyordu. Bu gibi şeylerin hâlâ mümkün olduğuna inanmak istiyordu ama deliller onu desteklemiyordu. Bir çocuk daha kaybolmuştu ve çevresi bir anda sırtını vermek istemediği insanlar tarafından sarılıydı: Brooks, Rudy, Glendenning, Garrett Wright.

Yargıç Franken'in ölümü sembolik boyutlar almıştı. Sonuncu şerefli insandı o. Adaletti o ve ölümü bir çağın ölümüydü.

"İnsaf artık, Ellen." Kendini melodramatik olduğu için kınadı ama dünyasının değiştiği ve geriye dönüşün artık mümkün olmadığı korkusu hâlâ içindeydi.

Çoraplı olmasına rağmen dışarı çıkıp, kapının yanında asılı duran posta kutusuna yürüdü. Faturalar, kızkardeşi Jill'den gecikmiş bir Noel kartı, broşürler.

Kutuya bir daha uzanınca parmakları dipte sıkışmış bir şeye değdi. Yüzünü buruşturarak elini dar yere sokup bir kâğıdın kenarını yakaladı. Bu da bir reklam falan olmalıydı. Ama birden dönüp kaldı.

Üzerinde siyah yazılar olan buruşturulmuş bir beyaz kağıt parçası:

bitene kadar bitmiş değildir

ONUNCU BÖLÜM

Cameron bir elinde bir üzümlü çörek, diğerinde Phoebe'nin Kona karışımı kahvesi olduğu halde uzun masanın başındaki iskemlelerden birine yerleşirken, "Oliver Wendell Holmes, Robert Browning, William Blake, Thomas Campbell ve Al Yogz'dan alıntılar yapıyor" dedi. "Tutarsız. Taklitçi olmalı."

Sabahın sekizinde toplantı odası buzdolabı kadar soğuktu. İlçe maliyesi bir mali sorumluluk hamlesiyle adliye binasında geceleri ısıyı on derecenin üstünde tutmanın gereksizliğine karar vermişti. Binanın ısınması yarım gün sürerdi. Odadaki herkes ellerini kahve kupalarıyla ısıtmaya çalışıyorlardı.

"Ya da Wright'ın destekleyicilerinden biri" dedi Rudy. Kendisi masanın başına geçmişti. Bill Glendenning'in güçlü kişiliği ardında iki gün dolaştıktan sonra kendi güçlülüğünde bir yükseliş hissetmekteydi. Glendenning'in gözüne girmişti, bu davada nispeten güvenlikli bir yerde izleyiciydi, Victor Franken sonunda nalları dikmiş ve yargıçlık koltuğunu boşaltmıştı. Dünyada her şey iyi olmayabilirdi ama Rudy Stovich'in doğrusu kişisel olarak fazla yakınacak bir şeyi yoktu.

"Wright'ın öğrencilerinden biri olabilir" dedi Mitch. Ancak sesinin tekdüzeliği kuşkularını ele veriyordu. Oturma önerisini reddetmiş, ağır ağır masa boyunca yürümekteydi. Yetersiz uyku ve aşırı çalışma nedeniyle sistemini kafein ve şekerli çörekle desteklemekteydi. "Ellen, dün Bilimkurgu Kovboyları'yla çatıştığını söylemiştin. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum." Ellen de ahududulu bir çörek aldı. Tükenmişti. İki günde yalnızca sekiz saat uyku gücünü tüketmiş, düşüncelerini ağırlaştırmıştı. Çevresindeki havayı su kadar yoğunmuş gibi hissediyordu. "Dünkü posta, pusulanın üstünde olduğuna göre, notun dün öğleden sonra ikiden önce kutuya atılmış olduğunu tahmin ediyorum." Dün gece ardı ardına birkaç polise naklettiği varsayımını tekrarladı yine. "Eğer Kovboylardan biri ise, benimle konuştuktan hemen sonra doğruca evime gitmiş olması gerekir."

"Benim adamlarım bu sabah komşularını dolaşıp dün evinin çevresinde dolaşan birini görüp görmediklerini soracaklar."

Ve herhalde bir şey öğrenemeyeceklerdi. Ellen'in komşuları gündüzleri kent merkezinde, Harris'te ya da Minneapolis'te bulunan çalışan insanlardı. Ancak o sırada kasabayı etkileyen grip nedeniyle evde kalmış ve tam o anda penceresinden bakmakta olan biri çıkabilirse de, Ellen pek umutlu değildi. O anda yalnızca Pazartesi'nden beri süregelen huzursuzluk duygusunu hissetmekteydi.

Sürekli olarak Pazartesi gecesini hatırlıyordu: Aniden uyanması, Harry'nin hırıldaması, o konuşmasız telefon, sonra da Josh'un evine döndüğü haberi.

Hepsini bir kere de Mitch'e anlatmıştı, anlatmak ihtiyacı duyduğu için utanıp sıkılarak. Tarafsız ve mantıklı bir bakış açısından ele alındığında hiçbir şey olmamıştı. Evine kimse girmemişti. Çalan telefon herhalde yanlış bir numaraydı. Ancak bütün bu "hiçbir şeyin" zamanlaması onu rahatsız ediyordu.

Mitch dolaşmayı bırakıp kadının önünde durdu, avuçlarını masaya bastırdı. "Telefonun rehberde kayıtlı mı?"

"E. E. North olarak."

"Dün gece bana da bir telefon geldi" diye itiraf etti Mitch. "Numarasını çok az kişinin bildiği cep telefonum arandı. Arayan kişi 'Cahillik masumiyet değil, günahtır' diye fısıldadı. O kapadıktan hemen sonra da Campion'daki kaçırılmayı bildirdiler."

Rudy telaşlanmış görünüyordu. "Yani bu delinin bildiğe biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Mitch ağzını bükerek başını salladı. "Herif kaynanamı arayıp numarayı ondan almış. Eğer Ellen'in numarası da birinden almışsa sesini teşhis edebilecek iki insan olabilir demektir."

Cameron kaygıyla Ellen'e baktı. "Dün bu telefondan neden söz etmedin?"

"Sinirliliğime yorup üzerinde fazla düşünmedim. Josh eve dönmüştü. Dava ile uğraşıyordum. Notu bulana kadar bir daha düşünmedim. Şimdi bile fazla önemsemiyorum. Demek istediğim, haklısın sanırım: Ayı Yogi, Wright'ın stili değil."

"Ama ortağının stili olabilir" dedi Mitch. "Ya da Wright'ın espri anlayışı olabilir. Uzman değilim ama bence o not da diğerlerine benziyordu."

"Basın, notların normal birinci hamur kâğıda lazer yazıcıyla yazıldığını açıkladı" diyerek, Cameron şeytanın avukatlığını yüklendi. "Lazer yazıcıya erişimi olan her kaçığın yapabileceği bir şey bu."

"Doğru ama basın, notları, kullanılan hurufatı ve küçük harf seçilmiş olduğunu görmedi." Mitch doğrularak parkasını daha önce geçirdiği iskemlenin arkasından aldı.

"Bakalım laboratuardan ne çıkacak?" Ellen'e döndü. "Bu arada senin komşularınla bir konuşalım, belki içlerinden biri bir şey görmüştür."

Ellen, buna benden fazla inanmıyor ya, diye düşündü! Umut epey nadir bulunan bir meta olmuştu bu aralarda, "Campion'dan ne haber var?"

"Hiç." Mitch parkasını giydi. "Ellerinde hiçbir şey yok. Benimkilerden, Steiger'in bürosundan ve CTB'den oluşan bir ekip kurduk. Şimdiye kadar herhangi bir ipucuna rastlanılmadı. Hannah'lar Kirkwood'ları tanımıyorlar ve doktorları Hannah değil. Muhasebecileri Paul değil ve oğlanlar tanışmıyorlar. Dustin ile Josh aynı fiziksel niteliklere sahipler: Açık renk saç, mavi gözler, aynı yaş. Bu cinsel taciz durumu olsaydı daha önemli olabilirdi ama öyle de görünmüyor. Bir tür satranç oyunu bence."

Rudy iskemlesini itip kalktı, bol pantolonunu kemerinden tutup yukarı çekti. Kendini önemseyen bir tavırla, "Bizi mutlaka gelişmelerden haberdar et, Mitch" dedi.

"Elbette. Eğer bir gelişme olursa. Ellen, herhangi bir garip olayla karşılaşırsan bizi aramanı istiyorum. Wright'ı destekleyen çok insan var. Bunların hepsi de öfkelerini adliyenin önünde gösteri yapmayla sınırlamayabilirler. Sen de olası bir hedefsin."

Ellen alay edercesine, "Hatırlattığın için teşekkür ederim" dedi. Sonra Megan'ı hatırladı. Bu olay nedeniyle hastanede yatmakta olan Megan'ı. Ölebilirdi de. Not, Wright'ın suçortağından gelmişse, bu kendisinin de tıpkı Megan gibi bu oyun için seçildiği anlamına geliyor olabilirdi.

Mitch kapıya doğru geri geri yürürken, "Karen Wright'ın dün evine döndüğünü biliyor musunuz?" diye sordu.

Cameron şaşırmıştı. "Eve demekle Kirkwood'ların komşusu olan evlerine mi demek istiyorsun?"

"Ondan başka evi yok. CTB evi araştırmasını tamamlamıştı, belediye meclisi de kadını Fontaine'de tutmanın maliyetinden şikâyet etmeye başlamıştı, biz de kadını evine götürdük,"

"Ya suçortağı?" diye Cameron sordu. "Karen'ın bildiği bir şey varsa tehlikede olabilir."

"CTB peşine bir adam taktı. Doğrusu talihimiz varsa herif eve gelir."

"Ben kadının ruhsal sağlığıyla ilgileniyorum" dedi Ellen. "Evde yalnız mı kalıyor?"

"Arkadaşları uğruyorlar, mağdur-tanık koordinatörü Teresa McGuire da kadını yoklayıp bana rapor veriyor. Wright'ı ele vereceğini umuyor musun hâlâ?"

"Vicdanı onu rahatsız edebilir."

"Senin yerinde olsam buna güvenmem. İnkâr gayet seril bir zırhtır."

Mitch çıkarken Ellen kahve getirmeleri için dışarıya seslendi. Cameron, Rudy'ye döndü. "Franken öldükten sonra davaya kimin bakacağı belli oldu mu?"

"Henüz olmadı. Yerine biri atanana kadar dava ertelenebilir." Rudy davadan mümkün olduğu kadar uzak durmasına rağmen bu olayla ilgisinin Franken'in yerine geçme olasılığını tehlikeye atacağını düşünerek kaygıyla kaşlarını çattı.

"Eğer öyle bir şey olursa Wright'ın avukatı kıyameti koparır" dedi Ellen.

Ellen ağır ağır masanın başına yürüyerek davanın şimdiye kadar ürettiği kırtasiye yığınına baktı: İfade tutanakları, arama emirleri, tutuklama emirleri, polis raporları. Cameron ile bu odaya kendi savaş odaları olarak el koymuşlardı. Merkezdeki zaman çizelgesinin bir eşi de koyu sarı duvara yapıştırılmıştı.

Gazete kupürlerinin üstünde o sabahki Star Tribune'ün Jay Butler Brooks'un resminin olduğu sayfası açık duruyordu. Manşette "'Cinayet Patronu' Yargıcı Kurtarmaya Çalışıyor" yazısı göze çarpıyordu.

"Yasalara göre Wright herhangi bir gecikme olmadan duruşmaya çıkarılmalı" dedi. "Bana kalırsa Yargıç Franken'in dosyalarını Witt ile Grabko arasında paylaştıracaklar ve vali yeni birini atayana kadar geçici bir yargıç göndereceklerdir."

Rudy rahatlamış bir tavırla derin bir soluk aldı. "Wright'ın avukatı kim şimdi?"

Cameron omuzlarını silkti.

Ellen de başını salladı. "Dennis'le görüşeceğim. Belki o bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

"Bizim bilmediğimizi biliyor elbette" dedi Cameron. söylentilere göre dünkü kefalet duruşmasından sonra müvekkiliyle uzun uzun konuşmuş ve cezaevinden gayet berbat bir halde ayrılmış."

Rudy, "Bir müvekkil ve esaslı bir reklam fırsatı kaybetti, elbette bozuk çalacaktı" dedi.

Cameron bir şey söylemeden Ellen'e baktı.

"Ben elimden geldiğince bir şeyler öğrenirim" dedi Ellen. "Ama ahlak yasasını çiğnemeden bana ne söyleyebilir ki?"

"Ahlak yasasını çiğnemeden ne kadarını kendisine saklayabilir?"

"Öğrendiklerini bana bildirirsin" dedi Rudy. "Bu duruşma için elimizde neler var?"

Cameron, "Megan'ın kaçırılışı ve sonra olanlar hakkında Mitch'in ve Megan'ın ifadeleri var. Wright'ın o gece Megan'ı sardığı kanlı çarşaftaki lekeler hakkındaki DNA sonuçları var. İki kan grubu: Biri O'Malley'in diğeri ise Josh'unki."

"O'Malley olayında, bildiğiniz gibi Wright olay yerinden kaçarken yakalandı" dedi Ellen. "O konuda kendisini kıstırmış durumdayız."

"Peki ama ya oğlan konusunda? Şu ana kadar elimizde konuşmayan bir kurban var."

"Ruth Cooper da var. Ryan's Bay'de Josh Kirkwood'un ceketinin bulunduğu gün orada gördüğü adam olarak Wright'ı birkaç kişi arasından teşhis etti" dedi Cameron.

Rudy'nin boğazından balgam da olabilecek, hoşnutsuzluk belirtisi de olabilecek bir hırıltı yükseldi. "Ben oradaydım, teşhis edilecek kişiler parka giyip güneş gözlüğü takmışlardı. İyi bir savunma avukatı o ifadeyi paramparça edebilir."

"Görsel açıdan biraz kuşkulu ama Bayan Cooper'in ses teşhisi de yaptığını unutmayın" dedi Ellen. "İkisi birden olunca kolay kolay gözardı edilemez."

"Ajan O'Malley'in Wright'ın kendisine Josh'u kaçırdığa itiraf ettiği ifadesi de var" dedi Cameron.

"O öyle dedi, bu böyle dedi" diye söylendi Rudy.

"Ama kadın bir polis."

"Burada mağdur kişi. Tarafsız tanık demek çok güç."

Ellen başını kaldırdı. "Belki. Bence onun nitelikleri sözünü inanılır kılacaktır."

"Wright, Kirkwood ailesini tanıyor" diye Cameron devam etti. "Ve Josh'un kaybolduğu saatte başka bir yerde olduğuna dair zayıf bir kanıtı var. O gece bürosunda çalıştığını söylüyor ama herhangi bir tanığı da yok."

"Neden olarak ne düşünüyoruz?" diye sordu Ruby.

"Hastalıklı bir oyun oynadığı dışında elimizde bir neden yok" dedi Ellen. "Aslında esas duruşmaya kadar bir neden göstermemiz gerekmiyor. Wright'ın Cumartesi gecesine kadar zanlı bile olmadığını unutmamamız gerekir. Soruşturma ancak şimdi başlıyor."

Rudy pencereye gidip kaldırımda toplanmaya başlayan göstericilere baktı.

Gözucuyla kadına bakarak, "Her şeyi kontrol altına almış görünüyorsun, Ellen" dedi.

Aylardır kulağına gelen söylentilere göre Park İlçesi ileri gelenleri onu atıp yerine Ellen North'u getirmeyi planlıyorlardı. Kendisi Franken'in koltuğuna oturursa Ellen'in önü açılmış olacaktı. Kadın ile destekçileri herhalde bu olayı Ellen'in sahne ışıklarına adım atması gibi görüyorlardı ama ayağını bastığı tek şey sahne ışıkları

olmayacaktı. Rudy derin bir soluk alarak çok yakın olan yargıçlığını düşünürken kendini yeni siyah cüppesi içinde görür gibi oldu.

"Ben kalben bir taşra avukatından başka bir şey değilim' dedi. "Bu işe geldiğimde öyle büyük olay diye bir şey yoktu. Burada insanlar kapılarını bile kilitlemezlerdi. Çocuklarını hiç kaygı duymadan sokaklara salıverirlerdi. Deer Lake Amerika denilen şeyin ta kendisiydi."

Ellen bu konuşmayı hatırlamıştı. Rudy on sekiz ay önce bir uyuşturucu satıcısının duruşmasında kapanış konuşması olarak aynı şeyleri söylemişti. Rudy abartılı bir biçimde içini çekerek hüzünlü bir palyaço ifadesi yerleştirdi suratına.

"Elinden geleni yap, Ellen. Seçmenlerin, yapabileceğinin en iyisini yaptığını bilsinler."

"Rudy, sana yüz kere söyledim, senin makamında gözüm yok."

Ve adam yüz birinci kere yine dinlemedi. Bu inanılır şey değildi. Kadının politik mevkilerde gözü yoktu ve Hennepin İlçesi’nden ayrılması da bunu açıkça göstermişti. Yine de rahat ve huzurlu bir köşe bulmak için geldiği bu yerde sürekli olarak gözü yükseklerde olan hırslı bir kadın olarak kuşkuyla bakılıyordu ona.

"Evet, ama..." diyerek Rudy uzaklaştı.

Tam kapıyı açtığı anda Phoebe elinde kahveyle içeri girdi.

"Garrett Wright yeni bir avukat tuttu." Yüzü heyecandan parlıyordu. Haberini ellerini kullanmadan gereğiyle veremeyeceği için kahve güğümünü masaya bıraktı.

Bileziklerini şakırdatarak, "Büyük avukat hem de" dedi. "Anthony Costello."

Cameron bir ıslık çaldı. "Vay canına! Garrett o parayı nereden buldu acaba? Costello, Harris'te bir profesörün bir yılda aldığını avans olarak alır."

"Ben de aynı şeyi sordum" diyen Phoebe esaslı bir dedikodu için adamın yanına oturdu.

"Avukatının kim olduğu önemli değil. Onu yenecek ekibimiz var. Öyle değil mi, Ellen? Ellen?"

Ellen, Rudy'ye döndü. "Evet, elbette."

Sesi sanki çok uzaktanmış gibi geliyordu kendi kulaklarına. Elleri sandalyenin arkasını sıkıca kavramış, tırnakla kumaşa geçmişti.

"Wright, Cities'den ünlü avukatını getirsin bakalım. Bizim de Ellen'imiz var." Rudy kapıdan çıkarken bu belayı Ellen North'un başına sardığı için Tanrı'ya şükürler ediyordu.

Cameron, "Hennepin İlçesi'ndeyken Costello ile karsı karşıya gelmiş miydin?" diye sordu.

"Birkaç kere."

Ellen aynaya baktığı takdirde yüzünü sararmış, gözlerini irileşmiş göreceğini sanıyordu ama ne Phoebe ne de Cameron tavrında ya da görünüşünde bir değişiklik olduğunun farkında değil gibiydiler. Bir sandalye çekip oturdu. Vücudu zihninden bağımsız olarak çalışıyor gibiydi ve bunun için minnettardı.

Tony Costello bu duvarlar arasında duymayı umduğu bir ad değildi. Twin Cities'in en büyük, en gösterişli, en pahalı

savunma avukatlarından biriydi ve ününü hızla daha geniş çevrelere yaymaktaydı. Garrett Wright ile de aynı şeyi yapacak, reklamı bir sünger gibi emecek, kameralara poz verip sıradan insana adalet propagandasını duyuracaktı.

Garrett Wright'ın davasını da bu yüzden aldı, diye düşündü Ellen. Kendisinin savcı olmasıyla bir ilgisi yoktu. Ve bir zamanlar birbirlerini sevdikleriyle de hiçbir ilgisi olamazdı.

Garrett Wright, Tony Costello ile geçmişi hakkında bir şey biliyor olamazdı. Savunma avukatı olarak eyalette onu herkesten iyi tanıyan, onu oyuna getirip arkasından bıçaklayan adamı seçmiş olması yalnızca bir rastlantıydı.

Ellen sakinleşmeye çalıştıysa da, Pazartesi gecesinden beri içinde olan o huzursuzluk dalgası biraz daha kabarmıştı şimdi.

Garrett Wright, Megan'a şöyle fısıldamıştı: "Bütün hamleleri, bütün seçenekleri, bütün olasılıkları hesapladık. Kaybetmemiz imkânsız."

Gözleri televizyon kameralarında olan Anthony Costello gür bir sesle, "Kaybetmeyeceğiz" dedi. "Dr. Wright yanlış yere suçlanıp yanlış yere hapsedilen masum bir insandır."

Kamera motorları çalıştı, fotoğraf makinelerinin deklanşörleri sakırdadı. Kameralar, Costello'nun yüzünü severdi: Neşeli, tam olarak erkeksi ve sürekli güneş yanığı. Gözleri kestane rengiydi. Uzun yıllar önce tanıkları titreten ve jüri üyelerini kendisinden yana çeviren delici bakışlar geliştirmişti. Campion'da Norveç'in Oğulları salonunun merdiveni basında dururken rüzgâr kömür karası saçlarını dalgalandırıyordu. Kameralar onu görmek için yukarı doğru

kaldırılmak zorundaydı ki, bu da bir yetmiş beş olan boyunu daha uzun gösteriyor, yapısının sağlamlığını ve siyah yünlü kumaştan ısmarlama paltosunun kesim kusursuzluğunu ortaya çıkarıyordu. Yeni müvekkili hakkında basına ilk açıklamasını Park İlçesi Adliyesi önünde yapmak isterdiyse de, basın ikinci kaçırılma için Campion'da bulunduğundan o da B Planını uygulamaya koymuştu. İyi bir savunma avukatı, esnekliğiyle ve her duruma uyum sağlamasıyla belli olurdu. Koşarken yön değiştirmeyi, ayakları üzerindeyken düşünmeyi bilmeliydi.

Garrett Wright'ı müvekkili olarak kabul ettiği anda savunma için bir strateji geliştirmeye başlamıştı. Medyaya seri bir saldırı yapıp dikkatleri üstüne çekmek ve üstünde tutmak kararındaydı. Dustin Holloman'ın kaçırılışı feci bir olaydı ama Costello bunun aynı zamanda kendisi için bir fırsat olduğunu da görmüştü. Aile için doğal olarak sempati duyuyordu. Bir insanın bir filmdeki sanal karakterler için duyduğu sempati gibi. Ama duygunun daha kişisel olmasına izin veremezdi. Onların trajedisini kendi müvekkiline yararlı olabilecek bir perspektife sokması gerekliydi.

"Bir çılgın, Park İlçesi çocuklarının peşinde dolaşırken, Müvekkilim hapiste yatıyor ve her geçen an adı biraz daha zedeleniyor. Deer Lake'deki kaçırılma olayının soruşturulması başından beri ele yanlış alınmıştır. Sonuçta gereksiz ölümlerle karşılaşılmış, masum bir insan hapse atılmıştır. Ve işte şimdi bir aile daha acılara boğulmuştur."

Muhabirler adamın dikkatini çekmek için bağrışıyor, sorular soruyor, mikrofonlarını yüzüne tutuyorlardı. Costello sorulan ne olursa olsun kendi istediği yanıtları vermekteydi,

"Ben adaletin gerçekleşmesi için geldim Park İlçesi'ne. Campion'a da müvekkilim adına kendisinin Dustin

Holloman'ın ailesine geçmiş olsun dileklerini sunmak için geldim Dr. Wright'ın çocuğu kaçıranlara hitap edip küçük Dustin'i sağ salim geri vermeleri için çağrıda bulunmamı istediğinden eminim.

Böyle bir şey bildiği yoktu kuşkusuz. Garrett Wright ile daha yüzyüze konuşmuş bile değildi. Garrett Wright belki de Campion'un bütün çocuklarının ailelerinden kopartılıp toplama kamplarına götürülmelerine bile aldırış etmeyecek kalpsiz orospu çocuğunun biriydi. Bunların hiç önemi yoktu Bu andan sonra basın müvekkilini ailelere, yasalara Amerika'ya derin saygısı olan merhametli bir insan olarak görecekti.

"Kirkwood soruşturmasını yapamamakla kimi suçluyorsunuz?"

Costello soruyu soran muhabire bakıp, "Bence ortalıkta herkese yetecek kadar suçluluk var, sizce de öyle değil mi?" dedi.

Olaya başında pek dikkat etmediğinden dün gece altı saatini Minneapolis ve St. Paul gazetelerinin kupürleriyle geçirmişti. Haber ve diğer görüşme bantlarını izlemiş, bellibaşlı oyuncular hakkında fikir edinmişti ama henüz herhangi bir kimseyi kamuoyu önünde suçlamaya hazır değildi.

Kadın CTB ajanı, polis şefiyle yatıyordu. Sabıkalı bir sübyancı buz pistinde işe alınmış, sonra da gözaltındayken intihar etmişti. Bir kilise diyakozunun evinin garajında mumyalanmış bir ceset bulunmuş, diyakoz iki gün ele geçirilememiş. Tam yakalanacağı sırada yüksek bir yerden düşüp ölmüştü. Ortada bir pembe dizi yaratacak kadar olay vardı ve televizyoncularla basın da bu yüzden bu işin bu kadar üstüne düşmüşlerdi. Günlük olaylara bağışıklık

kazandıklarından sansasyon yaratacak haberleri ararlardı ve Hollywood'da böyle bir şey yazdırmak için yazarlara kucak dolusu para ödenirdi. Olayları gerçek yaşamdan almak ise çok daha ucuzdu.

"Ancak adaletin uygulanmasında çok büyük yanlışlıklar yapılmıştır" diye Costello devam etti. "Dr. Wright'ın kimseye kin gütmediğini belirtmek isterim. O yine de adalet sistemimize güvenmektedir ve gerçeğin ortaya çıkacağından ve adının temizleneceğinden kuşku duymamaktadır. Hepimizin Dustin Holloman'ın ve Josh Kirkwood'u kaçıranların bulunacağına ve cezalandırılacaklarına inanmamız gerektiği gibi."

Costello bu şatafatlı sözlerden sonra merdivenlerden inerek adamlarının açtığı yoldan Lincoln arabasına doğru yürüdü. Yanında bir yardımcı avukat, bir hukuk yardımcısı ve aynı zamanda sürücülüğünü yapan özel asistanını getirmişti. Bir adamı da bir büro kiralamak üzere önden Deer Lake'e gönderilmişti. Kuşkusuz Minneapolis'in merkezindeki IDS Kulesi'ndeki bürosu ayarında olmayacaktı ama yine de amacına hizmet edecekti. Costello bir boks maçından önce adalelerin gösterilmesi gibi böyle bir varlık hissettirmenin gereğine inanırdı. Sonra kasabada bir çalışma üssü olması her şeyi uzaktan idare etmekten kolaydı. Gün sona ermeden Deer Lake bürosunun iş makineleri yerleştirilmiş ve sekreterlerinden biri orada çalışmaya başlamış olacaktı.

"Çok iyi bir sunuş oldu, Bay Costello" dedi Dorman. Dorman da Costello gibi Purdue Üniversitesi mezunuydu, yirmi yedi yaşındaydı, zekiydi ama hırslı değildi, ünlü olmaktansa güvenlik içinde olmayı tercih ederdi; Costello'nun yanı başında işi öğrenmek, köpek gibi çalışmak ve şerefin en küçük bir parçasını bile

paylaşmamakla rahattı ve bu yetenekleriyle de işi için idealdi.

Costello adamlarını böyle şeyleri düşünerek dikkati seçerdi. Kendisi Ivy League üniversitelerinden birine devam edemediği için oralardan mezun olan kimseyi yanına yaklaştırmaz, kendilerini ondan sosyal bakımdan üstün gören ukala, zengin çocuklarıyla uğraşmak istemezdi. Bürosunun seçkinler imajı vermesini de istemezdi. Orta sınıfın, elleriyle çalışan insanların ürünüydü ve bununla gurur duyardı.

Costello yardımcılarını seçerken genellikle ailesi olanları seçer ve bunların kendisinden uzun olmamalarına dikkat ederdi. Toplumun son zamanlardaki politik eşitlik çılgınlığa, uygun olarak kadrosunda kadın ve azınlık da bulundururdu. Yan koltukta oturan yardımcısı Levine üçlü bir eşit fırsat örneğiydi. Zenciydi, kadındı ve yahudiydi. Kadın memurlarının ne çirkin ne de güzel olmamalarına özen gösterirdi.

Anthony Costello'nun bürosunda her şey -personelden bitkilere kadar- Costello tarafından Costello vitrini olarak seçilmişti. İmaj böyle yaratılırdı ve bugünün dünyasında imaj her şey demekti. İmaj başarı olarak kabul ediliyordu. Başarı ise insanı daha büyük başarılara götürürdü. Başarı üne götüren fırsat kapılarını açardı. Fırsatın görüldüğü yerde yakalanması ve asla kaçırılmaması gerekirdi.

Levine koltuğunda yana dönerek St. Paul Pioneer Press gazetesinin dikkatle katlanmış bir sayısını uzattı. "Yargıç Franken'in ölüm haberi burada, Bay Costello."

Haber Garrett Wright'ın birinci sayfadaki kefalet duruşması haberinin devamının hemen altındaydı, sanki bir olay diğerine yol açmış gibi. Posta pulu boyunda bir

fotoğrafta Franken yargıç cüppesi içinde görünüyordu. Çürümeye başlamış bir elma kafalı bebeği andırıyordu. İkinci daha büyük bir fotoğrafta Franken'in öldüğü mahkeme salonu görülmekteydi. Yerde yatan hareketsiz yargıcın çevresinde birkaç kişi çömelmişti. Tanıdık bir yüz başını kaldırmış kameraya bakıyordu. Jay Butler Brooks.

Costello'nun ağzının kenarları kıvrıldı.

"Mahkemeye gidip karşımıza nasıl bir ertelemenin çıkacağını öğreneceğim" dedi Dorman.

"Pasif olma, Dorman. Erteleme beklemiyoruz. Erteleme olmamasını talep edeceğiz."

Yardımcısının kaşları havalandı. "Ama hazırlanmak için bu ek süreden yararlanabiliriz."

"Savcılık hazırlanmak için bu ek süreden yararlanmak isteyecektir" dedi Costello. "Wright Cumartesi gecesi tutuklandı. Tutuklanmasından önce zanlı değildi. Şu anda Savcılıkça hummalı bir çalışma yapılmakta olduğuna eminim. Onlara bu ek süreyi tanımalı mıyız, Bay Dorman?"

"Hayır, efendim."

"Hayır efendim" diye mırıldanan Costello camdan dışarı bakarken çok gerilere gitmişti. "Onlara aniden indireceksin darbeyi, nereden geldiğini anlamayacaklar" diye söylendi. "Ellen North arkasına dönecek fırsat bulamadan bu işi sonuçlandıracağız."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Ancak, adaletin uygulanmasında çok büyük yanlışlıklar yapılmıştır. Dr. Wright'ın kimseye kin gütmediğini belirtmek isterim. O yine de adalet sistemimize güvenmektedir ve gerçeğin ortaya çıkacağından ve adının temizleneceğinden kuşku duymamaktadır. Hepimizin Dustin Holloman'ın ve Josh Kirkwood'u kaçıranların bulunacağına ve cezalandırılacaklarına inanmamız gerektiği gibi."

Jay, getirildiği karton kutu üzerinde duran 37 ekran televizyonu kapattı. Costello gözden kaybolmuştu ama oyununun kokusu gaz kokusu gibi kalmıştı odanın içinde. Jay bu oyunu iyi bilirdi. Savunma avukatlığı yaptığı o kısa dönemde bunu kendisi de kullanmıştı. Costello olanak ve fırsat bulduğu yere saldıracak, gerektiği yerde de kendisi fırsat yaratacaktı. Müvekkilini öyle bir sunacaktı ki, bunun adamla uzaktan yakından bir ilgisi olmayacaktı ve aklına gelen her suçlamayı yapacaktı. Bu çocukları kaçıranların oyunlarına gayet uyumluluk gösteren bir oyalama taktiğiydi.

Jay sigarasından son bir nefes alıp izmariti çoktan süpürülmüş küllerin tozuyla griye dönüşmüş olan şömineye fırlattı.

Deer Lake'e bu ani gelişi konaklama bakımından ona fazla bir seçenek tanımamıştı. Millerce çevrede bir tek otel odası yoktu; hepsini medya ordusu doldurmuştu. Mobilyalı odalar ise kış tatilinden dönmekte olan Harris Koleji öğrencilerine ayrılmıştı. Sabırsızlanan ve masrafı düşünmeyen Jay de bu evi kiralamıştı.

Çalışmaya ihtiyacı vardı, Alabama'da öyle aniden terkettiği yaşamla hiçbir ilgisi olmayan bir dünyaya

gömülmeye. Bunun parasal maliyeti ne olursa olsun. O taze anıların kaybolup gitmesi için ödemeyeceği para yoktu. Lobotomi ve Alcolizm ıstırabını köreltirse de geçerliliği olan seçenekler değildi. Bulabileceği en iyi şey çalışmaydı. Kendini içinde kaybetmek için neden bu davayı seçtiği ise görmezlikten gelmeye çalıştığı bir soruydu.

"Ve siz bunu birazcık olsun çarpık bulmuyor musunuz? Yani başkasının gerçek yaşam trajedisine kaçışı?"

Bu yalnızca bir hikâye. Ellen'e verdiği yanıtı ardında daha pek çok şey olduğunu bilerek kendi kendine mırıldandı. Yine de aklını kaçırmamak için sıkı sıkı sarılıyordu yalana.

Olay tam zamanında ortaya çıkmıştı ve ilginçti. O yüzden de Deer Lake'e gelmişti...

Öylesine umutsuz ve körükörüne bir aceleyle ki, yanına yedek bir iç çamaşırından başka bir şey almadan.

Jay, davranışlarını analiz etmeyi bırakıp dikkatini çevresine verdi. Deer Lake ölçülerine göre aşırı fiyatlandırılmış ev o kadar uzun zamandır boştu ki, sahipleri üç aylık yüksek kirayı minnetle kabul edip anahtarları ve daireyi ısıtma masraflarını kendisine devredivermişlerdi.

Şimdilik ısıtmayı pek başaramamıştı. Termostat yetmişleri gösterdiği halde odalar soğuktu: Sanki ısının tavana yükselip soğuk tarafından emilmesini önlemek için mobilya ve aile gerekirmiş gibi. Jay, büyük taş şömine en azından sıcaklık görüntüsü verdiği için oturma odasına yerleşmişti. Ancak malsahipleri bütün şömine araç gereciyle ızgarayı götürmeyi uygun bulmuşlardı. Evde ne bir odun ne bir çıra ne de bir kutu kibrit vardı.

Jay ayağa kalkıp yere serdiği uyku tulumunda yatmaktan kasılan adalelerini gevşetmek için gerindi. Odaya bakarken elinde olmadan Ellen'in o rahat odasıyla kıyaslıyordu. Burada Yalnızca boşluk ve geçicilik vardı. Rahat koltuklar yerine garajda kalmış bahçe iskemleleri. Kiraz ağacından sehpa, sahte ahşap üstlüklü iki tane kiralık masa. Sanat eserleri ve çiçek saksıları yerine büro malzemesi kiralamıştı: Bir lazer yazıcı, bir fotokopi makinesi, bir faks ve telesekreter makinesi. Masaların üzerinde dosyalar ve gazete kupürleri serilmişti. Dizüstü bilgisayarı açıktı ve boş ekranı bu hikâyeyi kitaplardan, okuyan yüz binlerce kişiye canlandıracak olan sözcüklerle dolmayı bekliyordu.

Jay hepsine sırtını dönerek taze bir fincan kahve için mutfağa gitti. Kahve makinesi, içinden çıktığı kutunun yanındaydı. Dolaplara karton tabaklar ve bardaklar, buzdolabına bira, derin dondurucuya pizza ve donmuş yemekler doldurmuştu. Beş yıl önceki boşanmasından sonra yemek işini lokanta aşçılarına bırakmıştı. Kendisi için yemek hazırlamak, yalnızca onu paylaşacak kimsesi olmadığını hatırlatıyordu.

Christine'i özlüyor değildi. Onun bir zaman olduğu kişiyi, -sevimli, tatlı, fazla bir talebi olmayan- kızın kaybını arada sırada hissederdi. Kendisini terkeden karısı ise bambaşka bir konuydu. Geçmişe bakıldığında uyumsuz oldukları baştan belliydi. Christine'in içinde köklü bir istikrar ihtiyacı vardı; kendisiyse uçarıydı. Aralarında aniden oluşan o parlak ve sıcak aşk çok geçmeden soğumuş ve tatminsizliklere dönüşmüştü. Tatminsizlik kırgınlık, kırgınlık ıstırap doğurmuştu. Ve ıstırapla birlikte gelen de düşkırıklığıydı.

Ve nefret. Christine benden nefret etmiş olmalı. Hâlâ da ediyordur.

Son bir haftadır kafasından uzaklaştırmaya çalıştığı düşünceler birer birer sızıyordu şimdi. Zaten yorgun olduğunda asla yüzeyden uzakta değillerdi ki. Eski karısına, geçen hafta birkaç günlüğüne yeniden yaşamına girdiği için lanetlet yağdırıyordu. Karşılaşmaları her ne kadar bir rastlantı olmuşsa da. Christine'i çoktan geride bırakmıştı ama onun, kendisinin onayı ve bilgisi olmadan yaptığı şeyleri unutabileceğim hiç sanmıyordu.

Hayalinde gür kumral saçları ve gök mavisi gözleriyle oğlanın onun yanında durduğunu görebiliyordu.

Christine benden nefret etmiş olmalı. Hâlâ da ediyordur.

Mutfak dolaplarının boyasını sökecek kadar sert kahvesini yudumlayarak boş yemek odasından geçip operasyon merkezine döndü.

Dört yatak odası, üç banyosu ve iki kat yüksekliğinde tavanlı oturma odasıyla ev ihtiyacından çok büyükse de, bu boyutlar alışkın olmadığı şeyler değildi. Eudora eteklerindeki evi bunun iki katıydı ve Brooks ailesinin babaevi yanında bir bungalov gibi kalırdı. Evi, kendisini kuşağının Kötü Brooks'u olarak niteleyen ve geleceğinin serserilik ve ayyaşlık olduğunu söyleyen insanları etkilemek, kıskandırmak ve başarısını yüzlerine çarpmak için inşa ettirmişti. Yalnızca bir bölümünde yaşardı ve gösterişin onca bir anlamı yoktu. İki yatak odalı bir dairede yaşamakla da aynı derecede tatmin olabilirdi.

Ancak bunun ne anlama geldiğini pek bilemiyordu; yaşamında hiç tatmin hissetmiş değildi. Çocukluğundan beri hatta ondan öncesinden beri bir huzursuzluğu vardı. Bütün yaşamı boyunca, annesi onun ne kadar huzursuz bir bebek olduğundan şikâyet etmekten zevk almıştı. Doğmak

için bile acele edip zamanından iki hafta önce dünyaya gelmiş ve o zaman da doktoru bile beklememişti.

"Ananın rahminden düştüğünde koşmaya başladın çocuk" derdi Hooter Amcası.

Ama ne yazık ki Johnnie Walker'in verdiği bilgeliğine rağmen Hooter Amcası onun neye ve nereye koştuğu hakkında bir imada bulunmuş değildi. Genel kanı başbelası olduğuydu ve Jay de bunu doğrulamak için elinden geleni yapmıştı. Brooks aile adına sayısız kereler bir yük ve bir felaket olmuş ama her seferinde olaylardan tertemiz sıyrılıvermesini bilmişti.

Camlan kıran, küçük yasaları ve büyük gelenekleri çiğneyen Brooks oydu. Brooks ailesinin okulu olan Auburn'u terkedip Purdue'de bir beyzbol bursu alan oydu. Brooks aile mesleği olan hukuka burun kıvıran, karısının terkettiği koca oydu. Ama aynı zamanda şöhret ve servet yapan, New York ve Hollywood'un peşinde koştuğu ve Amerika'nın bütün tanınınmış dergilerinin ya kapağında ya içinde boy gösteren Brooks da o olmuştu.

Bütün bunların içinden bir kitap çıkardı ama Jay bunu yazmayı arzulamıyordu. Yabancıların dolaplarında iskelet aramayı, onların yaşamlarındaki çarpıklıklardan bir anlam çıkarmayı tercih ediyordu. Ve bu yüzden de Deer Lake'e gelmişti.

Siz bir vampirden farksız bir vurguncusunuz. Gerçek bir hayalgücü yoksunluğunu gidermek için kurbanların yaşamlarını ve acılarını çalmaya çalışan adi bir yazar.

Ellen'in sözleri zihninde çınlıyordu. Kendi kendine bunun önemli olmadığını, onunla bir ilişkiye girmeyeceği için kendisi hakkında düşüncelerinin önemli olmayacağını

söylüyordu. Buraya bir amaçla gelmişti ve o da Ellen North'la yatmak değildi.

Oturma odasının büyük duvarındaki yüksek pencerelerin önünde durup dışardaki acımasız beyaz manzaraya baktı. Emlakçı buraya Ryan Koyu demişti ama koy falan değil ıssızlığın kıyısında bir bataklık, Deer Lake'in kuzeyinde yerli halkın Dinkytown dediği yerdi. 'Koy'un suyu kar yığınları altında donmuş bir çöldü şimdi.

En yakın ev sık bir çamlık arkasında olup çeyrek mil kuzeydeydi. Doğuya bakınca Deer Lake'in bataklığa ve tarlalara yaklaşan son evlerini görüyordu; küçük, kutu gibi evlerin bacalarından kış beyazı göğe dumanlar yükseliyordu. St. Elysius Kilisesi'nin damlar üzerinden yükselen kuleleri gökyüzüne çevrili bir çift mızrak gibiydi. Kiliseyle arasında tahminine göre bir mil bile olmadığı halde kuleler çok daha uzak görünüyordu. Burada mesafeyle ilgili olmayan bir ıssızlık vardı.

Josh Kirkwood'un ceketi buralarda bir yerde bulunmuştu. Ruth Cooper adında bir kadın köpeğini dışarı çıkarmış ve Labrador ceketi çalılıklar arasında bulup getirmişti. Ve Ryan Koyu da araştırmanın ve medyanın merkezi olmuştu.

Jay, haber filminde Paul Kirkwood'un karlar arasında diz çöküp oğlunun ceketi elinde olduğu halde, "Tanrım! Josh! Josh! Tanrım! Hayır!" diye hıçkırdığını hatırlıyordu.

O ıstırabı hâlâ duyuyor, onun bir kargı gibi vücudunu geldiğini hissediyordu. Bir anlığına kendini Paul Kirkwood'un yerine koydu. Oğlundan geriye yalnızca bir ceketle çılgın birinin bıraktığı bir not kalmış olsaydı kendisini parçalayacak olan o kavurucu paniği hayal etti.

Bu duygu âdeta bir tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Ezici, parçalayıcı. Buraya getirdiği acıdan dokuz kere daha

keskin. Bir mazohist olduğu için kendine küfürler yağdırarak görüntüyü uzaklaştırdı. Bu insanların hissettiklerini hissetmesi gerekmezdi, onu yalnızca kâğıda geçirmesi yeterliydi.

Bunu aklından uzak tutmamaya kararlı olarak kahvesini bıraktı, ceketini aldı, kapıya doğru yürüdü.

Christianson ve Kirkwood muhasebe şirketi The Omni Complex tumturaklı adını taşıyan yeni, iki katlı bir binadaydı. Girişteki kiracılar listesinde binada ayrıca bir emlakçı, bir sigorta şirketi ve iki de avukat yazıhanesi olduğu anlaşılıyordu. Christianson ve Kirkwood ikinci kattaydı.

Jay yukarı çıktı, kapıyı buldu ve o güne kadar gördüğü bin tane dış bürodan farksız bir dış büroya girdi: Beyaz duvarlarda taklit güneydoğu sanat eserleri, büyük saksı içinde bir palmiye, meşe ve saman rengi döşeme karışımı mobilyalar. Kızıl saçlı bir' sekreter başını bilgisayarından kaldırdı ve Jay'i tanıyınca bir an sarsıldı.

Jay gülümseyerek, "Bay Kirkwood içerde mi?" diye sordu. Adım Jay Butler Brooks. Eğer serbestse bir iki dakika görüşmek istiyordum."

Sekreter bir an soluksuz kalmıştı, çilli yüzünde mavi gözleri gümüş dolarlar kadar iriydi. Sesi tutulmuş bir tavırla yerinden kalkıp Paul Kirkwood'un odasına girdi. Jay rahatlıktan çok dekor için seçilmiş kanepeye baktı ve ayakta durmayı tercih etti. Meşe kaplama sehpanın üzerindeki eski bir People dergisinde kendisi vardı. Cinayet Patronu: Jay Butler Brooks Gerçek Olayları Yazarken Dünyanın Parasını Vuruyor.

"Bay Brooks." Paul Kirkwood yüzünde yakışıklı bir gülümsemeyle odasının kapısında belirdi. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref."

Jay yürüyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "İnsanlara habersiz uğramak gibi kötü bir huyum vardır. Umarım sizi uygunsuz bir anda rahatsız etmemişimdir."

"Hayır hayır." Kirkwood, Jay'in uzattığı elini sıktı ama el tutuşu biraz kararsızdı. "Odama buyrun. Kahve içer miydiniz, Bay Brooks."

"Teşekkür ederim, hayır."

Paul sekreterine rahatsız edilmemeleri talimatını verirken Jay de bir an odaya bakarak Josh'un babası hakkında ipuçları elde etmeye çalıştı. Dış büroda olduğu gibi burası da düz ve.. yuvarlak modern çizgilerle meşe kaplamaydı. Koyu yeşil bir duvarda çerçeveli bir orman ördekleri resmi vardı. Bir diğerinde diplomalar ve beratlar asılıydı. Büro düzenli ve temizdi, biraz aşırı denecek kadar. Masa üzerindeki açık dosya olmasaydı Jay bir mobilya mağazasının gösteri salonuna girdiğini sanacaktı. Paul Kirkwood'un burada yaşadığını gösteren tek şey kanepe üzerindeki titizlikle katlanmış yeşil kareli battaniyeydi.

Paul kapıyı arkasından kapatırken, "Yargıç Franken'e suni teneffüs uyguladığınızı okudum gazetede" dedi. "Çok garip ve nahoş bir iş olmalı."

"Yargıcın neler hissettiğini bir düşünün" dedi Jay. Kitaplıktaki çerçeveli bir resim gözüne ilişmişti: Kendisine bol gelen beyzbol forması içinde Josh, zayıf ve yakışıklı yüzünde babacan bir sırıtmayla Paul de gururla yanında diz çökmüş. Görüntü Jay'i beklenmedik bir anda yakalamıştı. "Josh bayağı bir atlet desenize" diyerek başını resimden

salladı. "Beyzbol, hokey. Kaçırıldığı gece hokey oyunundaydı, değil mi?"

"Evet. Squirts takımında kanat oyuncusudur. Hannah o akşam onu alacaktı ama hastanede işi çıkıp gecikince..."

Dikkatle konuşuyor, sesindeki suçlamayı saklamaya çalışıyordu, ancak yine gömlekten çıkmamakta ısrar eden kahve lekesi gibi ima hep oradaydı. Duygu yanıtın dokusuna işlemişti.

"Çektiğiniz acıya üzüldüm" dedi Jay. "Bu olayın sizin ve karınızın üzerinde nasıl bir etki yaptığını tahmin edebiliyorum. Ve sonra da bunu yapanın tanıdığınız ve güvendiğiniz biri çıkması... Sizin için büyük bir şok olmuş olmalı."

"Akıl almayacak kadar" diye mırıldandı Paul.

"İzin verirseniz neden geldiğimi anlatayım, Bay Kirkwood."

Jay masanın arkasına geçti, dar pencereden kışın pisliğiyle kabuk tutmuş arabalarla dolu otoparka baktı.

"Burada olanlar ülkenin ilgisini çekti. Küçük bir yerde böyle bir olayın gerçekleşmesi pek çok insanı etkiler. Minnesota'nın Deer Lake'i gibi bir yerde böyle şeyler oluyorsa her yerde olabilir demektir. İnsanlar bunun neden olduğunu anlamak ve böyle bir şeyin olmasını önlemek için neler yapabileceklerini öğrenmek isterler."

"Josh'un kaçırılması hakkında bir kitap yazmak istiyorsunuz."

"Belki. Herhalde. İlgi çeken bir hikâye. Karmaşık. Zorlayıcı. Dava görüldükçe bunun daha da artacağına

eminim."

"Ve bir anlaşma yapmak istiyorsunuz, öyle mi?"

Jay masanın üzerinde özenle yerleştirilmiş şeyleri incelemekten vazgeçip başını kaldırdı. Paul Kirkwood'un kestane rengi gözlerinde dolar işaretleri vardı.

Anlamazlıktan gelerek, "Anlaşma mı?" dedi.

Kirkwood omuzlarını silkti. "Inside Edition bana yüz bin dolar önerdi."

Ve sen de benim bunu yükseltmemi bekliyorsun, diye düşündü Jay. Bu durumu daha önce de yaşamıştı. Mağdurlar kimi zaman kendisini kapıdışarı ederler, çektiklerinin bir kitaba konu olması fikri karşısında dehşete düşerlerdi; kimi zaman da sanki kitabı yazmak için suçu kendisi işlemiş gibi çektiklerinin bedelini ondan isterlerdi. Sonra da dünyanın Paul Kirkwood'ları vardı. Paul Kirkwood'un tüm gözeneklerinden ter yerine açgözlülük fışkırıyordu. Ve Ellen beni vurguncu olarak görüyor...

"Ben anlaşma yapmam, Bay Kirkwood. Benim yazdığım biyografi değildir. Bu hikâyede pek çok kişi yer alacak. Eğer herbirine kitabın bir kısmını verecek olursam o zaman hikâyenin onların görüş açılarına göre çarpıtılma tehlikesiyle karşı karşıya kalırım. Bazı insanların düşündüklerinin aksine benim ahlak kurallarım vardır ve bunları da uygularım."

"Ve sizin 'ahlak kurallarınız' bir kitaptan kazanacağı milyonları paylaşmayı içermiyor, öyle mi? Bir insanın yaşamındaki olayları yazıp da onları bu işten yararlandırmamanızı aklım almıyor doğrusu."

"Şöyle açıklayayım, Bay Kirkwood: İşlenen suç, yargılanma ve bütün bunlar aleni kayıtlardır. Eğer benimle konuşmak isterseniz kitabıma sizin görüşünüzü yansıtabilirim. Eğer konuşmak istemezseniz başkalarının ifadesine ve olayların kayıtlarına dayanarak fikir geliştirmek zorunda kalacağım. Seçim size ait."

"Bu benim yaşamım" dedi Paul. "Benim hakkım..." Jay gözlerini kıstı.

Paul yanlışını hemen düzelterek, "Josh benim oğlum" dedi. "Bundan bir pay almak hakkı onun."

Jay o konuda Minnesota uçağına binmeden bir karara varmıştı. Daha önce hikâyelerini anlattığı mağdurlara olduğu gibi Josh'a da bir fon ayıracaktı. Telif ücretinin ve kitap satışlarının esaslı bir kısmı oraya gidecekti. Bu her zaman izlediği yoldu ve bilinen nedenlerle basından kesinlikle gizlediği bir uygulamaydı.

Bu bilgiyi Paul Kirkwood'dan da saklamaya karar verdi. Paul sınavdan başarıyla çıkmamıştı. Benim yaşamım... hakkım.. Inside Edition bana...

"Bakın size ne diyeceğim, Bay Kirkwood" dedi. "Josh'un içinde bulunduğu durumdan çok daha iyisini hakettiğinden eminim.

Sözü öylece havada bırakıp yürüdü, kapıyı açacakken durdu.

"Telefon numaramı sekreterinize bırakacağım. Biraz düşündükten sonra isterseniz beni arayabilirsiniz... eğer Hard Copy ve Oprah programları arasında bir zaman bulabilirseniz tabii."

Paul öfkesinden kendi kendini yiyerek çıkan adamın arkasından baktı. Namussuz. Ahlaka ve hikâyesinin doğruluğuna düşkündü ama para ödemeye yanaşmıyordu. Arada beş milyon doları kıvıracak ve kendisine o. serveti sağlayan insanın ıstırabına gülecek cesareti bulacaktı.

Hakkım... Paul öyle düşündüğü için suçluluk hissediyor değildi. Bir şey onun da hakkıydı. O da mağdurlardan biriydi.

Ancak bir yanıyla hakkı olanda ısrar ederken bir yandan da hastanedeki Josh'u düşünüyor ve iki hafta önceki o gecenin görüntüleri kafasını dolduruyordu. Panik ve vicdan, azabı anaforuna kapılmış gibi hepsi içinde dönüp durmaktaydı.

Josh'un o çılgın "Hayır!" çığlıkları kulaklarında çınlıyordu. Ellerini kulaklarına bastırdı. Hayalleri görmemek için gözlerini sımsıkı kapatıyorsa da, oğlunun hastane yatağında çırpınışını görüyordu ve oğlanın attığı her tekme midesine iniyor gibiydi.

Dudakları arasından ince bir çığlık koptu, masasının ardındaki koltuğa çöktü. Vücudu titremelerle kasılıyordu. Ağ çarpıldı. Beynindeki kaos bir tek düşünceye dönüştü: oğlum, oğlum, oğlum...

Sonra da suçluluk geldi. Bir duvar gibi. Alt çekmeceyi açmaya iten şey suçluluktu. O kader gecesinden kalan telesekreter bandını saklamaya iten şey suçluluktu. Bandı mektup dikte etmek için aldığı ama hiç kullanmadığı küçük ses alma cihazının içinde tutuyordu.

Küçük siyah dörtgeni masanın üzerine koydu, düğmeye bastı. Ve Josh'un sesi hepsinin yaşamlarını karanlık bir patikaya sokan yol kavşağından kendisine uzandı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ben adaletin gerçekleşmesi için geldim Park ilçesine." Ellen otomobilini sürerken yol boyunca Tony Costello'nun sözlerini düşünüyordu.

"Sanki burası metropol dışında, eyalet yasalarının hüküm sürmediği bir sınır bölgesiymiş gibi" diye Cameron söylendi. "O da Wyatt Earp'miş de bize adalet getirecekmiş."

"Hepsi gösterinin bir parçası" diye mırıldanan Ellen, Lakeshore Yolu'na saptı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ediyor elbette. Dustin Holloman'ın kaçırılmasını kullanmak açıkça reklam peşinde koşmak... ağza alınmayacak kadar iğrenç bir şey. Ama Tony Costello'nun seni sinirlendirmesine izin vermemelisin, o da kiralık bir silah eninde sonunda."

"Armani'den giyinen kiralık silah."

"Büyük kentte başarının getirdiği bir şey bu, Cam. Eğer bedelini ödemeye hazırsan."

"Ben bir sonraki Anthony Costello olmakla ilgili değilim."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Dünyada ihtiyacı olduğundan fazla Tony Costello vardır."

"Beni hiç etkilemedi."

"Etkilemeli ama." Ellen, Kirkwood'ların araba yoluna girdi. "Yaptığı işte çok iyidir. Onu küçümseme ve seni sinirlendirmesine izin verme."

Ellen motoru kapayıp bir an olduğu yerde kaldı, Kirkwood'ların evine baktı. Ev sokağın son büyük arsası inşa edilmiş olup kuzeyden gölü görüyordu. Kuzeyde ve Quarry Hills Parkı'nın sık ağaçlığı araziye epey pahalıya mal olmuş olan bir kapalılık görüntüsü vermekteydi. Ön bahçedeki yarım tamamlanmış kardan kale bu evin eski yaşantısının normalliğinin bir kanıtı gibiydi.

Ellen'in bakışları Wright'ların iki kapı aşağıdaki evlerine takıldı. Derin bir iç çekerek, "Haydi, işimize bakalım" dedi.

Kapıyı zayıf ve solgun görünen Hannah açtı.

"Hannah, bu yardımcım Cameron Reed." Ellen eldivenlerini çıkarıp mantosunun cebine soktu.

"Evet, sanırım geçen yaz bir futbol sakatlığı nedeniyle tanışmıştık." Hannah, Cameron'la tokalaştı.

Cameron gülümsedi. "Yara falan kalmadı ama siz haklıydınız, izi spor salonunda çok konuşuldu." Gencin gülümsemesi silindi. "Sizin ve ailenizin çektikleri için gerçekten çok üzüldüm, Dr. Garrison."

"Teşekkür ederim. Paltolarınızı alayım."

"Josh nasıl?" diye sordu Ellen.

O buruk gülümseme bir belirip kayboldu. "Eve dönmesi çok iyi bir şey."

"Bir şey söyledi mi? Onu kimin nereye götürdüğü hakkında bir ipucu verdi mi?"

Hannah oturma odasına baktı. Ellen'in bakışları da onu izledi. Josh görünürlerde yoktu.

"Hayır" dedi Hannah. "Tek sözcük söylemedi. Buyrun. Arzu ederseniz kahvem de var."

Kadının arkasından rahat görünümlü bir oturma odasından geçip üç basamak çıkarak geniş mutfağa girdiler.

Hannah fincanlara kahve doldururken, "Campion'daki çocuk olayını duydum" dedi. "O cehennemi düşmanımın yaşamasını istemezdim. O aileye yürekten acıyorum."

"Daha sağlam bir iddiada bulunmamız için bize bir teşvik etti" dedi Cameron. "Adamımıza ne kadar baskı yaparsak ortağının adını verme olasılığı o kadar artar."

Hannah'nın gözleri irileşti. Fincanları bırakırken elleri titriyordu. "Onunla bir anlaşma yapmayacağınızı umarım? Yaptığı onca şeyden sonra?"

"Hayır" diye güvence verdi Ellen. "Anlaşma yok. Cezasını tam olarak çekecek. Josh'un onu hapse tıkmakta bize yardımcı olacağını umuyoruz. Hannah, sana telefonda da anlattığım gibi Josh'un bir dizi fotoğrafa bakmasını istiyoruz. Eğer içlerinden adamımızı seçerse onu emniyette bir de birkaç kişi arasında teşhis etmesini isteyeceğiz. İşe fotoğraflarla başlamanın onun için daha az ürkütücü olacağını düşündük. Josh'u huzursuz etmek istemiyoruz ama davamız onun kendisini kaçıranı teşhis etmesine bağlı."

"Mahkemede tanıklık edecek mi?"

"Bu ne kadar şey hatırladığına ve yaşadıklarını anlatmak isteyip istememesine bağlı" dedi Cameron.

Ellen, "Josh tanıklık ederse onun ürkmemesi için elimizden geldiğince hazırlarız" dedi.

Hannah sinirli bir hareketle elini kaldırıp küpesiyle oynamaya başladı. "Tanıklığını videoya yapsa olmaz mı? Televizyonda öyle bir şey yapıldığını görmüştüm."

"Belki" dedi Ellen. "Geçmişte yapılmıştır. Zamanı gelince yargıçla konuşurum. Şimdi Josh'tan yalnızca resimlere bakmasını istiyoruz. Onu getirebilir miydin acaba?"

Hannah mutfaktan çıkarken Cameron çantasından bir fotoğraf albümünün plastik zarflarını çıkartıp masanın üstüne yerleştirdi.

"Kadın ayakta güç duruyor" diye mırıldandı.

"Çektiklerini hayal bile edemeyiz herhalde. Evliliklerinin sona erdiğini duymuştum."

"Garrett Wright'ın hesabını vereceği çok şey var."

Hannah, Josh'u mutfağa getirdi. Josh kuşkuyla konuğa baktı. "Kayıp" posterlerindeki Yavrukurt üniformalı, dişlek gülümsemeli oğlanın taklidi gibiydi. Fiziki bir benzerlik vardı ama gözlerdeki o parıltıdan, o neşeden eser yoktu. Oğlanın gözleri yüz yaşındaki bir insanın gözleriydi sanki.

"Merhaba Josh, benim adım Ellen." Ellen çocuğa doğru eğildi. "Bu da arkadaşım Cameron. Yazları futbol oynar. Futbol sever misin, ha?"

Josh hiç konuşmadan kadına baktı. Annesi saçlarını okşadı. "Josh da yazları beyzbol oynar. Değil yavrum?"

Çocuk önce Ellen'e, sonra Cameron'a baktı, sonra dönüp buzdolabına mıknatıslarla tutturulmuş fotoğraflara ve

okulda yapılan resimlere baktı. Hannah oğlunun yanında çömeldi.

"Josh, Ellen ile Cameron getirdikleri bazı resimlere bakmanı istiyorlar. Seni bizden alan adamın o resimlerde olup olmadığını öğrenmek istiyorlar. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Çocuk yanıt vermedi, hiçbir tepki göstermedi. Hannah oğlanı omuzlarından tutup yavaşça masaya doğru çevirdi.

Ellen fotoğrafları uzatarak, "Bunlara bir bak, Josh" dedi. "Hiç acele etme, hepsine tek tek bak. Seni kaçıran adamı görürsen bize göster."

Çocuk resimlere eğilip tek tek bakarken Ellen soluğunu tutup bekledi. Kimi sabıkalıların kimi Deer Lake polis memurlarının vesikalık resimleriydi. Garrett Wright sağ üst köşedeydi. Josh hepsine baktı, bir an Wright'ın üzerinde durdu sonra bakmaya devam etti.

"Yalnızca göstermen yeterli" diye Ellen mırıldandı. "Sana bir şey yapmayacak. Bir daha ne sana ne de başka bir çocuğa bir zarar veremeyecek."

Çocuk yüzlere bir daha baktı, sonra dönüp buzdolabının önüne gitti.

Hannah umutsuzluk dolu bir sesle, "Adamı görmediğinden emin misin, Josh?" dedi. "Bir kere daha baksan. Haydi..."

Çocuğu tutup masaya çekemeden Ellen kalkıp kadının kolunu tuttu.

"Önemli değil, Hannah. Belki henüz bakmaya hazır değildir. Başka bir gün bir daha deneriz."

"Ama..." Hannah bir oğluna bir Wright'ın resmine baktı. "Önemli değil. Hazır olunca konuşacaktır. Henüz hazır değil."

"Ya hiç hazır olmazsa?" diye fısıldadı Hannah.

"Biz elimizden geleni yapacağız" dedi Ellen. Ancak evden uzaklaşırken verdiği sözü tutup tutamayacağını düşünüyordu.

Wright ile suçortağını teşhis edebilecek tek görgü tanığı Josh'tu. Josh hokey pistinden kendisini arabasına alan adamı görmüştü. Tanık Helen Black o gece pencereden bakarken Josh olabilecek bir çocuğun kendi isteğiyle bir kamyonete bindiğini görmüştü. Josh da kamyoneti süren kişiyi mutlaka görmüştü.

"Belki de oğlanı Wright'ın suçortağı arabaya aldı" dedi Cameron. "Belki Josh, Wright'ı hiç görmedi."

"Belki."

Cameron bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Josh'u tanıklığa çağıramazsak Costello, onun Wright'ı teşhis edemediğini çünkü kendisini kaçıranın Wright olmadığını söyleyecektir."

"O zaman biz de Costello'yu merhametsizlikle suçlarız. Josh'u tanıklığa çağırmamamızın nedeninin çocuğun yeteri kadar korktuğu ve ıstırap çekmiş olması olduğunu söyleriz. Onu mahkemede Wright'la karşı karşıya getirmek ve çapraz sorgulama işkencesine sokmak istemediğimizi söyleriz."

Oslo Caddesi'ne dönüp adliye binasına doğru giderlerken Cameron başını salladı. Kaldırımdaki protestocuların yanından geçip binanın arkasındaki kapıya yöneldiler.

"Zavallı çocuk" dedi Cameron. "Ona biraz olsun adalet' sağlamak bize kaldı."

Ellen anahtarlarını alırken gülümsedi. "O yüzden böyle büyük paralar ödüyorlar bize, Bay Reed."

Rudy yüksek sesle, "Yargıç Rudy Stovich" dedi. Kulağa hoş geliyordu doğrusu.

Park İlçesi Adliyesi'nin ikinci katındaki bu köşe odasında on iki yıldır oturuyordu. Meşe ağacından kitaplık hiç açmadığı hukuk kitapları ve dosyalarla doluydu. Odanın loş bir köşesinde yıllık Şubat tatilinde Phoenix'e götüreceği golf sopalan duruyordu. Franken'in odalarına geçmek uğruna bu yolculuktan seve seve vazgeçebilirdi.

Manley Vanloon, "Yargıç Rudy Stovich" diye tekrarladı, Masanın üstündeki tabaktan bir fındık alıp öfkeli bir ördek süsü verilmiş kıracakla kırdı. Kahverengi yün kazağının göğsüne tütün parçaları gibi kabuk yağdı. Manley kocaman göbeği, yuvarlak ve güleç yüzüyle bir Buda'yı andırırdı. "Belki Rudolph'u kullansan daha iyi. Daha ağırbaşlı olur."

Rudy koltuğunda sanki hareketi bir santrifüj etkisi yapacak da iyi kararları kötülerinden ayıracakmış gibi sağa sola döndü. "Çok gösterişçilik olur. İnsanlar benim taşra avukatı imajımdan hoşnutlar."

"İyi bir nokta." Manley fındığını yerken arkadaşını yargıç cüppesi içinde hayal etti. Rudy ile çok eskiden arkadaştılar, birbirlerini gerek atıldıkları işlerde, gerek politik kampanyalarda desteklemişlerdi. "Vali kararını ne zaman verecek?"

"Franken'in cenazesinden sonra uygun bir süre beklemek zorunda kalacak. Bir hafta falan sanırım. Cenaze yarın Oglethorpe'da görülebilecek. Tören de Cuma günü üç buçukta, Grace Lüteryen'de."

"Grace Lüteryen mi? Ben de onu Metodist sanırdım. Bana Metodist gibi gelmişti." Manley fındık kabuklarını kazağından silkeleyip bir fıstık aldı. "Cenazeden sonra yemek var mı?"

"Cuma günü Scandia House'ta ne yersen ye aynı fiyat gecesidir."

"Öyle." Rudy kendini eyaletin dört bir yanından gelmiş yargıçlar, avukatlar ve politikacılardan oluşan cemaat karşısında heyecanlı bir konuşma yaparken hayal ediyordu. Franken uzun yaşamı boyunca pek çok güçlü dost ve meslektaşa sahip olmuştu. Cenaze Rudy'nin hepsini içtenliği ve güzel konuşmasıyla etkilemesi için uygun bir zamandı.

Dahili hoparlör cazırdadı, Alice Zymanski'nin sesi yıldırım gibi fırladı kutudan. "Ellen seni görmek istiyor. Ben çıkıyorum."

"Gönder bakalım." Günün o saatinde kibarlık etmek için çok geçse de Rudy ayağa kalktı. Yargıçlığa bir yerleşsin bu kibarlık numaralarına boş verecekti.

Ellen içeri girdi, Manley'e hafifçe gülümsedi. Manley yetmişli yılların tarım krizinde emlaktan bir servet elde etmiş, Deer Lake sınırlarındaki tarlaları alıp Cities'den gelen genç işadamlarına uygun siteler yapmıştı. Sonra üç otomobil şirketinin temsilciliğini alınca Cities'den araba satın almak isteyenleri o kasabalı imajıyla kendisine çekebilmiş ve bir voli daha vurmuştu.

"Merhaba, Ellen." Manley koltuğundan ancak bir osuruk mesafesi kadar kalkıp yine oturarak fıstığını kabuğundan ayırmaya devam etti. "Bonneville'in iyi gidiyor mu? Esaslı arabaydı doğrusu."

"İyidir, Manley." Ellen patronuna döndü. "Kâtipten az önce öğrendim. Garrett Wright'ı, Yargıç Grabko'ya veriyorlar. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Senin açından iyi bir seçim mi?"

Ellen omuzlarını silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Zaman isteyecek misin?"

Ve Tony Costello da müvekkilinin hızlı bir yargılarıma hakkını elinden alan Savcılığa veryansın etsin, o kadarla kalmayıp bunun eli zayıf olan birinin taktikleri olduğunu dünyaya ilan etsin. Zaten adliye binası holünde saat dörtte yaptığı basın toplantısında bu iki noktaya da değinmişti.

Ellen casusu olarak Phoebe'yi basın toplantısına göndermiş, kendi katılmayarak Tony'ye öyle irticalen bir dalaşma fırsatı vermek istememişti. Tony daha sonra arkasında muhabirlerle yukarıya, Savcılığa çıkınca resepsiyon memuruna kendisinin dışarda olduğunu söyleterek adamın o büyük karşılaşma anını da boşa çıkartmıştı.

Bu küçük zafer tatlı gelmişse de, Costello'nun kararlarım etkilemesine izin veriyor olması rahatsız etmişti onu. Kendi kendine strateji dedi. Kukla gibi oynatıldığını değil, kendi stratejisini düşünmek zorundaydı. Bir negatif duruma daima pozitif bir ivme kazandıracaksın. Bu oyunun adı kontrol edebilmektir.

"Hayır, Grabko'ya itiraz edecek değilim. Grabko işini bilir. Adil bir insandır. Onun hakkında gösterişe eğilimi olduğu dışında herhangi büyük bir şikâyetle karşılaşmış değilim."

Rudy ben-sana-dedim der gibi baktı Manley'e. Manley geğirmesini tutmaya çalışırmış gibi dudaklarını büzdü.

Rudy, "Ben Wright'ın kendini savunmak için Costello'yu tutmasına hâlâ şaşıyorum" dedi.

"O işin nasıl olduğunu bilmek isterdim" dedi Ellen. "Onu kim çağırdı? Wright'ın cezaevinden şehirlerarası telefon konuşması yapmasına izin yok. Denny Enberg'in halefiyle temas kuracak kadar nezaket göstereceğini de hiç sanmam. Geriye kim kalıyor?"

"Wright'ın karısı."

"O da ayakta uyuyor. Geçen gece gördüm. Eğer numara yapmadıysa Tony Costello ile benim köpeğim daha anlaşılır bir konuşma yapabilirdi. Geriye bir tek Wright'ın suçortağı kalıyor."

"Bu da Costello'nun Campion'daki çocuğu kaçıranlarla ilişki kurmuş olması demektir" dedi Rudy.

"Ve de bize bir şey söylememesi için bir neden daha."

Rudy ciddi ve düşünceli olduğunu gösteren bir ses çıkardı, yüzüne adli olacağını umduğu bir ifade verdi. "Pekala, elinden geleni yap, Ellen. Costello'nun gereğine bakabileceğine inanıyorum."

Ellen bu hiç değeri olmayan sıradan sözlere yanıt bile vermeden Rudy'yi Franken'in yerine geçme hesaplarıyla başbaşa bırakarak kendi odasına gitti. Personel eve gitmeye hazırlanıyordu. Sig Iverson ve Quentin Adler ya dedikodu

yaparak ya da bir hukuk sorununu tartışarak dışarı çıkmaktaydılar. Phoebe papatya desenli basma elbisesi ve kalın yün çorapları üzerine lama yününden pançosunu geçirmekteydi. Başı delikten dışarı çıkınca kıvırcık saçlarını kafasını sallayarak kurtardı.

Gözlüğünü düzeltirken, "Mesajları masanın üstüne bıraktım" dedi. "Bay Costello yine telefon etti. Mitch hiç haber olmamasının kötü haber demek olduğunu ve bu gece Minneapolis'e gideceğini söyledi."

Megan'a bakmaya. Ellen buna hem sevindi hem de içinde bir boşluk hisseder gibi oldu. Omzunu odasının kapısına dayayıp kapı kolunu tuttu. "Teşekkür ederim, Phoebe. Yarın görüşürüz."

Sekreter kaşlarını çattı. "Çok gecikme. Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim."

Phoebe buna inanmadıysa da, fazla üstelemedi. Ellen odasına girdi, pembe mesaj kâğıtlarını aldı. Jay Butler Brooks'tan bir şey gelmediğini görünce kendi kendine buna sevindiğini söyledi. Ama dün gece evinden çıkarken kendisine o çok yakın duruşunu hatırladığını farketti sonra.

"Benden sonsuza kadar kaçamazsın."

Ellen kapı önünde Brooks'u görmeyi bekleyerek arkasını döndü. Ancak kapının hemen içinde duran adamı görmeden bir an önce sesi tanımıştı. Dış odadan gelen ışık adamı gölgede bırakmış ve ona çok uygun olan tehdit edici bir koyuluk vermişti. Tony Costello geçmişinden kendisini rahatsız etmeye gelen bir gölgeydi gerçekten. Ellen o anın büyüsünü bozmak için uzanıp masasının üstündeki abajuru yaktı.

"Senden mi kaçıyorum Tony? Bencilliğin her zamanki gibi mesai yapıyor anlaşılan. Benim, senin medya dramında arzuladığın rolü oynamaktan daha önemli şeyleri olan meşgul bir kadın olabileceğim aklına gelmedi mi?"

"Her zamanki gibi aksisin, değil mi?" Tony kapıyı arkasından kapadı. "Bu bataklıkta yaşamanın seni yumuşatacağından korkmuştum."

Ellen koltuğuna oturdu, gözlüğünü taktı, henüz elinde duran notlara bakıyormuş gibi yaptı. "Yumuşattı." Gözlüğünün üstünden erkeğe baktı. "Hennepin İlçesi'nde çalışırken böyle sessizce odama girmeye kalkışsaydın suratını dağıtırdım. Kendimi savunma becerilerime bütünüyle boş verdim burada."

"Talihim varmış desene."

Tony, Ellen'in, cephaneliğindekilerin en sevimlisi olduğunu bildiği gülümsemesiyle kadına baktı. Ellen bu gülümsemeyi iyi hatırlıyordu: Esmer teniyle tam bir çelişki olan bembeyaz bir gülümseme. Ailesinin kendisine miras bıraktığı evi ipotek ettirerek on beş bin dolara yaptırttığı dişlerin gülümsemesi. Tony bunu bir meslek yatırımı olarak görmüştü.

Bir gösteri atı kadar bakımlı ve formunda görünüyordu. Bugünkü takım elbisesi biraz daha açık bir lacivertti ve özel spor salonunda antrenör gözetiminde geliştirdiği vücudunu gösterecek biçimde üzerine oturuyordu. Tony kruvaze ceketinin düğmelerini çözüp Ellen'in ziyaretçi iskemlesine yerleşti'

Ellen adamı sinirlendirecek kadar bir kayıtsızlıkla, "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Tony?" diye sordu.

Tony bu yemi yutmayıp bakışlarını kadının yüzünden ayırmadı. "Çok uzun zaman geçti."

"Yeteri kadar değil."

Adamın yüzündeki incinmiş ifade gerçek görünüyordu ama bir zamanlar Ellen'e olan duyguları da öyleydi.

Costello, "Fitzpatrick'de olanlar için hâlâ beni suçluyorsun" dedi. "Aradan geçen zamanın görüşünü değiştireceğini ummuştum."

"Bir davaya suç sayılabilecek bir müdahalede bulunma konusunda görüşüm ömrüm boyunca değişmeyecektir."

Tony kaşlarını çatarak başını salladı. "Benim böyle bir şey yapacağıma nasıl inanırsın, Ellen? Meslek ahlakı bir yana, o kadar yakın ilişkimizden sonra aleyhine döneceğime nasıl inanırsın?"

"Meslek ahlakı bir yana." Ellen sert bir sesle gülerek ayağa kalktı. Masasının ardındaki daracık yerde gidip gelirken adalelerindeki öfke kasılmasını hissediyordu. "Biri Fitzpatrick tarafına benim masamdan alınma bilgi veriyor. Dava düşüyor ve ondan sonra ben seni Fitzpatrick'in avukatıyla sarmaş dolaş görüyorum..."

"Yemek yiyorduk. Bu yasalara aykırı değil."

"Senin yasalarına aykırı olmadığı kesin."

"İnsaf, Ellen" diye homurdanan adam ayağa kalktı. "Bir iş yemeğiydi ve..."

"Bundan hiç kuşkum yok." Ellen adama doğru yürüdü. Paranı masanın altından mı verdi, yoksa garson bir tabak içinde mi sundu?"

"Senin büronda o bilgiye erişebilecek çok kişi vardı. Fitzpatrick herhangi birine rüşvet vermiş olabilirdi."

"Evet ama hiçbiri aniden altına bir Porsche çekmedi ya da Moodfellows'da Gregory Eagleton'la dostluk ederken görülmedi..."

"Ve senin de aklına davanın Fitzpatrick'in gerçekten masum olduğu için düşebileceği gelmedi. Kızın yalan söylediğini ve Fitzpatrick şantajlarına boyun eğmeyince ona dava açtığını hiç düşünmedin."

Tartışma Ellen'in gözlerini karartan bir noktaya gelmişti Tony suçlamalarını inkâr etmiyor, yalnızca yön değiştirterek suçu başkasına atmaya çalışıyordu. Projektörün mağdurun üzerine çevrilmesi sınırı aşmaktı. Ellen adamın önüne dikilip parmağını yüzüne doğru uzattı. "Art Fitzpatrick parasının ve konumunun, istediğini yapmasına olanak verdiğine inandığı için o kızın ırzına geçti. Ve benim midemi bulandıran şey de haklı olması. Parasıyla cezadan kurtuldu ve sen de onun gözüne girdin."

"Kanıtla öyleyse!" diye bağırdı Tony. İnkâr etmemişti. Zaten hiç etmemişti ki.

Bunu o kadar çok konuşmuşlardı ki. Ellen onun aleyhinde herhangi bir şey kanıtlayamayacağını biliyordu. Elinde yalnızca bulmaca parçaları ve içine kadar işlemiş bir önsezi vardı. Elle tutulur bir kanıt yoktu. Savcılığa ya da barolar birliğine başvurmasını sağlayacak hiçbir ipucu yoktu. O sıralarda onu cezalandırmak, kamuoyu önünde rezil etmek, barodan attırmak, cezaevine tıkmak yolunu bulmak için çok uğraşmıştı. Ama sonunda böyle bir girişimin yalnızca kendi yüzünde patlayacağını anlamıştı. Rezil olacak, küçük düşecek, mesleği sona erecekti. Hırslı bir savunma

avukatıyla ilişkiye girecek kadar aptallık eden bir savcıydı kendisi.

İlişkiye dikkatle, bu işin altından kalkacak kadar akıllı olduğuna inanarak girmişti. Ve özsaygısı paramparça olarak çıkmıştı. Erkek dürüst olduğuna onu inandırmıştı. Ve Ellen'in zırhları indiği anda da ona ihanet etmişti.

Aradan üç yıla yakın zaman geçmişti ve Ellen hâlâ onu parçalamak, yüreğini sökmek istiyordu. Onu sevmiş olduğu için değil, erkeğin onu kullandığı, aptal yerine koyduğu, kendisinin çok değer verdiği sistemle alay ettiği için.

Ellen döndü, ellerini yüzünden geçirerek kalan duygu silsilesini dağıtmaya çalıştı. Herhangi bir şey hissetmek istemiyordu. Özellikle de onun önünde. Denetim. Kendisi biraz önce bunu savunmuyor muydu? Cameron'a Costello'nun kendisini sinirlendirmesine izin vermemesini söylememiş miydi? Ve şimdi de kendisi adam odasına ayak bastığı anda bomba gibi patlamaktaydı.

"Ben seni sevmiştim, Ellen" diye mırıldandı Costello.

"Eh, geçmiş zaman kullanıyoruz, değil mi?" Ellen koltuğuna oturdu. "Tarih oldu artık."

Tony yine ziyaretçi iskemlesine oturdu. Köşelerine çekilen boksörler gibi, diye düşündü Ellen. Gerilim katlanılabilir bir düzeye inmişti.

"Seni kentten uzaklaştırmak aklımın köşesinden geçmezdi."

"Kendine pay çıkartmaya çalışma, Tony. Sen çok daha büyük bir sorunun belirtilerinden biriydin. Ben dönen dolaplardan bıktığım için ayrıldım Hennepin.'den. Anlaşıldığı kadarıyla sen yalnızca metropol adli bölgelerini

kirletmekle yetinmemeye karar vermiş, gösterini turneye çıkartmışsın."

"Garrett Wright'ı savunuyorum."

"Duydum." Ellen adamın yüzüne baktı. "Bu nasıl oldu?"

"Çok ilginç bir dava."

"Yüksek profilli demek istiyorsun. Ben nasıl olup da Garrett Wright'ın avukatlığını üslendiğini soruyorum. Seni kim aradı? Yoksa sen mi ortalığı kokluyordun?"

"Beni müşteri kandırmakla mı suçluyorsun?"

"Hayır, o kadar kaba olamazsın. Seni kim aradı? Wright'ın ya da Dennis Enberg'in aramadığını biliyorum."

"Bu konuyu seninle konuşamayacağımı da biliyorsundur. Mahrem bilgidir bu."

Ellen kollarını masaya dayayıp öne eğildi. "Öyle mi? Eğer Garrett Wright'ın suçortağı seni tutmuşsa -Dustin Holloman'ı kaçıran kişinin kimliğini biliyorsan ve bize açıklamazsan- seni adaleti engelleme ile suçlayıp canına okurum."

Costello kara gözlerinde parıltıyla bir âşık gibi gülümsedi "Sen hâlâ benim Ellen'imsin sanırım."

"Ben asla sana ait olmadım, Tony" dedi Ellen buz gibi bir sesle. "Yalnızca şeninle yattım. İnan bana, bu o kadar da önemli değildi."

"Uhhh!" Costello irkildi. "Belden aşağı vuruyorsun. Sana hiç yakışmıyor doğrusu."

"Ne diyebilirim ki? İçimdeki kötülüğü yüzeye çıkarıyorsun sen. Eğer çocuk kaçıran birine yardım ve yataklık ediyorsan buna pişman olacaksın."

"Sen müvekkilimin suçlu olduğu varsayımından hareket ediyorsun. Ben ise onu masum olarak kabul ettiğim için bir suçortağı söz konusu değil. Dustin Holloman'ın kaçırılması konusunda bir bildiğim yok."

"Bana yalan söylüyorsan Tanrı yardımcın olsun, Tony. Bir çocuğun hayatı söz konusu olabilir."

"Neyin söz konusu olabileceğini çok iyi biliyorum, Ellen. Bunu her zaman bilirim"

Costello, Louis Vuitton dana derisi çantasını yanındaki iskemle üzerinde açıp bir tomar kâğıt çıkarttı.

"İstek Listesi. Senin davanı dayandıracağın bir şeyin olmadığına göre yanıtların çabuk geleceğini tahmin ediyorum."

"Elimizde duruşma için yeterli malzeme var. Senin 'acil adalet' girişimin bozguna uğrayacak, Tony. Adamlarından birine yarın öğleden sonra, gerekli belgeleri veririm."

"Ben kendim uğrarım." Costello paltosunu giydi. "Yargıç Grabko kefaleti indirme talebimi ele alacak. Herkesin adalet çarklarının dönmesine ne kadar yardımcı olduğu hayran olunacak bir durum doğrusu."

"Dairedekilerin senin şöhretinden etkilenip, hayranlıklarından sana yardımcı olduklarını düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

Costello gözlerini kıstı. Yüzüne zalim bir ifade yerleşti. Ellen onun zalim olabileceğini biliyordu.

"Şöhretimin senin de hiç umurunda olmadığını düşünüyorum Ellen. Yalnızca umalım ki, intikam duyguların yargı yeteneğini etkilemez. Kimsenin, bunun adil bir dava olmadığını düşünmesini istemem."

Ellen önündeki kâğıt ağırlığı alıp kafasına atmak isterdi ama ağırlık erişemeyeceği kadar uzaktı. "Neden egonu alıp mükellef bir ziyafete götürmüyorsun, Tony? Müthiş enerji harcıyor olmalı."

Costello'nun ağzı incecik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Doğrusunu istersen buradan yemeğe gidecektim. Senden bize katılmanı isterdim ama..."

"Benim başka planlarım var." Costello başını salladı. "Yarına kadar..."

Loş hole çıkınca dönüp kadına baktı. "Biliyor musun, Ellen, bütün bu işler bir yana, seni tekrar görmek gerçekten çok iyi oldu."

Ellen karşılık vermedi. Adam gidince parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, adaleleri gevşerken tuttuğu soluğunu koyverdi. Konuşmalarının mantıklı bir değerlendirmesi bunun boşuna olmadığını söylüyordu. O da birkaç puan kazanmış, olduğu yerde direnebilmişti. Mantığın dışında ise kendini çırılçıplak ve zayıf hissediyordu.

Tony kendisini hiç zayıf sanmadığı zaman da onu incitmenin bir yolunu bulmuştu. Ellen çekip gitmeyi tercih etmişse de, işte yine karşısına çıkmıştı. Hiçbir mantıklı sav duyduğu huzursuzluğu gideremezdi.

Ve bu huzursuzluğun temelinde Tony Costello değil, Garrett Wright vardı.

Costello'yu neden seçmişti? Mahkemede ya da karşılaşmak istemeyeceği tek kişiyi nasıl bilebilirdi? Costello'ya onun adına kim başvurmuştu?

Biz'in öteki parçası kimdi?

"Doğrusunu istersen buradan yemeğe gidecektim. Senden bana katılmanı isterdim ama..."

Olasılıklar mantar gibi bitiyordu kafasının içinde. Tony yardımcılarından da söz ediyor olabilirdi, Garrett Wright'ın adına kendisini arayan kişiden de.

Ellen mantosuyla çantasını kaptığı gibi odadan fırladı, Adalet dağıtıcıları paydos etmişlerdi, loş koridorlar bir tek çift topuğun sesiyle çınlıyordu. Ellen aşağı indi, holü geçip park yerine en yakın kapıya yürüdü. Kapıyı açarken kendisini soğuk dalgasına hazırladı, sonra eşikte durdu.

Park yerinde Costello'yu göreceğini ummuştu ama alan ıssızdı. Kendi kendine bir küfür savurarak otomobiline doğru yürüdü. Tony'nin önce bürosuna uğrayacağını umuyordu. Orada onu yakalayıp lokantaya kadar izleyebilirse...

"Bayan North?"

Kara şekil gölgeler arasından bir hayalet gibi çıkıvermişti. Ellen yana kaçtı, ayakkabısının ökçesi kırıldı, bileği burkuldu. Sendelerken çantasını da düşürmüştü. Adam Slater dehşetten irileşmiş gözlerle onu izliyordu. Rüzgârın gözlerine savurduğu saçlarını sabırsız bir hareketle geriye itti.

"Çok özür dilerim, Bayan North. Sizi korkutmak istememiştim. Çok özür dilerim."

Ellen kaşlarını çatarak gence baktı. Kopan ökçesini yerden alıp cebine soktu.

Sabrını kaybetmemeye çalışarak, "Bay Slater, ortalıkta sizden başka muhabir yokken insanın önüne öyle saldırır gibi çıkmanıza hiç gerek yok."

"Çok özür dilerim. Sizi... şey... kaçmadan önce yakalamak istemiştim de...."

"Neden sürünün geri kalanıyla birlikte Campion'da değilsiniz?"

"Orada bir şey yok ki. Yani araştırma yapılıyor ama ne çocuk bulundu ne de bir ipucuna rastlanıldı. Bir grup Anthony Costello'nun basın toplantısı için buraya gelmişti ama sonra olay için yine Campion'a döndü. Ben de sizden bir yorum alabilme umuduyla burada kaldım."

"Hiç yoktan iyidir, öyle mi?"

"Evet... yani o da bir şey demek istediğim. Dr. Wright'ın Costello gibi kiralık bir silah getirmesine ne diyorsunuz?" Genç, cebinden not defterini çıkarıp elinde kalemle yazmaya hazır olarak bekledi.

Ellen'in soluğu saydam bir bulut halinde çıkıp karanlıkta dalgalandı. Park yerindeki sodyum buharlı lambalar yanıyordu. Biri onun Bonneville'i üzerindeydi ve her iki yönde de yirmi metre yakınında başka bir otomobil yoktu. Ellen'in o aceleciliği birden sönüverdi.

"Garrett Wright'ın savunulmaya hakkı vardır" dedi. "Bay Costello mesleğinde çok iyidir."

"Sizce bu Wright'ın suçlu olduğu anlamına gelir mi? Yani kendini kurtarmak için Deer Lake'de bulabileceklerinden

daha iyi bir avukata ihtiyacı olduğunu mu hissetti?"

"Ben onun ne düşündüğünü bilemem. Bilmek isterdim ya. O zaman işim çok kolaylaşırdı." Ellen eğilip çantasını aldı, kopan ökçesini telafi etmek için sağ ayağı üzerinde dengesini bulmaya çalıştı. "Ben Garrett Wright'ın suçlu olduğuna inanıyorum. Bunu kanıtlamak ve onu mahkûm ettirmek için içimden gelen her şeyi yapacağım. Avukatının kim olduğu benim için hiç önemli değil."

"Costello sizi ürkütmüyor mu?"

"Hiç."

"Hennepin'de ona karşı olduğunuz üç davadan ikisinden onun üstün çıkmasına rağmen mi?"

"Bunu nereden duydunuz?"

Slater omuzlarını silkti. "Sistemdeki kaynaklarımdan."

"Her dava ayrıdır" diyen Ellen sendeleyerek arabasın yürüdü. "Garrett Wright'ın aleyhindeki davamızın sağlamlığına güveniyorum. Suçortağının da yakalanıp cezasını görmesi için elimden geleni yapmaya hazırım."

"Onun kim olduğu konusunda elinizde bir ipucu var mı?" diyen Adam Slater yanında yürümeye başladı. "Nedeni hakkında bir bilgi elde edebildiniz mi?" '

"Bir yorumda bulunmak durumunda değilim."

"Adınızı kullanmam. 'Savcılıktan yüksek düzeyde bir kaynak' derim."

"Bay Slater, savcılıkta yalnızca beş savcı var. Bu söz benim kimliğimi saklamaya yetmez."

Slater gençliğin yılmaz inadıyla bir sonraki soruya geçti. "Neden konusunda hiçbir haber çıkmadı. Sizce bütün bunların nedeni nedir? Suç hep bir şey için işlenir: Seks, iktidar, para, uyuşturucu. Varoluşçu kozmik görüşe göre yalnızca iyi ve kötü mü söz konusudur?"

Ellen gencin gözlerindeki o parıltıya baktı; Grand Forks'taki okuyucularının sabah kahvaltılarında okuyacakları sansasyonel bir bilgi kırıntısı bekliyordu. Ellen bu iş süresince her yanda iyilikle kötülüğü görebilmişti; karanlık gölgeleri ve insanlık için ufacık umut parıltıları. Brooks her konuda yanılıyor olsa bile bir konuda haklıydı: Çevrelerinde oynanan dram pek çok bakımdan yaşadıkları zamanın bir benzeriydi. Ancak Ellen, Beatles'ı hatırlamayacak kadar genç bir muhabirle felsefe konularına dalacak değildi.

"Ben varoluşçu değilim, Bay Slater. Ben gerçekçiyim. Bu davayı kazanacağıma gerçekten inanıyorum. Benim yılda kazandığımın kat kat fazlasını giyim kuşamına harcayan ve yasanın kötü varlığın, kötülük dehasının onunla mücadeleden hepimizin toplamından daha büyük olduğuna inanan bir avukat beni ürkütemez. İşin aslına bakarsanız Garrett Wright bir sıradan bir suçludur. Ona hak ettiğinden fazla bir değer verecek değilim."

Park yerinden çıkarken doğrusu televizyonda iyi giderdi, diye düşündü. Ama söylediklerine kendisinin de inanıyor olmaması çok yazıktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hannah sakin evin içinde stereodan gelen hafif müzik eşliğinde dolaşıyordu. Lily yatağında uyuyordu. Josh Geleceğe Dönüş'ü izlerken koltuğun üzerinde uyuyup kalmıştı.

Hannah bir gece öncesinden beri sürekli olarak videoya film koyuyordu. Josh'un haberleri izlemesini istemiyordu. Kendi kendine haberlerin oğlanı huzursuz edeceğinden korktuğunu söylüyorsa da, aslında Josh'un çocuk kaçırılması haberine gösterdiği tepki kendisini rahatsız etmişti. Oğluyla konuşmaya çalışmıştı ama çocuk o insanın içini donduran yorumundan sonra başka bir şey söylememişti.

"Josh, o çocuğu ailesinin yanından kimin kaçırabileceğini biliyor musun?"

Josh kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti, dikkatini kalen kutusuna çevirip tek tek çıkarıp herbirini titizlikle inceledi.

"Yavrum, o küçük çocuğun ailesi çok üzülecek, tıpkı birim senin için üzüldüğümüz gibi. Herhalde senin gibi o da çok korkuyordur. Eğer onun bulunmasına yardım edebilsen ederdin değil mi?"

Josh kutudan mor kalemi çıkardı, kolunu uzatıp sanki uçakmış gibi havada salladı.

Çocuk bir kere daha hayalleri içine çekilmişti. Hannah onu oradan nasıl çıkaracağını, hatta bunu denemesi gerekip gerekmediğini bilemiyordu. Belki de onun oradan kendi zamanında çıkmasını beklemek ve bu arada sevgi ve sabır göstermek en iyisiydi. Sonra Dustin Holloman'ın

annesi aklına geliyor, kadının yaşadığı her korkuyu biliyor ve Mitch'e telefon edip Josh'un söylediği şeyi bildirmesi gerektiğini düşünüyordu

Belki de bunu Ellen North'a söylemeliydi ve sonra da Josh'u, biran önce de onu gören psikiyatra götürmeli ve sorumluluğu üzerinden atmalıydı.

Bu düşünceler kafasında ve vicdanında birbiri ardından şarlanıp durmaktaydı. Hiçbir şey yapmayacağını düşünüyor ve bu nedenle de kendini bencil, zayıf ve hatalı hissediyordu. Ancak yüreğinin derinliklerinde istediği tek şey Josh'u korumak, onu yanında güvenli tutmak ve bütün çirkinliklerin kendiliğinden çekip gideceğini ummaktı.

Derin uykuda olan oğluna bakınca vücudunun her zerresi titredi. Onu bir kere koruyamamıştı. Bir daha aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyordu ama yaşama körükörüne devam ediyor ve kendini öyle yalnız hissediyordu ki. Sanki rolünü ve yeteneklerini bildiği bir dünyadan alınmış ne dilini ne de göreneklerini bilmediği bir dünyaya atılıvermişti.

Josh'un kaçırılmasına kadar kişisel yaşamında gerçek düşmanlıkla karşılaşmış değildi. Bununla başa çıkacak becerileri geliştirememişti. Şimdi de bunları istemeyerek de olsa öğrendikçe kararsızca, beceriksizce kullanıyordu. Dengesini kaybettiğini hissediyor ve eksik olan şeyin kocasının desteği olduğunu biliyordu. O denge bozulmaya başlamadan önce çok uzun bir süre Paul ile bir ekip oluşturmuşlardı. Onsuz olmak birdenbire bir yeri kesilmiş gibi olmaktı.

Mutfağın ötesindeki odanın garaja açılan kapısının açılıp kapandığını duydu. Hemen döndü ve farkında olmadan oğlu

ile gelen kişi arasına girdi. Mutfak kapısı açıldı, içeri Paul girdi.

Kocası içeri adımını atarken Hannah öfkeyle, "Önce telefon etmeliydin" dedi.

"Burası hâlâ benim evim."

Hannah yeni bir saldırı için derin bir soluk aldı, sonra kendini tuttu. Bu bir alışkanlık olmuştu: Sözel hamle ve gerileme. Artık birbirlerini selamlama zahmetine bile girmiyorlardı. Yaşamlarının on yılını birlikte geçirmişler, dünyaya iki çocuk getirmişlerdi ve şimdi de bu duruma düşmüşlerdi. "Beni korkuttun" dedi Hannah.

"Özür dilerim. Bilmem gerekirdi herhalde. yokluğuma bu kadar çabuk alışacağını düşünmemiştim."

"O değil."

Paul'ün kaşları alaycı bir şekilde havalandı. "Yoksa benden korkmak için bir nedenin olduğuna mı karar verdin sonunda."

"Tanrım!" Hannah ellerini kapalı gözlerine bastırdı. "Ben uygar olmaya çalışıyorum, Paul. En azından yarıyolda buluşamaz mıyız?"

"Beni evden kovan sensin."

"Bunu hak etmiştin. Oldu işte. Şimdi mutlu musun! Birbirimize yeteri kadar çirkin davranmadık mı?"

Paul gözlerini kaçırdı, buzdolabına, kapağına yapıştırılmış resimlere ve notlara baktı. Bir aile olarak yaşamlarının kanıtları.

"Josh'u görmeye geldim" dedi sakin bir sesle.

"Uyuyor."

"O zaman onu korkutmadım tamam, değil mi?"

Hannah ters bir yanıt verecekken dudağını ısırdı. Paul'ün bunu demekle kendisine ne düşündürtmek istediğini bilemiyordu, hatta ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Josh'un babasından korkması için bir nedeni olmasını düşünmek istemiyordu. Suçlanacak kişi Garrett Wright'tı. Garrett Wright cezaevindeydi.

Ve başka bir çocuk kaçırılmıştı.

Ve Josh'un o kadar şiddetli tepki göstermesine neden olan kişi Paul'dü.

"Kanepe üzerinde uyuyor" diyerek oturma odasına girdi. Paul elleri cebinde, ayaklarını Berberi kilimi üzerinde yürüyerek arkasından yürüdü. Kanepede yatan oğluna bakarken yüzü bilinmeyen bir duyguyla gerildi.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Konuşuyor mu?"

Hannah bir an duraksadı, sırrını paylaşmak istedi ama sonra bunu Paul ile paylaşmak istemediğini anladı. "Hayır. Sayılmaz."

"Psikiyatra bir daha ne zaman gidecek?"

"Yarın. Ellen North ile Savcılıktan Cameron Reed bu gün Garrett Wright'ı teşhis etmesi için birtakım fotoğraflar getirdiler."

Paul'ün yüzünde bir beklenti belirdi. "Ve?"

"Ve hiçbir şey. Resimlere baktı, sonra yürüdü gitti. Olayı kafasından atıyor gibi. Dr. Freeman olayla yüzyüze gelmesinin uzun zaman alabileceğini söylüyor. Bu travma ona fazla geldi. Herhalde o konuda konuşmaması da söylenmişti. Tehdit edilmiş olabilir. Ancak Tanrı bilir bunu."

"Tanrı ve Garrett Wright."

Paul uzanıp Josh'un saçlarını okşadı. Parmağına bir bukle takılınca gözleri doldu. Hannah olduğu yerde duruyordu, yakın bir geçmişte olsa yanına gider, onu kucaklar, acısını paylaşırdı. Bunu artık yapamaması içini derin bir hüzünle doldurmuştu. Aşkları böylesine tümüyle nasıl bitmiş olabilirdi? Onun uzaklaşmasını önlemek için ne yapabilirlerdi de yapmamışlardı?

"Geriye gitmemizi isterdim" diye fısıldadı Paul. "İsterdim ki..."

Bu özlem Hannah için kendi kalp atışları kadar tanıdıktı.

Boş isteklerin, yanıtlanmayan duaların sonu yoktu. En önemlisi -Josh'un geri gelmesi- gerçekleşmişti ama yanı sıra yanıtını istediğine pek emin olamadığı yepyeni bir ihtiyaçlar, özlemler ve sorular dizisi getirmişti.

"Geriye gitmemizi isterdim..." Yaşamlarında uzak bir peri masalı gibi görünen zamana. Bir zamanlar öyle mutluydular ki. Şimdi sadece ıstırap ve burukluk vardı. 'Onlar Ermiş Muradına...' onlar için yıldızlar kadar uzaktı.

"Onu yatağına taşıyayım" diye mırıldandı Paul.

Hannah hayır diyecekti, Josh'un o anda uyanıp babasını görünce paniğe kapılacağından korkuyordu. Ama soluğunu

tuttu ve Tanrı'dan bu küçük lütfü kendisine bağışlamasını diledi. İkisi arasında ne olmuş olursa olsun, Paul'ü öyle incinmiş görmek istemiyordu. Bunu hak ettiğine inanmak istemiyordu.

Arkalarından yukarı çıktı ve Josh'un kapısı önünde durup Paul'ün oğlanı alt ranzaya yatırıp üzerini örtmesine baktı. Paul parmak uçlarını öpüp Josh'un yanağına hafifçe değdirdi, sonra öteki odaya gidip Lily'ye baktı.

"Kız seni soruyor" diye itiraf etti Hannah.

"Ona ne dedin?"

"Bir süre için başka bir yerde kaldığını söyledim."

"Ama bu yalnızca bir süre için değil, değil mi, Hannah? " Paul'ün sesinde umuttan çok suçlama vardı. "Senin bana ihtiyacın yok."

"Buna ihtiyacım yok benim" dedi Hannah oturma odasına girerlerken. "Sürekli suçlama, imalı sözler, senin egona basmamak için çok dikkatli olmam gerektiği duygusu. Josh'un hatırı için bütün bunları bir kenara bırakmak isterdim ama sen bu işi becerecek gibi görünmüyor..."

"Ben mi?" Paul göğsünü yumrukladı. "Evet, suç tabii. Palavra. Aslında hep sen..."

"Orada dur bakalım!" diye bağırdı Hannah. Bunları kere daha dinlemeye niyetim yok. Beni anlıyor musun, Paul? Beni suçlamandan bıktım artık. Ben zaten kendimi ikimiz için yeteri kadar suçluyorum. Ben elimden geleni yapıyorum. Senin adına konuşamam; senin ne yaptığını bilmiyorum. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum. Sen benim evlendiğim insan değilsin. Sen birlikte olmak istediğim kişi değilsin."

"Çok iyi. Ben gidiyorum öyleyse."

Ve kısır döngü tamamlandı yine diye düşündü Hannah kapılar çarpılırken. Bu dansı o kadar çok yapmışlardı ki, düşünmek bile başını döndürüyordu. Bitkin bir halde koltuğa çöküp sehpanın üzerindeki portatif telefona uzandı. Bir dosta ihtiyacı vardı. Sevgisine karşılık gösteremese bile sevmekle kendini güvencede hissedebileceği birine.

Öteki uçtaki telefon iki kere çaldıktan sonra açıldı.

"Tanrı Ekibi. Bedava hizmet."

Hannah'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bu gece pişmanlık dualarında özel indirim var: İki dua parasına üç dua."

"Ya yaslanıp ağlanacak omuzlar?" diye sordu Hannah.

Sessizlik sıcacık ve dolgundu. "Bir tane alırsan ikincisi bedava" dedi Peder Tom.

"Veresiye defterine yazabilir miyiz?"

"Ne zaman istersen, Hannah" diye fısıldadı adam. "Ne zaman istersen."

Paul, Quarry Hills Parkı'nın sınırını belirleyen koruluktan geçiyordu. Ay gece göğünde kurum yığınları gibi dolaşan bulutların arasına bir girip bir çıkıyordu. Yolu iyi biliyordu. Kayakçılar için açılmış patika son birkaç gün delil arayan sayısız polisin ayakları altında iyice çiğnenmişti. Ağaç gövdelerinde hâlâ sarı plastikten olay yeri şeritlerinin parçaları duruyordu.

Paul şeridin orada bulunma nedenini düşünmemeye çalıştı. İçinde bulunduğu karabasandan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Rahatlamaya, sevgiye ihtiyacı vardı. Hannah'ı, kendisini kötülemesinden daha iyi şeylere layıktı. Hanımı onun içinde bulunduğu gerilimi görmeliydi. Eğer gerçek karısı olsaydı Paul bu gece kendi yatağında yatardı. Oysa bir başka erkeğin karısına gidiyordu.

O adamın şimdi Josh'u kaçırmak suçundan cezaevinde olması kendisini çok karmaşık duyguların içine itmekteydi Ama hiçbiri geri döndürecek kadar güçlü değildi.

Wright'ların evinde ışık yanıyordu. Koruluktan gördüğü soyut görüntülerdi: Bir mutfak dörtgeni, bir banyo duvarıyla tavanı, dörtköşesi, yana çekilip bağlanmış perdelerin oluşturduğu ters V'den yatak odası.

Karen evdeydi. Kadını bir telefon kulübesinden aramış telefonun dinlendiği korkusuyla açılır açılmaz kapatmıştı. Evin önünde araç olmadığına göre ziyaretçisi de yoktu.

Tedbirlilik ve korkaklıktan uzun bir süre ağaçlar arasında bekledi. Sonra ihtiyacı onu ileri yöneltti.

Arka bahçeden garaja açılan kapıya gitti ve daha önce pek çok kez yaptığı gibi içeri süzülüverdi. Garrett'in Saab'ını polis el koyarak alıp götürmüştü. Karen'ın Hondası ise fazla bir yer kaplamıyordu. Mitch Holt, Garrett Wright'ı burada tutuklamıştı. Paul bir an için itişip kakışma gürültüsünü, Holt'un Garrett'e haklarını okuduğunu duyar gibi oldu.

Paul, Garrett Wright'ı pek tanımazdı. Komşuydular ama yaz akşamlarını ve arka bahçe mangallarını paylaşan komşulardan değildiler. Wright herkesten ayrı dururdu, kendini üstün görürdü. Yaşamını kolejdeki çalışmasına vermişti ve çevresindeki insanları incelenip didiklenecek

örnekler olarak görürdü. Onu cezaevinde düşünmek insana belirli bir zevk veriyordu. Şimdi ne kadar üstündü bakalım?

"Paul?"

Sinekliğin arkasındaki Karen ürkmüş görünüyordu. Açık sarı saçları yüzünü çevreliyordu. Bol fildişi kazağının göğsünde pembe bir gül vardı. Dişi. Zarif. Bir kadında aradığı her şey.

"Paul, burada ne işin var?"

"Seni görmeye ihtiyacım vardı." Kapıyı açtı. "Gelebilir miyim? "

"Gelmemen gerekir." Ama yine de çamaşırlıkta bir adım geriledi.

"Nasıl olduğunu görmek zorundaydım. Garrett tutuklandığından beri..."

"O bir hataydı." Karen erkeğe bakmayarak başını salladı. "Garrett asla tutuklanmamalıydı. Daha önce hiç tutuklanmamıştı."

"Josh'u kaçırdı ama, Karen."

"O bir hataydı." Karen parmağını saçları arasına sokup çevirdi. "Beni... beni asla öyle incitmezdi."

"O seni sevmiyor, Karen. Garrett seni sevmiyor. Seni ben seviyorum. Bunu unutma."

"Bu olanlardan hoşlanmıyorum." Kadının sesi ağlamaklıydı. "Bence senin gitmen daha iyi olacak, Paul."

"Ama seni görmeye ihtiyacım var. Neler çektiğimi bilemezsin. Hep seni düşündüm, acaba iyi mi, polis sorguya

çekiyor mu… Çok kaygılandım."

Paul elini kaldırıp kadının yanağına dokundu. "Seni özledim" diye mırıldandı. Yumuşacık. Öylesine yumuşaktı ki. içinde ihtiyaç sancıyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Rahatlamak onun da hakkıydı. "Geceleri hiç uyuyamıyor, hep yanımda olmanı istiyorum. Bizi birlikte düşünüyorum - gerçekten birlikte. Hannah ile aramızda bir şey kalmadı. Garrett de hapse girecek."

"Sanmıyorum" diye mırıldandı kadın.

"Evet. Hem zaten sen onu sevmiyorsun, Karen. O sana olan şeyleri veremez. Sen beni seviyorsun. Beni sevdiğini söyle Karen."

Kadın derin bir soluk aldı, gözyaşları kirpiklerini yuvarlandı. "Seni seviyorum, Paul."

Kadını öpmek için başını eğdi ama Karen yüzünü çevirdi. Küçük elleriyle paltosunun üstünden itti.

"Karen?" Paul yıkılmıştı, ezilmişti. "Sana ihtiyacım var."

Karen yanaklarından yaşlar süzülerek, alt dudağı titreyerek başını salladı. "Çok özür dilerim. Bu bir hataydı" Çamaşır makinesinin önüne yere oturdu. Kollarını bacaklarına doladı, başını dizine dayadı, "....korkunç bir hataydı."

Ben bir yanlışlık yaptım. Aynı cümle Denny Enberg'in kafasında bir neon ışığı gibi yanıp sönüyordu. Çin işkencesi kadar acımasız.

Kendine bir kadeh Cuervo daha doldururken, "Mutlu olmalısın, Denny" diye söylendi. "Paçanı kurtardın. Zokadan kurtuldun."

Aslında zokayı yutacağını hiç aklına getirmemişti. Deer Lake entrikaların döndüğü bir yer değildi. Müvekkiller genellikle sıradan insanlardı ve davaları ilginç olmaktan çok uzaktı. Avukatlığı vardı, avcılığı ve balıkçılığı vardı, karısı Vicki vardı. Vicki akşamları yaşlılar yurdunda çalışıyor ve ilkokul öğretmeni olmak için Harris'te kurslara devam ediyordu. Bir evlat edinmekten sözetmişler ama Vicki'nin okulunun bitmesini beklemeye karar vermişlerdi.

Cuervo sıvı duman gibi eriyip gitti. Bürosunda çevresine bakınırken sivri köşeler yumuşayıp bulanıklaşmaya başlamıştı. Erkek Adamın Mağarası derdi Vicki. Avcılık ödüllerini, tüfeklerini orada saklayıp arkadaşlarıyla ayda bir kez orada poker oynardı. Duvarlar budaklı çam tahtasıyla kaplıydı, yerde toprak rengi sert bir halı seriliydi. Özel sığınağı. Buraya müvekkillerini almazdı. Sekreteri her Cuma kapıya elektrik süpürgesini bırakırdı. Denny ayda bir kere onunla yerleri süpürürdü.

Mütevazı mesleğini yürüttüğü bina bir alışveriş merkezinin park yerinin yanında ve bir zamanlar bir çamaşırhane ve kuru temizleyici olan yerdeydi. Şimdi binanın öteki yarısında dişçi vardı ve araba kazalarında ya da bar kavgalarında yüzlerinde hasar görmüş müvekkillerini kendisine gönderdiğinde komisyon verirdi. Zaten Denny de en çok bu tür dertsiz müvekkillerden hoşlanırdı.

Bir yanlışlık yaptım.

"Boş ver, Denny" dedi tüfeklerinin üstünde asılı duran geyik başına bakarken. "Hepsini kazanamazsın."

Ağzından bir şeyler almak için uğradığında Ellen North'a da aynı şeyi söylemişti. "Yeteri kadar kopartıcı değildim. Müvekkillerimi düşkırıklığına uğrattım. Beni kovdu. Olur böyle şeyler."

Bu dava ile biraz para kazanabilir, üne kavuşurdu ama artık olan olmuştu ve iyi de olmuştu. Bu baskıya ihtiyacı yoktu, bu sırlara ihtiyacı yoktu.

"Çok dalgın görünüyorsun, Denny" dedi Ellen.

"Öyle. Büyük davaydı aslında. Bana getireceği, diğer işler olacaktı. Ama boş ver. Başağrısından başka bir şey değil."

"Kalbini işe verememiş görünüyordun."

"Öyle mi? Eh... Vicki, Wright'ı savunuyor olmamdan hoşnut değildi."

"Onun suçlu olduğuna mı inanıyor?"

"Hileli soru bu."

"Geri aldım öyleyse."

"Her neyse, eve durmadan telefon edip can sıkıyorlardı."

"Kim?"

Denny omuzlarını silkti. "Her zamanki 'Ulan sefil avukat' türü şeyler. Bazı insanlar onun suçlu olduğuna inanmışlar. Şimdi bunu Costello düşünsün, ben kurtuldum."

Ellen kapıdan çıkacakken yüzünde düşünceli bir ifadeyle döndü. "Senden mesleğinin ahlak kurallarını çiğnemeni asla istemeyeceğimi bilirsin, Denny. Ama doğru olanı yapmanı da bekliyorum. Garrett Wright düşündüğümüz canavarsa, durdurulması gerek. Suçortağının durdurulması

gerekir. Eğer onları durdurabilmek için yapabileceğin bir şey varsa bunu yapacağından eminim. Sen doğru olanı yaparsın. Değil mi, Denny?"

Doğru olanı yapmak.

Ben bir yanlışlık yaptım.

Denny şişenin kalanını da kadehine boşalttı.

Josh yatağında oturdu, komodin üzerindeki saatin fosforlu kadranına baktı. On iki. Artık aydınlık istemeyecek kadar büyümüş olmasına rağmen annesi gece lambasını açık bırakmıştı. Şimdi annesinin anlayamayacağı bir şekilde, kendisinin asla açıklayamayacağı kadar büyüktü artık.

Örtülerin altından sıyrıldı, göle bakan pencereye gitti, Ayışığında göl uzak bir gezegenin yüzeyine ya da bembeyaz bir çöle benziyordu. Kıyıda bir kenarda toplanmış olan buz balıkçılarının kulübeleri yabancı yaratıkların köyü olabilirdi.

Josh odasından çıkıp gidip annesine baktı. Annesinin odasının kapısı açıktı. Annesi uyuyordu ama Josh onun en ufak bir gürültüde uyandığını bilirdi. Hiç ses çıkarmayacaktı. bir hayalet gibi olabilir, istediği yerde dolaşırdı ve kimse kendisini ne görür ne de duyardı. Sessizlik kafasının içindeydi ve onu kendisi kadar büyük yapabilir, dev bir balon gibi çevresine yerleştirebilirdi.

Josh kapıdan uzaklaştı, koridordan yürüdü, bir penceresinin arka bahçeye baktığı banyoya gitti. Çamaşır sepetinin üstüne tırmanıp perdeleri açtı. Kar gümüş gibiydi, ötedeki ağaçlar da çıplak dalların arasında yer yer parıldayan ayışığı siyah danteli andırıyordu. Sahnede

kendisini çağıran mistik, âdeta büyülü bir şey vardı. Bu duygu kendisini korkutmakla birlikte bir çift görünmeyen büyük el gibi de tutmuş çekiyordu.

Orada olmak istiyordu, tek başına, insanların sanki patlamasını beklerlermiş gibi kendisini gözetlemedikleri, yanıtlamaması gereken soruları sormadıkları bir yerde.

Garajın yanındaki odada kar ayakkabılarını, Natalie Rryant'ın getirdiği yeni mor Viking eşofmanını, annesinin aldığı yeni kar ceketini giydi. Sanki Noel'miş gibi insanlar kendisine armağanlar getirmişlerdi. Ama annesi bunları verirken mutlu değil de üzüntülü gibiydi.

Josh bu duyguların nedeninin kendisi olduğunu biliyordu. Annesinin kırılan kalbini onarmak isterdi. Dünyayı yine eskisi gibi yapmak isterdi, ama yapamazdı.

Olan oldu, ama henüz bitmedi.

Onu düşünmek istemiyordu ama kafasının içindeydi işte ve oraya sözünden çıkmaya cesaret edemediği biri tarafından konulmuştu. Alıcı. Alıcı kimseye söylememesini tembih etmişti, yoksa kötü şeyler olacaktı. Kötü şeyler yine de oluyor gibiyse de kendisi konuşmuyordu işte. Çok yapayalnız bir yer olmasına rağmen Josh zihninin içinde kalıyordu. En güvenli . yer orasıydı.

Bir fare kadar sessizce dışarı çıktı.

Telefon gece saat ikiyi iki geçe çaldı. Ellen huzursuz bir uykudan silkinerek uyandı. Yatağında okurken uyuyakaldığı dosyaları ve belgeleri yere saçtı. Pazartesi gecesi yaptığı gibi bu geceki telefonun çalışına da mantıklı bir neden arıyordu. İşiyle ilgili bir şey olmalıydı. Tutuklama emri

isteyen bir polis. Park İlçesi'nde Dustin Holloman'ın kaçırılmasından başka şeyler de oluyordu. Belki de Holloman olayına ait bir şeydi. Belki Karen Wright kocasının günahlarını itiraf etmek için arıyordu.

Yine de bir türlü açamıyordu telefonu. Harry iri kafasını kaldırarak uykusunun kesilmesine kızmış gibi hırladı.

"Ellen North" dedi Ellen. Hattın öteki ucunda tam bir sessizlik vardı. "Alo?"

Ses geldiğinde bir fısıltıydı, âdeta çifte cinsiyetli, ve üzerine buzlu su dökülmüş gibi ürpertiler uyandıran cisimsiz bir ruh.

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı," Telefon kapandı ama sözcükler yayılıyor, yankılanıyor, boğazına kemikli parmaklar gibi yapışıyordu. Ellen örtüyü üzerine çekti ve gece çevresinde soluğunu tutmuşken öylece bekledi.

GÜNLÜK KAYDI

26 OCAK 1994

Daireler içinde dolaşıyor, kendi kuyruklarını kovalıyorlar.

Kabuk oyununu şimşek gibi zekâlarla oynarız.

Dustin nerede? Kötülük nerede?

Kim kötü?

Kim değil?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Denny Enberg öldü."

"Ne... ne dedin?" Ellen kapıdan çıkmak üzereydi Mantosunun yarı düğmeleri iliklenmişti. Eldivenleri elinden düştü.

"...İntihara benziyor" dedi Mitch. "...Bürosunda... dün gece..."

Ellen'e gelen cümleler kesik kesikti, telefon hattında bir arıza varmış gibi.

Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı....

"Aman Tanrım!" Bulantı bir top gibi yuvarlandı midesinde.

Gece gelen telefonu bildirdikten ve gece nöbetçi şefinin evinin önünden hemen bir devriye arabasının geçeceğini söylemesinden sonra bile çok huzursuz uyumuştu. Kötülük ve korku dolu rüyalar bilinçaltının derinliklerinden yükselip kendisini yorgun düşürene kadar kovalamışlardı.

"Güne başlamak için ne kötü bir şey" diye homurdandı Mitch. "Denny bir avukat için bile iyi bir insandı."

Ellen soluğunu yutmaya çalışıyordu. Teni baştanbaşa yapış yapış bir terle kaplanmıştı. "Olay yerini koruyun" dedi.

"Ne?"

"Olay yerini olduğu gibi koruyun. Hemen geliyorum. Onun öldürülmüş olduğunu tahmin ediyorum."

Köşedeki Donut Hut ile Denny Enberg'in Southtown Alışveriş Merkezi'nin kenarındaki bürosu arasında yoğun bir yaya trafiği vardı. Basın sinek sürüsü gibi oradan oraya koşuyor, kapalı kapıların ve iriyarı polislerin kendilerine kapattığı haberleri elde etmek için sabırsızlanıyordu. Birkaç kişi Ellen'in otomobilini tanıyınca park yerine girerken arkasından koştular. Ellen onları görmezden gelip yoluna devam ederek yeşil-beyaz polis arabalarının oluşturduğu çemberin iç tarafına geçti. Vitesi parka takarken kapıyı açtı ve sanki zaten olmuş olanı hâlâ önleyebilirmiş gibi binaya doğru koşmaya başladı.

Dış büro kalabalıktı. Denny'nin karısı Vicki ile sekreteri küçük kanepede oturmuşlar, birbirlerine sarılmış ağlaşıyorlardı. Hava sigara dumanı, aşırı giyimli bedenlerden ve aşırı gerilimli sinirlerden yükselen ekşi ter kokusuyla yoğunlaşmıştı.

Ellen üzerindeki yüze bakmaya gerek görmeden yeşil parkalı bir kolu tuttu. "Mitch nerede?"

"Arkada. Oraya girmenizi salık vermem."

"Bu benim işim." Ellen, Denny'nin özel odasına doğru yürürken sırtından aşağı ürpertiler gönderen başka şeydi. Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı...

Koku açık kapıya dört beş metre uzaktan yuvarlanan bir dalga gibi çarptı yüzünü. Şiddet sonucu ölüm. Kan, sidik ve dışkı kokusu. Yoğun, boğucu, tiksindirici ve hemen ardında kusmuğun o keskin, asitli kokusu. Ellen ağzından soluk

almaya çalıştı. Öğürme isteğiyle mücadele ederek içeri girdi, Mitch'i aradı.

Oda sıcak ve aşırı kalabalıktı. Ahşap kaplı duvarlardan ölü hayvanlar cam gözlerle bakıyorlardı; çirkin dişleri olan kocaman boynuzlu bir geyik, sonsuza kadar uçuş anında donup kalmış av kuşları. Bir radyodan country müziği çalarken polis telsizleri parazit ve mesajlarla çatırdamaktaydı.

Marty Wilhelm'in ağzı bir düğüm gibi büzülmüştü, yüzü inci beyazıydı. Üniformalı bir polis siyah vinileks kaplı alçak bir koltuğa oturmuş, başını bacakları arasına eğmişti, ayakkabıları arasında bir kusmuk birikintisi vardı. Midesi bulanan Ellen başını çevirdi. Mitch kadını gördü.

Küçük bir Mentholatum kavanozu uzatarak, "Al kokla," dedi. "Burda bulunmak istediğinden emin misin, Ellen? Tüfek kullanmış. Çok berbat."

Ellen mentolü burun deliklerine sürerek, "Daha önce görmediğim şey değil" dedi.

"Evet ama o gördüğün her gün mahkemede karşında olan biri değildi."

"Şimdi düzelirim."

"Bayılacaksın, yüzün tebeşir gibi."

"Onu kim bulmuş?"

"Karısı. Bu sabah işten yediyi çeyrek geçe gelmiş. Denny evde değilmiş ve gece de gelmediği belliymiş. Buraya telefon etmiş ama yanıt alamamış. Kaygılandığı için de gelmiş."

"Şef Holt, Enberg'in öldürüldüğüne inanmaman için nedenin olduğunu söyledi." Wilhelm konuşmaya katılmak için uzanınca, gördükleri karşısında kahvaltılarını kaybedenlerden birinin de o olduğu anlaşıldı. Ellen yutkunarak parmağını yine Mentholatum kremine daldırdı.

Dikkatini Mitch'e vererek, "Dün gece biri telefon etti. "

"Erkek mi kadın mı?"

"Emin değilim. Erkekti galiba."

"Ne dedi?"

"Shakespeare'den bir alıntı: 'Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı.' "

O cisimsiz ses kafasının içinde yankılanıyordu. "Saat kaçta?" diye Mitch sordu.

"İkiyi biraz geçiyordu. Polise haber verdim ama ne yapılabilirdi ki? Bana yönelik bir tehdit olabileceğini düşündüm. Nöbetçi bir devriye arabası gönderdi. Ama aklıma bile gelmemişti... böyle bir şeyi düşünemezdim..."

"Bunun olacağını bilemezdin, Ellen" dedi Mitch. "Hâlâ bilemezsin."

"Bir intihar görüntüsü var" dedi Wilhelm. "İçeri zorla fiş, herhangi bir mücadele izi yok. Silah kendi duvarından alınmış. Tetiğe bir ip bağlamış."

"Onu daha dün gece gördüm" dedi Ellen. "Biraz dalgındı, belki de canı sıkılmıştı ama intihar edecek bir durumda değildi."

"Yüksek profilli bir davada bir müvekkilini elinden kaçırmıştı" dedi Wilhelm.

"Ama kalben o davaya bağlı değildi" diye Ellen ısrar etti. "Düş kırıklığının yanı sıra bana rahatlamış gibi geldi. Telefonlar edildiğini söyledi bana."

"Tehdit mi?" diye Wilhelm sordu.

" 'Ulan sefil avukat' türü diye tanımlamıştı bana."

"Wright'ı savunduğu için kızan insanlar vardı" dedi Mitch. "Ama avukatlıktan atıldıktan sonra neden biri kalkıp onu öldürsün ki?"

Wilhelm başını salladı. "Öldürmezlerdi. Bunun bir anlamı olmazdı."

"Haklısın" dedi Ellen. "Ama o yanlış yorumlamış olabilirdi. Belki de bana edilen telefon edilmişti ona da."

"Bu kadar belirsiz bir şey üzerine bir soruşturma başlatamam, Bayan North."

Ellen ajanın üstünlük taslamasını duymazdan geldi. "Peki sence ne oldu? Wright işi beceremediği için onu azletti ve suçortağı da avukat-müvekkil ilişkisinden dolayı bildiği şeyleri anlatmasını önlemek için mi onu öldürdü?"

"Bir avukat o tür bilgileri açıklayamaz" dedi Wilhelm. "Meslek ahlakına aykırıdır. Barodan atılır yoksa."

Mitch sabırsız bir ifadeyle baktı adamın yüzüne. "Sen hiç kimliği meçhul kişilerin yaptıkları ihbarlar diye bir sözedildiğini duymadın mı? Wilhelm, Tanrı aşkına, sen daha dün mü çıktın yumurtandan?"

CTB ajanının yüzü pembeleşti. "Wright, Enberg'i günü azletti. Öldürmek için yirmi dört saat beklemek niye? Akla uygun değil ve kanıtlar da böyle bir iddiayı doğrulamıyor."

"Çünkü bu onlar için bir oyun" diye homurdandı Mitch "Wright ile arkadaşı insanların zihinlerini allak bullak etmekten hoşlanıyorlar. Wright, Enberg'i azletmeden önce, adamı vicdan azabıyla kahretmek zevki için pek çok şeyi itiraf etmiş olabilir. Bir sineğin kanatlarını kopartmak gibi bir şey yani, hastalıklı orospu çocuğu."

Bu fikir Ellen'in damarlarını dondurmuştu. Ama kentte çalışırken geliştirdiği ve sonra orada bıraktığı sert kabuğunun kalıntılarını toparlamak için çaba gösterdi.

"Bu işi bitirelim" diye mırıldandı. Mitch başını salladı. "Nasıl istersen."

Kadını Denny Enberg'in masasına yöneltti. Ellen kullanılmamaktan paslanmış eski becerilerini yardıma çağırarak, sakin ol, kendini kaptırma, diye düşündü. Bütün iş buradaydı: Cesedi, dışarda oturan bir kadının kocası olarak düşünmeyecektin. Karşındaki yalnızca bir cesetti, bir cinayetin deliliydi, dün gece bu odada konuştuğun adam değildi.

"Senden mesleğinin ahlak kurallarını çiğnemeni asla istemeyeceğimi bilirsin, Denny. Ama doğru olanı yapmanı da beklerim. Garrett Wright düşündüğümüz canavarsa, durdurulması gerekir. Suçortağının durdurulması gerekir. Eğer onları durdurabilmek için yapabileceğin bir şey olsaydı bunu yapacağından eminim. Sen doğru olanı yaparsın. Değil mi, Denny?"

Bunu hiç öğrenemeyeceklerdi, Denny Enberg'in vicdani kafasının büyük bir parçasıyla uçup gitmişti. Cesedi koltuğuna serilmişti, kendini öldürdüğü tüfek namlusu

yukarı gelmek üzere bacakları arasındaydı. Beyin ve kemik parçaları kanla kaplı budaklı çam tahtalarına yapışmıştı.

Park İlçesi Adli Tabibi ve Oglethorpe Cenazeevi Müdürü Oglethorpe, Denny Enberg'den geriye kalanlara baktı.

Yüzünü ekşiterek, "Kendini öldürmüş" dedi.

"Belki."

Oglethorpe siyah çerçeveli kalın gözlüklerinin ardından Mitch'e baktı. "Ne? Çok basit ve aşikâr bir şey bu!"

"Hiçbir şey basit değildir."

Wilhelm tuttuğu soluğunu bıraktı. "Bak Şef, adam koltuğunda oturuyor, bir mücadele izi yok. Yani sence oturduğu yerden katilin içeri girip tüfeğin namlusunu sokması için ağzını mı açtı?"

Mitch adamı pek de dinlemeyerek sırtını çevirdi, "intihar notu yok" dedi. Kanlı sumenin yanındaki içi dolu kupanın içinden bir kalem çekip boş Cuervo şişesine dokundu. "İçiyormuş" diye mırıldandı. "Ve ne kadar içtiğini bilmiyoruz."

"Ben buradayken o şişe yarı yarıya doluydu" dedi Ellen.

"Saat kaçta?"

"Yedi yedi buçuk."

"Ve burada bir tek kadeh var" dedi Mitch. "Bu epey tekila demek. Otopside ne kadar içtiği ortaya çıkar. Eğer kendini kaybedecek kadar içmişse bu neden bir mücadele izi olmadığını açıklayabilir."

"Ya tüfeğin tetiğindeki ip" dedi Wilhelm. "Tetiğe ipi bağlamıştı ki..."

Mitch kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, yeter artık, Wilhelm. Eğer bir cinayete intihar süsü vermek istersen bunu yapmaz mıydın?" Elini kaldırdı. "Sakın yanıt vereyim deme." Oglethorpe'a döndü. "Olay yeri tespiti bittikten sonra onu Hennepin Kadavra Tıp Merkezi'ne götürürsün. Doku örnekleri laboratuara ne kadar çabuk gönderilirse o kadar iyi olur."

"Otopsi mi?" diye homurdandı adam. Bir ceset , Tıp Merkezi'ne gönderildi mi öteki dünyaya hazırlanması için Oglethorpe Cenazeevine geri gönderilmesi kesin değildi.

Wilhelm sesinin tonuyla gereksiz bir zahmet olduğuna inandığını belli ederek, "Ben seyyar laboratuara telefon edeyim" dedi.

Ellen ise Denny Enberg'in koltuğunun kolu üzerindeki katılaşmış eline bakıyordu. Geniş bir el, kısa, küt parmaklar.

Sıradan bir hukuk mesleği ve geceleri çalışan karısı olan, sıradan bir insan. Sakin ve düzenli bir yaşam zorla alınmış elinden. Eğer tahmin ettiği şey doğruysa bir piyon olarak kullanılmış, bir oyunun bir taşından fazla bir şey değilmiş gibi kendisiyle oynanmış ve sonra da yokedilmişti.

Mitch kapıya doğru yürürken, "Sekreteriyle ben konuşayım" dedi. "Bakalım gece geç saat için bir randevusu var mıymış? Bir katilin adını bırakacağını sanmam ama zaman çerçevesini belki biraz daraltabiliriz. Hatta talihimiz varsa bir de tanık buluruz. Sana herhangi bir ad vermemişti, değil mi, Ellen?"

"Hayır. Anormal bir durum da görmedim. Ben davayı düşünüyordum. Benim için Todd Childs ile Christopher Priest'ın dün gece nerede olduklarını araştırır mısın?"

"Zaten listemin başındalar."

"Ve Paul Kirkwood" dedi Wilhelm.

Ellen koridora çıkarken saatine baktı. "Benim gitmem gerek. Saat onda bir toplantım var ve bir duş yapıp bu üstümdekileri değiştirmezsem Yargıç Grabko beni mahkemeye hakaretten tutuklatır."

Mitch'e minnet dolu gözlerle baktı. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim, şef. Ajan Wilhelm ile saygın adli tıp tabibimize kalsaydı Denny bu öğleden sonra mumyalama masasına yatırılmış olurdu."

"Wilhelm bu işe gelmekle başına düşündüğünden fazla bela sardı. İlk başta bir çocuk kaçırılması olayının ortasında buldu kendini. Haftası dolmadan bir çocuk daha kaçırıldı ve şimdi de olası bir cinayetle karşı karşıya. Bu iş sona ermeden yerini seve seve Megan'a bırakmak isteyecektir."

"Megan nasıl?"

Mitch bakışlarını kaydırırken çenesi kasıldı. "Umulabilecek kadar iyi. Maalesef, kendisi hariç kimsenin fazla bir şey umduğu yok. Kendisine zararlı olacak kadar inatçı."

"Mücadeleci bir kadın."

"Öyle. Bu mücadeleyi kazanamazsa olacaklardan tasalanıyorum doğrusu."

Wright'ın oyununun zalimliği bir mürekkep lekesi gibi dışa doğru genişlemeye devam ediyor, Megan'ın mesleğini, Josh'un masumluğunu, Dustin Holloman'ın geleceğini, Denny Enberg'in yaşamını karartıp siliyordu. Ellen'in yaşamına bile bir telefon konuşması kadar basit bir şeyle dokunmuştu.

Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı....

Mitch, onu çağıran birine doğru uzaklaşırken, "Senin ev telefonunu dinlemeye alalım" dedi. "Sonra konuşuruz."

Ellen bir an tek başına kalmıştı: Ölüm sahnesi ile yaslıların tam ortasında. Dışarı çıkarken onların yanına gidip Denny'nin karısına başsağlığı dileyecek, sonra otomobiline ulaşana kadar medya sürüsüyle mücadele zorunda kalacaktı.

Tek istediği sakin ve düzenli bir yaşamdı... Dennis Enberg gibi... Kirkwood'lar ve Hannah'lar gibi.

Birden ölüm kokmayan bir havayı içine çekmek ihtiyacını duydu. Sağa döndü, kısa koridordan geçip binanın arkasına çıktı.

Yüzüne sert bir rüzgâr çarpmıştı. Ağzını açıp havayı içine Çekti. Binaya yaslanarak bir insanın kaybının, daha az elle tutulabilen bir şeyin, huzur ve güvenliğin, kasaba sakinlerinin sıcak bir yünlü battaniye gibi sarındıkları o bağışıklık sunun kaybının yasını tuttu.

Minneapolis'ten ayrılmıştı ama Tony Costello neye inanırsa inansın, oradan kaçmış değildi. Ayrılmıştı ve bu kasaba ile buradaki yaşamı seçmişti. Eğer bunun için mücadele edecekse, bütün varlığıyla mücadele edecekti.

Ellen son bir derin soluk aldıktan sonra bir meslektaşının, dul eşi ve bu son trajediyi dünyaya bildirecek olan insanlarla yüzyüze gelmek için geri döndü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gorman Grabko'nun epey geniş bir papyon kravat koleksiyonu vardı. Hukuk Fakültesi'nin ikinci sınıfındayken, her insanın kendi imajını yarattığı fikri onu çok etkilemişti. O yıl papyon kravat takmaya başlamıştı. Ve otuz üç yıldır papyon kravat takardı. Hep zevkli ve sade. Öyle hazır bağlanmış da değil.

Bugün de ergenlik çıbanlarının mahvettiği yüzünü saklamak için uzattığı kısa sakalın kır kıllarına uyacak gri üstüne gri bir tane seçmişti. Dört köşe kafasının yanlarındaki saçlar daha koyuydu ve şakaklarında hafif bir gümüşi parıltı vardı. Kafasının tepesi saçsızdı. Saçsızlık yüzyıllardır Grabko erkeklerinin ayırt edici bir özelliğiydi. O da saçsızlığını, üzerinde yargıç cüppesi ve onun altındaki koyu renkli Brooks Brothers elbisesi kadar gururla taşırdı.

Grabko kırsal kesimde giyimine kuşamına pek önem vermeyen yargıçlar olduğunu bilirdi. O ise yüksek standartlara sahip olmayı bir görev bilmişti. Northwestern Üniversitesi'nden mezun olmuş, Drake Hukuk Fakültesi'nde ders vermişti, sanat hamişiydi ve günün birinde eyalet yüksek mahkemesine getirileceğini umuyordu.

Park İlçesi gibi bir yerde bir yargıcın sivrilebilmesinin güçlüğüne rağmen o günün fazla uzak olmadığına inanıyordu. Burada genelde küçük suçlar işlenirdi, duruşmalar basitti, avukatlar ruhsuz insanlardı. Dr. Garrett Wright Davası gibi bir davaya bakmak seyrek çıkan fırsatlardan biriydi. Bu yüzden Gorman Grabko kendini gerektiği gibi hazırlamıştı.

Şimdi de iyi yürekli bir hükümdar havasıyla üstü tertemiz olan masasının başında oturuyor, Anthony Costello'ya

gülümsüyordu.

"Bay Costello, bu bizim için hem bir zevk hem de bir onur" dedi. "Sizin ününüze sahip avukatları Park'da peki görmeyiz, öyle değil mi, Ellen?"

Ellen dudaklarını hafifçe kıpırdattı. Buna kimse içten gülümseme diyemezdi. Grabko zaten sorusuna yanıt beklemiyordu. Yargıç, kadının fikrini beklemeden, daha doğrusu onunla aralarındaki bu küçük erkek yakınlaşmasından uzaklaştırarak sözüne devam etti. Cameron da odada olsaydı Ellen durum,, daha iyi idare ederdi ama Cameron'un o sabah Yargıç Witt'in mahkemesinde duruşması olduğu için tek başına kalmıştı.

"Duyduğuma göre Purdue mezunuymuşsunuz" dedi Grabko,

Costello sırıttı. "Bir Northwestern mezunu olarak bunu bir kusur kabul etmeyeceğinizi umarım."

Grabko, Costello'nun kendisi hakkında bir şeyler biliyor olmasına sevinmiş göründü. "Her ikisi de En İyi On Okul arasındadır. Siz de mezun olduğunuz üniversiteye şeref verdiniz, Ben büyük kentlerin adliyelerinde olup bitenleri yakından izlerim." Grabko bunu hasedinden değil de daha yüksek bir otoritenin emriyle yapmaya memur edilmiş gibi kendini önemseyen bir havayla söylemişti.

"Elimden geleni yapıyorum."

Ellen, Costello'nun bu sahte alçakgönüllüğü karşısında öğürmemek için kendini güç tutarak, "O kadar davanızın arasında kendisine zaman ayırabildiğiniz için Dr. Wright talihliymiş doğrusu" dedi.

"Doğru, Cities'de işler biraz yoğun." Costello kadından yana baktı. "Ama bunu sen de eski zamanlardan bilirsin, değil mi, Ellen? Oradaki koşuşturmanın bazı insanlara çok ağır gelmesi anlaşılır bir şeydir."

Ellen sanki baskı altında ezilmiş ve utanç içinde yaşamak üzere taşraya dışlanmış gibi konuşuyordu. Grabko başını yana eğerek bir kuşku parıltısıyla baktı kadına. Ellen gözlerim kısarak Costello'ya döndü.

"'İğrenmek' daha gerçekçi bir sözcük olabilir, hoş, bazı zamanlar kanalizasyon çukurunda dolaşmaya aldırış etmezler ya. Ama biz böyle eski günleri anarak Yargıç Grabko'yu meşgul etmemeliyiz. Kendisinin çok yoğun bir programı vardır."

"Sizin davaya yeni katılmanızdan dolayı gündemi düzenlemek konusu ortaya çıktı, Bay Costello" dedi Grabko. "Duruşmanın ertelenmesini isteyeceksiniz herhalde."

"Hayır, Sayın Yargıç. Savunma devama hazırdır. Hatta bunu hevesle beklemektedir. Dr. Wright'a bu suçlamaların yöneltildiği her ilave gün, karakteri gereksiz yere biraz daha lekelenmektedir."

Costello, Grabko'nun yüzüne baktı. "Sayın Yargıç, benim müvekkilime karşı ilk görevim hafta başında Yargıç Franken'in kendisi için çok yüksek bir kefalet miktarı koyarak yaptığı haksızlığı düzeltmek olacaktır."

Ellen, "Adam bir suç mahallinden kaçarken tutuklanmıştı" diye araya girdi.

"Öyle söyleniyor."

"Bir CTB ajanına vahşice saldırıda bulunup dövmüş ve..."

"Öyle söyleniyor."

"Ve kaçmaya çalışmış. Kaçma riski bulunduğundan..."

Costello birden kalkınca Grabko'nun bakışları da üzerinde kaldı. Avukat jaluzilerden içeri sütümsü bir ışığın girdiği pencerelere doğru yürüdü.

"Dr. Wright suçluluğu kanıtlanana kadar masum bir insan olma hakkına sahiptir. Hatta kendisi suçsuzdur. Bu eyalet yasalarına göre mantıklı bir kefalete hakkı vardır. Yarım milyon dolar mantıklı bir rakam değildir."

Grabko sakalını sıvazladı.

"Sekiz yaşında bir çocuğu kaçırmak ya da bir kadına işkence etmek de mantıklı değildir."

Costello birden döndü. "Haydi haydi, Ellen. Garry Wright'ın bunları yaptığına inanıyor olamazsın. Kendisi saygın bir profesör...."

"Ben Garrett Wright'ın ne olduğunu çok iyi biliyorum, Bay Costello." Ellen ayağa kalkıp ellerini tütün rengi eteğinin kenarlarına dayayarak yürüdü. "Birden fazla suç işlediği iddia edilen ve kaçarken yakalanmış olan bir kişidir."

"Saldırganın olay yerinden kaçmadığı konusunda bir iddiam yok. Ben yalnızca müvekkilimin o saldırgan olmadığını söylüyorum."

"O zaman nasıl oluyor da o tutuklanmış acaba?"

"Yakalanan o olmuş ama iddia edilen suçları işleyen o değildi.

"Kanıtlar hiç de öyle demiyor."

"Onu göreceğiz, Savcı Hanım. Eğer iş o raddeye kadar uzarsa."

Ellen kollarını kavuşturmuş olarak orada dururken Tony koltuğuna döndü, bacak bacak üstüne attı, kırışmasını önlemek için ceketini düzeltti. Çok serinkanlı görünüyordu, tıpkı kolunun yenine bir as saklamış hilekâr bir oyuncu gibi. Ellen onun blöfünü görmeyi düşündü. Uzun süren sessizliği adamı elini göstermeye zorladı.

Costello, Grabko'ya baktı. "Sayın Yargıç, ben haksız tutuklama iddiasında bulunacağım. Anayasanın Dördüncü Eki zorunlu koşullar ya da onay verilmesi dışında polisin bir zanlının evine tutuklama yapmak üzere arama emri olmadan girmesini yasaklar."

"Lütfen." Ellen, Grabko'nun masasının kenarında durdu. "Adam tutuklanmamak için kaçıyordu, tehlikeli ve silahlıydı. Bunlar zorunlu koşullar değil mi? Bu durum bütün kriterlere uymaktadır." Bunları parmaklarıyla saydı. "Ciddi bir suç işlendi, zanlının silahlı olduğuna inanılıyordu, kaçma olasılığı açıktı; yalnızca evde olduğuna inanılmakla kalınmayıp Mitch Holt hemen hemen arkasından içeri girmişti!"

"Şef Holt birinin arkasından eve girdiğini sanıyor." Castello enerjisini ve iddiasını Ellen'e değil yargıca yöneltti. İkna etmesi gereken kişi Grabko'ydu. "Aslında Şef Holt'un kovaladığı kişinin yüzünde bir kayak maskesi vardı. Adamın yüzünü hiç görmedi, kovaladığı kişinin Dr. Wright olduğunu sanması için bir neden yoktu. Şef Holt kovalama sırasında adamı sayısız kere gözden kaçırdığını ve bunlardan birinin de Dr. Wright'ın garajına girmeden hemen önce olduğunu kendisi söylemiştir. Bizim iddiamız şudur: Şef Holt zanlısını kovalaması sırasında çok kereler gözden kaçırmış olması

nedeniyle Dr. Wright'ın garajına giriş izni almadan girmekte haksızdır."

Ellen alaycı kahkahasını saklamak için bir çaba harcamadı. "Bu kadar inanılmaz bir..."

"Ellen, yeter" dedi Grabko sert bir sesle.

"Kararı ben vereceğim" dedi sonra. "Taleplerinizi kaydettirin, Bay Costello. Savınız geçerlidir. Üzerinde düşünmek gerekir."

"Ama, Sayın Yargı...."

"Siz de konuşma fırsatı bulacaksınız, Bayan North" diyen Grabko önündeki kâğıda bir not aldı. "Tutuklamanın bazı sınırlarda olduğu anlaşılıyor. Beni öyle olmadığına ikna edin. Ayrıca bu duruşma sırasında ele alınacak bir konudur, oysa biz burada kefalet konusunu görüşmek üzere bir araya geldik."

Bir puan kazanmış olan Costello derin bir soluk alarak yüzüne sen-benim-dostumsun bakışını yerleştirdi. "Sayın Yargıç, Dr. Wright'ın toplumla olan bağları, sabıkasının bulunmaması ve aleyhindeki delillerin pek hafif olması nedeniyle kefaletin düşürülmesini talep ediyoruz."

Grabko kaşlarını kaldırarak Ellen'e döndü.

"Bence Yargıç Franken iddiaların dayanağı göze alındığında son derece mantıklı ve adil davranmıştır."

Yargıç arkasına yaslanıp koltuğunda dönerken sakalından beyaz bir tutamı çekiştirdi. Hukuk profesörü sesiyle, "Ellen yarım milyon dolarlık kefaletin aslında kefaletin reddedilmesi demek olduğu söylenebilir mi?" diye sordu.

Ellen sustu. Elbette ki kefaletin reddedilmesi demekti. Döndüğünden beri tek sözcük konuşmamış olan Josh'u düşündü. Garrett Wright'ın zalimliği nedeniyle perişan halde yatan ve mesleği belki de sona ermiş olan Megan'ı düşündü Ölümünün kokusu hâlâ genzinde olan Dennis'i düşündü. Sonra Wright'ı düşündü: O sorgu odasındaki bakışının kendisini delip geçmesini hâlâ hissediyordu.

Yargıç devam etti. "Bence çok aşırı. Dr. Wright'ın ününden ve çocuk suçlular programından haberdarım ve adamı bildiğim kadarıyla şu anda kaçma tehlikesi olduğuna inanmıyorum."

"Ama Sayın Yargıç, görmüyor musunuz, bütün sorun da bu işte. Şu anda karşımızda bir kolej profesörü yok. Garrett Wright'ın her şeyi yapabilecek bir yanıyla karşı karşıyayız. Karşımızdaki bu adam kötüdür."

Costello gözlerini yuvarladı. "Bu biraz fazla melodramatik olmadı mı, Ellen?"

"Eğer bu sabah selefinin odasında olsaydın öyle düşünmezdin."

Adam şaşkınlığına hafif bir neşe katacak kadar cüretkârdı. "Yani Enberg'in ölümü için müvekkilimi mi suçluyorsun? O sırada hapiste yattığına göre bunu başarmak için çok becerikli olması gerekirdi doğrusu."

Grabko kadına bakarak kaşlarını çattı. "Kefalet yüz bin dolardır."

"Bay Brooks, bu hikâyeyi hangi açıdan ele alacaksınız?"

Jay çevresini saran muhabirlere kaşlarını çattı. Davadan haberleri almak için mahkeme salonunda toplanmışlardı. Anthony Costello kefaletin düşürülmesini isteyecekti. Ancak yıldızlar henüz sahneye çıkmadıklarından basın bir kilisedeki çocuklar kadar huzursuz ve kıpırtılıydı. Bir grup Savcılık masanın ardındaki ilk sırada oturan Paul Kirkwood'un çevresini sarmıştı. Jay, bir yazarın hem birinin konuşmasına kulak misafiri olmak hem de başkasıyla konuşmak yeteneğinden yararlanarak Paul'ün anlattıklarını dinliyordu: Adalet, mağdurun hakları, Amerikan yöntemi.

Jay başını salladı. "Bir kitap çıkıp çıkmayacağını bilemem. Burada yalnızca gözlemciyim. Bu olay üzerinde çalışanlar sizlersiniz."

Onlara kendini diktatör ilan edip Minnesota eyaletinin mutlak hâkimi olmaya geldiğini de söylemiş olabilirdi. Onlar duymak istediklerini duymuşlar, gerisini dinlememişlerdi bile.

"Aile ile mi çalışacaksınız, yoksa Dr. Wright'ın hikayesiyle mi ilgileniyorsunuz?"

"Yorum yok, çocuklar." Jay muhabirlere bakıp gülümsedi. "Bakın, beni avukat gibi konuşturdunuz işte. Bu hiç de istemediğim bir şeydir."

Çevresindeki gözler Noel ışıkları gibi parlayınca yanlış bir şey söylediğini anladı. Bir sarışın elindeki mikrofonu uzattı.

"Bay Brooks, eski bir savunma avukatı olarak bu sabah intihar ettiği söylenen Dennis Enberg'in azledilmesi ve yerine Anthony Costello'nun gelmesi hakkındaki düşünceleriniz nedir?"

Bir insan bir kurşunda kafasını uçurmuştu ve sarışın için bunun kendi geçeceği haberde ilginç bir nokta olmasından

başka bir önemi yoktu. Bu fikir kendisini iğrendiriyordu. Ellen olsa onun da hikâyeye olan açlığıyla o kadından farksız olduğunu söylerdi. Yüzeyden bakıldığında o da oraya aynı nedenle gitmişti. Aslında daha derin nedenleri vardı ama onların daha da beter oldukları düşünülebilirdi.

Ağzı buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hanımefendi, çok uzun bir süredir avukatlık yapmıyorum" dedi. "Eğer avukatlığım iyi olsaydı hâlâ aynı işi yapıyor olurdum, değil mi? Bu konudaki fikrimin önemli olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama yine de kitaplarınızda taraf tutuyorsunuz. Eleştirmenleriniz, ki aralarında çok ünlü avukatlar da var, sizin hukuk açısından çok keskin bir gözünüz olduğunu ve davaları analizinizin lazer cerrahisini andırdığını söylüyorlar."

Salonun baş tarafında yargıç odasının kapısı açılınca bütün dikkatler o yana çevrildi. Önce gayet öfkeli bir yüzle Ellen göründü. Jay, onun yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştığını, ancak vücudunun sıkılı bir yumruk kadar gergin olduğunu farketti Gözleri, bir iki kere kendisine de bakışında gördüğü o aynı ateşle parıldıyordu.

Onun arkasından Costello rahat ve kendinden emin bir tavırla gelmekteydi. Doğruca basın mensuplarına baktı. Kahraman fatih. Sıradan insanın savunucusu -tabii sıradan insan bunun için gerekli bedeli ödeyebilirse.

Sayın Yargıç Gorman Grabko kürsüsüne çıkıp koltuğuna oturdu. Akla ilk gelen sözcük derli topluydu. Ayakkabılarının içine kılıf sokan ve kafasının çıplak yerini parlatan bir insan izlenimi veriyordu. Koridorlarda söylentilere göre duruşmalarda çok titizdi, savunmaya daha

olumlu yaklaşır Savcılıktan yüksek standartlar beklerdi. Görünüşe bakılırsa Ellen bu standartlara erişememişti.

Yan kapı açıldı ve iki memur arasında içeri giren Garrett Wright savunma masasına oturdu.

Olay birkaç dakika içinde tamamlandı. Her zaman olduğu gibi kavga yargıç odasında verilmişti. Bu kayda geçmesi ve dramı izlemek için oraya toplanmış izleyiciler için bir gösteriydi.

Costello resmen talebini belirtti. Ellen karşı çıktı. Grabko'nun kararı verilmişti.

"Kefalet yüz bin dolar olarak tespit edilmiştir" dedi yargıç.

"Rezalet bu!" Paul Kirkwood yerinden fırladı. Yüzü kurumuş kan rengini almış, boynundan bir damar fırlamıştı. "Bu hayvan benim oğlumu çaldı ve siz de onu salıveriyorsunuz!"

İriyarı bir memur koşup adamı yakaladı. Paul memura bir omuz darbesi vurup odanın savunma tarafına doğru savurdu.

Wright'ın yüzüne doğru yumruğunu sallayarak, "Yaşamımızı mahvettin!" diye bağırdı.

Grabko tokmağını indirdi. Ayağa kalkıp daha fazla memur gelmesi için bağırdı. Mahkeme salonu bağrışmalar, çığlıklar, itişip kakışmalarla çınladı. İçeri polisler doldu. Üçü Paul Kirkwood'u yakaladıkları gibi en yakın kapıya doğru sürüklediler.

Paul adamların elinde kıvranıyor, "Adalet istiyorum! Adalet istiyorum!" diye bağırıyordu.

Muhabirler sürü gibi ardından seğirttiler. Kalan memurlar Wright ile Costello'yu bir yan kapıdan dışarı çıkardılar. Grabko başını sallıyor, tokmağını indiriyordu; duruşmanın tatil edildiğini bildirdi. Salon birkaç dakika içinde boşaldı, herkes Paul'ün gösterisinin devamını izlemek için dışarı koştu. Ellen dışında herkes.

Ellen masa başında bir elini beline dolamış, öteki elini de çenesine dayanak yapmış bir halde oturuyordu. Sanki Adalet Hanım'ın gözlerini bağlayan bezi salt iradesiyle çıkartmak istermiş gibi boş yargıç kürsüsüne bakmaktaydı. Jay gözlerini kadından ayırmadan geride bekliyordu. Aslında koridorda olmalıydı. Paul Kirkwood'un bu tiyatro merakı kendisinin ilgisini çekmekteydi. Bu gösterilerde sakat bir şey vardı, hesapçı ve planlanmış bir şey. Ama dönüp dışarı çıkamadı.

Aksine aradaki alçak engeli açıp salonun ön tarafına geçti. Kendi kendine, Ellen'in görüşlerini öğrenmek için, diyordu. Hepsi o kadar. Yoksa kadın yapayalnız ve üzgün göründüğü için değil. Uğradığı bu yenilgiyi güç kabullenir olmasının kendisini etkilemesinden değil.

"Yalnızca bir kefalet" dedi.

"Onu Paul Kirkwood'a anlat" diye mırıldandı Ellen, "Lakeside'a git ve haberi Josh'un annesine ver. Belki de hastaneye Megan O'Malley'e telefon edip söylemek de istersin,"

"Bu yalnızca kefalet." Ellen iskemlesinde adama doğru dönerken kayıtsız bir tavırla omzunu silkti. "Garrett Wright neden sokakta serbestçe dolaşmasın, neden dün gece bir cinayet işlemiş olabilecek ve şu anda Dustin Holloman'a kimbilir neler yapan suçortağıyla ilişkiye geçmesin?"

Jay elleri buruşuk kurşun rengi pantolonunun ceplerinde olarak kadına yaklaştı. Ceketini bir yerde çıkarmıştı. Yıpranmış blucin gömleğinin önünde modern bir sanat eserini andıran parlak bir ipekli kravat sarkıyordu. Düğümü gevşetilmiş, üst düğmeyi açmıştı, sanki boynunda bir ilmeğe tahammül edemiyor ama resmiyetini gösterme zorunluluğunu da hissediyormuş gibi.

"Bir raund kaybettin, maçı değil" diyerek kalçasını masif meşe masanın kenarına dayadı. Bacağı Ellen'in elinin üstüne değmişti.

Temas elektrik çarpmasından farksızdı. Ellen elinde olmadan yaptığı hareketi örtmek için kıpırdandı, topladığı saçından kurtulmuş bir iki teli geri itmek için elini kaldırdı. "Bu bir maç değil."

"Elbette öyle. Bunu bin kere oynadın. Kuralları biliyorsun. Stratejileri biliyorsun. Bir iki puan verdin. Ama bu dünyanın sonunun geldiği anlamına gelmez."

Ellen yenilgi sislerinin ardında alev alev yanan bir öfkeyle baktı adama. "Dün gece bir insan öldü. Bu kaç puan eder, ha." Ayağa kalktı. "Bunun senin için değeri nedir? Bir bölüm mü. Bir sayfa mı? Bir paragraf mı?"

"Onu ben öldürmedim ve ben canlandıramam. Yalnızca her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışabilirim. Senin yapmak istediğin de bu değil mi? Bir anlam vermek, anlamak değil mi?"

"Ben gayet iyi anlıyorum. Şimdi de sizin anlayacağınız bir biçimde anlatayım. Evet, bu bir oyundur, Bay Brooks. Dennis Eddinberg artık ihtiyaçları olmayan bir taştı, şimdi öldü ve halefi için önce müvekkili için Hapisten Çık kartını çekti ve ben de bunu önleyemedim!"

Ellen'in içinde kaynama noktasına gelen öfke ve acı birden denetimi dışına taştı. Sırtını adama çevirip elleriyle yüzünü örttü. Bir yandan da kendine çok kızıyordu. Bu çılgınlık içinde hiç olmazsa duygularını denetim altında tutabildiğini sanmıştı. Bu mücadeleyi vermeye yemin etmişti ama yenilginin bu kadar erken gelme olasılığını hiç düşünmüş değildi. Costello'nun tutuklanmanın kaldırılması tehdidini hatırladı ve bu olasılık karşısında midesi bulanmaya başladı. Eğer bu savaşı kaybetmişse onu da kaybedebilirdi.

Jay kadının duygularına hâkim olma mücadelesini izliyordu. Ellen'in sırtı dimdikti, omuzları titreme ihtiyacına direnerek gerilmişti. Sistem içinde onca zaman çalışmış olmasına rağmen bir doğruluk ve onur duygusunu koruyabilmişti. Zorlu bir mücadele veriyor ve kayıpları onu daha çok etkiliyordu. Kuşkuculuğu pek çok insandakinin aksine onun adalet mızrağını köreltmiş değildi. Jay'in kendisi için olduğu gibi. Bu durum, kadına olayların içindeki yerini daha bilinçli olarak farkettirmişe benziyordu.

Kadının arkasına geçerek, "Bunun burada olabileceğini düşünmemiştin, değil mi?" diye fısıldadı.

"Burada olmamalıydı. Çocuklar güvenlikte olmalılar. Dennis Enberg yaşıyor olmalıydı. Garrett Wright ve bu oyunu oynayan diğer çılgın sonsuza kadar önlenmeliydi."

"Kentten o yüzden mi ayrıldın?" Jay kadına o kadar yakındı ki, parfümü burnunu gıdıklıyor, başını aşağı çekiyordu, boynu bir solukluk mesafedeydi.

Onu istiyordu ve o ayartma ihtiyacına teslim yanlışlığının farkındaydı. Kadın hikâyenin bir parçasıydı. Oraya hikâye için gelmişti. Kendini hikâye içinde kaybetmek için, kendi ıstıraplarından kaçıp lime lime etmek için.

Bunu hatırlamak ağzında kendinden iğrenmenin lezzetini uyandırmıştı. Öfkeden zalimleşmişti.

"O yüzden mi ayrıldın büyük kentten, Ellen? Bu tür mücadeleleri yapmak istemediğinden mi? Ondan mı kaçtın?"

Ellen aniden geri döndü, Jay kadın tokat atmaya davranamadan kollarını tuttu.

"Ben hiçbir şeyden kaçmadım."

"Minneapolis'te geleceği parlak insanların başında geliyordun." Jay kadını bile bile kışkırtıyordu.

"Ben oradan kaçmadım, ayrıldım. Daha aklıbaşında bir yaşam istiyordum. Bir seçim yaptım ama bunu sana haklı göstermek zorunluluğunda değilim."

"Burada olanlara asla aklıbaşında denemez."

Ellen onun davadan mı yoksa o anda aralarında gelişen ısıdan mı sözettiğini bilemiyordu. Çok yakındı, elleri kollarını aşırı sıkıyordu, ağzı ağzından ancak bir karış ötedeydi.

Kolunu çekiştirerek, "Bırak beni!" dedi.

Kapı açıldı ve Minneapolis Star Tribune'un emektar muhabirlerinden Henry Forster içeri girdi.

"Ellen, senden bir yorum alacak mıyız, yoksa kendi vardığımız sonuçları mı kabul edeceğiz?"

"Hemen geliyorum."

Ellen, Jay'e bakmadan çantasını alıp dışarı çıktı.

Jay onun muhabirlerin dikkatini çekmesini bekledikten sonra aralarında mesafe bırakarak ardından yürüdü. Bu bekleme anı ona da kendisini toparlama fırsatı vermişti.

Canlı bir olayla uğraşmanın sonu buydu işte. Genelde kendisi olaydan sonra, en güçlü heyecanların arkada bırakılıp, önemli kişilerin yaşamlarını etkilemiş olan olay hakkında bir görüşme yaptıktan sonra ortaya çıkardı. Burada bir görüş yoktu. Olay cereyan geçen bir elektrik teli gibiydi... ve aynı derecede

Söylentilere göre Dennis Enberg'in cesedi adli tıpça incelenmeye alınmıştı. Resmi söylentiler intihar diyorsa da, Ellen bile avukatın öldürüldüğüne inandığını ima etmişti.

Jay polis telsizindeki çağrıları duyup Southtown Alışveriş Merkezi'ne gitmiş ve muhabirler olay yeri heyecanını kaybedip ağzından laf alacakları birini aramaya gidene kadar aracın sıcaklığı içinde beklemişti. O sırada binanın önünde bir tek üniformalı memur nöbetçi olarak bırakılmıştı.

Jay adamın yanına gitmiş, bir sigara istemiş, sanki yapacak işi yokmuş gibi çene çalmaya başlamıştı. Kanlı cinayetlere alışık olmayan genç polis sonunda içerdeki sahnenin ayrıntılarını anlatmıştı. Elleri öyle titriyordu ki, sigarasını güçlükle dudaklarının arasına sokabiliyordu.

"Öyle şeyler filmlerde görülür ama bu gerçekti" dedi. Karşıda Snyder Eczanesi önünde beş altı araç park etmişti. İnsanlar soğuk algınlığı ve başağrısı tabletleri almaya gelmişlerdi ve yüz metre ileride bir adamın beyninin bürosunun duvarlarına dağılmış olduğundan haberleri bile yoktu.

"İnsanın midesinin kaldıramayacağı sahnelerdir bunlar" dedi Jay. "Doğrusunu istersen çok güçlü görünen insanların

hemen orada kustuğunu çok görmüşümdür. Bana sorarsan bunda ayıplanacak bir şey yok."

"Beni de fena etkiledi." Genç memur gözucuyla baktı Jay'e. "Eh, sizin çok şey gördüğünüzü tahmin ederim. Twist of Fate'i okudum. Epey kanlı."

"Doğru. İnsanların birbirlerine yaptıkları vahşete her seferinde yeniden şaşarım."

"Öyle...." Memur Winston'unu filtresine kadar içip, izmariti fırlattı. Gözlerinde insanların en karanlık korkular sakladıkları ve bir daha hiç o yana bakmadıkları derinliğe bakan bir insanın bakışı vardı. "Birinin ağzına tüfeği sokup da tetiği çekmeyi aklım almıyor" dedi.

Cinayet, sanki bu olay başından beri yeteri korkunç değilmiş gibi.

Jay şimdi de Ellen'in ayaküstü basın toplantısı için çevresini saranlara baktı. Az önce üzerilerine gelen kalın kaslı emektar muhabir meslektaşlarını susturan bir sesle bağırdı.

"Bayan North, Garrett Wright'3n kefalet bedelinin ödenmesinden sonra salıverilmesine tepkinizi öğrenebilir miyiz?"

"Büyük düşkırıklığına uğradığımı söylemeye gerek yok, sanırım." Ellen sanki mahkeme salonundaki o anı hiç yaşamamış gibi sakindi yine. "Ancak, Yargıç Grabko her iki tarafı dinledi ve kararını verdi, biz de ona uyacağız. Sistemimiz böyle çalışır."

Bu da bu sefer çalışmadığının söylenmesiydi.

"Dr. Wright, Kirkwood'lara komşu olduğu Lakeside'daki evine dönecek mi?"

"Bilmiyorum. O ailenin selameti için böyle bir şey yapmayacağını umarım."

"Dennis Enberg'in cesedinin otopsi için Hennepin İlçesi Tıp Merkezi'ne götürüldüğü söylentileri için ne diyeceksiniz!"

"Bay Enberg beklenmedik ve şiddetli bir biçimde öldü. İlçe yetkililerinin bu ölümün intihar olup olmadığını kesin olarak araştırmak yükümlülüğü var."

"İntihar notu var mıydı?"

"Yorum yok."

"Garrett Wright o sırada cezaevinde olduğuna göre Bay Enberg'in ölümü ile Dustin Holloman'ın kaçırılışına karıştığından kuşkulanamazsınız, değil mi?"

"Süren soruşturmalar hakkında herhangi bir şey söyleyemem."

Taş duvar yükselmişti yine. Ellen, Wright'ın salıverilmesi konusunda söylemek istediğini söylemişti. Gerisi artık gösteriydi. Dayanıklı kadın savcı, bu küçük yenilginin kendisini yıldırmadığını gösterdi. Bu muhabirlerden hiçbiri onun gözyaşlarını görmemişler, sesindeki kendini kınamayı duymamışlardı.

Ama Jay, bunu görüp duymuş ve bu da onun için hiç de akıllıca kabul edilemeyecek bir biçimde önemli olmuştu.

Bakışlarını kadından kalabalığa kaydırdı. Mahkeme personeli medya grubunun dışında durmuş, savcı

yardımcılarının gösterisini merakla izliyorlardı. İlk kaçırılmaya kadar basın toplantısı burada pek sık rastlanan bir şey değildi.

Birden kızıl bir saç gözüne ilişti. Ağır ağır yürüyerek avına yaklaşan bir avcı gibi kalabalığın çevresinden dolandı.

Todd Childs bütün dikkatini Ellen'e vermişti. Mermer bir sütunun ardında duruyordu. Üstünde sanki yıllardır birinin tavanarasında güvelerle savaşa girmiş gibi duran, uzun, yeşil bir yün paltosu vardı. Childs, Harris'te Wright'ın öğrencisiydi ve Cumartesi günü O'Malley'e saldırı üzerine haberlerde adı geçmişti. Yerel televizyon istasyonlarından biri fotoğrafını göstermişti.

Jay gencin yanına yaklaşıp entrikacı bir tavırla başını yana eğdi. "Epey soğukkanlı, değil mi?"

"Orospunun biridir" dedi Childs kasılı dişleri arasından. Bakışlarını Ellen'den ayırıp sanki hileyle ağzından bir şey alınmış gibi Jay'e baktı. "Sen gazeteci misin?"

"Ben mi? Hayır. Yalnızca merak işte. Ya sen?"

Genç, seyrek keçi sakalını kaşıyıp burnunu çekti. "Benimki de merak. Dr. Wright benim öğretmenim gibi bir şeydir. Çok zekidir."

"Olabilir ama suçlu mu?"

Childs adama bakarken yüzünün solgun derisi gerildi. Salonun o kısmında ışıklar loşsa da gözbebeklerinin toplu başı gibi olması, üzerine kokusu naftalin kokusu kadar olan eroinden başka şeyler aldığını da gösteriyordu.

"Adamda çok müthiş bir kafa vardır. Aleyhine söylenenler palavra." Kötü kötü baktı Ellen'den yana. "Bu işe başladığına pişman olacak."

Childs sütundan uzaklaşıp öteki uçtaki merdivenlere doğru yürüdü. Aniden başlayan konuşmalar basın toplantısının sona erdiğini belli ediyordu. Jay, Ellen'e bakmadan Todd Childs'ın ardına düştü. Childs'a ikinci kat sahanlığında yetişti.

Alt kata inerlerken, "Demek sen de öndeki protestoculardansın?" dedi.

"Evet." Childs adama yan yan baktı. "Çok soru soruyorsun. Kimsin sen?"

"James Butler" dedi Jay bir an bile duraksamadan. "İlçe Teftiş Bürosu için bazı bağımsız araştırmalar yapıyorum. Tahmin etmişsindir, buralardan değilim. Sanki bir filmin ortasına düşmüşüm gibi oldum."

"Öyle" dedi Childs güneş gözlüğünü takarken. "Gerçek, romandan daha inanılmazdır."

Sonra ana kapıları açıp atkuyruğunu sallaya salaya merdivenlerden aşağı indi. Jay ardından bakarken altıncı duyusu huzursuzca başını kaldırıyordu.

"Hey!" dedi yanında biri. "Siz Jay Butler Brooks'sunuz. Ben Grand Forks Herald'dan Adam Slater. Size bir iki soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Jay, öğretmeninin kurtuluşunu kutlayan protestocu öğrenci grubuna yaklaşan Todd Childs'dan ayırmadı gözlerini. Todd Childs, sanki onlar orada değillermiş gibi yanlarından geçip gitti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Barrett Wright'ın kefaletle salıverilmesi Deer Lake ve Campion'da bir kasırga rüzgârı etkisi yaptı. Adliyenin ve emniyetin telefonları Wright'ın suçlu olduğuna inanan öfkeli yurttaşlar tarafından kilitlendi. Campion'da Dustin Holloman'ın aranmasından bir sonuç çıkmayınca muhabirler de karlar arasında dolaşan asık yüzlü kasabalıların filmlerini çekmekten bıktılar. Anthony Costello'nun Park ilçesi Adliyesi önünde Wright'ın salıverilmesi hakkında resmi bir açıklama yapacağı haberi hepsinin oraya göç etmesine neden oldu.

Adliyenin önündeki kaldırım zafere yakın bir politik kampanyanın karnaval görüntüsüne bürünmüştü. Dr. Wright'ın tutuklanmasını protesto eden Harris Koleji öğrencileri yeni kutlama sloganları atıyorlardı. Kent okullarından bir günlüğüne izin alan Bilimkurgu Kovboyları bir tezgahta Wright'ın savunma fonu için para toplamak amacıyla tişört satıyor, bir hoparlörden adaletsizlik ve baskı konulu rap müzik yükseliyordu. Deer Lake yerlileri bu eğlenceleri Scandia House Cafe'nin camları ardından kuşkuyla gözlemekteydiler. Kırsal Minnesota'da duyguların açıkça gösterilmesi her zaman kuşkuyla karşılanırdı.

Ellen de olup bitenleri toplantı salonunun penceresinden izliyordu. İvme Wright'tan yanaydı. Daha birkaç gün öncesine kadar denetim kendisindeydi oysa. Şimdi parmakları sıkı sıkıya tutunduğu yerden birer birer açılıyordu.

Cameron, "O tişörtleri satma izinleri var mı acaba?" dedi.

"Var" dedi aşağı bakmakta olan Phoebe. "Ben araştırdım. Ve Bay Costello'nun adliye önünde konuşmasına da engel olamayız."

"Bunu deneseydik hemen bizim aleyhimize kullanırlar zaten" dedi Ellen.

Ellen dönüp ekibine baktı. Mitch masanın bir ucuna oturmuştu. Steiger de karşı uca oturmuş, pis çizmelerinden birini bir iskemlenin üzerine dayamıştı. Wilhelm aralarında oturuyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bir hafta önce Deer Lake'e geldiğinde yüzünde var olan o aptalca gülümseme son bir iki gün içinde kaybolmuştu. Kirkwood olayındaki, gelişmeler, Holloman kaçırılması ve Denny Enberg'ın ölümü arasındaki saatler cehennemden beter olmuş, çok büyük baskılar altında yaşamışlar ve hiç de ipucu bulamamışlardı.

Ellen, "Ben Costello'nun taktiklerini bilirim" dedi. "En iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğuna inanır. Bizi kötü göstermek için elinden geleni yapacaktır."

"Yani atabileceği kadar çok çamur atacak ve hiç olmazsa bir kısmının yapışmasını umut edecektir demek istiyorsun" dedi şerif.

"Evet."

"Cities'den geliyor diye onu görünce donumuza yapmamızı bekliyor" diye Steiger devam etti. "O da aslında düzenbaz avukatlardan biridir."

"Ama bu düzenbaz avukat gölümüze girmiş büyük bir beyaz köpekbalığından farksızdır, şerif dedi Ellen. "Onu sakın küçümsemeye kalkışmayın."

"Kendi özel detektifi var" diye Mitch atıldı. "Raymond York. Herif bugün St. Elysius'ta dolaşıyormuş. Peder Tom telefonda şikâyet etti."

Steiger kaşlarını çattı. "Eee?"

"Bu özel detektif Wright'ı kurtarmaya yarayacak bir şey bulmak için günde yirmi dört saat çalışırken biz bu olayları çözmeye, Dustin Holloman'ı bulmaya, Denny Enberg'in intihar edip etmediği öğrenmeye ve günlük işlerimizi yapmaya çalışacağız."

"Holloman olayı ve Denny'nin ölümü durumumuzu iyice zorlaştırdı." dedi Ellen. "Ama bunların Josh Kirkwood olayı ile olduğunu ve bunların failinin oyunu sürdüren Wright'ın suçortağı olduğu varsayımıyla devam edersek yine Wright'ı kıskıvrak yakalamak olacaktır"

"Eğer yanlışsa bu çok tehlikeli bir varsayım olabilir" dedi

"Ama yanlış değil" dedi Mitch. "Kaçırılmaların birbirleriyle ilişkili olduğunu biliyoruz. Emin olmadığımız tek şey Enberg'dir. Otopsi Pazartesi yapılacak. Eğer talihimiz varsa parmak izinden de o zamana kadar bir yanıt alırız."

Ellen, "Denny'nin sekreteri o gece randevusu olup olmadığı hakkında bir şey biliyor muydu?" diye sordu.

Mitch başını salladı. "Epey sakin bir gün geçirmiş. Müvekkilleriyle üç randevusu varmış, bir iki de gazeteci" uğramış. Saat beşten sonrasına randevusu yokmuş, kadına geç kalıp biraz çalışacağını söylemiş. Ruhsal durumunu anlamak için konuştuğu müvekkillerine birini gönderdim. Sekreteri, Wright davası için üzgün olduğunu ama kendisiyle o konuda konuşmak istemediğini söyledi."

"Alışveriş merkezi çevresinden görgü tanığı yok mu?" diye sordu Cameron. Kaleminin ucuyla not defterine vurarak sabırsızlıkla kendisine söz sırasının gelmesini bekliyordu.

"Henüz yok ama Donut Hut'ın gece personelini henüz bulamadık. Kayak yapmak için günübirliğine Mankato'ya gitmişler."

"Eh, bildiğimiz bir şey var" dedi Wilhelm. "Enberg'i Wright öldürmedi. O sırada cezaevindeydi."

"Grabko da o işin çaresine baktı" diye söylendi Mitch.

"Wright'ın kefaletle çıkması bizim lehimize olabilir" dedi Cameron. "Onu izletirsek bizi herhalde Dustin Holloman ile suçortağına götürür ve her şey de çözülmüş olur."

Mitch, "Doğrusu bu iyiliği yapacağını pek sanmıyorum" dedi. "Ama Tanrı'nın varolması olasılığına karşı arkasına bir sivil memur ekibi taktım."

"Ben de gözetleme ekibine bir ajan verdim" dedi Ajan Wilhelm.

"Wright'ın evinin aranmasından bir şey çıkmadı herhalde?" dedi Ellen.

Wilhelm başını salladı. "Olağandışı hiçbir şey yok. Evini görünce masum olduğuna inanabilirsin."

Mitch ateşi bile donduracak bir bakış fırlattı ajana. "Ajan Wilhelm, ben onun masum bir insan olduğuna inanmıyorum. Selefiniz de buna inanmıyordu. Siz de inanmasanız çok iyi olur."

"Hey, benim Campion'da devam eden bir olayım var..."

"Garrett Wright da devam eden bir olaydır" diye Ellen sert bir sesle Wilhelm'i kendisine döndürdü. "Bir haftadan az bir süre sonra olası neden duruşmamız ve donunda bile 'Aksi Kanıtlanana Kadar Masumdur' yazan bir yargıcımız

var. Wright'ı mahkûm ettirmek için en küçük bir cephaneye bile ihtiyacım olacak. Costello bugün ilk atışını yaptı, bundan sonra da tutuklama emrini kaldırtmaya çalışacaktır."

"Lanet olsun!" Mitch ayağa fırladı. "O haklı bir tutuklamaydı!"

Ellen elini kaldırdı. "Bunu deneyeceğini söyledim. Grabko'yu ikna edeceğini sanmıyorum ama bu arada kuramlarıyla basını besleyerek jürinin seçileceği havuzu pisletecektir."

"Kahrolası herif diye söylendi Steiger.

Ellen yine Wilhelm'e döndü. "Wright'ın evinden aldığın bilgisayarlar üzerinde çalışan var mı?"

"Var. Ama bir şey bulamayacaklar. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Josh ve Dustin Holloman'ın kaçırılmalarındaki notlar lazer çıktısıydı ve bir lazer yazıcıda yazılmışlardı. Garrett Wright'ın bir lazer yazıcısı var."

"Lanet aletin belleği yok. Notların o yazıcıdan söylemek mümkün değil" dedi Wilhelm. "Şimdiye kadar 'Terörist Tehditleri ve Ürkütücü Şiirler' etiketli bir disketi bulamadık. Wright kendini suçlayacak bir belge tutacak kadar budala değil."

Mitch öfkeyle baktı adama. "Eh, budalalık konusunda sen hepimizden fazla bilgilisin Wilhelm. Ama benim de bildiğim var. Wright gibi insanlar kendini beğenmiş olur. Ve o zaman da dikkatsizdirler."

"Megan'a bu tür işleri daha önce de yaptıklarını söylemiş" dedi Ellen. "Cinayet işlediklerini söylemiş. Eğer bu doğruysa bir yerde bir iz bırakmışlardır. Ve eğer başarılarıyla gurur duyuyorsa bir hatıra saklamadığına inanamam. Bölgede başka bir mülkü olup olmadığı araştırmasından ne çıktı?"

Steiger başını salladı. "Wright'ın adına bir şey yok. Karısının adına da. Priest ve Childs'ın adlarına da."

Ellen Wilhelm'e baktı. "Geçmişinde bir şey bulamadın mı?"

Wilhelm önündeki dosyadan bir rapor çıkardı. "İzciymiş."

Cameron kâğıtları aldı. "Olağandışı ya da kötü davranış için eksi puan falan almış mı?"

"Raporu okudum" dedi Wilhelm. "Normali aşan bir şey yok. Çocukken anababası ayrılmış. Onu, Indiana'da Mishawaka'da bir ayakkabı fabrikasında bölüm müdürü olan annesi yetiştirmiş. Lisede Milli Şeref Derneği üyesi, Ball State Koleji'ni bitirmiş, masterini ve doktorasını Ohio State'de yapmış. Buraya Virginia Üniversitesi'nden gelmiş, ondan önce de Penn W'teymis."

"Sürekliliğin önemli olduğu bir meslekteki biri için çok dolaşmış. " dedi Cameron.

"NCIC'e başvurdun mu?" diye Ellen sordu. "Veri tabanında ülkenin başka yerinde benzer suçları araştırabilirler. "

"Adamın sabıkası yok, Bayan North."

"Bu yalnızca hiç yakalanmamış demektir" diyen Ellen odanın içinde yürümeye başladı. "Wilhelm, sen yapmak

istemiyorsan işi başkasına ver. NCIC'i ben kendim ararım."

Wilhelm'in yüzü kızardı, kaşları çatıldı. "Ben görevimi yapıyorum, Şef Holt. Her şeyi birden yapamam."

"Hem yürüyüp hem çiklet çiğneyebileceğinden bile kuşkulanmaya başladım..."

"Mola!" diye bağıran Ellen ayağa kalktı. Adamlar tartışmalarının kesilmesine sinirlenerek kadına döndüler. "Bir iddianame hazırlamak durumundayız. Sizler isterseniz birbirinizi kendi zamanınızda parçalamaya devam edebilirsiniz."

"Bu zaten anlamsız bir tartışma" diye homurdandı Steiger,

Ayağını iskemleden indirmeden bir çağrı cihazı biplemesi duyuldu. Phoebe dışında herkes elini beline uzattı.

"Benimki" diyen Steiger masanın üstündeki telefonu açtı. Numarayı çevirip beklerken gerilim havada parazit gibi çatırdıyordu âdeta. Kimse konuşmuyordu. Ellen hepsinin aynı şeyi düşündüklerini biliyordu: En kötüyü düşünüyorlar ve iyi bir haber umuyorlardı.

"Ben Steiger!" diye bağırdı şerif. Haberi dinlerken yanağında bir kas gerildi. Dört saniye... beş saniye... Dişlerinin arasından hava boşanırken yüzünün rengi de gitmişti. "Tüh. Ortalığı gürültüye vermeyin. Hiçbir şey yapmayın. Ben hemen geliyorum."

Telefonu kıracakmış gibi kapattı. "Campion'dan aradılar. Oğlanın ayakkabılarını bulmuşlar. İçinde bir not varmış. 'Kötüyü arayan kötüyü bulur.'"

Üç polis ses çıkarmadan ceketlerini alıp kapıya yürüdük

"Ben ilk fırsatta geleceğim" dedi Ellen.

Cameron arkalarından kapıyı kapatıp ellerini başına götürdü. "Lanet olsun! Lanet olsun!"

Phoebe gözlüğünü saçları arasına itip parmaklarıyla gözlerini kapattı.

Ellen iskemlesine çöktü. Cameron'la gözgöze geldi. "Şu rastlantıya bak. Costello yanında Garrett Wright ile basın toplantısına başlayacağı sırada yirmi kilometre ilerdeki benzer bir vakada bir ipucu bulunuyor."

"Sence Costello biliyor mu?"

Tony ne mal olduğunu daha önce de göstermişti ama gerçekten bu kadar soğuk, bu kadar acımasız olabilir miydi? Dustin Holloman'ın kaderini elinde tutan kişinin adını biliyor ve kendilerine söylemiyor olabilir miydi?

"Bilemiyorum" diye fısıldadı Ellen.

"Zavallı çocuk" dedi Phoebe elleri ardından.

"Onun için yapacağımız en iyi şey işimize devam etmek," diyen Ellen üzerine çöken zihni yorgunluğa ve kararsızlığa karşı koymaya çalıştı. "Cameron, Dördüncü Ekle ilgili zorlayıcı durumlar ve olası neden hakkında tarihin en iyi raporunu yarmanı istiyorum. Wright'ı teknik bir noktadan dolayı elden kaçırmamamız gerekir."

"Tamam."

"Ayrıca Ajan Wilhelm'in de peşini bırakma. Wright'ın geçmişini araştırmayı sürdürsün. Bunun için biri tam gün çalışsın. Wright'ın suçortağını yakalayamazlarsa, o zaman ona ancak geçmişiyle erişebiliriz."

"Bir iki telefon edeyim." Cameron yerine oturup not almaya başladı.

"Phoebe, senin görevin engel çıkarmak olacak." Ellen kızın bileğini yakalayıp elini ıslak yüzünden çekti. "Beni duyuyor musun?"

"Ellen... evet."

"Savunma avukatlarına dosyalara ve bilgilere sert erişim imkânı verdiğini biliyorum. Şimdiye kadar hep açık kapı politikası izlemiştik. Şimdi o kapıyı Tony Costello'nun suratına kapayacaksın. Bu bürodan bir şey isterse yazılı talep etmek zorundadır. İstediğini vermek için onu sürekli oyalayacaksın. Telefon ettiğinde ben asla odamda değilim. Randevu almadan beni göremez. Anlaşıldı mı?"

Phoebe başını salladı, gözlüğünü saçları arasından indirdi sırtını dikleştirerek görevini yapmaya hazırlandı.

Ellen bir dosya dolabı üzerinde duran portatif televizyonu göstererek, "Şimdi açın bakalım şunu" dedi. Kanal 11 haber kamerası Costello'nun yakışıklı yüzüne dönmekteydi. "Şerif Steiger'in dediği gibi şimdi kime ne pislik attığını görelim bakalım."

"Masum bir insan özgürlüğüne kavuştu" diye söze başladı Costello. Basının ardında kaldırımda toplanmış öğrencilerden alkış yükseldi. "Yargıç Grabko olayın gerçeklerini ve çeşitli cephelerini gözönüne alarak Savcılığın ve merhum Yargıç Franken'in yaptığı adaletsizliği düzelterek Dr. Wright'ın kefaletle salıverilmesini uygun bulmuştur."

Hava kararmaya başlamak üzereydi, kar gelecek gibi görünüyordu. Adliye binasının basamaklarına bu melodramın oyuncularını aydınlatacak portatif ışıklar yerleştirilmişti. Kameraman aşağıdan yukarıyı çektiğinden adliyenin sütunlarının yarattığı etki gayet dramatikti. Costello çok güçlü görünüyordu, yakın çekimlerde omuzları ekranı doldururken, yüzü bir Roma heykeli kadar erkeksi ve klasikti. Yanındaki Garrett Wright solgun bir gölgeydi, yapılarındaki ve renklerindeki çelişki kendisine bir incelik ve zarafet görüntüsü vermekteydi

Kamera yüzüne iyice yaklaşırken Hannah adama baktı. Basın toplantısını, mutfak televizyonundan seyrediyordu. Tezgâhın üstü lazanya malzemesiyle doluydu. Oturma odasına Beauty and the Beast'teki konuşan şamdanın müziğiyle etmekteydi.

Josh, videoya bakmıyor, geniş pencerenin önünde durmuş gölü izliyordu. Yeniden kaçırıldığı takdirde kendisi gerekli eşyayı yanında bulundurmak istermiş gibi sırt çantasını evin içinde bile taşıyordu. İçi kimbilir nelerle dolu olan çanta şimdi de sandalyenin yanındaydı.

Costello, "Dr. Garrett Wright masum bir insandır" dedi. "Masum kabul edilmesi kendisinin anayasal hakkıdır."

"Ya bizim haklarımız?" diye söylendi Hannah.

Ellen North kefaletin indirildiği haberini telefonda bildirmişti. Yeni yargıç kefalet miktarını yalnızca indirmekle kalmamış, bunun ancak yüzde onunu ödeyerek serbest kalma olanağı da sağlamıştı. Garrett Wright on bin doları bastırıp cezaevinden çıkacaktı. Oysa Wright'ın zihnini kilitlediği hapisten, hiçbir para kurtaramazdı Josh'u.

"Josh Kirkwood'un kaçırılma soruşturması ilk baştan beri kötü yürütülmüştür" diye Costello devam etti. "Ve bu iş

hiçbir zaman bir zanlı olarak düşünülmemiş Dr. Wright'ın tutuklanmasına kadar da devam etmiştir. Dr. Wright daha önce sorguya çekilmemişti. Aksine o yardım önerisinde bulunmuş ve zaman zaman uzmanı olduğu konuda kendisine danışılmıştı. Asla bir zanlı değildi."

Bir muhabir, "Dr. Wright'ın yakalanmasını nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu.

Costello kartal gözlerini dikti adama. "Dr. Wright yakalanmış değildir. Kendisine saldırıda bulunulmuştur. Kendi arazisi üzerinde. Kendi garajında. Gerçek budur. Deer Lake polisi bir tutuklama yapmak ihtiyacındaydı. Şef Holt Cumartesi gecesi kovalamaca sırasında zanlısının izini kaybetti ve karşısına ilk çıkan kişiyi tutukladı. Bir zanlısı gözaltında ölmüşken bu fırsatı kaçırmak istemezdi. Birini tutuklaması gerekiyordu ve Dr. Wright yakınındaydı. Ancak gerçek şudur ki, yakalanmamış olan bir zanlı vardır. Dustin Holloman kaçırılması bunu kanıtlamıştır."

"Ya suçortağı kuramı?"

Costello yüzünü ekşitti. "Dr. Wright'ın suçortakları yoktur. Dr. Wright'ın meslektaşları, öğrencileri ve dostları vardır."

Toplanmış olan Wright hayranlarından bir alkış koptu.

Hannah avukatın yalnızca işini yaptığını biliyordu Garrett Wright'ın suçluluğunu kanıtlamanın Savcılığa düştüğünü biliyordu. Ama Wright'ın mağdur olarak resmedilmesine kızıyordu yine de. Burada mağdur olan Josh'tu. Kendi ailesiydi. Yaşamları paramparça olmuştu.

Costello'nun Garrett Wright'ın yanlış zamanda yanlış yerde olduğu iddiasına inanmıyordu. Costello müvekkilini masum göstermek için para alıyordu. Hannah, Mitch Holt'u kızıyla iki yıl önce Deer Lake'e ayak bastığı günden beri

tanırdı. Mitch satın alınamazdı. Mitch adamın Garrett Wright olduğunu söylemişse adam Garrett Wright demekti. Tutuklama gecesi Mitch yaralı ve bitkin bir halde eve gelmiş, kovalamacanın ve yakalamanın bütün ayrıntılarını anlatmıştı.

Hannah çocuklarına yemek hazırlarken sahneyi hayalinde canlandırdı. Elleri öylesine titriyordu ki domates sosunu tezgâha dökmüştü. Çinilerin üstünde leke şiddetin ve öfkenin rengi gibi, kan gibi yayılıyordu. Uzun bir süre öylece durup baktı. Dayak yiyen ve mesleğinin kanı boşalan Megan O'Malley'i düşündü. Mitch'in geldiği ve Paul'e aralarında her şeyin bittiğini söylediği geceyi .düşündü. Evliliklerin kanı da öylece boşalıp gitmişti işte. Josh'u ve onun kolundan alınan kanı düşündü.

Hannah içlerinden herhangi birinin kaybettikleri şeyleri geri alıp alamayacağını bilemiyordu. Ama Garrett Wright bir avans ödeyip özgürlüğünü geri alabiliyordu. Eğer isterse az ilerdeki evine de gelirdi. Sokağın öteki ucunda mahvettiği hayatları hiç düşünmeden yine Lakeside'da yaşardı. Hannah çinilerin üstündeki sosu sildiği kadar kolaylıkla silebilirdi. Pisliği temizle ve unut gitsin.

Bu onun yanına kâr kalmayacak.

Ellen savcılığın dava açacağına ve Garrett Wright'ı mahkûm ettirmek için çalışacağına söz vermişti. Mitch, Dustin Hollaman olayında çalışan bütün emniyet güçlerinin Wright'ın suçortağını da yakalamaya çalıştıklarını söylemişti, sisteme güvenmesi gerekiyordu. Hannah sisteme inanırdı, sistemin başarılarının başarısızlıklarından çok olduğuna inanırdı. Adalete inanmak zorundaydı.

Bu iş onun yanına kâr kalmayacak.

Hannah makarnayı fırına sürdü, ellerini sildi ve oturma odasına geçti. Film hâlâ devam ediyordu ama izleyen yoktu. Lily kendi güftesi ve bestesi olan bir şarkı söyleyerek masanın çevresinde dönmekteydi. Oyuncak kutusundan pembe çerçeveli güneş gözlüğünü alıp takmıştı. Hannah atılmış bir beyzbol kepi bulup yanlamasına kızın kafasına geçirdi, sonra da bu haftalarda pek seyrek yaptığı bir şeyi yapıp gülümsedi.

"Hey Lily, çiş bezi dansı mı yapıyorsun?" diyerek kendisi de çömelip kıçını salladı. Lily kahkahayı bastı bunun üzerine.

Hannah da güldü ve gülmenin ne iyi bir şey olduğunu farketti. Sonra bakışı Josh'a kaydı ve gülümsemesi de birden dondu. Josh pencere önünden ayrılmamış, yüz ifadesi değişmemişti.. Onların yanında değil gibiydi. Çocuğun duygusal uzaklığı âdeta tılsımlı fiziki bir nitelik kazanmıştı: Çevresinde kendisini seven insanları görmesini ve duymasını engelleyen görünmez bir güç alanı vardı sanki.

Bu fikir birden batan bir iğnenin acısıyla gelmişti. Bir güç alanı Josh'un üzerinde bir hikâye yaratacağı bir şeydi... ama eskiden. Josh bilimkurguya bayılırdı ve Uzay Yolu'nu izledikten sonra kendisi de hikâyeler uydurmayı çok severdi. Sonbahardan bu yana elinden Think Pad adını verdiği not defteri hiç eksik olmaz, buna uzay gemileri ve yarış arabaları resimleri çizerdi. Defterin sayfalarını düşünceleri ve fikirleriyle dolmuştu.

Defter artık yoktu, eyalet kriminal laboratuarına verilmişti. Josh'u kaçıran kişi, adeta meydan okuyarak onu, Mitch Holt'un arabasının üzerine bırakmıştı. Josh'un çocukluğunun bir parçası daha yokolmuştu böylece.

Hannah'nın bakışları ilçe çocuk danışmanının verdiği resim defterine kaydı. Defter kullanılmamış, bomboş bir halde bir kenara atılmıştı. Josh'un zihninin de o kadar boş olduğu düşüncesiyle ürperdi. Çocuk duygularını paylaşmadıkça bunu bilmenin olanağı yoktu. O öğleden sonra psikiyatrın odasında elli dakika akvaryumda yüzen balıklara bakmıştı. Ağzını bir kere, o da seansın sonunda açmış, Dr. Freeman'a dönerek "Bunlar orada kapalılar, değil mi? Dışarısını görebiliyorlar ama asla çıkamazlar" demişti.

Oğlan şimdi pencereden dışarı bakarken Hannah onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini düşünmekten kendini alamadı.

Hannah içinden gelen bir hisle kalkıp Paul'ün evde büro olarak kullandığı odaya gitti. Bir gün Paul'ün gelip evliliklerinin kendi yarısını kutulayıp götüreceğini tahmin ediyorsa da henüz odayı temizlememişti.

Hannah aradığını Paul'ün yedek malzemesini sakladığı dolapta buldu: Spiral ciltli yepyeni, mavi kapaktı bir defter. Masanın üzerinden en fantezi görünümlü kalemi seçti: Kapağı çekilerek açılan şişman, kırmızı bir şey. Sonra çekmecelerden birinde hediyelik ambalaj kâğıtları ve süslü sicimler bulunan çamaşırlığa gitti. Oradan Josh'un hoşuna gideceğini tahmin ettiği renkli etiketler alıp defterin kabını süsledi, kapağa Josh'un Yeni Think Pad'i ve en alta da Annesinden Josh'a yazdı ve bir de kalp resmi çizdi.

Oturma odasına döndüğünde Josh hâlâ pencerenin yanında oturuyordu. Lily artık filmi bırakmış oyuncak kutusunda oyuncaklarını çıkarıyordu.

Hannah elini oğlunun omzuna dayadı. "Josh, yavrum, sana bir armağanım var" dedi. "Gel yanıma otur da vereyim."

Josh pencereden ve gölün karanlık manzarasından döndü, annesine baktı, sonra sırt çantasını alıp kanepeye gitti. Çantası sırtında olduğu halde bir köşeye oturdu. Çantaya sanki çok sevdiği oyuncak ayısıymış gibi sarılmıştı. Hannah bu fırsattan yararlanarak perdeleri kapadı ama Josh'un daha önce oturduğu tabureye el sürmedi. Oğlunun yanına otururken onu kucaklama isteğini güçlükle önledi. Hannah'nın en çok istediği şey bütün gün oğluna sıkı sıkı sarılmaksa da, Dr. Freeman çocuğa biraz soluk alma alanı verilmesinin önemini anlatmıştı.

"Think Pad'i ve kayboluşunu hatırlıyor musun?" diye sordu Hannah.

Josh'un dikkati Lily'nin yerde bıraktığı beyzbol kasketinde olmasına rağmen başını salladı.

"Bütün gün o deftere yazı yazıp resim yaptığını hatırlıyorum. O uzay gemilerini falan yapardın. Onu özlüyorsun herhalde diye düşündüm. O resim defteri güzel ama biraz büyükçe değil mi? Onu her yere taşıyamazsın, çantana da sığmaz. Ve işte... bu nedenle..." Defteri ortaya çıkardı. "Josh'un Yeni Think Pad'i."

Oğlan deftere bakarken Hannah soluğunu tutup bekledi. Oğlan ilk başta defteri almak için bir hareket yapmadı ama bakışları tepeden aşağı kadar dolaştı, Entreprise, rugby başlıkları ve Batman etiketlerini gördü. Bir kolunu sırt çantasının çevresinden çekip parmağını uzattı, önce bir etikete sonra bir diğerine dokundu. Parmağını yazının üstünden geçirip sayfanın sonuna indi. Annesinden Josh'a. Elini açtı, yüzünde hüzünlü ve özlem dolu bir bakışla yazıyı okşadı.

Hannah boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak, "Senin bu canım" dedi. "İstediğin şeyi yazabilirsin içine. Hikâyeler,

sırların ya da rüyaların. İstemediğin takdirde bunu kimseyle paylaşmak zorunda değilsin. Ama benimle paylaşmak istersen seni seve seve dinleyeceğimi biliyorsun. Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Birbirimizi sevdiğimiz için güçlüğün altından kalkarız biz, öyle değil mi, ha?"

Josh deftere bakarken gözleri dolmuştu, âdeta istemeye, istemeye başını salladı. Hannah sözlerinin hangisinin onu duraksamaya ittiğini bilmek isterdi. Ona söyleyebileceğine mi inanamıyordu yoksa birlikte her güçlüğü aşabileceklerine mi? Bunu bilmesinin yolu yoktu. Yapabileceği tek şey ona destek ve güven sunmak ve verdiği sözlerin boş çıkmaması için Tanrı'ya yalvarmaktı.

Oğlan defteri elinden alırken Hannah da eğilip başını öptü.

"Bunun altından kalkacağız, Josh. Ne kadar uzun sürse de Hiç önemli değil. Evde olduğun için, sana seni ne kadar sevdiğimi söyleyebildiğim için çok mutluyum." Geri çekilip yüzüne komik bir ifade vererek baktı oğlana. "Yerim seni."

Oğlanın ağzının kenarında küçük bir çekinme gülümsemesi belirdi. Eski Josh gibi. Onunla oynaşmayı ve gülmeyi seven çocuk gibi. Josh hafif bir sesle, "Önemi yok, anne" dedi.

"Olmayacak tabii. Çünkü sen büyüyüp de Super Bowl'da oynayan ünlü bir futbolcu olduğunda bile hâlâ senin annen olacağım ve yine de yiyeceğim seni."

Josh burnunu kıvırıp dikkatini not defterine çevirdi. Parmağını etiketler üzerinde dolaştırdı, her birinin adını kafasının içinde söyledi. Hepsini, Önceki Zaman'dan tanıyordu, normal bir çocuk olduğu, yaşamın basit olduğu ve en büyük sırrının Molly Higgins'i yanağından öpmek

olduğu günlerden. Önceki Zaman'a dönebilmeyi isterdi. Sırlardan hoşlanmıyordu ve sırların içinde yarattığı duyguyu hiç sevmiyordu. Ama şimdi sır saklaması gerekiyordu. Onları kimseye söyleyemezdi. Uyarılmıştı.

O da sırları hiç düşünmemeyi seçti. Yeni kalemi ve yeni Think Pad gibi şeyleri düşünecekti. Yalnızca kendisi için olan sayfalar. Yabancılarla ya da başkalarıyla paylaşmak için bir parçasıymış gibi boş sayfalar. Düşünmek ve gerçekleri saklamak için yerler. Bu fikirden hoşlanmıştı. Düşünceleri kafasının içinden çıkarıp bir daha düşünmek olmayacağı yerde saklamak.

Defterini sırt çantasına koyup odasına götürdü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ellen gözlüğünü çıkarıp makyajının bozulmasına aldırmadan, elleriyle yüzünü ovuşturdu. Makyajı çoktan çıkmıştı zaten. Zaten büroda onu görecek kimse yoktu. Temizlikçiler bile gelip gitmişlerdi. Ellen ise tam tersini yapmış, Campion'a gidip yeni işinin başına dönmüştü.

Campion'da kasabanın dışında Dustin Holloman'ı ayakkabısının bir çalışanın kamyonetinde bulunduğu Grain and Age Hizmetleri'nin park yerinde muhabirlerle cebelleşip durmuştu.

"Bu Dr. Wright'ın masum olduğu anlamına gelmez mi?"

"Gelecek haftaki duruşmayı erteleyecek misiniz?"

"Garrett Wright'ın tutuklanmadan önce zanlı bile olmadığı doğru mu?"

"Wright'ın savcılık aleyhine dava açmayı planladığı doğru mu?"

"Kamyonetin sahibi sorguya alındı mı? O da zanlılardan biri mi?"

Sorular mızraklar gibi yağıyordu üzerine. Gözleri parlak ve yırtıcı muhabirler çevresinde dört dönüyorlardı.

Park yeri kamyon tekerlekleri arasında ezilmiş, derin derin çukurlar açılmış bir buz deniziydi. Sodyum buharlı güvenlik lambalarının ışığında ortalıkta incimsi bir parıltı vardı. Binalar ve tahıl depoları fonksiyonel, karanlık ve sevimsiz varlıklarıyla ciddi bir fon oluşturmaktaydı. Bulutlar erkenden günışığını örtmüş, kar serpiştirmeye

başlamıştı. Soğuk ve acımasız rüzgârla gökyüzünden küçük ve sert taneli halinde yağıyordu.

Seyyar kriminal laboratuarı tek başına duran bir kamyonetin beş altı metre ilersinde yola çapraz olarak park edilmişti. Delil teknisyenleri portatif halojen lambaların ışında belli bir yöntem içerisinde çalışmaktaydılar.

"Acele etmiyorlar" dedi Mitch. "Bir tek kıl bile kaçırmak istemiyorlar, bu iyi ama kamyonetin sahibi hayvancılık yapıyor hep bekçi köpeğiyle seyahat edermiş. Koltuklardaki kılları çıkaralım diye sabaha kadar çalışacaklar sanırım."

Ellen yağan kara ve parlak ışıklara doğru gözlerini kısarak, "Kamyonet kimin?" diye sordu.

"Kent Hofschulte. Burada büroda çalışıyor."

"Holloman'larla bir ilgisi var mı?"

"Tanışıyorlarmış diye duydum. Ayrıntıları istersen Steiger'le konuşacaksın."

Ellen kamyonete yaklaşırken, delil teknisyenlerinden biri açık kapının önünden çekildi. Dustin Holloman'ın botu kamyonetin uzun koltuğu üzerinde, halojen ışığın altındaydı.

Ellen, Garrett Wright'ınkinden başka davaları da olduğu için büroya dönmüştü. Bitirilmesi gereken işler vardı, sonra Quentin Adler'in kendisine devrettiği iki dava hakkında bitmek tükenmek bilmeyen soruları. Ancak Ellen'in ne çalışmaya iştahı vardı ne de gelirken Subway'den aldığı hindili sandviçi yemeye. Vücudunun bütün sistemleri yakıtsızlıktan çöküyordu ama yemeği düşündükçe de midesi bulanıyordu.

Formsuzluk. Minneapolis'te çalışırken bir cinayet yerinden yemeğe gider ve düşünmezdi bile. İnsan, zihni çok şaşırtıcı bir makineydi, ihtiyacı olan savunmaları kendisi geliştirirdi. Ancak Ellen'in savunmaya ihtiyacı olduğundan bu yana çok zaman geçmişti.

Saate bakarak, "Bu gecelik paydos et artık" dedi. Dokuz olmuştu. Zavallı Harry bugünlerde hanımını pek göremiyordu. onun hiç olmazsa Otto'su vardı. Ellen'in komşusu ve köpekleri pek seven Otto Norvold, Ellen geciktiği Harry'nin ihtiyaçlarını gidermekten hiç kaçınmazdı.

Ellen önündeki dosyaları bir sıraya koydu, ertesi günün davası olan ikisiyle Wright'ınkini çantasına yerleştirdi. Sonra her zaman olduğu gibi masasının üzerini düzenlemeye koyuldu Meslek yaşantısının her zaman düzenli ve denetim altında olan tek yerinin odası olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Masasının üzerini toplayıp düzene sokmayı bir Zen bahçesini anlamsız bir biçimde tırmıklamaktan çok daha sakinleştirici buluyordu.

İşinden memnun olarak koltuğunu yerine itti, cebini eldivenlerini aradı. Aklı binanın dışına çıkmıştı bile, döndüğünden bu yana ne kadar kar yağdığını merak ediyordu On ile on beş santim tahmini yapılmıştı. Campion'dan gelirken yer yer birikintilere bile rastlamıştı.

Anahtarlarını çıkarıp çantasını omzuna attığı sırada telefon çaldı.

"Şimdi bu da nereden çıktı?" diye söylendi ama bu sıkılmıştık perdesi ardında kötü şeylerden korku vardı.

Telefonu açtı. "Ellen North."

Ses yoktu.

"Alo?"

Yeniden Pazartesi gecesini yaşıyordu. Hattın öteki ucunda biri vardı. Dün geceki telefonu hatırlayınca midesi allak bullak oldu. "Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı."

"Söyleyeceğin bir şey varsa, söyle" dedi. "Benim yapacak daha iyi şeylerim var."

Bir soluma. Uzun ve yumuşak. Sanki almaçtan çıkmış bir yılan gibi boynuna sarılıyor. "Ellen..."

Fısıltı bir düşünceydi sanki. Erkeksi. Bir tülbent kadar ince.

"Kimsiniz?"

"Geç saatlere kadar çalışıyor musun, Ellen?"

Ellen telefonu kapattı. Mitch ev telefonuna bir izleme cihazı taktırmıştı ama büro telefonlarına herhangi bir şey konulmamıştı.

Telefon direkt hattından gelmişti, numarası rehberde olmayan telefonu. Bu, telefon edenin onu tanıyan ya da haberi olmadan bürosuna gelmiş biri olduğu mu demekti? İş saati çoktan sona ermişti. Arayan rastgele mi açmıştı, yoksa binada tek ışıklı yerin onun odası olduğunu mu biliyordu?

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı...."

"Geç saatlere kadar çatışıyor musun, Ellen?"

Ellen penceresine baktı. Perdeler çekiliyse de ışık dışardan görünürdü. Perdeyi kenarından aralayıp baktı ama

dışarda geceden ve yağan kardan başka bir şey yoktu.

"Patronunun güvenlik konusunda birileriyle konuşması gerek. Bu çok hassas bir dava. Her şey olabilir...."

"Ellen... sen de muhtemel bir hedefsin..."

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..."

Elinden bırakınca perdeler cama vurdu. Ellen telefonu açıp yan binadaki şeriflik bürosunu aradı. İki yıldır bu binada hiç korkmadan çalışıyordu. Bir güvenlik memuru ihtiyacı duymamış, koridorlarda kılı bile kıpırdamadan gece karanlığında dolaşmıştı. Burada bulmaya geldiği şeylerden biri de o sakinlik duygusuydu. Deer Lake'de geceleri köpeğini göl kenarında gezdirir, yatak odasının camı açık yatar, serin rüzgâr yüzünü okşarken uyuyabilirdi. Şimdi ise kendisine arabasına kadar eşlik etmek üzere bir memur çağırıyordu.

Beş dakika sonra kapıda beliren memur Ed Qualey'di. Ellen için zaman zaman mahkemede tanıklık yapmış esaslı, sağlam bir polisti.

Birlikte loş koridorda yürürken, "Umarım seni önemli bir görevden kaldırmadım" dedi Ellen.

Qualey başını salladı. "Hayır, kaza haberlerinden başka bir şey yok. Bu gece yalnızca eğrilmiş tamponlar var. Ben hafif görevdeyim. Hokey oynarken dizimi çarpmıştım. Bu Campion'da hareket vardı herhalde?"

"Öyle."

"Eh, arabanıza kadar birini istediğiniz için sizi suçlayamam. Bugünlerde herkes biraz ürkek. İnsan ne bekleyeceğini bilemiyor artık."

"Benim bir özdeyişim vardı" dedi Ellen. "En kötüyü bekleme, en iyisini um."

Merdivenlerden inerken Qualey kaşlarını çattı. "Eh, son günlerde biri hiç yokken diğeri biraz fazlaca oldu. Yan tarafa mı park ettiniz?"

"Evet."

Giriş holünden geçerlerken ayak sesleri üç kat yüksekliğindeki mekânda çınlıyordu. Karanlık koridorlardan birinden bir çatırtı duyulunca Ellen elinde olmadan irkildi, sonra da kendini kınadı. Binada yüzyıllık çatırtılar ve iniltiler vardı her zamandan.

"Denny Enberg'e yazık oldu" dedi Qualey. "Bir savunma avukatı olarak gayet düzgün bir insandı. Herkes intihar olduğunu söylüyor."

"Görünüşte öyleydi. Bakalım adli tabiplik ne diyecek."

Ellen'in Bonneville'i, adliye otoparkındaki tek araçtı. Altmış metre kadar ilerde, şeriflik bürosuyla cezaevinin yanında sekiz on araç bir at sürüsü gibi bir arada duruyorlardı.

Otomobile yaklaşırken Ellen elini salladı. "Teşekkür ederim, Ed."

"Önemli değil. Kendinizi üşütmemeye bakın." Adam şeriflik bürosu girişine doğru yürüdü.

Ellen, uzaktan kumandanın, kapıların kilitlerini açan ve ışıkları yakan düğmesine bastı. Çevresine iki saat önce Rudy'nin özel yerine park ederken olduğundan daha dikkatli davrandı. Binaya yakın, bu pis havada yürüyüş mesafesini kısaltacak bu yeri seçmesinin aptallık olduğunu

görüyordu. Binadan uzağa, ışık altına park etmesi çok daha iyi olurdu.

Yine de binanın gölgeleri arasından kimse çıkmamıştı, arkasından dönüp sürücü kapısına geldiğinde rahatlamaya başlamıştı artık.

Bu bir anlık rahatlama, ani korku dalgasını daha da şiddetli yapmıştı. Kendini geri atarken bir çığlık boğazında tıkanıp kaldı.

Sürücü kapısının boyası kazınarak, iri harflerle yazılmış bir tek çirkin sözcük vardı: OROSPU.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Seçilen silah bir çakıydı ve sol ön lastiğe sapına kadar saplanmış bir halde bırakılmıştı.

Memur Dietz, "Bu lastik yama tutmaz artık" dedi. Lonnie Dietz, başında kötü bir takma saçı olan, elli yaşlarında bir polisti. Bu gece, başındaki taklit kürk şapkayla başı üzerinde bir sansar sürüsü taşıyormuş havası veriyordu. "Yedeğiniz var mı!"

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı...."

Memur Noga, "Bunu kimin yapmış olacağı hakkında bir fikriniz var mı, Bayan North?" diye sordu. Noogie Noga iri bir ayı boyutlarındaydı. Samoa yerlisiyken Minnesota'ya bir futbol bursuyla gelmiş ve dizinden yaralanıp da futbol yıldızı olma hayalleri suya düşünce bile orada kalmıştı.

Ellen omuzlarını silkti. "Belirli biri mi? Hayır. Ama son zamanlarda bazı garip telefonlar geliyordu."

"Wright olayıyla ilgili mi?"

Ellen başını salladı. "Aşağı inmeden önce de bir tane geldi. O yüzden Ed'den bana eşlik etmesini istedim."

"Telefon eden ne dedi?" diye kalemi defteri elinde hazır olan Noga sordu.

"Uzun bir süre konuşmadı, sonra adımı söyledi ve geç saatlere kadar çalışıp çalışmadığımı sordu."

Üç polis boş nazarlarla birbirlerine bakarken Ellen'in göğsü çaresizlikle sıkılıyordu. Aşırı tepki gösterdiğini düşün' dükleri için onları suçlayamazdı. Böyle ifadesiz bir biçimde söylendiğinde konuşmanın bütün karanlık ve huzursuzluk verici nitelikleri kayboluyordu.

"Dün sabah ikide gelen telefonda 'bütün avukatları öldürelim' dediler." Ellen ikiye ayrıldığını hissediyordu: Yarısı serinkanlı profesyonel, öteki yarısı paniğe kapılmış bir yaratık. "Hay Allah!" dedi Noga. Dennis Enberg'in gayet kanlı ünün ayrıntılarını duymayan kalmamıştı.

"Bu telefonları kimin ettiği hakkında bir fikriniz var mı?" diye Dietz sordu.

"Sesi tanıyamam. Çok yumuşak ve belirsiz. Kadın ya da erkek olduğunu bile söyleyemem."

"Ve sizi kimse doğrudan doğruya tehdit etmedi, öyle mi?" diye Qualey sordu.

"Garrett Wright'a dava açmış olmamın mutsuz ettiği pek çok kişi varsa da hiçbiri yüzüme karşı açıkça bir tehdit savurmadı."

Ellen kafasının içinde bir yapboz oyununun parçaları gibi geçip duran yüzleri Noga'ya saydı. Wright kefaletle salıverilmişti ama kendisi böyle budalaca bir şeye asla kalkışmazdı ve Costello'nun onun gözünün önünden uzaklaşmasına izin vereceğini hiç sanmıyordu. Sonra Todd Childs ve Christopher Priest vardı. Karen Wright. Grabko'nun kefalet kararı için kendisini suçlayan Paul Kirkwood. Adliyenin önünde Wright'ın davasını benimseyen öğrenciler.

Bilimkurgu Kovboyları'yla karşılaşmasını hatırlıyordu. "Hey, sen o savcı orospusu musun.." Savcı orospusu...

OROSPU. Tyrell'ın nefretle parıldayan gözlerini, öfkeli yüzünü hâlâ görebiliyordu.

Ama Kovboyları öyle rastgele suçlamak istemiyordu. Programın bütün amacı bu gençlerin üretken birer yurttaş olabileceklerini göstermekti. Ancak kendisi sistemin içinde çalışmıştı ve bu çocukların nasıl bir şiddete dönebileceklerini iyi bilirdi. Onların arasında vicdan diye bir şeye sahip olmayanları, kimseye ya da hiçbir şeye saygı duymayanları çok görmüştü.

"Program basın tarafından çok tutuldu" dedi

Dietz burnunu çekip karlar arasına okkalı bir küfür savurdu. "Kim ne derse desin. Hepsi de kentli serseriler. Bir o rap müzik ile nasıl bağrıştıklarını duymadınız mı? Bizim o başbelalarına ihtiyacımız yok. Kent sokaklarında dolaşırken can korkusu yaşamak istersem Minneapolis'e gidip karanlık bastıktan sonra Lake Sokağı'nda dolaşmaya çıkarım."

"Biz bir araştırırız, Bayan North" dedi Noga.

Çömelip arabaya verilen hasarın bir iki poz Polaroid resmini çekti, henüz açığa çıkmayan kartları parkasının cebine attı.

.Ellen arabasının kapısına kazman yazıya bakıyordu Öldürecek kadar keskin bir çakıyla kazınmış öfkeli bir sözcük Lastikten çıkan çakının sapı yerini bulamamış bir ünlem işaretini andırıyordu. Binadan tek başına çıkıp da bunu yapan işbaşında yakalasaydı başına gelecekleri düşünerek ürperdi.

"O lastiği değiştirmek gerekecek" dedi Dietz. "Bu gece olmaz. Evinize götürmemizi ister misiniz?"

"Ben onu götürürüm, memur bey."

Ellen sesi duyunca irkildi. Omuzlarını kamburlaştırma kalkık yakalarının içinde büzülmüş olan Brooks hemen arkasında duruyordu.

"Senin burada ne işin var?"

Kadının sesindeki canı sıkılmışlık Jay'in aynı soruyu kendi kendine sormasını engellemedi. Okuyacak ve sıraya koyacak notları, Garrett Wright ile Todd Childs'ın geçmiş yaşamlarını kurcalamak için edeceği telefonları vardı. Ve bir kar fırtınası ortasında duracağı yerde evinde o gün aldığı şömine aletlerini kullanması çok daha akıllıca olurdu. Ama oradaydı işte.

"Telsizde çağrıyı duydum" dedi. İçinden bir ürperti dolaşmıştı. Bunun adrenalin olduğunu, yeni bir ipucundan bir görüş, açısından kaynaklandığını söylemeye çalışmıştı kendi kendine. Sonra uçaktan ineli beri henüz ısınmamış olmasına yormuştu. Sonra bir davaya inandığı için mücadele eden onun yükü altında cesaretle ve zarafetle dimdik duran Ellen'i düşünmüştü. Görevini yaptığı için mağdur edilen Ellen. Tek başına bilen.

Her ne kadar kadın onu istemiyordu.

Ellen yan gözle baktı erkeğe. "Ve basit bir vandallık lavını kontrol etmekten başka yapacak işin yok muydu?"

Brooks lastikten yükselen çakıya anlamlı bir bakış atarak, "Bu bana pek basit görünmüyor, Savcı Hanım" dedi.

Ellen'in öfkesi çakının üzerine takılıp kalan gözlerindeki korku parıltısını saklayamıyordu. Bir yanıt bulamaması da gerçeği dile getiriyordu zaten. Korkuyordu, hepsi o kadar işte. Bir söz düellosunda kendini pekâlâ savunabilirdi, ama iş gerçeğe gelip dayandı mı o bambaşka bir şeydi.

Noga Ellen'den Jay'e, sonra yine Ellen'e baktı. "Bayan North?"

Ellen çakıya bakarken dizleri tutmaz olmuştu. "Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..." Dennis Enberg'in cesedi, çürük bir karpuz gibi parçalanmış kafası.... "Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..." Garrett Wright serbest... Dustin Holloman'ın kendileriyle alay için bırakılmış küçük botu... OROSPU... OROSPU... "Yapacağımız tek şey bütün avukatları öldürmek olmalı...."

Brooks öne çıkıp kolunu arkadaşça kadının omuzlarına attı. "Yürü haydi. Sana önce sıcak bir kahve içirelim."

"Bak bu iyi olurdu" dediğini duydu Ellen. İçindeki profesyonel hâlâ çalışmak için çabalıyor, hâlâ bu çılgınlığı denetim altına alabilirmiş gibi davranıyordu.

"Biz buradaki işi bitiririz, Bayan North" dedi Noga. "Bir şey bulunca da size hemen haber veririz." Jay'e dönüp çekingen bir gülümsemeyle elini uzattı. "Memnun oldum, Bay Brooks. Romanlarınızdan gerçekten büyük keyif alırım."

"Teşekkür ederim, Bay Noga. Size bir şey söyleyeyim Emniyetten birinden bunu duymak çok mutluluk veren bir şeydir."

Dietz not defterini uzattı. "Bir imza rica edebilir Twist of Fate en sevdiğim kitabınızdı."

"Teşekkür ederim. Duydun mu, Ellen?" Jay kâğıda imza attı. "Bu beyler yazdıklarımdan bayağı zevk alıyorlar."

"Zevkler ve renkler tartışılmaz" diye söylendi Ellen.

"Haydi bakalım, Bayan North" dedi Brooks. Eldivenli elini kadının omzuna koydu. "Sizi ısıtacak yeri biliyorum." Cherokee arabasına giderlerken de çapkınca baktı kadına. "Ne kadar centilmen olduğumu görüyorsun ya. Bu işin adamı olduğumu da söyleyebilirim."

"Söyledin ya."

"Ancak zayıf bir kadından yararlanmaya kalkışmayacak kadar iyi yetiştirildim ben."

"Öyle olsun." Ellen yeni bir titreme nöbetine karşı direndi. Dikkatini bir yere toplaması gerekiyordu. O da dikkatini Brooks üzerinde yoğunlaştırarak öfkesinin kendisini ısıtıp kafasını toplamasına yardım edeceğini umdu. "İstediğin hikâyeyi elde etmek için senin annenden bile yararlanacağına bahse girerdim."

"Beni yaralıyorsun, Ellen. Ben seni en ihtiyacın olduğu anda kurtarıyorum ve sen benim amaçlarımı lekeliyorsun."

"Amaçlarını açıkça belli ettin" dedi Ellen erkeğin yardımıyla cipin yolcu koltuğuna çıkarken. "Senin sözlerini tekrarlayayım istersen: 'Ben buraya hikâye elde etmeye geldim. İstediğimin peşinden gider ve onu elde ederim.'"

"Kusursuz bir belleğin varmış. Hukuk Fakültesi'ndeyken arkadaşların senden nefret ederlerdi herhalde." Brooks aracın arkasından dolanıp direksiyona geçti. "Benim geldiğim yerde insanlar takdir etmiyor olsalar bile en azından rol yapıp teşekkür ederler."

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yoktu" dedi Ellen. "Kendi başımın çaresine bakmayı bilirim."

"Her gün bıçaklı manyaklarla karşılaşıyorsun demek?"

"Ben kimseyle karşılaşmadım."

"Eh, gece daha çok genç."

Brooks, Cherokee'yi vitese taktı, park yerinden çıkmak için bir U dönüşü yaptı. Isıtıcısı sonuna kadar açılmıştı. Silecekler son hızla savuruyorlardı sürekli yağan kan. Sokak, üzerinde tekerlek izleri olan geniş beyaz bir kurdeleye dönmüştü.

Ellen camdan bakarken şömine önünde iyi bir kitap ve bir fincan sıcak kakao ile kıvrılmayı düşündü; Garrett Wright ile meçhul ortağı olmasaydı yapacağı buydu işte. Oysa şimdi bütün gece Costello ile savaşa hazırlanacaktı. Garrett Wright gibi bir adamın neden çocuk kaçıracağı ve bir kasaba halkını korku içinde yaşatacağını açıklayacak bir kuram bulabilmek için gerçekleri bir araya getirmekle geçirilecek bir gece daha. Giderek yükselen bir saman yığını bilgi içinde Wright'ın suçortağının kim olabileceğini arayarak geçirilecek bir gece. Ve kendisine telefonla işkence edenin kim olabileceğini düşünerek.

İkisi aynı insan olabilir miydi? Denny Enberg'i onlar mı öldürmüştü? Kendisini de öldürmeye kalkışacaklar mıydı?

OROSPU.

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..."

Sanki çevresi sarılmış da bütün cephelerde birden çarpışıyor gibiydi. Sırtını kapıya dayayıp sözde kurtarıcısına baktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Ayakaltı olmayan sakin bir yere. Senin evine. Benim evime giderdik ama konuklar evde mobilya olmadığını

görünce rahatsız oluyorlar."

"Nerede kalıyorsun?"

"Ryan's Bay'de bir ev kiraladım."

"Ryan's Bay mi? Josh'un ceketi orada bulunmuştu."

"Bir rastlantı. Doğru söylüyorum."

"Bay Brooks, herhalde suçlu olduğunuz pek çok şey var ama sizi olası suçortakları listesinden çekinmeden çıkartabilirim sanırım."

"Öyle bir liste mi var?"

"Sözgelimi."

"Anladım, kuramların var. Hoş, benim de bir iki tane kuramım var da."

Brooks motora gaz vererek Ellen'in evinin önündeki hafif yokuşa sürdü aracı.

Ellen karanlık eve bakarken içeriye yalnız girme korkusuna kapıldı. "Teşekkür ederim" dedi. Ancak Brooks aracın önünden dolaşıp kapısını açamadan yere atladı.

Erkek kapısının anahtarlarını elinden alırken, "O kadar da çaresiz değilim" dedi. Çantasını almak için uzandığında kolunu geri çekti.

"Hayır, çaresiz değilsin. Ama lanet bir hedefsin." Brooks öne düşüp karlar içinde yürüdü. "Arkadaşın Enberg bu gece bir baş kısalmış olarak mermer bir masada yatıyor. Biri arabana yazılar kazıyıp sana bir çakı bırakıyor. Eğer bu eve tek başına girmene izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Seni koruyucu rolüne kimin atadığını söyler misin?" diyen Ellen kapıdan içeri girip antrede çizmelerini çıkarttı.

"Hiç kimse. Ben canımın istediğini yaparım."

"Eh, bu da benim hoşuma gitmiyor."

"Bu olay hakkında hiçbir şey benim hoşuma gitmiyor. Brooks çizmelerini ve parkasını çıkardı.

Erkek ışıkları yakıp şömineyi yakarken Ellen bir kenarda bekledi.

"Sen talihlisin" dedi. "Uzaklaşıp gidebilirsin. Senin için yalnızca bir hikâye. Ve ne yazık ki dünyada hikâyeden bol şey yok."

"Ben bir yere gitmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü benim şahsen hoşuma gitmeyen bir şey, çok esaslı bir kitap olabilir."

"O kadar olay içinde neden bunu seçtin?"

Adamın alevlere bakan yüzü okunamayan bir maskeydi, bir göz kırpması ve bir gülümsemeyle bütün kapıları açan o insandan eser yoktu artık.

"Benim de kendime göre nedenlerim var."

"Ve bunlar..."

"Seni ilgilendirmez."

"Aman ne güzel. Başkalarının yaşamına gir, acılarını romanlaştır, para için sat ama senin kendi yaşamın yasak

bölge, öyle mi?"

"Evet" diyen Brooks kadına doğru yürüdü. "Pek çok şeyden suçlu olabilirim ama bunlardan hiçbiri yasalara aykırı değil. Böylece de özel yaşamım özeldir."

"Ne kadar elverişli bir çifte standart bu."

Brooks kadının sesindeki alayı duymazdan gelerek kolunu tuttu. "Ateşin yanına gel. Isınmaya ihtiyacın var. Buzdolabına girmiş tüysüz bir köpek gibi titriyorsun."

Ellen'i tutup şöminenin başına götürdü, çoraplı ayağıyla bir tabureyi ateşin önüne çekti.

"Otur." Eliyle omzuna bastırdı. "İçkin var mı?"

"Yemek odasında, dolapta. Şimdi getiririm."

"Sen yerinde oturacaksın."

Ellen omzunu silkerek adamın elinden kurtuldu. "Evime girip bana emirler yağdırmana hiç ihtiyacım yok, Brooks. Zaten berbat bir gün geçirdim. Bir de sen..."

Arkasındaki sehpanın üzerinde duran telefon çaldı. Ellen dönüp ahizeye bakarken o pek az olan cesareti de gitmiş, yerine soğuk ve kaskatı bir korkuya bırakmıştı. Nefret ediyordu telefondan. Bir telefon çalması gibi basit bir şey evini kutsallığını yok etmişti.

"Uzan ve birine dokun."

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..."

"Ellen?" Jay önüne geçip gözlerinin içine bakmak için hafifçe eğildi. "Ellen, telefonu açmayacak mısın?"

Ellen yanıt veremeden telesekreter devreye girdi. bir kadın sesi, hoş ama kaygılı.

"Ellen, ben annen. Nasıl olduğunu merak ettik. Kefaletin indirildiğini duyduk. Baban çok üzülmemeni, oyunun daha sona ermediğini söylüyor. Eve gelince bizi ara, yavrum. Doğum gününde bir arada olmak istiyoruz."

Anababası nasıl olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Yorgundu, üzgündü ve kendi telefonunu açamayacak kadar korkuyordu.

"Bu o... o kadar yanlış ki!" diye mırıldandı. Gözlerini kapayarak yaşları önlemeye çalıştı. Ağlayamazdı. Oyun daha sona ermemişti.

Bunun bir oyun olduğunu söyledi.

Oyun. Ortaya atılmış yaşamlarla, ruhlarla, geleceklerle ve mesleklerle bir oyun. Kuralı ve sınırı olmayan, oyuncuları bilinmeyen, gizli gündemleri olan bir oyun.

Jay kadının kendi kendiyle mücadelesini izliyordu. Ve üzülüyordu kadın, çok sert mücadele ediyor, her şeyi içine atıyordu. Kendi herhangi bir şeye inanmaktan vazgeçmişken, mücadelelerden kaçmışken, kalbinin etkilenmesine izin vermezken... ama bu kadının ağlaması bunları aşıyordu şimdi aklin varsa buradan çekip giderdin, Brooks.

Oysa aksine kadına uzandı, kollarını dolayıp başını omuzuna dayadı. Ellen her hareketine karşı çıkıyor, bir kütük gibi kaskatı duruyordu. Brooks başını eğerek yanağını kadının alnına sürttü.

"Tamam" diye fısıldadı. "Fırtınada bir liman yalnızca. Haydi yasla başını ve ağla. Bunun kayıtdışı kalacağına söz

veriyorum."

Kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, Brooks'un gömleği ıslanmıştı. Ellen sıkılı yumruğunu göğsüne dayamıştı ama erkeği itmeye çalışmıyordu. Jay kollarını kadının ince omuzlarına sardı ve uzun zamandır ilk kez bir koruma duygusu hissetti. Kadın ondan korunmaya çalışmak için elinden geleni yaparken o ise onu korumak istiyordu. Kadın ona güvenmiyordu ve güvenmemek için de her nedeni vardı.

Sen sersemin birisin, Brooks.

Kadının yaşamından şöyle bir geçen bir gözlemciden başka bir şey değildi. Öyle olmaktan hoşlanırdı zaten. Bir olaydan diğerine gölge gibi kayış, gözetleme, özümseme, yorumlama ve fazla etkilenmeden uzaklaşma, kalbine asla katılma izni vermeden. En akıllıcası, en güvenlisi ve en kolayı buydu. O yüzden canlı olaylardan uzak durur, fiziki ve duygusal fırtınalar geçtikten sonra ortaya çıkmayı yeğlerdi. Bir leş kargası gibi.

Ama şimdi kollan arasında bir savcıyı tutuyordu ve kafasının bir köşesi koridorun ucunda olması gereken yatak odasına doğru yönelmekteydi.

Hem aptal hem de namussuz.

Ama suçlamalar onu önleyemiyordu. Kadının o hafif kokusunu içine çekmekten ya da. başını hafifçe döndürerek dudaklarıyla şakağının o hassas derisine dokunmaktan kendini alamıyordu. İçinde kabaran sıcaklık, bu temas için duyduğu açlık yalnızca kısmen cinseldi ve bu kucaklaşmaktan kimin daha büyük bir huzur aldığını merak ediyordu. Sanki insan teması için açlık hissediyordu ve bu perhizin hem inkâr hem de savunma olduğunu bildiğini hissediyordu.

Sen ne zavallısın, Brooks...

Zavallı ve yalnız.

İhtiyaç içindeki sesi bastırdı. Kadının gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını öptü. Yumuşacık ve titrek ağzını öptü. Dudakları dudakları üzerinde ağır ağır, şehvetle dolaştı. Arada duraksayarak, almaya cesaret edebildiğinden fazlasına ihtiyaç duyarak. Hava gibi su gibi ihtiyacı vardı onun o taze tadına. Ağzı altında ağzı açılınca onun soluğunu içine çekti, kendi soluğunu ona verdi. Dilinin ucuyla alt dudağının o yumuşak dolgunluğunu okşadı, sonra ağzının o saten sıcaklığında da derinlere uzandı. Bir elini başının altına yerleştirmiş, ipek gibi saçlarını okşuyordu. Diğer elinin parmakları yüzünün çizgileri üzerinde dolaşıyor, başparmağı ağzının kenarını yokluyordu Ellen'in içinden hafif bir arzu mırıltısı yükselince Brooks'un içindeki ihtiyaç birden alevlendi.

İhtiyaç. Sıcak ve parlak ihtiyaç. Bu Ellen'i şaşırtmışsa da, umutsuzlukla, sımsıkı sarılmıştı ona. Bunun alternatifi korku ve zayıflıktı. O anın her şeyini aynı anda özümsüyor gibiydi; Erkeğin kendi ağzı üzerindeki sıcak ve ıslak ağzı; karanlık ve erotik tadı; dilinin diline teması, arayarak, sokup çıkarak, yüksek temposunu taklit ederek. Brooks kadını kendisine biraz daha yaklaştırdı, elini sırtından aşağı kaydırdı, kalçasını kasıklarına bastırarak ona kendi sıcaklığını, kendi ihtiyacını, kendi sertliğini hissettirdi.

Yaptığı şeyin çılgınlığını aniden farkeden Ellen başı çevirdi.

Soluk soluğa, "Yapamam" dedi. "Seninle ilişkiye giremem. Tanrım..." Kendisini öpmesine, kendisine dokunmasına izin verdiği için sersemlemiş bir tavırla başını salladı.

Öpüşmenin kendisine hissettirdiği şeylerle sersemlemişti, "Bu gerçekten çok kötü bir fikir. Ben düşünüyorum ki... "

"Zaten senin sorunun bu" dedi Brooks tehlikeli bir ses tavırla, "Çok fazla düşünüyorsun."

Kadının çenesini avucunun içine alıp yüzünü kendisine çevirdi ve dudaklarını uzattı. Ama o an kaybolmuştu, öpüşme duygusuz ve hareketsizdi. Brooks gözlerini açınca Ellen'in gri gözlerinin yüzüne çevrili olduğunu gördü.

Erkeğin yüzündeki duygu ifadesi Ellen'in soluğunun kesilmesine neden olmuştu. Bir anlık bir şeydi bu. Istırap ve acı. Onu her anladığını sandığı anda adam aniden değişiveriyordu. Onu geçici olarak düşünmek en iyisiydi ama yine de çeşitli katmanları, gölgeleri vardı ve bunlar daha derinine bakması için kendisini ayartıyordu. Ancak bir ilişkiye giremezdi. Zaten boğazına kadar çamura batmış durumdaydı.

Brooks daha kısık ve daha kaba bir sesle, "O içkiyi alayım" dedi.

Dönüp oturma odasına gitti, içki dolabından dolu Glenlivet şişesini çıkardı. Ellen erkeğin hareketlerini, yüzündeki o karanlık bakışı izliyor, neler olduğunu düşünüyordu. Gerçek Jay Butler Brooks hangisiydi?

O yola girme, Ellen...

Uyarı, yemek odasının iki basamağını çıkarken geldi. Brooks viskiyi kısa ve geniş kadehlere dolduruyordu.

Ellen erkeğin yanından geçerek, "Harry'ye bakmam gerek" dedi.

Mutfaktan çamaşırlığa geçti. Kocaman köpek onu sevinçle karşıladı. Ellen hayvanı gününün çoğunu geçirdiği çitle çevrili arka bahçeye çıkardı, bir an kapı önünde durup diri gece havasını içine çekti. Kar hâlâ yağıyordu.

Harry işini bitirdi, taze karların heyecanıyla bahçede coşmaya başladı. Ellen hayvanın oynamasına ses çıkarmadı sonra ıslak ıslak gelip de yatağındaki köşeden kovulduğundan ikisinin de pişman olacaklarını biliyordu.

Oturma odasına döndüğünde ceketini çıkarıp dolaba astı, sırtını ateşe vermiş, bir elinde viski kadehi, diğerini panlonunun cebine sokmuş, onu izliyordu. Ellen onun bakışlarının rahatsızlığı altında kadehini sehpanın üzerinden alıp yudumladı.

Kanepenin bir köşesine yerleşerek, "Epey yoğun bir gündü" dedi. Bacaklarını altına alırken eteğinin açılmamasına dikkat etti.

"Neden telefonu açmadın?" diye sordu Jay. Sesi normaldi ama o masmavi gözler bir çift lazer ışınıydı sanki.

Ellen vereceği yanıtı düşündü. İlk aklına gelen telefonları sır olarak saklamak ve böylece yeni bir reklam dalgasından kurtulmuş olmaktı. Kuşkusuz, Brooks bunu basına sızdırmak isteyecek değildi. O buraya kendi özel amaçları için gelmişti. Verilen sırları kıskançlıkla koruyacağından emindi. Ve kendisine söylemediği takdirde araştıracaktı.

Önemsemeyen bir tavırla, "Bir tehdit telefonu geldi" dedi. "Sinirlerim şu anda bir yenisiyle uğraşamayacak kadar yıpranmış durumda."

Yarım bir gerçek, diye düşündü Jay. Yalandan daha iyi. Güvenden daha az. Bundan fazlasını da bekleyemezdi.

"Enberg'in sekreteri bana onun da tehdit telefonları aldığını söylemişti. Sence aralarında bir ilişki var mı?"

"Olmaması gerekir. Karşıt uçlardaydık."

"Bu senin görüş açına bağlı. Benim görüşüme göre Denny zaten pes etmek üzereydi."

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..."

Ellen bakışlarını erkekten uzaklaştırıp ateşe dikerken kadehi tutan parmakları kasıldı. Dennis'e telefonlar gelmişti ve şimdi de Dennis ölmüştü. Ona da telefonlar geliyordu ve şöminedeki alevlerde arabasının lastiğindeki çakıyı ve boyasına kazınmış yazıyı görebiliyordu. Orospu.

"Söylentilere göre Enberg'in o tetiği çekmesine yardım edenler olduğuna inanıyormuşsun." Brooks kadının tepkisini giderken gözlerini kıstı.

"Onu nereden duydun?"

"Oradan buradan."

"Eğer bu olayda bir sızıntı varsa..."

"Bana kimse söylemiş değil. Büronda bir köstebeğim yok, eğer derdin buysa. Burası küçük bir kasaba, Ellen. İnsanlar konuşmayı seviyorlar. Ben de dinlemeyi bilirim."

"Ben paranoyak değilim" dedi Ellen kendini savunurcasına. "Çürümüşlüğün coğrafi bir ayrımı yoktur. Bir hafta önce Şerif Steiger seks karşılığında bilgi dağıtıyordu."

Brooks şaşmış gibi yaparken o korsan gülümsemesi yüzüne geri dönmüştü. "Müstehcen bir şey mi

öneriyorsunuz yoksa, Bayan North?"

"Onu ancak rüyalarında görürsün."

"Mmm... ne güzel olurdu." Erkeğin bakışları Ellen'in bacaklarını okşadı.

Brooks ateşten uzaklaşırken gözlerini kadının gözlerinden ayırmadı. Bir kere daha çapkın rolündeydi, şehvetli erkek kedi, ayartma ustası.

"Mesele şu ki" diye söze başladı Ellen.

"Mesele şu ki, ben bilgiye para vermem. Ne para ne de başka bir şey." Brooks kadının yanına oturdu. Sert ve adaleli baldırını kadının çıplak ayağına sürtündü. "Ve şimdiye kadar bu konuda gürültü çıkaran yalnızca Paul Kirkwood oldu."

"Paul senden para mı istedi?" Ellen şaşırmıştı. "Eh... Josh içindir herhalde."

Brooks başını salladı. "Ben Paul'ün önce Paul'ü düşündüğü izlenimine kapıldım. Oğlu dahil dünya arkasında kuyruk olabilir."

Ellen zorlama bir tarafsızlıkla, "Ağır bir baskı altında," dedi.

Brooks bundan kuşkulu olduğunu belirtirken gömlek cebindeki paketten bir sigara çıkardı. Ellen sigarayı parmakları arasından alıp kaşlarını çatmasına aldırmadan sehpanın erişemeyeceği kadar uzağına koydu.

"Bir süre için o da zanlıydı" dedi. "Ama artık değil."

"Aleyhinde delil yok." Ellen bir yandan da Josh'un gece getirildiği geceyi düşünüyordu. Paul saatlerce bir yerde bulunamamış, sonra hastaneye öfkeden parlamış bir halde gelmişti Mitch daha sonra Josh'un babasını gördüğünde gösterdiği tepkiyi anlatmıştı.

"Sonra o kamyonet olayı vardı" dedi Brooks. "Ondan da bir şey çıkmadı."

Wilhelm, Paul ile Wright arasında bağlantı arıyordu. Birkaç gün önce kuşkularını Kirkwood'a yöneltmişti ama ondan sonra bir ses çıkmamıştı. Ellen onun izlerin peşinden gidip gitmediğini ya da dikkatini başka olaylara mı vermiş olduğunu merak etti.

Brooks kadını kirpikleri arasından süzerek, "Ya Todd Childs?" diye sordu.

Ellen omuzlarını silkti. "Duruşmada ifade vermesi için ilam çıkartacağız. Hoşuna gitmiyor ama ne yapalım ki yaşam o kadar basit değil."

"Belki de senden intikam almak istemiştir."

"Böylesine bir öfke patlamasını yaratacak enerjiyi bulacağını pek sanmam."

"Orospunun biridir o." Jay, Ellen'in basınla konuşmasını izlerken Todd Childs'ın sesini duyuyor, gözlerindeki öfkeyi görüyordu.

"Öfke kimyasal yollarla da uyandırılır. Onun da bunları bildiğini tahmin edebilirim. Bu sabah Todd'la aranda nasıl bir konuşma geçti." Brooks içkisinden bir yudum daha alarak kadına baktı.

"Beni ürkütecek kadar kısa diyebilirim."

"Bir bu eksikti. Şimdi de tanıklarımla uğraşmaya başladın demek!" Ellen ayaklarını yere indirdi, dirseklerini dizlerine dayadı, yüzünü avuçları içine aldı.

"Ben senin tanığınla uğraşmıyordum. İstediğim kimseyle konuşabilirim. Ben sade bir yurttaşım."

"Eyalet başsavcısıyla sıkı fıkı olan ve evimin önünde arabasını park eden sade bir yurttaş, ha?"

Ellen kalkıp pencereden dışarda gazeteci var mı diye bakmak isterdi. Mitch ile Megan'ın yarattığı hiç istenmeyen reklam daha belleklerde tazeydi. Bu ilişki dolaylı yoldan Megan'ın görevine mal olmuştu ve Megan ile Mitch aynı taraftandılar. Jay Butler Brooks'un evinde bulunmasının sonuçlarının ne olacağını düşününce ürperdi. Adam özel bilgi peşindeydi. Ve o da bu davanın savcısıydı.

Dönüp adama baktı. "Yaşamımın daha karmaşık bir hale gelmesini istemiyorum" dedi.

Karmaşıklık. Dava. Brooks'un olaya karışması. Hoşlansa da hoşlanmasa da aralarında beliren kıvılcım. Ve Brooks buraya kendi yaşamının karmaşasından kaçmak için gelmiş ve bir başkasının yaşamını karmakarışık etmişti. Ve Ellen, Deer Lake'e Minneapolis'teki yaşamının karmaşasından kaçmak için gelmişti ve şimdi kendini bir çılgının ördüğü ağın ortasında buluvermişti.

Brooks, Ellen'e baktı. Şöminenin ışığı arkadan vurunca saçları altın rengindeydi. Engeller indirilmişti. O anı, kendisine avantaja döndürebilirdi. Onun yerine viskisinin son damlasını da içip kadehi bıraktı.

"Hayır" dedi. "Senin biraz uzaklaşman gerek. Davadan. Bana anneni anlat."

"Annemi mi?"

"Seni doğuran kadın. Az önce nasıl olduğunu sormak için telefon eden kadın."

Ellen'in kaşları kuşkuyla çatıldı. "Neden?"

Brooks başını kanepenin arkasına dayadı, gözlerini yuvarladı. "Seni sevdiği için aradığını tahmin edebilirim ama bu yalnızca bir tahmin olur. Eğer neden sorduğumu soruyorsan buna konuşmak denilir, sohbet etmek yani. Eğer beni ille meraklı biri gibi görmek istiyorsan, geçmişin hakkında bilgi edinmeye çalışmak da diyebilirsin."

İşte onun sorunu da bu, diye düşündü Ellen: Hangi tanımın uyduğunu söylemeye olanak yoktu.

"Annem avukattır" dedi. "Babam da. Ve kızkardeşim Jill Vergi hukuku."

"Demek bir avukat yuvası, ha? Sen de beyaz kuzu."'

Bu terim hoş bir sürpriz olmuştu. Babası hep gözlerinde bir gurur parıltısıyla ona beyaz kuzu derdi.

"Babam benim gerilemekte olan North adalet genini aldığımı söyler. Onun dedesi eski sınır günlerinde gezici yargıçmış. Darağacı North derlermiş kendisine."

Jay güldü. Ellen bu konu değiştirmekten memnun olarak rahatlamıştı. Adamın amacı ne olursa olsun ona minnettardı Zırhlarını az bir süre için de olsa indirmeye ihtiyacı vardı Erkeğe dönerek bir kere daha kanepenin köşesine yerleşti.

"Her neyse, benim de yetiştiğim Edina'da gayet iyi bir işleri var."

"Ve birbirinize çok yakınsınız."

"Öyle" diye kendi kendine gülümsedi Ellen.

Başını kaldırınca Brooks'un gözlerinde hüzünlü bir şeye rastladı. Ama erkek bir anda örtüverdi bunu.

"Sen de bir avukat ailesinden geliyorsun" dedi Ellen.

Jay kadına doğru eğildi. "Ama ben kara kuzuyum."

"Hiç şaşmadım. Sen de avukatlık yaptın. Neden aile jetinde değildin?"

"Ben kendi yolumu çizerim. Kendi kurallarımı koyarım. Ben bir Güneyli bukuk şirketi için çok asi sayılırdım."

"Bu senin fikrin mi, onların mı?"

Jay kadının bakışlarındaki delicilikten hoşlanmayarak gözlerini kıstı. "Biz senden söz ediyorduk."

"Şimdi de senden söz ediyoruz. Yoksa bu bir sorun mu yaratıyor, Bay Brooks?"

"Ooo, hileli soru." Jay gülerek başını arkaya attı. "Seni çapraz sorguda görmeyi nasıl bekliyorum bilemezsin. Seni ilk gördüğümde ne düşündüm, biliyor musun? Kendi kendime söyle dedim: Jay, bu ufak tefek kadın tungsten çeliği kadar sert ve serinkanlı. Burada ne işi var bunun?"

"Soruldu ve yanıtlandı."

"Kaçamağa başvuruyor gibisin."

"Hayır. Yalnızca söyleyecek başka bir şey yok."

"O zaman Minneapolis'ten ayrılmanın Art Fitzpatrick'in tecavüz davasıyla bir ilgisi yok."

Zırhlar yine yükseldi. "Onu sormak da nereden aklına , geldi?"

"Oradaki önemli davalarının sonuncusuydu o."

"Başka suçların bir sürü mağduru seninle aynı fikirde olmayabilir. Fitzpatrick'ten sonra da pek çok davam oldu."

"Ama hiçbiri onun kadar yüksek profilli değildi. Çirkin bir suçla suçlanan önemli bir işadamı. O davayı kaybetmenin , seni yıktığını herkes biliyor."

'Bir ırz düşmanı serbest kalmıştı. Elbette ki mutsuzdum. Ancak ben Fitzpatrick davasında birinci savcı değildim. Dava Eve Larsen'indi. Ben onun vekiliydim. Bu bilgileri neden ve nasıl araştırdığını sorabilir miyim?" Firzpatrick davası hakkında ne biliyordu? Costello ile ilişkisini biliyor muydu? Ya Costello'nun Fitzpatrick ile bağlantısını?

"Bu benim işim" dedi Jay. "Beni tembel, kendi romanlarının kurgusunu yaratmayacak kadar hayalgücünden yoksun bulduğunu biliyorum. Sence ben bir olaya ortasından dalar ve gazete kupürlerini biriktiririm. Ama her iyi gazeteci gibi ben de ev ödevlerimi yaparım, Ellen."

"O zaman neden Wright üzerinde çalışmıyorsun? Bu adamın nasıl bir canavar olduğunu ortaya çıkarmak varken neden benim sıkıcı geçmişimle uğraşıyorsun? Aslında bayağı bir iyilik yapabilirsin."

"Yani davayla uğraşmamı istiyorsun ama Savcılıktan yana olursam, öyle mi?"

"Seni benim büromla ilişkilendirdikleri anda davam düşer. Teşekkür ederim, istemem. Ben yalnızca bu işte paradan başka şeyler de istediğini düşünmek istedim."

"Ne gibi?"

"Adalet."

"O senin işin, Savcı Hanım. Ben yalnızca bir gözlemciyim."

"Ve bu mazeret seni bütün sorumluluklarından, insanlığından, merhametinden ve duygularından kurtarıyor mu? Josh'a, anababasına bakarken hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Çok şey hissediyordu. Acıma, merhamet, sempati... talih, şaşkınlık. Buraya kendi yakıcı kayıp duygusundan kaçmak için gelmişti. Daha fazlasını kaybetmiş insanları görmeye ve böylece kendini aynı zamanda hem avutup hem cezalandırmaya gelmişti.

"Sen benim neler hissettiğimi bilemezsin" dedi sakin bir sesle.

"Ve sen de bana söylemeyeceksin."

"Bu gece olmaz." Brooks kadını yanına çekip gözlerini bakmak için başını eğdi. "Neden benimle yatmıyorsun, sana korkudan başka her şeyi vaat edebilirim."

Ellen adamın bu küstahlığına gülümsediğini farkedince şaşırdı.

"Siz diğer bir sürü şey yanında ıslah olmaz bir insansınız, Bay Brooks." diye fısıldadı.

Adamı kapıya kadar geçirdi. Brooks botlarını, parkasını giydi.

"Bu kadar giyinme soyunma arasında bu eyalette insanların nasıl yaşadığını anlayamadım" dedi. "Ne kadar çok iş bu."

"Kış, doğanın zayıf yüreklileri ayıklama yoludur. Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"Kapında bir polis oturuyor olmalıydı."

Ellen başını salladı. "Bütün bu olup bitenlerin arasında bebek bakıcılığına ayıracak adamımız yok. Mahallede dolaşan bir devriye arabası var, telefonum da dinleniyor. Harry de var. Biri içeri girerse yere devirir ve yardım gelene kadar suratını yalar."

Brooks sırıtarak, "Ben sabaha kadar kalabilirdim" dedi. . "Sanmıyorum."

Brooks parmağını kadının çenesinin altına dayadı. "Dediğim gibi, sen çok düşünüyorsun."

Ellen erkeğin onu öpeceğini sanarak soluğunu tuttu. Yarı yarıya da bunu yapacağını umuyordu. Ama Brooks dönüp dışarı çıktı. Ve Ellen kendi kendine, aptallık yaptığını söyleyebilmek için tek başına kalıverdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cuma sabahı geldiğinde Tabiat Ana Güney Minnesota'ya beş santim kar bırakmış ve Saskatchewan'dan inen rüzgar kan görüş mesafesinin iki yüz metre olduğu bir buluta çevirmişti. Dayanılır gibi olan ısı şiddetli bir düşüş göstermiş, onun, birlikte bütün keyifler de sıfıra inmişti. Okullar tatil edildi Deer Lake dışındaki yollar kapandı. Gönüllülerin tehlikeye düşmeleri üzerine Campion'da Dustin Holloman'ın aranmasına ara verildi. Dustin'in içinde olduğu tehlikeden kimse söz etmiyordu.

Kaçıran kişinin oğlanı güvenli ve sıcak bir yerde tuttuğu, onun da sonunda bulunacağı ya da Josh gibi bir zarar görmeden geri verileceği umuluyordu. Bir psikopatın iyi yürekliliğim güveniyor olmaları fikri Mitch'in göğsüne bir yumruk gibi oturmuştu. Oyundaki bir sonraki hamlenin ne olacağını bilmenin yolu yoktu. Talihlerinin ne zaman tükeneceğinin de.

Baskıdan sinirleri öyle gerilmişti ki, sabahın dokuzu olma sına rağmen günlük sabır kotasını tümüyle tüketmiş bulunuyordu.

Ona uzatılan sandalyeyi görmezden gelerek Christopher Priest'ın dosya dolapları ve kitaplıklarla dolu küçük odası boyunca yürümeye başladı. Eski ve yıpranmış masanın üstünde dizi dizi ders ve başvuru kitapları vardı. Bir kişisel bilgisayar kendi başına mırıldanıyor, ekranda yeşil imleç sabırsızlıkla yanıp sönüyordu.

"Demek Bilimkurgu Kovboyları geceyi Deer Lake de geçirdiler" dedi.

Priest baykuş gözler ve ruhsuz bir ifadeyle kendisine bakıyordu. "Evet. Minneapolis okulları dün kapalıydı,

bugünde öyle. Biz de oğlanların haftasonunu Deer Lake'de Garrett'in aranması için bağış toplama faaliyetleriyle geçirmelerini uygun gördük."

"Nerede kaldılar?"

"Burada, kampüsteki öğrenci yurdunda."

"Başlarında biri var mıydı?"

"Gecenin büyük bir kısmında ben yanlarındaydım. Garrett ve avukatı ile bir kutlama yemeği yedik." Adam bunu kendinden memnun bir ifadeyle söylerken Ellen'den yana bakmıştı.

"Yemek kaçta bitti?" diye sordu Ellen.

"Saat sekiz sularında."

"Peki, ondan sonra? Çocukların hepsinin nerede olduklarını izleyebildiniz mi?"

Adamın yüzünde bir öfke kızıllığı belirdi. Siyah balıkçı yaka kazağının kısa kollarını çekiştirdi. "Onlar mahpus değil, Bayan North. Programımızın başarısı için aramızda güven bağı olması gerekir."

"Olabilir ama belki de o güven her zaman hak edilmez" diye homurdandı Mitch.

Priest âdeta hakarete uğramış gibi burnunu kıvırdı. "Bütün bunlar ne demek oluyor, Şef?"

"Dün gece biri Bayan North'un arabasını bir çakıyla kazımış."

"Ve siz de normal olarak o birinin Kovboylar'dan biri olduğunu düşünüyorsunuz. Bu hem haksızlık hem de

ayrımcılık olmuyor mu?"

"Hayır, profesör." Mitch ellerini az önce reddettiği sandalyenin arkasına yerleştirdi, "Programınıza saygım var. Geçmişte bunu kanıtladım da sanırım, ama çocuklarınız bu tür pisliklerde bir numaradır. Sabıkaları var. Böyle bir şey için nedenleri var. Bu yüzden de mantıklı zanlılardır, herkesten önce sizin kabul etmeniz gerekir."

"Kasabada Bayan North'tan memnun olmayan yalnız Kovboylar değil ama."

"Doğru. Ve benim bürom bütün yolları araştıracak. Simdi yeni bir soruya geçelim: Dün gece saat dokuz sularında neredeydiniz?"

Priest'ın ağzı açık kalmıştı ki, bu gerçek bir şaşkınlık belirtisi de olabilirdi. "Yani benim böylesine... böylesine bir şeyle ilgim..."

"Çocuksu mu diyecektiniz?"

Yüzü kıpkırmızı kesilen adam ayağa fırladı. "Öğrencilerimle gönüllü merkezinde o kadar saat çalıştıktan sonra... soruşturmaya yardımcı olmak için o kadar zahmete katlandıktan sonra... insaf edin, yalan makinesi testinden bile geçtim! Bunun beni ne kadar sinirlendirdiğini tahmin edemezsiniz."

Mitch doğruldu, sandalyeyi büyük bir gürültüyle Priest'ın masasına doğru itti. "Aramıza hoş geldiniz, profesör. Birinci günden beri bu olay üzerinde günde yirmi dört saat çalışıyorum ve durum her an biraz daha kötüye gidiyor. Artık kimseye kibarlık edecek halim yok. Sorguya çekilmenin insanlara hakaret ediliyor olduğu duygusunu uyandırmasına da aldırmıyorum. Kimsenin egosuna saygı gösterecek zamanım da kalmadı. Açık konuşuyorum:

Garrett Wright bir suçla itham edilmektedir. Siz Garrett Wright'ın arkadaşı ve meslektaşısınız. O kadarı da bana yeter."

Ellen, "Şef Holt yalnızca görevini yapıyor, profesör" dedi. Kendi sinirleri de bozulmak üzereydi. Güne otomobilimi adliyeden onarım ve boya için Marley Vanloon'un garajına çektirmekle başlamıştı.

"Bilimkurgu Kovboyları'na karşı koruyucu tavrınız olduğunu biliyorum" dedi. "Ama onların varlıklarının bile bu vandallıkla kendilerini mantıklı zanlılar yaptığı bir gerçektir."

Priest geniş ve dudaksız ağzını hafifçe kıvırarak kadına baktı. "Mağdurların, polisin zanlıları sorgulamasına katılması alışılmış bir yöntem midir?"

"Bu bir sorgulama değil, profesör. Mitch ya da adamlarından biri bütün çocuklarla konuşacaklar sanırım, bütün diğer olası zanlılarla konuşacakları gibi. Ben sizden gelmiş geçmiş bütün Bilimkurgu Kovboylarının adlarını ve adreslerini içeren bir listeyi savcılığa vermenizi istemek için geldim."

"Ne amaçla? Polis, Garrett'i tanıyan herkesi rahatsız etsin diye mi? Kepazelik bu!"

"Devam eden bir araştırmanın parçası olarak" diye Ellen ayağa kalktı. "Dr. Wright'la çalışmış herkesle konuşmamız gerek. Bu olağanüstü bir şey değil, profesör. Ajan Wilhelm'in daha önceden bu istekte bulunmamasına şaştım doğrusu."

"Bu insanın mahremiyetini ihlaldir."

"Hayır değildir."

Ellen, çekmiş kazaklı, iri gözlü ve genelde ifadesiz olan yüzü ahlaki bir öfkeyle kasılmış adama baktı. İki hafta önce onu ileri görüşlü, merhametli ye iyi yürekli bir insan olarak görmüştü; Josh Kirkwood gönüllü merkezindeki çalışmalara katılan ve bilgisayar becerileriyle polise yardımcı olmak isteyen iyiliksever bir yurttaş. Oysa bugün onun bir suçluya yataklık ettiğinden hatta daha da beteri Garrett Wright'ın çarpık oyununda bir oyuncu olduğundan kuşkulanıyordu.

Megan, Priest'ten kuşkulanmıştı. Cezaevinde gözaltındayken intihar eden sabıkalı sübyancı Olie Swain, Priest'ın bilgisayar kurslarına devam etmişti. İlişkileri daha derinlere uzanmış olabilirdi. Megan saldırıya uğradığında bu olasılığı araştırıyordu ve saldırıya da Priest'ın her yerden uzak evinin ön bahçesinde uğramıştı. Bunda basit bir rastlantıdan fazla bir şey olabilirdi. Ellen ne yana dönse gerçeğin bir çirkinliğe düştüğünü görüyordu.

"Buna işini dört dörtlük yapmak denilir" dedi. "Ve de olayın ucu size dokunuyor olmasaydı bundan memnun olurdunuz sanırım."

Ellen çantasını alıp adamı başıyla selamladı. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, profesör. Eğer listeyi biran önce hazırlayıp büroma fakslarsanız minnettar olurum. Eğer inatçılık edecek olursanız celp çıkartabilirim ama o oyunu oynamak isteyeceğinizi sanmıyorum. Bu işin reklam edilmesi Kovboylara zarar verir ki, bunu istemediğinizi biliyorum."

"Evet istemiyorum." Adamın kollan iki yana düştü kemikli omuzları yenilgiyi kabul etti. "Bunu hiç istemem. Aşırı tepki gösterdiysem özür dilerim, ama bu program benim için çok önemli. Josh'un kaybolmasının ardından sonra soruşturmaya yardım ettikten sonra benim ve Kovboyların

bu şekilde sorgulanmaları..." Başını salladı. "Bilemiyorum, kendimi ihanete uğramış gibi hissediyorum."

"Anlıyorum, profesör" dedi Ellen. "Bunu ikimiz de anlıyoruz."

Mitch'in anladığını göstermesi ya da özür dilemesi ağzını hafifçe kıvırmakla sınırlı kaldı. Kapıya doğru dönerken içeri iki genç girdi.

Tyrell Mann sırıtarak, "Hey, Adalet Hanım bu!" dedi "Costello dün o güzel kıçına tekmeyi indirdi galiba, Adalet Hanım."

Ellen, Brooks'un sözünü tekrarladı. "Yalnızca kefaletti."

"Yerinde olsam bu işin ucunu bırakırdım, güzelim" diye" Tyrell kadına doğru eğildi. "Kazanman mümkün değil."

Ellen olduğu yerde durup gözlerinde alev alev yanı düşmanlık karşısında yılmadan gencin yüzüne baktı, "Göreceğiz. Ne derler bilirsin. İş sona ermeden sona ermiş sayılmaz."

Gencin dudakları alay edercesine kıvrıldı. "Doktora bir bok yapamazsın sen."

Mitch araya girdi, elini Tyrell'ın göğsüne dayayıp itti. "Hanıma biraz saygı göster bakalım."

Tyrell öfkeyle baktı Mitch'in yüzüne. "Sen de kim oluyorsun?"

Bu kere Priest ikisinin arasına girdi. "Tyrell, bu bey Polis şefi Holt'tur."

"Polis."

Tyrell'in yüzü horgörüyle buruştu. "Tahmin etmeliydim."

Öteki genç yüzünde bir tezgahtarın plastik gülümsemesiyle yanlarına yaklaşıp elini uzattı. "Şef, adım J. R. Andersen. Tyrell kaçığın biridir. Kusuruna bakmayın."

"Bakmam" dedi Mitch. "Ama şimdi bunlara pek vaktim yok. Seninle bugün daha sonra konuşacağız, Tyrell."

"Ne bok..."

"Konuşacağız" Mitch, Priest'e döndü. "Bu öğleden sonra bir saat ayırırım. Biri sizi arar."

Priest mutsuz ve pes etmiş görünüyordu. "Hiç olmazsa burada toplanamaz mıyız?"

"Neden?" diye sordu Andersen.

Mitch başını sallayarak Ellen'i odadan çıkardı, kapıyı arkalarından kapattı.

Merdivenlere doğru yürürken, "Onları böyle zorlamaktan hiç hoşlanmıyorum" dedi. "İyi bir program ama bela olasılığı her zaman var işte. Hangisi daha kötü? Vicdansız ortalamanın altındaki çocuklar mı, yoksa vicdansız zeki çocuklar mı? Ve sakın bana Tyrell'ın o düşmanlığının altında bir vicdanı olduğunu söylemeye kalkışma. Kısa fünyeli bir dinamit lokumudur o."

Bütün sorun kendisine karşı yönelen şiddet harekâtının fitilini Garrett Wright'ın tutuşturmuş olup olmadığıydı. Ellen yürürken bir yandan da olasılıkları aklından geçiriyordu. Priest'ın odası dar koridorlardan ve kutu gibi odalardan oluşan eski binanın dördüncü katındaydı. Hardal renkli duvarları bile binanın neşesizliğini örtemiyordu.

"Tyrell'ın Garrett Wright'ın bulunduğu durumdan beni suçladığı inkâr edilemez" dedi Ellen. "Ama profesör bir konuda haklıydı: Wright'ın köşesinde yalnızca Kovboylar yok."

"Wright'ın dün gece nerede olduğunu biliyoruz. Yemekten sonra saat on buçuğa kadar Costello'nun daydı. Costello sonra onu arabasıyla evine götürdü."

"Evine mi? Lakeside'a mı yani?"

Mitch kadının dehşet dolu bakışlarına anlayışlı bir karşılık verdi. "Gösterinin bir parçası sanırım. Eğer masumsa neden kendi evine dönmesin ki?"

"Çünkü Kirkwood'ların duygularını gayet çirkin bir biçimde gözardı etmek olacağı için. Ama onlar kimin umurunda ki? Herhalde Costello'nun değil."

Wright'ın evine dönmesi Kirkwood'lara bir hakaret olmasının yanı sıra Karen Wright'ı kendi yanlarına çekme umutlarının da kaybolması demekti.

"Wright ona beş sıfırlı rakamı, duyarlı olması için ödemiyor" dedi Mitch.

"Wright ona öyle paralar ödüyorsa bunun nereden geldiğini bilmek isterdim. Ne yazık ki, banka hesaplarına el koymak için bir nedenimiz yok." Ellen sahanlıkta durdu, başı üstündeki lamba yanınca gözleri parladı. "Ama telefon idaresinden bu ayın kayıtlarını alabiliriz. O zaman Josh'un kaçırılmış olduğu süre içinde o garip telefonların Wright'ın evinden edilip edilmediğini öğreniriz. Ama o kadar dikkatsiz olmayacaklarına göre ondan da bir iş çıkacağını sanmam ya. Costello'yu çağıranın Karen Wright olup olmadığını öğreniriz Eğer o aramamışsa, o zaman Costello'yu çağıranın suçortağı olduğu hakkındaki

kuşkularım güçlenmiş olacaktır. Eğer Costello'nun avukat-müvekkil mahremiyeti iddiasını çürütmenin bir yolunu bulup onu suçortaklığıyla itham edebilirsem.... ne kadar hoş olurdu ama."

Son basamakları da inerken Mitch kaşını kaldırdı. "Bana anlat da, senin damarına basmayayım" dedi.

Sonra, "Todd Childs'ı bulamadık" diye devam etti. Telefonu açılmıyor, evde yok ve Pack Rat'ta Pazartesi işe başlayacak. Böyle berbat bir havada nereye gitmiş olacağı hakkında kimsenin bir fikri yok ama dün öğleden sonradan bu yana da gören olmamış."

Ve dün öğleden sonra Dustin Holloman'ın ayakkabısı bulunmuş ve biri arabasını kazımıştı.

Dışarı çıkınca Mitch, "Lanet olsun böyle havaya" dedi. "Kışa aldırış etmiyorum ama bu kadarı da komik oluyor artık."

"O da bizden yana çalışmıyor."

Ellen, evrak çantasını ayakları dibine bırakıp kalın yün atkısını başına ye boynuna sardı. "Childs'la konuşur konuşmaz bana haber ver. Duruşmada ifade verecekler listesine almıştım. Eğer bu işe karıştığı ortaya çıkarsa tam budala mevkiine düşeriz doğrusu."

"O işe birini memur ettim."

"Donut Hut çalışanlarından ne haber? Denny'nin öldüğü gece herhangi bir şey görmüşler mi?"

"Hâlâ Mankato'da kapalıymışlar ama nerede kaldıklarını bilmiyoruz." Mitch başına kulaklıklarını takarak parkasının başlığını kaldırıp bağladı. "Vicki Enberg'le konuştum.

Dennis'in, ona, bu davaya hiç bulaşmasaydı daha iyi olacağını söylediğini anlattı. Ama Wright'ın herhangi bir itirafta bulunup bulunmadığından sözetmemiş. Kocasının intihar ettiğine inanmıyor."

"Sen inanıyor musun?" diye sordu Ellen.

Mitch karlarla kaplı çevresine baktı. "Doğrusunu istersen neye inanacağımı artık ben de bilmiyorum."

Rudy masasının başında huzursuzca kıpırdanarak, "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, Ellen" dedi. Üzerinde çalışa kâğıtları kenara itti, bir dizi gazete kupürünü karıştırdı. Bunların hepsi de aynıydı ve Ellen'in üstüne yıktığı işte, adaleti yerine getirme kararlılığını belirtirken çekilmiş bir fotoğraf vardı. "Şeriflik bürosu hemen yanı başımızda."

"Eğer mahkeme salonunda bir şey olursa bunun bana bir yararı olmaz" diye ısrar etti Ellen. "Patlamaya hazır bir durum var ortada, Rudy. Ve olay giderek kişiselleşiyor. Duruşmadan önceki bu birkaç gün içinde çok çalışacağız. Bu işi yaparken hayatımdan endişe etmek istemiyorum. Yani demek istediğim otomobilim yeniden boyanabilir ama bundan sonraki bu beni bıçaklamaya karar vermiş olabilir."

Rudy kaşlarını çatarak bir not defteri altından bir sayfa çıkardı ve çoktan unutmuş olduğu bir bakkal listesiyle karşılaştı. "Geceleri anahtarı olmadan kimse binaya giremez."

"Bu hiç önemli değil. Gündüz girer ve geceye kadar süpürge dolabında saklanabilir. Ya da kilidi maymuncukla açar ya da pencereden girer. Sonra ne olacak, ha?"

Rudy bakkal listesini avcunda buruşturdu, çöp sepetine fırlattı, isabet ettiremedi. Homurdanarak almak üzere eğildiğinde gözleri daha önce atmış olduğu bir şeye takıldı. "Hah!" diyerek kâğıdı alıp açtı.

Ellen gözlerine inanamayarak, tiksinerek izliyordu adamı. "Seni böyle şeylerle rahatsız ettiğim için özür dilerim, Rudy ama sonumun Dennis Enberg gibi olmasını da istemem."

"Enberg intihar etti."

"Sanmıyorum ve sen Yargıç Franken'in koltuğuna oturmaktan başka şey düşünecek durumda olsaydın sen de inanmazdın."

"Ellen! Neden sözettiğini anlamadım. Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Yargıç Franken daha toprağa verilmedi bile. Cenazesi bugün kalkacak. Bu elimdeki de onun için yapacağım konuşma işte."

"Tamam. Anlaşıldı, Rudy. Şimdi güvenlik görevlisini görebilir miyim?"

"O iş bu kadar basit değil. Aklıma estiği zaman işe adam alamam. İlçe yöneticileriyle konuşmam gerekecek."

Aman ne iyi. Belki de tufan yılından önce buna bütçe çıkarırlar. Steiger'le bir şeyler yapamaz mısın?"

"Belki ama onların da elinde çok iş var biliyorsun. Russ'un boşta tek adamı yoktur sanırım."

"Pekâlâ. Bakalım basın bu konuda ne diyecek. Park İlçesi çocuklarını koruyamıyor, hatta savcılarını bile koruyamıyor... Bir beyanat vermemi isteyeceksin herhalde. Basına bu işin seni ilgilendirmediğini söylerim. Her zamanki 'bana kalsaydı' gürültülerini çıkarırım."

Rudy'nin gözleri kısıldı. "Otomobil olayını biliyorlar mı?"

"Telefonlar susmak bilmedi." Ellen daha mesajlarını kontrol etmemişti, basından arayan olup olmadığını bilemezdi. Ama Rudy sorusunu yanıtlamadığını farketmiş görünmüyordu. Kötü reklam olasılığı dikkatini başka tarafa yöneltmişti.

"Gelen o garip telefonlar? Onlardan haberleri var mı?"

"Şimdiye kadar duyurmamayı başardık ama bu işleri bilirsin. Burası küçük bir yer."

Rudy dudaklarını ısırdı, geniş elini briyantinli saçlarının üzerinden geçirdi. İndirdiğinde parmakları kızarmış tavuk kanadı tutmuş gibi yağlanmıştı. Farkına varmadan peçete diye pantolonunun paçasını kullandı. Pencerenin önünde yürümeye başladı. Hava ve Garrett Wright'ın kefaletle bırakılmış olması protestocuları sokaklardan uzaklaştırmıştı.

"Sence bunu yapan o bilim kurgu çocuklarından biri mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Olabilir."

"Olabilir. Ama sen öyle olduğunu düşünüyorsun, değil mi?'

"Bilmiyorum."

Rudy kadına bunu kabul ettirmesinin, kendisine ne yarar sağlayacağını bilemeyerek kaşlarını çattı. Program popüleritisi politik açıdan doğruydu ve Deer Lake için iyi bir reklam olmuştu. İlçe savcısı olarak yerine seçtiği Sig Iverson geçen sonbaharda Christopher Priest ile çalışmış, Bilimkurgu Kovboyları'nın katıldıkları bir iki bilim fuarı ve yarışmasına da onlarla gitmişti. Ellen gruba karşı tavır

alırsa ve onların yasalara karşı geldikleri ortaya çıkarsa Ellen, Sig'den daha üstün duruma gelecekti. Ve bu arada Rudy bir önlem almasa ve kadın saldırıya uğrarsa bu kere kendisi kötü düşecekti.

Sonunda, "Elimden geleni yaparım" dedi. "Senin bir zarar görmeni istemeyiz, Ellen. Bu büroda herkesi ailem olarak gördüğümü bilirsin. Kızlarımdan birine bir zarar gelmesini asla istemem."

Ellen, adamın kötü reklam olmasaydı 'kızını' şimdiye kadar çingenelere satacağını düşünerek gülümsedi. "Teşekkür ederim, Rudy."

"Cenazeye gidecek misin?" Rudy'nin dikkati daha şimdiden yapacağı konuşmanın notlarına dönmüştü.

"Tabii." Aslında ayıracak zamanı yoktu ama yargıçla çalışmış ve son anında yanında bulunmuş biri olarak bir tür görev duygusu vardı. Brooks'un da böyle bir duygu ile ya da kitabını renklendirecek detaylar için cenazeye gelip gelmeyeceğini merak etti.

"Davada ne aşamadayız?" diye sordu.

"Yeni bir şey yok. Kriminal laboratuarının insafına kaldık. Kanlı çarşafın DNA test sonuçlarını daha bir ay alamayacağız."

"Ama kan grubu Josh Kirkwood'a uyuyordu."

"Evet. Ve bu duruşmada yalnızca sebep göstereceğini için sağlamız. Aslında jüri önünde olsa Costello bunu param parça ederdi, ancak o aşamaya geldiğimizde bu kere DNA raporlarıyla uğraşmak zorunda kalacak."

Eğer o aşamaya varabilirsek.

Ellen aslında Hennepin County'deki eski patronuyla olduğu gibi Rudy ile de sorunlarını konuşmak, birlikte strateji geliştirmek, kuramlar kurmak, şeytanın avukatlığı rolünü üstlenmek isterdi. Ama Rudy asla sırların paylaşılacağı bir kişi olmamıştı. O ancak fikirlerini Cameron üzerinde deneyebilir ve kendi sezgilerine güvenirdi.

Kazağının kolunu parmağıyla yukarı iterek saatine baktı. "Benim yukarı çıkmam gerek. Konuşmanda sana başarılar dilerim."

Ellen telefonların neredeyse hiç susmadığı odasına çıktı. Arabasına yapılanlar artık kulaktan kulağa yayılmış olmalıydı. Şimdi resmen bir hedef olmuştu.

Masasının ardında ayağa kalkan Phoebe'nin yüzü panikle parlıyordu.

"Çok özür dilerim, Ellen." Ellerini cezaevi grisi kazağının göğsüne bastırdı.

"Neden?"

Quentin Adler konuşmaya yandan katıldı. "Ellen, seninle bu hırsızlık davasını konuşmamız gerek."

"Bir dakika, Quentin."

"Onu durdurmaya çalıştım ama ödümü patlattı" dedi Phoebe. "O Aslan burcundan, benim de Aslanlarla aram iyi değildir bilirsin."

"Ne?"

"Kucağıma atıverdiğin o hırsızlık davası" dedi Quentin. Herman Horstman. Sevgilisinden aldığın ifadeyi bulamıyorum ve kadın aniden Meksika'ya gitmiş ve..."

Phoebe bir tokat beklermiş gibi gözlerini yumdu. "Bay Castello" dedi. "İçeride, odanda. Gerçekten çok özür dilerim!"

"... ve ben de onun gibi beş parasız birinin Cancun'a parasını nereden bulduğunu merak ediyorum. Neyse o önemli değil ama o ifadeye ihtiyacım var, Ellen."

"Quentin, bir numara al ve sıranı bekle."

Ellen adamın yanından uzanıp Phoebe'yi kolundan çekiştirdi.

"Tony Costello odamda mı? Yalnız mı?"

"Çok ama çok üzgünüm. Elimden geleni yaptım, ama telefon durmadan çalıyordu ve... senin saldırıya uğradığa, duymuştum... adam da ödümü patlatıyor..."

"Tanrı aşkına ağlama, Phoebe!" dedi Ellen.

Phoebe masasının kenarına dayandı, yüzünü elleriyle örttü. "Ağlamamaya çalışıyorum."

"Ellen, bu tavrından hiç hoşnut olmadığımı söylemek zorundayım" dedi Quentin. "Bu davayı üstüme yıktın ve..."

Ellen adamın yakalarına yapışmamak için kendini güç tutarak döndü. "Quentin, ben senin annen değilim, sekreterin de değilim. Sana davanın dosyasını verdim. İçinde bir şey bulamıyorsan ne yapman gerekirse yaparsın. Şimdi izin ver de Bay Costello'nun bağırsaklarını boşaltmaya gideyim."

Odaya gülle gibi girip kapıyı çarparak kapattı.

"Buna nasıl cesaret edersin! Ne cesaretle buraya gelip sekreterimi korkutur ve özel odama davet edilmeden girersin! Güvenliği çağırtıp seni binadan dışarı attırmanı gerekir."

"Öyle yap, Ellen" dedi Costello. "Basına senin benim önümü kesmek için yaptıklarını anlattığımda daha inanılır olmamı sağlarsın. Telefonlarıma çıkmadığını, randevu taleplerimi geri çevirdiğini anlatayım hele. Daha bu sabah en az yüz mesaj bıraktım."

"Özür dilerim ama hayatım senin çevrende dönmüyor, Tony. Bir zamanlar seninle ilişkiye girme aptallığını gösterdim diye her şeyi bırakıp sana yanıt vermemi mi istiyorsun?"

Costello kadına doğru ilerledi ama Ellen gerilemedi. "Hayır" dedi sakin bir sesle. "Beni cezalandırmak için görüşmeyi reddettiğine inanıyorum ve eğer bu doğru ise o an bu davadan çekilip duygusal yükler taşımayan birine devretsen iyi edersin."

"Bunu isterdin, değil mi?" dedi Ellen kuru bir gülümsemeyle. "Ben bu büronun en iyi savaşıyım ve sen de bunu biliyorsun. O yüzden mahkemede kolaylıkla ezeceğin birine devredeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Gerçekçi ol."

Sonra yürüyüp masasının başına geçti. Herhangi bir şey yerinden oynamış mı diye şöyle bir çevresine bakındıktan sonra yerine oturdu.

"Sen temyiz için yol açtığının farkında mısın?" Costello artık denetimi ele almış olarak oturdu. Çok sakin görünüyorsa da, Ellen onun bu anlarda çılgınca bir öfkeye kapıldığı zamanlardan daha tehlikeli olduğunu bilirdi.

Ellen kaşını kaldırdı. "Şimdiden temyizi düşünmeye mi başladın? Bu müvekkilin için kötü haber. Ayrıca, beni hiç ilgilendirmez. Ben ahlakdışı bir şey yapmış değilim. Eğer geçmişi ortaya atarsan projektörler senin üstüne çevrilecektir, Tony. O gösterinin yıldızı olmak isteyeceğini de hiç sanmam."

Costello yakışıklı ağzında yayılan bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Hâlâ eski Ellen'sin. Çivi kadar sert ve gerektiğinde iki katı keskin. Seninle tartışmalarımıza bayılırdım. Bir düğmeye bas ve ihtirası gör."

Tartışmalardan çoğunun yatakta olduğu ya da yatakta son bulduğunu söylemek istiyordu herhalde. Ama Ellen ona o tatmini vermeyecekti.

"Konudan ayrılmayalım" diyerek kollarını sümenine bastırdı. "Bir kere senin iznim olmadan odama girmeye asla hakkın yok."

'Buraya bir şeyler çalmaya geldiğimi düşünmüyorsun herhalde?"

Bu pek hoşuna gitmiş gibi bir tavır takınmıştı. Zavallı, paranoyak Ellen.

"Bir kere senin gerçek değeri olan her şeyi açıkta bırakmayacağını bilirim. Senin nasıl çalıştığını bilirim: Gerekli bütün bilgiler gözünden bir an bile ayırmamak için evrak çantanın içindeki üç halkalı küçük not defterindedir. İkincisi, ben davamı yürütmek için senden bir şey çalmak ihtiyacında değilim. Benim müvekkilim masumdur."

"Bu konuşmayı yargıca sakla."

Costello platin Rolex saatine baktı, "...ki onunla beş dakika sonra randevumuz var."

"Ne?"

Costello başını arkaya attı. "Sana telefon etmeye çalıştım Ellen. Grabko'yu görmem gerek ve onunla başbaşa görüşme yapma suçlaması altında kalmak istemiyorum."

"Benim beş dakika sonra başkasıyla randevum var."

"Artık yok. Adliyede ayakta kalmanın birinci kuralı: Yargıcı kızdırmayacaksın."

"Bu kadar acele olan ne varmış?"

"Josh Kirkwood'un hastane raporlarının açıklanması için mahkemeye başvuruda bulunacağım."

"Ne? Neden?"

"Çünkü çocuğun fiziksel tacize uğradığına inanmak için nedenlerim var ...babası tarafından."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Bunun kadar pis numara ne gördüm ne de duydum!" diye bağırdı öfkeden bütün ihtiyatı elden bırakmış olan Ellen. Yargıç Grabko'nun konuk iskemleleri ardında ileri geri yürürken kırmızı yün ceketinin önü açılmış, ellerini beline dayadı.

Costello bacak bacak üstüne atmış oturuyor, ıstırap çekmeye alışkın bir ifadeyle yargıca bakıyordu. "Bu meşru bir istektir, Sayın Yargıç. Müvekkilimin kendini temize çıkaracak gerçekleri sunmaya hakkı vardır ve bunlar başka kişileri zan altında bırakacak deliller de olabilir."

"Meşru mu?" dedi Ellen. "Bu düpedüz yalandan başka bir şey değil!" Grabko'ya döndü. "Sayın Yargıç, Bay Costello burada savunma hazırlamıyor. Dikkatleri müvekkilinin üzerinden ve aleyhindeki kesin delillerden uzaklaştırmak için Josh Kirkwood'un anababasına karşı bir karalama kampanyası başlatmaya hazırlanıyor. Bu öylesine alçakça bir hareket ki, Bay Costello'nun bile bu fikirden tiksinmemiş olmasına çok şaştım doğrusu."

Yargıç Grabko parmağıyla papyon kravatını çekiştirirken alnı kırıştı. "Otur, Ellen. Konuyu mantıklı yetişkinler gibi konuşalım."

Ellen, Grabko'nun bu üstünlük taslayan tavırları karşısında kendisini için için yiyerek oturdu. Adam kendisine ikinci sınıf hukuk öğrencisiymiş gibi davranmaya kararlı görünüyordu ve Ellen bunun Costello için yapıldığından emindi. Ama sinirlerine hâkim olması gerektiğini de biliyordu. Tony'nin kendisini sinirlendirmesine izin veremezdi.

Sandalyesine oturdu, ceketini düzeltti, bacak bacak üzerine atıp siyah pantolonunun paçasından bir iplik parçasını Tony'den yana fırlattı.

Zoraki bir sakinlikle, "Sayın Yargıç" dedi. "Josh Kirkwood'un sağlık kayıtlarının kaçırılmasıyla bir ilgisi yok."

"Eğer bu suçu işleyen Paul Kirkwood ise vardır" dedi Costello. "Arkadaşlarım çeşitli savunma tanıklarını sorgulamaları ve araştırmaları sırasında pek çok olaydan söz edildi kendilerine. Çocuğu yara bere içinde görmek, bir keresinde kolu kırık..."

"Sekiz yaşında bir oğlan" dedi Ellen. "Bu yaşta çocukla, bisikletten de ağaçtan da düşerler. Sert sporlar yaparlar..."

"Ve taciz düşkünü anababaların kurbanları olurlar. Paul Kirkwood'un çok çabuk sinirlenen biri olduğu biliniyor... "

"Burada yargılanan Paul Kirkwood değil."

"Belki de olması gerekir."

"Eğer polisin kovalayıp tutukladığı o olsaydı belki" diye Ellen alaylı bir sesle konuştu. "Paul'ün kendi çocuğunu çalmak ve sonra da polisle sapıkçasına oyunlar oynamak için ne nedeni olabilir? Haydi tartışma olsun diye Paul'ün öz çocuğunu kaçırdığını ve polisi boşuboşuna oyaladığını düşünelim, peki sonra neden onu eve getirsin ki? Bunların hiçbiri bilinen mantık kurallarına uymuyor ve sen de bunu pekâlâ biliyorsun.'

Costello kalın kaşını havaya kaldırdı. "Suçortağı kuramını ortaya atan sendin. Ama konuyu dağıtıyoruz." Costello, Ellen'i bırakıp Grabko'ya döndü. "Sayın Yargıç, çocuğun sağlık kayıtları..."

"Doktor-hasta mahremiyetine girer" dedi Ellen. "Bunlar çok özeldir ve bu duruşmanın alanı dışındadır."

"Ona karar verecek benim, Bayan North" dedi Grabko.

Yargıç dirseklerini koltuğunun kollarına dayayıp parmaklarını önünde birleştirerek her ikisine de dikkatle baktı. Arka planda hafif hafif bir Vivaldi konçertosu çalıyordu. Grabko bir an gözlerini kapattı, derin derin soludu, müziğin kendini temizlemesine bıraktı kendini.

"Ellen" dedi hukuk profesörü sesiyle. "Bir savunma başka sanığı suç altında bırakıyor diye bir sanığın savunma sunma hakkını önler misin?"

Hukukun lafzı. Bütün duygular silinmiş. Taraf tutmak yok.

"Elbette ki hayır, Sayın Yargıç. Bu sistemin bir parçasıdır."

"Paul Kirkwood'un öteki zanlı olarak böylece ortaya çıkarılmış olmasına mı itiraz ediyorsun?"

Adalet kör, tarafsız ve duygusuz olmalıydı.

"Polis Bay Kirkwood'un olayla ilişkisini araştırdı ve bir şey bulamadı. Aleyhinde gerçek bir delil yoktu..."

"Eğer o belgeleri alırsak..." dedi Costello.

"Aile bir cehennem hayatı yaşadı, Sayın Yargıç."

Costello gözucuyla baktı Ellen'e. "O belgeleri mahkeme yoluyla da istetebiliriz."

"Bunu denemek sizin hakkınızdır, Bay Costello" dedi Grabko. "Ancak aile de size engel olmak için mahkemeden karar çıkartma hakkına sahiptir"

Konçertonun ikinci bölümü sona ererken dudaklarını büzüp gözlerini bir daha kapattı. Ellen bütün adaleleri gerilmiş olarak soluğunu tutup bekledi. Grabko'nun rol yapma eğiliminin bu kadar ilerlemiş olacağı aklına gelmiş değildi. Bu büyük davaydı, kendini gösterme fırsatı, adını gazetelere geçirme fırsatı. Ünlü Yargıç Gorman Grabko.

Grabko sonunda, "Mahkeme belgeleri isteyecek" dedi. "Bunların dava ile ilgili olup olmadığına karar vermek üzere özel olarak inceleyeceğim."

Costello gülümsedi. "Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

Yarım saat sonra Yargıç Grabko'nun yanından çıkıp Ellen’in saat ikide duruşması olduğu mahkeme salonuna girdiler. Avukatlar toplanmışlar konuşuyor, Yargıç Witt'in mahkemesin çağırılmayı beklerken savcılarla anlaşma yapmaya çalışıyorlardı.

Her zamanki kalabalık arasında zıplayıp pençelerini kurbanlarına geçirmek için bekleyen çıtaları andıran gazeteciler de vardı. Costello ile Ellen gelirken koridorda bir tanesine rastlamışlardı. Şimdi ise sayılarının çok arttığı kuşkusuzdu. Ellen'in bir vandallık kurbanı olarak manşetlere geçme olasılığı ile Costello'nun sansasyonel bombası arasında beklemekten çılgına dönmüş olmalıydılar.

Kendini kalabalığın içine atmakta acele etmeyen Ellen, yargıç kürsüsünün önünde durup sırtını dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Medya kuklaların bekliyor" dedi.

Costello, "Onları benim çağırdığımı nereden çıkardın!" diye gülümsedi.

"Ben masumiyetimi kaybedeli, çok oldu, Tony. İkiden fazla gazetecinin toplandığı yerde sen hemen kendilerine bir gösteri yaparsın. Ve senin aileyi suçlamanı yalayıp yutacaklardır. Renkli basını renkli basın yapan böyle şeylerdir. İğrenç."

Costello elini kadının omzunun yanına dayayarak, "Geçerli bir sav" dedi. "Kirkwood'un anlattıklarında tutarsızlıklar olduğunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Ama 'Oğlun kaçırılırken bir hamburger almakta olduğunu ispat edebilir misin?'den 'Öz oğlunu senin kaçırdığın doğru mu?' ya geçiş için büyük bir zıplama ister." Ellen bir yandan da Paul'ün mazeretlerinin kendini hiç tatmin edemediğini hatırlatan içindeki o sese kulak vermedi. "Müvekkilin suçüstü yakalanmıştı."

"Josh Kirkwood'un kaçırıldığı gece başka bir yerde olduğunu ispatlayabiliyor."

"Ki o da senin güneş yanığın kadar sahte. Onu doğrulacak bir tek tanık yok..."

"Bak burada seni düzeltmem gerek, Ellen." Costello kara gözlerinde pis bir parıltıyla çantasını savunma masasının üstüne koydu, açtı, içinden bir tomar belge çıkardı. "9.02 kuralına uygun olarak izhar belgesi. İyi okumalar."

Ellen, Tony'nin yardımcılarından birinin tanıklardan yazılı bir ifade almadıklarını epey ayrıntılarıyla bildirdiği birinci sayfaya şöyle bir göz gezdirdi. Ne şaka ama. Yasalar gereği duruşmadan önce Savcılığa ibraz etmek zorunda kalacağından Tony asla tanıklarından duruşmadan önce yazılı ifade almazdı. İkinci sayfada Wright'ın, Josh'un kaçırıldığı gece için gösterdiği delil vardı. Sürekli olarak söylediği gibi o gece Harris'te Cray binasındaki

odasındaydı. Ama daha önce söylemediği şey o sırada yanında öğrencisi Todd Childs'ın bulunduğuydu.

Ellen'in yürek atışları birden hızlandı. Sayfaları çevirip tanık listesine gelince sırtından aşağı soğuk sular boşanmış gibi oldu. Listenin başında Todd Childs vardı: Onuncu Sokak 966 no, Daire B.

"Todd Childs'la ne zaman konuştun?" diye sordu.

"Önemli mi bu?"

"Polise daha önce o gece Dr. Wright'la olmadığını söylediği için önemli."

"Yemin altındayken onunla birlikte olduğunu söyleyecek."

"Yalan söylüyor."

"Kanıtla."

"Öyle bir niyetim var." Ellen öfkeden titriyordu. "Onun adının benim tanık listemde olduğunu görmüş olmalısın."

Costello sahte bir masumiyet ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bu hafta işler öyle karışıktı ki... Celp gönderildi mi?"

"Kendisini bulamadığımızı söylersem herhalde çok şaşıracaksın. Nerede olduğunu bilmiyorsundur herhalde?" Costello soruyu neşesiz bir kahkahayla geçiştirdi.

"Ellen, eğer bir tanığı senden sakladığıma inanıyorsan korkuların yepyeni boyutlara erişiyor demektir."

Ellen adamın onu yaralama girişimlerine bağışıklık kazanmıştı. "Polisler onu bulamazlarken sen nasıl oldu da bulup konuştun?"

"Bu da sana çalıştığın polislerin çapları hakkında bir şeyler söyler sanırım."

"Onları küçümsüyorsun, Tony. Ve sanırım beni de küçümsüyorsun ki, bu işime gelir doğrusu. Gelecek hafta canına okuduğumda çok daha büyük tatmin duyacağım böylece."

"Sen kendi davanı gözünde büyütüyorsun, Ellen. Ve Wright'ın telefon kayıtlarını araştırmakla boşuna uğraşıyorsun. Dr. Wright'ı çocuğun kaçırılmasıyla ilişkilendirecek bir şey bulacağına inanıyor olamazsın, bu da başka bir şey arıyorsun demektir. Doğrusu Yargıç Grabko'nun bunu sana sormamasına şaştım."

"Bir şey bulacağımı ummuyorum" dedi Ellen gayet soğukkanlı bir tavırla. "Örneğin ayın yirmi beşinde edilen telefonlar arasında senin numaranı da bulmayı ummuyorum. Bu da Karen Wright'ın kocası adına seni aramadığı demek. Ve eğer seni Karen Wright aramamışsa, kim aradı?"

"Demek o komplo kuramına döndük yine. Bu işte yardıma ihtiyacın olacak gibime geliyor, Ellen. Ortak dostumuz Bay Brooks'un bunu kitabı için ilginç bulacağından eminim."

"Ortak dostumuz mu?" Ellen'in sesindeki kayıtsızlık duygularıyla o kadar çelişkiliydi ki. "Adamla şöyle bir tanıyorum" diye yalan söyledi. "Sen onu nereden tanıyorsun?"

Costello ne biliyordu? Jay'in başsavcı ile ilişkisini biliyor muydu? Bu işte yanında bir özel detektif çalıştırıyor muydu? Brooks'un dün gece onu evine götürdüğünü biliyor muydu? Bunu bir konu haline getirecek miydi?

"Yıllar önce tanışmıştık" dedi Costello. "İkimiz de Purdue'daydık ama aramızda birkaç sınıf vardı. Dünya küçük, değil mi?"

Ellen'in ayakları altından dünyası kayıyordu. Brooks, Costello'yu tanıyordu. Aynı okula gitmişlerdi. Ama bu konuda tek kelime söylememişti.

"Ellen? İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Boş ver, Tony." Ellen kıpırdamak, dönmek, başını eğmek zorundaydı. "Gerçeğin geçirmeyeceği bir şey değil."

Çantasını öteki masaya kaldırıp aldığı belgeleri dosyasına yerleştirdi. "Benim akıl sağlığım konusunda kaygılanmana da gerek yok. Eğer ben haklı değilsem ve seni müvekkilinin suç ortağı tutmamışsa ve böylece Holloman'ın kaçırılmasında sen de suçortağı olmamışsan."

Çantasını kilitledi, rakibine son bir kere daha baktı. "Bu mahkemenin bir memuru olarak sana Todd Childs'ın nerede olduğunu polise bildirmenin görevin olduğunu hatırlatırım. Eğer kendisini görürsen. Kimbilir, belki de bir taşla iki kuş vururuz. Hem tanığımıza mahkeme celbini verir hem de bir suçortağı yakalamış oluruz. Bu gayet temiz iş olurdu, değil mi?"

"Yalnızca iki kuş mu? Ben senin benim kellemin de peşinde olduğunu sanıyordum."

"Peşindeyim tabii, Tony. Sen benim ölü ördek ikramiyem olacaksın."

Adam süründüğü pahalı tıraş losyonu kokusunu duyuracak kadar yaklaşıp sanki bir sır söyleyecekmiş gibi başını eğdi.

"Beni hâlâ özel biri olarak düşündüğünü bilmek çok hoş" diye mırıldandı.

Tanrım, adamın onu eski anılar ve seksapeliyle elinde oynatacağını sanıyor olmasından nasıl da nefret ediyordu.

"Seni özel biri olarak düşünmüyorum, Tony. Sıfat spektrumunun yanlış ucundasın."

"Yani bu, bütün bu işler bittikten sonra eski günler hatırına benimle bir yemek yemeyeceğin anlamına mı geliyor. Sesi hâlâ yakınlık doluydu, yüzünde eğlenen ve aç bir ifade vardı.

"Vahşi hayvanlar tarafından parçalanmayı tercih ederim"

Adamda gülecek ve mahkeme salonundan çıkarken geçmesi için kapıyı tutacak cüret vardı.

Hole çıkar çıkmaz çevreleri sarıldı, on beş yirmi kişi bir ağızdan soru yağdırmaya başladılar. Eller yüzlerine mikrofonlar ve ses alma cihazları uzatıyordu. Ellen, Costello'nun yanında kıstırılıp kalmıştı, omzu erkeğin koluna sürtünüyordu. O itiş kakış arasında dengesini bulmak için adamın sırtına dokunmak zorunda kaldı. Ona el sürmekten nefret ediyordu.

"Ortak dostumuz Bay Brooks..."

"Bayan North, tehdit edildiğiniz doğru mu?"

"İkimiz de Purdue'de idik..."

"Bayan North, bu vandallık olayında zanlı var mı?"

"Küçük dünya, değil mi?"

"Bay Costello, Dr. Wright'ın Bayan North'a yapılan saldırı konusunda Bilimkurgu Kovboyları'nın karışmış olacağı hakkında bir beyanı oldu mu?"

"Bay Costello, soruşturmanın Paul Kirkwood'a çevrilmesi için uğraştığınız doğru mu?"

Costello kartal bakışlarını portatif bir projektörün hemen solunda sabitleştirerek, "Benim müvekkilim masumdur" diye bağırdı. "Polis soruşturmayı istemedikleri bir yöne çevirebilecek ipuçlarını araştırmakta ihmalkâr davranmıştır. Beni araştırmacılarım bütün ipuçlarını kovaladı. Gelecek hafta duruşma başladığında yargılananın yalnızca Dr. Garrett Wright olmayacağını size garanti ederim."

Bu sözün etkisi ateşe benzin dökmekten farksız oldu. Gürültü kulakları sağır edecek düzeye yükseldi. Oradan kaçmaktan başka bir şey düşünmeyen Ellen çantasını koçbaşı gibi kaldırarak kalabalığın ters yönünde ilerlemeye çalıştı.

"Bayan North, bir yorumunuz olacak mı?"

"Bayan North, sizden bir demeç alabilir miyiz?"

Ellen başını öne eğdi, çantasını birinin dizlerine savurarak kendine yol açmaya çalıştı. Koridorun ilersinde Yargıç Witt'in duruşma salonunun kapısı açıldı, yaşlı mübaşir Randolph Grimm, domates kadar kırmızı bir yüzle gürültü edilmemesi için seslendi.

"Hey, burada duruşma başladı, kesin sesinizi! Sizler saygı diye bir şey bilmez misiniz?"

Bir yanıt beklemeden bastonunu kaldırıp duvara çarpınca silah patlaması gibi bir ses çıktı. İnsanlar başlarını eğip,

adama doğru koştular, kameralar o yana çevrildi.

Ellen bundan yararlanıp aradan sıyrıldı, servis asansörüyle ikinci kata indi.

Costello projektörü Paul'ün üzerine çevirecekti. Kuramsal olarak bunun olası neden duruşmasıyla bir ilgisi yoktu. Grabko Wright'a dava açılıp açılmaması kararını sunulan delillere dayanarak verecekti ve Tony'nin elinde de Paul Kirkwood aleyhinde gerçek bir delil yoktu. Ama jüri üyesinin aralarından seçileceği çevre insanları içinde bu kadar sansasyonel bir haberi de duymayan kalmayacaktı.

"Hele bir jüri aşamasına gel de onu da sonra düşünürsün" diye söylendi asansör kapıları açılırken.

Phoebe, ilçe defterdarının kapısının önünde bir tomar kâğıdı göğsüne dayamış, Grand Forks Herald'ın harika çocuğuyla konuşmaktaydı. Ellen'i gören Adam Slater'ın gözleri irileşti. Çuvalı andıran blucininin arka cebinden not defterini çıkarır gibi Phoebe'den uzaklaştı.

"Hey, Bayan North, size dün gece hakkında bir şey sorabilir iniyim?"

"Sürüyle yukarda olmamana şaştım doğrusu." Slater başını salladı. "Onların arasında bir yere varmam mümkün değil. Herkes aynı şeyi duyup yazacak. Ben kendi göstermek için yeni bir şeyler bulup çıkarmalıyım. Beyzbolda dedikleri gibi: Beklemedikleri yerden vuracaksın!"

"Sevimli bir benzetme" dedi Ellen. "Ama sopanı sekreterimin yanında savurmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı Bay Slater?"

Gencin gülümsemesi birden soldu. Yanındaki Phoebe'nin, ağzı açık kalmış, yanakları pembeleşmişti.

"Sana yapabileceğim bir yorumum yok" diye Ellen devam etti. "Kendini göstermek için başkasını kullanmak zorunda kalacaksın. Gidelim Phoebe. Yapacak çok işimiz var."

Ellen odasına doğru yürüdü, ama Phoebe arkasına düşmeyince geri döndü.

Kız utançla başını eğmişti. "Çok özür dilerim, Adam. Ben..."

"Phoebe!" dedi Ellen sert bir sesle.

"Amma da iş ha!" Slater'ın kolları iki yana açıldı. "Yalnızca konuşuyorduk."

Ellen'in yanında yürüyen Phoebe başını yerden kaldırmıyordu. İkisi de konuşmadılar. Dış büroda telefonlar çalıyor ve ilçe SWAT ekibi komutanı Kevin O'Neal bir kenarda Sig Iverson ve Quentin Adler'le şakalaşarak sohbet ediyordu.

O'Neal, Ellen'i görünce, "Hey Ellen, ATF Bergerleri Tennessee'de yakalamış."

Ellen, sadistçe bir umutla, "Silahlı çatışma olmuş mu? " diye sordu.

"Hiç çatışmadan teslim olmuşlar, bir kamyon dolusu sigara ele geçirilmiş. ATF onları federal yasaları gereği elinde tutmak istiyor. İadeleri için ne düşünüyorsun?" Ellen başını salladı. "Kurtulduk gitti. İlçeye masraf olmaz bari."

Ellen başını çevirdiğinde Phoebe masasının ardına süzülüyordu. "Seninle odamda konuşalım."

Kız bir şey demedi ama ölümüne gidiyormuş gibi yürüdü patronunun arkasından.

İçeri girdikleri anda Ellen, "Adam Slater'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Dün gece Leaf and Bean'de tanıştım." Kâğıtları hâlâ göğsüne bastırıyordu Phoebe. "Kahve içip müzik dinledik."

"Onun gazeteci olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Kendi söyledi. Ellen, davadan söz etmedik. Bunu asla yapmam."

"Kimseye bir şey söyleme kastının bulunmadığına eminim, Phoebe ama o bir gazeteci. İnsandan haber sızdırmanın binbir yolu vardır. İnan bana, bunu iyi bilirim."

"Ortak dostumuz Bay Brooks..."

"Onunla çok açık konuştum. İlk başta söyledim dava hakkında bir şey anlatmayacağımı, o da peki dedi. Belki de yalnızca benimle kahve içmek istiyordu. Belki bir insan olarak hoşlanıyor benden. Ruhlarımız birbirine çok uydu."

Ellen gözlerini tavana çevirdi. "Lütfen, Phoebe. O yalnızca kendine bir isim yapmaya çalışan bir gazeteci. İstediğini elde etmek için her şeyi yapar. Gazetecilerin hepsi aynıdır. Kendilerini yüceltmek için insanları ezer geçerler."

"Ben buraya bir hikâye için geldim... İstediğimin ardından gider, onu elde ederim."

"Senin kadar kuşkucu ve paranoyak olmadığım için üzgünüm." Phoebe'nin gözleri sulandı. "Ve bana güvenmediğin için çok üzüldüm, Ellen."

"Sana güvenmiyor değilim." Ellen soluğunu uzun koyvererek omuzlarındaki gerilimi azaltmaya çalıştı. "Dünyanın geri kalanına güvenmiyorum. Adam Slater de dahil."

Tanrım, ne karışık işti bu. Kuzey Dakota'da önemsiz bir yerin önemsiz bir gazetesinin acemi muhabiriyle konuştu, diye sekreterini azarlıyor, ünlü çapkın ve yazar, baş düşmanının eski kolej arkadaşı Jay Butler Brooks ise kendi evinde onun içkisini içiyor... onu öpüyor, elliyor, koyduğu engellerin ötesine geçiyordu.

Kime güveniyorsun?

Phoebe'ye mi? Adam Slater'e mi? Costello'ya mı, Brooks'a mı?

Kimseye güvenme.

"Söylentilere göre Enberg'in o tetiği çekmesine yardım edenler olduğuna inanıyormuşsun."

"Onu nereden duydun?"

"Oradan buradan."

"Eğer bu olayda bir sızıntı varsa..."

"Bana kimse söylemiş değil. Büronda bir köstebeğim yok, eğer derdin buysa.."

"Ben paranoyak değilim"

Eğer paranoyak idiyse, bu onların kendisini öldürmek için peşinde olmadıkları anlamına gelmezdi.

Ellen penceresi önünde durup dışarı baktı. Deer Lake hayalet bir kasabaydı; rüzgâra teslim olmuş, terk edilme

bilimkurgu filmlerinden çıkma bir yer. "Terk edilmiş". Şu anda hissettiklerine çok uygun bir sözcük. Burada bulduğu güven ve güven tarafından terk edilmiş.

Phoebe'ye dönerek, "İşi şansa bırakamayız" dedi. "Price ile Steiger'i ve bütün o kepazeliği düşün. Bu dava çok riskli Bir yanlış yapma riskini alamayız. Josh ile Megan bize güveniyor."

"Ve Dustin Holloman" diye fısıldadı Phoebe. Bir an alt dudağını ısırdı, kurbanlar için bir anlık sessizlik, sonra yanağından süzülen gözyaşını sildi. "Özür dilerim. B... ben... a., asla..."

Ellen elini kaldırdı. "Yapmayacağını biliyorum, Phoebe. Yalnızca dikkatli ol. Lütfen."

Kız başını salladı, burnunu çekti, gözlüğünü yukarı itti. "Cameron, Mitch ve Ajan Wilhelm seni toplantı odasında bekliyorlar."

Ellen, Grabko'nun odasındaki toplantı konusunda bilgi verdi. Mitch öfkelenmiş, Cameron ise tiksinmişti. Marty Wilhelm şaşkın ve sıkıntılı görünüyordu.

"Taciz bir olasılık mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır" dedi Mitch. "Hannah ile Paul'ü buraya yerleştiğimden beri tanırım. Olamaz."

"Ama Costello haklı" dedi Wilhelm. "Paul Kirkwood sinirli bir insan. Bunu hepimiz gördük."

"Hannah onun Josh'u incitmesine asla izin vermez. O tür bir davranışa bir an bile katlanacak insan değildir."

"O zaman o hıyarla neden evli hâlâ? Bana Paul Kirkwood'un hoş olmayan niteliklerine katlanacak biri gibi gelmedi ama durum ortada. O evlilik hakkında bilmediğimiz çok şey olabilir."

"Paul değişti" dedi Mitch. "İnsanlar değişir." Cameron'un kaşı kalktı. "Ama ne kadar? Aklını mı ? Evliliğin hemen hemen sona erdiğini biliyoruz. Paul evde yaşamıyor. Hastanede onu görmeye geldiğinde Josh'un çok sert bir tepki gösterdiğini biliyoruz."

"Sence Paul oğlunu taciz ediyordu ve Hannah bunu bildiği halde polise bildirmedi, öyle mi?" diye Mitch sordu "

"Çok daha garip şeylerin doğru olduğu görülmüştür."

Yüzü inatçı çizgilerle kesik kesik olan Mitch kaşla çatarak bir Cameron'a bir Wilhelm'e baktı. "Kafanızı kullan Wright'ın suçortağının Dustin Holloman'ı kaçırdığın, iddia ediyoruz. Bu iddiada Paul'e işaret eden hiçbir şey yok."

"Belki üç kişidirler" dedi Wilhelm.

"Öyle, belki de Deer Lake'de psikopat çocuk tacizcisi bir yeraltı örgütü vardır ve hepsi de dostları Wright'ın kuşkulanılmaması için çalışmaktalar."

"Aramızda kavga ederek bir yere varamayız" dedi Ellen "Costello konuyu ortaya atıyor. Eğer o Paul'e bakıyorsa, o zaman hiç olmazsa biz de göstermelik olsa bile onu araştıralım, yoksa yumurtayı suratımıza yeriz."

"Kamyonet vardı..." diye Wilhelm söze başladı.

Mitch orkestra şefi gibi kollarını iki yana açtı. "Kamyonetten hiçbir şey çıkmadı."

"Mitch haklı" dedi Ellen. "Kamyonet üzerinde zaman kaybetmeyin. Paul'ün çevresindekilerle konuşun. Sekreteriyle konuşun. Ortağıyla konuşun."

"Ondan Paul hakkında bir şey öğrenmek olanaksız" dedi Cameron. "Dave Christianson'u sağlık kulübünden tanıyorum Son üç aydır işi evden idare ediyor, karısı ikiz doğuracak, güç bir hamilelik dönemi geçirmekte."

"O zaman yine sekreterle konuşuruz" dedi Wilhelm. "Ve bürosunun bulunduğu hanın güvenlik bekçisiyle. Komşularla. Bakalım hakkında ne öğreneceğiz. Belki de Wright'la bir ilişkisi yoktur. Belki Wright'ı suçlu göstermeye çalışıyordur."

Mitch ellerini masaya vurdu. "Bunu Costello görse bayılırdı. Onun müvekkili aleyhine yeni delilleri konuşmak için toplandık, oysa onun yerine komplo teorileri kurmak gibi. Sanki lanet bir Oliver Stone filmi çeviriyormuşuz."

"Delil mi?" diye oturduğu yerde doğruldu Ellen. "Ne zamandır kıvırıp tüp haline soktuğu faks kâğıdını masanın üzerinden uzattı. "Olanaklarımı kullanarak laboratuarda bir doktordan fiziksel kanıtlar hakkında bir ön rapor koparabildim, eldivenler, ski maskesi ve saldırıya uğradığı gece Ajan O'Malley'in sarılı olduğu çarşaf."

"Eee?"

"Eldivenlerde Ajan O'Malley'in kan grubundan kan izleri var. Çarşaftaki kan grubunu biliyoruz. Şimdi de çarşafta bulunan saç tellerini görüyoruz burada. Dört farklı tip. Biri tespit edilemedi. Biri Ajan O'Malley'e ait. Biri Josh'unkine uyuyor. Biri de Garrett Wright'a."

"Sonunda bir ipucu" dedi Ellen. Birden içinde bir rahatlama hissetti.

"Yün başlık konusunda" diye devam etti Wilhelm. "İki saç tipi buldular: Biri Wright'ınkine uyuyor, biri de çarşaftaki kime ait olduğu tespit edilemeyenle aynı.

"Şimdi karşımızdaki soru şu: Eğer Paul Kirkwood'dan bir örnek alırsak acaba eşini mi elde edeceğiz?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Peder Tom kilisenin arkalarına doğru bir sırada oturuyordu. Koridorun sol tarafında, eski diyakozu Albert Fletcher'in alt gün önce düşüp öldüğü yerin karşısında. Tanrı'nın sadık hizmetkârı olan Albert'in inancı fanatikliğe, sonra da çılgınlığa dönüşmüştü; çılgınlığı onu buraya, sevdiği bu yerde ölmeye getirmişti. Tom bunun şairane mi yoksa ironik mi olduğuna karar veremiyordu. Hazin olduğunu biliyordu. Ve bugünlerde pek çok şeyin olduğu gibi zalimdi de.

Tek başına oturuyordu. Hava zaten bir avuç olan inanmış insanı ayine gelmekten alıkoymuştu. Tom ayini kendi başına yapmış, bir şeyler hissedeceğini, hâlâ papazlığa ait olduğunun bir onayını hissedeceğini sanmış ve ummuştu. Ama hissettiği bomboş bir çaresizlikti, sanki Josh'un kaçırılmasına, Hannah'nın ıstırap çekmesine ve Albert'in ölümüne izin veren Tanrı kendisini terk etmiş gibi ruhu yapayalnızdı.

Duygularını itiraf etmeyi düşünmüştü ama karşılığında kendisine sunulacak boş ve yavan sözleri biliyordu. Kendisi sınanmaktaydı. Düşünmesi, dua etmesi gerekirdi. İnancını kaybetmemeye ihtiyacı vardı. Kendisini en fazlasından bir hafta ya da bir ay kilisenin utanç vesilesi olanları gönderdikleri yere gönderirlerdi: Alkolik papazların, imanı tükenmişlerin, akli dengesi kayanların, cinsel bakımdan kuşkulu olanların yanına. Bu kurbanlar arasında düşünmeye. Ama kilise papaz sıkıntısı .çektiğinden buna fazla zaman da tanımazlardı; inancını kaybetmiş bir papazın işinin başında olması, orada hiç papaz olmamasından iyiydi.

Kilise politikasından tiksiniyordu. O papazlığı çok dahî başka, çok daha soylu nedenlerle seçmişti. Artık kendisinden uzaklaşmaya başlamış nedenlerle.

Sessizlikte babasının üç gün eski Billings gazetesini okuduğunu duyar gibi oluyordu. Montana'da Red Lodge yakınındaki küçük çiftliklerine posta ancak üç günde gelirdi. Bob McCoy her sabah işini bitirdikten sonra eve gelir, kahvaltı ederken gazetesini okur ve başını sallayarak, "Dünya bir kızağa binmiş hızla bir yere gidiyor" derdi.

Tom kızağın gacırtısını duyar gibi olduysa da, kilisedeki tok bir ses kendisini geçmişten çekip aldı. Biri arkadaki ana kapıdan girmişti ve ana kapının menteşelerinin yağlanması gerekiyordu. Balkonun altındaki karanlık gölgeler arasında kendisine doğru yürüyen adamı tanımaya çalışarak baktı.

"Peder Tom McCoy'u arıyorum."

"Peder Tom benim."

"Jay Butler Brooks."

"Ah, cinayet yazarı." Peder Tom elini uzattı. ' Jay papazın elini sıktı. "Kitaplarımı biliyor musunuz, Peder?"

"Yalnızca ününüzü duydum. Ben daha romansı şeyler okurum. Her gün yeteri kadar gerçekle karşılaşıyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Brooks?"

"Mümkünse biraz konuşmak istiyordum. Herhangi bir şeye engel olmadım, değil mi?"

Tom McCoy, Jay'in o güne kadar gördüğü ya da hayalinde canlandırdığı papazlara hiç benzemiyordu. Çok gençti, çok yakışıklıydı, atlet yapılıydı, üzerinde buruşuk siyah jean ve Notre Dame Üniversitesi'nin solmuş yeşil bir tişörtü vardı,

papaz yakalığı kovboy çizmeleriyle çelişki oluşturuyordu. Çelişkiler adamı. Kardeş bir ruh.

"Bugün kurtuluşa koşan çok insan var diyemeyiz."

"Böyle bir havada insanlar işi şansa bırakmaya karar verirler sanırım" dedi Jay. "Araf'ta bir gün eksik ya da fazla ne farkeder ki?"

"Araf'ı biliyorsunuz demek, Bay Brooks? Katolik misiniz? "

"Hayır. Baptist doğdum ve sonra kuşkuculukta karar kıldım ama Araf'ı iyi bilirim." İsteğine rağmen sesine bir yorgunluk gelmişti. "Cehennem ve varoşları pazarının hepsi sizin elinizde değil."

Peder Tom doğru dercesine başını salladı. "Sanırım odama gitmemizi ister misiniz?"

Jay başını salladı. Kilisenin içine, pencerelere, heykellere, duvarda belirli aralıklarla asılı duran röliyef plakalara baktı' "Burası iyi. Esaslı bir yeriniz varmış."

Mihrap keten örtüsü, pirinç şamdanları, parıldayan kupası ve sayfaları arasından yer işaret etmekte kullanılan kurdelelerin sarktığı büyük boy eski kutsal kitabıyla geleneksel bir köşeydi. Geçen haftanın gazetelerinin yazdığına göre çıldıran diyakoz Peder McCoy'un kafasına bu şamdanlardan birini indirmişti. Jay bütün suçlarından arındırılmış şamdanın şimdi orada olup olmadığını merak etti; belki de polis delil olarak alıp götürmüştü.

Mihrabın arkasında asılı dev haçtan İsa'nın çok hassas oyulmuş yüzü sanki düşüncelerinden hoşnut değilmiş gibi bakıyordu kendisine.

Peder Tom sırada bir iki yer ileri gitti. Parkası eski bir gazete gibi hışırdayan Jay yanına oturdu. Kilisenin içine girdiği için fermuarını indirmişti ama oraya gelmek için araba kullandığı on dakika içinde soğuk iliklerine kadar işlemiş olmalıydı. Üstelik kilise, arabası kadar sıcak değildi. Herhalde cemaat dolduğunda ısıyı yükseltiyorlardı. Sürü içerde değilken ağılı ısıtmanın anlamı yoktu.

"Buraya bir kitap yazmaya geldiniz" dedi Peder Tom.

"Bunu onaylamıyorsunuz."

"Onaylayıp onaylamamak bana düşmez."

Jay gülümsedi. "Eh, bunun da kimseye engel olduğunu duymadım."

"Hannah ile Josh çok acı çekti" diye McCoy devam etti. ''Onların daha fazla incinmelerini görmek istemem."

Jay'in kaşı havalandı. "Ya Paul?"

Papaz bakışını kaçırdı. "Paul benden ve kiliseden bir şey istemediğini açıkça dile getirdi."

"Onu suçlayabilir misiniz?"

"Bunun için suçlayamam."

Adamın açıksözlülüğü şaşırtıcıydı, ama aslında Tom McCoy da sıradan biri değildi. Kasabalının söylediğine göre Peder McCoy asiydi, taze bir görüştü, kilise geleneklerine bir hakaretti. Cemaati, kendisini ya seviyordu ya da katlanıyordu. Altın çerçeveli gözlüğünün ardında mavi gözleri dürüsttü.

"Ben mağdurlardan yararlanmakla ilgilenmiyorum, Peder."

"Onların acılarını yazacaksınız, yaşamlarını didik didik edecekseniz, olayı eğlendirici bir paket haline sokup büyük paralar kazanacaksınız. Buna ne ad verirsiniz?"

"Dünya böyle. Olaylar olur. İnsanlar bunları öğrenmek ister. Onların öğrenmeleri olanları değiştirmez. Hiçbir şey değiştiremez zaten. Ben gerçeği arıyorum. Nedenleri. Sıradan insanların olağanüstü felaketlerle mücadele edecek gücü nereden bulduklarını. Bizlerin onlardan neler öğrenebileceğimizi."

"Ve de çok para kazanmak istiyorsunuz."

"Ve çok para kazanmak istiyorum. Yoksullar Tanrı'nın krallığında zengin olacaklar belki ama ben servetimi bu dünyada isterim."

"Hannah sıradan bir insan değil" dedi Peder Tom. İfadesi çok şey ima edercesine yumuşamıştı. "İstediğinize sorun. Kendi tahmin ettiğinden daha güçlüdür. İyidir. Sevecendir. Bu topluca doktor olarak, örnek insan olarak ne demek olduğunu anlatamam."

"Onun bu acıları çektiğini görmek çok güç bir şey oldu," diyen Jay adamın gerçek tepkisini dikkatle gözledi. Öfke, kızgınlık. Daha kabul edilebilir bir şeyle örtüldü hemen. Ama ardından papazca bir söz, bütün acılara uydurulacak bir kelime gelmedi.

"Cehennemden beterdi" dedi McCoy. "On yıldan fazla bir süredir papazlık ediyorum, Bay Brooks. İyi insanların başın neden kötülükler geldiğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Tanrı iradesi mi?" diye sordu Jay.

"Öyle olmadığını umarım. Sadık ve masum insanların cezalandırılmasında ne amaç olabilir? Buna ben sadizm derim ya siz?"

Jay arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu sorgu dolu bakışlarla baktı Tom McCoy'a. "Papaz olduğunuzdan emin misiniz?"

Peder Tom neşesizce gülüp bakışlarını çevirdi. Çevresindeki havada "hayır" sözcüğü titreşip duruyordu. "Son birkaç haftadan sonra hiçbirimizin hiçbir şeyden emin olduğunu sanmıyorum" dedi.

Yanıt bir noktaya değinmişti. Gerçeğe. Kimsenin aslında duymak istemediği türden gerçeğe.

"Ama buna hep rastlıyor olmalısınız" dedi McCoy. "Bir dizi kurbandan diğer bir diziye gitmek. Bu sizin işiniz. Etkileniyor musunuz, yoksa bağışıklık mı kazandınız?"

"Bağışıklık falan söz konusu değil; dikkatliyim. Uzak durmaya çalışırım. Olayların kişiselleşmesine izin vermem. Ben oraya soru sormaya, yanıt bulmaya giderim, hepsini birbirine bağlar ve uzaklaşırım." Jay klişeleşmiş yanıtını verirken bile hayalinde Ellen'i görüyordu. Onu kolları arasında hissediyordu, korkusunu, gömleğini ıslatan gözyaşlarını hissediyordu. N mesafe koyuyordu ama.

"Olanlar benimle ilgili değil" dedi. Bu da yalandı.

Deer Lake'e gelmeye kaçmak diyebilirdi ama bu özel olaya böylesine gömülmesinin kendisi hakkında, kendi kaybını iletmesi hakkında olduğu gerçeğinden kaçamazdı. Christine'i gördükten sonra neden bir uçağa atlayıp Barbados'a gitmemişti? Burada iliklerine kadar donup ruhunun en derin iaşelerinden istenmedik duyguları arayıp çıkartacağına güneşte serilip yatabilirdi.

Sanki söylemekle olurmuş gibi, "Ben yalnızca hikâyeyi yazıyorum" dedi.

"Kişisel olarak bir şey söylemedim." Peder Tom'un gözleri kısılmıştı, yüzeysel mazeretlerden ve kamuoyuna sunulan vitrinlerden çok daha derinlere bakıyordu. "Çocuğunuz var mı?"

Kimi sorduğuna bakar, diye düşündü Jay ama o yanıtı kendine sakladı. İtiraf St. Elysius'un müdavimleri içindi, kasaba dışından gelen ağzı laf yapan sözde yazarlar için değil.

McCoy sessizliği hayır olarak kabul etti, "Hannah ve Josh'la tanıştınız mı?"

"Henüz değil."

"Neden? Bu hikâye onların yaşamı hakkında."

"Başka insanlar da var. Oyuncuları tanımak, arka planı öğrenmekle meşguldüm."

"Sahi mi?"

"Eğer benim ona yaklaşmam doğru olmaz, diye düşündüm dememi bekliyorsanız, çok beklersiniz, peder." Jay bir yandan da bir papaza yalan söylemenin Tanrı katında cezası nedir diye düşünüyordu.

Hikâyenin yalnızca oğlu hakkında olmadığı mazeretini öne sürerek Hannah Garrison'dan uzak duruyordu. Olay, yargı sistemi, polisler, Garrett Wright ve Dennis Enberg hakkındaydı. Ancak temelinde küçük bir çocuk vardı. Yaşamı kökleşen kopartılmış sekiz yaşında bir oğlan.

Bu hikâyeyi taşıdığı paralellikler için seçmişti. Kendisi için ıstırabı incelemeye zorlamak ve her zamanki mesafesini korurken sorular sormak için. Ve olayın merkezinden de uzaklaşmıştı. Josh'tan. Sekiz yaşında olan, çilli yüzlü, dişlek Josh. Hokey oynamayı, Küçükler Ligi'ni seven Josh. Paul'ün bürosundaki resmi hatırlıyordu. Beyzbol formasıyla Josh, yanında gururlu baba, Paul. Jay'in içindeki özlem yumruğu biraz daha sıkıldı.

Burada ne işin var senin, Brooks?

Peder Tom ayağa kalktı. "Sizinle bir yere gidelim, Bay Brooks. Tanışmanız gereken biri var."

Lakeshore'a gittiler, Garrett Wright'ın, önünde birkaç gazetecinin park etmiş olduğu evinin önünden geçtiler, gidecekleri yerin araba yoluna girdiler. Jay bu evin önüne bir kere daha gelmiş, park etmiş, sonra da geri dönmüştü. Bu bir iki gün içinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Ön bahçedeki kardan kale hâlâ yarım bırakılmış duruyordu. Jay, Josh'un onu bitirip bitiremeyeceğini merak etti. Ya da içinde öyle bir değişiklik olmuştu ki, kardan kale gibi basit ve çocukça bir şey bundan sonra hep önemsiz görünecekti.

Peder Tom, Cherokee'den çıktı. Jay iki koltuk arasında duran küçük ses alma cihazına baktı ama olduğu yerde bıraktı.

Birlikte yürürlerken Jay sessizce mekânın havasını. ayrıntılarını zihnine kaydediyordu. Ev blokun sonuncu binasıydı. Rahat, tam aile yetiştirecek bir yere benziyordu Kapıdan, sokak ve komşular evin önünde çıkıntı yapan ağaç nedeniyle pek görülmüyordu. Göl ve kıyıdaki ağaçlar oluştum yordu evin manzarasını. Yapraksız ağaçların ve

donmuş gök ötesinde Harris Koleji'nin binaları görünüyordu.

Josh Kirkwood dört gece önce bu kapı önünde bırakmıştı. Üzerinde çizgili bir pijama vardı. Yalnız. Annesi ne bir insan görmüştü ne de bir araç. Garrett Wright'ın evi az biraz ilerdeydi, Josh'un orada bulunduğuna dair henüz herhangi bir kanıt bulunmuş değildi. Karen Wright o gece Fontaine Hastanesi'nde gözlem altında bulunuyordu.

Oğlanı kim geri getirmişti? Todd Childs mı? Christopher Priest mi? Yoksa Wright'ın suçortağı kasaba içinde göründen, kuşkulanılmadan serbestçe gezebilecek kadar tanınmış biri miydi? Ve Wright ile ilişkisi neydi? Yoksa bu ilişki bu evde yaşayanlarla mıydı?

Hannah Garrison kapıyı açtı, Peder Tom'u görünce yüzü aydınlandı.

"Yine eldivenlerini unutmuşsun" dedi. "Doğrusu donmaman bir mucize olur."

"Eh, o zaman piskoposun gözünde değerim artar."

Hannah bu sıkıntılı günlerde daha az görünen eş olmuş, araştırma ekiplerine katılıp basınla konuşan hep kocası olmuştu. Ancak Jay onun bir tek televizyon röportajını sesini ve gözlerinin peygamber çiçeği mavisini ezberleyecek kadar çok izlemişti. O gece Josh'u almaya gidemediği için kendini suçladığını biliyordu. Kadının yüzündeki ıstırabı görmüş, sesindeki şaşkınlığı izlemişti. Kadının kusursuz bir yaşantısı vardı ve bir anda hepsi parçalanıp dağılıvermişti.

Ve kendisi de bu konuda bir kitap yazmak istiyordu. Elini uzatarak, "Jay Butler Brooks, hanımefendi" dedi.

O narin ve sevimli gülümseme birden kemikleşti, kadın dostu Peder Tom'a baktı.

Peder Tom yalnızca, "Önemli diye düşündüm" dedi. "Ben gazeteci değilim, hanımefendi" dedi Jay.

Hannah çenesini kaldırdı, bakışları buz gibiydi. "Ne olduğunuzu biliyorum, Bay Brooks. Buyrun." Konuklarını televizyonun açık ve oyuncakların yere serili olduğu oturma odasına değil de, mobilyalarının Noel'den beri kullanılmadığı daha resmi yemek odasına kabul etti. Onları gerçek yuvasından, çocuklarından uzak tutuyordu. Jay bu küçülmeyi büyük tablonun bir parçası olarak, hikâyenin bir noktası olarak, Hannah Garrison'un kişiliğinin bir parçası olarak kabul etti.

Hannah masanın başına yerleşti. Sanki hastaymış gibi görünüyorsa da -zayıftı, solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı- bir kraliçe gibi davranıyordu. Dalgalı sarı saçları geriye taranmış, moda mankenlerini zengin yapan kemik yapısı daha bir ortaya çıkmıştı, makyajı ve mücevheri yoktu. Üstündeki kazak okuduğu Duke Üniversitesi'nden kalmaydı. Çuval giyse zarif gösterecek bir kadındı.

"Kocam sizinle konuştuğunu söyledi" dedi.

"Bu neden bana sanki aleyhime bir puan verilmiş duygusu yarattı acaba?"

"Paul'ün gözünde öylesiniz. Ben kendi hükümlerimi kendim veririm."

Jay başını salladı, "Âdil. Sizin olağanüstü bir kadın olduğunuzu söylemişlerdi, Dr. Garrison."

Kadın uzun ve zarif elini önemsiz bir şeymiş gibi salladı. "Şartlar bunu gerektirdi. Siz de bunun için buradasınız,

değil mi?"

"Size yalan söyleyecek değilim, Bayan Garrison. Ben bir yazarım. Burada da çok esaslı bir hikâye var. Bunu anlatma fırsatına sahip olmak isterim."

"Ben kabul etmezsem, yine de anlatacak mısınız?"

"Herhalde. Ama sizin görüşünüzü de almak isterim, ancak katılmak isteyip istememeniz size kalmış bir şey tabii."

"Eh, çok basit Öyleyse. Yanıtım hayırdır. Bu karabasanı bir kere yaşamak yetti bana. Hikâyeyi size yeniden anlatarak yüz binlerce kişinin kitabınızı okuyarak vekâleten yaşayacaklar düşünerek bir daha aynı şeylerden geçmek istemiyorum.

"Ama eğer birinin anlamasına..."

"Neyi anlamasına? Bu olanların hiçbiri anlaşılır şeyler değildir. Ben bunu biliyorum. Her günümü her gecemi bunu anlatmaya çalışarak geçirdim. Ve bu çabamın karşılığı yalnızca daha fazla soru oldu."

"Bu işin sonunda Josh'a önemli bir para düşecek." Kocasının aklından ilk geçen şeyin para olmasına rağmen Hannah'nın paradan söz etmemiş olması çok anlamlıydı.

Kadın buz gibi bir bakışla baktı yüzüne. "Ben kendimi ya da oğlumu satmam, Bay Brooks. Sizin paranıza ihtiyacımız yok. Tek istediğim bu karabasandan uzaklaşmak, ondan duygusal olarak kendimizi koparıp yaşamımıza devam etmek. Olanlarla ilgili bir para yalnızca o deneyimi yanı başımızda sürüklemek demektir. Bu kan parası olacaktır."

Kadın ayağa kalktı, bol kazağını çekiştirerek düzeltti. "Yanıtım hayırdır. Kahve içer miydiniz?"

Konu kapanmış, zorunlu evsahipliği görevlerine geçilmişti. Jay bu eve bir ay önce gelseydi Hannah'nın daha yumuşak, daha nazik, daha az sert, terbiye maskesini kullanmada daha titiz olacağını hissediyordu. Bu olaylar ondaki gereksiz her şeyi kesip atmış, geriye yalnızca dürüst olan, gerekli olan kalmıştı. Konuştuğu pek çok böyle yıkıcı deneyimler geçirmiş kişi gibi Hannah da yaşamın ne kadar palavra olduğunu, insanların yeryüzündeki bütün diğer hayvanlardan daha iyi olduğu görüntüsü vermek için anlamsız törelere önem kazandırıldığını görmüştü.

Evin başka bir yerinde bir telefon çaldı. Hannah izin isteyip gitti.

Jay, Peder Tom'a, "Bir fon kurulacak" dedi. "Parayı ne isterlerse yapsınlar, isterlerse dağıtsınlar, umurumda değil."

Papaz tembelce omzunu silkti. "Sizin için önemi yok tabii. Üzerinize düşeni yaptınız, ücretinizi ödediniz, kendinizi temize çıkardınız."

"Burada kaybetsem de kazansam da aynı şey. Bütün parayı kendime saklasam açgözlü olurum. Hepsini verirsem de sizi satın almaya çalışıyorum olur."

"Doğru mu bu?"

Jay hafif bir kahkaha atıp başını çevirdi. Vicdanı yapacaktı ki? Gereksiz bir yüktü, boynunda kendisini aşağıya çekecek olan bir halka. Eğer vicdanı olsaydı Christine'nin oğlunu bunca yıldır kendisinden uzak tutmasının suçunu kendisinde olduğuna inanması gerekecekti. Zaten yeteri kadar acı çekiyordu. Sekiz yıldır oğlundan uzak olmasının, hatta onun varlığından bile haberdar olmamasının suçluluğunu tamamen kendi üstüne almak çok ağır bir yük olurdu.

Birden oturma odasının kapısında açık renk saçlı, iri mavi gözlü bir baş belirdi.

"Merhaba Josh" dedi Peder Tom. "Gelsene."

Çocuk vücudunu odaya soktu ama kapıyı tutan elini de gevşetmedi. Öteki elinde siyah naylondan, içi dolu bir sırı çantası vardı. Odaya girmek için bir harekette bulunmadı.

Jay koltuğunda yan dönüp dirseklerini dizlerine dayadı. "Merhaba Josh. Benim adım Jay. Baban esaslı bir beyzbol oyuncusu olduğunu söyledi."

Josh'un ifadesinde bir değişiklik olmadı. Babasından söz edildiğini duyunca bir rahatlama da olmamıştı. Hiç tepki vermemişti hatta. Aslında, şirin, yaramaz suratlı bir çocuktu, Jay, Paul'ün bürosundaki fotoğrafı hatırladı; parlayan gözleri, utangaç gururuyla Josh'un fotoğrafını. Sonra da kayıp ilanlarındaki izci üniforması içinde, aralık dişleriyle gülümseyen Josh'u.

Josh odaya girdi, gözlerini Jay'den ayırmadan çevresinde dolandı. Peder Tom'un hizasına gelince durup çantasından spiral tel kenarlı bir defter çıkartıp bir sayfa yırttı.

"Günün sporu artık hokey oldu ama" dedi Jay. Odayı dolduran sessizliği kıracak bir şey söylemeye, oğlanı kendi yanına çıkarmaya çalışıyordu. "Benim geldiğim yerde pek kış olmadığı için hokeyini bilmeyiz."

Josh ona dikkat etmeden yere çömeldi, kâğıdı ikiye, sonra bir daha ikiye katladı. İşini tamamlayınca ayağa kalktı, çantasını bir omzuna attı, sanki ip üstünde yürüyormuş gibi halının çizgisi üzerinde yürüdü. Masaya gelince kâğıdı Peder Tom

Peder Tom armağanı alırken, "Benim için mi?" diye sordu.

Josh başını salladı. "Ama şimdi açmayın."

"Pekâlâ." Adam kâğıdı iç ceplerinden birine yerleştirdi. "Daha sonra bakarım."

Çocuk yine başını sallayıp Peder Tom'un arkasına geçti, oradan odanın kenarına giderek kapıya döndü, iri, ciddi gözlerle Jay'e baktı.

Geri dönen Hannah çocuğun başını okşadı. Josh başını eğerek öteki odaya koştu.

"Özür dilerim" dedi Hannah. "Kahve için bir karara vardınız mı?"

Jay ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, ben istemem, hanımefendi. Zaten gidiyordum." Parkasının ceplerinden birinden bir kart çıkartıp kadına uzattı. "Eğer fikir değiştirirseniz."

"Değiştirmeyeceğim" dedi Hannah ama sözünü özür dileyen bir bakışla yumuşattı.

Kocasından çok farklı bir insandı. Evlilikleri başlı başına bir hikâye olmalı diye düşündü. Hangisi iyiye, hangisi kötüye doğru bir değişim geçirmişti? Josh'un kaçırılması onları birbirlerinden uzaklaştırmasaydı daha ne kadar bir arada kalabileceklerdi?

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Hannah" dedi. "Peder Tom haklı. Olağanüstü bir insansınız. Kabul etseniz de, etmeseniz de."

Kadının gözleri derin bir hüzünle karardı. "Ama ben de bunu kastetmiştim işte, Bay Brooks. Ben kahraman olmayı istemiyorum. Ben yalnızca yaşamlarımızın geri gelmesini istiyorum."

Jay kapıdan çıktığı anda karşıda park etmiş Toyota arabada bir flaş patlayınca, 'buna yakın bir zamanda kavuşamayacak' diye düşündü.

Cherokee'ye binince Peder Tom, "Hannah başına gelenleri hak etmemiştir" dedi.

Jay, papazların rolü inanmışların, dünyanın zalimliklerinden şikâyetlerini dinlemek değil midir? diye düşündü. Tom McCoy'da yanıttan çok soru. var gibiydi ve bunun da sırtında ağır bir yük oluşturduğu görülüyordu.

"Benim deneyimlerimde yaşam rastgele zulüm eylemleriyle doludur" dedi. "Bundan bir anlam çıkarmaya çalışmak ya insan olarak kalmamızı sağlar ya da bizleri çıldırtır."

Peder Tom bir şey söylemeden cebinden çıkarttığı Josh'un kâğıdını açtı.

Çizim çok basitti: Kara bir kare ortasında kara gözlü hüzünlü bir yüz. Altındaki yazıyı görünce kalbi parçalanır gibi oldu. Kaybolduğum zaman.

Bu olayda kaybolan yalnızca Josh değildi. Kayıp yaşamlar, kayıp sevgiler, kayıp güvenler... kayıp inanç. Tom bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışmış, biraz huzur elde edebilmek için dua etmiş, ancak yaşamının demiri olan inancı giderek sürüklenip uzaklaştıkça ve tek istediği başka bir erkeğin karısına tutunmakken duyduğu sadece korku olmuştu.

Kaybolduğum zaman...

Kağıdı katlayıp yine cebine yerleştirdi.

Cenaze töreni bir türlü bitmek bilmiyordu. Victor Franken yetmiş dokuz yıllık yaşamında pek çok insan tanımıştı ve bunların hiçbiri de onun ölümünü, kendilerinin hatip olarak yeteneklerini göstermek için kullanmaktan kaçınmıyorlardı. Hava kasaba dışından gelecekleri önlemişti ki, yerel halk da kendilerine daha çok konuşma fırsatı olarak yorumlamış bulunuyorlardı.

Ellen kilisenin arkalarında bir yerde oturmuş, elindeki programla serinlemeye çalışıyor, bu sıcak havanın kazandan mı kaynaklandığını yoksa bir yere kapatılmış bu kadar avukatın yan ürünü mü olduğunu düşünüyordu.

Kilisenin holü çıkanların üzerine atlamaya hazır gazetecilerle doluydu. Franken'in akrabaları ön sırayı doldurmuşlardı, içlerinde Los Angeles'ten gelen torunu, töreni yerel halkı oturdukları yerde kıvrandıran dinsel bir dansla açmıştı. Minnesotalılar hiçbir şeyi vücutlarıyla yorumlamazlardı.

Deer Lake'de yaşam bir Fellini filminin bütün gariplikleri almıştı ve hüzünlü palyaço da Rudy Stovich'ti. Stovich kürsüde durmuş sesini dramatik bir havayla bir yükseltip bir alçaltırken yüz ifadesi de sürekli değişmekteydi.

Tatonka'lı bir savcı olan Mike Lumkin, Ellen'in kulağına eğilerek "Eğer yargıç kürsüsünde de böyleyse ben emlakçılığa başlıyorum" dedi.

Ellen derin derin içini çekti. Yargıç Franken'i özel olarak anabilmek için zihninden her şeyi atmaya çalıştı. İyi bir adamdı, iyi bir yargıçtı, aranacaktı.

Gömülme ancak buzlar eridikten sonra mümkün olacaktı. Son dua da edildikten sonra herkes Luteryen hanımların limonata ve pastaları için kilisenin bodrumuna indi ve

burada Konuşmaların ana konusu Yargıç Franken değil, Garrett Wright ve kaçırılmalardı. Ellen odanın çevresinde bir kere dolaştıktan sonra pek kullanılmayan bir yan kapıdan park yerine çıktı.

Adliyeye döndüğünde geride kalıp işleri tamamlayanlar paydos etmişler, haftasonu tatiline hazırlanıyorlardı. Paltolar giyiliyor, bilgisayarlar ve daktilolar kapatılıyor, içeride giyilen rahat ayakkabılar poşetlere konulup ayaklara kar çizmeleri geçiriliyordu.

Quentin Adler resepsiyon memuru Martha ile konuşmaktaydı. "Ben de saygılarımı sunmaya giderdim ama başımdan aşkın" dedi kendini önemseyen bir havayla. "Rudy, Ellen'in davalarından bazılarını benim üstlenmemi istedi."

Ellen gözlerini yuvarladı ve adamın arkasından geçerek Phoebe'nin masasına doğru yürüdü. Sekreteri yün pançosu kucağında oturuyordu, yüzünde okuldan sonra cezaya bırakılmış bir ilkokul öğrencisi ifadesi vardı.

Ellen onun yüz ifadesini görmezden gelerek, "Mesaj var mı?" diye sordu.

"Posta masanın üstünde. Biri sana gül göndermiş. Pete Ecklund, Zimmerman davasında anlaşma yapmak istiyor. Ve bir sürü gazeteci aradı. Ajan Wilhelm toksikolojinin Josh Kirkwood'un kanında Triazolam izine rastladığını bildirdi," Phoebe kâğıtları uzattı. "Kalmam gerekir mi?"

Ellen kızkıza bir dostluk gösterisiyle kaşlarını kaldırdı. "Esaslı bir randevun mu var?"

"Artık yok."

"Hayır, kalman gerekmez." Ellen bakışlarını Wilhelm'in notuna çevirdi ve kendini kötü yürekli bir üvey anne gibi hissetmemeye çalıştı. "Ama yarın öğleden sonra yardım edersen memnun olurum."

Kızın epey yüksek sesli iç çekişini duymazdan gelerek odasına girdi. Triazolam. Hemen kitaplığa gidip insanlığın bilinen yasal ve yasadışı bütün uyuşturucuların listesini bulunduğu kitabı aldı. Daha çok Halcion adıyla tanın" Triazolam. Bir zamanlar uyku ilacı olarak verilen ve a zamanda akıl hastalıkları koğuşlarında kullanılan merkezi sın sistemi sakinleştiricisi. Yan etkileri arasında halüsinasyon görme ve bellek kaybı da vardı. Aniden kesildiği takdirde büyük kişilik değişimleri (psikoz) ve paranoya görülebilir.

Josh'un davranışının bir nedeni de bu olabilirdi. Yeteri kadar güçlü bir doz Josh'u tutsaklık süresinde uyku durumunda tutabilirdi ki, Wright bu süre içinde onun kafasına istediğini –hatta tehditler bile- yerleştirebilirdi. İlacı aniden kesince de yeni bir psikoz başlamış olabilirdi.

Wilhelm'in numarasını çevirirken yeşil büro vazosu içindeki kırmızı gülleri gördü. Aklına ilk gelen Brooks oldu.

Namussuz, çiçekler ve o lanet gülümsemesiyle kendisine çekebileceğini sanıyordu. Herhalde karşılıklı birer içki içip kendisini konuşurlarken Costello ile epey gülmüşlerdi. Almacı kulağı ile omuzu arasına sıkıştırıp çiçeklerin arasından zarfı alıp açtı.

"Ajan Wilhelm."

"Ben Ellen North. Toksikoloji raporu için teşekkür ederim. Bu bizim bazı sorularımızın yanıtı olabilir."

"Kasabada eczanelerde Halcion reçetelerini arattırıyorum. Talihimiz yaver gidebilir. Ama reçete birkaç yüz eczanenin olduğu Minneapolis'te de yaptırılmış olabilir."

"Bir yerden başlamak gerek" dedi Ellen. "O'Malley'in kan testi raporu geldi mi? Baygınken Wright'ın ona bir şey zerk ettiğini sanıyor. Eğer ikisini birbirine bağlarsak..."

Kâğıt hışırtısı telefonda parazit gibiydi. "Bir dakika."

Ellen zarfı açtı. İçinde katlanmış bir kâğıt çıktı. Kart ise tostu. Kartı bir kenara bırakıp katlanmış kağıdı açtı.

kötülük onu arayan KADININ başına gelir

GÜNAH için G'ye bak

nerede olduğumuzu öğren

Ellen notu elinden atıp ayağa fırladı. Telefon çekmecelere takılıp kordonun ucunda sallanmaya başladı.

"Bayan North? Orada mısınız? Bayan North? Alo?"

Günah için G'ye bak... nerede olduğumuzu öğren...

"Tanrım" diye fısıldayan Ellen çevresine bakındı. Sığınağı. Meslek yaşantısında mutlak kontrole sahip olduğuna inandığı yer. Gözü dosya dolaplarına ilişti.

Günah için G'ye bak...

Elleri titreyerek çekmeceyi açtı, dosyaları karıştırma başladı. İçlerinden biri hemen göze çarpıyordu -daha temiz, daha sert, yıpranmamış. Kenarında büyük harflerle 'GÜNAH yazmaktaydı.

Adam onun odasına girmişti. Orospu çocuğu onun odasına girmişti.

Dosyayı açık çekmecede diğerlerinin üstüne koyup kapağını açtı. Küçük bir Polaroid resimde ifadesiz yüzü ve bomboş bakışlarıyla Josh Kirkwood kendisine bakıyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gün hiç bitmeyecek gibi gelmişse de gece çabuk geldi. Hannah bu çelişkinin kendi iç karışıklığının bir yansımasından başka bir şey olmadığını biliyordu. Hastaneye gitmeyeli iki haftayı geçmişti. Josh ile Lily'yi bırakmayı hayal bile edemiyor ama yine de işini çok özlüyordu. Hastaneyi ve insanlarını, hastalarını, arkadaşlarını, rutinin normalliğini, kırtasiye işlerini özlüyordu. En çok da işindeki kendini özlüyordu. O rolde sahip olduğu irade gücü beyaz laboratuar önlüğüyle birlikte çıkarılmış gibiydi.

Kendini işiyle tanımlayacağını söyleyeceği hiç aklına gelmezdi. Önemli olan kim olduğu değil, ne yaptığıydı. Ama işinden uzakta kendini kaybolmuş hissediyordu işte. Ve bu kaybolmuşluk duygusuyla suçluluk gelmekteydi. O yalnızca doktor değil bir anneydi. Çocuklarının ona ihtiyacı vardı. Kendini neden o terimlerle tanımlamıyordu ki?

Hava Josh'un Dr. Freeman'daki randevusunu iptal zorunda bıraktırmıştı. Hastaneden bir arkadaşı telefon etmiş, Dr. Lomax'ın idareyi kendisini Acil Servis'in geçici başkanı yapmaları için sıkıştırmaya başladığını bildirmişti. Oradan da daimi başkanlığa atlamak isteyecekti. Acil Servis başkanlığı bir ay kadar önce onu atlayarak Hannah'nın başına konmuştu. Hannah şimdi adamı dinleyecekler diye kaygılanıyor ama sonra da aklında Josh'un durumundan başka bir şeye öncelik verdiği için kendi kendine kızıyordu.

Ellen North telefon edip Wright'ın aleyhinde fiziki bir bulgu daha bulduklarını bildirmişti. Aynı zamanda Garrett Wright'ın avukatı Josh'un sağlık kayıtlarının kendisine gösterilmesini istiyordu ki, bu da dikkatleri Wright'ın üzerinden Paul'e çekmek için bir oyundu.

Ve Jay Butler Brooks bu olup bitenler hakkında bir roman yazmak istiyordu.

Ne gündü ama.

Costello'nun suçlaması sinirlerini kemiren kocaman bir fareydi sanki. Paul'ün Josh'u taciz ettiği ima edilmişti ve bunu anında kafasından silip atmıştı. Paul çocuklarına bile bile bir zarar vermezdi. Çocuk dövmeye bile inanmazdı. Ama onu yabancı biri olduğu duygusuna da ne çok kapılmıştı son günlerde? Paul kendisine yalan söylemiş, polise yalan söylemiş, sorulan atlatmaya çalışmıştı.

Megan O'Malley'in, Josh'un ceketi Ryan's Bay'de bulunduktan. hemen sonra onu Paul hakkında sorguya çektiğini çok iyi hatırlıyordu.

"Onda ilk değişikliği ne zaman farkettiniz? Bu son zamanlarda içine kapanıyor muydu? Genelde geceleri bürosunda onu aradığınızda telesekreterine bakmaz mı?"

"Bütün bu soruları neden soruyorsunuz? Paul'ün bununla ilgili olduğuna inanıyor olamazsınız!"

"Bunlar sorulması gereken şeyler... Rahibe Teresa burada olsaydı onun da nerede olduğunu kanıtlaması gerekirdi. Bu adam yakaladığımızda avukatı suçu başkasının üstüne atmaya çalışacaktır... Adi biriyse size de, Paul'e de olay sırasında nerede olduğunuzu soracaktır."

"Paul'ün nerede olduğunu bilmiyorum. Uyandığımda gitmişti. Kasabada kendi başına dolaşmaya çıktığını söyledi..."

Hannah kocasının o sabah nerede olduğunu ve Josh'un kaçırıldığı gece neden kendisini aramadığını ya da eskiden açık renkli bir kamyoneti olduğu konusunda polise neden

yalan söylediğini bilmiyordu. Josh'un o gece hastanede babasını görünce neden ürktüğünü de bilemiyordu.

Yeni bir suçluluk dalgası boğazına kadar yükseldi. Paul'ün bunları yapabileceğine inanıyor değildi, ama yapmayacağından emin olamıyordu.

Dikkati dağılmışsa da yemeği hazırlamayı başarmıştı. hazırdı. Biberli tavuk ve patates kokusu evi dolduruyordu.

Lily oturma odasında kutulardan bir kule yapmaktaydı. Josh iskemleler, tabureler ve kanepe minderleriyle kendine bir kule yapıp içine girip herkesi dışarda bırakacağı bir mekân yaratmıştı. Hannah bunu yapmasını önlemek için hergün onu yatak odasından zorla dışarı çıkarıyordu. Şimdi de kale duvarı olsa da olmasa da yalnızca sessizliğiyle dünyayı kendinin dışında tutabildiğini Hannah'a hatırlatıyordu.

Josh günün büyük bir kısmını sırt çantası ve yeni Think Pad'iyle bu yeni ininde geçirmişti. Hannah onun defteri kullandığını görünce rahatlamıştı. Belki de hatıraları ve duyguları sayfalara dökülmeye başlar, o da neler çektiğini daha sonra sözle anlatabilirdi.

Ellen oğlanın açılıp açılmadığını sormuştu. Josh konuştuğu takdirde Hannah bunun Garrett Wright'ın aleyhindeki davada yardımcı olacağını biliyordu ama Josh'u acele ettirmek doğru değildi. Dr. Freeman oğlanın zamanı gelince konuşacağını, şimdi olanlar hakkında konuşmaya zorlamanın bir daha aylarca ya da yıllarca içinden çıkamayacağı bir travma başlatabileceğini anlatmıştı. Oğlanın zamana ihtiyacı vardı.

Duruşma Salı'ya başlayacaktı.

Hannah mutfaktan oturma odasına geçti. "Josh, akşam yemeği için yıkanma zamanı geldi. Baban her an gelebilir."

Josh küçük kulübesinin tavanı olan minderin altından başını uzatıp baktı. Paul'ün gelişi hakkında bir şey söylemedi.

Paul sabah telefon etmişti. Çocukları, özellikle de Josh'u görmek istiyordu. Bir oğlu olduğu için hep gurur duymuştu. Kendi babası, kitaplara düşkün küçük oğlunu hiç önemsememiş, Paul'ün ağabeylerini tercih etmişti. Şimdi de Josh'un kendisini reddetmesi Paul'ün canını yakıyordu.

"Haydi" diyerek minderi kaldırdı Hannah.

Josh defterini kapattı, göğsüne bastırdı. Hannah eğilerek oğlanın kıvırcık saçlarını okşadı.

"Baban seni de Lily'yi de çok özlemiş."

Josh bir şey demedi. Daha babasının neden evde kalmadığını bile sormamıştı. Onun bu meraksızlığı Hannah'yı son derece tedirgin ediyordu.

Mutfağın ötesinde bir kapı açılıp kapandı. Paul garajdan geliyordu. Josh'un gözleri irileşti, bir ceylan gibi kalesinde çıktı, banyo ve yatak odalarına açılan koridora koştu. Lily, kulesini yıkarak, "Baba! Baba!" diye sevinçle dansa başladı.

Paul içeri girer girmez, "Dondurmayı unuttum" dedi. Sesi meydan okuyucuydu, savunmalıydı. Aslında unutmuş değildi Costello'nun konuşması haberlerde verildikten sonra bir dükkâna girmeyi göze alamamıştı. İnsanlar ona bakacak, kimbilir neler düşüneceklerdi. Onun oğlunu aramak için saatlerce uğraştığını, televizyonda çağrılar yaptığını hep unutacaklardı. Mitch Holt'un parmak izlerinin alınması için onu çağırdığı gün gelecekti akıllarına.

O'Malley'in o lanet kamyonetle ilgili sorularını hatırlayacaklardı.

Lily yüzünde gülücüklerle babasının yanına koştu. "Baba! Baba!"

Kız kendini babasının bacaklarına attı, Paul kızı yakaladığı gibi kucağına kaldırdı. "Eh, hiç olmazsa beni gördüğüne sevinen biri var" dedi.

"Tatlı için kaygılanma" dedi Hannah. "İnsanlar hâlâ yiyecek getiriyor. Gelecek bininci yıla yetecek kadar kek var evde."

Lily kollarını babasının boynuna doladı, başını omzuna dayadı. "Babam geldi. Geldi. Benim babam!"

Paul kızın alnına dalgınca bir öpücük kondurup yere indirdi.

Uzun paltosunun düğmelerini açıp kendi çalışma odasına asmaya giderken, "Josh nerede?" diye sordu.

"Yıkanıyor." Hannah, yerde oturan Lily'nin yanından geçip, salatayı sofraya getirdi. Kızın alt dudağı tehdit edercesine titriyordu.

"Bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"O psikiyatr ne işe yarıyor peki? Saat başına yüz elli dolar almanın dışında yani."

Hannah ocağa dönerken gözlerinden bir sabırsızlık parıltısı geçti. "O bir ruh doktoru, muslukçu değil. Oğlanın belleğini makinesiyle temizleyemez. Bu iş zaman alacaktır."

Hannah Lily'yi almak için çömeldi. Bebek ellerinden kurtulup ağlamaya başladı.

"Baba!"

"Bu arada Anthony Costello da beni çocuk tacizcisi yapmaya çalışıyor. Duydun mu?"

Hannah dilinin ucuna kadar gelen sözü yuttu. Paul bu işi de kendi hakkındaymış gibi düşünüyordu. İnsanlar onun hakkında ne düşünürlerdi? Josh'un iyileşmesindeki bu gecikme onu nasıl etkileyecekti?

"Duydum. Ellen North telefon etti."

"Tabii, kadın böyle şeylerin olmasını önleyemez ama kötü haberi yetiştirmekte de üstüne yoktur. İlçe başsavcısının bu işi üstlenmemesine çok kızdım. Ne oluyor herife sanki? Biz onun için fazla önemli insanlar değiliz herhalde. Yoksa sonunda büyük Dr. Harrison'a bir tanrıçaymış gibi tapmayan biri mi çıktı karşımıza?"

"Kes artık, Paul. Yeter. Buraya çocukları görmeye geldin. Bu gece bir aile olacağız. Neye mal olursa olsun hiç olmazsa bu gece birbirimizden nefret etmiyormuşuz gibi davranalım. İğneli sözler, imalar yok. Zavallı Paul yok. Anladın mı? Bu gece bir aile olacağız. Şimdi kızını al da biraz oyna bakalım, ben de gidip Josh'a bakayım."

Hannah arkasına döndü ve o anda kalbi duracak oldu. Josh merdiven başında duruyordu. Yüzünü yıkamıştı, saçları ıslaktı, mavi gözleri iri iri açılmıştı, sırt çanta göğsüne dayamıştı.

Lily bir çığlık daha kopardı. Paul kızı bırakıp oğlu dönerken yüzünde badanalı bir duvardaki çatlağı andıran bir gülümseme belirdi.

"Merhaba, Josh. Nasılsın bakalım?"

Paul yürürken Josh geri geri gitmeye başlamıştı. Mutfak tezgâhı başındaki Hannah donmuş bir halde onları seyrediyordu. Lily'nin şikâyetçi hıçkırıkları kalbine bir buz kırıcısı gibi saplanıyorsa da, kızına bakamıyordu. Gözleri önündeki sahneye takılıp kalmıştı.

"Seni özledim oğlum" dedi Paul yaltaklanan bir sesle "Babanı bir kucaklamayacak mısın, ha?"

Josh başını salladı, çantasını sıkı sıkı tutarak bir adım daha geriledi.

"Paul, acele etme" dedi Hannah. Ama ne yararı vardı ki. Onun kendisini dinlemeyeceğini, oğlanın üstüne düşüp şansını ve Hannah'nın normal bir aile gibi bir gece geçirme umutlarını paramparça edeceğini biliyordu.

Paul Josh'a doğru ilerledi, eğilip elini uzattı. "Josh, buraya gel."

"Hayır."

"Josh, lütfen..."

"Hayır."

"Lanet olsun, Josh, ben senin babanım! Gel buraya!"

Oğlanın kolunu tutmak için uzandı. Josh geri çekildi, yere çömeldi, çantasını arkasından çekerek kalesine girdi. Hannah odaya koşup Paul'ün kolunu tutarak çocuğu kovalamasına engel oldu. Paul'ün yüzü bir yıkılmışlık ve inanmazlık maskesiydi.

"O benim oğlum" diye güçlükle fısıldadı. "Neden bana böyle davranıyor?"

Hannah gözlerini kapayıp başını erkeğin omzuna dayadı. Bir zamanlar öyle yapmak doğal olduğu için, tam olarak inanmadığı şeyler için özür dileyerek. Arkada Lily sanki dünyasının sonu gelmiş gibi ağlıyordu ve o anda Hannah buna gerçekten inanabilirdi.

Ancak o an geçti ve zil çaldı. Hannah bir zamanlar kocası olmuş olan adamdan uzaklaştı. Kapıyı açmaya giderken minder damının altından Josh'un kendisini gözetlediğini hissediyordu.

Kapı önünde yorgun tavırlı Mitch özür dilercesine duruyordu. Bakışlarını görünce kaşlarının çatılmasından Hannah berbat göründüğünü farketti. "Hannah? Neyin var? Bir şey mi oldu?"

Hannah gülümseme kabul edileceğini umduğu bir şekilde dudaklarını araladı. "Kirkwood'ların evinde neşeli bir gece daha, başka bir şey değil. Ne istemiştin, Mitch?"

"Paul'ü arıyorum. Burada mı?"

"Şimdi ne var?" Paul, Hannah'nın arkasında belirdi, elini kapının pervazına dayayarak sessizce Mitch'in içeri girmesini önledi.

"Seninle biraz konuşmamız gerek. Büroma kadar gelebilir miydin?"

"Şimdi mi? Hiç sanmıyorum. Bana diyeceğin varsa burada söyle."

Mitch, Paul'e, sonra Hannah'ya, yine Paul'e baktı. Pekâlâ. Dennis Enberg hakkında. Çarşamba gecesi yazıhanesinde

ne işin olduğunu ve sen oraya gittiğinde ölü olup olmadığını bilmek istiyorum."

Wilhelm not defterine baktı. "Blooming Bud çiçekçisindeki tezgâhtar mektupla sipariş edildiğini söyledi" dedi. "Ad yok, gönderen adresi yok, yalnızca bir düzine kırmızı gül, üstüne yazılacak notlar ve parası."

"Tezgâhtar bunu garip bulmamış mı?" diye sordu Cameron.

"Romantik olarak görmüş. Gizli bir hayran falan."

"Ben de öyle düşündüm" dedi Phoebe. Ellen'den yana suçlu bir tavırla baktı. "Onları gönderenin... eh, Jay Buter Brooks çok güçlü cinsel titreşimler yayıyor, senin yıldız haritanda bir çekim belirdi ve..."

Kız susarken Wilhelm ona uzay gemisinden inmiş k yaratıkmış gibi bakıyordu.

"Senin bir suçun yok, Phoebe" dedi Ellen. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben yalnızca o orospu çocuğunun odama ne zaman girdiğini bilmek istiyorum."

Gündüz vakti dikkat çekmeden hiçbir yabancı içeri giremeyeceğine göre adamın gece girdiği anlaşılıyordu. Bir de Rudy daha iyi güvenliğe ihtiyaçları olmadığını söylüyordu. Bunun günler önce gerçekleşmiş olabileceği her nasılsa Ellen'i çok rahatsız ediyordu. Bu, düşmanın belirli bir dokunulmazlığını, üstünlüğünü ve kendilerinin de zayıflığını vurguluyordu. O istediği zaman, istediği yerde, istediği kimseye dokunabilirdi.

Wilhelm,'"Odanda eksik bir şey farkettin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Dava dosyalarını arıyor olabilir."

"Ben notlarımı yanımda taşırım. Burada fiziksel delillerde bulunmaz. Bu büroda davaya ilişkin her şeye Wright in avukatının erişme hakkı vardır. Çalmanın ne anlamı olur ki?"

Ellen başını salladı. "Bu yalnızca oyunun başka bir parçası. Bir meydan okuma."

Wilhelm not defterini gömlek cebine yerleştirip parkasının fermuarını çekti. "Bakalım bir şey bulacak mıyız. Kartı ve notu parmak izi için gönderdim, bir saate kadar bir yanıt alırız."

"Demek Enberg'in intiharı yüzünden şimdi beni suçlayacaksın?" diye söylendi Paul yemek odasında. "Belki de benim onu öldürdüğümü bile sanıyorsundur."

Mitch ellerini pantolonunun belinden içeri soktu. "Ben hiç bir şey söylemiyorum, Paul. Rol yapmayı beş dakikalığına bırakırsan bu işi kolayca hallederiz."

"Evime geliyorsun, beni Tanrı bilir neyle itham ediyorsun....herhalde kızmaya hakkım vardır sanırım!"

"Çok iyi ama çocuklarının yan odada olduklarını biliyorsun, Paul. Onları korkutmaya da hakkın var mı? İstediğin bu mu? Yeteri kadar çekmediler mi?"

"Hepimiz çekmedik mi?"

"Donut Hut'taki iki tezgâhtar tıpatıp senin Celica arabana uyan bir araba gördüklerini söylediler."

Paul şaşkına dönmüştü. "Fırıncı çırakları. Fırıncı çıraklarının olaydan bunca zaman sonra ortaya çıkıp söyledikleriyle buraya gelip beni suçluyorsun, ha?"

"Tezgâhtarlar kasaba dışındaymış." Mitch parmağını Paul'ün yüzüne doğru sallayarak ilerledi. "Onları ancak bu öğleden sonra gördük. Ne görmüşlerse görmüşler. Çörek ya da eşek bilmemnesi satmaları beni ilgilendirmez. Her ikisi de Enberg'in bürosunun yanında seninkine çok benzeyen bir araba görmüşler. Bak, sana güzel güzel soruyorum, Paul. Sana olayı anlatma fırsatı tanıyorum. Beni daha fazla kızdırırsan soluğu emniyette alırsın. Haydi konuşmaya başla şimdi. Ve eğer oraya gitmişsen sakın gitmedim deme. Parmak izleri Pazartesi'ye burada olur."

Paul masanın başına çöktü. "Onu görmeye gittim... özel bir iş için. Sarhoştu. Kalmadan çıktım."

"Bir süre önce oğlunu kaçıran adamın avukatlığını yapan adama bir şey danışmaya gittin demek. İlginç bir avukat seçimi."

"Önce benim avukatımdı." Ve şimdi de o avukat ölmüştü.

Hannah hepsini koridordan dinlemişti ve şimdi saati sonra geceyarısı yaklaşırken kendini hâlâ tükenmiş hissediyordu. Onu meşgul edecek sıradan ve basit bir iş olması isterdi ama berbat olmuş yemek başlamadan sona ermiş, donmuş pizzanın kalanı çöpe atılmıştı. Lily'nin oyuncaklar kutusuna konmuş, Josh'un kasetleri dolaba kaldırılmıştı.

Çocuklar yatmışlardı. Lily aksi ve aşırı yorgun, fazla dırdır etmeden yatmıştı. Hannah kızın odasına girdi. Gece

lambasının pembe ışığı kızının yüzüne vuruyordu. Terden altın bukleleri ıslanmış, küçücük alnı kırışmıştı.

Bütün bunların onun üzerindeki etkisi ne olacak acaba diye düşündü. Daha bebekti. Bunları hatırlayacak mıydı! Belleğinin bulanık köşelerinde bütün bunlar kalacak ve ömrü boyunca kendisini kovalayacak mıydı?

Josh da kendinden geçmiş bir halde hiç kıpırdamadan uyuyordu. Eskiden uykusunda da uyanıkken olduğu kadar hareketliydi, akla gelebilecek her biçimde yatar, oyuncak hayvanlarını sabaha kadar üst ranzadan yere atardı. Ama döndüğünden bu yana, yalnızca alt ranzada ve yanında bir tek eski oyuncak maymunu olduğu halde uyuyordu.

Hannah odaya sessizce girdi, yatağın yanında yere oturup oğlunu seyretmeye koyuldu. Oğlan yokken bu odaya gelip oturur ve kendini ona ruhen yaklaşmış hissederdi. Şimdi Josh eve dönmüştü ama sanki aralarında kapanması mümkün olmayan bir mesafe vardı.

Onu kucaklamak, sevgisinin gücüyle üzerine is gibi çökmüş olan karanlığı süpürüp atmak isterdi. Ama orada yapayalnız ve çaresizlik içinde oturuyordu. Yaşamının denetimini her zaman elinde tutmuş bir insan için bu okyanusun dalgalarına kapılıp gitmek gibi bir şeydi.

Böyle karanlıkta onunla beraber oturduğu, onu seyrettiği zamanları düşündü. Josh doğmadan önce, hamileliğin huzursuzluğu ile uyuyamadığı zamanlar gecenin sessiz saatlerinde eli karnında oturur, geleceği düşünürdü. Kendi sorumluluk duygusu ile Paul'ün duyarlılığının birleştiği, sevgi ve güven üzerine kurdukları yuvalarında büyüyecek olan bebek... kimbilir ne tatlı bir çocuk olacaktı.

Hannah çevresinde tanıdık şeylere bakındı. Bir arkadaşı duvarlara değişik sporları gösteren resimler çizmişti.

Pencerelerin arasındaki küçük masa, Josh yokken sanki mutlu zamanların anılarının onu başka bir boyuttan bir ruh gibi getireceğini umarak yığdığı kitaplar ve oyuncaklarla doluydu.

Sırt çantası komodinin yanındaydı ve yeni Think Pad'i ve diğer öteberisiyle tıklım tıklım dolu olduğundan ağzı açıktı. Hannah bir gözü Josh'ta olarak çantaya doğru uzandı. Elini sürmeyecekti, verdiği deftere neler yazdığını görmek için içindeki dayanılmaz isteğe karşı koyacaktı. Defterin yalnızca onun olacağına, kendisi hazır olana kadar kimseyle paylaşmayacağına söz vermişti. Şu anda tek istediği yanında neler taşıdığı hakkında bir fikir edinmek için çantaya şöyle bir göz atmaktı. Belki de oğlunun kendisini güvenlikte hissetmek için yanında neler taşıdığını bilirse, o güvenliği verebilmek için yapabileceği bir şey vardı.

Gece lambasının ışığı iyi göremeyeceği kadar loştu. Hannah dizlerinin üstünde doğrulup başını yana eğdi ama görebildiği yalnızca Think Pad, Noel'de aldığı telsiz ve onun arkasına sıkıştırılmış parlak bir kumaş parçası oldu. Bir avcının fosforlu turuncu yün başlığı ya da eldiveni.

Garip. Paul iki yıl önce avcılık dönemini geride bıraktıktan bu yana evde böyle bir şey olmamıştı. Bütün av gereç ve giysilerini, geliri çevre koruma kulübüne verilmek üzere atmışlardı. Ama Josh'un yanında bir parça vardı şimdi. Sanki onsuz edemeyeceği bir şeymiş gibi yanında ayırmadığı bir parça.

Bu gariplik Hannah'yı rahatsız etmişti. Evde her şeyin Josh'a normal ve eskisi gibi görünmesi için o kadar uğraştıktan sonra böyle zamana ve yere aykırı düşen bir şey bulmak... Josh'a bir daha baktı. Oğlan uykusunda içini çekip başını çevirdi

Hannah vicdanının sesine aldırmayıp sırt çantası uzandı. Öğrenmesi önemli olabilirdi... Ama Josh uyanıp kendisini görürse bütün güvenini de kaybedebilirdi.

Daha iyi görebilmek için şöyle bir oynatsaydı...

Telsizin yeri oynayınca bir takırtı çıktı. Josh kıpırdandı uykusunda sayıkladı, dönüp örtünün içinde büzüldü. Hannah soluğunu tuttu, ona kadar saydı, sonra çantayı gece lambasına doğru hafifçe çekti.

Örgünün baklava deseni belli olmuştu, bir de kenarına dikilmiş bir etiketin bir kısmı -bir geyik siluetinin üzerinde kavisli bir yazı, bir marka ya da bir kulübün adı. Yalnızca bir iki harfi seçebiliyordu: P I O N.

Campion.

Birden içinde dolanan bir korku boğazında çörekleniverdi, kalbini sıkıştırmaya başladı. Campion.

"Aman Tanrım."

Zihninde kelimeleri biçimlendirmişti ama bunları sesli söyleyip söylemediğini bilemiyordu. Eli titreyerek çantaya uzandı ve kumaşa dokundu. Bir yün başlık. Küçük ve eskilikten keçelenmiş. İçinde bir tiksinti dalgası dolanırken çekip aldı. Titreme kollarından göğsüne ulaştı, sanki görünmeyen bir el omuzlarından yakalayıp sarsıyormuş gibi bütün gövdesi sarsılmaya başladı. Başlığı atmak, sanki solucanların kaynaştığı bir leşmiş gibi evden uzağa fırlatmak istiyordu. Onun yerine ışığa tutup etiketi okudu.

Campion Sportsmen.

Başlığın içini dışına çevirdi.

Çamaşırcı etiketinde büyük harflerle yazılı bir ad vardı.

DUSTIN.

GÜNLÜK KAYDI

28Ocak 1994, Cuma

Çok kurnazca bir plan hazırladık

Derin ve karanlık.

Kapkara ve parlak.

Bizi asla yenemezler.

Çünkü zihinleri o kadar küçük ki.

Onlardan nefret ediyoruz.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josh tortop olmuş, sırtını yatağının köşe direğine yaslanmış dizlerini kollarıyla sarmış oturuyor, başını arasıra kaldırıp çevresine bakınıyordu. Odasında çok fazla insan vardı. Onların orada olmalarını istemiyordu. Odası onun mekânıydı, onların değil. Eşyaları onun kendi eşyalarıydı. Yabancıların onlara el sürmelerini istemiyordu.

Annesi kapının yanında durmuş ağlıyordu, Josh bundan nefret ediyordu. Annesinin ağlamasından da, bunun kendi yüzünden olduğunu bilmekten de nefret ediyordu. Son zamanlara kadar annesinin öteki anneler gibi ağladığını ya da sinirlendiğini hiç görmemişti. Babası giderek daha çok kızmaya ve sürekli kavga etmeye başlamalarından bu yana. Ama o zaman annesi tek başına olduğunda ağlardı. Bu farklıydı. Bu kendi yüzündendi.

Annesi sırt çantasını asla açmamalıydı. Bunu yapacağına inanmamıştı. Annesi başkasının mahremiyetine saygı gösteren bir insandı. Çantasını karıştırmış olmasına çok kırılmışı Onun sorularına yanıt veremediğine de üzülüyordu. Ama ona Alıcı'dan söz edemezdi, o zaman kötü şeyler olurdu. Şimdi olmakta olanlardan çok daha kötü şeyler. Bu fikir onu öyle korkuttu ki, orada ağlamak istedi ama ağlamaya da cesaret edemiyordu.

"Josh? O yün başlığın çantana nasıl girdiğini bize söyleyebilir misin?"

Şef Holt yatağın kenarına oturmuş, ona gergin bir yüzle bakıyordu. Josh başını kaldırıp adama baktı, bakışları dolabın yanında duran iriyarı memura takıldı, kalın, kara kemerine asılı kelepçeler parıldıyordu. Belki polisler onu tutuklayıp hapse atarlardı. Belki de onun yüzünden öteki

çocuğun Gidici olduğunu sanıyorlardı. Josh yutkunup korku yumruğunu yutmaya çalıştı.

"Bu çocuğu hiç gördün mü, Josh?" Sivil giyimli öteki polis bir resminin bulunduğu bir broşürü uzattı. Josh yüzünü elleriyle örtüp parmaklarının arasından baktı. Bu polis Tom Hanks'a benziyordu ama onun kadar komik olamazdı herhalde. Sabırsız görünüyordu.

"O başlığı sana biri mi verdi, Josh?"

"Bir yerde mi buldun?"

"Bunu bize söylemen çok önemli."

"O küçük çocuğun hayatını kurtarabilirsin."

Anlamıyorlardı. Ne Alıcı'yı biliyorlardı ne de Gidici olmanın nasıl bir şey olduğunu. Bilmedikleri o kadar çok şey vardı ki. Josh gözlerini yumdu. Kafasının içinde o gizli yerin kapısını açtı. Kimsenin kendisine el süremeyeceği, korkutamayacağı, yanıtlamaması söylenmiş olan soruları sormayacağı yerin kapısını.

Wilhelm kollarını çaresizlikle iki yana vurarak yatağın yanından ayrıldı. Mitch çok ama çok yaşlı bir insan gibi bitkin bir halde ayağa kalktı.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye fısıldadı Wilhelm. "Hipnotizma? Sodyum pentotal?

"Elbette" diye mırıldandı Mitch. "Küçük çocukların ağızlarından zorla yanıt almak için onlara uyuşturucu vermenin çok normal olduğuna eminim."

Mitch, Hannah'ya döndü. Kadın titriyordu, gözlerinin çevresi kıpkırmızıydı. Onun orada yıkılmasına hiç

şaşmayacaktı ama Hannah kendini tutuyor, gücü kalmadığı belli olduğu halde direniyordu. Hannah, Mitch'in yanından geçip koltuğa gitti, oğlunu kollarının arasına alıp herhalde onun kadar kendisini de avutmak isteyerek sallamaya başladı.

Neyse ki basını uzak tutmayı başardık, diye düşündü. Mitch. Şimdilik. Hannah onu evde bulduğu için telsiz yanına koyabilmiş ve adamlarını sessizce toplamıştı. Ama bu hep böyle devam edemezdi. Evden çıktıklarında herhalde bahçeye kamp kurmuş gazetecileri göreceklerdi. Ama şimdilik bu y sırtlarından kalkmıştı.

Bir yük de orada olmayan Paul'dü. Onu kimse aramamıştı. Herhalde orada olması gerektiğini iddia edip duracak ama şimdilik kimse bir de onunla uğraşmak istemiyordu Özellikle de o akşam yaptıklarından sonra Hannah. Kadının kendisini sakinleştirecek birine ihtiyacı vardı ve onun için de Peder Tom'u çağırmışlardı. Uzamış sakalı, havaya dikilmiş kumral saçlarıyla Peder bir dilenci gibi duruyordu odanın kapısında.

Mitch, "Yukardaki Adam'ın yanında bir forsun varsa kullanmanın tam zamanıdır, Peder" dedi.

"Forsum olsaydı şimdi burada olmazdık." Peder Tom bakışlarını Hannah ile Josh'tan ayırmadan içeri yürüyüp Hannah'nın omzunu okşadı, kulağına bir şey fısıldadı.

Koridora çıkan Ellen North, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Mitch kadının ardından yürüdü. Wilhelm'in yanı başında olduğunu hissediyordu, onun yerine Megan'ın olmasını isterdi.

"Hannah, Josh'un geldiğinden beri gözünden bir an bile uzak kalmadığını söylüyor. O görmeden kimse oğlana bir şey veremezmiş ve Josh da çantasını gözünden ayırmadığına göre..."

"Şu halde biri gece yarısı eve girip başlığı Josh'un çantasına mı koydu? Hannah duymadan? Biraz hayal gibi geliyor bana."

"Başka bir açıklaman varsa duyalım."

"Wright az ilerdeki evinde" dedi Wilhelm.

"Bu eve gelme riskini asla göze alamaz" dedi Mitch. "Ama yine de son birkaç gün içinde eve gelenlerin bir listesini çıkaralım."

"Burada anahtar çocuk" dedi Wilhelm. "Bütün sorulanın yanıtı kafasının içinde kilitli. Bence hipnotizmayı deneyelim."

Mitch, Ellen'e baktı. "Hipnoz altındayken söyledikleri mahkemece kabul edilir mi?"

"Mücadele gerektirir. Mahkemeye kabul ettirsek bile savunma olayı büyüterek paramparça eder. Genelde küçük çocukların tanıklıkları pek güvenilir kabul edilmez. Çocuklar kolay etki altında kalırlar, kafalarına, bilinçli ya da bilinçsiz, kolaylıkla fikir yerleştirilebilir. Ama Josh, Dustin Holloman'ı bulmana yardım edecek yolu gösterirse ya da suç ortağının kimliğini söylerse ya da bizi daha somut delillere götürebilirse o zaman mahkemece kabul edilir olup olmamasına bakılmadan mutlaka bir değeri olacaktır."

Mitch olayın lehte ve aleyhte puanlarını kafasında tartarak, "Hannah ile konuşurum" dedi.

"Sırt çantasında başka bir şey buldun mu?" diye sordu

Ellen.

"Yemek odasında."

Çanta açıktı, içindekiler karnı yarılmış bir hayvanın bağırsakları gibi masaya saçılmıştı. Sanki bir daha kaçırılırsa bu kere yaşamının parçalarının yanında olmasını istermiş gibi topladığı eşyalara bakarken Ellen'in yüreğine bir hüzün çökmüştü. Birkaç küçük ve herhalde çok sevilen oyuncak, bir Yavru Kurt çakısı. Karanlığı silmek için bir el feneri. Evle konuşmak için bir telsiz. Sapında Ninja Turtle olan bir diş fırçası. Annesi ve bebek kızkardeşiyle bebeğin vaftizinde çekilmiş bir resim. Bebeği tutan Josh'un yüzünde gururlu bir gülümseme.

Wilhelm çimen rengini almış eski bir beyzbol topunun dikişlerinden parmağını geçirirken, "Zavallı çocuk" dedi mırıldandı.

Mitch, "Sanki yaşamı yeteri kadar berbat değilmiş gibi biz de evine girip kalan mahremiyetini de çiğniyoruz" diye homurdandı.

Ellen spiral kenarlı not defterine baktı. Josh'un Yeni Pad'i. Annesinden Josh'a. Duyguyu titizlikle çizilmiş bir el tamamlıyordu. Mitch haklıydı. Kirli ellerle Josh'un çocukluğuna uzanıyorlar ve onu sonsuza kadar kirletiyorlardı sanki. Bunlar onun özel eşyası, çocukluğunun parçalarıydı. Ve şimdi onlar bunların üstünden masumluk parıltısını silip bunlara delil diyeceklerdi.

Ellen çantasından ince bir Cross kalemi çıkardı ve defterin kapağını açmak için onu kullandı. Bunu alışkanlıktan, olası bir delilde kendi parmak izlerini bırakmak istemediğinden yapmışsa da, kafasının gerisinde

defterin mahremiyetini daha fazla lekelememek de olabilirdi. Bu bir anneden oğluna özel bir armağandı. Kimse buna asla dokunmamalıydı.

Ellen defterde ne bulmayı umut ettiğini biliyordu: Josh'u kaçıranların adları, onu tuttukları yerin resmi. Oysa garip kara dörtgenler, üzgün yüzler ve ince, dalgalı çizgiler buldu. Bir sayfaya Ben Gidici iken yazmıştı ve kelimelerin altına küçük noktalarla bir ağız ve iki göz çizmişti. Ne bir itiraf, ne bir açıklama vardı, yalnızca beyni hasar görmüş bir çocuğun parçalanmış düşünceleri.

"Bunu almak için hiçbir neden görmüyorum" dedi. "Pek bir yarar sağlamayacak ama siz yine de parmak izi arayın."

Kapı açılıp kapandı ve içeri bir soğuk hava ve düşmanlık dalgası doldu. Şerif Steiger'in sesi asfalta sürülen zımpara gibiydi.

"Holt hangi cehennemde?"

"Şef yemek odasında, Şerif."

Mitch dişlerini gacırdattı.

Ellen mantosuna sarındı. "Ben gidiyorum. İhtiyacın olursa telefon edersin."

Steiger odaya girerken az daha kadını deviriyordu. Ellen başlayacak olan yetki tartışmasına karışmak istemediğinden adamın yanından hızla geçti. Holloman olayı Deer Lake'e değil Park İlçesi'ne aitti. Mitch CTB'nin bütün soruşturmaların başında olduğu iddiasıyla Steiger'ı pas geçip Wilhelm'e telefon etmişti. Russ Steiger'in aynı görüşte olmayacağı kuşkusuzdu.

Noga kapıyı açmak için uzanırken, "Gidiyor musunuz, Bayan North?" diye sordu. Yemek odasından makineli tüfek takırtısı gibi sesler gelince iriyarı adam irkildi.

Ellen başını salladı. "Evet, içerdeki testosteron düzeyi benim için biraz fazla yüksek. İyi geceler, Noogie."

Ellen buz gibi havaya çıkarken mantosunun cebinde, kiraladığı arabanın anahtarlarını arandı. Reklam için hiçbir fırsatı kaçırmayan Manley ona dev bir beyaz Cadillac vermişti, tekerleklerden otomobilin gerisine doğru alevler resmedilmişti. Ön kapılarda bir slogan yemliyordu: "Vanloon Arabaları: 'Çılgın' Vanloon'dan Kapıp Götürün." Ellen utancından neredeyse yaya olmaya rıza gösterecekti.

Gözucuyla birinin Cadillac arabanın yolunu kesmiş olduğunu gördü. Kim olduğunu farkedince de oldu yerde kalakaldı.

Brooks, Cherokee'sinden inerken, "Yine uzun, soğuk bir gece, Savcı Hanım" dedi. "Havanız insanı yatağını biriyle ısıtmaya teşvik ediyor doğrusu. Seksi hayatta kalmanın bir yolu olarak göreceğim aklıma gelmezdi doğrusu. Öyle olduğu takdirde zevki azalır mı?"

"Bilemem." Ellen arabasına yürüdü.

"Birlikte öğrenebilirdik." Jay'in parkasının başlığını yüzüne doğru çekmiş olması Ellen'de ininden dışarı bakan bir kurt izlenimi uyandırıyordu. Adam kendisiyle kendi amacını tatmin için ilgileniyordu ki, Ellen'in mesleği gözönüne alındığında bu küçültücü bir şeydi. Onu aynı zamanda romanı için olarak da kullanmak isteği ise bütün sinirlerini ayağa kaldırmaya yetiyordu.

"Soğuktan ölmeyi tercih ederim ama bunu burada kalmak istemem, onun için önümden çekil hemen."

Jay sanki ağzına bir yumruk yemiş gibi şaşırarak arkasına yaslandı.

"Hem senin burada ne işin var?" diye sordu Ellen. Bu haberi telsizde almış olamazsın."

"Steiger'i izledim. Blue Goose'da birer içki içiyorduk."

"Ne kadar da hoş. Eğer biriyle ille de yatmak istiyorsan Steiger'in bilgi verme karşılığında düzüşmeye hayır demeyeceği söylenir."

"Teşekkür ederim ama benim tipim değil."

"Eh, sana bir haberim var, Brooks. Ben de senin tipin değilim. Yoksa arkadaşın Costello sana bunun aksini mi söylemişti?"

"Costello mu? Onun bizimle ne ilgisi var?"

"Onu da sen bana söyle. Ama hayır." Ellen yanıtı önlemek için elini kaldırdı. "Son zamanlarda yeteri kadar yalan söyledin."

"Ben sana yalan söylemedim."

"Bir sözcük oyunu. Doğruyu da söylemedin. Hoş, söyleyip söylememen umurumda değil ya. Çek arabanı. Ben eve gidiyorum."

Ellen, Cadillac'ın direksiyonuna geçip adamın parmaklarının sıkışacağını umarak kapıyı hızla çekti, ancak Jay sakatlanmadan cipine dönüp geri geri sokağa çıktı. Uzaktan görünen farlar medya ordusunun gelmekte olduğunu gösteriyordu. Sokak bir iki dakikaya kadar onlarla dolacak, gürültü komşuları uyandıracak, onlar da ne

olduğunu anlamak ve sabah haberlerinde ekranda kendilerini görmek için kapılarının önüne çıkacaklardı.

Wright'ların evinin pencereleri karanlıktı. Son karışıklıklardan habersiz uyuyor muydu, yoksa karanlıkta kendi kendine sırıtarak oturuyor muydu?

"Nasıl olsa yanlış bir şey yapacaksın" diye mırıldandı Ellen. "Seni mutlaka yargı önüne çıkaracağım."

Kendi sokağına dönerken arkasındaki farlar da onu izliyordu. Brooks. Bir trafik cinayeti hayali dolandı kafasında. Brooks'a çarpabilir ve o lanet aracını hurdaya çevirirdi. Yorgundu, düşkırıklığı yaşamıştı, sıkıntılar içindeydi. Bir çatışma için tam zamanı.

Konuş bitsin haydi. Bir yanlışlık daha yapmadan çıkar onu yaşamından.

Adamı içeri alırken bir şey söylemedi. Harry onları karşılamak için mutfağa geldi, Ellen'in yüzünü görünce fazla oyalanmadan yatak odasına döndü.

"Ceketini çıkarma, fazla kalacak değilsin" diyen Ellen kendi mantosunu çıkardı.

"Aleyhimdeki suçlamaları duyacak mıyım, yoksa hemen cezaya mı geçeceğiz?"

Sanki Ellen'in onu neyle suçlayacağı önemli değilmiş gibi rahat bir tavırla duvara yaslandı. Herhalde umurunda bile değil, diye düşündü Ellen. Amacını başta açıkça belirtmişti. Kendisini uyarmamış değildi. Kendi kendini kandıran, aynı yanlışı ikinci kere yapmayacağına kendisini inandıran yine ölen olmuştu. Kendini çok akıllı, çok kurnaz sanmıştı. Tıpkı Costello'da olduğu gibi.

Newsweek'teki makalede doğruladığı bilgileri tekrar ederek, "Bir beyzbol bursuyla Purdue'ya gittin" diye söze başladı.

"Hızla gelen topa bir tepe vuruşu yapamasam da bu bir çok eyalette suç sayılmaz."

Ellen onun şaka denemesini duymazdan geldi. "Purdue Hukuk'a devam ettin."

"Ailemi üzüntülere boğarak. Auburn'un eski mezun günlerinde yüzlerini göstermeye utanırlardı."

"Tony Costello da Purdue'ya gitti."

Adam gözünü bile kırpmadı. "Dünya küçük, değil mi?"

"Bu davaya ilgi duyarak buraya geldin. Sonra Wright birden avukatını azletti ve bir profesör maaşıyla asla tutamayacağı Costello'yu avukatı olarak buraya getirdi."

Jay'in gözleri irileşti, içlerindeki neşe Ellen'in öfke ateşlerini körüklüyordu.

"Yani Costello'yu benim getirdiğimi mi ima etmeye çalışıyorsun. Bunu neden yapayım ki?"

"Sen buraya bir roman çıkarmaya geldin. Belki aklında belirli bir son vardı. Belki insanları kukla gibi oynatmaktan zevk alırsın. Belki Wright'tan daha iyi değilsin ve bütün bunlar senin için bir oyun."

"Ne kafa varmış bende!"

Ellen vücudu öfkeden kaskatı kesilmiş bir halde adamın üzerine yürüdü. "Sakın benimle alay etmeye kalkışma. Oyununun ne olduğu umurumda değil. Bütün bilmen

gereken artık benim oyun falan oynamadığım. Savcılık bürosuna girmek yok artık. İstersen git Bill Glendenning'e şikâyet et ama senin bu işe katılmanın sonuçlarını düşününce hayranlığı devam etmeyecektir sanırım. O vali adayı olmak istiyor. Minnesota halkı, ünü kuşkulu birinin parıltısında kalmak için orospu çocuğun hakkı olan adaleti peşkeş çekmiş olduğu fikrinden pek hoşlanmayacaktır."

Brooks gözlerini yumdu. "Sende de amma dil varmış şekerim. Buna tehlikeli silah olarak ruhsat almalıydın."

Erkeğin bakışları ağzına kayınca Ellen bu kere çok yakına gelmiş olanın kendi olduğunu farketti. Jay duvara yaslandığı yerden doğrulacak olursa birbirlerine değeceklerdi. Ama Ellen gerilemeyi reddetti.

"Costello'yu tanımadığımı söylersem ne dersin?"

"Bana söylediğin herhangi bir şeye inanmam için hiçbir neden yok."

"Bir güven sorunu yaşıyoruz galiba."

"Olmayan bir şeyin sorunu olmaz. Sana güvenmiyorum ve Costello'ya da hiç güvenmiyorum."

Jay'in gözleri merakla doldu. "Neden? Senin düşmanlığını kazanacak ne yaptı ki?"

"O bir köpekbalığıdır. Bir davayı ya da istediği herhangi bir şeyi kazanmak için yapamayacağı yoktur."

"Seni mi istedi peki? Aslında konu bu mu Ellen? Costello seni..."

"Evimden defol" dedi Ellen. "Söyleyeceğimi söyledim. Kapıyı biliyorsun. Bul ve kullan."

Ellen dönecekken erkek kolunu tuttu. Ellen başdöndüren bir tek hareketle kendini duvara yapışmış buluverdi, bu kere Brooks üzerine eğiliyordu ve yüzü yüzüne yapışacak kadar yakındı.

"Hayır, Savcı Hanım, kendimi savunma fırsatı bulana kadar bir yere gitmem."

"Bu bir dava değil. Burada herhangi bir hakkın yok. Seni dinlemek zorunda değilim."

"Beni dinleyeceksin" diye homurdandı Jay. "Yaşamım boyunca çok şeyle suçlandım. Çoğundan da gerçekten suçluydum. Ama Costello'yla bir merhabadan başka bir yakınlığım yoktur. Onunla bir kere bir mezunlar yemeğinde karşılaştım. Benden bir davasını romanlaştırmamı istedi. Reddettim. Anthony Costello'nun mesleğinde ilerlemesi beni hiç ilgilendirmez. Ben buraya onunla tanışıklığımı ilerletmek için gelmediğim gibi onu da buraya getirmiş değilim."

"Her ikinizin de burada olmanızın bir rastlantı olduğuna mı inanmamı istiyorsun?"

"İstediğin şeye inanabilirsin. Ben söyleyeceğimi söyledi Buraya bu olayın çözümünü görmeye geldim, bir roman için malzeme toplamaya geldim, kendim malzeme olmaya değil"

"Eh, paranın karşılığını alıyorsun, değil mi?" diye acı acı söylendi Ellen.

"Hem de nasıl."

Brooks kadının gözlerinin içine bakarken yüzünde gergin yoğun bir ifade vardı. Tehlikeli. Onu düşündükçe Ellen'in aklına hep aynı sözcük geliyordu. Bir tehditti. Mesleki olarak. Cinsel olarak.

"Sen kendi başına bir romansın, Ellen." Brooks kadının başının yanında duvara dayadığı elini kaldırıp başparmağını çenesinden ve boynundan aşağı gezdirdi. "Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Seni istiyorum."

Bu itiraf Ellen'in vücudunda kendisini hem utandıran hem de şaşırtan bir heyecan uyandırmıştı. Değişen bir şey yoktu. Ona hâlâ güvenmiyordu. Brooks'un Costello'yu tanıdığını kabul ederek kazanacağı bir şey yoktu ama kaybedeceği çok şey vardı. Ellen'i baştan çıkararak da kazanacağı çok şeyi vardı.

Adam parmağını köprücük kemiğinin V'sine dayayıp parmaklarıyla göğsünün hemen üzerindeki hassas bölgeyi okşayarak, "Sana şu anda sahip olabilirim" dedi. "Eğer bana izin verirsen."

Ellen'in sesi güçlükle çıktı. "Hayır."

"Hayır elbette." Erkeğin gözlerinde yorgun bir bakış belirdi. "Hayır. Çok akıllı, çok dikkatli, çok düzenlisin, gündeminde benim gibi çılgına yer yok. Ben bir düğmeyle açıp kapayacağın bir ateş değilim. Bana çok yaklaşırsan sen de delirirsin. Böyle bir riske girip de bir yanlışlık yaparsan Tanrı yardımcın olsun."

"Konu ben değilim."

"Öyle mi? Eğer bu dava olmasaydı şu anda yatağında olacaktık, değil mi?" Erkeğin dudakları dudaklarına çok yakın, özleri çok maviydi. "Şu anda içinde olur muydum, Ellen?"

Ellen'in ağzı kurumuştu. "Eğer bu dava olmasaydı sen burada olmazdın."

Bu son sözdü. Kesin olarak söylemişti. Erkek daha fazla itiraz edemezdi. Ama bunun gerçek oluşu içindeki arzu sancısını azaltmıyordu. Özellikle bu kadını istemenin saçmalığı, istiyor olması gerçeğini değiştirmiyordu. Bu yalnızca seks değildi: Seks kolayca elde edilebilirdi. Kadınlar her zaman kendi istekleriyle gelmişlerdi yatağına. Ama o bu kadına ihtiyaç duyuyordu, kendisinin olmadığı her şey olan bu kadına. Görevine bağlı, iyi, başkalarına olan görevi için kendisini feda ederek adalet arayan. Bütün yaşamını yükümlülüklerinden kaçarak, bütün araçları amacına varmak için kullanmakta bir beis görmeyerek geçirmişti. Canının çektiği maskeyi yüzüne geçiriverirdi.

"Hayır" dedi sonunda. "Ama şimdi buradayım. Beni kurtarmaya çalışacak mısın, Ellen?"

Bunu denemenin bir anlamı olabilir miydi? Alacağı yanıttan korkarak bunu sormadı. Erkeğin yüzüne biraz çıplak, biraz ürkek bir ifade gelmişti, sanki kendi de yanıttan korkuyormuş gibi. Bu bakışı Ellen'i o anda izin veremeyeceği derecede etkilemişti. Şimdi olmazdı. Omuzlarının üzerinde bu kadar yük varken olmazdı. Ve dava sona erince adam görevi sona ermiş olarak bir başkasının trajedisine gidecekti.

"Eğer kurtulmak istiyorsan bir papazla konuş" dedi sakin bir sesle. "Sen benim sorumluluğum değilsin ve ben seni kendi adamım sanacak kadar aptal değilim."

"Hayır, sen hiç de aptal değilsin." Jay gerileyerek kadının içki şişelerini sakladığı dolaba yöneldi. Bir kadehe iki parmak viski doldurup bir yudumda içti. "Ben de kimsenin adamı değilim. Buraya kendi nedenlerimle geldim. Yanıt arama geldim."

Ellen bu soruların Josh Kirkwood ya da Garrett Wright'la pek ilgisi olmadığını hissediyordu. Hatta belki de meslek olmaktan çok kişiseldiler. "Buluyor musun bari?" diye sordu

Jay, Glenlivet şişesinin kapağını çevirirken acı acı gülümsedi. "Hayır. Sorular giderek güçleşiyorlar yalnızca."

Ellen erkeğin ardından kapıya giderken gerçeği sormak ya da üstünde durmamak şıkları arasında kararsızdı. Sonuçta bir şey söylemedi ve erkeğin bunun nedenini kendisinden daha iyi anladığını düşündü.

"Haklısın. Sen doğrudan ayrılma, Savcı Hanım" dedi. "Senin için bu daha iyi. Benim kimseye bir yararım olamaz. Bu da bir gerçek."

Uzanıp kadını öptü. Viski ve özlem kokan bir öpücüktü bu. Ve sonra çıkıp gitti.

Deer Lake sokaklarında hayat yoktu. Başıboş köpekler bile derecenin sıfırın çok altına düştüğü ve rüzgâr faktörünün soğuğu katladığı bu havada geceyarısı sokaklarda dolaşmayacak kadar akıllıydılar. Budalalar ve polisler için bir geceydi. Devriyeler yoldan çıkacak otomobillerdeki budalaları kurtarmak için dolaşıyorlardı. Detektifler ise her an biraz daha karmaşıklaşan olayda en son ipucunun peşindeydiler.

Jay, Lakeshore Caddesi'nin ucunda motoru kapatmadan durmuş, Kirkwood'lara dönmenin yararlı olup olmayacağını düşünüyordu. Ancak basın bir bulut gibi çökmüştü ve taze görüş elde edebilme fırsatı kalmamıştı. Ayrıca şu anda bunu istemiyordu da. Blue Goose'da, Steiger'e gelen telefonla başlayan adrenalin dalgası tükenmişti artık. Şimdi içinde

kendisini Ryan's Bay'deki evine gitmekten bile alıkoyacak bir huzursuzluk ve boşluk vardı.

Lakeside Caddesi'nden Oslo'ya saptı, işyerlerinin terk edilmiş, binaların çürümüş göründüğü Dinkytown'a doğru sürdü arabayı. Hiç kimseyi kendisine çağırmayan bir vaha gibi ekran parlak ışıklı bir elektrik aletleri dükkânının vitrininden bir gece tezgâhtarı baktı.

Harris Kampüsü'nün yatakhane pencerelerinden birkaçında hâlâ ışık vardı ama dersliklerin bulunduğu binalar karanlıktı. Harris Koleji gece karanlığında bile gelenek ve zenginlik izlenimi bırakıyordu insanda. Binalar kolejin daha çok kazanç getirecek bir öğrenim demek olduğu çağda inşa edilmiş sağlam, gösterişli yapılardı. Yüksek çam ağaçlarıyla dolu bahçeler park gibi bakımlıydı.

Josh'un kaçırıldığı gece Garrett Wright da, Christopher Priest de Cray Hail da çalıştıklarını iddia etmişlerdi. Eğer bu ikisi bu çılgınlıkta suç ortaklarıysa, neden birlikte olduklarını söylememişlerdi. Bu oyunun bir parçası olabilir diye düşündü Jay. Priest'ın yalan makinesi testini atlatabilmesi için gerçeğin küçük bir parçası olabilirdi.

Kampusun arka tarafından çıkıp Old Cedar Yolu'nda ilerlerken bu olay giderek daha çapraşık bir hal alıyor diye düşündü. Görünüşte sıradan olan yaşamların yüzeylerinin hemen altındaki sırlar ve günahlar kendisini oldum olası büyülerdi. Deer Lake gibi resimli bir kitabı andıran görüntüler ardında kimsenin aklına gelmeyecek şeyler olurdu.

Jay, Cherokee'yi boş yolun ortasında durdurdu, son sigarasını yaktı, camdan dışarı baktı. Yarım ay kış manzarasına gümüşi bir renk veriyor, yıldızlı geceyarısı

mavisi gökyüzü çıplak ağaçlan siluetlere döndürüyordu. Kolejin batısındaki arazi ormanlar ve tarlalarla kaplıydı.

Yol güneye doğru ilerlerken Ryan's Bay'in doğu kıyısından içiyordu ki, dokuz gün önce orada Josh'un ceketi bulunmuştu.

Ajan O'Malley'in kuramına göre oyun bu ıssız köy yolu boyunca tezgâhlanmıştı. Araba kazası burada olmuş, Hannah o yüzden hastanede geç saatlere kadar kalmıştı. Christopher Priest bir öğrencisine bir iş verip göndermişti. Öğrenci, öğrencilerin hep yaptıkları gibi kampüsten arka kapıya çıkmıştı. Otomobili beklenmedik -Ajan O'Malley'e göre özellikle yapılmış- bir buz tabakasında kayarak karşıdan gelen aracın önüne savrulmuştu. Öteki otomobilin yaşlı kadın sürücüsü anında ölmüş, yolculardan biri Deer Lake Hastanesi'ne getirildiği sırada kalp krizi geçirerek ölmüştü. Diğer iki yolcu helikopterle Minneapolis'te Hennepin İlçesi Tıp Merkezi'ne kaldırılmıştı; öğrenci de yaşamını tehlikeye atan bir enfeksiyon kapmış olarak şimdi orada yatmaktaydı.

Bu oyun o kadar can almış, o kadar insana dokunmuştu ki. Eğer O'Malley haklıysa, her şey kasabanın eteklerindeki bu sakin ve güzel manzaralı noktada başlamıştı. Göle atılmış bir taş gibi dalgalar giderek genişleyerek dışarı yayılmıştı sonra da.

Neden ve sonuç. Olayların zincir reaksiyonu. Oyunu kuranın bunların ne kadarını öngördüğünü, işe başlarken ne kadarını tahmin ettiğini, ne kadarının rastlantıların eseri olduğunu merak ediyordu. Davanın Ellen North'a verileceğini, olayın bir kaçış ve bir kendi kendini inceleme eylemi olarak Alabama'da Eudora'lı bir yazar tarafından benimseneceğini bilemezdi. Ama ne kadar dolambaçlı da

olsa ikisine de bağları olan bir avukatı Anthony Costello'yu seçmişti.

Daha karanlık bir boyuttan kendisini gözetleyen parlak kara gözler olduğu duygusu tüylerini ürpertti.

Artık bir gözlemci değil, bir oyuncuydu. Bu olayın ağın; yakalanmış biri daha.

"Bir dizi kurbandan diğer bir diziye gitmek. Bu sizin işiniz. Etkileniyor musunuz, yoksa bağışıklık mı kazandınız?"

"Bağışıklık falan söz konusu değil Dikkatliyim. Uzak durmaya çalışırım. Olanların kişiselleşmesine izin vermem."

Yalancı.

Jay ürperince omuzları kasılmıştı, ısıtıcıyı yükseltmek için açınca zaten sonuna kadar açık olduğunu gördü. Lanet soğuk memleket. Ve kendi de bu ıssızlığın ortasında, arabanın içinde duruyordu. Yatakta olmayı tercih ederdi. Onu, bu oyunun içinde ve gayet kötü bir rol üstlenmiş olarak gören Ellen'le. Kendisine güvenmeyen ve saygı duymayan Ellen'le. Bir çocuğa, bir aileye, bir polise, bir kasabaya adalet sağlama yükü olan Ellen.

Jay bir sigara daha almak için uzandı, paketin boş olduğunu gördü. Uykusuz bir gecenin kaçınılmaz gerçeğini biraz daha geciktirmek için arabayı çevirdi, Harris Kampüsü'ne girdi ve en kısa yoldan Tom Thumb'a gitti. Kırmızı suratında ergenlik çıbanları patlamış iri yapılı bir öğrenci kendisine bir karton Marlboro sattı ve soğuk hakkında beklenen yorumlarda bulundu. Sohbet edecek havada olmayan Jay bir iki yanıt mırıldandıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Tom Thumb'ın park yerinden çıkarken güneye doğru giden bir araca yol verip bekledi. Sokağın hemen karşısında Todd Childs'ın çalıştığı eskici dükkânı Pack Rat vardı. Ellen'in otomobilinin lastiği patlatıldıktan sonra genci gören olmamıştı. Söylentilere göre Costello onu Twin Cities'de bir otele yerleştirmişti. Ancak Childs'ın bir çiftlikte Dustin Hollowan'ın başında bekliyor olması ve Wright evinde masum masum otururken onun çılgın planlarının ayak işlerini yapıyor olması da mümkündü.

Jay aracı sürüp kuzeye giden yola gireceği anda Pack Rat'ta bir şey dikkatini çekti. Camda bir yansıma. İçerden gelen garip bir parıltı. Işık. Bir elfenerinin ışığı gibi.

Bir eskici dükkânında ucuz mal aramak için garip bir saat.

Jay köşeyi döndü, sokağa yeniden girdi, dükkâna yaklaşırken ışıkları ve motoru kapattı. Eğer bir güvenlik ışığı varsa da yanmıyordu ama köşedeki sokak lambasından sahneyi görebileceği kadar bir aydınlık gelmekteydi. Dükkânın tek açık kapısına, bir borudan yapılmış çarpık tırabzanı olan biri beton basamakla çıkılmaktaydı. Merdivenin bir kenarında büyük bir çöp kutusu duruyordu. Merdivenin başındaysa seksenli yılların sonlarından kalma kirli bir gri Crown Victor bekliyordu. Arabanın motoru çalışıyor, egzozundan dumanlar çıkıyordu. Kaçış için hazırsa da, şimdi kaçış yolu Cherol tarafından tıkanmıştı.

Eskici dükkânını kim soyardı ki? Çalacak ne vardı sanki? Dükkânda herhalde değeri on dolardan fazla bir tek kalem eşya bile yoktu ve yazarkasada para olması ise mümkün değildi Ama belki de bir demir kasa vardı. Burada çalışanların bilecekleri bir şeydi bu. Todd Childs gibi. Ya da Childs binada çok önemli, gündüz aydınlığında gelip almaya cesaret edemediği bir şey bırakmıştı.

Jay cep telefonundan 911'i arayıp bir soygun ihbarında bulunduktan sonra aracından indi, anahtarları cebine attı, kapıyı sessizce kapadı. Bir devriye arabası gelene kadar çok değerli dakikalar geçecekti. Soyguncu otomobiliyle kaçamazdı, ama binadan çıkabilirse yayan kaçabilirdi. Eğer içerdeki Childs ise ve Childs, Wright'ın suçortağıysa o zaman herifi yakalamak ve olayı da sona erdirmek fırsatı doğmuştu.

Ve bir de zanlıyı sen yakalarsan bunun reklamını düşün hele, diye düşündü. Ellen'in ilk tepkisi bu olacaktı. İçinde bir soyluluk kırıntısı bulup da kötü adamı yakalamalarına yardım ettiği için değil de, kendi çıkarı için bunu yaptığı. Aslında kadının ne düşüneceği kendisi için bu kadar önemli olmamalıydı.

Jay ayağının altındaki karları gacırdatarak binaya doğru yürüdü. Çalışan motorun gürültüsünün sesi bastıracağını ya da geceyarısı ziyaretçisinin dışarıya kulak veremeyecek kadar işi dalmış olacağını umuyordu. Soluk almaktan çekinerek birbiri ardından adımlarını attı.

Jay tam önüne vardığı anda açılan kapı yüzüne çarptı, dengesini kaybettirerek geriye savrulmasına neden oldu. İçerden dışarı fırlayan siyahlar içinde biri üzerine saldırdı, kısa kara bir şey salladı. Nesne Jay'in kafasının yan tarafına doğru devrildiğini, basamaklardan aşağı uçtuğunu hissetti. Kafasının içinde renkler patlayıp dönüyordu. Park yerinin birikmiş buzlarına çarptı.

Bir an kendine gelmeye çalışırken yattığı yerden olanları anlamaya çalıştı. Bir araç kapısı çarpıldı, motor gürledi. Crown Vic'in farları gözlerini köreltirken dizlerinin üstünde doğrulabilmişti. Otomobil homurdandı, lastikler buz üstünde geri geri dönerken bir cayırtı koptu. Madenin madene çarpmasından çıkan ses Jay'e Cherokee'ye de

kendisinden fazla açınmadığını gösteriyordu. Ancak araba bu kere üstüne doğru gelmeye başladığında artık başka bir şey düşünecek zaman kalmamıştı.

Jay kendini yana atarken ayaklan kaydı, sol bileği beton basamaklara çarptı. Demir borudan tırabzana doğrulup kendini yukarı çekti. Crown Victoria'nın ön tamponu kendisini izledi ve ikinci basamağa bindirdi.

Araba bir kere daha geri gidip Cherokee'ye bindirdi, burnunu yana doğru iterek kendine bir yol açmaya çalıştı.

Namussuz herif kaçacaktı. Polisler on saniyeye kadar gelmezlerse gitmiş olacaktı.

Jay öfkesinin verdiği güçle yerinden fırladı. Sarhoş gibi sendeleyerek çarpılmış Cherokee'ye giderken hem koşmaya hem de dik durmaya çalışıyordu. Yolcu kapısı ikinci sınıf bir boksör yüzü gibi çarpılıp sıkışmıştı. Sürücü tarafına koşarken saniyeler kaybetti. Crown Vic açtığı gedikten sıyrılarak sokağa ve özgürlüğe kavuşmak üzereydi.

Jay küfürler savurarak kontak anahtarını deliğine sokuya çalışıyor ama başı dönüp gözleri karardığı için bir türlü beceremiyordu. Sonunda başardı ve anahtarı çevirdi. Motor hemen gürleyerek canlandı. Vitesi geçirip gaza bastı. Dört binek çekişli araba birden öne fırlayıp öndeki arabanın arkasına bindirdi, ancak bu hareketiyle onun kardan temizlenmiş caddeye çıkışını da sağlamıştı. Araba batıya, evlerin sıralandığı bir yan sokağa saptı. Jay de Cherokee'yi girdi. Tekerlekte bir gariplik vardı, âdeta çok hızlı dönüyordu bir yana savruldu, sonra düzeldi, Jay de gaza bastı. Crown Vic bir blok ötede güneye dönerken fren ışıkları yandı. Cheroke aynı dönüşü yaparken bir steyşin vagona bindirdi, karşı tarafa savruldu, bir Honda'nın

burnuna çarptı. Çeliğin çeliğe çarpmasından çıkan cayırtı arasında bir de kırılan cam sesi duyuldu.

Bir daha sağa dönüp Mill Road'a girdiler. Jay Cherokee'nin direksiyonunu sertçe kırınca arabanın burnu çevrildi ama tekerlekler kaldırıma çıkmıştı. Cip kaldırım üzerindeki karlara daldı, bir ağaca çarpmaktan kıl payıyla kurtuldu yeniden yola indi.

Asfalt yol yerini mıcıra bırakmıştı. Sokak ışıkları da sona ermiş, çevreleri kadife siyahlığındaki geceyle sarılmıştı. Yalnızca yarım ay ve farlar önlerini aydınlatıyordu. Yol tarlalar arasından geçiyor, tepelerle yükselip alçalıyor, sonra sık ve çıplak ağaçların oluşturduğu ormanlarla karanlık bir vadiye iniyordu.

Cherokee'nin direksiyonu her dönüşte biraz daha gevşiyor gibiydi. Her çukura giriş çıkışta Jay'in zaten hasar görmüş olan beyni biraz daha dönüyordu. Tekerleklerin altında mıcırların çıkardığı ses silah patlamalarını andırıyordu. Yol yer yer de buz tutmuştu. Jay bu koşullarda araç sürmeyi hiç bilmezdi. Crown Victoria, yoldaki her engebeyle aralarındaki mesafeyi bira: daha arttırmaktaydı.

Araba bir tepenin ardında kayboldu. Jay gaza iyice yüklenerek izledi. Yol aniden yokuş aşağı inerken Cherofa havalanmış gibi oldu. Cipi yavaşlatmanın, durdurmanın, bir sağ dönüş yapmanın olanağı yoktu.

Jay direksiyonu sımsıkı kavrayıp vücudunu gererken, hapı yuttum, diye düşündü.

Araba burundan bir çalılığa dalarken Jay içerde bez bir bebek gibi oradan oraya savruluyordu. Cherokee yokuş aşağı savrularak indi ve yan tarafıyla bir ağaca çarpıp durdu. Jay yolcu kapısına savrulurken başı da çatlak cama çarptı, bedeninden uzaklaşıyor, ikisi arasındaki bağ giderek

uzaklaşıyordu. Radyatörden tıslama sesleri geliyordu. Polis geliyordu.

Telsizinin ışığı Cherokee'nin karanlığını kızıla boyamaktaydı, telsizden gelen çatırtılar arasında devriye aracının sonunda Park yerine vardığı anlaşıldı.

Jay'in son bilinçli düşüncesi, yüzüne gözüne bulaştırdın işte,

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bana ne hatırladığını anlat."

Jay gözlerini kapayıp yüzünü buruşturdu. Sağ tarafında bir sancı kaburgalarına çekiç gibi iniyordu. Koca burunlu, hafif aksanlı ve ufak tefek bir adam olan Dr. Baskir, Deer Lake Hastanesi'ne getirildiğinde onu inceden inceye muayene etmiş, çeşitli yaralanmış ve ezilmiş organlarıyla sanki her birinin bilinci varmış gibi konuşmuştu. Kaburgalara kırılmadıklarını fısıldamış, adalelerini.sözle sakinleştirmeye çalışmış, bir yandan da Jay'e uzun bir süre çok "öfkeli" olacaklarını söylemişti. Jay'in başının yan tarafına iki dikiş atmış, cımbızıyla saçları arasından cam parçalarını çıkarırken kafatasının kemikleriyle konuşmuştu.

Sonuç olarak başından geçenleri anlatmak üzere yaşayacaktı. İşin kötü yanı da polisin bunu kendisine tekrar tekrar anlattıracağıydı. Daha şimdiden olayı Mili Road'daki kovalamacaya karışmış ve kendisi kaza geçirdikten hemen sonra olay yerine gelen şerif yardımcısına anlatmıştı. Ondan sonra Pack Rat'teki soygun için telefon ettiği devriyeye ve yolda çarptığı arabalardan birinin sahibinin çağırdığı polise ifade vermişti.

Şimdi de acil servisin muayene masası başında Steiger, Wilhelm ve Holt durmaktaydılar. Hepsi de asık yüzlüydüler ve bu sıfat kendisi için de söyleyebilirdi. Kanlı ve buruşuk pantolonuyla oturuyordu masa üzerinde, gömleği heyecanlı ambulans ekibi tarafından makasla kesilmişti. Dr. Baskin kaburgalarını öyle sıkı sarmıştı ki, bir kerede ancak bir çay kaşığı dolusu havayı içine çekebiliyordu. Çenesi yarılmış ve

sanki on kiloluk bir çekiçle dövülmüş gibiydi ve soğuktan donuyordu.

"İki kere anlattım ya" dedi dişlerinin arasından. "Dükkândan çıkan adamı görmedin mi?" diye sordu Holt.

"Başında bir kayak maskesi vardı. Bana vurdu ve koşmaya devam etti. Boyunun ne kadar olduğunu bilmiyorum. Yüzünü hiç görmedim."

"Bir bok bilmiyorsun, değil mi?" diye homurdandı Steiger. Akşamüzeri Blue Goose meyhanesinde başlattıkları dostlukları uykudan ve şereften yoksun bırakılması sonucunda unutulup gitmişti.

"Neyle vurdu?" diye Wilhelm sordu.

"Sopa gibi bir şeydi. Kısa. Siyah. Çok acıttı."

Holt, Wilhelm'e baktı. "Wright'ın Megan'ı dövdüğü şeye benziyor."

"Öyle gibi. Ama bir el feneri de olabilir."

"Ya da o fare yuvasından hurda bir demir" dedi Steiger. "Öyle boktan yeri kim soyar? Bunun ne anlamı olur ki?"

"İyi soru" dedi Mitch. "Sahibi dükkânda elli dolardan fazla para tutmadığını ve onu da Cuma akşamları eve giderken aldığını söylüyor. Yanında çalışan herkes bilirmiş bunu."

"Belki de aradıkları para değildi" dedi Ellen.

Kapının eşiğinde durmuş, ayakta bir ölü gibi değil de rahat, normal bir insan gibi göründüğünü umuyordu. Erkekler kadının yüzüne belirli bir hoşnutsuzlukla bakıp yer açtılar. Kibarlık edecek durumda olmayan Ellen de

kendilerine aynen karşılık vardı. Bakışları Brooks'a takılınca içinde keskin bir korku hissetti. Mitch'e döndü.

"Eğer Childs ise belki orada sakladığı bir şey vardı" dedi. Wright'la gerçekten bağlantılıysa bu bir delil olabilir."

Wilhelm ağzını ardına kadar açıp esnedi. "Şu anda dükkanları didik didik ediyoruz. Bir şey çıksa bari, bizi o kadar uğraştırdığına değsin."

"Aradığı her neyse yanında götürmediği garanti değil, "dedi Mitch. "Ve o şey her neyse bizim olayımızla bağlantılı olmaması olasılığı da az değildir."

"Araçtan bir haber var mı?" diye sordu Ellen.

"Childs eski bir Peugeot sürüyor" dedi Mitch. "Crown Vic hakkında hiçbir şey bulamadık..."

"Plaka numarasını bile" dedi Steiger.

"Hava karanlıktı, plaka da çamurluydu" dedi Jay.

"Tamam tamam... Otomobilde Childs'ın olduğunu ya da bu soygunun kaçırılmalarla ilişkili olduğunu neye dayanarak ileri sürüyoruz? Bana sorarsanız boşuna vakit kaybı bu. Bu Truman Capote kılıklı herif Kirli Harry'cilik oynamaya kalkıştı diye dikkatimizi işimizden başka yöne çevirmemeliyiz."

Jay kaşını kaldırdı. "Güzel bir benzetme oldu."

Şerif ters ters baktı adama. "Adamlarım aracın tanımını aldılar. Görürlerse durduracaklar. Benden bu kadar, ben eve gidiyorum."

Jay biraz daha dik oturmaya çalıştı ama hemen pişman oldu. "Peki ama ev ev, yani garaj garaj mı ne dersiniz artık, öyle bir araştırma yapmayacak mısınız? Ya bu aradığınız kişiyse? Ya Holloman'ı kaçıran oysa?"

"Böyle düşünmek için bir nedenimiz var mı? Karşımızdaki kişinin bir iki dolar peşinde olan uyuşturucu çekmiş bir genç olmadığını düşünmek için bir nedenimiz var mı?"

"Ama eğer Childs ise..."

Steiger dönüp kapıya yürüdü. "Ben yatmaya gidiyorum. Büyük bir suç işlenmedikçe kimse beni çağırmasın."

Wilhelm kendi kendine konuşur gibi, "Bizim hesap uzmanları bu işin fazla mesai masraflarını görünce beni çiğ çiğ yiyecekler" dedi.

Mitch öfkeyle baktı adama. "Onlara bilet satmalarını söylersin. Kısa zamanda kâra geçerler."

"Çok komik."

Ajan koridorda kaybolurken Mitch, Ellen'e baktı. "Şaka mı sandı?"

Sonra başını sallayarak Jay'e döndü. "Tek kelime söyleyeceğim, Bay Brooks. İşi bize bırakacaktınız. Biz polisiz, siz yazarsınız. Bundan sonra bunu unutmayın. Zaten bizim işimizi yapmaya çalışan yeteri kadar sivil ölüyor. O memur sizi görmeseydi, şimdi artık yoktunuz. Çarptığınız o arabalarda biri için şimdi sizi tutuklardım ve kim olduğunuz umurumda bile olmazdı. Zaten şimdi bile yüklü bir para cezası alacaksınız."

"Verdiğim zararı öderim" diye mırıldandı Jay. Biraz neşe verme çabasıyla umutla Ellen'e baktı. "Belki de trafik

cezasından sıyırırım, ha?"

Mitch güldü. "Domuzlar uçtuğu zaman. Hiç olmazsa bunu burada, parçalarını yapıştıracak bir ekip varken denemeye kalkış." Ellen'e döndü. "Ben gidiyorum. Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bakalım Wilhelm'in adamları ne bulacak? Ancak Steiger de o beyin özürlü yaşamında bir kere haklı olabilir. Olay hiç de sandığımız şey çıkmayabilir. Ben biraz uyuyacağım. Yarın öğlen Megan'ı hastaneden çıkarıyorum."

Ellen başını salladı. Mitch odadan çıkar çıkmaz birden oraya gelişinin saçmalığını farketti. Neden gelmişti ki? Cameron'u yollayabilirdi; zaten bu gece, daha önce bir kere çıkmıştı. Ya da sabaha kadar bekleyebilirdi. Brooks onlara bir kanıt, bir açıklama sunmamıştı, yalnızca aradıkları adamı kovaladığı gibi bir yazar sezgisi vardı içinde.

"Kendin için ne diyeceksin bakalım?" diye sordu. "O kiralık cipe sigorta yaptırmalıydım?" Ellen adamın yüzüne baktı.

"Yani şimdi bu işi kitabıma merakı arttırmak için mi yaptığımı söyleyeceksin?"

"Kendini ölüm tehlikesine atacak kadar ileri gideceğini sanmam. O amacının gerçekleşmesini önlerdi. Ama belki odası gazetecilerle dolu ki, onlar da seni kahraman olarak karşılamaya hazır bekliyorlar."

"İnan bana, Savcı Hanım, ben kahraman falan değilim. Herif beni öldürmeye kalkışana kadar yakalamaya niyetim yoktu. Beni kızdıran o hareketi oldu."

"Orada ne işin vardı?"

"Cipe atlamış hayatın anlamını düşünerek dolaşıyordum Tam o sırada az daha ölüyor olmam epey komik olurdu, değil mi?"

"Ukalalığa gerek yok."

"Can huyun altındadır bilmez misin?"

Ellen neşelenmeyi reddediyordu. Bu durumunda nasıl şaka yapardı? Şu anda rahatça bir ceset torbasında olabilirdi. Anlattığı şeylere göre birkaç kere ölüm tehlikesi atlatmıştı ve deliller de kendisini doğruluyordu.

"Böyle bir gecede insanın kaç dakikada donduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Yok ama o noktaya çok yakın olduğuma eminim." Jay masanın çekmecelerinde üzerine geçirecek bir şey arandı. "Burada ısıtma diye bir şeyden haberleri yok mu? Ne yapıyorsunuz yani? Mikropları dondurarak mı öldürüyorsunuz?"

"İstediğin kadar espri yapabilirsin ama ben bu lanet oyunda yeteri kadar insanın öldüğü ya da yaralandığı fikrindeyim. Bu hiç de komik değil!"

Ellen denetimi bir anlığına elinden kaçırdığı için kendi kendine söverek arkasını döndü. Bunun ne zamanı ne de yeriydi. Denetimini kaybetmeye değecek erkek değildi o.

Dayanması gerekiyordu. Duruşma Salı günüydü. Baskının kendisini etkilemesine izin veremezdi.

"Gitmem gerek" diye mırıldandı.

Jay kadının kapıya gidişini izliyor, kendi kendine onu kızdırmaması gerektiğini söylüyordu. Sonra uzanıp omzunu

tuttu.

"Ellen, dur bekle."

Ellen durdu ama dönmedi. Omzu üzerinden bakınca Jay'in gözlerini kapamış olduğunu gördü.

"Buraya gelmek zorunda değildin" dedi. Geldiğine sevinmişti; bu kadının zırhındaki bir çatlağın izi olabilirdi. "Benim için kaygılandın."

"Uykusuzluktan olacak."

"Herhalde."

Jay kadının önüne geçti, yumruğunu çenesinin altına sokup yüzünü yukarı kaldırdı. Kadının teninin solgunluğu yorgunluğun gölgeleriyle daha da ortaya çıkmıştı.

"Yine de teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Ellen erkeğin ağzını ağzına dayamasına ses etmedi. Yalnızca bir öpücüktü bu. İkisinin de önemsemeyecekleri bir şey.

"Biraz uyu" diye mırıldandı Jay. Korsan gülümsemesi belirdi yine. "Rüyanda beni görecek misin?"

"Bir parça aklım kaldıysa hayır." Ellen ağır ağır çıktı odadan.

Paul, Lakeshore Caddesi'nin ucunda ödünç aldığı otomobilin içinde oturuyordu. Bir devriye arabasının gelip kendisini rahatsız edeceği korkusuyla aynı yerde fazla kalamıyordu. Sonra da basın üzerine çullanacaktı. İki hafta önce medyayı kendi aramıştı. Şimdi ise tanınmamak için

başkasının otomobilinde gizli gizli dolaşıyordu. Ona kendisini suçlu hissettiriyorlardı.

Yardım için başvurabileceği kimse yoktu. St. Paul'daki söyleşi ona yalnızca bir yük ve bir utanç nedeni olmuştu. O, işçi sınıfının bira düşkünü budalalarından değildi. Kolektif olarak bir çamur birikintisinin entelektüel derinliğine sahiptiler, Paul gerçek dostu olmadığını da öğreniyordu. Bu felaketin başında sempatilerini sunmak için kendisini arayanlar şimdi ona çekinerek bakıyorlardı. Paul bunları görüyor, kurdukları duygusal engelleri hissediyordu.

Hiçbiri aracını vermeyi önermemişti. Hiçbiri kendisinin bu tanınmamaya olan ani ihtiyacını anlamıyordu. Bir muhabir yalnız kendisine konuşması karşılığında bu pis ve dikkat çekecek hiçbir şeyi olmayan aracı kullanması için vermişti.

Gitmek istediği kişi Karen'di. Sesini duymak için bu gece telefon etmişti ama numara değişmişti ve yeni numara kayıtlı değildi. Garrett orada olduğu için eve gidemezdi. Karen de korktuğu için kendisine gelmezdi.

Karen kendisini sevmiyor değildi. Sevdiğini biliyordu. Josh kaybolduktan bir hafta sonraki son sevişmelerini düşündü. Josh'un ceketinin Ryan's Bay'de bulunduğu gün. O gece Hannah ile kavga etmişti. Mitch Holt ile kavga etmişti. Holt onun Hannah'yı daha çok desteklemesini, Hannah'yı suçlamamasını istiyordu. Hannah, Hannah, Hannah. O da intikamını Karen'a giderek almıştı. Karen kendisini anlıyordu. Karen onu seviyordu. Karen onu herhangi bir şey için suçlamıyordu.

Risk çok büyük olduğu için genelde kadının evinde buluşmazlardı. Ama o gece oraya gitmişti. Karen onu konuk yatak odasına almış, tertemiz şeftali rengi çarşaflar

üzerinde sevişmişlerdi. Karen onu okşamış, üstüne çıkmış, uyandırmak için her şeyi yapmıştı. Sonunda kadını sıkıca tutmuş, altına almış ve gözlerine perde inene kadar sevişmişti. Karen, Paul'ün verdiği her şeyi almış, sonra da sımsıkı sarılmıştı ona.

"Kalmanı isterdim."

"Kalamam."

"Biliyorum. Ama yine de isterdim." Karen başını kaldırıp erkeğe baktı, "ihtiyacın olan bütün sevgiyi ve desteği sana verebilmek isterdim. Sana bir oğul verebilmek isterdim... Senin bebeğini istiyorum, Paul. Hep bunu düşünüyorum. Senin evindeyken Lily'yi kucağıma aldığımda bunu düşünüyorum. O benimmiş gibi... bizimmiş gibi davranıyorum. Birlikte her oluşumuzda, içimde doyuma ulaştığında bunu düşünüyorum. Senin bebeğini doğururdum. Senin için her şeyi yapardım."

Ama şu anda en çok ihtiyacı olan şeyi yapamazdı. Yanımda olamazdı, onu destekleyemezdi, onu sıkıntılarından uzaklaştıramazdı. Hep Garrett'in yüzünden. Garrett Wright'ın kefaletle serbest bırakılmasının suçlusu o North orospusuydu. Davaya kadar hapiste kalmalıydı. Davadan sonra nasıl olsa bir daha yoluna çıkmayacaktı.

O kısmı değişmeyecekti. Değişemezdi. Her şey kendisi için iyi olacak şekilde sonuçlanacaktı. Bunu hak etmişti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Adliye Cumartesi günleri resmen kapalı olduğundan hem büroda yalnız olacaklardı hem de basın binaya alınmayacaltı. Bu küçük lütufların için sana şükürler olsun Tanrım, diye düşündü Ellen. Basın dün gece kudurmuştu, önce Dustin Holloman'ın yün başlığının bulunması üzerine Lakeside Mahallesi'ne dolmuşlar, sonra da Brooks olayı üzerine hastaneye saldırmışlardı. Ellen hastaneden sağ çıkmasına izin vereceklerini sanmamıştı, sorularıyla kendisini parçalıyorlar, bir hastane bekleme odasından çok bir futbol stadyumuna uygun gürültü çıkarıyorlardı. Ve park yerinin soğuğunda, hurdalık bekçi köpeği gibi Adam Slater bekliyordu.

Nike ayakkabıları üzerinde soğuktan dansederek, "Bir yorum için donmayı göze aldım" dedi.

"Yorum yok." Genç, çevresinde dolanırken Ellen hızını bile kesmedi.

"Haydi, Ellen, ne olur. Grand Forks'taki okurlara sesli bir yorum. Kötülüğün sapık zekâsı hakkında bir tek cümlecik."

"Kamu hizmeti maskesi altındaki medyanın çarpık sapkınlığı hakkında bir şeye ne dersin? Benim bir işim var, Bay Slater ve her adım atışımda sizlere takılıp tökezlemekten bıktım artık. Size herhangi bir yorum borçlu değilim ve bana Ellen diyemezsiniz"

Slater bundan hoşlanmamıştı. Hem herhangi bir şey söylememişti hem de onu sekreterinden uzaklaştırmıştı. Herhalde Grand Forks Herald'da onu Kuzeyin Aksi Kraliçesi olarak gösterecekti. Çok önemliydi sanki. Çok daha kötü şeyler söylenmiş ve hepsinin altından kalkmayı becermişti. Gazetecilerin kişisel fikirleri kendisini hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Ellen bürosuna gitti, bir saatini etraftaki parmak izi tozlarını temizleyerek ve her şeyi istediği gibi düzene sokarak geçirdi ama mahremiyetinin çiğnendiği duygusunu bir türlü silip atamadı.

Farkına varmadan buraya nasıl girebilmişti?

Dustin Holloman'ın yün başlığı, Josh Kirkwood'un sırt çantasına nasıl girmişti?

Doğal neşesinin hâlâ Cuma günü olaylarının ağırlığı altında olduğu anlaşılan Phoebe geldi. Gözlerinin altında kara halkalar vardı. O yaylı gibi duran gür saçları bile bir parça siyah kurdeleyle tutturulmuş, gevşek bir ip gibi sarkıyordu ensesinden aşağı. Siyah deri sırt çantasını koltuğuna bırakıp doğruca kahve makinesinin başına gitti.

En son gelen Cameron mazeret olarak bir kutu kakaolu bisküvi gösterdi.

Çantasını toplantı masasına yerleştirip kayak ceketini çıkarırken, "Emniyete uğradım" dedi. "Yün başlık kesinlikle Dustin Holloman'ın. Annesiyle babası teşhis ettiler."

"Biliyorum. Steiger'le konuştum."

Phoebe dumanları tüten kahvesine kaşlarını çatarak baktı. "Başlığın Josh'ta olması çok ürkütücü."

"Polisler burunlarından soluyorlar" dedi Cameron. "Basın hepsini aptal yerine koyacak. Kötü adam burunlarının önünden geçip Kirkwood'ların evine giriyor ve onu oraya koyuyor. İnanılmaz bir şey bu."

"Biz de çok parlak görünecek değiliz" diye hatırlattı Ellen. Lakeside Mahallesi altında tünel kazmadıysa onu oraya koyan Garrett olamaz."

"Oyun devam ediyor." Cameron çantasından üç dosya çıkarıp önüne dizdi. Her birini göstererek, "Wright'ın ev telefonu, büro telefonu, cep telefonu" dedi. "Bakalım bir şey bulabilecek miyiz."

Ama kayıtlardan Hannah'ya, Mitch'e ve Ellen'e edilen garip telefonlarla ilgili bir şey çıkmadı. Sık sık aranan aykırı numara yoktu. Hiçbir şey bulmadılar ki, Ellen'in görüşüne bu bir şey sayılırdı. Tony Costello'nun bürosu bu numarala hiçbirinden aranmamıştı: Bu da onu çağıranın Karen Wright olmadığını gösterirdi. Ve Karen Wright çağırmamışsa geriye tek seçenek kalıyordu.

Ellen, Costello'nun acımasız derecede bencil olabileceğini biliyordu. Fitzpatrick davasında yaptıkları bunu kanıtlamıştı. Ama bu biraz ileri gitmek oluyordu. Bir çocuk hâlâ kayıptı. Onun suç ve suçlu hakkında bir şeyler bildiği ve hiçbir şey yapmadığını düşünmek midesini bulandırıyordu.

Ellen'in onun insanlığına hitap etmesi dışında yapabileceği bir şey yoktu. Costello teknik olarak yasadışı bir şey yapmış değildi. Avukat-müvekkil mahremiyetini kendini korumak için kullanacaktı. Yardım ve yataklık suçlamaları delik deşik edilecekti. Ellen konuyu basının önüne getirdiği takdirde adamın da onun inanılırlığını zedelemek için belden aşağı dövüşeceği kuşkusuzdu.

Ellen kalemiyle dudağına vurarak, "Peki ama bunu başkası ortaya atsa?" diye yüksek sesle düşündü. "Wilhelm'i Costello'yu sıkıştırmaya ikna edebilsek?"

Wilhelm'i bir şeye kandırmak fikrini duyan Cameron'un gözlerinde kötü bir parıltı belirdi. "Bak bu olur" dedi. "Bunu bir dene. Marty kendi fikri sandığı sürece her şeyi söyler."

"Yalnızca biraz ileri geri konuşması, Costello'nun telefon kayıtları için mahkemeden izin çıkartmak falan hakkında konuşması yeter. Costello basını küçük parmağının ucunda oynatacağı yerde bir süre de basın onun peşinde koşsun bakalım." Ellen Phoebe'ye döndü. "Ajan Wilhelm'i bir ara bakalım Daha sonra buraya uğramasını söyle."

Phoebe başını salladı, sessizce odadan çıktı, kahve ü&" lığında bir hayalet gibi.

Cameron'un kaşı kalktı. "Bu yas falan mı tutuyor?"

"Yeni tomurcuklanan bir aşkın ölümü. Akbabaların büyüklerinden biri onu gözüne kestirmişti. Herifi geldiği yere gönderdim."

"Vay canına! Sen esaslı bir anne olurdun, Ellen."

Ellen adama ters ters baktı. "Bu bir teklif mi?"

"Gözlem. Güzelsin ama beni ürkütüyorsun."

Ellen adamın şakasına gülümsedi. "Teşekkür ederim, Cameron. Sen asla olmasını istemediğim küçük kardeşimsin."

"Hey, ablalarım da hep böyle derler!"

"Nedenini sen düşün bakalım."

Cameron birden ciddileşti, yüzüne kaygılı bir ifade geldi. "Dün geceden sonra nasılsın? Kirkwood'lara giderken beni de çağırabilirdin. Burada olanlardan sonra..."

"Zaten uyumamıştım. Gözlerimi her kapadığımda Josh'un o fotoğrafını görüyordum."

"Belki de laboratuar sihirbazları ondan bir şey çıkarabilirler. Arka planda bize nerede tutulduğu hakkında bir ipucu verebilecek bir şey seçebilirler belki."

Görüntü Ellen'in hayalinden gitmiyordu. Yüzü, arkasındaki fon kadar bomboş Josh çizgili pijama içinde. Flaştan teni hastalıklı bir beyazlığa bürünmüş, arkasındaki karanlıkla tam bir çelişki oluşturuyor. Karanlık bir boşlukta duruyormuş gibi.

Hiç umudu olmadan, "Belki" diye mırıldandı. "Grabko o sağlık kayıtlarında bir şey bulacak mı?"

Ellen konunun değişmesine memnun olarak başını salladı. Yapacak işleri vardı. Değiştiremeyecekleri ya da üzerinde herhangi bir denetimlerinin bulunmadığı şeyler yerine yapacaklarını düşünmeleri çok daha iyi olurdu.

"Costello basının yangın diye bağıracağını umarak dumanlıyor" dedi.

"Ve bu arada Grabko'nun kafasına kuşku ekiyor ama."

"Grabko delillere bakarak hüküm vermek zorunda ki, bu da dengeyi bizden yana çevirir sanırım." Ellen ilk laboratuar analizinin bulunduğu faks sayfasını işaret etti. "O çarşafta Josh'un kanı vardı. Garrett Wright'ın saçı vardı. Josh'a bağlayan ilk somut kanıtımız bu."

"Wright o gece O'Malley'i o çarşafa sararken ne düşünüyordu, merak ediyorum doğrusu."

"Kaçacağını umuyordu. Kendini yenilmez görüyordu, onu ele geçiremeyeceğimiz için o kanıtları bize vermesi bile hiç bir şeyi değiştirmeyecekti."

Josh'un fotoğrafı gibi bu da bir meydan okumaydı. O dosya bir haftadan beri mi dolabındaydı, bir günden beri mi! Ellen o çekmeceyi en son ne zaman açmıştı?

Ellen gözlüğünü burnunun ucuna indirip üzerinden meslektaşına baktı. "O rapor ne durumda? Garrett Wright'ı elimizden kaçırmayacağız, değil mi?"

Cameron çantasından bir belge çıkarırken kendinden emin bir tavırla sırıttı. "Anthony Costello o yüksek ücretler alan yardımcılarının bu kadar esaslı bir rapor yazmalarını isterdi sanırım. Dördüncü Anayasa Eki'ne dayanarak tutuklamayı kaldırtması mümkün değil."

Ellen kâğıdı adamın elinden alıp baktı. Grabko'nun onların istekleri doğrultusunda bir karar vereceğinden kuşku yoktu. Cameron'un savları doğruydu ama onun da ötesinde dava, kuşkulu bir teknik noktaya dayanılarak tutuklamanın kaldırılamayacağı kadar büyüktü.

Bunu Costello'nun da bilmesi gerekirdi. Bu Ellen'in Castello "mutfak evyesi" savunması dediği şeydi: Avukat suları bulandırmak ve olayları karıştırmak için bulabildiği her şeyi ortaya atardı. Savcılığın enerjisini dağıtmak için. Cameron bu rapor üzerinde saatlerce uğraşmış, Costello'nun bir blöfüne karşı bu sav hazırlamıştı. Oysa o çok değerli süreyi Wright'a karşı davayı güçlendirmek için harcayabilirdi.

Ellen, "Toksikolojinin Josh'un kanı hakkındaki raporunu okudun mu?" dedi. "Halcion adıyla da bilinen Triazolam rastlanılmış."

"Wright'ın bir eczaneden onu aldığını saptayabilsek..."

"Talihin o kadarını da bekleyemeyiz yani..."

"Eğer kibar kibar sorsak Todd Childs herhalde bize bulabilirdi."

"Eğer onu bulabilirsek."

"Ya da ondan ecza malzemesi satın alanı bulabilirsek."

"Daha fazla insan gücüne ihtiyacımız var. Şu anda elimizdekileri çok yaymış durumdayız, Childs'ın alıcılarını araştırmak için ayıracağımız kimse yok. Onun uyuşturucu satışıyla uğraştığından emin değiliz, yalnızca kullandığını biliyoruz. Wilhelm'den Wright'ın geçmişi hakkında herhangi bir şey geldi mi?"

Cameron gözlerini yuvarladı. "Evet, bir sürü mazeret. İki gün arka arkaya aynı bilgiyi faksladılar."

"Aman ne iyi."

"Mitch, Wright'ın 1979'dan beri yaşadığı yerlerde aynı tarzda işlenen suçlar hakkında NCIC'ye başvurdu ama henüz bir yanıt gelmedi. Aynı coğrafi bölgelerde çözümlenmemiş cinayetler için de bilgi istedi."

"İğnemizi bulmak için önce bir saman yığını yaratıyoruz" diye homurdanan Ellen, Cameron'un verdiği ince dosyayı karıştırdı.

"Zaten buna zamanımız da yok. NCIC bize duruşmadan önce bir yanıt verse bile elimizde yalnızca tahminler olur. Araştıracak zaman kalmayacak nasıl olsa. Elimizde kabul edilebilir bir şey olmayacak."

"Öyle, ama duruşmadan sonrasını düşünmek zorundayız. "

"Sen bir şey buldun mu?"

"Hepsi orada. Harris'ten başlayıp geriye doğru gidiyor. Wright buraya gelmeden önce kısa bir süre Virginia Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapmış, ondan önce de Penn State'de. Christopher Priest de aynı dönemde oradaymış." Kaşlarını kaldırdı. "Güzel bir rastlantı, değil mi?"

Ellen'in tüyleri ürpermişti. "Ben rastlantıya inanmam, bu bilgiyi nereden aldın?"

"Pioneer Press'te okudum."

"Tanrım" diye söylendi Ellen. "Basın, zanlımız hakkında bizden çok bilgiye sahip."

"Onlar işe bizden önce başladılar. Wright hakkında yazılanların çoğu iki yıl önce Bilimkurgu Kovboyları hakkında hazırladıkları yazılardan çıkıyor. Kütüphanede araştırıp kopyalarını çıkardım, hepsi dosyada."

Ellen sayfaları çevirerek kupürlere geldi. Bir fotoğrafta Christopher Priest ve Kovboylardan biri yerden top toplayıp bir sepete atacağı söylenen küçük bir robot üzerine eğilmişlerdi. Wright ile üç çocuk daha geri plandaydılar ama kopyanın kötülüğünden yüzleri pek belirli değildi.

Ellen, "Priest, geçmiş ve şimdiki Bilimkurgu Kovboyları'nın listesini gönderdi" dedi. "İstemeye istemeye diyebilirim."

"Oradan bir şey çıkar mı dersin?"

"Bilemiyorum. Üzerine eğilinmesini istemiyor sanırım. Çocuklarla sanki Milli Şeref Derneği üyeliğine layıklarmış gibi konuşuyor olabilir ama herhangi birinin otomobilimi o hale getirebileceğini de biliyor. Herneyse, Hennepin'de tanıdığını birkaç kişiyi aradım, bize Wright'a düşman

olabilecek eski bazı üyeleri bulmamıza yardımcı olabilirler. Şimdiki üyelerin sabıka dosyalarını aldım. Karşımızda kimlerin olduğunu bilmemiz gerek."

"Eğer mahremiyet hakkı sınırlarını aştığımızı düşünürlerse, kıyameti koparabilir" diye uyardı Cameron. "Yüksek yerde tanıdıkları vardır. Bazı büyük politikacılar için Bilim-Kurgu Kovboyları vergiden indirilebilecek bir bağış alanıdır."

"Kendisi kıl payıyla kurtulmuş durumda suçortaklığından. ilişkide olduğu umurumda bile değil."

"Yalan makinesinden geçti ama" diye hatırlattı Cameron.

"Bu yalnızca gerektiği zaman duygularını yok edebiliyor demek. Bunu yapması için fazla bir zahmet gerekmez. Zaten çoğunlukla androide benziyor."

Ellen, Wright'ın eskiden öğretmenlik yaptığı yerler listesine döndü. "Wright ve Priest aynı dönemde Penn State'teler. Önce o coğrafi alanda çözümlenmemiş kaçırmaları ve cinayetleri NCIC'den istemekte yarar var."

"İstedim bile."

"Aferin."

"Ama Wright geçmişte böyle bir iş yapmışsa izlerini gayet ustaca örtmüş olmalı" dedi Cameron. "Geçmişinde hiçbir şey bulamadım. Indiana'da Mishawaka'da yetişmiş. On bir yaşındayken anababası ayrılmış. Babası tekrar evlenip Muncie'ye taşınmış. Wright ile kızkardeşi, birkaç yıl önce beyin kanamasından ölen anneleriyle kalmışlar."

"Kızkardeş mi?" Ellen'in kulakları dikildi. "Kızkardeşi neredeymiş? Onunla konuştun mu?"

"Hakkında bir şey öğrenemedim. Herhalde bir yerlerde evlenmiştir. Soracak tek kişi Wright'tı ve onun da bu bilgiyi seve seve vereceğinden kuşkuluydum doğrusu. Bence kızkardeş çıkmaz sokak. Ama şimdi The Ricki Lake Show'da boy göstermeye gelebileceğini de yabana atmamak gerek."

Cameron, Wright'ın resmi yazılı ifadesinin fotokopisini göstererek devam etti. "Konuyu değiştirelim. Wright ayın yirmi ikisi Cumartesi günü öğle yemeğine eve geç geldiğini ve sonra da saat iki buçukta Harris'e döndüğünü söylüyor. Bir tanıkları Wright'ın Saab'ını o saatte Lakeshore'da güneye doğru ilerlerken görmüş.

O'Malley o saatlerde saldırıya uğradığı için biz Wright'ın otomobili sürdüğüne inanmıyoruz. Ama Christopher Priest de St. Peter'de olduğunu biliyoruz. Peki, Saab'ı kim sürüyordu? Childs mı? Karısı mı?"

Ellen gözlüğünü çıkarıp iskemlesini geriye itti, ağır ağır kalkarak sırtındaki gerginlik karşısında yüzünü buruşturdu.

"Priest'ın Cumartesi gecesi St. Peter'de kaldığını biliyoruz" dedi. "Cumartesi günü de orada olduğunu doğrulayacak bir tanığı var mı?"

Cameron notlarına baktı. "Gustavus Adolphus'tan bir profesör arkadaşıyla yemek yemiş. Zaman belirtilmiş değil, bir daha bakarım."

"Ne kördüğüm ama" diye mırıldanan Ellen pencereye döndü. Karşıdaki park boştu. Kasaba merkezi terk edilmiş görünüyordu. Josh Kirkwood'un dönüşü için umudu simgeleyen sokak lambalarına bağlı sarı kurdeleler şimdi Dustin Holloman için rüzgârda savruluyordu. Mağazaların ve lokantaların vitrinlerine ve camlarına yapıştırılmış yeni posterler vardı.

"Grabko'nun kafasına direksiyondakinin Wright olduğu konusunda bir kuşku yerleştirmeliyiz." Cameron masanın çevresinde yürüdü. "Yapmamız gereken tek şey ondan davanın açılması kararını kopartmak. Suçortağını yakalamak polislerin işi."

"Biliyorum. Ama Costello'nun şapkasından tombul bir tavşan çıkartacağı hissini de içimden atamıyorum."

"Childs."

Ellen'in kaşları çatıldı. "Onu söylediği yalanlarla çok kötü kıstıracağım. Ama önce polisin bulması gerekecek. Fakat yalnızca Childs değil. Costello'yu tanırım. Her zaman kendini beğenmiştir ama burada belirli bir şey var... savunacağı şeyler...hepsini ezberleyecek kadar çok okudum ama herhangi bir uyarı işaretine rastlamadım, ama yine de... bir şey var."

"Çok çalışıyorsun" dedi Cameron. "Ve hepsi de seni yıldırmak için çok çalışıyorlar. Otomobilin o hale getirilmesinden ve dün geceki o olaydan sonra tedirgin olmakta haklısın. Ama elimizde Wright'ın tutukluluk halini devam girecek kadar şey var. Costello elimizdeki delilleri değiştiremez."

Cameron gülümsedi. " 'Onun seni sinirlendirmesine izin verme' diyen sen değil miydin?"

"Ben miydim?" Ellen zorla gülümsedi. "Ne düşünüyordum acaba?"

Tony Costello'yu ve bütün numaralarını, bütün sırlarını bildiğini düşünüyordu herhalde. Ama şimdi ayağının altındaki toprak kaymıştı ya da Costello halıyı altından çekivermişti. "Ortak dostumuz Bay Brooks... Dünya küçük, değil mi?" Hayalindeki Costello'nun görüntüsü yerini Jay'in

yüzüne bıraktı. "Sonra senin Minneapolis'ten ayrılmanın Art Fitzpatrick'in tecavüz davasıyla bir ilgisi yoktu demek?.. Ben ev ödevlerimi yaparım, Ellen..."

Ya da yapılmış olarak önüne gelir.

Ellen kendi kendine bunun önemi olmadığını söyledi. İkisine de güvenmemeliydi. Kendini ele verecek bir hareket yapmaması gerektiğini biliyordu.

Öyleyse neden dün gece hastaneye gittin, Ellen?

Elini kaldırdı, parmaklarını dudakları üzerinden geçirirken erkeğin o öpücüğünü hatırladı.

"İşimize bakalım" dedi.

Arkalarına yaslandılar. Cameron elindeki delil listesine bakarken bir bisküvi alıp yedi.

"Tutuklama dışında Costello'nun neye karşı çıkacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır" dedi Ellen. "Ve o da bunu bize söylemeyi en son ana kadar geciktirecektir. Ama yine de düşünelim. Sen neden kurtulmak isteyecektir?"

"Eldivenlerden. Eldivenler ancak günlerce sonra bulundu. Onları oraya birinin koyduğunu iddia edecektir. Onların herhangi birine ait olabileceğini, Wright'a ait olduklarını gösteren bir delilimiz olmadığını söyleyecektir."

"Güzel noktalara değindin. Şu halde bu duruşmada eldivenleri delil olarak göstermeyeceğiz. Onu asıl yargılanma duruşmasına saklayacağız. O zamana kadar da onların onun olduğunu kanıtlamamız gerekir. Eğer şansımız varsa o zamana kadar karlar erir ve tabancayı da buluruz.

Wright'ın bu eyalette silah ruhsatı aldığına dair bir kayıt var mı?"

"Yok. Büyük sürpriz. Virginia, Pennsylvania, Ohio ve Indiana'da da arattırıyorum, ancak manyak dizi cinayet katilleri kendilerini böyle bayağı formalitelerin çok üstünde görürler."

Ellen bunun boşunalığının farkındaydı. "Ardında bir kâğıt izi bırakacak kadar dikkatsizlik yapmaz. Başka?"

Cameron omuzlarını silkti. "Kayak maskesi, kanlı çarşaf, Mitch'in ifadesi, Megan'ın ifadesi, Ruth Cooper'in teşhis ..."

"Onların hepsi Costello'dan önceydi."

"Ne çıkar? Wright'ın o zaman da avukatı vardı. Her şey kitabına uygun yapıldı. Elimizde Costello'dan çok şey var. Onun tanık listesinde yalnızca Childs, Wright'ın Saab'ını Cumartesi görmüş komşu ve Karen Wright var. Karen ne söyleyebilir ki? Şimdiye kadar ağzından kocasının tutuklanmasının büyük bir yanlışlık olduğundan başka bir şey çıkmadı."

"İyi bir soru. Kimse kadının kocasının belirli saatlerde nerede bulunduğunu söyleyecek bir tanık olduğunu iddia etmiş değil. Suçlar işlendiği saatlerde Wright iddia ettiği gibi işinin başındaysa kadın ne söyleyebilir ki?"

İkisi birden, "Kocasının kendine telefon ettiğini!" dediler.

Ve yeniden telefon listelerine sarıldılar.

Kapı açıldı, Ellen, Phoebe'yi görmeyi bekleyerek başını kaldırdı, arkasında Mitch'in durduğu Megan'ı görünce gözleri büyüdü.

Gerçek bir şaşkınlıkla, "Megan!" dedi. "Seni ayakta görmek ne güzel!"

"Ve hemen hemen tek parça" dedi Megan.

Berbat görünüyordu. Yüzündeki bereler çürük meyve pasına erişmişti. Canlı yeşil gözleri altındaki halkalar patlıcan rengiydi. Bir koltuk değneğine yaslanarak içeri girdi. Sağ eli parmak uçlarına kadar uzanan kaskatı alçı içindeydi.

Cameron bir iskemle çekti ama Megan elini salladı. Mitch'in sabırsız bakışını ise görmezlikten gelmişti.

Masanın üzerindeki kâğıtlara bakarak, "İyi bir şeyler buldunuz mu?" diye sordu.

Ellen dosyayı kapayıp ayağa kalkarak kadının görüş alanına girdi. "Öyle bir bakıyoruz işte" dedi. "Telefon kayıtları talan. Sen ifade vermeye hazır mısın?'

Megan'ın ağzı âdeta yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O günü iple çekiyorum."

Ellen'in vücut diliyle iletmek istediğini anlamış olan Mitch, "Kalmayacağız" dedi. "Hannah ile Josh'un hipnotize edilmesi konusunu konuştuğumu bildirmeye geldim. Psikiyatr ile konuştuk, pek istekli değil ama bir denemeyi kabul etti."

"Ne zaman?"

"Yarın. Saat dörtte. Edina'daki muayenehanesinde. Her olasılığa karşı seansı videoya alacağız."

"Ben de orada olmak istiyorum."

"Bunu isteyeceğini biliyordum."

"Wright'ın geçmişi hakkında bir şey buldunuz mu?" diye sordu Megan. "Priest ya da Childs'la bir bağlantı çıktı mı?"

"Arıyoruz" dedi Ellen. "Priest ile Wright aynı döne Penn State'te öğretmenlik yapmışlar. Araştırıyoruz. Childs hakkında bir şey bulamadık. Wisconsin'de Oconotnowon liseye gittiğini ve her türlü yalanı söylemeye hazır olduğunu biliyoruz. Şu anda nerede olduğu bilinmiyor. Dün gece Park Rat'a birinin girdiğini biliyoruz. Todd da olabilir başkası da. Wilhelm şu anda orada. Kanıt teknisyenleri dükkânı didik didik araştırıyorlar. Ne aramaları gerektiğini bilmediğimiz için ne bulacaklarını da bilmemize imkân yok."

Megan'ın kaşları çatıldı. "Wilhelm hiçbir şey bulamaz."

"Bu bir oyalama olabilir" dedi Cameron. "Wright'ı masum göstermek için bir düzen daha."

Megan düşünceli bir tavırla "Ama neden gecenin o saatinde, herhangi birinin orda olmasının büyük bir tesadüf olacağı bir saatte böyle bir şey yapsınlar?"

Ellen, "Şu halde belki de içerdeki Childs'dı ve oraya sakladığı bir şeyi -örneğin bir uyuşturucu paketini- almaya gelmişti. Ve alıp da gitmiş olabilir. O zaman da CTB'den arkadaşların boşuna uğraşıyorlardır."

"Bu işler böyledir" dedi Megan. "Ama yine de bunu merkeze anlatmaya kalkıştığında Marty'nin yerinde olmak istemem."

Phoebe içeri süzüldü. "Ajan Wilhelm buraya geliyor."

"Bu da benim gitmem gerektiği anlamına geliyor" dedi Megan. "Wilhelm beni burada yakalarsa pis pis söylenecek

ve ben de koltuk değneğimi kafasına indirmek zorunda kalacağım."

Ellen, Megan ve Mitch ile dış büronun kapısına kadar yürüdü. Mitch'e, "Bu gece Wright'ın yararına bir toplantı var" dedi.

Mitch başını salladı. "Adamlara tembih ettim. Wright'ın yanına gelenleri saptayacağız. Childs oradaysa yakalanacak."

"İyi. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Mitch, yarın görüşürüz. Josh'un bizim için her şeyi açıklığa kavuşturacağını umuyorum. Bu arada da aramaya devam edelim."

"Anahtar Wright'ın geçmişidir" diye ısrar etti Megan. "Size onu aramada yardımcı olabilmek isterdim."

Ellen özür dilercesine baktı kadının yüzüne. "Seni bu işe karıştıramayacağımı biliyorsun, Megan. Sen artık işin başındaki ajan değilsin, kurbansın."

Megan'ın gözleri Ellen'in ancak tahmin edebileceği bir nefretle parladı. "Ben ne olduğumu çok iyi biliyorum. Ve bunu da Garrett Wright'a borçluyum."

"Megan, Ellen'in eli kolu bağlı, biliyorsun" dedi.

O sabah Megan'ın evine uğramış, iki kedisini beslemiş, evin tavanarasından bozma soğuk ve cereyanlı bir yer değil de -ki, aslında öyleydi- ev olduğu duygusunu vermesi için termostatı yükseltmişti. Ivy Sokağı'ndaki eski büyük Viktoryen evin üçüncü katı kasabanın herhalde en güç erişilen yeriydi. Sakat bir diz ve bir koltuk değneğiyle iki

kat merdiven çıkmak kolay iş, değildi. Mitch kadının inatçılığı hakkında yeni bir şey söylememek için çenelerini sımsıkı bastırmıştı.

Megan pembe oturma odasının penceresinde durmuş sağlam eliyle küçük tekir kedisinin başını okşuyordu. Ağzının kasılması inatçılığın cisimleşmesi gibiydi.

"Sen bu işten alındın, Megan." Mitch kadının daha açacak vakit bulamadığı birkaç kutunun yanından dolaştı. Josh, Megan'ın işe başladığı ilk gün kaçırılmıştı.

"Resmen. Ama bu kendi başıma araştırma yapamamam anlamına gelmez.."

"Ve davanın reddedilmesi riskini göze almak? Sen doğru dürüst düşünemiyorsun. Buraya gel." Kadını kanepeye yöneltti, "dinlenmen gerek, yoksa o dizin su balonu gibi şişecek."

Megan'ın direnmemesi göründüğü kadar bitkin olduğunu gösteriyordu. Kanepeye oturdu, Mitch de ayağını üzerine koyması için bir kitap kutusu çekti.

Erkek yaralı dizinin altına bir yastık yerleştirirken, "Kendimi çok çaresiz hissediyorum, Mitch" dedi.

"Biliyorum, sevgilim. Seni çok iyi anlıyorum."

O da aynı teknede bulunmuştu, değil mi? diye düşündü Megan. Bundan daha fırtınalı sularda. Karısı ile oğlu bir soygunda öldürüldüklerinde Miami'de detektifti. Megan onun o olayın soruşturulmasına yaklaştırılmadığını çok iyi biliyordu Ve adam hâlâ bunun suçluluğunu taşıyordu.

Megan sağlam elini erkeğin elinin üzerine koyarak, "Öyle güç ki" dedi. "Biz polisiz. Belirli bir biçimde düşünmeye,

belirli bir biçimde hareket etmeye, kötülerin peşinden gitmeye alışmışız. En çok ihtiyacın olduğu anda bunun elinden alınması... çok güç işte."

Mitch kadının yanına yerleşti, sağ kolunu omuzlarına attı. Kara kedi Cuma bir stereo hoparlörün üstüne sıçradı, öğleden sonrasının giderek koyulaşan havasında kendilerini seyretmeye koyuldu.

"Cerrahın dün ne söylediğini hâlâ anlatmadın bana." Megan bakışlarını kaçırdı. Mitch yerine kediye bakarsa yalan söylemek kolaylaşacaktı ve o anda istediği de buydu: Mitch'e de kendisine de yalan söylemek.

"O ne bilir ki?" diye mırıldandı.

Mitch içini çekecekken kendini tuttu. Kötü haber. Megan'ı inciten ve ürküten haber. Hoş, kendisi ne incindiğini ne de ürktüğünü kabul etmediği gibi yenilgiyi de kabul etmezdi ya.

Kadını çekip kendine yasladı. "Doğru. Bir şey söylemek için çok erken."

"Öyle." Megan'ın sesi gerilmişti. Yanağını erkeğin una bastırdı, Mitch çenesinin titrediğini hissediyordu.

"Daha bilemezler." Megan kararı henüz bilmek istemiyordu. Mücadele etmeye ve mücadele etmeden yenilmeye hazır değildi.

Mitch onun cesaretine hayransa da, sonunda bunun kendisi için daha güç olacağını biliyordu. Teşhisi biliyordu. Doktora telefon edip Megan'ın kardeşi Mick olduğunu söylemişti. Hastane bu tür bilgileri ancak hastanın yakınlarına açıklardı. Oysa Megan'a ne olacağı ailesinin umurunda bile değildi.

Ortopedist Megan'ın elini kesmek zorunda kalmadıkları için talihli olduklarını söylemişti. Daha başka ameliyatlar ve aylarca sürecek fizik tedavi seansları olacaktı. Ama elini bir daha tam olarak kullanması mümkün değildi.

Megan'a, Josh'a, Hannah'ya, Deer Lake'e yaptıkları için Mitch, Garrett Wright'ı cehennemin dibine göndermeye hazırdı. Eğer talihi varsa hapse attıracaktı. Adalet ve hukuk pek seyrek olarak aynı şeydi. Bu dersi uzun zaman önce acı bir biçimde öğrenmişti.

Megan erkeğin göğsüne yaslanarak, "Onu kaçırmamalıyız, Mitch" diye mırıldandı. "Yaptıklarının cezasını çekmesi gerek."

"Çekecek, sevgilim." Mitch kadını kucaklarken bu sözünün Megan'a kendi kulaklarına geldiği kadar boş gelmeyeceğini umdu.

Megan burnunu çekerek başını kaldırdı, büyük bir mücadeleyle ağzının bir kenarını yukarı kaldırdı. "Bana sevgilim deme."

"Canım istediği zaman derim" diye homurdandı Mitch, artık aralarında eski bir şakaya dönüşen bu atışmaya sevinerek gülümserken. "Ne yapacaksın yani, O'Malley? Beni dövecek misin?"

"Evet. Bir elim alçıdayken hem de."

Gülümseme ciddileşti. Kadının gözleri Mitch'in gözlerinin ayrılmadı. "Ben ne yapacağım, Mitch? Hayatta yalnızca polis olmak istemiştim."

Mitch kadının gözyaşlarını sildi. "Ama başka şeyler de var, Megan. Ben yanındayım. Engelleri aşmanın bir yolunu

bulursun sen. Ve ben de orada, sağlam elini tutarak yanında olacağım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Müzik fena sayılmazdı. İngilizce bölümü son sınıf öğrencisinin lehçesiyle bir rock ve blues karışımı. Orkestra üniversiteli gençlerin HarriSons grubuydu. Şef yırtık blucinli ve terli tişörtlü, zayıf, kemikleri fırlamış bir gençti. Eski bir kırmızı Stratocaster gitarını kucaklamış, kirli bir beyzbol kasketi altındaki gözlerini sımsıkı kapamış, ruhunun müziğini çalıyordu.

Jay üç dolarlık birasından iri bir yudum alıp bakışlarını ağır ağır çevrede dolaştırdı. Wright'ın taraftarları kampusun hemen dışındaki Pla-Mor dans salonunu tutmuşlardı. Pla-Mor kırklı yıllarda doruk noktasına ulaşmış ve ondan sonra da hiç değişmemiş bir yerdi. Dans pisti yılların sürtünmesinden zımparalanmıştı. Loş ışıklar hem bir hava verme hem de duyarların dökülen sıvalarını gözlerden saklama amacını gütmekteydi.

Salon herhalde ucuzdu, ayrıca kampüse yakındı ve iş görüyordu. 250 kişilik masa ve iskemle vardı, hepsi de doluydu. Deer Lake'de Wright'ın masumiyetine inanan herkes desteğini göstermek için bu soğuk gecede oraya gelmek zorunluluğunu hissetmiş gibiydi. Girişin beş dolara çıkarılması, bira fiyatlarındaki artış ve Bilimkurgu Kovboyları'nın on beşer dolarlık tişörtleriyle Wright'ın destekçileri gece sonunda herhalde Anthony Costello'nun zamanının iki gününü satın alacak para toplayacaklardı.

Costello şeref masasında oturuyordu, yanında müvekkili vardı ve ikisi de kendilerine kral havası vermişlerdi. İskemlelerin kalanını Wright'ın karısıyla Costello'nun adamları doldurmuştu. Sürekli bir öğrenci dizisi ve herhalde öğretim üyesi olan birkaç kişi dostluk ve destek

sözleriyle yanlarından hiç eksik olmuyordu. Wright'ın yüzünde sakin bir ifade vardı.

Avukatının o kendini beğenmiş küstahlığından eser yoktu onda, o cam gibi sakinliğiyle sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyor gibiydi.

Onun kafasının içine girmek isterdim, diye düşündü Jay ama bunun için beklemesi gerektiğini biliyordu. Costello durmadan önce adamın konuşmasına ancak daha fazla propaganda yapması için izin verirdi. Yine de bir tanışma yararlı olabilirdi. Jay orkestra ara verdiği bir sırada gözetleme yeri olarak seçtiği loş köşeden kalkıp masaya doğru yürüdü.

En az üç tane sivil polis saptamıştı. Otoparkta bir ekip arabası bekliyordu. Suçortağı, yanında Dustin Holloman'la gelecek olursa sinekler gibi üzerine üşüşeceklerdi. Ama herkes gibi normal bir durumda gelirse, Dr. Wright'ın elini sıkıp hafifçe gülümserse hiçbirinin ruhu bile duymayacaktı.

Kalabalık arasında Wright'ın göze çarpmasını sağlayacak bir şey yoktu, ne ışıl ışıl yanan gözler, ne de alnına kazınmış bir şeytan damgası. İnsanları en çok ürküten ve heyecanlandıran şey aralarında bilemedikleri, seçemedikleri canavarların dolaşıyor olmasıydı. Bankalarda onların arkasında sırada beklerler, marketlerde arabaları onların arabalarına çarpardı. Okurlarını romanlarına yönelten unsurun bu olduğunu Jay biliyordu. İşin içindekilerce görülmüş olması gereken işaretleri görebilmek için olayları didik didik etme ihtiyacı. Çoğunlukla da görecek bir şey yoktu.

Costello onu masaya varmadan görmüş, avukatın yüzünde kocaman, aç bir gülümseme yayılıvermişti. Jay kendisine çok aşina gelen bir el sıkışı ve sırt okşayışıyla karşılandı.

"Jay, bu küçük gecemize gelebildiğin için ne kadar memnun oldum bilemezsin!" dedi Costello, partinin düzenlemesiyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen. "Dün gece küçük o serüven yaşadığını duyduk."

"Eh, olayı tanımlamak için o sözcük de kullanılabilir" dedi Jay. Costello'nun vurduğu yaralı sağ omzunu hafifçe oynattı. Bu sabah yatağından sanki üzerinden bir hayvan sürüsü geçmiş gibi uyanmıştı. Yalnızca Jack Daniel viskisinden aldığı dozlar acılarını biraz köreltebiliyordu..

"Polisler doğal olarak o soygun girişimini Dr. Wright ile ilişkilendirmeye çalışıyorlar." Costello bu büyük adaletsizlik karşısında yüzünü buruşturdu. "Buradaki beceriksizlik düzeyi inanılır gibi değil doğrusu."

Beklenen savunma avukatı sohbeti. Polisler bir işe yaramaz, savcılar büyük resmi göremeyen darkafalılardır. Jay bunları iyi bilirdi. Bir zamanlar kendisinin de kullandığı sözcüklerdi hepsi. Costello'nun sözleri bir kulağından girip diğerinden çıkarken dönüp Garrett Wright'a baktı. O da kara gözleri ve sakin gülümsemesiyle onu bakmaktaydı.

Wright âdeta zarif denebilecek elini uzatıp yerinden kalkarak, "Bay Brooks, Anthony bir roman yazma niyetiyle olayla ilgilendiğinizi söyledi" dedi.

"Olabilir. Sonunun nasıl geleceğine bağlı."

"Yani benim suçluluğuma mı demek istiyorsunuz? Toplumumuza getirilmiş bir yorum bu aslında, değil mi? İnsanlar masumiyeti okumak istemiyorlar. Tek istedikleri çarpıklıklar, ihanet ve kan."

"Bu yeni bir şey değil, Dr. Wright. İnsanlar idam izlemek için giriş ücreti öderlerdi zamanında. Yanlarına çocuklarını da alırlardı."

"Doğru" diyen adam başını hafifçe salladı. "Belki de insanlık bunca yüzyıldır daha mekanik, daha parlak bir vahşete doğru evrim geçirmiştir."

"Eh, bu da dizi cinayetleri açıklar değil mi?" dedi Jay. Bundan sonraki akademik çalışmanız için size bir konu, Dr. Wright."

"Hayır hayır. Benim uzmanlık alanım öğrenme ve algılamadır. Ben suçlu davranışı uzmanı olduğumu asla iddia etmiş değilim."

Ama belki de böyle bir iddiada bulunması gerekmezdi, bu yorumunu dile getirmeyip gelecekte kitabında kullanmak üzere aklının bir köşesine kaydetti. Bakışları Wright'ın yanında neredeyse saydam denecek kadar solgun bir halde oturan karısına kaydı. Kadın telaşlı bir bakışla adama baktı, gözlerini kaçırırken ağzının kenarında bir gülümseme titrer gibi oldu. Christopher Priest yanındaki iskemleye oturduğunda da kesinlikle mutsuz bir bakış yerleşti yüzüne.

Profesör gençlik modasına uygun görünme çabasıyla kendisine dar gelen siyah bir balıkçı yaka kazak giymişti. Kazak kemikli omuzlarına bir dalgıç giysisi gibi yapışınca kafası kabak gibi ortaya çıkıvermişti. Garrett'in dikkatini çekmek için Karen Wright'ın yanından ileri uzandı.

"Tişörtlerin hepsi satıldı. Çocuklar çok seviniyor."

"Kendileriyle gurur duymalılar" diye söze karıştı Costello Jay'den yana kurnaz bir bakışla bakarken vücudunu Wright ile profesörü görüş açısından silmek istercesine öne uzattı. "Biliyor musun Jay, bu hikâye çeşitli perspektiflerden anlatılabilir. Dr. Wright'ın masumluğu, arkadaşlarının, meslektaşlarının ve öğrencilerin bir araya toplanması...."

"Avukatının parlaklığı." Jay zoraki bir gülümsemeyle baktı adamın yüzüne. "Bu bir satış konuşmasına benzedi, Tony."

Costello pişmanlık taklidine girişmedi. "Müvekkilimin masumluğunu belirtmek için mümkün olan bütün yollan denemediğim takdirde görevimi layıkıyla yapmış sayılmam."

"Doğru, müvekkillerini canla başla savunmayan avukatlara ne olduğunu hepimiz duyduk." Jay başparmağı ile işaret parmağını tabanca gibi alnına dayadı.

Costello'nun yüzü kızardı. "Enberg öldüğünde Dr. Wright henüz cezaevindeydi. O işe karışmış olması için insandan başka bir şey olması gerekirdi."

Jay, Costello'nun tansiyonunun arttığını görmek için başını kaldırdı. Ancak avukat gülümsemesini gerginleştirmenin ötesinde bir şey yapmadan sinirlerine hâkim oldu.

Yaralı omzuna bir şaplak daha indirerek, "Jay, yeteneğini harcıyorsun" dedi.

Ellen karşılıklı sırıtmaları ve el sıkışmalarını kapının hemen önünden izlemişti.

Costello'yu tanımadığımı söylersem ne dersin?

Yalancı olduğunu, Bay Brooks.

Ona inanmak istemişti ve o da kendisine ihanet etmişti. Simdi ikisini bir arada seyrederken öfkesinin yanı sıra bir de kayıp hissi yaşıyordu.

Görünüşe bakılırsa iyi arkadaştılar. Kahkaha, gülümseme, sırta bir şaplak. Brooks ve Costello, hukuk fakültesi arkadaşları. Birbirini tamamlayan iki köpekbalığı. Çelik grisi Versace elbisesi içinde Costello, buruşuk Dockers pantolon ve tıraşı uzamış Brooks. Ve Costello'nun yanında dönüp dimdik kendisine bakan Garrett Wright. Wright bilmişçesine sırıtıyordu.

Ellen oraya gelme isteğine karşı koyamadığı için kendine lanetler yağdırarak uzun boylu kolejlilerden bir grubun arkasına süzüldü. Cameron'la dokuza kadar çalışmışlardı, Phoebe saat sekizde izin isteyip gitmişti, sonra da Grandmas Attic'te yemek yemişlerdi. Elma tatlısını yedikten sonra evine gitmeliydi. Şu anda yatağında derin bir uykuda olmalıydı.

Ama bir anlığına oraya süzülüp gelenlerin havasını görme isteğine yenik düşmüştü işte. Olay saat yedide başlamıştı. Basın saat dokuzda alacağını alıp çoktan çekip gitmiş olurdu. Buraya sessizce girer, gölgeler arasında kalıp bakardı. Kapıda para toplayanlar varlığından haberdar olmadan görmek istediklerini görüp çıkardı. Vereceği beş dolar Wright'ın savunma fonuna gidecekse bile buna değerdi doğrusu. Ama şimdi bunun pek aptalca bir fikir olduğunu görüyordu. Onu gören Wright olmuştu. Salonda herkesin ona baktığını hissediyordu. Bir an önce oradan dışarı çıkmak üzereyken kalabalık kendisini düşmanın ortasına çeker gibiydi,

"Hey, ne işi var onun burada?"

"Ellen North değil mi o?"

"Pek de cüretliymiş."

Seslere dikenli bakışlar ve uzatılan parmaklar eşlik ediyordu. Ellen hiçbirine yanıt vermiyor, kalbi çılgınca

atarken sakin görünmeye çalışıyordu. Gözlerini salonu arkasındaki çıkış yazısına dikerek kalabalığın aksi yönünde yürümeye çalıştı. Casusu olarak buraya Cameron'u gönderebilirdi. Mitch'in adamlarının raporlarıyla yetinebilirdi. Ama hayır. İlle de kendi görecekti. Başkalarının görüşlerine güvenemezdi. Bu işe çenesine kadar batmak zorundaydı. Şimdi de boğulmak üzere olduğunu hissediyordu.

Bir el dirseğine yapıştı. Kendini kurtarmaya çalıştı ama el kolunu daha sıkı kavradı.

"Senin burada ne işin var" diye homurdandı Brooks.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim ama yanıtı açıkça belli oluyordu."

Ellen bir kere daha kendisini kurtarmaya çalıştı ama adam çok yakındı, kendisini yürütüyor, hatta zorla iteliyordu. Yönü birden değişmişti. Çıkış sağda kalıyordu. Aksine şimdi vestiyerin bulunduğu karanlık hole doğru yürüyorlardı.

Vestiyerin aydınlığını geçip karanlığın kenarına geldiklerinde Brooks, "Gerçeklere dayanmadan sonuç çıkarıyorsun dedi.

Ellen sırtını acil çıkış kapısının yanındaki duvara dayayarak öfkeyle baktı adama. "Senin gerçeklerini kabul etmem aptallık olur, Bay Brooks. Ayrıca senin benim neye inanıp inanmadığımla hiç ilgilenmediğini sanıyordum."

"Ben de senin benim ne yapıp yapmadığımla ilgilenmediğini sanıyordum."

"Bana yalan söyledin. Onun ötesinde cehenneme kadar yolun var."

"Ben sana yalan söylemedim."

"Hah! Bana Tony Costello'yu tanımadığını, bu davada bulunmasıyla hiçbir ilginin bulunmadığını söylemiştin. Sonra bir giriyorum ve ne görüyorum? Bütün çete masa başında, kahkahalar atılıyor, sırta şaplaklar indiriliyor. O yakışıklı ağzından çıkanlara inanamadığım için beni bağışla, Brooks, ama ben dünkü çocuk değilim. Şimdi izin verirsen gitmek istiyorum. Görmem gereken her şeyi gördüm artık."

Ellen üzerlerine çevrilen meraklı bakışları görüyor ve gazetecilerin çoktan gitmiş olduklarını düşünmekle yanılmamış olmayı istiyordu. Kaçırılmayacak bir fotoğraf fırsatıydı bu: Savcı, sanık için yapılan bir toplantıda Jay Butler Brooks ile başbaşa.

Mitch'in sivillerinden biri sağ elini belirsiz bir hareketle üzerindeki tüvit ceketin altına sokarak kalabalığın yanından geçti.

"İyi misiniz, Bayan North?"

Brooks kadının kolunu bırakıp gölgelere süzüldü.

"Evet, teşekkür ederim, Pat." Ellen mantosunun kolunu düzeltti. "Ben de gidiyordum."

"Dışarıya kadar size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Hayır, zahmet etme. Otomobilim yakında. Senin buradaki işin daha önemli."

Ellen memurun yanından geçince ön kapıya kadar yolunun açılmış olduğunu gördü. Orkestra molasını bitirmişti. Baş gitarist çılgın bir melodiye başlarken insanların dikkati o yöne çevrildi.

Ellen kapıya gelene kadar kendine sövüp durdu. Neye inandığı, ne söylediği, ne düşündüğü önemli değil! Kimseye güvenmemen gerektiğini biliyorsun. Kimseye yakınlık duyacak zamanın yok.

Sigara içmekten dönenler onu görünce uzağından geçerek yan gözle baktılar.

Ne düşünürlerse düşünsünler. Wright'a inanıyor olmaları farkeder ki? Sen gerçeği biliyorsun.

Ama bilmiyordu. Gerçeği hiçbiri bilmiyorlardı. Yalnızca Josh biliyordu ve o da kafasının içinde kilitli tutuyordu. Ellen gerçeğin bildiği kadarını haftaya Salı bir sopa gibi kullanacak ve Wright'a inananların hayallerinin yıkılıp parçalanma umurunda bile değildi.

Ellen içeri giren bir iki Harris öğrencisiyle çarpışmamak için yana çekilerek dışarı çıktı. Dans salonunun önündeki park yeri dolmuştu. Uzak köşede yeşilli beyazlı bir Deer Lake ekip arabası herhalde hiç kopmayacak olan gürültüyü bekliyordu. Ellen eski ahşap binanın doğu yanına doğru yürüdü. Sokakta yer bulduğu için talihliydi, zaten oraya da bir araç çıkarken girmişti.

"Hey, çocuklar şuna bakın. O Hukukçu Orospusu bu."

Ellen birden durdu. Tyrell Mann ile arkadaşları gölgeler arasından çıkıp yolunu keserken çok büyük bir yanlışlık yaptığını anladı. Durumu şöyle bir gözden geçirince başının derde gireceğini gördü. Park alanından görünmeyen bir noktadaydılar. Doğuda sık ağaçlardan bir çit komşu evden görülmelerini engelliyordu. Sokağın karşısındaki en yakın ev karanlıktı. Otomobil üç dört metre ilerde kaldırım kenarındaydı. Hem çok yakın hem çok uzak. Dans salonunun müziği dışarı taşıyordu ve herhangi bir çatışma gürültüsünü örtecek kadar yüksekti.

Tyrell sigarasını atarken esmer yüzünde parıltılı bir gülümseme belirdi. "Buraya gelmek iyi cesaret doğrusu."

"Bu ayrıcalık için gerekli bedeli ödedim, sizi de o kadarı ilgilendirir."

"Bizi doktor ilgilendiriyor. O bizim adamımız" dedi John Andersen.

"Öyle" diye Speed Dawkins atıldı. "Bizim adamımız o...."

"Ve sen de onu kodese tıkmaya çalışıyorsun" dedi Tyrell. Hiç gülümsemiyordu.

Ellen birden lastiğine saplanmış çakıyı görür gibi oldu. Akşam boyunca Bilimkurgu Kovboyları dosyasında bu işi kimin yapabileceğini araştırmıştı. Andersen beyaz yakalı , akıllıydu, elektronik yollarla para çalardı. Dawkins uyuşturucu yüzünden birkaç kere hapse girip çıkmıştı. Tyrell gruba yeni katılmıştı ve bazı ciddi olaylara kenarından köşesinden karışmıştı. Anlaşmayla cezası düşürülen darp olayları, ilçenin ıslahhanesi patlayacak kadar dolu olduğu için indirilmiş bir soygun cezası, kanıtlanamamış bir ırza geçme vakası.

Tyrell on yedisinde artık kaşarlanmış bir suçluydu. Vandallık onun için çocuk oyuncağıydı. Çizgiyi nerede çekeceği bilinemezdi. Ellen birini sırtındaki ceket için öldüren ya da cebinden parasını almak için kafasını kıran çocukları çok görmüştü.

"Sistemin nasıl çalıştığını sana anlatmam gerekmez, Tyrell" dedi. "Ve benimle uğraşman Dr. Wright'ın davasına yardım etmek değildir."

"Bana hiçbir şey söylemeni istemiyorum, kahpe karı."

"İstemediğine eminim ama dinlesen iyi edersin." Ellen'in cebindeki eli silah olarak kullanmak üzere anahtarlığındaki en uzun anahtarı ayırıp diğerlerini yumruğunun içine aldı. "Sen ve arkadaşların yanlış bir şey yapıp kodese girerseniz Bilimkurgu Kovboyları'nın da sonu gelir. Dr. Wright, Profesör Priest ve sizi diğer destekleyenler buna ne derler, ha?"

Gencin mantık yolunu görmesini istiyordu. Oysa o yalnızca meydan okumayı duyuyordu.

Tyrell yarım adım daha attı. "Bu bir tehdit mi, Bayan Hukukçu Orospusu?"

"Bu bir gerçek. Şu anda Hennepin Cezaevi'nde olmamanın tek nedeninin Bilimkurgu Kovboyları olduğunu sen de, ben de çok iyi biliyoruz. Berbat etmek istediğin bu mu, Tyrell?"

"Hayır. O değil."

Ellen diğer ikisine baktı. Dawkins, Tyrell'e bakıyor, ondan alacağı işarete göre hareket etmeyi bekliyordu. Andersen bir gerideydi, yüzü ifadesizdi, aklından geçenler okunmuyordu. Onun IO'su deha düzeyindeydi. Gayet sevimli bir biçimde araya da girebilirdi, cesedi ortadan kaldırmanın en iyi yolunu da önerebilirdi.

"Dans salonun içinde çocuklar."

Ellen, Brooks'un sesini duyunca hissettiği rahatlamayı belli etmemek için elinden geleni yaptı.

Tyrell'ın gözlerinde sabırsız bir parıltı belirdi. "Sen kimsin? Yalnız Kovboy mu?"

"Daha çok Yalnız Tanık diyebiliriz." Jay, Ellen'in önüne geçti, sonra kendileriyle Bulls ceketli öfkeli genç arasına mesafe koymak için birkaç adım geriledi. "Ve elimde bir cep telefonu var ve parmağım da polis imdat düğmesi üstünde. Ne dediğimi anladın mı, küçük bok?"

Her kelimeyle sesi biraz daha yükseliyordu. Buraya Ellen'le tartışmaya gelmişti. Şimdi de onun kurtarıcısı rolünü üstlenmişti ve cep telefonunu sanki fünyesi çekilmiş elbombasıymış gibi tutuyordu.

Andersen arkadaşının omzuna bir şaplak indirerek, "Haydi yürü, Tyrell, donuyorum, içeri girelim" dedi.

Binaya doğru yürümeye başladı. Dawkins duraksadı, Tyrell olduğu yerde duruyordu.

"Yürü haydi" dedi Andersen sabırsız bir sesle. "Profesörün tepesi atacak yoksa."

Tyrell çenesini Jay'e doğru uzattı. "Sana ne be! Biz hanımla konuşuyorduk yalnızca."

Üçü birden park yerinin sarı ışıklarına doğru yürüdü.

Ellen arkalarından bakarken ciğerlerindeki havayı ağır ağır koyverdi.

"Teşekkür ederim" dedi Brooks'a. "Wright'ın serseri biridir bu. Doğrusu ne yapabileceğini kestiremiyordum."

"Eh, tabanca çekseydi ben de ne yapardım bilemiyorum, o telefon en fazlasından biraz pil asiti akıtır, hepsi o kadar." Telefonu uzattı. "Polise bildirecek misin?"

"Herhangi bir yasa çiğnemiş değiller. Ben yalnızca evime gitmek istiyorum." Ve kapılara çifte kilit vurup kocaman bir

kadeh konyakla sıcak banyoya girmek. "İyi geceler, Bay Brooks." Ellen, Cadillac'a doğru yürüdü.

Brooks kadının yanında yürüdü. "Buraya ben de senin geldiğin nedenle gelmiştim. Görmek için."

"O zaman görme sözcüğüne sözlükte bir kere daha bakmanı tavsiye derim. Görmek ile katılmayı karıştırdın galiba."

"Ellen, Costello da senin kadar bu hikâyenin bir parçası. Onunla konuşacağım elbette."

"Bunları duymak istemiyorum."

Ellen otomobiline girdi. Brooks kaldırıma çıktığında otomatik kilide bastı. Kontak anahtarını çevirdi ama kocaman arabadan tık çıkmadı. Manley Vanloon'un otomobilinin motoru ölmüştü.

"Lanet olsun!" Ellen eldivenli elini direksiyona indirdi.

Öfkeden tepesi atmış bir halde kaput kolunu çekti, Çantasından el fenerini çıkardı, otomobilden indi. Cadillac'ın motoru küçük bir ülke kadardı ama parça parçaydı ve parçalar görünürde yoktu. Distribütör alınmıştı.

"Bok!"

"Bayan North... bu nasıl konuşma böyle."

Ellen adama kavurucu bir bakış fırlattı.

Jay bir ödülmüş gibi telefonunu kaldırıp gösterdi. "Bir taksi çağırmak ister miydin?"

"Hıyarlaşma."

"Polis çağırmak ister misin?"

Bunun ne anlamı olabilirdi ki? Dans salonu silme zanlı doluydu. Birinin tanık olarak ortaya çıkmasını düşünmek komik olurdu. Tyrell, Andersen ve Dawkins arabanın yakın3n da bulunmuşlarsa da distribütörü üzerlerinde taşıyacak kadar budala değillerdi. Suç araştırmak için gerektireceği zamana enerjiye değmeyecek kadar küçüktü.

"Hadi." Brooks telefonu cebine sokup anahtarların çıkardı. "Seni evine bırakayım. Söz doğruca eve götüreceğim"

Jay kadını doğruca kendi evine götürdü.

Ellen, Brooks'un Manley'den kiraladığı GMC Jimmy'nin koltuğunda erkeğin yüzüne düşünceli bir tavırla baktı. "Sen hiç İzci olmadın, değil mi?"

Jay sırıttı. "Hayır, hanımefendi."

"O telefonu artık kullanabilirim, kaçırıldığımı ihbar için."

"Ya da rahatça arkana yaslanır ve benim ünlü Güneyli konukseverliğimin keyfini çıkarırsın."

"İlişkimizin geçmişi için 'keyif sözcüğü kullanılamaz sanırım."

"Sen hangi sözcüğü kullanırdın?"

Huzursuzluk verici. Ama dilinin ucuna gelen sözcüğü yuttu. Bunun erkeğin hoşuna gideceğini biliyordu. Adam dengesini bozmaktan ve bunu kendi çıkarı için kullanmaktan zevk alıyordu. Şimdi yaptığı gibi.

"Konuşma zamanımız gelmişti" dedi. "Ve bu konuşmayı beni kapıdışarı ettiremeyeceğin bir yerde yapmak daha iyi olur" diye düşündüm."

Old Cedar Yolu'ndan sapıp Ryan's Bay çevresindeki meskûn bölgeye girdiler. Ay dolunaya yakındı, ışığı koya boyaların gümüş ve beyaz ışıklarını yayıyordu. Ellen sıcak havalarda buraya pek çok kere bisikletle gelmişti ve yerin parkı andıran güzelliğinden huzur alırdı. Ama şimdi o patikalardan yaya geçtiğinde Josh'un kamışlar arasına bırakılmış ve bir cebinde bir not olan küçük kayak ceketini hatırlayacaktı.

"'Hayalim çevremde gece gündüz vahşi bir hayvan gibi yolumu kolluyor. Ta içimde bir şey sürekli günahıma ağlıyor.'" Ellen, William Blake'in dizelerini mırıldandı. "Josh'un ceketinin cebinde bırakılan notta bunlar yazıyordu."

"Biliyorum."

"Nasıl? Onu basına açıklamamıştık."

"Ben basın değilim."

Jay, Jimmy'yi araba yoluna sokup uzaktan kumandaya basarak üç arabalık garajın kapılarını kaldırdı. Ev Deer Lake ölçülerine göre çok büyüktü. Ve Deer Lake ölçülerine göre çok pahalı. Ellen gazetede ilanlarını görmüştü. Jay büyük bir kira ödüyor olmalıydı ama herhalde para onun için hiç önemli değildi. Cinayet olaylarını eğlenceye dönüştürerek büyük bir servet yapmıştı. Bu olayda da aynı şeyi yapacak ve kendisi de hikâyenin bir parçası olacaktı.

Tony Costello'yu tutacak, Garrett Wright'ın serbest kalmasını sağlayacak kefalet bedelini yatıracak kadar parası vardı.

Ve ona güvenmek istiyordu.

Brooks'a tek kelime söylemeden mutfaktan oturma odasına geçti, oradan da donmuş kırlara bakan cam duvarın önüne geldi. Jay'in içki hazırladığını, sonra şöminede ateş yaktığım duydu. Yanına gelip durduğunda parkasını çıkarmıştı.

Bir karton bardak uzatarak, "Viski soda" dedi.

Kendi bardağını pervaza bırakıp omzunu cama dayadı, ışık yakmamıştı, yalnızca ayışığı ve şöminedeki ateşle aydınlanıyorlardı. Karanlık, adamı değiştirmiş gibiydi. O kurnaz kedi sırıtması ve rahat tavırları birden bir maske sıyrılıp atılmıştı.

"Herhangi bir başlangıca gerek duymadan, "Bir oğlum var" dedi.

Tepkisini görmek için Ellen'e bakmadı, kadehinden bir yudum aldı, içki içine erimiş altın gibi akarken gömlek cebinden bir sigara çıkardı.

"İşin püf noktası, ben bunu bilmiyordum ve o da bunu bilmiyor." Sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti, dumanını mehtaba doğru üfledi. "Şimdi sekiz yaşında. Josh kadar yani. Annesi -eski karım- onu, varlığını bile bildirmeden uzaklaştırdı benden. Bir parçanın on yıla yakın bir süredir kayıp olduğunu bilmek çok garip bir duygu."

"Karın seni terk ettiğinde hamileydi demek."

"Boşanma savaşı sırasında anladım bunu ama çocuğun benden olacağı aklıma bile gelmemişti." Acı acı güldü. "O zamanlar avukatlığım ambulans kovalamaktı, köpek gibi çalışıyordum. Christine ile ben... eh, aramızda bağırıp çağrışmadan fazla bir şey kalmamıştı. O kendine geliri daha

yüksek bir avukat buldu, asalağın biri, yalnızca ortaklık ve her yıl yeni bir BMW isteyen insanlardan... bebeğin ondan olduğunu sanmıştım. Christine'in benden bu kadar nefret edeceği aklıma gelmemişti. Yanılmışım."

Hüznün yüzeye bu kadar yakın olmasına kendisi de şaşmıştı. Viskinin etkisi olmalıydı. Brooks erkekleri, içlerinde yatan kederi hep böyle ortaya çıkarırdı. Sıcak bir yaz gecesi verandada oturmuş çocukluğunda ölen köpeğini hatırlayıp ağlayan Hooter Amca gözlerinin önüne geldi.

Erkek sessizliği uzatırken Ellen de onun ayışığı altında yıpranmış ve tıraşı uzamış, gergin, çırılçıplak yüzünü seyrediyordu.

"Nasıl öğrendin?"

Jay nefesini çekerken sigaranın ucu kızıllaştı. Gri tonları arasında garip bir renk noktası. "Büyükbabası Eudora'da oturur. Ziyarete hiç gelmezlerdi ama adam ölünce geldiler,. Cenaze on gün önce kaldırıldı. Benim törende bulunacak kadar kibar olduğumu sanmıyordu herhalde ama gittim ve onu kafası büyük-ortak kocasıyla... ve oğlumla gördüm." Adam Ellen'in kalbine sancılar gönderen bir tavırla gülümsedi. "Benim bir kopyam."

"Karına sordun mu?"

"Bana, 'Oğlanın bildiği tek baba Carter Talcott'tur. Çocuk çok mutlu. İyi bir yaşantımız var. Bunu bozmaya kalkışma, Jay' dedi." Adamın çenesi titredi. Başını salladı. "Ne yapacağımı sanmıştı ki? Sekiz yaşında bir oğlana bütün ömrünce Baba dediği kişinin babası olmadığını mı söyleyecektim? Annesinin kendisini bunca yıldır benden uzak tuttuğu aşağılık biri olduğumu mu söyleyecektim? Tanrım!"

Sigarasından son bir nefes çekip izmariti soğuk cama bastırdı.

"Sen ne yaptın?"

"Buraya geldim. Olayı haberlerde ve gazetelerden izliyordum. Hemen o gece Minneapolis'e uçtum. Gerçek ıstırabın nasıl bir şey olduğunu görmeye geldim. Bir anlam çıkarmaya, bir görüş açısına sahip olmaya çalışacaktım.

Oğlum yaşıyor ve onu seven insanlarla birlikte oturuyor. Ve ben onun yokluğunun farkında bile değildim, böylece... Kirkwood ya da Holloman'lar gibi bir manyağın kaçırıp kimbilir nasıl bir kadere götürdüğü gibi bir durum değil. Bir Parkesin oğlunu öldürdüğü Mitch Holt gibi değil. Oğlumu Küçükler Ligi'ne götürecek ben olmayacağım için aslında şikâyete hakkım yok."

Ama hakkı var diye düşündü Ellen. Onun trajedisinin Kirkwood'larınki ile aynı düzeyde olmaması trajedi oluşundan hiç bir şey eksiltmezdi. Ama erkeğin o mantığı yürüterek ıstırabını hafifletmeye çalışmasını da anlıyordu. O sevimlilik tabakanın altında hiç tahmin edemeyeceği bir kırılganlığı farkediyordu şimdi. Ve bunun onun için de bir sürpriz olduğunu hissetmekteydi. Aniden ortaya çıkmış bir şey. Beklenmedik bir şekilde gözlerini karartan. Tanıdık bir yere kaçmaya zorlayan.

"Bir anlaşma zemini aramayacak mısın?" diye sordu. "Ortak velayet falan gibi? En azından çocuğun biyolojik babası olduğunun tanınması?"

Jay başını salladı. "Oğlan mutlu. Gayet güzel, normal bir yaşantısı var. Benim aniden araya girip bütün bunları altüst etmeye ne hakkım var?"

"Ama eğer babasıysan..."

"Babası Carter Talcott'tur. Ben yalnızca hammaddeyi sağladım."

Jay içkisinin son yudumunu da bitirdi, karton bardağı elinde buruşturup kadına döndü. Kendisine hâkim olmaya çalışırken ifadesi soğuklaşmıştı. "Öğüt ya da sempati bekliyor değilim" dedi. "Buraya neden geldiğimi, neden bu olayı seçtiğimi mi öğrenmek istedin. Anlattım işte. Anthony Costello ile hiçbir ilgisi yok. Kazanacağım para umurumda bile değil. Ben buraya başkasının ıstırabı içinde kendimi kaybetmeye geldim.

Eğer beni aşağılık biri olarak düşünmek istiyorsan haklısın, çünkü gerçekten öyleyim. Bunu pek çok kişi büyük bir mutlulukla söyleyecektir sana. Benden doğru olan nedenlerle nefret etmeni istiyorum, hepsi bu. Eğer bir şeyle suçlanacaksam, bunun gerçekten işlediğim bir günah olmasını tercih ederim."

Jay yürüdü, boş bardağı şömineye attı, alevlerin yükselmesine baktı.

Başını kaldırmadan, "içkini bitir de seni evine götüreyim" dedi.

Ellen bardağını erkeğin pencere pervazında bıraktığı çantasının yanına koydu, ağır ağır döndü. Ev şöminede yanan ateşe rağmen soğuktu, Ellen'in yalnızlıkla, boşlukla ilişkilendirdiği soğukluk. Şöminenin yanındaki taşa yaslanarak odaya baktı: Büro makineleri, bahçe iskemleleri, asker karyolası, kalın bir kuştüyü uyku tulumu. Geçici bir insanın evi.

"Senden nefret etmiyorum" diye fısıldadı. "Bu davadan nefret ediyorum. Onun bu kasabaya yaptıklarından nefret ediyorum. Bana yaptıklarından. Kendiminki dahil, insan

doğası hakkında inanmak istemediklerimi hatırlattı bu bana."

"Sen mi? Ama sen hikâyenin kahramanısın."

"Hayır. Ben yalnızca görevimi yapıyorum, iki yıl önce beni dönüştürdüğü insana tahammül edemediğim için kaçtığım görevimi. Ben adalet isteyen insanlara ilgi duymaktan vazgeçmek istemiyordum. Buraya geldiğim takdirde işimin benden fazla bir şey götürmeyeceğini, bana da bir şeyler kalacağını ummuştum. Ve şimdi de..."

"Şimdi de Garrett Wright ve Tony Costello ve ölü bir avukatla kayıp bir çocuk ... ve bir de ben varım."

Ellen sahip olduğunu bilmediği bir kaynaktan erkeğinkine uygun bir gülümseme çıkarabildi. "Ve sen. Eh, sen belki de o kadar kötü değilsin. Hiç olmazsa oyalanma sayılırsın" diye şaka yaptı. "Hoş, benim oyalanacak zamanım yok ya."

"Oyalanma mı?" Jay kelimeyi dilindeki yabancı bir meyve parçası gibi tattı. O eski şeytani parıltı geldi gözlerine. "İnsaf, Bayan North, kendimi jigoloymuşum gibi hissettiriyorsunuz bana."

"Sana daha kötü şeyler de söylenmiştir."

"Hiç kuşkusuz senin tarafından."

"Hiç kuşkusuz."

Ellen erkeğin elini kaldırıp yanağına dokunacağı kadar yakın olduğunu farketmemişti. Yalnızca bir bakışla, solgun derindeki özlemle Ellen'i kendisine çekecek kadar yakın. Jay uzanıp kadını öptü. Dudakları sıcacıktı, viski tadı vardı.

"Tanrım, seni istiyorum, Ellen" diye fısıldadı.

"Olmaz. Dava..."

"Bunun davayla hiçbir ilgisi yok." Elini saçları arasına sokup tokayı gevşetti. Ellen'in saçları omuzlarına döküldü

Jay kadının alnını öperek, "Bu yalnızca biziz" dedi "Sana... dokunmak ihtiyacını duyuyorum. Bırak sana dokunayım, Ellen."

Erkeğin zayıflığı Ellen'i etkilemişti. Sesindeki özlemi etkilenmişti. İlk karşılaştıklarında içinde bir kıvılcım olan duygu şimdi ateşin alevleri kadar sıcak ve parlaktı. Jay, Ellen'in aradığı erkek değildi. O kendisini tutkularına kaptıran bir kadın olmamıştı. Ama erkeğin dudakları yanağını okşarcasına dolaşırken mantığını elden kaçırdığını hissediyordu.

Ellen isteksizce bir çaba daha harcadı, mantığın sesini dile getirmek için bir nefes aldı. Ama Jay daha sözcükler ağzında biçimlenmeden ne söyleyeceğini anlamıştı. Parmağını dudaklarına değdirdi.

"Düşünme" diye mırıldandı. "Bu gece olmaz. Lütfen."

Lütfen. Bu gece onların olabilirdi, çizgiyi bu gece aşabilirlerdi. Geri dönüş olamazdı. Herhalde pişmanlıklar olacaktı ama onlar da geleceğin gri sisleri arasındaydı ve dünyayı birkaç saatliğine unutmak, birleşmek, birbirlerine dokunmak ihtiyacından daha ağır basmıyordu.

Erkek yüzünü ellerinin arasına alıp bir kere daha, dan ağır ağır, daha yoğun öperken Ellen gözlerini kapattı. Onun ağzının baskısıyla ağzını açmış, ona içeri girme iznini vermiş ve o bunu kabullenirken de ürpermişti. Jay kadını duvardan çek1' Ellen'in ceketi yere düştü. Ellerini erkeğin gömleğinde yukarı doğru kaydırdı, sonra düğmelerini açarak aşağı indirdi.

Jay kadının ellerinin temasını derisinde hissetme sabırlığıyla gömleğini ve sonra da koyu renk fanilasını çıkarıp attı. Ateşin ışığı göğsünün düzlüklerinde ve kabarıklıklar seçiliyordu. Omuzları bedeniyle çalışan bir erkeğinkiler gibi genişti.

Ellen erkeğin beline dokundu, kaburgalarını saran sıkılığı altında adalelerinin titreşmesini hissetti.

"Bir zarar vermez mi? Canın acımaz mı?" diye sordu.

"Acıyan yerim orası değil." Jay parmaklarını kadının bileğine dolayarak elini kaldırıp kalbinin üstüne yerleştirdi.

Bu jestin dürüstlüğü Ellen'i şaşırtmıştı. Erkeğin parmaklarını açıp kalp atışlarını hissetti. O yalnızca bir insandı, ıstırap çekiyordu ve bu kere onunla o acıdan kaçınmak istiyordu. Ellen de kendine özgü nedenlerle ıstırap çekmekteydi. O da aynı kaçışı istiyordu. İşte hepsi bu kadar basit ve bu kadar karmaşıktı.

Erkeğe uzanarak elinin durduğu yeri öptü. Jay'in ağzı daha sıcak, daha aç ağzına kapandı.

Birlikte diz çöktüler. Jay'in parmakları kadının bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Bluzu ve hırkasını omzundan itti, onu görmek, ona dokunmak, onu tatmak ihtiyacı dayanılacak gibi değildi.

Ellen sutyen giymemişti. Krema rengindeki, ipekli kıvamındaki göğüsleri erkeğin avuçları içine tam oturuyordu. Jay kadının memelerini birbirlerine sürttü, başparmaklarıyla gül pembesi başlarını okşadı. Memebaşları parmaklarının altında sertleşirken kendi ihtiyacı da içinde bir kırbaç gibi şaklıyordu. Kadını kolunun üzerinde geriye yatırarak başını eğip kaskatı kesilmiş memebaşını dudaklarının arasına aldı.

Ellen'i elektrik çarpmış gibi olmuştu. Soluğu boğazında tıkandı kaldı. Erkeğin omuzlarını, sonra başını yakaladı. Parmaklarını kısa saçları arasından geçirip kendisine yapıştırdı. Bu eyleme, bu erkeğe ihtiyacı alev alev yanıyordu içinde. O güne kadar kendini tümüyle bırakmanın ne demek olduğunu bilememişti ama şimdi bütün denetimi yitirdiğini hissediyordu.

Jay başını kaldırıp kadına baktı, gözbebekleri irileşmiş, neon mavisiyle çevrelenmişti. Sanki Ellen'in de içindeki o ateş, insanlar arasında üzerine geçirdiği o incecik terbiye cilasını yakıp bitirmiş ve altından Ellen'in onun ta derinde olduğunu en baştan hissettiği o tehlikeli, ilkel ve vahşi benlik çıkıvermişti.

Jay bir an için geri çekilince vücudunun sıcaklığa aniden yokoluşuyla ürperdi Ellen. Erkeğin kalın uyku tulumunu karyolanın üstünden alıp şöminenin önüne sermesini seyrederken bluzunu göğüslerinin üzerine çekti. Jay onda sonra kadına elini uzattı.

Erkek onu soyarken Ellen kıpırdamadan duruyordu. Jay kadının kollarını bluzundan ve kazağından sıyırdı, omuzlarını, sırtını, karnını okşadı. Başparmaklarını külot çorabının beline geçirip külotu aşağıya kadar indirdi, çıkarmak için ayaklan önünde çömeldi. Erkeğin eli ipekli külotu indirir ve bu inişi ağzıyla izlerken Ellen'de üşüme diye bir şey kalmamıştı.

Jay sıcak ağzını kadının göbeğinin hemen altındaki yumuşak noktaya yapıştırırken elleri arkaya dolanıp kalçalarını avuçladı, sonra öpüşünü sarışın kıllardan üçgenin hemen üstüne, ardından da daha aşağılara kaydırdı.

Ellen erkeğin dudaklarının teması, dilinin cüretkâr araştırması altında soluksuz kalmıştı. Gerilemeye çalıştı ama erkek onu rahatça tutuyor, parmaklarıyla okşuyor, yoğuruyor, onu daha çok kendine bastırıyor, öpüşünün insanı sarsan mahremiyetine kalçalarını çekiyordu. Aldığı zevkin yoğunluğu Ellen'i sersemletmiş, ürkütmüştü. Çok yükseklere çıkmış ve uçurumun başında kalakalmış gibiydi.

Jay kadını kendisiyle yere çekip vücudunu vücudunu sımsıkı yapıştırdı. Kadının arzusunun tadını onunla paylaştı. Ellen ellerini erkeğin sırtının gergin adaleleri üzerinde dolaştırıyor, onun güçlülüğünü avuçlarında hissediyordu. O giderek artan tutkusu kendisininkini besliyor gibiydi.

Jay pantolonun düğmelerini açmak için dizleri üstünde doğrulduğunda Ellen de onunla birlikte doğruldu, ellerini üzerinden itip kemeri kendi çözdü. Pantolonun fermuarını indirirken parmakları titriyordu. Erkeğe külotunun ince çizgisi üzerinden dokundu, kumaşın o fısıltı gibi yumuşaklığını ve sertliğinin zevkini yaşıyordu.

Jay kadının okşamalarına dişlerini kasarak dayanıp son kasına kadar direndi. Onu istiyordu, onun o tüyü andıran dokunuşlarının çok fazlasını istiyordu.

"Ellen, dokun bana" diyerek kadının elini penisinin üzerine dayayıp yukarı aşağı oynattı. "Bana ne yaptığını hisset... seni ne kadar istediğimi anla."

Ellen, içinden dişilik gücü dalga dalga kabararak erkeğin emirlerini yerine getirdi, onu elinin içinde hissetti. Sıcak, sert, kalın, nabız gibi atarak. Parmak uçlarını erkekliğinin tepesinde dolaştırdı, onun soluğunu kesen bir nokta buldu. Eli hâlâ erkeğin elinin içinde, biraz daha aşağıya kayıp onu avuçladı. Jay'in vücudunda bir titreme dolaştı.

Jay bir an gerileyip pantolonunu indirdi, cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Sonra hazır olarak kadının üzerine eğildi.

Ellen erkeği karşılamak için sırtını gerdi. Erkek içine girdiği anda gözleri kaydı, vücudu bir yumruk gibi çevresinde kapandı.

Jay bir tek hamleyle kendini kadının içine gömmek, o güdüsel sahip olma hissine direnerek, "Tanrım!" diye mırıldandı. Kadının bacaklarını yukarı çekerek, "Kendini bırak sevgilim" dedi.

Elini kadının kalçası altına sokup kendisine kaldırırken kendisi daha derinlere indi, yokoluşa biraz daha yaklaştı. Ellen soluğunu tuttu, sonra tümüyle şehvet olan bir iç çekişiyle kendini bıraktı. Hiç konuşmadan, ağır ağır birlikte hareket etmeye başladıklarında ateşin parıltısı vücutlarını cilalıyordu.

Jay ruhunun kadının ruhunun hemen yanında olduğunu hissediyor, uzun zamandır bildiği her şeyden daha derin, daha bedensel, daha ilkel olarak onun ruhuyla birleşmek için çırpınıyordu. Buraya gelirken bunların hiçbiri hesapta yoktu. Kendini kaybetmek istemişti ve şimdi de bu ana, bu geceye kadına sımsıkı tutunmaktan başka bir şey istediği yoktu. Ve düşünce ödünü patlattı.

Sonra ikisi de artık düşünebilme sınırını aşmışlar. Yalnızca ihtiyaç ve bir mutluluk patlamasına hızlı bir amaç vardı.

Ellen dalga dalga doyuma ulaşırken bağırıyordu. Jay ondan hemen sonra gelmiş, kadına sımsıkı tutunmuştu. Gerilmiş vücudunu terke başladığı anda bile Ellen yapayalnız kalmaktan korkarak onu bırakamıyordu.

Garipti, kendisinden her zaman mutlu olmuş, kendi kendine yeterli olmuş, bir erkekle ilişki kurabildiği gibi canının istediğini de yapabilmişti. Kendini bir erkeğin karşısındaki statüsü açısından tanımlamış değildi. Hep bu dava yüzündendi herhalde. Onun ağırlığını bir taş yığını gibi hissediyordu üstünde. Bir an için o yükün kalktığını hissetmişti. Bir an Brooks'un yanı başında, onun kollan arasında yatarken kendisini güvende hissetmişti.

Güvende. Tanımadığı ve de güvenmediği bir erkekle.

Saat 4:06'da Dinkytown'da bir patlama oldu. Patlama bir blok boyunca camları kırarken, Pla-Mor Dans Salonu'nda sağlam bir tek cam kalmamıştı. Alvin Underbakke saat 4:08'de polisi arayıp olayı ve evinin karşısında park etmiş büyük beyaz bir Cadillac arabanın yandığını bildirdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Mitch oturması gereken sandalyenin arkasına ellerini dayadı. "Bu sabah saat dörtte neredeydin?" diye sordu.

Tyrell Mann küstah bir ifadeyle baktı polisin yüzüne. "Güzellik uykusundaydım. Nerede olmamı isterdin, Şef? Kara götüme şimdi ne suçlaması yapıştırmak istiyorsun bakalım?"

"Bir şeyi açık konuşalım, Tyrell. Götünün rengi ya da vücudunun herhangi bir yeri beni hiç ilgilendirmez. Ben yalnızca doğru dürüst bir yanıt istiyorum. Neredeydin?"

"Dediğim gibi... uykuda. Doktor için partiye gittik, sonra da yattık."

"Kampüsteki yurtta mı?"

"Öyle bir şey işte."

Mitch doğrulup gence doğru yürüdü.

"Evet, yurtta" dedi Tyrell. "Neden?"

"Biri bu sabah Bayan North'un arabasını havaya uçurmuş."

Tyrell'in yüzü pis bir gülümsemeyle ikiye bölündü. "Orospu da içinde miydi bari?"

Mitch gencin yüzüne eğildi. "Tyrell bugünlerde bu davranışın yüzünden bir daha çıkmamak üzere deliğe

gireceksin, Bilimkurgu Kovboylara katılmak için beyne ihtiyaç olduğunu sanıyordum."

"Ben istediğim takdirde burada bir avukat bulundurabileceğimi bilecek kadar beyne sahibim."

"Avukatı ne yapacaksın, Tyrell? Tutuklanmış değilsin ki. Yoksa tutuklanman mı gerekiyordu?"

"Bok ye, Holt."

Ellen konuşmayı koridordaki tek yönlü camdan izliyordu. Kovboylardan birinin bir diğerini ele verme şansı neydi? Tyrell'in ağzından kimse bir şey alamazdı. Başka bir odada A. Wilhelm ve J. R. Andersen aynı oyunu tekrarlamaktaydı. Andersen masum rolündeydi.

Cadillac'ı yakan kovboylardan biri idiyse, bu ancak bir görgü tanığının varlığıyla kanıtlanabilirdi. Deer Lake halkı Pazar sabahı saat dörtte yataklarında olurdu. Herhangi bir şey gören olmamıştı. Tyrell Mann'ı, J. R. Andersen'i, Spencer Dawkins'i, Todd Childs'ı ya da bir başkasını kimse görmemişti

Boşuna zaman kaybediyorlardı. Yine. Ellen, Garrett Wright'ın şu anda elinde Star Tribune olduğu halde kendi kendine gülmekte olup olmadığını çok merak ediyordu.

Ellen saatine bakıp başını salladı. Saat dörtte psikiyatrda olacaklardı. Cameron'a telefon edip kendisini emniyetten almasını söylemeliydi. Bir saat araba kullanmak istemiyordu. Cameron'un ona, en az bina dışında nöbette bekleyen gazeteciler kadar çok soracağı şey olacaktı.

Arabasının yakıldığı haberi Jay'in evindeyken çağrı cihazına gelmişti, Jay onu olay yerine götürdüğünde polisler arasında kaşlarını kaldıranlar çok olmuştu. Neyse ki, o

zamana kadar gazeteciler gelip gitmişlerdi. Ama ne yazık ki, onu aramaya gitmişlerdi. Yanmış arabanın onunki olacağı söylentileri hepsini çil yavrusu gibi dağıtmıştı. Onu bulduklarında ağızlan köpürüyordu. Ama Ellen bir şey söylememişti. Brook patlamanın şiddetiyle az daha yatağından fırlayacağını söyleyerek kendisine duyulan ilgiyi söndürebilmişti.

Her ikisini de ilgilendiren tek patlamanın cinsel olduğu kimseyi ilgilendirmezdi ama gazeteciler böyle şeylere burunlarını sokmaya bayılırlardı. Ellen aynı şeyin Megan ile Mitch'in başına geldiğini görmüştü. Kendisiyle Brooks aynı şeyi yapmaya kalkıştıkları takdirde Costello ile Brooks'un Purdue mezunları olduğunu ve Brooks'un yardım toplantısında Costello ile birbirlerinin omzuna şaplak indirdiklerini öğrenmeleri ne kadar sürerdi? Medyanın bir mahkemeyi sirke döndürme gücü vardı. Hannah ve Josh'un hatırı için böyle bir şey olmasını istemezdi Ellen. Hatta işin orasına bakılırsa kendi geleceği için de.

Ekip odasına girip boş bir masaya doğru yürüdü. Christopher Priest bekletildiği sandalyeden kalkarken yüzü öfkeden pembeleşmişti.

"Bu hakarettir, Bayan North. Çocuklar avukat yardımı almadan daha ne kadar sorguya çekilecekler?"

"Sorguya çekilmiyorlar, profesör. Kendilerine bazı sorular soruluyor."

"Ben avukat çağırdım."

"Buna hakkınız var."

"Çocukların bu işle bir ilgileri olmadığını söyledim size. Onlar yurttaydılar. Ben kontrol ettim."

"Evet, öyle demiştiniz. Saat dört sularında bakmışsınız hem de. Bir rastlantı doğrusu."

Adamın bakışları ustura gibi keskinleştiği halde sesi bir desibel olsun yükselmedi. "Bu imalarınızdan hoşlanmadım. Önce beni onları yakından denetlemediğim için kınıyorsunuz. Şimdi de kontrol ettiğimi söylediğim zaman bana yalancı diyorsunuz."

"Ben size yalancı demedim, profesör. Bunun yalnızca olağanüstü bir rastlantı olduğunu söyledim. Tıpkı dün gece Tyrell, Andersen ve Dawkins'in arabamın yakınlarında görülmeleri ve sonra da arabanın havaya uçması gibi."

"Onları günah keçisi olarak kullanmak kolaydır."

"Hayır. Bu işte kolay olan hiçbir şey yoktur, profesör, ama birinin suçlu olması gerek ve o da sizin çocuklar olabilir." Ellen telefonun almacını kaldırdı ama düğmeye parmağını basılı tutarak merakla Priest'e baktı. "Hazır buradayken, profesör geçen Cumartesi, Gustavus'tan gelen arkadaşınızla yemek yedikten sonra herhangi biriyle beraber olup olmadığınızı söyleyebilir misiniz?"

Ellen adamın gözlerinde o anda beliren öfke kadar yakıcı bir duygu görmüş değildi, ama Priest bunu bastırmayı başardı.

"Düşman kazanıyorsunuz, Bayan North. Bunu yapmamış olmayı isteyeceksiniz."

Alıcı böyle bir şeyin olacağı konusunda onu uyarmıştı. Josh Dr. Freeman'ın yumuşak mavi koltuğunda oturup kadının omzunun üzerinden duvara gömülmüş akvaryuma baktı Kendisine zihnine girip bütün kapıları açmak isteyenlerin

olacağı söylenmişti. Buna asla izin vermemesi gerektiği söylenmişti. Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Çok kolaydı. Vücudunu bir kabuk gibi düşünecek ve bir hayalet gibi içine çekilerek bütün pencereleri ve kapıları kapatacaktı.

Bunu yapmak kendisini mutlu etmiyordu. İlk önceleri zihnindeki bu yeri güvenli bir yer olarak görüyordu ama Alıcı'nın oraya koyduğu şeylerden hoşlanmıyordu. Bunlar onu üzüyordu. Korkutuyordu. Midesini bir garip yapıyordu. Ama uyarılmıştı ve itaat etmemeye korkuyordu. Şimdiye kadar pek çok kötü şey olmuştu.

Çevresindeki büyüklerin tavırlarından hiç hoşlanmıyordu. Bugün Dr. Freeman'a gelmek iyi olmuştu. Doktor koyu kahve tenli, sevecen gülümsemeli güzel bir kadındı. Onunla gayet güzel konuşurdu. Soru sorardı ama soruları polislerinkine benzemezdi. Sanki kendisini tutup tartaklamak istermiş gibi ya da kendisinden korkuyormuş gibi konuşmazdı. Josh yanıt vermeyince de aldırmıyormuş gibi görünürdü. Ama bugün rahatlamaktan söz etmeye başlamış ve hiç hipnotizma edilmiş gibi davrandığı oyunlar oynayıp oynamadığını sormuştu.

Tamam. Kadın onu hipnotize etmek istiyordu. Alıcı'nın söylememesi için kendisini uyardığı şeyleri söyletmek için bir hileydi yalnızca bu.

Josh, Dr. Freeman'a düşkırıklığına uğramış gibi baktı, kanapesinden kalkıp balıklara bakmaya gitti. Kendisi nasıl hapsin içinde kalmak zorundaysa, balıklar da aynı şekilde akvaryumda kıstırılıp kalmışlardı.

Tek yönlü camdan içeri bakan Hannah, buz gibi ellerini yanaklarına bastırarak ağlamamaya çalışıyordu. Mitch omzunu sıkarak kendisini anladığını gösterdi. Ajan Wilhelm

çaresizlikle içini çekti. Ellen North, Cameron Reed ile bakıştı.

"Çok erken herhalde" dedi Ellen.

Wilhelm homurdandı. "Dustin Holloman için çok geç olabilir."

Hannah'nın içinde bir öfke dalgası kabarıyordu. Buna kapılarak Mitch'in elinden kurtuldu, CTB ajanına döndü.

"Sakın Josh'u suçlamaya kalkışma!" diye bağırarak Mitch kendisini çekmeye fırsat bulamadan adamın omuzuna vurdu. "O küçük bir çocuk! Sen işini yapamıyorsan bunun suçlusu o değildir! Dünyada Garrett Wright gibi pisliklerin olması da onun suçu değil!"

Hannah, Mitch'in kolunu itelemeye çalıştı. Öfkesi için için yakıyordu kendisini. Bundan korkuyordu ama bastıramıyordu da. Göğsünde birikmiş asit gibiydi, kopmuş olan bir damardan fışkıran kan gibi.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Ellen, Wilhelm'in önüne geçti. "Hannah, lütfen sakinleş" dedi. "Biz Josh'u suçluyor değiliz..."

"Onu eve götürüyorum."

Karar aniden, her zamanki gibi lehte ve aleyhte noktaları derlendirmeden verilmişti. Artık eğitim, ehlileşme, sosyalleşme katmanları paramparça edildikten sonra bu içgüdüsü sesi aniden ortaya çıkıvermişti.

Artık kimin ne düşündüğü umurunda bile değildi. Kasabada herkesin gözündeki Yılın Kadını imajına hiç benzemediğini biliyordu ve bu umurunda bile değildi. Şimdi

umursadığı şey Josh'tu, onu korumaktı, hakettiği adaleti el etmesi için, onu korumak için mücadele etmekti.

Kendilerini Explorer'inde getirmiş olan Mitch'e bakarak "Oğlumu eve götürüyorum" dedi.

"Bunun işe yaramayışına çok üzüldüm, Hannah. Ama bir denemek zorundaydık. Bizim için olduğu kadar Josh için de"

"Hayır" diye mırıldandı Hannah erkeğin kolunu tutan eli gevşeyince yanından uzaklaşırken. "Bunlardan hiçbiri Josh'un yararına değildi. Bunu anlamıyor musun, Mitch? Bundan sonra olacaklar Garrett Wright'ın ona ya da ailemize yaptıklarını değiştiremez artık. Hiçbir şey. Asla. Umabileceğimiz tek şey intikam almaktır."

Hannah odadan çıkıp doktorun muayene odasına yürüdü. Kapıda şarap rengi kazağını düzeltti, saçlarını omuzlarının arkasına attı, kapıyı vurarak içeri girdi.

Elini oğluna uzatarak, "Josh, eve gidiyoruz" dedi.

Mitch omuzuna ovuşturarak kaşlarını çatan Wilhelm'e baktı.

"Sen boş zamanlarında Steiger'dan duyarlılık dersleri mi alıyorsun?"

"Hepimiz stres içindeyiz" diye homurdandı Wilhelm.

Ellen tek yönlü camdan Hannah'nın çömelip çocuğun kucaklamasını seyrediyordu.

"Onu kim suçlayabilir ki?" diye mırıldandı Cameron'a "Kadın haklı. Biz bunu Josh için istemedik, kendimiz için

istedik. Kimi zaman bu meslekten nefret ediyorum."

"Belki de Wright bu hipnotizma işinde bizden önce başlamıştır" dedi Cameron. "Adam psikoloji profesörü, öğrenme ve algılama uzmanı. Bu zavallı çocuğun beynini kerpeten gibi sıkıp kendi istediklerini doldurmuş olabilir."

Seans sona erdiği için Dr. Freeman yanlarına geldi. Özür dilemedi, kendi duygularını da saklamadı. Josh'un anılarına müdahale etmek için henüz çok erken olduğu fikrindeydi ve haklı çıkmıştı. Oğlan kendisine daha güvenmeye başlamamıştı ve bugünden sonra uzun bir süre de güvenmeyecekti.

Mitch, Hannah ile Josh'u arabasına götürdü. Wilhelm arabasına tek başına binip amiri olan özel ajan Bruce DePalma ile görüşmek için St. Paul'e gitti. Ellen park yerine Cameron'la indi.

Cameron yarı şakayla, "Binmeden önce otomobilimde bomba arasak mı?" dedi.

"Bomba değildi. Benzin deposuna tutuşturulmuş bir paçavra sokulmuştu."

Sonuç aynıydı. Cadillac mahvolmuştu. Zavallı Manley yanıp hurdaya dönmüş aracın çevresinde şaşkın şaşkın dolaşmıştı. Ama basının dikkatini üzerine çevirdiğini farkedince bedava reklam kokusu alarak hemen canlanmıştı. Hatta kameraların önünde Ellen'e bir başka otomobil daha ödünç vermeyi önermişti. Ama Ellen kapısını boyatır boyatmaz kendi otomobilini kullanacağını söyleyerek teklifini reddetmişti.

En kötü olanı Wright'ın destekçilerinin mi yoksa Wright'ın suçortağının mı hedefi olduğunu bilememesiydi. Ya da belki de her ikisinin. Ve bu işlerden her kim sorumluysa ödünü

patlatmak bir yana, yaşamını altüst etmiş ve davanın zaten ağır olan yükünü bir kat daha ağırlaştırmıştı.

Ellen, Dr. Freeman'ın seansından sonra anababasını ziyaret etmeyi planlamıştı. Ailesi Freeman'ın muayenehanesinin iki blok aşağısında oturuyordu ve geçen hafta içinde kızları için endişe ettiklerinden iki kere telefon etmişlerdi.

Ancak Ellen, Cameron'un akşamını berbat etmemek için onlara telefon edip ziyaretini iptal etmişti. O yüzden şimdi Cameron otomobili France Caddesi'nden güneye sürüp otoyol girdi.

Alışveriş merkezlerini ve sakin varoş izlenimleri kavşakları geçerken, Ellen belki de böylesi daha iyi oldu düşündü. Yüzeyden bakıldığında bu ziyaret, ihtiyacı olan şeyi destek ve anlayışı, sunuyor gibiydi. Ama hissettikleri aile yuvasına dönmekle tedavi olamazdı. Tıpkı iki yıl önce Cities'den ayrılmanın bir tedavi olmadığı gibi.

Şimdi duygunun yağ gibi üste çıkmasıyla mücadele ediyordu. Hennepin'den ayrıldığı zaman arkada bıraktığı korku yalnızca politika ya da düşkırıklığı değildi; aynı zamanda çürümekte olan bir dünya ve sistem bilinciydi, iğrendiği bu sistemin bir parçası olduğunun bilinciydi.

Ellen yıllar boyunca davalarına baktığı tecavüz kurbanı kadınları, sistemin onları soktuğu işkenceyi, soruşturmada ve yargılanmada olayı tekrar tekrar yaşatmasını hatırladı. Şimdi de Josh ile olan bundan farklı değildi. Adalet adına ve sonra da tedavi adına çocuk, çektiklerini yeniden yaşayıp mağdur olacaktı. Oğlanın yaşamı ihlal edilmişti ve şimdi annesiyle birlikte, kendilerini koruması ve düşmanlarının cezalandırılmasına yardım etmesi gereken kişiler tarafından cehennem azabı çektirileceklerdi. Ellen son iki

yıldır ilk kez yakın olan doğumgünüyle hiçbir ilgisi olmayan bir yıpranmıştık ve yaşlılık hissetti.

Varoşları geride bırakıp da manzara tarlaları örten beyaz örtüler ve çıplak ağaçlı koruluklarla yumuşadığı halde bu duygudan kurtulamıyordu. Deer Lake'e yaklaşırken manzarayı bakarken bir başka huzursuzluk çöktü üzerine: Düşmanları bir anda orada bir yerdeydi, doğru olan yolu buldukları takdirde belki de Dustin Holloman'ın kurtarılmayı beklediği evin önünden geçeceklerdi.

Cameron, Big Steer kamyoncu dinlenme yerindeki çıkıştan çıkıp en büyük iki otomobil acentesi olan Dealin's Mercede's A-l Auto ile Manleys'in önünden geçti. Araçların pensine sarı kurdeleler bağlanmış ve vitrinlere "Dustin Evine Dönsün" sloganı yazılmıştı. Pontiac satıcısının çatısının üstünde yükselen dev şişme mavi gorilin boynunda bile neşeyle dalgalanan sarı bir kurdele vardı.

Ellen sokaklardan geçerken tekrar tekrar aynı sembolleri gördü. Sokak kapılarındaki kurdeleler destek göstermek ve belki de kötülüğü uzak tutmak içindi. Vitrinlerdeki posterler ile Belediye Meclisi ana caddeye "Çocuklarımızı Koruyun!" yazılı yeni bir yafta asmıştı.

Bu yakarış Ellen'e hitap ediyordu sanki. Halk normal zamanlarda pek umursamadığı polise dönerdi hemen ve ipucu falan olmamasına aldırmaksızın olayın çözümlenmesini isterdi. Hakkında hiçbir şey bilmedikleri mahkeme sistemine dönerler, ne pahasına olursa olsun adalet isterlerdi. Onların bu sessiz isteklerinin baskısı Ellen'in omuzlarına çöker, adalelerini taşa çevirirdi.

Cameron, "Büroya mı dönmek istiyorsun?" diye sordu. "Wright'ın eski arkadaşlarından bazılarına uğrayabilirdik."

"Bu seferlik benden paso. Çok yorucu bir gün geçirdik. Yatıp uyuma dışında hiçbir şey istemiyorum."

"Doğru, dün gece pek uyuyamamışsındır." Sen bir de gerçeği bilsen.

Geceyi Brooks'la geçirmiş olması imkânsız gibi geliyordu. Denetimini o kadar kaybettiğine inanamıyordu. Ve o kadar erkek içinde Jay Butler Brooks'la. Ama birbirlerine uzanmışlardı... ve inanılmaz bir şey olmuştu.

Ve inanılmaz derecede karmaşıktı.

"Manley senin lanetli olduğuna inanıyor sanırım" diyen Cameron otomobilini Ellen'in evinin önündeki Bonnevill'in yanına çekti. Otomobilin "OROSPU" yazılmış kapısının üstüne şimdi kocaman gri astar çekilmişti.

"Onu suçlayabilir misin? Doğrusunu istersen otomobili,,, onun garajına koymaya korktum, işyerinin havaya uçmasın istemem doğrusu."

"Bunun sorumlusu sen değilsin ama. Sen mağdursun."

"Olsun. Yine de yakınında bulunmanın tehlikeli olduğu bir insanım."

"Seninle eve gelmemi ister misin?"

"Hayır." Ellen başıyla kaldırım kenarında park etmiş bir otomobili gösterdi. "Mitch bana bir koruma verdi. Teşekkür ederim."

"Bir iki saatliğine olsun başını beladan uzak tut."

"Erkenden yatacağım. Başım nereden belaya girecek ki?"

Ellen Bonneville'i garajına sokarken Jay'in o korsan gülümsemesi belirdi gözlerinin önünde.

"İnsaf artık, Ellen" diye söylendi. Çantasını aldı. "Tam da libido geliştirme zamanıydı yani."

"Ben şikâyet etmiyorum."

Ellen birden arkasına döndü. Garajın gölgeleri arasından Brooks çıkmıştı. Tıraş olmamış, saçlarını da ancak elleriyle düzeltmiş gibiydi.

"Lanet olsun! Wright'ın suçortağının beni öldüreceğinden korkmama gerek kalmayacak. Sen beni daha önce kalpten öldüreceksin. Burada ne işin var?"

"Senin koruma ekibin konusunda kuşkularım vardı. Bu denemek istedim." Uzanıp kadının elinden çantayı aldı. "Sınıfta kaldılar."

"O kadarını görebiliyorum. İçeri nasıl girdin? Her yer kilitliydi."

Jay cebinden çıkardığı kredi kartını gösterdi. "Bunu yanıma bir tane almadan evden dışarı adım atmam. Bir sokak öteye park ettim ama bahçeden geçip, çiti atladım ..."

"Ya Harry?"

"Beni kuyruğunu sallayarak karşıladı. Kendisi pek bekçi köpeği sayılmaz doğrusu." Garajdan arka bahçeye açılan kapıyı gösterdi. "Oraya bir sürgü gerek. Kilidi kredi kartıyla açtım. En sıradan bir hırsızın bile yapacağı bir şey."

"Aman ne iç açıcı bir düşünce."

"Bir de iyi tarafından bak, şekerim." Jay, kadının arkasından eve girdi. "Güvenlik sistemindeki boşlukları gösteren bendim. Ve ben yalnızca çılgınca sevişmekten başka bir şey istemiyorum."

"Bütün istediğin bu muydu?"

"Dün akşam sen de çok ilgisiz sayılmazdın." İki elini Ellen'in iki yanına koyarak onu duvara yaslayıp sıkıştıran Brooks'un gözlerinde muzır bir pırıltı vardı. "Hatırladığım kadarıyla 'Bütün hepsi mi Jay' gibilerinden bir şeyler söylemiştin."

"Herhalde egonun büyüklüğüne değinmiş olmalıyım." Brooks'un sırıtması derinleşti. "Kızarıyorsunuz, Savcı Hanım."

"Ani sıcaktan olmalı."

"Bundan eminim."

Jay'in dudakları kadınınkilerin üstüne kapandı. Dudakları soğuk, dili sıcaktı. Gözlerini gözlerinden ayırmamıştı. Sanki bir gecelerini değil de yıllarını birlikte geçirmişler gibi Ellen'in vücudu onunkine hemen uyum sağladı. Birbirlerine bu kadar uyumlu olmaları, vücudunun zihnini böyle kolaylıkla gölgeleyen ürkütücü bir düşünceydi.

Ellen başını çevirdi. "Harry'yi içeri almam gerek."

Köpeği getirip yemeğini verdi. Mantosunu çıkarıp termostatı yükseltirken erkeğin onu izlediğini hissediyordu. Bakışlarının niteliği kendisini telaşlandırıyordu. Yoğunluğuyla yalnızca izlemiyor, aynı zamanda inceliyor olduğu duygusu

Ellen erkeğe dönerken derin bir soluk aldı. Jay bu arada şömineyi yakmış, sırtını alevlere vermişti. Odanın loşluğu içinde aklı başında bir insanın asla yoluna çıkmasını istemeyeceği türden bir insana benziyordu. Başka bir zamanda, başka bir yerde... asla karşılaşmazlardı. Hepsi bu kadar işte.

Ellen koltukla sehpa arasında sinirli adımlarla gelip gelerek, "Düşünüyordum da" diye söze başladı.

"Oh oh"

"Dün gece... dün gece... inanılmazdı..."

"Ama..."

"Bir daha olamaz."

"Neden?"

"Çünkü... çünkü her şey yüzünden. Dava yüzünden. Benim olduğum kişi yüzünden. Senin kim olduğun yüzünden."

"Ama bunlar birlikte olmamızın nedenleriydi."

"Biliyorum." Ellen başını salladı. "Bu iş yürümez, Jay."

"Ama dün gece gayet iyi yürüdü." Jay kadına doğru bir adım attı.

Ellen olduğu yerde bekledi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Önceliklerim var benim."

"Ve ben onlardan biri değilim."

"Olmak ister miydin? Senin de kendi önceliklerin var. Benim onlardan biri olduğumu sanmıyorum."

"Doğru değil bu. Sana olan ilgimi daha ilk başta açıkça belirttim sanırım."

"Bana bir oyuncu olarak duyduğun ilgi."

"Bana hâlâ güvenmiyorsun" dedi Jay.

"Durumumu biliyorsun. Sen bir avukattın. Bunu kişisel olarak almaman gerektiğini bilirsin."

"Bunu yapmak biraz güç doğrusu" diyen erkek alaycı bir kahkaha attı. "Arkamızı kollamak aşamasını geride bıraktığımızı sanıyordum. Seninkini gayet mahrem bazı açılardan gördüğümü biliyorsun."

"Bunu belirttiğin için çok teşekkür ederim." Ellen'in öfkesi parlamak üzereydi. "On dokuzuncu bölümde eksiksiz olarak anlatmak için bir daha görmek ister miydin?"

"Tanrım, o kadar..." Jay durumu daha da kötüleştirecek kötü bir şey söylememek için ağzını kapattı. "Ellen, seni incitecek bir şey yapamayacağımı bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum! Deer Lake'e gelmenin nedenini diliyorum ve bundan nefret ettiğimi sana açıkça söyledim. Tony Costello ile aynı fakülteye gittiğini biliyorum ama onu tanımadığını iddia ediyorsun. Benim arkadaşımmışsın gibi davranıyorsun ama gizli kalması gereken şeyleri sana söylemediğim zaman da kızıyorsun. Yaşamıma gölgeler arasından süzülüyorsun, sonra da beni korumak istediğini söylüyorsun. Senin hakkında ne düşüneceğimi şaşırdım diyorum sana."

Ellen bir yanıt bekliyordu. İkisi de kıpırdamadılar. Jay ellerini blucininin beline sokmuştu, gözleri kısılmış, ağzı ödün vermeyen bir çizgiydi.

"Seni bir haftadan beri tanıyorum" diye mırıldandı Ellen. Bir hafta. Yaşamımın en berbat haftalarından biri. Ne düşünmem gerekiyor yani? Senin bir kahraman olduğunu mu? Sana güvenmem gerektiğini mi? Dostum olduğunu söyleyen, beni anladığını söyleyen en son erkeğe güvendiğimde ne oldu biliyor musun? Adam, O güveni alıp kullandı, kendine güç satın alabilmek için beni kullandı. Bir ırz düşmanı elini kolunu sallayarak çıktı gitti."

"Fitzpatrick mi?" diye fısıldadı Jay.

"Kurbanı benim ekibime güveniyordu. Art Fitzpatrick kadının hayatını mahvetmişti ve ben yanlış adama güvenecek kadar aptal olduğum için hiçbir şey olmamış gibi çekti gitti. Bu Salı günü mahkemede istediğini elde etmek için hiçbir şey çekinmeyeceğini bildiğim o adamla karşı karşıya geleceğim."

"Costello."

Jay gözlerini kapatıp sanki bir lanetmiş gibi tekrarlardı adamın adını. Bir haftadır uğraştığı parçalar yerli yerine oturmuştu şimdi. Fitzpatrick hezimetini biliyordu elbette, ama Costello ile doğrudan doğruya bir bağlantı yoktu. Fitzpatrick'in avukatı Costello değildi. Ama Costello gelecekte işine yarar diye Fitzpatrick ile avukatına yanaşmış olabilirdi. Ve bunu Ellen aracılığıyla yapmıştı. Namussuz herif.

"O bir davayı kazanmak ya da istediğini elde etmek için gereken her şeyi yapar."

"Ve o da seni mi istedi? Olay bu mu, Ellen?"

Cuma gecesi öfkeyle söylenen sözleri hatırlamıştı şimdi. Costello, Ellen'e ihanet etmişti ve Costello şimdi buradaydı. Wright'ın avukatı olarak. Ve bu seçim de dava Ellen'e

verildikten sonra, Jay sahneye girdikten sonra yapılmıştı. Tanrım, kadının bu kadar paranoid olmasına hiç şaşmamak gerekirdi.

Ve sen ne istiyorsun, Brooks? Onu kahrolası bir bez bebekli oradan oraya savurmak mı?

Kadının duygularıyla oynamış, istediğini -yani gerçek hikâyeyi, işin içyüzünü... kadını- elde etmek için dengesini altüst etmişti.

"Romanınıza ilginç bir bölüm olarak buna ne dersin Bay Brooks? Belki de o insanları sömürmek isterdin, hoş cinse tacizde bulunan şirket müdürlerinin çalıntı çocuklarla uğraştıklarını sanmam ya. Sen duygu damarının daha derin olduğu, hepimizin kanını kaynatacağı şeyleri seversin. Kutlarım seni Jay, bende çifte isabet kaydettin. Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

'Ellen ..." Jay kadına uzandı.

Ellen ellerini önünde kaldırarak geriledi. "Bence artık gitsen iyi olur. Gece henüz çok genç. Henüz aklında tazeyken gidip bu küçük kavga sahnesini yazıver. Costello'yu da benim cinsel performansım hakkında bir kıyaslama yaparsın. Araştırmada kendi deneyimin kadar iyi bir şey yok, değil mi?".

"Yeter."

"Benim evimde bana emir vermeye kalkışma, Brooks. Simdi dışardaki memuru çağırtıp seni hapse attırırım."

Bunu yapardı da, Jay'in hiç kuşkusu yoktu. Ellen yerine getirmeyeceği blöfte bulunmazdı.

"Özür dilerim, Ellen" dedi. "Ben namussuzun biriyim, bunu itiraf ediyorum."

"Ve bunun da sana namussuz olmaya devam hakkı verdiğine inanıyorsun." Ellen inanmazlıkla başını salladı. "İnsanları önceden uyardığın takdirde pek şikâyet edemezler, değil mi? Baştan onlara kendilerini kullanacağını söylersen..."

"Ben buraya seni kullanmaya gelmedim."

"Öyle mi? Artık aradaki farkı da bilmiyorsun demek. Dün akşam olayla bir ilgin olmadığını söylemiştin ama şimdi pek de gizlenmeyen tehditlerle bunu aleyhime kullanıyorsun."

"Doğru değil bu. Olayı çarpıtıyorsun."

"Öyle mi? Görelim bakalım. Dün gece yattık. Bugün mağdurun hipnotizma edilmesini izlemeye gidiyorum. Ve sen bu gece yatakta konuşmak için geliyorsun ve hayır deyince de hemen çirkinleştin. Bu ne demek oluyor?"

'Yalnızca bir sürü palavra." Jay kadının kendisinin bakterini değerlendirmesinde pek de haksız olmadığını bildiğinden huzursuz olmuştu. Josh ile neler olduğunu bilmek zordu. Kadını o konuda konuşturmaya çalışacaktı. Ama bunun için onunla yatmayı düşünmüş değildi.

Ellen tiksinerek, "Steiger'le düzüşen muhabirden bir farkın yok" dedi.

"Ben bilgi almak için kendimi satmam." Jay, Ellen koltuğa çarpıp durana kadar kadına doğru yürüdü. "Sana daha önce de söyledim: Bizim aramızda olan bizim aramızda olmuş bir şeydi. Belki bu olay nedeniyle karşılaştık ama dün gece bu olayı düşünüyor değildim. Yalnızca senin bana sarıldığında

ne kadar sıcak, ne kadar yumuşak ve ne kadar gergin olduğunu düşünüyordum."

Jay'in sesi her kelimede biraz daha alçalıyor ve yumuşuyordu. Kadına biraz daha yaklaşınca karın karına, bacak bacağa geldiler.

"Dün gece aramızdaki şey dava hakkında değildi" diye mırıldandı. "Ve sen de öyle olmadığını biliyorsun."

Ellen öyle olmuş olmasını isteyecekti neredeyse. Ama şimdi dürüstlük taslamanın âlemi yoktu. Bir seçim yapmış olan yetişkin bir kadındı. Adam onu zorla baştan çıkarmamıştı, yalnızca ona ihtiyacı vardı. Ve Ellen de onu istemişti. Ve bir parçası onu şimdi bile istiyordu.

"Sen bir kadınsın, Ellen. Bu dava değilsin. Davanın seni tümüyle yutmasına izin veremezsin. Uzaklaşmak istediğin şey bu değil miydi?"

Evet. Ama çizgiyi nerede çizecekti... ve Jay nerede çizmişti? Dava nerede sona eriyordu ve özel yaşamları nerede başlıyordu? Bu ikisi ayrılabilir miydi yoksa bu yumaktaki ne şey gibi umutsuz bir biçimde birbirlerine dolaşmış mıydı?

"Bu defa seçim benim elimde değil sanırım" dedi Ellen hüzünlü bir sesle. "Ondan bir kere kaçtım ama kötülük bu defa bana, buraya geldi. Costello buraya geldi. Sen. Medya. Hannah bana döndü. Ve Josh. Ve birlikte çalıştığım insanlar." Ellen gülümsedi. "Çevrem sarıldı."

"Ben düşman değilim, Ellen."

O, o efsane yaratıklarından biriydi. Kimi zaman iyi kötü, her zaman esrarengiz ve gölgeler içinde, rolü piyesin sonuna kadar belirli değil. "Neyle karşı karşıya olduğumu

biliyorsun" dedi. "Bu davada adaleti sağlamak bana düşüyor. Bu, mesleğim boyunca karşılaştığım en güç dava. Ve paslandım artık. Bu namussuz adamın benden kurnaz çıkıp elini kolunu sallayarak gidebileceğinden ödüm kopuyor. Ve sen... sen de kapıma seks istediğin için geldin."

"Ben buraya senin için kaygılandığımdan geldim, Ellen" dedi Jay inatla. "Ve gitmiyorum."

Erkeğin sesindeki çeliği duyan Ellen'in gözleri irileşti. 'Efendim?"

"Ellen, biri otomobilini havaya uçurdu. Tehdit edildin. Bu deli ve arkadaşları seni gözlerine kestirdiler ve buna karşılık senin kapında şu maskara var. Eğer herifin ruhu duymadan ben buraya girebiliyorsam düşmanların da girebilir. Buradan bir yere gitmiyorum. Senin incinmeni istemiyorum."

İncinmesini istemiyordu ama onu kendisi incitebilirdi. Şu ya da bu anlamda kötü olabilirdi. Bu olayı yazar, onu uçaklarda okunup bir kenara atılacak bir eğlenceye dönüştürebilirdi. Onu, Hannah ve Josh'u, Mitch ile Megan'ı birer karaktere dönüştürecekti. Bu olaydan istediğini alacak ve çekip gidecekti. Ona kendisinden bir parça vermişti ama yine de gidecekti.

"Anlaşıldı" dedi. "Teşekkür ediyorum. Yarın ilk iş olarak o sürgüyü taktıracağım."

"Ya bu gece?"

"Bu gece işi talihe bırakacağım."

"Olmaz. Hiçbir şeyi talihe bırakamazsın. Kaçmak, kendini güvenceye almak daha akıllıca olur. Bir kere yandın nasıl olsa, bir daha neden riske gireceksin?"

"Dün gece de büyük bir riske girmiştim."

"Ve şimdi de pişmansın."

"Hayır" dedi Ellen. "Aynı riske bir kere daha girmeyi akıllıca bulmuyorum."

Jay uzun bire süre kadının yüzüne baktı. Gördüğü dürüstlük, kararlılık ve birbirlerinin kollarında geçirdikleri geceye değilse o ana duyulan pişmanlıktı. Kadının fikri değiştirtmek için daha çok çaba harcayabilirdi. Onu başta çıkarabilirdi ama o zaman kendisi hakkında düşündüğü bütün kötü şeyler gerçekleşmiş olurdu. Çok uzun zamandır ilk kez başka birinin fikrine değer veriyordu. Ezelden beridir ilk kez olmadığı bir şey olmayı istediğini farkediyordu: Asil.

Yaşam çok karmaşıklaşmıştı.

"Lütfen Jay" diye mırıldandı Ellen. "İstemiyor değilim. Ama yapamam. Şimdi olmaz. Memura gelip geceyi kanepe üzerinde geçirmesini söylerim. Lütfen git."

"Yatağına beni alacağın yerde şişman bir polisin kanepende fındık fıstık yemesini tercih ediyorsun, ha? İnsaf!"

"Bu doğru değil ama en iyisi." Erkeğe paltosunu uzattı. "Durumun farklı olmasını isterdim, ama dava davadır, ben benim ve sen de sensin..."

"Ben sana layık değilim. Eh, bu yeni bir haber değil."

"Belki bütün bunlar sona erince..." Ellen birden sustu. Bunu söylemenin ne anlamı vardı? Bir geceyi paylaşmışlar ve birbirlerine herhangi bir vaadde bulunmamışlardı.

"İyi geceler, Ellen." Jay dudağını kadının dudaklarına uzattı.

Uzun uzun öptü sonra.

"Eğer o riski göze almaya karar verirsen beni nerede bulacağını biliyorsun" diye mırıldandı.

Sonra da kapıdan süzüldü gitti.

Ellen yanan tenindeki ihtiyacı soğutana kadar kapıda durdu. Ama çantasını alıp yatağına giderken özlemin, pişmanlığın, ağır duygusunu da içinde taşıyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazartesi sabahı Pioneer Press'te Bilimkurgu Kovboyları'nın taciz edildiği hakkında bir yazı çıkmıştı. Hemen ardından belediye başkanından, iki eyalet senatöründen ve üç kongre üyesinden telefonlarla bir dava tehdidi geldi. Daha ilk fincan kahvesi soğumadan Rudy, Ellen'in odası kapısında belirmişti

Ellen masanın üstündeki okuma lambasının boynundaki parmak izi tozlarını silerken, "Bir dava açacak dayanakları yok" dedi. "Priest çocuklarının gerçekten kötü çıkabilecekleri korkusuyla ne diyeceğini şaşırmış durumda. Mitch'in o çocukları toplayıp sorguya çekme hakkı vardı."

Rudy her nasılsa kravatını gömlek yakalarından birinin üstünden bağlamayı başarmıştı. Sarı ve yeşil kravat adamı boğmaya hazırlanan bir yılan havası veriyordu.

"Ellen, o program ulusal dikkati üstünde toplamıştır. Onu destekleyenlerin kimler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Paralı insanlar. Yerel ve eyalet düzeylerinde sözü geçen insanlar. Rudy'nin yalakalık ettiği ya da mesleğinin bir noktasında yalakalık edeceği insanlar.

"O programı ben de imzaladım." Steiger pencerenin yanında durup sanki merdivenlerde öfkeli bir kalabalık beklermiş gibi dışarı baktı. Pantolonunun cebinden Tumms mide tableti kutusunu çıkartıp iki tanesini ağzına attı.

"Program gerçekten güzel" dedi Ellen. "İçinde birkaç çürük olması senin suçun değildir."

"Savcılığa dava açmalarına izin veremeyiz."

"Yalnızca kuru gürültü yapıyorlar, başka bir şey değil."

Bir bildiri yayınlayıp onları rahatlatamaz mısın?"

Ellen adamın korkaklığını kınayacakken kendini tuttu. "Rudy, o çocukların Cadillac'ı yaktıklarına inanmam için pek çok nedenim var. Onları yatıştıracak değilim. Ya sonunda Priest'in kaçırılmalarda Wright'a yardım ettiği ortaya çıkarsak?"

"Yalan makinesi testinden geçti. O'Malley saldırıya uğradığında St. Peter'deydi..."

"Megan'a saldıranın Wright olduğunu biliyoruz. Bu Priest'ı suçlu olmaktan kurtarmaz. Kendine manevra yapacak saha kazanmak için şu anda bize çamur atmaya uğraşıyor olabilir."

Ellen adamın elini kıvırcık saçları üzerinden geçirmesine baktı. Zihninin yağlı çarklarının bu ikilemden kendisinin yararına bir sonuç çıkarmaya çalışmak için döndüklerini duyacaktı neredeyse.

"Sakin ol" dedi. "Halk, Priest'ten yana olacaktır. Sig Iverson, Priest'ten yana olacaktır. Sen tarafsız kalabilirsin. Burada kötü kişi benim. Sen bir şey kaybedecek değilsin, Rudy. Eğer Priest'ın çocukları kaçıran kişi olduğu ve Bilimkurgu Kovboyları'nın o arabayı yaktıkları ortaya çıkmazsa."

Adamın yüzünde rahatlamadan paniğe kadar bir dizi ifadenin bir anda geçişini seyrederken Ellen az daha kahkahayı basacaktı. Rudy bunlardan hangisine karar vereceğine bilemez bir haldeydi.

"O demeci sen verebilirsin" dedi Ellen. Adamın yanına gidip yakasını kravatından kurtardı. '"Devam eden

soruşturmalar hakkında herhangi bir yorum yok.' Bana güveniyorsan, bunu kuşkuya yer bırakmayacak ciddi bir ifadeyle söylersin. O hiç bir şey söylemeyen dans ve şarkı numarası. Fred Astaire bile bunu senden iyi yapamaz, Rudy."

Rudy duvarda asılı çerçeveli bir diplomanın camında bakmaya çalışırken kaşlarını çattı. "Adaylığını koyduğunda o sivri dilinin sana pek yararı dokunmayacak," dedi.

"Sana bir milyon kere söyledim, Rudy, benim Savcılık makama adaylığımı koymaya niyetim yok."

Adam bunu her zamanki gibi yarım kulakla dinledi yine.

"Jay Butler Brooks nerede?" diye hırçın bir sesle sordu. "Ona burada daha sık rastlayacağımı umuyordum. Kendisi iyi bir roman çıkaracağı bir fikir satmak istiyorum."

"Yaşam öykünü mü?"

"Bir taşra avukatının meslek yaşantısı" dedi Rudy gayet ciddi bir sesle. "Zamanında çok ilginç davalarla karşılaştım Warneky kardeşlerin yanlarında çalıştırdıkları adamın üstüne bir inek devirdikleri zaman örneğin. Olay kaza gibi görünüyordu ama..."

Ellen saatini gösterdi. "Bunun çok esaslı bir hikâye olduğuna eminim, Rudy, ama beş dakikaya kadar Grabko'nun odasında olmam gerek. Josh Kirkwood'un sağlık kayıtlan konusunda karar verecek. Seni daha sonra bilgilendiririm."

Ellen dışarı çıktı, Phoebe'nin yanına uğrayıp Rudy çıktıktan sonra kapıyı kilitlemesini söyledi. Gazetecilerden kaçınmak için arka merdivenlerden çıktı, inşaatçıların iskelelerinin altından geçti, lacivert ceketine talk pudrası

gibi sıva tozu yağarken içinden bir küfür savurdu. Üstünü silkelerken bir sütunun arkasına gizlenip büyük holün durumuna baktı.

Aile mahkemesinde duruşma vardı. Eskiden Yargıç Franken'in salonu olan odanın önündeki hol hepsi birbirlerine öfkeyle bakan analar, babalar, çocuklar, kasaba sosyal hizmetlileri ve avukatlarla doluydu. Onların ötesinde Yargıç Grabko'n salonunun kapısı önünde ve balkonda Grabko'nun kar; bekleyen saygın basın üyeleri yerlerini almışlardı.

Beni bekliyorlar, diye düşündü Ellen. Pioneer Press Christopher Priest'le mülakat atlatmasına kızmışlardı ve hınçlarını ondan çıkaracaklardı.

"Eğer bana özel bir demeç verirseniz sizi ellerinden kurtarırım."

Ellen arkasına döndü. Adam Slater arkasından yaklaşmıştı ve elini uzatsa tutacağı kadar yakınındaydı.

"Hiç pes etmezsin, değil mi?"

"Yeni kuşağın odaklanmayı bilmedikleri çok rastlanılan yanlış fikirdir. Demek gerçekten Bilimkurgu Kovboyları'nın peşine düşüyorsunuz? Onlar büyük başarı hikâyesi olarak kabul ediliyorlardı. Doğru yola çekilmiş kötü gençler, sosyopatinin içlerinden kurtarılmış, güçlerini insanlığın iyiliği için kullanılmak üzere eğitilenler. Herkesin inandığı bu. Bir tek istisna var: O da sizsiniz."

Ellen ezberden okurmuş gibi, "Program çok esaslıdır" dedi. "Çocukların patlamayla bir ilgilerinin çıkmayacağını umut ederim."

"Ya kaçırılmalar?"

"Kimse onların kaçırılma olaylarının zanlıları olduğunu söylemiş değil." Ellen, Grabko'nun kapısına ve önündeki kalabalığa telaşla baktı. Giderek huzursuzlanıyor gibiydiler ve Costello da henüz görünmemişti. Ya erkenden içeri girmişti ya da girmek için zaman kolluyordu. Ellen her iki durumda da hapı yutmuştu. Yanımda bir memur getirmeliydim.

"Dr. Wright'ın bütün yakın dostları ve mesai arkadaşları hakkında rutin soruşturmalar yapılıyor" dedi. "Şimdi izin verirseniz Yargıç Grabko'ya gitmem gerek, Bay Slater. Ben sözümü tuttum. Sıra sizde."

Slater not defterine son bir satır yazdı, defteri ceketinin cebine sokup alnına düşen saçlarını geriye attı. "Siz hiç merak etmeyin, Bayan North."

Slater aile mahkemesi kalabalığına doğru yürürken gözüne Quentin Adler'i kestirdi. Suçlayıcı parmağını adamın yüzüne doğru sallayarak, "Hey, Kıvırcık! Seninle biraz konuşmamız gerekecek. Beni aldattın" dedi.

Quentin kendinden daha uygun bir hedef arayarak, şaşkınlıkla çevresine bakındı. Yüzü kıpkırmızı kesilirken, "Ben mi?" diye sordu.

Slater adamın göğsüne batırdı parmağını. "O iddialar da uydurmaymış!"

Sesi duvarlarda çınlarken canları sıkılmış gazetecilerin dikkatini çekmişti. Slater, Quentin'i onlara doğru geri geri iteleyerek balkonun kenarında Ellen'in geçebileceği bir yer açmıştı. Ellen başı öne eğik olarak koşar adımlarla Grabko'nun odasının yan kapısına doğru yöneldi. Kendisini gören birkaç kişiye bir iki "Yorum yok!" dedikten sonra kendini içeri attı.

"Bütün ustalık bilektedir, Bay Costello" diyen Grabko ağır çekimdeymiş gibi oltayı nasıl savurduğunu gösterdi.

Costello, Ellen'in bir aylık maaşından fazla olan inci grisi bir takım elbise içindeydi. Gömleği melek kanatları kadar beyazdı, kravatının düğümü kusursuzdu. Onunla Rudy'nin aynı türden olduklarını hayal bile etmek çok güçtü.

Grabko, "Yaşamın pek çok alanında olduğu gibi balık avlamak da bir dikkat yoğunluğu, mantık ve zarafet ister" dedi.

Grabko oltasını ceviz ağacından oymalı duvardaki rafa yerleştirdi. "Sen de balık tutar mısın, Ellen?"

Ellen bir koltuğa otururken, "Yalnızca mecazi anlamda" dedi. Costello yanına otururken, "Sen bir şey avladın mı, Tony?" diye mırıldandı.

"Göreceğiz bakalım."

Yargıç meşin koltuğunun minder yumuşaklığına gömüldü, kırmızı çizgili papyon kravatını düzeltti, hemen sakalını bir kediymiş gibi okşamaya koyuldu. Bir baba kaygısıyla baktı Ellen'e.

"Duyduğuma göre talihimiz varmış ki seni aramızda görebildik" dedi.

"Olayın canıma kast olduğunu sanmıyorum, Sayın Yargıç Yalnızca bir uyarıydı."

"Dr. Wright çok üzüldü" dedi Costello.

"Arabamın havaya uçmasına mı, yoksa o sırada içinde

"Onun kaygısını bilsen gerçekten şaşırırdın, Ellen."

"Doğru, özellikle onu ömrünün sonuna kadar demir parmaklıklar ardında tutmaya niyet ediyorken."

"Bilimkurgu Kovboyları'na yöneltilen suçlamalar da kendisini kaygılandırıyor. Kendisiyle ilişkisi nedeniyle programın zarar görmesini istemiyor."

"Eğer program bir zarar görürse bu programdaki kişilerin davranışları yüzünden olacaktır" dedi Ellen. "Dr. Wright ile meslektaşları çocuklardan birkaçını olduklarından fazla değerli görüyorlar sanırım."

"Bu gençlere karşı elinde bir kanıt var mı?" diye sordu Grabko.

"Şu anda somut bir şey yok. Polis ve CTB üzerinde çalışıyorlar ama bugünlerde ikisi de fazla adam ayıramıyorlar." Costello'ya döndü. "Müvekkilin ve arkadaşları sayesinde."

Costello omuzlarını silkerek sorumluluğu üzerinden attı. "Benim müvekkilim masum bir insandır. Duruşmada da görüleceği gibi."

"Bu da bizi bugünkü işimize getirir" dedi Grabko. Masasının üstündeki kırmızı dosyanın kabına vurdu. "Josh Kirkwood'un sağlık kayıtları. Bunları uzun uzun inceledim."

Ellen soluğunu tutup bekledi.

"Anababanın çocuğunu taciz etmesi korkunç bir suçtur. Kirkwood'larınki gibi bir ailede böyle bir şeyden pek seyrek olarak kuşkulanırız. Aslında bu çok tehlikeli bir yanlışlıktır. Taciz hiçbir sosyoekonomik sınır tanımaz."

Costello koltuğunda öne eğilerek, "Bu tam olarak bizim görüşümüz, Sayın Yargıç" dedi.

"Ancak..." Grabko o anın zevkini çıkararak sözcüğü ağzında uzattı. "Josh Kirkwood'un kayıtlarında olağandışı ve dava için gerekli olabilecek bir şeye rastlamadım."

Ellen tuttuğu soluğunu bıraktı. "Bizim baştan beri dediğimiz gibi."

Costello omzunu hafifçe silkeledi. İnsan kazanırdı da, kaybederdi de. O bu davranışından istediği şeyi elde etmişti. Medyanın dikkati ve kuşku tohumlarını ekme fırsatı.

"Şaşmamam gerekir sanırım" dedi Costello. "Hannah Garrison, Josh'un tedavi gördüğü hastanenin acil servisinin başı. Sevilen, sayılan bir insan, bir doktor ya da hemşireyi herhangi bir olayı kendi gözlüğünden bakmaya ikna edecek bir insan."

"Ve onları kayıtlarda sahtecilik yapmaya ikna edecek biri mi?" dedi Ellen. Hannah'nın çektiği onca ıstıraptan sonra bu yaklaşımı seçtiği için Costello'yu boğabilirdi. "Adımlarına dikkat et, Tony. O ısmarlama İtalyan mokasenini büyük bir bok birikintisine sokmak üzeresin."

"Ben anneyi suçlu olarak göstermeye çalışıyor değilim" diye Costello kendini savundu. "Koca duygusal bakımdan saldırgan ve kırıcı. Kadını zorlamış ya da ikna etmiş olabilir."

"Ve belki Uranüs'te yaşam vardır ama o konudaki tahminlerin de mahkemece kabul edilir bulunmaz" dedi Ellen. "Önümüzdeki konu sağlık kayıtlarıdır. Bu işin ardını bırak da işimize bakalım, Tony."

"Peki." Costello çantasından bir kâğıt çıkardı. "Davanın reddedilmesi için önergemiz."

"Ve bizim de onun aleyhindeki önergemiz." Ellen Cameron'un raporunu uzattı.

Grabko sevdiği öğrencilerin özel ödevlerini alan bir öğretmenin tatmin olmuş tavrıyla iki kâğıdı da aldı.

Costello şapkasından bir tavşan daha çıkararak, "davaya devam edilmesi durumunda yapılan sanık teşhisinin reddedilmesi için başvurumuz."

Ellen oturduğu yerde döndü. "Ne? Neye dayanarak? O iş kitabına uygundu." Grabko'ya döndü. "Sayın Yargıç, o işin adil olması için her önlem alınmıştı."

"Sen orada mıydın, Ellen?"

"Hayır, Bay Stovich bizzat hazır bulundu. Ama ben ekipteki herkesle tek tek konuştum."

Costello kâğıdı Grabko'ya uzattı. "O zaman Dr. Wright'ın avukatının Bayan Cooper'in raporunu yazdığı odaya girmesinin önlendiğini bilmiyorsun."

"Önlenmiş mi?" Ellen kulaklarına inanamamıştı. "Hiç sanmıyorum. Dennis Enberg teşhis sırasında oradaydı. Bayan Cooper'in kırtasiye işlemleri yaptığı odada bulunmamışsa bu onun kendi isteğiyle olmuştur."

"Ben öyle duymadım."

"Kimden?"

"Müvekkilimden..."

"Hah, tam da güvenilir bir kaynak: Psikopat bir çocuk .hırsızı."

"Ve Bayan Cooper'den. Onun da yeminli beyanı ilişiktedir, Sayın Yargıç."

"Sakıncası yoksa o beyanın bir kopyasını isterim" dedi Ellen.

Costello hafifçe sırıttı. "Elbette, Ellen. Büronun her şeyi yazılı olarak ve resmi kanallardan istediğini söylemiştin. Ben de senin kopyalarını bir ulakla gönderdim."

Ellen'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Ağzını Seni orospu çocuğu der gibi oynatarak Costello'ya baktı. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade için onu boğabilirdi, özellikle nedenini çok iyi bildiği için. Adam, Ellen'i kendi oyununa getirmişti. Bir taşra mahkemesinde normal olarak karşılıklı beyanlar telefonla ya da yüzyüze yapılır, formalitelere pek dikkat edilmezdi, kendisi Costello'dan kitaba uygun standart isterken amacı onu cezalandırmak, yavaşlatmak, sinirlendirmekti. Ve şimdi de...

"Nasıl bir ulak gönderdin? Winnipeg yoluyla bir kar kızağı mı? En azından Cuma günü elimde olması gerekirdi"

Costello yüzüne masum ifadesi vererek Grabko'ya döndü. "Bayan Cooper'i ancak Cuma günü öğleden sonra görebildik, Sayın Yargıç. Elimizden geleni yapıyoruz. Ve duruşmaya hazırız. Bu teklifimizin kabulü konusunda hoşgörülü olacağınızı ummuştuk."

Yargıç sakalının beyaz tellerini çekiştirdi. "Önemini yok alarak teklifi reddedemem. Ve genel kurallara bir istisna yapacak kadar iyi bir neden ileri sürüldüğünü kabul zorundayım. Ellen, eğer sence bu, dengeyi bozmuşsa, biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan..."

"Hayır, Sayın Yargıç. Biz hazırız. Yalnızca bu kadar temelsiz bir şeyle pusuya düşürülmekten hoşlanmadım."

"Bu teklifin değerlendirilmesini yargıca bıraksak nasıl olur, Ellen?" dedi Costello üstünlük taslayan bir sesle.

Grabko gözlüğünü takıp elindeki kâğıda döndü. "Bayan Cooper'in dediğine göre Bay Enberg, raporun doldurulduğu odaya girmek istemiş ama odadaki üç memurdan biri onu geri çevirmiş ve sonra o da ardından dışarı çıkmış."

"İnanmıyorum" dedi Ellen. "Hangi memur? Hemen buraya çağıralım."

Costello hafifçe güldü. "Anlatacaklarının ne kadar önemli olduğunu görünce bize gerçeği söyleyeceğinden hiç kuşkum yok. Kasabadaki her polis müvekkilimin asılacağını umuyor. Olayın tek tarafsız tanığı Bayan Cooper'dir."

Ellen, "Dennis Enberg eğer orada bulunmak isteseydi odaya girmesine engel olunmasını asla kabul etmezdi" dedi.

"Ama bize bunu artık söyleyemez, değil mi, Ellen?"

"Evet öyle, Tony. Senin için çok talihli bir durum. Ellen'in ağzından zehir damlıyordu. "Denny şu anda Henneppin İlçesi Tıp Merkezi'nde paslanmaz bir çelik masa üstünde bir tıp doktoru tarafından ikiye kesilmekte."

"Ellen, lütfen" diye kadını azarladı Grabko. "Memuru çağıracağım, Bay Stovich'le de konuşacağım, ancak bu konuda Enberg kendi adına konuşamayacağı için Bay Costello ile fikirde olmak zorundayım: Bu kişilerin içinde en tarafsızı Bayan Cooper'dir."

"Ama Sayın Yargıç, kendisiyle konuştuğumda Bayan Cooper bana bundan söz etmemişti."

"Bunu özel olarak sormuş muydun?"

"Böyle bir soru sormak için bir nedenim yoktu. Teşhis süreci hakkında uzun uzun konuştuk..."

"Ve kadının normaldışı bir şey olduğunu düşünmek için bir nedeni yoktu" dedi Costello. "Kadın, avukat değil. Polis memuru değil. Normal sürecin ne olduğunu bilemez. Polis memurlarının gerektiği gibi davranacaklarına güvenmişti ve polis de bu güvene ihanet etti."

"Kendisine bunu inandırdığından hiç kuşkum yok" dedi Ellen.

"Yeter, Ellen." Grabko kadının yeminli ifadesini bir kenara bıraktı, "ilgili herkesle konuşup bir karara varacağım. Bugün konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

Costello ellerini kaldırdı. "Başka bir şey yok, Sayın Yargıç."

"Yok efendim."

"Güzel." Grabko önündeki kâğıtları düzeltir gibi yaptı. "Yarın sabah ikinizi de burada göreceğim."

Grabko'nun odasından dış büroya çıkarlarken, "Sen gerçekten çok bayağı bir insansın, Tony" diye mırıldandı Ellen. Yargıcın sekreteri ortadan kaybolmuş, odayı onlara bırakmıştı.

"Neden? Görevimi yaptığım için mi? Müvekkilimin suçlu olduğuna inanmadığım için mi?"

"Onun suçlu olup olmaması senin umurunda bile değil. Sen bu sistemi bir futbol oyunu gibi oynuyorsun. Senin kazanmandan başka hiçbir şey önemli değil. Benim tanklarımı kandırıp kendi pis işlerinde kullanıyorsun. Josh Kirkwood babasına çocuk tacizcisi diyor, annesinin adına

leke sürmeye çalışıyorsun. Hannah Garrison'u o sağlık kayıtlarında sahtecilik yapmakla suçlarsan seni dava edeceğini umarım."

Costello incinmiş gibi yaptı. "Senin güvenliğin konusunda gerçekten kaygı duyan birine karşı hiç de iyi bir davranmıyorsun değil bu, Ellen. O otomobilde ölebilirdin."

"Bu senin tarafsız fikrin mi, yoksa bizim bilmediğimiz bir şeyler mi biliyorsun?"

"Evet Ellen, ben yalnızca suçlu bir canavarı beraat ettirmeye çalışmakla kalmayıp seni öldürme komplosuna da karışmış durumdayım. Tanrım, sana söylediğim bir şeyi altında başka anlamlar aramadan kabul edemez misin?"

"Senin iki yüzün olması durumu karmakarışık ediyor." Costello başını salladı. Kendi kendine konuşur gibi, "Her zaman her şeyi üstüne almışsındır" dedi. "İş iştir, Ellen. Mahkeme salonunun karşıt taraflarında duruyor olmamız o kapıdan çıktığımızda düşmanlığımızı bir yana bırakamayız demek değildir."

"Aman, bunu söyleyene bakın hele" diye alay etti Ellen. "Sen asla işinden ayrılmazsın, Tony. Sence günde faturası kesilecek yirmi dört saat vardır. Hiçbir durum, hiçbir ilişki bunun dışında olamaz. Sakın bu konuda benimle tartışmaya kalkışma ve sakın beni kendi tarafına çekeceğine kendini inandırma. Ben senin istediğini elde etmek için neler yapacağın çok iyi bilirim."

Geçmiş, gerçek ya da yalan olduğu kanıtlanamam korkular, duygular ve olaylarla karışmış olarak hep aralarındaydı.

Costello sonunda, "Dikkatli ol, Ellen" dedi. "Beni sokmayı beklerken dışarda gerçek bir yılan olduğunu aklından

çıkarma."

"Onun adı da herhalde senin adres defterindedir."

"Senin hayali suçortağın mı?"

"Teknik olarak senin suçortağın demek daha doğru olur

"Senin intikam hayallerinde." Costello ceketini ilikleyip düzelterek kameralara hazırlandı. "CTB'yi arkama salıp Wilhelm'i telefon kayıtlarım için araştırmaya göndermek iyi bir denemeydi. Ama ne yazık ki, bu soruşturmanın nasıl berbat edildiğinin bir göstergesi oldu... ki, onu da basının dikkatine sunmak zorundayım."

"Ne istersen yap, Tony." Ellen'in gülümsemesi bıçak kadar keskindi. "Basın senin bu işle ilgili olabileceğinin kokusunu aldı mı köstebek gibi kazmaya başlayacaktır. O zaman da ne bulacaklarını ancak Tanrı bilir. Hiç merak etme ininden neler çıkacağını görmek için ben de orada olacağım."

Ellen kapıyı açtı ve bir kere olsun Costello'yu kameraların önünde mat etme heyecanıyla dışarı çıktı.

"Bay Brooks, doğrusunu isterseniz size fazla yardımcı olacağımı pek sanmıyorum" dedi Christopher Priest özür dilemeye gerek duymadan. Yüzü bir mankeninki kadar boş, sesi ifadesizdi.

Adamın odası Jay'in tahmin ettiği gibiydi: Kitaplar ve dosya dolaplarıyla tıka basa dolu küçük bir yer. Masanın üstündeki bilgisayar monitöründen birbiri ardından yıldızlar patlıyordu. Odada akademik kitaplar, ders kitapları ve referans kitapları vardı ama dışarda kapı üzerinde adı yazılı adamla ilgili bir şeyler söyleyebilecek özel eşyalardan

eser yoktu. Masanın üstü gereğinden fazla derli topluydu, oda profesörün kendisi kadar kişilikten yoksundu.

"Öğrencilerimden bazıları ve ben Josh'u arama çabasına gönüllü olarak katıldık" diyerek oturdu. "Gönüllü merkezinde bilgisayarlar kurduk, çeşitli network'lerden bilgi alışverişinde bulunduk. Benim bu işe karışmam bu kadarla kaldı."

Jay kuşkularını dile getirdi. "Bu olayı biraz basite indirgemek olmuyor mu, profesör? Araştırmada yardımcı olmayı istediniz, sonra bu işle uğraşan polislerden biri hemen kapınızın önünde saldırıya uğradı, en iyi arkadaşınız tutuklandı... bu olayın bir zift çukuru gibi sizi içine çektiğini hissediyor olmalısınız."

"Eh, biraz bunaltıcı oldu diyebilirim."

"Ve Dr. Garrison da arkadaşınız, öyle mi?"

"Hannah'yı tanırım. Kendisine hayranlık duyarım Olağanüstü bir kadındır."

Jay, Hannah'dan söz ederken profesörün solgun yanaklarının renklendiğini gözden kaçırmamıştı. "Çevremde bu kadar şey olup bitseydi başım dönerdi" dedi. "Şimdi de polis o öğrenciyi -adı Todd Childs'tı galiba- arıyor ve Bilimkurgu Kovboyları'nı araştırıyor. Doğrusu siz kendiniz saldırıya uğramış gibi olmalısınız."

Priest iri camlı gözlüğünün ardından baykuş gibi baktı adama. "Benim işlenen suçlarla bir ilgim yoktu. Kovboyların da."

"Olaylara bakınca çocuklar konusunda akla başka şeyler geliyor."

"Olaylar her zaman göründükleri gibi değildir. Bilimkurgu Kovboyları çok seçkin bir genç grubudur, Bay Brooks. Yetenekleri ve potansiyelleri bakımından titizlikle seçilmişlerdir."

"Yeteneklerinin çoğu yasalara karşı değil mi?"

"Akademik yetenekler" dedi Priest. "Toplumun üretici üyeleri olabileceklerini kanıtlama şansını hak eden çok zeki gençlerdir hepsi."

"Ve hiç kuşkusuz bu fırsat için de minnettardırlar" dedi

Jay. "Bir çocuğa böyle bir armağan sunmak sadakat sağlar. Kovboylar gibi geçmişe sahip olan çocukların d bu sadakati uygunsuz diyebileceğimiz yollardan göstermeleri beklenebilir."

"Ben Kovboyların arkasındayım" dedi Priest. "Bu konuda gereken her şeyi polise ve basına söyledim. Ve de size, Bay Brooks. Eğer buraya bir suç itirafı duyacağınızı umarak gelmişseniz bu konuşmayı daha fazla sürdürmenin anlamı yok."

"Hayır, öyle bir şey demedim..."

"Polise Cumartesi gecesi Tyrell ve diğer iki çocukla kıtlaşmanız hakkında neler söylediğinizi biliyorum" dedi Priest çok garip bir sakinlikle.

"Ben onlara yalnızca olanları anlattım, profesör. Ben taraf tutmuyorum."

"Tutmuyor musunuz?" Adamın ince dudakları birbirine yapıştı. "Bayan North'la birlikte değil misiniz?"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"O yardım toplantısında kendisiyle konuştunuz. Sonra onun arkasından çıktınız." '

Adam onu Garrett Wright'ın karısının yanındaki yerinden gözlemişti demek.

"Bayan North benim çalışmama, kendi felsefesi açısından itirazda bulundu" dedi Jay pek prova edilmiş alaycı bir gülümsemeyle. "Gerçek cinayet hikâyelerini yazıp yayımlamayı Romalılar'ın Hıristiyanlar'ın aslanlar tarafından yenmesini izlemek için bilet satmasıyla eş tutuyor."

Priest bu yanıt üzerinde düşündü. "İlginç bir ilişki. Sizin eserlerinizin okurları şiddetin dehşetinden uzaktırlar aslında, ama belki ikisi de ortak bir çekiciliği paylaşırlar."

"Benim için öyle değil."

"Eh, her şey kişinin algılamasına bağlı, değil mi? Ve algılama neye bağlı? Aynı durum ve gerçeği beş ayrı insana sorun, beş ayrı yorum alırsınız. Bu yüzden deneyimli avukatlar bir görgü tanığı kadar güvenilmez bir insan olamayacağını söyleyeceklerdir size. Bizim fikirlerimiz kişisel algılamamıza dayanır ki, bilim henüz bunu tümüyle anlamış değildir. İlginç şeyler, değil mi?" Priest sanki insanlar başbelalarıymış gibi başını sallayarak bilgisayar ekranına sevecenlikle baktı, "İnsan zihni sonsuz derecede mantıklı ve pragmatik ya da inatçı mantıksızdır. Umutsuz denecek kadar boş bir zihinde bir parlaklık çekirdeği bulunabilir. Bunun gibi parlak bir zekâ da ıslah olmayacak kadar kusurlu olabilir."

"Sizce bizim çocuk kaçıran kişimize bunlardan hangi uyuyor?"

Priest'ın dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bilemem. İnsan davranışı Dr. Wright'ın alamda benim değil."

"Ama bir proje üzerinde birlikte çalışıyordunuz, değil mi?"

"Öğrenme ve algılama ile ilgili ortak bir projede halen birlikte çalışıyoruz."

"Birbirinizi çok eskiden tanıyorsunuz, değil mi?"

"İkimiz de Penn State'te öğretim üyesiydik."

"Evet ama daha önce de tanışırdınız, öyle değil mi?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum." Priest ihtiyatlı konuşuyordu.

Jay masum bir tavır takındı. "Biraz araştırma yapıyordum, bu şeyleri bilirsiniz. Penn State'ten eski bir meslektaşınız hepinizin aynı kentin çocukları olduğunuzu söylemişti."

"Ben Chicago'da yaşadım."

"Onu okumuştum," Jay başını kaşıdı. "Bir arkadaşın yanılması biraz garip, değil mi?"

Priest sabırsızlıkla, "Çocukken Indiana'yı ziyaret etmiş olabilirim ama yaşamımı orada geçirmiş değilim" dedi.

"Şu halde Dr. Wright'ı tanımıyordunuz "

"Penn State'teyken arkadaş olduk."

"İyi arkadaş hem de. Bir şeyleri paylaşan, birbirini kollayan, birbirine yardım eden arkadaşlar."

"Bu sorgulamanın bir amacı mı var, Bay Brooks?"

Jay omuzlarını silkerek gülümsedi. "Yalnızca romanıma bir plan araştırması,, profesör. Ne bulacağımı ya da bulduğum şeyin beni nereye götüreceğini bilemem. Örneğin birden çıkıp Garrett Wright için elinizden gelen her şeyi yapacağınızı söyleyebilirsiniz. Böyle bir yanıtın beni nereye götüreceğini bilemem ki."

"Çıkmaz sokağa." Priest ayağa kalktı. "Bu konuşmayı kısa kestiğim için özür dilerim ama bir derse hazırlanmam gerek, Bay Brooks."

Jay saatine baktı. Fakülte kalemindeki yardımsever genç kadının söylediğine göre Christopher Priest'ın akşama kadar gireceği herhangi bir ders yoktu.

Ayağa kalkarak, "Eh, romanın geri planını güç yoldan denetlemek zorunda kalacağım demek. Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim, profesör."

Kapıda dönünce Priest'ın ifadesiz bir yüzle kendisine bakmakta olduğunu gördü. "Josh'un kaçırıldığı gece kaza geçiren o öğrenci de Dr. Wright ve sizinle o projede mi çalışıyordu?"

"Evet."

"Hımm. Doğrusu onun bu rastlantıyı nasıl algıladığını merak ederim."

"Korkarım bunu asla öğrenemeyeceğiz. Bu sabah öldüğünü haber aldım."

Jay bu haberin kendisini profesörden daha çok etkilediğini hissetti. Ölüm. Sıradan bir olay gibi, sonradan

akla gelmiş gibi, sosyal olarak gerekenden fazla bir vicdan azabı duyulmadan söylenmiş.

Koridora çıktığında kafası karmakarışıktı. Her şeyi harekete geçiren araba kazası olmuştu ve şimdi de Priest için bir iş yapmaya gönderilen öğrenci ölmüştü. Todd Childs, Wright ve Priest'ın öğrencisiydi. Cezaevinde intihar edene kadar tek zanlı olan Olie Swain her iki adamın derslerine dinleyici olarak katılmıştı. Megan O'Malley, Priest'ten kuşkulanmıştı. Ve Priest'ın sayfiye evinin bahçesinde saldırıya uğramıştı.

Christopher Priest de Garrett Wright kadar hikâyenin bir parçası görünüyordu ama kimse aleyhinde bir şey bulamamıştı. Teflon kadar temizdi ve önce Josh'un bulunması ve şimdi de meslektaşına destek vermek için açıkça çalışıyordu.

"Ortak bir proje üstünde çalışıyoruz.."

Yalan makinesi testinden geçmişti.

".. .hepsi algılamamızda, değil mil"

Priest ve Wright'ın dostlukları çok eskilere uzanıyordu Onları bir okul projesinde ortak olmanın ötesinde düşünmek için fazla bir hayalgücü gerekmezdi. Bir çift keskin ve çıkarcı zihin. Wright, yakışıklı ve etkileyici; Priest, toplum içinde huzursuz ve Hannah Garrison'a âşık. Bu olayda neden daha ilk baştan beri elle tutulamayan bir nesne olmuştu. Fidye istenmemişti. Hannah ve Paul'e kimse düşman değildi. Oraya buraya serpiştirilen delilller bunun bir zekâ oyunu, bir üstünlük taslama konusu olduğunu gösteriyordu. Ancak Josh Kirkwood'u kaçırmak Christopher Priest'e Hannah'ya yakın olma fırsatı, yardımını sunma, dikkati kendisine çekme fırsatı vermişti.

Bu kitap çok satar, diye düşündü. Psikopat profesörlerin içice geçmiş hikâyeleri, ölümcül hasar almış parlak zekâlar.

Ancak Priest'ın Dustin Holloman'ı kaçırma ve o ipuçlarını bırakma fırsatı var mıydı? Polisin gözünün üstünde olduğunu bilerek öylesine bir risk alması akla yatkın görünmüyordu. Sonra Todd Childs vardı...

Jay başka bir koridora girdi. Hazır buraya gelmişken Wright'ın odasına da bakacaktı. Polisler odayı didik aramışlardı kuşkusuz, ancak hakkında yazdığı kişilerin yazdıkları yerlerle ilgili bir hissi olması yine de önemliydi. Bu Wright'ın tümüyle normal çalışma odasını anlatabilmek için normal görünümü altında sapıtmış olabileceği duygusunu daha da vurgulardı. Bu tür bir ürperti okurları kitaplara çekerdi, tıpkı Colosseum'da Romalılar gibi.

Wright'ın bürosunun kapısı aralıktı. Jay bunu görünce birden durakladı. Pack Rat'taki olay hâlâ o günden beri kesilmeyen başağrısı olarak aklından hiç çıkmıyordu. Bu defa bir sürprize uğramamak için duvara sürünerek ilerledi.

Kapıyı bir parmak daha iterken içerde Todd Childs'ı görmeyi ummuyor değildi.

Oda kâğıttan görülmüyordu. Kitaplar raflardan alınıp yere bırakılmışlardı. Ortalık sanki polis baskınına uğramış gibiydi ve bütün bu karışıklığın ortasında da Karen Wright duruyordu. Kadın odanın durumu karşısında şaşkın ve çaresiz bir haldeydi. Ve kendisi de gayet namussuz biri olduğundan bundan yararlanacaktı.

Jay kendisine soylu olabilme fırsatı bırakmadan kapıyı vurarak içeri girdi.

"Bayan Wright?"

Kadın aniden dönüp adama baktı. Çaresizlik içinde, "Hiç...hiçbir şey bulamıyorum" dedi.

"Ortalık gerçekten çok karışık, hanımefendi. Ne aramıştınız?"

"Kitap. Garrett bir iki kitap almamı istemişti. Çok kızacak. Odası her zaman gayet derli topludur."

"Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?"

"Polis. Delil aradıklarını söylediler."

Delil aramak ve biraz da intikam almak, diye düşündü Jay. Barrett Wright bir polise saldırmak ve dövmekle suçlanıyordu. Polisler böyle şeyleri hafife almazlardı.

Kadın kocasının masasının üstünü düzeltirken, "Bir de işleri bittiğinde evimizin halini görecektiniz" dedi. "Yerden döşeme tahtalarını bile kaldırdılar. Boşuna. Onlara bir şey bulamayacaklarını söyledim ama bana inanmadılar ki."

"Polislerin öyle bir inatçılıkları vardır."

Kadın yere atılmış bir kahve kupasını kaldırıp değerli bir bebekmiş gibi göğsüne bastırdı. "Siz o yazarsınız, değil mi? Garrett bu olay hakkında bir kitap yazacağınızı söylemişti Yargılanmaması gerekir. Çok büyük bir yanlışlık yapılıyor."

"Öyle mi?" diye soran Jay dikkatle kadına baktı.

"Garrett, Josh'u asla kaçırmazdı."

Kadının bakışları kelebek gibi odada oradan oraya konuyordu. Yalan söylüyor da olabilirdi, korkuyor da. Ya da mağdur-tanık koordinatörü Terese McGuire'ın Scandia

House'ta kahve içerlerken dediği gibi büyükannesinin porselenleri kadar çatlak olabilirdi.

"Garrett böyle bir şey yapmazdı." Karen başını salladı. "Hayır. Yapamazdı... Bana bunu asla yapmazdı."

"Ne yapmazdı?"

"Garrett çocuk sevmez. Kendi çocukluğunu da sevmezdi."

"Onun çocukken tanır mıydınız?"

Kadının dudaklarında incecik bir gülümseme belirdi, boşaltılmış kitap dolaplarından birine yürüdü.

Yüzünü kaybetmemek için Jay de onunla yürüdü. "Josh kayıpken Kirkwood'lara yardımcı olduğunuzu duydum" dedi. "Bebeğe bakmışsınız."

Karen, Wright'ın -bilinçli ya da bilinçsiz- casusu olabilir, Hannah ile Paul'ün yaşamlarında yarattığı tahribat hakkında ilk elden bilgi sağlıyor olabilirdi.

"Lily" dedi Karen. Bu kere daha dolgundu gülümsemesi. "Çok güzel bir çocuk. Öyle bir çocuğum olması için vermeyeceğim şey yoktur."

"Sizin çocuğunuz yok mu?"

Kadının gülümsemesi kayboldu. "Garrett ile çocuğumuz olmuyor."

"Çok üzüldüm. Kirkwood'lara yardım etmeniz çok iyi bir davranıştı. Bu sizin fikriniz miydi?"

"Hiç önemi yoktu. Hannah ve Paul ile arkadaşız."

Kocasına yöneltilen suçlamaların büyüklüğünün farkında değilmiş ve bu arkadaşlık hâlâ devam ediyormuş gibi konuşuluyordu. Sanki bir yanlışlık olduğunu söylemesiyle herkes dediğini kabul edecek ve yaşamlarına hiçbir şey olmamış gibi devam edeceklerdi.

Karen kahve kupasını bir kenara dayadı, yerden birkaç kitap alıp rafa yerleştirdi.

Gözlerinde garip bir ışık parıltısıyla, "Garrett karışıklıktan hoşlanmaz" dedi.

"Eh, epey büyük bir olayın ortasına düşmüş görünüyor ama.

Karen Wright başını salladı. "Hayır. O yalnızca büyük bir yanlışlık" dedi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Odaya girmesini mi önlenmiş!" diye gürledi Mitch. "Palavra!"

Cameron gözlerini kırpıştırdı. Phoebe ürktü. Ellen adamın gözlerinin içine baktı.

"Kadın ifadesini yazarken sen odada mıydın?" Mitch hatırından kaçmış bir noktayı yakalamak ister gibi elini saçlarının arasına soktu. "Hemen girmedim. Stovich bir şeyler anlatıyordu. Odaya girdiğimde kimse bana bir şey söylemedi. Her şey yolundaydı. Biri Dennis'in içeri girmesine engel olsaydı domuz gibi bağırırdı."

"Ben de aynı şeyi söyledim" dedi Ellen. "Grabko'nun da aslında bunu bilmesi gerekir. Ama Costello gözlerini kamaştırdı. Hayatımda bu kadar poz yapma görmemiştim. Sen otopsideyken Grabko bu öğleden sonra senin memurlarını arıyordu ama içimden bir ses bu raundu kaybettiğimizi söylüyor."

"Lanet olsun" diye homurdandı Mitch. "O teşhise adam toplamak için o kadar zahmete girmiştik." Derin bir soluk alıp koyverdi. "Bu bize ne kadar hasar verir?"

Ellen kalemini elinin içinde çevirerek düşündü. "Yargıç önündeki duruşmada pek etkilemez. Ama ben Ruth Cooper'i jüri önünde tanıklığa çağırmayı düşünüyordum. Wright'ın kesin teşhis yapılamayacak kadar yüzü gözü sarılı olduğu için Costello teşhisteki tespiti paramparça ederdi. Ama kadının tanıklığı ve ses teşhisi de yapmış olması etkili olurdu."

"Bir şeyler kurtarabilir misin?"

"Kadın o sabah Ryan's Bay'de bir adam gördüğünü, adamın evine geldiğini ve kendisiyle konuştuğuna tanıklık etti. Costello çapraz sorgulamada ona adamın salonda olup olmadığını, bizlere gösterip gösteremeyeceğini soracak ve kadın da hayır demek zorunda kalacak."

"Tüh!"

Bir süre tanıklarını kaybettikleri için sessizce oturdular.

Kendini ilk toplayan Ellen oldu. "Adli tıptan ne haber var? "

"Otopsinin ilk sonuçlarına göre ortada cinayet olduğunu gösterecek bir şey yok. Laboratuarda bir gariplik ortaya çıkmadığı takdirde intihar raporu verecek."

Ellen, Dennis Enberg'in öldürüldüğüne emindi. O geceden beri kulağından gitmeyen o sesi şimdi de duyuyordu: "Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..."

"Kanda alkol düzeyi .30 olduğuna göre epey sarhoşmuş."

"Tüfeğin tetiğini çekme düzenini kuramayacak kadar mı?"

"Bilmediğimiz çok şey var. Tüfeği .10 düzeyindeyken hazırlamış, sonra cesaretlenmek için daha içmiştir. Ya da kendinden geçmiştir ve tetiği katil sıkmıştır. Katil kafasına bir şey indirmiş, sonra da tetiği çekip olaya intihar görüntüsü vermiş olabilir."

"CTB'den bir ses çıktı mı?" diye sordu Cameron.

"Doğrudan doğruya bir haber almadım. Wilhelm ile Steiger, Dustin Holloman'ın kaçırılmasındaki bir ipucu üstündeler. Sözde annesine oğlandan bir telefon gelmiş."

Ellen'in sırtında ürpertiler dolaştı. "Josh'ta olduğu gibi."

"Evet. Telefon Rothester'den edilmiş. Şimdi oraya gittiler. Bu geceden önce döneceklerini sanmam."

Bu uzaklaşmanın zamanlaması çok ustacaydı. Ellen duruşmadan önce son bir kere üç adamın toplanıp durumu gözden girmelerini istemişti. CTB'den en son bilgilerle tam hazırlanmış olarak yargıç önüne çıkmak istiyordu. Şimdi Wilhelm olmayınca aradığı bilgiler için telefon etmek zorunda kalırdı. Bu da zaman alıcı bir işlemdi. Saat dördü kırk geçiyordu.

Düşmanlarının kendi taraflarında olan her şeyi kuşbakışı gibi gördüğü duygusuna kapıldı yine. Bu işin başından beri adam kendilerinden üç adım öndeydi ve onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Wright, Megan'a, "Biz kaybetmeyiz" demişti. "Bizi yenemezsiniz... Bu oyunda çok ustayız...Kurnaz ve yenilmez"

Ya gerçekten öyle iseler?

"Enberg'in odasındaki parmak izi raporu geldi" dedi Mitch. "Tam beklendiği gibi. Karmakarışık. Her yerde parmak izi var. Odanın en son ne zaman temizlendiğini ancak Tanrı bilir."

"Silah üzerinde parmak izi var mı?"

"Yalnızca Denny'ninkiler."

"Ya ölüm zamanı?" diye sordu Cameron.

"Adli tıp sabahın biri dedi, birer saatlik toleransla."

"Bana o esrarengiz telefon saat ikide edilmişti" dedi Ellen.

"Ve Donut Hut'taki personel Paul Kirkwood'un Enberg'in bürosunda saat dokuz buçukta olduğunu söylemişti" diye Cameron atıldı. "Bu onu zanlılar listesinden çıkarır."

"Eğer sonra geri dönmemişse" dedi Ellen.

Mitch başını salladı. "Ben bu işte Paul'ü göremiyorum Nedeni ne olabilir? Enberg, Wright'ın avukatlığından çekil misti ve zaten kovulmadan önce de pek başarılı bir savunu yapamıyordu. Paul onu neden öldürsün ki?"

"Paul ona neden gitti peki?" diye Ellen sordu.

"Paul, Wright'ın suçortağı ise bunun bir anlamı olabilir" dedi Cameron.

"Bunu daha önce de konuştuk. Ağza alınmayacak kadar çirkin" dedi Mitch.

Ellen kalemini bıraktı. "Costello yarısına razı. Zaten elini belli etti. Dikkatleri Paul'e yöneltmek için elinden geleni yapacak. Grabko sağlık kayıtları konusunda isteğini kabul etmedi ama bu onun durumu basına açıklamasına engel olmayacaktır."

"Lanet hukukçular" diye söylendi Mitch. Birden nerede olduğunu hatırlayıp Ellen'e baktı. "Bu odadakiler dışında yani."

Ellen omuzlarını silkti. "Ya Bilimkurgu Kovboyları? Onların Dennis'in öldüğü gece nerede oldukları hakkında bir bilgi var mı?"

"Onların lehine tanıklık eden kimselere inanabilirsen hepsinin yerleri belli. Salı günü Priest ile görüşmek üzere toplu halde Deer Lake'teymişler ve akşam Cities'e dönmüşler. Bir daha Perşembe öğleden sonrasına kadar buraya dönmemişler."

"Cumartesi gecesi için hikâyelerinde bir eksikleri var mı?" diye Cameron sordu.

Mitch başını salladı. "Henüz yok. O Cadillac'ı yakanın Tyrell Mann olduğuna emekli aylığıma bahse girerim ama elimde görgü tanığı yok ve delil yok. Kısacası, şu anda elimizde bir bok yok. Bu kadar basit işte."

Ellen gözlüğünü çıkarıp ellerini yüzünden geçirdi. "Bu olayda basit olan hiçbir şey yok."

"Bunu bilmeyen kalmadı zaten" dedi Mitch. "Eğer yeni bir bilgi gelirse haber veririm. Bana ihtiyacınız olursa evdeyim. Jessie, Megan'a yemek yapacak ben de ona yardım etmeye söz verdim." Kanlı gözleri bir mutluluk kıvılcımıyla aydınlandı. "Yolda bir mide hapı alsam iyi olur. Anaokulu öğrencileri ahçılıklarıyla ünlü değillerdir."

Ellen adamın arkasından toplantı odasının kapısına yürüdü. Dış büroda Quentin birine aile mahkeme salonu önünde bir adamın yolunu kestiğini anlatıyordu.

"...ve tam güvenlik memurları geldiğinde" diye orkestra şefi gibi elini salladı. "Adam geri çekildi ve 'Hey, ahbap, seni birine benzettim, özür dilerim' dedi."

Ellen, Mitch'e döndü. "Megan nasıl?"

"Tanıklık etmek için yerinde duramıyor. Kuliste kalmaktan hiç hoşlanmıyor. Tepeden tırnağa kadar polis." Bir şey söylemesinin doğru olup olmadığını düşünürmüş gibi bir

kuşku dolaştı yüzünde. Sonra çenesini kastı ve kararlılıkla konuştu, "Ona Wright'ın geçmişi hakkında öğrendiklerimizi anlattım"

"Mitch..."

"Söyleyeceğini duymak istemiyorum, Ellen. Zaten elimizde çok az adam var. Megan da gözardı edilmeyecek kadar zekidir. Kaygılanmana gerek yok."

Mitch'in yüzündeki ifadesi yumuşadı. "Buna ihtiyacı var Ellen. Hâlâ işini yapabildiğini bilmeye ihtiyacı var."

"Pekâlâ." Ellen mücadele edemeyecek kadar yorgundu ve Megan için kaygılıydı. Zaten Megan'a fiziki kanıtlara erişim olanağı veriliyor sayılmazdı. Göreceği bilgiler yıllar öncesine ait şeylerdi. Ve bulabileceği herhangi bir şey zaten tarih olmuştu ve değiştirilemezdi. Tanrı bilir ya, en küçük bir yardıma bile ihtiyaçları vardı.

Daha sonra konferans odasına girdiğinde "Quentin son zamanlarda yaşadığı nadir heyecanlı dakikaların etkisi altında olmalı hâlâ" dedi.

"Sevgilisine abartılı bir versiyonunu anlatmakla meşguldür eminim" diye suratını ekşiterek karşılık verdi Cameron. "Duyan Zor Ölüm'den bir kavga sahnesi dinliyor sanır."

"Hiç olmazsa bizi güldürüyor" dedi Ellen.

Phoebe koltuklan kabararak, suratında gururlu b: ifadeyle "Adam'ın yaptıklarını çok kahramanca ve yaratıcı buluyorum doğrusu" dedi.

Cameron yüzüne yalandan bir korku ifadesi vererek, "Adam?" dedi.

Ellen kaşlarını hafif çatarak sekreterine baktı. "Yaptıklarımda bir kahramanlık yoktu. Bir iş anlaşmasıydı. Ve eğlendim. Birilerini sinir etti ve karşılığında mükafatlandırıldı. Hem, samimiyet de nereden kaynaklanıyor?"

"Hiçbir yerden." Phoebe'nin bakışları Ellen'in yüzünden, başka her tarafta dolandı. "Adam, onun adı. Başka ne demeliydim ki?"

"Bu konuda konuştuğumuzu hatırlıyorum, Phoebe" dedi Ellen sert bir sesle. "O bir gazeteci. Şirin olması onu kurtarmıyor."

"Onu tanımıyorsun" diye yapıştırdı Phoebe.

"Sen de tanımıyorsun."

"Senin kadar paranoid olsaydım hiç kimseyi tanıyamayacaktım. Sen kimseye güvenmiyorsun diye herkes güvenilmez değil."

"Bu hayranlık duyulacak bir tavır" dedi Ellen sabırsızca. "Ancak şunu bilmeni isterim, Phoebe. Eş dost arasında oyun oynamıyoruz burada. Bu istediklerini elde etmek için hiç bir şeyden kaçınmayacak kötü insanlarla dolu bir dava. Sen de bize bir iyilik yap ve biraz büyü. Bu iş bittikten sonra istediğinle can ciğer kuzu sarması olabilirsin."

Phoebe ani bir hareketle ayağa kalktı, defterini, dağınık dosya yığınını toparladı. "Bana nutuk atman bitmişse, CTB'ye etmem gereken telefonlar için gidiyorum."

Ellen dosyaların birinden daktiloyla yazılmış bir isimler ve numaralar listesi çıkardı, Phoebe'ye uzattı.

"CTB'yi aradıktan sonra lütfen şartlı tahliye memurlarını da bir yokla , herhangi bir şey bulmuşlar mı?"

"Ne kadar duygusuzsun!" Phoebe elindeki yığını marnın üstüne fırlatarak odadan koşarak çıktı.

Cameron suratında acı bir ifadeyle "Hoş olmayan bir şeyler söyledim, galiba. Peşinden gidecek misin?"

"Hayır, ben onun annesi değilim. Ben onun patronuyum" diye mırıldandı Ellen.

Sekreterinin aşk hayatından daha önemli işleri vardı kafasını ve enerjisini vermesi gereken. Hem sonra ne fark ederdi ki? Slater'ın gazetesinin Grand Forks'da yaşamayanlar için ne önemi vardı?

Başını ellerinin arasına aldı ve inledi. "Tanrı neden bütün sekreterleri menopoz sonrası kadınlardan yaratmamış?"

"Çünkü o zaman erkek patronlar masanın etrafında kim kovalayacaklardı?" diye yanıtladı Cameron.

Bu hafifçe güldürdü Ellen'in başını kaldırdı, parlak gözlü asistanına baktı.

"İçimde kötü bir his var, Cameron" diye itiraf etti "Duruşmadan bir gün önce adam bir numara çekiyor, Dustin Holloman'ın annesini arıyor. Büyük olay için kimbilir neler planlıyor olmalı?"

"Bilemiyorum"

Ellen pencereden dışarı, giderek kararan gökyüzüne baktı. Çevresinde kalınlaşan havayı hissedebiliyordu âdeta. "Bilmek istemiyorum."

Eski alışkanlıklar istenmeden hayaletler gibi gelirken beraberlerinde yaşanmışlığın huzursuzluk duygusunu da getiriyorlardı. Ellen'in hızlı günlerinde büyük bir duruşmaya çıkmadan önceki gece, kendisi için bir töre, hatta neredeyse kör inanç zamanı olurdu. Sakinleşemeyecek kadar gergin, hazırlığında göz altı ettiği bir şey olacağı korkusuyla, gece, geç saatlere kadar bürosunda kalır, delilleri, yanıt istediği soruları, hasmına karşı kullanacağı stratejiyi tekrar tekrar gözden geçirirdi.

Deer Lake'e geldiği iki yıldan beri böyle bir gece olmamıştı. Şimdiye kadar. Normal Park İlçesi olaylarında bu gibi amaçlı duruşma yirmi dakika sürerdi ve bir sabahta bunların düzinesi karara bağlanırdı. Garrett Wright'ınki ise tam sirke dönüşecekti. İddialar nedeniyle. Sanık nedeniyle. Costello nedeniyle. Bu, bütün dramatik unsurlarıyla bir mini drama olacaktı.

Ellen. Cameron'u saat sekiz buçukta gönderdi ama kendisi çıkmadı. Eski temposuna girmeye ihtiyacı vardı ve bundan nefret ediyordu. İçinde bir elektrik cereyanı gibi kımıldayan o sinirli huzursuzluğu hem tanıyor hem de bu durumuna içerliyordu.

Bu huzursuzluk yüzünden kalkıp toplantı masası boyunca yürümeye başladı. Ellerindeki her belgeyi, her notu masanın üstüne dizmişlerdi. Belediye, ısıtma bütçesini bir savcının konforu için ihlal etmeyi reddettiği için binanın içi buz gibiydi. Ellen sırtında mantosuyla yürürken soluğunu göremediğine hayıflanıyordu.

Ellerindeki malzeme yeterliydi. Megan ile Mitch'in ifadeleri Wright'a dava açılması kararı için yeterdi. Buna ek olarak CTB kriminoloji uzmanlarının kayak maskesinde

Wright'ın saçı bulunduğu hakkındaki raporu, Wright'ın Megan'ı sardığı çarşaf ve çarşafta Josh ve Wright'ın saçlarının bulunduğunu gösteren raporlar vardı. Çarşaftaki kan Josh Kirkwood'un kan grubundandı. Bütün bunlar bir savcıya yeterse de Ellen'in içi yine de kuşku doluydu. Eski, aşina duygulardı bunlar.

Mitch'in tahmin ettiği gibi Wilhelm henüz Rochester'den dönememişti. Dustin Holloman'ın annesine bir alışveriş merkezindeki paralı telefondan edilmişti. Burada bir görgü tanığı olabileceği düşüncesiyle CTB ajanları ve yerel Polis saatlerce mağazaları ve koridorları dolaşmışlar, Dustin'in fotoğrafını göstererek insanlara telefon eden kuşkulu birini ya da telefon ederken küçük bir ses alma cihazı kullanan birini görüp görmediklerini sormuşlardı.

Çocuğu kaçıran kişinin Dustin'i böyle halka açık bir yere getirmesi çılgınlık olurdu. Kaybolduğu geceden beri resmi gazetelerde ve televizyon istasyonlarında oğlanın yayımlanıyordu. Adamın çocuğun sesini kaydedip telefonda dinletmiş olması daha akla yatkın bir olasılıkta

Yine de epey riskliydi. Ellen masanın çevresinde bir daha attı. Cüretli. Adam kendini yenilmez hissediyordu. CTN ajanlarını meşgul etmek için riskli bir hareket yapmıştı. Ya zekasının kamuoyunca takdir edilmesini istiyordu. Ancak bir tek canı sıkılmış bir tezgâhtar, bir sıraya oturmuş karısı bekleyen bir adam, aynı telefonu kullanmayı bekleyen b genç, bir tek tanık yeterliydi.

Ellen, Wilhelm'in bir tarif, bir güvenlik kamerasından bir görüntü, bir robot resim getirebileceğini düşünerek heyecanlandı. Kiminle karşılaşırlardı acaba? Todd Childs mı? Yoksa daha önce görmedikleri biri mi?

Ellen, Bilimkurgu Kovboyları'nın dosyasının durduğu yere gelince Adam Slater'in onlar hakkındaki sorusunu hatırladı. Kaçırılma olaylarında çocuklardan hiçbiri zanlı olmamıştı ama Ellen artık onların öğretmenlerine yardım için neler yapabileceklerini çok iyi biliyordu. Eğer vandallık yapıyorlarsa, kundakçılık yapıyorlarsa, kimbilir daha neler yaparlardı? Bu konuda sabıka dosyalarından epey fikir edinmişti: Bu insanlar hırsızlık yapmışlar, otomobil çalmışlar, uyuşturucu satmışlar, ırza geçme girişiminde bulunmuşlardı. Çocuk kaçırma bunlardan çok mu uzaktı?

Kuramsal olarak belki de hayır. Lojistik açıdan gerçekçi değildi. Kovboylar reşit değillerdi, anababalarıyla ya da vasileriyle oturuyorlardı. Okula gidiyorlar, şartlı tahliye memurlarına görünüyorlardı. Bir yatakhaneden kaçıp bir otomobil kundaklamak kolaydı ama bu kaçırılmaların izlediği karması! senaryoyu gerçekleştirmek için hareket özgürlüğü gerekire Garrett Wright'ın geleceğini bu kadar genç insanların ellen teslim edeceğini düşünmek de gerçekçi olamazdı.

Childs daha olası biriydi. İnsan zihninin çalışmasına ilgi E an psikoloji son sınıf öğrencisi Childs.

Öğrenme ve algılama Wright'ın uzmanlık alanıydı.

Josh'un zihnine ne yapmışlardı? Onu böyle kesin bir biçimde kapanmaya itecek ne yerleştirmişlerdi zihnine?

Ellen sorulara bir yanıt ararken Kovboylar hakkında topladıkları malzemeleri ağır ağır gözden geçirdi. Eski üyeler listesi, eski gazete kupürleri fotokopileri. Bir manşette ilk Kovboylardan birinin Minnesota Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaydedildiği bildiriliyordu. Bir başkası MIT'e bir burs kazanmıştı. Art arda başarı hikâyeleri.

Çoğunun yanında kontrol işareti ya da nerede olduğunu belirten notlar olan adları tek tek okudu. Wilhelm'e göre tespit ettiği eski Kovboyların hepsi toplumun üretken üyeleri olmuşlardı ve bunun için de Garrett Wright ile arkadaşlarına müteşekkirdiler. Otomobil hırsızları, vandallar, soyguncular, Garrett Wright'ın doğru yola çektiği insanlar. Bunlardan herhangi biri Garrett Wright'ın öteki yanını görmüş olabilir miydi? Hiç onun gözlerine bakmışlar ve o korkunç aydınlanma anını yaşamışlar mıydı? Böyle bir şey olmuşsa bunu söylerler miydi?

Bu sorunun şimdiye kadar alınan yanıtı hayır olmuştu.

Gözleri daha önce incelediği bir resme takıldı. Fotoğrafta Christopher Priest ile daha sonra MiT'e giden çocuk bir robot üzerinde çalışıyorlardı. Garrett Wright ile James Johnston ve Erik Evans adlı çocuklar da arka plandaydılar. Yazı 17 Mayıs 1990 tarihliydi. Kovboyların ikinci yılı. Fotoğrafın bulanıklığı Wright'ın yüzüne kötü bir ifade vermişti. Ya da fotoğraf makinesinin kendisini alacağını tahmin etmediği için gerçek yüzünü, o yakışıklı maske altında sakladığı yüzünü göstermişti.

Bu fikir Ellen'i yine bir huzursuzluğa itti. Kamuoyu sürekli Wright'ın yanına kayıyordu. Dustin Holloman'ı kaçıranın her yeni eylemiyle halk savcılığa karşı sabırsızlanıyor, yerel kahramanları, saygın öğretmenleri olan Garrett haksız yere suçlandığını düşünüyordu.

"Sinemada sevimli kontun bir vampir olduğunu bilen tek insan benim" diye mırıldandı.

Bir eliyle telefonu önüne çekerken, öteki elinde de Phoebe'nin henüz telefon etmediği şartlı tahliye memurlar listesini aldı.

Geçen yıl meslekten ayrılmış iki tanesini bulunca iki eski Kovboyu da listeden sildi. Minnesota Üniversitesi'nde mühendislik okuyan eski Bilimkurgu Kovboyu Montel Jones 1993'te bir uçak kazasında ölmüştü. James Johnston üniversiteyi üç yılda bitirmiş şimdi danışmanlık masteri yapıyordu Eski şartlı tahliye memuru Ellen'e çocuğun bu dalı seçmesinin nedeninin Garrett Wright'ın programı olduğunu söyledi.

İki kovboydan birinin şartlı tahliye memuru Darrell Munson ise yalnızca mesleği değil, eyaleti de terk etmiş, Florida'ya yerleşip bir dalgıç okulu açmıştı. Ellen adamın telesekreterine bir not bırakarak hiçbir şey yapamadığı duygusuyla telefonu kapattı.

Aslında ne bekliyordu ki? Wright'ın eski öğrencilerinden biri bunca zaman sonra bir taciz hikâyesi itirafında mı bulunacaktı? Eski Kovboylarla ilişki kurmak aslında, denize düşen yılana sarılır, atasözünün doğrulanmasından başka bir şey miydi?

Dış büro kapısının vurulmasıyla kendine geldi. Wilhelm haber getirmiş olabilir ya da o gece koruyuculuğunu yapacak olan polis memuru Quayle gelmiş olabilirdi.

Kapı önünde elinde bir piknik sepetiyle Brooks duruyordu.

"Neden şaşırmadım acaba?" diye mırıldandı Ellen. "Neden yalnızca senden rica ettim diye benden uzak duracağına inandım? Binaya nasıl girdin? Nöbetçiyi nasıl geçtin?"

"Kendisine rüşvet olarak çikolatalı bir pasta ile Justice for Life adlı kitabımın imzalı bir nüshasını verdim. İyi ki psikopat katil değilim, değil mi?" Jay kadının yanından geçip sepeti resepsiyon memurunun masasına bıraktı.

"Kendisine fakülteden arkadaşın olduğumu ve büyük bir davanın arifesinde çok sinirli falan olduğunu, yemeğini kaçırmaman gerektiğini söyledim."

"Ama bana telefon etmeliydi..."

"Ona bunun bir sürpriz olduğunu söyledim. Göz kırptım, dirseğimle hafifçe dürtükledim. İyi adam Ed. Biraz fazla iyi." Jay birden ciddileşti. "Sepeti kontrol etmedi. Üstümü aramadı. Beni tanıdığını ve zararsız biri olacağımı düşündü ama beni tanımıyordu."

"Seni ben de tanımıyorum" dedi Ellen. "Hayatım için korkmalı mıyım?"

Jay, karşısında duran, kışlık mantosunun içinde kaybolmuş, saçlarını aradan tellerin serbest kalacağı biçimde rastgele arkasında toplamış olan kadına baktı. Gözleri kanlıydı, altlarındaki halkalar hergün biraz daha koy ulaşıyordu. Dava, üzerindeki etkisini artırıyor, ama görevi olduğu için inatla dayanıyordu. Onun korkak olduğunu, Hennepin İlçesi'ni terk ettiği zaman kaçtığını ima ettiği için şimdi kendi kendine çok kızıyordu.

"Aslında beni çok iyi tanıdığını sanıyorum" dedi. "Dün gece bazı çok doğru şeyler söyledin. Namussuzun biri olduğumu kabul ediyorum ama pişman olduğumu da söylemek isterim. Bunu duyunca benimle evlenmek istemez miydin?"

"Buraya bunun için mi geldin?"

"Hayır" dedi Jay. "Yemek yiyeceğinden emin olmak için geldim. Büyük bir davadan önceki gece çok sinirli olacağını tahmin ettim."

Adam ciddi konuşuyor gibiydi, gerçekten özür diliyordu. Ellen yumuşadığını hissetti.

"Bu zahmete girmek istemene şaştım" dedi.

"Neden?" Jay kadına yaklaştı. Saçından bir tutam alıp kulağının arkasına attı. Oradaki yumuşak deriyi parmak uçlarıyla okşadı. "Dün gece istediğimi elde edemedim diye mi? Ben o kadar kolay pes etmem."

"Bunun iyi haber mi, kötü haber mi olduğunu bilemiyorum."

"O zaman anlaşmayı tatlılandıralım biraz. Pasta, kızarmış tavuk ve bilgi."

"Bilgi mi?"

"Yemek yiyecek misin? Bu bir paket anlaşması, Savcı Hanım. Haberi almak için tavuğu yemen gerek."

Kararı Ellen'in midesi verdi. Akşam yemeği olarak otomattan aldığı yumurtalı ve salatalı sandviç çöp sepetini boylamıştı ve öğle yemeği olarak da saatler önce sadece bir şeftalili yoğurt yemişti. Sepetten yükselen kokular dayanılır gibi değildi.

Jay'i arkasına alarak odasına geçti, masasının başına oturdu. Yiyecek kutularını önlerine serdiler. Nar gibi kızarmış tavuk, lahana salatası, kızarmış patates, tereyağlı ekmek ve pasta.

"Beni öldürmeye çalışmadığından emin misin?" dedi Ellen. "Kolesterolle ölüm buna benzer herhalde."

"Bu benim Büyük Davadan Önceki Akşam Güneyli Avukat özel mönüm. Ben Alabamalı'yım. Biz yağın gücüne inanırız.

Ye."

Ellen plastik çatalını tavuğun göğsüne batırıp lezzetli bir parça beyaz et koparttı. "Bu önemli haber neymiş bakalım?"

Jay kitap dolabına gidip CD'lere bakarken, "Dustin Holloman'ın annesine gelen telefonu duydum" dedi. " Bu öğleden sonra dördü çeyrek geçe edilmiş."

"Evet. CTB ajanları telefonun Rochester'den edildiğini anladılar. Sürüyle birlikte oraya koşmamış olmana şaştım

"Boşuna telaştan başka bir şey değil."

"Yeni bir bölüm. 'Boşuna Aramanın Zavallı Çaresizliği.'"

Jay alayı duymazdan geldi. "Ben saat ikiden ikibuçuğa tadar Harris Koleji'nde Profesör Priest'le sohbet ediyordum. Hazırlanacak bir dersi olduğunu söyleyerek beni kapıdışarı etti'"

"O bir öğretmen."

Jay CD'ler arasından bir Philip Aaberg seçip yerleştirdi. Küçük hoparlörlerden hafif western havasıyla New Age müziği yükseldi. "Ama idareye sorduğumda ilk dersinin bu akşam saat yedide olduğunu öğrendim. Adam belki benim Güneyli zarafetimden hoşlanmıyor ama bu ben saat iki ellide Cray Hall'dan çıkarken onun otomobiliyle kampus kapılarından uzaklaşmasını açıklamaz."

"Seni odasından attıysa sen neden binadan ondan sonra çıktın?"

"Garrett Wright'ın odasına uğradım, orada da güzel ama kaçık Bayan Wright kocasının istediği bazı kitapları arıyordu.

Ellen birden durdu. "Ne kitabı?'

"Kadın söylemedi ama orada kalan eşya arasında adamın suçluluğunu ortaya çıkaracak bir şey olduğunu sanmam. Polisler odayı salata gibi karıştırmışlardı."

"Kadın ne dedin? "

"Kocasının yargılanmaması gerektiğini, bütün bunların boşuna olduğunu. Garrett çocuk çalamazmış çünkü çocukları sevmezmiş ve kendi çocukluğunu bile sevmemiş. Ona adamın çocukluğunu bilip bilmediğini sordum ama buna bir yanıt vermedi."

İştahı birden kesilmiş görünen Ellen arkasına yaslandı. "Bildiğimiz kadarıyla Karen ile Wright kolejde tanışmışlar."

"Karısına berbat bir çocukluk geçirdiğini söylemiştir. İtiraf flörtün bir parçasıdır, değil mi?"

"Acaba ona başka neler itiraf etmiştir?"

"Bunu asla bilemeyeceksin. Bir kadın kocası aleyhin tanıklık etmeye zorlanamaz."

"Öyle. Kadın, Wright'ın lehinde ifade verecek tanıkla listesinde. Tabii pek inanılırlığı olamaz ama bu Tony'nin ondan işine geldiği gibi yararlanmasına engel olamaz. Demek Crave Hall'dan çıkarken Priest'ın gittiğini gördün. Ama herhangi bir yere gidiyor olabilirdi. Örneğin kuru temizlemeciye. Ya da evine."

"Ama gitmedi."

"Onu izledin mi?"

"Otoyola kadar. Güney'e döndü."

Bir saat ötedeki Rochester'e. Ellen nabız atışlarının hızlandığını hissetti. Priest, Wright'ın suçortağıysa ünlü bir cinayet romanları yazarı ile görüşmesini yarıda kesip hastalıklı oyununun bir sonraki hamlesini yapmak için çıkar gider miydi! Kendini o kadar dokunulmaz mı görüyordu?

"O küçük ziyaretimden bir başka garip sonuç daha çıktı" diye Jay devam etti. "Penn State'ten hem Priest'i hem de Wright'ı tanıyan bir profesörle konuştum. Bana üçünün çocukluklarını Mishawaka'da geçirdiklerini anlattı. Yaşları farklıymış ve kentin farklı yerlerinde oturuyorlarmış, ancak hepsinin sonunda Penn State'te olmalarını ilginç bir rastlantı olarak niteledi. Priest'e bunu söylediğimde inkâr etti, çocukluğunu Chicago'da geçirdiğini söyledi."

"Bu yalanı neden söylesin ki? Okul kayıtlarını bulmak hiç de güç değildir."

"Bilemiyorum. Her neyse, Bayan Holloman'a gelen telefonu duyunca Ajan Wilhelm'i bulup durumu anlattı Senin de bilmek isteyeceğini düşündüm ve onun seni bu gece bulamayacağını tahmin ettim."

"Ee, bu işte sana ne var bakalım?"

"Hiçbir şey."

Ellen çatalını ağzına götürürken düşünceli bir tavırla erkeğe baktı. "Sen giderek iyi bir insan oluyorsun, Brooks. Kendine dikkat et, yoksa ünün beş paralık olacak bu gidişle."

Ellen, onun, iyi bir gözlemci olduğunu iddia eden biri için kavramı anlamakta güçlük çektiğini daha önce de söylediğini hatırladı. Erkeğin bu işe karışmasını hep onun kendi çıkarına olarak görmüştü ama şimdi masa lambasının amber ışığında yüzünde dürüstlüğe çok benzeyen bir şey

görüyordu. Sanki özellikle ilgileniyormuş ve bu da kendisini rahatsız ediyormuş gibi.

Deer Lake'e başkasının dertlerinde kendini unutmaya geldiğini söylemişti. Ancak Dustin ve Josh'un anababasının dertleri kendisininkine çok yakın çıkmıştı. Kendisi oğlunu, varlığını bile bilmeden kaybetmişti. Bir gün içinde onu bulmuş ve yine kaybetmişti. Ellen uzanıp erkeğe dokunmak istediğini hissediyordu.

Onun yerine telefona uzanıp Mitch'in ev numarasını tuşladı. Telesekreter devreye girdiyse de, Ellen konuşmaya başlayınca Mitch telefonu aldı. Ellen, Brooks'un anlattıklarını nakletti, kendi yorumlarını da ekledikten sonra hepsini Megan'a iletmesini söyledi. Oyalama taktikleri bir yana, olay Wright ve tanıdık çevresi arasında dönüyor ve hızla geçmişe doğru bir sarmal şeklinde uzanıyordu. Wright bu işi daha önce de yapmıştı. Onlar yapmışlardı. Christopher Priest saat üçte güneye doğru gitmişti. Telefon saat dördü birkaç dakika geçe gelmişti. Megan bir tek önemli ipucu...

Ellen telefonu kapatırken Jay, "Megan'ın olaydan alındığını sanıyordum" dedi.

Ellen ifadesiz bir yüzle erkeğe baktı. Bir dakika geçti, yeni bir dakika başladı sessizlik içinde.

Sonunda, "Sana güvenmemi istedin" dedi Ellen. "İşte güvendiğimi gösteriyorum: Wilhelm hiçbir şey yapamadığı için Ajan O'Malley, Wright'ın geçmişini araştırıyor."

Jay hafif bir ıslık çaldı. "Sence bu işte o biraz taraf tutmaz mı?"

"Bence o çok esaslı bir polis ve Garrett Wright'ın geçmişini değiştiremez. Bulduğu her şey yerleşmiş ve

değiştirilmiş gerçek olacaktır."

"Ama Costello bunu duyarsa..."

"Nereden duyduğunu bileceğim, değil mi?"

"Ve kara kalbimi bir meyve bıçağıyla kesip çıkaracaksın"

"Daha da beterini yapacağım. O'Malley'e cevap vermek zorunda kalacaksın. O bıçakla falan uğraşmaz."

Jay'in içinde hiç alışkın olmadığı bir zevk duygusu dolanıyordu. Güven. Ellen'in serbestçe sunmak için bir nedeninin olmayıp hiç sunmamak için pek çok nedeninin olduğu şeydi.

Sandalyesinden kalkıp kadının masasının öte yanına geçti, dizüstü çöktü. Elini tutarak ağzına götürdü.

"Dudaklarım mühürlüdür" dedi. Her sözcüğü parmak uçlarına kilitlenen bir öpücüktü.

Ellen elini çekmeye çalıştı ama erkek sımsıkı tutuyordu elinin içinde. Orta parmağının ucunu dudakları arasına aldı. Erkeğin dişlerinin parmağının ucundaki teması, dili, hafifçe emmesi Ellen'in soluğunu kesmişti.

"Jay..."

Jay dudaklarını kadının avcunun içine kaydırdı, bileği deki ince deri üzerinde oyalandı. Ellen'i koltuğundan kaldırarak, "Bana güveniyor musun, Ellen?" diye mırıldandı.

Ellen'in içinde korku ve arzu karışmıştı. "Kaybedecek kadar çok şey var ki, Jay."

"Biliyorum." Jay onun davadan söz ettiğini biliyordu daha başka şeylerden de.

"Ben kimsenin kahramanı olmadım, Ellen. Hep kendim için yaşadım ve herkesin canı cehenneme dedim. Kendi yararıma olduğu sürece kendimi haklı çıkarmaktan, hatta yalan söylemekten bir an bile geri kalmadım. Ve şimdi sana bakarken şöyle düşünüyorum: Brooks, ona dokunmaya hakkın yok, o senin asla olamayacağın kadar iyidir. Ama yine de seni istiyorum."

"Ve istediğini hep elde edersin."

"Öyle olduğunu sanırım. Ama şimdi geri dönüp de elimde olanlara bakınca bunların benim için hiçbir anlam taşımadıklarını görüyorum. Para, ev... Hannah Garrison'a bakıyorum ve onun oğlu için mücadelesini görüyorum... sana bakıyorum, adalet için mücadeleni görüyorum... Ben kendi kazancım dışında ne için mücadele ettim bugüne kadar? Kime iyilik ettim?"

Jay hem hüzünlü hem de buruk bir gülümsemeyle baktı kadına. "Sonunda beni gerçekten kurtaracaksın sanırım."

"Hayır" diye fısıldadı Ellen. "O sorumluluğu istemiyorum. Bu senin seçimin olmalı. Senin istediğin olmalı."

Jay kadını kendine doğru çekti. "Benim istediğim... Ben seni istiyorum."

Erkek kendisini ağır ağır öperken Ellen onun özleminin ve özlemini saran şaşkınlığının tadını aldığını düşündü. Kendi duyguları da onunkilerden farksız olarak öpüşüne karşılık verdi.

Jay başını kaldırdığında gözlerindeki ihtiyaç karşısında Ellen'in soluğu kesilmişti. İyi bir şey tarafından dokunulmak ihtiyacı.

Ellen her ne kadar istese de, onun için o savaşı yapamayacağını biliyordu. Onun kendi savaşı vardı, çevresi kendi düşmanlarıyla sarılıydı.

"Yarın için hazırlanmam gerek" diye mırıldandı.

Jay kadını saran kollarını açmadı. "İyi bir uykuya ihtiyacın var senin. Özellikle de benim yanımda. Gözlerin kan çanağına dönene kadar çalışabilirsin ama şimdikinden daha hazır olamayacaksın nasıl olsa. Elinde olandan fazlasını veremezsin, Ellen. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın."

En iyisi. Elinden gelenin en iyisi şimdiye kadar pek fazla bir şey olmamıştı. Ellen gözlerini kapatınca Garrett Wright'ın, o her şeyi bilen gülümsemesini görüyor ve adamın her nasılsa kendi oyununun sonucunu önceden bildiği izlenimine kapılıyordu.

"En çok korktuğum da o" diye bir fısıltıyla itiraf etti. "Ya elimden gelenin en iyisi yeterli değilse?"

Ellen erkekten uzaklaştı. Kendini solmuş ve buruşmuş hissederek boşuna uğraştı bluzunun kıvrımlarını düzeltmeye Hennepin'deyken büroda yedek elbise bulundururdu. Ama Hennepin hem sözgelimi hem de gerçekten millerce uzaktaydı. Burada yedek elbisesi yoktu. Gerçekten ihtiyacı olan şeylere sahip olup olmadığını bilemiyordu. Keskin göz, parlak zekâ. Belki de hepsini Minneapolis'te bırakmıştı.

Jay kadının mücadelesine bakarken bir davanın mahkemede görüşülmesi başlamadan hemen önceki saatte gelen o paniği, o çıplak güvensizliği hatırladı. Kendisi ailesinin standartlarına asla erişememişti. Ya onlar haklıysa? Ya bütün o gösteriş, o gülümseme, o blöflerin ardında en çok ihtiyacı olduğu anda yardımına çağırabileceği bir güç yoksa?

Avukatlığın hiç eksikliğini duymadığı bir yanı da o heyecandı. Şimdi yaptığı işe ilişkin bir panik yoktu. Artık olaylarla her şey bittikten sonra ilgileniyordu. Bu dana güvenliydi. İnsanı daha az yaralıyordu. Belki de korkak olan sensin, Brooks...

Ellen bu davayı kendisi istememişti ama meydan okumayı da kabul etmişti. Kişisel bir kazanç ya da şeref için değil, yörenin adalet için en iyi umudunun kendisi olduğunu bildiği için.

Sana layık olmayacak kadar iyi, Brooks…

Jay Ellen'in aralık perdeler arasından dışarı baktığı pencere önüne yürüdü. Kollarını kadının arkasından dolayarak onu öptü. "Sen kazanacaksın" diye mırıldandı sanki kendi inancı kazanmasına yetermiş gibi.

"Bundan emin olmak isterdim." Ancak Ellen'in bu konuda kesin olarak bildiği tek şey emin olmak diye bir şeyin ilaçlığıydı. Ve karşı tarafın hileli desteyle oynadığı hissi vardı içinde.

Ellen saat on biri on geçe üçüncü kattaki hukuk kütüphanesine çıktı. Memur Qualey'in pek de güvenilmez olan hizmet süresinin bitmesine kırk dakika vardı. Ne işe yarayacaklarını bilmiyordu ama istediği kitapları almaya yeterdi. Grabko teşhisteki kimlik tespiti konusunda bir karara varmışsa kendisini destekleyecek içtihatları bulmuş olacaktı. Hiç kuşkusuz kararını dayandırmak için ABD hukukunun bütün gözden kaçmış metinlerini incelemişti. Ellen de iddialarını destekleyecek kararlar bulma görevini Cameron'a vermişti. Ancak avukat bulundurma hakkının ihlali konusundaki içtihatları bir de kendisi gözden

geçirmek istediğinden üçüncü katın loş koridorlarındaydı şimdi.

Qualey'i de yukarı çıkartmayı düşünmüş ama adama ve sakat bacağına acımıştı. Brooks gittikten sonra Ed'le güvenlik konusunu görüşmüş, adam Jay'den başka kimseyi içeri almadığına yemin etmişti. Üçüncü kat boştu, mahkeme salonları ve inşaat malzemeleri sabahı bekliyordu.

Ellen kütüphanede ihtiyacı olan kitapları bulup hepsini masaya taşıdı. Davaların adlarını ezberlemişti: Birleşik Devletler Wade'e Karşı; Gilbert, California Eyaleti'ne Karşı; Minnesota: Eyalet Cobb'a Karşı; ve Eyalet Guevara'ya Karşı. Burada bakıp sayfaları işaretlemeye karar verdi. Hepsini eve taşıyıp da sonra yanlış cildi aldığını anlamanın anlamı yoktu.

İlk iki dava neredeyse otuz yıllıktı. En sonuncusu Guevara'ya Karşı'ydı ve 1993 yılında görülmüştü. Yanlış hatırlamıyorsa işine yarayacak da oydu. Metropoliten bölgenin güneydoğusunda Dakota İlçesi'ne bir çocuk kaçırma olayında. Bir görgü tanığı Guevara'yı teşhis için sıralanmış bir çok insan arasından tanımıştı ancak Guevara'nın avukatı mahkemede teşhisi geçersiz ilan ettirmişti. Ellen davanın beraatle sonuçlandığını hatırlayınca sırtında bir ürpertinin dolaştığa hissetti.

Beyninin mantıklı yanı kendisinin çok başka bir dava ile karşı karşıya olduğunu söylüyordu. Guevara yalnızca kaçırmakla suçlanmamış, büyük jüri cinayet suçlamasında da bulunmuştu. Küçük kızın hiç bulunmamış olması jüriyi vakanın diğer yanlarından daha çok etkilemişti.

Ama o teşhis dengeyi tümüyle değiştirebilirdi...

Ellen sayfaları çevirdi. Eyalet Guevara'ya Karşı'ya geldiğinde birden buz kesildi.

Biri kendisinden önce gelmiş ve sayfayı beyaz bir kağıt parçasıyla işaretlemişti. Ellen kitabı yan çevirdi ve kâğıdın üstündeki mesajı okudu.

başkalarının kötü olduğuna inanmak GÜNAHtır ama

çoğunlukla yanlış değildir.

Josh'un komodinin üstündeki saat geceyarısını bir dakika geceyi gösteriyordu. Hannah, Josh'un yatağının yanında yere serdiği uyku tulumunun üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Beklenti içinde bir saat yayı gibi kuruluyor, her geçen dakika biraz daha geriliyor ve ne olduğunu bilmediği bir şeye hazırlanıyordu.

Bir savaş, diye düşündü. Oğlu için bir savaş. Yalnızca adalet için değil, aynı zamanda Josh için. Josh ondan alınmıştı. Kendisi kurban rolünü oynamıştı ama artık yeterdi. Düşündükçe daha bir net görüyordu. Kötülüğün meydanında kendisinin oynaması gereken rol. Birkaç saat sonra üremedeki mücadele başlayacaktı ama savaş mahkemenin dışında, Ellen North ile Anthony Costello'nun erişemeyenleri uzaklıkta devam edecekti. Artık bunu görebiliyordu.

Gözlerini kapayarak o yüzü olmayan varlığı, kötülüğü ağırdı. Hayalinde kendisini karanlık bir düzlükte görüyordu, kurşuni gökyüzü yere değecek kadar alçalmıştı. Josh bir yanda, erişemeyeceği kadar uzakta duruyordu.

Yüzünde hiçbir ifade .oktu. Gözleri bir şey görmüyor gibiydi. Hannah soğuk ve ağır kötülüğü hissedebiliyordu.

"Oğlumu alamazsın. Gerekirse seni öldürürüm."

"Onu çoktan aldım bile. O artık benim."

"Seni öldüreceğim."

Hannah elini kaldırdı ve parmaklarının arasında bir bıçak belirdi. Bıçağı o boğucu hava içinde indirerek karanlığı bir bez gibi ikiye ayırınca bir kan duvarı belirdi karşısında. Kan üzerine yığılırken dengesini kaybetti, ağzı burnu kanla doldu, boğulur gibi oldu. Uyanmak için çırpındı ama kan alttan gelen dalga gibi kendisini çekiyordu. Sonra da artık bir şey yoktu.

Josh rüyasında bir kan denizi görüyordu. Gölde şişme lastik üstündeymiş gibi kendisi kanların üstünde kayıyordu. Güvenlik içindeydi ama güvenlik içinde değildi. Alıcı öyle dediği için güvenlik içindeydi ama artık Alıcı'ya güvenmek istemediğinden bu kendisini korkutuyordu. Annesinin kendisini çektiğini hissediyordu, elleri denizden kendisini kavramak için uzanıyordu. Onunla gitmek istiyordu ama bunu yaptığı takdirde Alıcı'nın ikisini de boğacağından korkuyordu. Ama olduğu yerde kalırsa Alıcı her zaman onunla olacaktı ve Alıcı'dan her an biraz daha korkuyordu. Rüyasında öteki Gidici'yi görüyordu; Josh'un başının üzerinde Alıcı'nın ellerinin arasında tutuluyordu. Eller giderek sıkıyordu; oğlan bağırmak için ağzını açıyordu ama ağzından ses çıkmıyordu, dehşetten irileşiyordu, Josh bu dehşeti kendi içinde hissediyordu. Bu histen hoşlanmadı. Ağlamak istiyordu. Bağırmak istiyordu. Annesine dönmek istiyordu ama annesi kan denizinin altındaydı.

Josh paniğe kapılarak kendi içine döndü; Alıcıyı kandırmak için Alıcı'nın hilesini kullandı. Zihninin kapı açtı, en küçük, en gizli odaya girdi ve bir daha asla çıkmayacağına yemin etti.

başkalarının kötü olduğuna inanmak GÜNAH tır

ama çoğunlukla yanlış değildir.

Ellen notu önündeki masanın üstünde gördü. Mesajı alıyordu Çevresinde tüyler ürpertici bir fısıltı. Onun varlığını hissediyor ellerinin boğazına kapandığını hissediyordu.

Kötülük.

Eller sıkıldı. Ellen sandalyeden fırlayarak masanın üstündeki kitapları yeri örten kanın içine fırlattı. Ayağı kanlar içinde kaydı, dengesini kaybetti, kendisi de düştü sonra. Soluk alamıyordu. Soluk borusunun içe doğru daraldığını hissediyordu. Çırpınarak doğruldu, döndü. Garrett Wright kendisinin kalktığı sandalyede oturmuş gülümsüyordu. Boğazındaki eller görünmüyordu.

"Yapacağımız ilk şey bütün avukatları öldürmek olmalı..."

Sözcükler kulağında çınlıyor, durmadan çınlıyordu. Soluk almaya çalışarak yatağında doğruldu ve komodinin üstündeki telefona baktı. Boğazına kadar yükselen korkuyla soluksuz kalıp boğulacağından korktu. Ama kendini zorlayıp almacı kaldırdı.

Pamuk kadar kupkuru bir ağızla, "Ellen North" dedi.

Sessizlik bir kalp atışı kadardı, sonra o kaba ses duyuldu

"Ben Steiger. Dustin Holloman'ı bulduk. Ölü."

GÜNLÜK KAYDI

1 Şubat 1994

Bizim günahlarımız eski klasik bir şarkıdır

Genç başladık ve çok uzun süre devam ettik

Yeni kanla can bulan oyunumuz devam edecektir

OTUZUNCU BÖLÜM

"Bayan North, bu durum Garrett Wright'a yöneltilen ithamları nasıl etkileyecek?"

"Bayan North, yanlış kimseye dava açtığınızı kabule hazır mısınız?"

"Bayan North, hâlâ suçortağı faraziyesine inanıyor musunuz?"

"Bayan North, görgü tanığınızın Wright'ı teşhisini geri aldığı doğru mu?"

"Bayan North!"

"Bayan North!"

"Bayan North!"

Çılgın sesler Ellen'in beyninde yankılanıyor, giderek yükseliyordu. Karabasanındaki ses gibi. Sonunda duyabildiği sadece gürültüydü.

"Yeter!" diye bağırarak kafasının içindeki sert ve ıstıraplı görüntüleri silmek istercesine yüzünü duştan akan sıcak suya çevirdi. Bir çocuk cesedi, küçücük boynunda mor bir daire, boğulma lekesi. Üstündeki çizgili pijamaya iliştirilmiş bir not olan bir çocuk cesedi: kimileri GÜNAHla yükselir, kimileri erdemle düşer. Patlamış bir lastik gibi yol kenarına atılmış bir çocuk cesedi. Ziyaretçileri Campion'a çağıran tabelanın dibinde: Yaşanacak dostça bir yer.

Bu kara mizah, cesedin bulunduğu zaman ve yerde bırakmasının sapık psikolojik amacı Ellen'i cinayet kadar çok tiksindirmişti. Mesaj küstahlıktı, işin içindeki güvenlik güçlerine saygısızlıktı; küçük kasaba değerlerine, yaşama, ahlaka bir saygısızlıktı. Kitaptaki notun mahkeme sistemiyle alay, mahkemenin kutsallığı ve güvenliğiyle alay olması gibi.

Oyun'u oluşturan toplam suç paketi şimdiye kadar karşılaştıklarının en beterlerinden biriydi. Dustin Holloman'ın cesedinin bulunmasıyla o ana kadar güç olan durum kritik boyutlara erişmişti.

Ellen, Holloman ailesinin hıçkırıklarını, polislerin seslerindeki titremeyi hâlâ duyabiliyordu. O aksi adli tabip Stuart Oglethorpe bile Dustin'in cansız vücudu kendisine çok büyük gelen siyah ceset torbasına konulurken gözyaşlarını tutamamıştı.

Ellen elinden geldiği kadar kendine hâkim olmuş, yüreğini paramparça eden duygularını bastırmak için çok uğraşmıştı. Kendisi adaleti temsil ediyordu. Kötülüğün karşısında güçlülük göstermesi gereken bir varlık varsa, o da adaletti. İnsanlar yanlışları düzeltmek, haksızlıkların intikamını almak için kendisine, sisteme güveniyorlardı. Güçlü olmak zorundaydı.

Kendisini çevresinden ayırdığı için minnettar olduğu bir uyuşukluk çökmüştü üzerine. İnsan ruhunun kendini koruyan mucizevi niteliği harekete geçmişti. Ellen gereken her şeyi yapmış, CTB seyyar laboratuar ekipleri portatif halojen lambalarının sert beyaz ışıkları altında çalışırken Steiger ve Wilhelm ile konuşmuştu.

Kalabalık içinde tanıdık yüzler vardı. Star Tribune'dan Henry Forster. Dateline'dan bir muhabir. Jay.

Jay romanı için gelmişti. Ellen'in içindeki kuşkucu kendisine bu gerçeği hatırlatmışsa da, adamın yüzündeki üzgün iradeyi ya da muhabirler kimseden bir yanıt alamayınca fikirleri için kendisine döndüklerinde sesini gözardı edemezdi.

Jay alçak ve sert bir sesle, "Bu bir facia" demişti. "Söyleyeceğim hiçbir şey onu anlaşılır yapamaz."

Ellen saçlarını arkasında topuz yapıp, dolabından en iyi siyah tayyörünü çıkarıp gününe hazırlanırken Jay'in sözlerini düşünüyordu. Dustin Holloman'ın ölümü hiçbir yerde özellikle de orada olmaması gereken bir faciaydı. Bu, tüm County toplumuna karşı işlenmiş bir suçtu, kolektif iyiniyetin öldürülmesiydi.

Cahillik masumiyet değil, günahtır.

Garrett Wright ile gölgesi bu yerin masumluğunu cahillik olarak görmüş olabilirlerdi, ancak günah onlarındı ve bunun bedelini ödeyeceklerdi. Bu zorla ödetilecekti kendilerine. Ellen bunu sağlayacaktı. Bu savaşı kendisi istememişti, bunun buraya gelmesini istememişti, ama dişiyle tırnağıyla mücadele edecekti onunla.

Gazetecilerin kendisini izleyip izlemediklerine aldırmadan Costello'nun burada kaldığı süre için kiraladığı büronun bulunduğu Ramsey Drive'daki yeni işhanına gitti. Gördüğü aşırı müsriflik midesini bulandırmıştı. Tony Costello buydu işte: Para, güçlülük, işleri yapacak bir robot alayı, elmas parlaklığında cilalanmış bir görüntü.

Ellen sekreterin yanından hızla geçip holde adamlarından birine emirler yağdırmakta olan Costello'ya doğru yürüdü. Kendisini gören Dorman'ın gözleri irileşti. Costello'nun ifadesi ise ihtiyatlıydı.

"Duydun mu?" diye sordu Ellen.

"Dustin Holloman'ı mı?"

"Öldü."

Costello kadının koluna uzandı. "Odama gidelim."

Ellen kolunu çekti. "Odana gitmeyelim. Personelinin nasıl bir namussuzun yanında çalıştıklarını duymasını isterim. Eğer bunu zaten biliniyorlarsa."

Costello kadına doğru bir adım atarken kara gözleri öfkeyle parladı. "Ellen, çizgiyi aşıyor..."

"Ben çizgiyi aşıyor muyum? Aman Tanrım!" Ellen kulaklarına inanamayarak başını salladı. "O çocuğu kurtarabilirdin. En azından korkakça davranır ve kimliğini açıklamadan bir telefon edebilirdin. Ama Wright'ın suçortağı yakalanırsa Wright da hapı yuttu demektir ve sen de bir çocuğun hayatı kadar önemsiz bir şey için dava kaybetmek istemezsin."

Ellen sekreterin gözlerinin irileştiğini, ne diyeceğini bilemeden öylece baktığını görüyordu. Bir başka yardımcı olan Afrika kökenli bir kadın bir odadan çıkmış ve şoka uğramıştı. Castello'nun yüzü taştan bir maskeydi.

"İstemezsin elbette" dedi Ellen. "Bugün Mesleki İlişkiler Kurulu'na bir şikâyette bulunacağım. Eğer seni o çocuğun katiliyle ilişkilendirecek en küçük bir kanıt bulursam seni mahvedeceğim, Tony. Çocuğun boğazını ellerinle sıkmış kadar suçlusun sen de!"

Ellen adamın arkasından yürümesini bekleyerek odadan çıktı. Ama Costello kadını izlemedi. Ellen onu gafil avlamış, sersemletmişti. Ne düşündüğünü tahmin ediyordu.

Koridorda bekleyen basının önüne çıkacak zaman değildi. En iyisi hiç konuşmamak, onları Ellen'in başına bela etmekti.

Ellen muhabirleri yararak geçti ve mahkemeye çıkmaya iki saat kala hasmını neden ziyaret ettiği konusunda hiçbir şey söylemedi.

Mahkemeye geldiğinde akbaba sürüsü üstüne üşüşmüştü. Campion'daki sahne işlemden geçmiş ve terk edilmişti, bütün ayrıntılar ele alınmış, akla gelebilecek her açıdan fotoğraf çekilmişti. Şimdi hepsi adliye binasının merdivenlerinde ve kapılarında küme küme bekleşiyorlardı. Sorulan bir taş yağmuruydu sanki. Ellen'in ardından binaya doluşarak saatler önce yanıtlamadığı soruları yağdırdılar.

"Bayan North, Dustin Holloman'ın cesedinin bulunması Garrett Wright'a yöneltilen ithamları nasıl etkileyecek?"

"Bayan North, yanlış kişiyi suçladığınızı kabul etmeye hazır mısınız?"

"Anthony Costello'nun bürosunda ne işiniz vardı? Bir anlaşma mı yapacaksınız?"

"Suçlamadan vazgeçiyor musunuz?"

"Bayan North, suçortağı faraziyeniz hâlâ geçerli mi?"

"Bu cinayeti Bilimkurgu Kovboyları'na mı yükleyeceksiniz
"

"Park İlçesi Savcılığı'nın kendisi için söyleyecek bir yok mu?"

"Var." Ellen adımlarını kısmadan omzunun üstünden arkasına baktı. "Hazırlanacak bir duruşmam ve günah

kadar suçlu bir zanlım var. Eğer bu son vahşetin sizin buna inancınızı sarsmasına izin verirseniz, siz de onun hastalıklı oyununa katılmış olursunuz ve en az o çocuğun cesedini oraya atan insan kadar suçortağı sayılırsınız."

Ellen sözleriyle onları susturmayı ya da küçük düşürmeyi amaçlamış olsaydı büyük bir düşkırıklığına uğrayacaktı. Hepsinin bir ağızdan ve daha yüksek seslerle konuşmaya başlamaları hiç de sürpriz olmamıştı. Bürosunun kapısına yerleştirilmiş memurun yanından geçerken tıpkı eski günler gibi diye düşündü. Yalnızca bu daha da beter.

Büro tam bir kaostu. Telefonlar durmadan çalıyor ve görüldüğü kadarıyla açılmıyordu. Campion'dan gelen sekreterlerden biri masasının başında ağlamaktaydı. Phoebe kadının yanında çömelmiş kâğıt mendil ve sempati sunuyordu. Kendi gözleri kızarmış ve dolmuştu. Odanın ortasında duran Rudy batan bir geminin kaptanına benziyordu.

Dustin Holloman'ın cesedini duruşmadan birkaç saat önce oraya atmak fikri sanki Ellen'den çıkmış gibi bakarak, "Bu tam bir karabasan" diye mırıldandı. "Bill Glendenning eve telefon edip bir açıklama istedi. Onun makamından görülen manzara senin denetimi tümüyle kaybetmiş olduğunmuş."

Ellen odasına girerken adamın bizim değil senin dediğine dikkat etmekten kendini alamadı. Rudy de arkasından gelmişti. Kendi paçasını ve olası yargıçlığını kurtarmak için Ellen'i suçlayıp bağları kesmeye hazırdı. Ellen adama döndü.

"Ben mi denetimi kaybetmişim? Denetim asla benim elimde olmadı ki! Benim bir iddianame hazırlamam

gerekiyordu ben de hazırladım. Ben her şeye kadir değilim. Eğer benim elimde olsaydı bunların hiçbiri olmazdı!"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, hem de çok iyi biliyorum." Quentin Adler'in tapıda durup daha sonra su soğutucusu başında hepsini kusmak üzere konuşulanları dinliyor olması Ellen'in umurunda bile değildi. "Bu kere köşeye iyice sıkıştın, değil mi, Rudy? Kendinde yüklenecek cesareti bulamadığın için bu davayı bana verdin. Şimdi ne istiyorsun, ha? Garrett Wright aleyhindeki delillere bakıp beni desteklemeyi düşünmüyorsun herhalde!"

"Bu işte ta baştan beri seni destekledim, Ellen. Sana tam olarak güvendim. Seni serbest bıraktım."

Gerçekten de Ellen'in kendini asabileceğini umduğu kadar ip vermişti eline. Ama kafasında dönen onca senaryo arasında olayların aldığı bu son durum kadar korkunç bir şey düşünmemişti. Şimdi kadından uzaklaşırsa zayıf olarak nitelenecekti. Eğer onu destekler ve Ellen de başarısız olursa, eleştiriler kadına yönelecek ama cezayı kendisi çekecekti. Karar verme yeteneği sorgulanacaktı. Bir yargıç olabilme yetenekleri sorgulanacaktı. Yargıç cüppesinin parmaklarının arasından kaydığını hissediyordu.

Ellen, "Mitch Holt'un, Garrett Wright'ı kendi eliyle yakaladığını sana hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu. "Garrett suçludur."

"Dustin Holloman'ı öldürmekten değil ama."

"Bu duruşma zaten o konuda değil. Ama kaygılanma, Rudy, o olay bize gelince en başta ben olacağım. O namussuzun derisini duvara çivilemek ve kemikleriyle

dişlerimi karıştırmak diyorum. Şimdi izin verirsen savaşa gidiyorum."

"Herkes ayağa kalksın! Duruşma başlıyor. Mahkeme başkanı Sayın Yargıç Gorman Grabko."

Mübaşir tokmağını bir daha indirirken gürültülü kalabalık ayağa kalktı. Jay, Gorman Grabko'nun çıplak kafa parlayarak, sakalı düzeltilmiş olarak tiyatrovari bir havayla salona girişini seyretti. Cüppesinin yakası üzerinde gri çizgili bir papyon kravat vardı. Kürsüdeki koltuğuna oturdu, sakin bir törensel havayla yerine yerleşti, dosyalarını ve kitap ciltlerini yerleştirdikten sonra salonu omuz omuza doldurmuş olan kalabalığa baktı.

Jay yargıcın bakışlarını izleyerek sahneyi Grabko'nun gözleriyle görmeye çalıştı. Savcı ve savunma avukatı masalarının gerisinde, yüzündeki ekşi ifadeyle en önde Paul Kirkwood oturuyordu. Yanında yağlı kır saçları başının bir yanında gevşek bir kaplama tahtası gibi kalkmış olan Rudy Stovich oturmaktaydı. Mitch Holt takım elbise giyip kravat takmıştı. Megan O'Malley ise yediği dayağın çirkin izlerini taşıyordu, bereleri mor ve turuncu aşamasına gelmiş, alt dudağındaki dikişler bir kırkayağı andırmaktaydı.

Harris Koleji grubu koridorun öteki yanına, savunma masasının ardına sıralanmıştı. Christopher Priest ve dekan yardımcısı, bir öğrenci grubu. Todd Childs görünürlerde yoktu. Gül pembesi elbisesiyle narin ve güzel Karen Wright. Ve her tarafta medya.

Grabko oturduğu yüksek yerden avukatlarla savcılara tepeden bakıyordu ki, bu her yargıcın gizlice büyük zevk aldığı bir şeydi. Savcılık masasında sırtı dimdik, çenesi kasılı, elleri iki yanında yumruk olmuş olan Ellen duruyordu. Titreyecek derecede öfkeli olduğuna Jay iddiaya

girebilirdi. Jay onun bu öfkesinin Grabko'nun birkaç dakika önce avukatların dahi önce yaptıkları taleplere kararını bildirmesinden kaynaklandığını adı gibi biliyordu.

Costello iki önemli talepte bulunmuş ve bunu büyük bir gürültüyle basına bildirmişti: Görgü tanığının zanlıyı teşhisinin gündeme alınmasının iptal edilmesi. Şimdi savunma masasında üzerinde ısmarlama tütün rengi bir takım elbiseyle yardımcısıyla oturuyordu. Işıklar altında siyah saçları neredeyse maviye dönüşmüştü, yüzünde aşırı güven belirtisi olabilecek bir ifade vardı.

Grabko bu kadar kolay mı yönlendirilirdi? Dustin Holloman'ın ölüm haberi şafaktan önceki o inci griliğinde saatlerde medyanın çoğunu olduğu gibi onun da fikirlerinde bir değişiklik yaratmış mıydı? Davanın reddedilmesi kararı, tutuklamanın yasalara aykırı olup olmadığını gösteren delillere dayanmalıydı ama bu başka faktörlerin kendisini bilinçli ya da bilinçsiz etkilemeyeceği anlamına gelmezdi. Eğer Grabko Costello'nun büyüsüne yeterli derecede kapılmışsa ya da şimdiden savunmaya olan eğilimi daha ağır bastıysa...

Kaygıdan Jay'in boğazı düğümlenmişti. O sabahın görüntülerini kafasından silip atamıyordu. İşi gereği yüzlerce cinayet yeri fotoğrafı görmüştü, bunlardan çoğu akla hayale sığmayacak kadar korkunçtu, ama aslında böyle bir sahnede hazır bulunmuş değildi.

O küçük, cansız vücudu, yüreğini kaplayan o ad veremediği duyguyu, oğlanın annesinin o ıstıraplı ağlamasını asla unutamayacaktı. Campion'a giden o yoldaki soğuk havayı öylesine yoğunlaştıran umutsuz gerilimi tanımlayacak sözcük olamazdı.

Ve Jay bütün bunların Wright ve suçortağının hazırladıkları bir ana planın parçaları olduğunu biliyordu. Şok yaratmayı amaçlayan, oyundaki hasımlarına nanik yapmak demek olan bir hamle. Kimileri GÜNAHla yükselir, kimileri erdemle düşer. Erdemi polisten, savcıdan, bir çocuktan daha fazla kim temsil edebilirdi? Amaç cinayet işleyip yakayı sıyırmak, adalet sistemini yenmek, o sistemin hizmetkârlarını ve bu arada iki masum aileyi yok etmekti.

Bu kadar saf kötülük insanı sersemletiyordu.

Ve masabaşındaki zanlının bu kötülüğün cisimleşmiş olduğuna giderek daha az insan inanmaktaydı. Kötünün açık olması, görüldüğü anda tanınması beklenirdi. Suçlu çocukları topluma kazandıran saygın bir kolej profesörü kötü olamazdı. Muhafazakâr lacivert bir takım elbise giymiş olan sakin ve yakışıklı adam suçlu olamazdı.

"Oturun" dedi Grabko. Burnunun üstüne yarım gözlüğünü oturtup sanki önündeki davanın ne olduğunu bilmiyormuş gibi bir kağıda baktı. "Eyalet Dr. Garrett Wright'a Karşı davasını görüşmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Bu genel amaçlı duruşmadır. İzleyiciler arasında sistemimizi bilmeyenler için söylüyorum genel amaçlı duruşma olası-neden duruşmasıyla eşdeğerdir. Burada Savcılık zanlının isnat edilen suçları işleyebileceğini ve yargılanması gerektiğini kanıtlamak zorundadır.

"Savunma avukatları, lütfen tutanağa geçmesi için adlarınızı bildirin."

Costello ile yardımcısı ayağa kalktılar. "Anthony Costello, Sayın Yargıç. Bay Dorman da bana yardımcı olacaktır."

"Savcılık."

"Savcı Yardımcısı Ellen North, Sayın Yargıç."

"Savcı Yardımcısı Cameron Reed, Sayın Yargıç."

Grabko savunmaya döndü. "Bay Costello, Deer Lake polisinin Dr. Wright'ı tutuklarken Birleşik Devletler Anayasası'nın Dördüncü Eki'ni ihlal ettiğini ileri sürerek davanın reddini istemiş bulunuyorsunuz. İddianızı dikkatle inceledim. Şef Holt'un ifadesi ve Savcılığın görüşü de dahil olmak üzere bütün unsurları gözden geçirdim."

Grabko daha etkili olması için durakladı ve sanki kararına o anda varıyormuş gibi sakalını sıvazladı. Jay soluğunu tutarak bekledi.

"İddianız dayanaksız değil. Kovalama ve tutuklama arasında Şef Holt'un zanlıyı gözden kaçırdığı belirli bir süre olmuştur."

İzleyiciler arasından bir mırıltı yükseldi. Paul Kirkwood sanki üzerinden atlayacakmış gibi önündeki parmaklık demirini tuttu.

"Ancak, bu sürenin uzunluğu tartışmalıdır ve ben zorlayıcı durum kuralının uygulanması gerektiğine inanıyorum. Bu nedenle talebiniz reddedilmiştir."

Kopan gürültü üzerine Grabko tokmağını indirip izleyicilere baktı. "Mahkemede gürültü istemiyorum. Bu bir oyun değil, hukuki bir süreçtir, izleyiciler sessiz olmadıkları takdirde salon boşaltılacaktır."

Tehdidini savurduktan sonra tüyleri kabarmış bir erkek hindi gibi yerine yerleşti. Birinci talep kâğıdını bir yana bırakıp başka birini aldı.

"Savunmanın teşhisin geçersiz olması talebine gelince. Talep kabul edilmiştir."

İzleyiciler kaderlerine meydan okuyup gürültüye başlarken Ellen oturduğu yerden doğruldu. Grabko tokmağını indirirken, "Sayın Yargıç, tutanağa geçmesini isterim ki..." diye söze başladı.

Grabko kadına gözlüğünün üstünden baktı. "Bayan North, kararım hakkındaki düşüncelerinizi odamda açıkça dile getirdiniz. Eğer mahkemeye hakaretle suçlanmak istemiyorsanız bir daha aynı şeyleri söylememenizi tavsiye ederim."

Ellen sinirlerine hâkim olarak zihninden ona kadar saydı. "Peki, Sayın Yargıç."

"Birinci tanığınızı çağırabilirsiniz, Bayan North."

"Savcılık Ajan Megan O'Malley'i çağırıyor."

Mitch, Megan'ın elini sıktı. Megan koridor kenarındaki sandalyesinden kalktı, parmaklığın arasındaki kapıdan geçerek sanık sandalyesine doğru yürüdü. Kendisini izleyen bakışların bilincinde olarak koltuk değneğine fazla yaslanmamaya çalışıyordu. Mübaşir sanki bayılmasını bekliyormuş gibi çevresinde dolaşıyordu. Ellen adamı buz gibi bir bakışla gönderdikten sonra ağır ağır tanık bölmesine geçti.

Masasının ardında duran Ellen, tanığı yemin ederken onu inceledi; CTB ajanı yüzünde ki hasarı maskelemek için bir şey yapmamıştı, ki bu iyi bir şeydi. Megan makyaj da yapmamış saçlarını ensesinin üstünde toplayarak boğazında solmak üzere olan boğma izlerini açıkta bırakmıştı.

Ellen, "Ajan O'Malley, lütfen tutanağa geçmesi için mesleğinizi söyleyin" dedi.

"Minnesota Cezai Takibat Bürosu, Deer Lake bölge ajanıyım. Ajanıydım."

"Ajanıydım dediniz. Bürodaki durumunuzda bir değişiklik mi oldu?"

"Evet. Şu anda sağlık nedeniyle izinliyim."

"22 Ocak 1994'te aldığınız yaralar nedeniyle mi?"

"Evet."

"Ajan O'Malley, Josh Kirkwood'un kaçırılması soruşturmasını yürütüyordunuz, değil mi?"

"Evet."

"Ve ayın yirmi ikisinde o olayı soruşturuyordunuz?"

"Evet."

"Lütfen mahkemeye o sabah olanları anlatır mısınız?"

"İtiraz ediyorum" dedi Costello sıkılmış bir tavırla, "Gereksiz."

"Nedenle ilişkili, Sayın Yargıç" dedi Ellen. "Ajan O'Malley'e yönelen vahşi saldırıya götüren olayların kronolojik sırasını saptamak istiyoruz."

Grabko başını salladı, "itiraz reddedildi."

Ellen masanın ardından çıkıp ağır ağır tanık bölmesine yürüyerek Grabko'nun dikkatini Costello'nun üzerinden uzaklaştırdı. "Lütfen devam edin, Ajan O'Malley."

"Otomobilimi Old Cedar Yolu üzerinde durdurdum, otomobilden indim ve Josh Kirkwood'un kaçırıldığı gece,

kaçırılmadan kısa bir süre önce orada olmuş bir araba kazasının lastik izlerini inceliyordum."

"Kaza yeriyle neden ilgileniyordunuz?"

"Kazanın nedeni ve zamanlaması bende kuşku uyandırmıştı. Sürücülerin ve yolcuların yaralanması Josh Kirkwood'un annesi Dr. Hannah Garrison'un oğlunu buz hokeyi antremanından zamanında almasına engel olmuştu. Kaza ile Dr. Garrison'un buz pistine gelişi arasındaki sürede Josh kaçırılmıştı."

"Bu kayma izlerini incelerken yanınıza gelen biri oldu mu?"

"Evet. Dr. Garrett Wright durup orada ne yaptığımı sordu. Kendisine bir şeye baktığımı söyledim."

"Sizin bildiğiniz kadarıyla Dr. Wright kazanın olduğunu biliyor muydu?"

"Evet. Kazaya neden olan aracı süren kişi Dr. Wright ile Profesör Christopher Priest'ın Harris Koleji'nde birlikte yürüttükleri bir projede yeralan öğrencilerden biriydi."

"O gün Dr. Wright'ı bir daha gördünüz mü?"

"Evet. Profesör Priest'i aramak üzere Harris Koleji'ne gittim. Profesör odasında değildi ama içerde Dr. Wright ile bir öğrenci vardı."

"Dr. Wright o sırada neler giyiyordu?"

"Koyu renk pantolon ve gömlek giymiş, kravat takmıştı."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Evet. Dr. Wright bana Priest'ın St. Peter'e gittiğini ve evine öğleden sonra saat iki buçuk sularında döneceğini söyledi"

"Dr. Wright sizin meslektaşının evine gitmek olduğunuzu biliyor muydu?"

"Evi bana tarif etmeyi kendisi teklif etmişti."

"Priest'ın evine gitme niyetinizi başkasına söylediniz mi?"

"Hayır."

"Profesör Priest'ın evi nerede?"

"Stone Quarry Trail, 10226 numara. Kasaba dışında."

"Ağaçlıklı ve nispeten ıssız bir yerde, değil mi?"

"Evet."

"Oraya vardığınızda Profesör Priest evde miydi?"

"Hayır. Ev kilitli ve karanlıktı. Otomobili yoktu. Güneyinin Quarry Hills Parkı'na bitişik olduğu arazinin çevresini dolaştım. Güneydoğu köşesindeki bir malzeme deposuna yaklaştığımda parktan depoya giden ayak izleri gördüm. Bunu kuşkulu bularak tabancamı çektim, yüksek sesle polis olduğumu bildirerek içerdeki kişinin dışarı çıkmasını istedim."

"O kişi dışarı çıktı mı?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?"

Megan ağır ağır gözlerini kırpıştırdı; sahne kötü birleştirilmiş bir film gibi gözkapaklarının ardından kare kare geçiyordu.

Öğleden sonrası bir garip, âdeta alacakaranlık gibi. Gök kurşuni, kar lapa lapa yağıyor. Kapkara ve ölü ağaçlar sarmış arazinin çevresini.

"Otomobilime dönüp telsizle yardım istemeye karar verdim."

Kalp atışları hızlanmıştı. Barakanın yanından geçiyordu. O metre sonra açıklığa çıkacaktı. Ama ancak beş metre gidebildi.

"Biri barakadan fırladı."

Yandan gelen darbe kendisini yüzüstü yere devirecek kadar şiddetliydi. Tabanca elinden uçtu. Silahın havada uçtuğunu, karlara gömülüp gözden kaybolduğunu gördü. Kendini o yana attı, karlara bir yüzücü gibi hamle yaptı.

"Tabancayı almaya çalıştım. Adam üstüme attı kendini."

Kara giysiler, kayak maskesi, gözler, bir ağız. Kafasına doğru ekte olan kısa kara bir sopa.

"Bana vurdu..." Göğsü gerilimle doluyordu. "Bir cop gibi bir şeyle. Sert."

Bir daha, bir daha. Omzuna. Başının yan tarafına. Savunmak için kaldırdığı sağ eline. Darbe o kadar sertti ki, sancı kolundan geçerek geçip beyninde patladı.

Istırabını hatırlamak midesini bulandırmıştı. Derin derin soluk alarak ciğerlerini doldurdu.

"Kendimi kaybettim" dedi sakin bir sesle.

"Kendinize geldiğinizde neredeydiniz?"

"Bir sandalyeye bağlıydım. Yerini bilmiyorum."

"Çevrenizi tarif edebilir misiniz?"

"Gözlerim bağlıydı. Bezin alt tarafından pek az bir alanı görebiliyordum."

Ellen durakladı, sanki Megan'ın elini tutuyormuş gibi tanık bölmesinin dümdüz tahtasına dayadı elini. O kadar yakından Megan'ın yüzündeki o külrenginin ışıklarla ilgili olmadığını, odanın serinliğine rağmen alnının terlediğini görebiliyordu.

Gerçek bir sempatiyle, "Megan, bunun senin için güç olduğunu biliyorum, ama o yerde tutsak kaldığın sürede neler olduğunu anlatabilir misin?"

Megan güçlükle yutkundu. Denetim gerekliydi. Bir polisti o. Binlerce kere tanıklık etmişti.

Ama hiç kurban olmamıştı.

Bakışlarını sakin bir tavırla, yüzünden sahte masumiyet akarak oturan Garrett Wright'a çevirdi ve yüreğinden adam lanetler yağdırdı.

"Beni... sürekli olarak dövdü." Gözlerini dolduran yaşlara da lanet ediyordu. Ama ağlamayacaktı işte. "Boğazımı sıktı. Beni öldürmekten söz etti, öldürebilirdi de, öldürmeyebilirdi de. Josh'tan söz etti. Bu yaptığının bir oyun olduğunu söyledi"

"Ve seni de bu oyunun bir piyonu yaptı, değil mi?"

"Bana benim bir sonraki hamleleri olacağımı söyledi." Ve o çaresizlik ve küçülme acıdan da beterdi.

"Ajan O'Malley size saldıran kişinin yüzünü görmedinizse de, kimliği hakkında bir karara varmıştınız. Bu nasıl oldu?"

"Yalnızca iki kişi Priest'ın evine gittiğimi biliyordu ve bunlardan biri Garrett Wright'tı. Beni kaza yerinde lastik izlerini incelerken de görmüştü. Eğer bu işe karışmışsa benim bir şey bulmak üzere olduğumu anlamıştı.

Daha önce birkaç kere Dr. Wright'la görüşüp konuşmuştum. Konuşma biçimine aşinaydım. Benimkine kıyasla boyunun ne kadar olduğunu biliyordum. Ayak topukları üzerinde sallanma âdeti olduğuna dikkat etmiştim. Bağlı bulunduğum sandalyenin çevresindeki yeri bir dereceye kadar görebiliyordum. Onun ayakkabılarını gördüm, ne kadar zeki olduğunu anlatırken topukları üzerinde nasıl sallandığını gördüm."

"Size bir şey hatırlatan belli bir şey söyledi mi?"

"Evet. Ona neden Josh'u, neden Kirkwood'ları seçtiğini sordum. Büyük bir horgörüyle, 'Neden olmasın? O kadar mükemmel bir aile' dedi. O gün daha önce Dr. Wright'la konuşurken Kirkwood'ları tanımlamak için aynı sözcükler kullanmıştı: 'O kadar mükemmel bir aile.'"

Ellen tanık iskemlesinden uzaklaştı. Hem Grabko için hem de basın için. Yara bere içindeki Megan'a baksınlardı; bir de sanık mevkiinde oturan bakımlı ve iyi giyimli adama baksınlar ve aralarında nasıl bir canavar barındırdıklarını anlasınlardı.

Ellen gözlüğünü takıp Cameron'un masaya yaydığı kağıtlardan birini aldı.

"Bu adamın elinden çok ağır yaralar aldınız, değil mi?"

"Evet."

"Savcılık Kanıtı C olarak sunulan bu tıbbi rapora göre kafatasınız zedelenmiş, böbrekleriniz hasar görmüş, kaburgalarınız kırılmış, sağ diziniz yaralanmış. Sağ elinizin hemen hemen bütün kemikleri birkaç yerinden kırılmış ki, elinizi tekrar kullanabilmek için bir dizi ameliyat gerekecekmiş."

Ellen durup Megan'a sempatiyle, özür dileyerek baktı. "Ajan O'Malley, elinize verilen hasar bakımından Cezaî Takibat Bürosu ajanı olarak görevinize dönebileceğinizi umuyor musunuz?"

Soru Megan'ın midesine inen bir yumruktan farksızdı. Buna yanıt vermekten kaçınıyor ve gece sabahlara kadar hep aynı şeyi düşünüyordu. Ödü patlıyordu. Hayatta tek istediği iyi bir polis olmaktı. Eğer polis olamazsa o zaman neydi kendisi: Kimdi?

Gözyaşları görüşüne engel oluyordu, çenesini gururla havaya kaldırırken gözlerini kırpıştırdı. "Sanmıyorum. Hayır" dedi.

Ellen, Costello'ya baktı. "Tanık sizindir."

Costello sakin bir tavırla kalktı, elindeki gazete kupürüne bakarken kaşlarını çattı. "Kafamın biraz karıştığını itiraf etmek zorundayım, Ajan O'Malley. Mahkemeye ayın yirmi ikisinde Josh Kirkwood'un kaçırılması olayı hakkında bir araştırma yaptığınızı söylemiştiniz. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Ama 22 Ocak Cumartesi tarihli Star Tribune'deki bu yazıya göre o sırada resmen görevden alınmış, geçici olarak faal görevden uzaklaştırılmışsınız. Özel ajan Bruce DePalma'nın dediğine göre bir gün önce soruşturmayı kötü yönetiminiz yüzünden Deer Lake bölgesine sizin yerinize Ajan Mar Wilhelm gönderilmiş."

"Yalan" dedi Megan.

Costello kaşını kaldırdı. "Özel ajana yalancı mı diyorsunuz?"

"Hayır, Bay Costello, size yalancı diyorum."

Yargıç Grabko koltuğunda doğruldu, kaşlarını çattı. "Ajan O'Malley, mahkememde terbiye beklerim. Özellikle de emniyetten olanlardan."

Megan özür dilemedi. Ukala moruk özür dilenmesini istiyorsa bunu açıkça söylesindi.

Costello temposunu bozmak istemeyerek devam etti "Olay üzerinde herhangi bir tatmin edici sonuç almadan on günden beri çalışıyordunuz. Zanlılardan biri gözaltında ölmüştü..."

"İtiraz ediyorum" diye Ellen yerinden fırladı. "Bu saldırıya gerek yok. Yargılanan Ajan O'Malley değildir."

"Sayın Yargıç, bize göre Ajan O'Malley'in zihni durumu ve ayın yirmi ikisindeki ruhsal durumu burada önemli..."

"Burada yargılama yapılmıyor, Bay Costello" dedi Ellen. "Tanıkları sorguya çekme hakkınız var, suçlamaya değil."

Grabko tokmağını indirdi. "Burası benim mahkememdir, Bayan North. Kuralları ben gözetirim."

"Pekâla, Sayın Yargıç."

"İtiraz reddedildi. Lütfen devam edin, Bay Costello."

Costello masasının ardından çıktı, yargıç kürsüsü önündeki boşluğa yürüdü. "Özel Ajan DePalma sizi ayın yirmi ikisi Cumartesi günü St. Paul'deki CTB Bürosu'nda hazır bulunmanız için çağırmış mıydı?"

"Evet."

"Ama siz Deer Lake'de dolaşıyor, lastik izlerini inceliyor, sorular soruyordunuz, yani artık hiçbir ilişkinizin kalmadığı soruşturmaya devam ediyordunuz. Öyle mi?"

"Hayır. Olaya hâlâ çok güçlü bir bağ vardı içimde. Josh hâlâ kayıptı. Soracak sorularım vardı. Yanıt almak zorunluluğunu hissediyordum. Merkeze gitmek tehlikede olan bir çocuğu bulmak ve bundan sorumlu olan aşağılık insanı tutuklamaktan daha önemli değildi."

"Şu halde amirinizin emirlerine karşı çıktınız?"

"Biraz erteledim."

"Olaydan ayrılmak istemediğiniz için mi?"

"Soruşturmanın artık başında olmayabilirdim, ama hâlâ polistim" dedi Megan. "Ahlaki bir yükümlülük hissediyordum."

"Deer Lake bölgesine atanmanız epey gürültülü olmuştu, değil mi?" Costello bir Grand Prix yarışçısının ustalığıyla şerit değiştiriyordu.

"Sanırım."

"Çok alçakgönüllüsünüz. CTB'de böyle bir görevde bulunan ilk kadınsınız, doğru değil mi?"

"Evet."

"Kirkwood olayını çözmeniz için üzerinizde ağır bir baskı vardı, değil mi? Bir erkek olsaydınız olacağından daha çok diyebilir miyiz?"

"Bilemem. Ben hiç erkek olmadım."

İzleyiciler arasında gülüşmeler yükseldi. Grabko kaşlarını çatarak tokmağını indirdi.

"Basın hemen hemen her adımınızı izliyordu. Merkez ensenizde boza pişiriyordu. Çok büyük bir stres altındaydınız. Bu doğru bir görüş müdür?"

"Evet."

"Ve olayı mutlaka çözümlemek istiyordunuz. Hatta mesleğiniz buna bağlıydı, öyle mi?"

"Olayı çözümlemek istiyordum. Bu benim görevimdi."

"Çaresizlik içindeydiniz."

"Kararlıydım."

Costello dinleyicilere profilini vererek çekici beyaz kostümüyle başını salladı.

"Ajan O'Malley neredeyse inatla her davranışınız için mazeret bulma eğilimindesiniz."

"İtiraz ediyorum" diye kesti Ellen.

"Kabul edildi. Costello, lütfen sorularınızın dışına çıkmayın."

Costello savunma masasına döndü. Dorman marifetli bir köpek gibi gerekli kâğıtları elinde tutuyordu. Costello kâğıtları aldı, şöyle bir karıştırdı.

"Ajan O'Malley, soruşturma sırasında Dr. Wright, Josh Kirkwood'un kaçırılması zanlılarından biri olarak görülmüş müydü?"

"Hayır. Beni kaçırıp dövene ve Şef Holt tarafından yakalanana kadar zanlılardan biri değildi."

Costello'nun yanağında bir adale gerildi. Kara gözleri Grabko'ya çevrildi. Yargıç tanık bölmesine eğilirken yanakları öfkeden kızarmıştı.

"Ajan O'Malley, böyle yanıt verilmeyeceğini bildiğinizi tahmin ederim. Bir daha böyle bir şey yapacak olursanız mahkemeye hakaretten tutuklanırsınız."

"Anladım, Sayın Yargıç."

Costello devam etti. "Başka kişileri ve burada Paul Kirkwood'u da zanlı olarak düşündüğünüz doğru değil mi?"

"Kaçırılmalarda standart operasyonun bir parçası olarak kaçırılan kişinin ailesi de soruşturma kapsamına alınır."

"Ama Paul Kirkwood konusunda işi yalnızca kuralları yerine getirmiş olmaktan biraz daha sıkı tuttunuz sanırım."

Megan adama gözlerini kısarak baktı. "Ben iyi bir polisim. Ama 'yalnızca kuralları' yerine getirmem."

"Hayran olunacak bir davranış. Şu halde Bay Kirkwood'un parmak izinin alınması konusunda çok ciddiydiniz."

"Bay Kirkwood'un parmak izleri yalnızca olasılığı ortadan kaldırmak amacıyla alınmıştır."

"Ayın yirmi ikisinde Dr. Wright ve öğrencisiyle konuştunuz." Costello yine taktik değiştirmişti. "Ama aslında Harris Koleji'ne Profesör Christopher Priest ile görüşmek için gitmiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Ona bazı sorular sormak istiyordum."

"Onu da zanlı olarak mı görüyorsunuz?"

"O olasılık da vardı."

"Dr. Wright'a o gün daha sonraki bir saatte Christopher Priest'ın evine gideceğiniz izlenimini vermiştiniz. Dr. Wright ya da Todd Childs'ın bu konuda başkalarıyla konuşup konuşmadıklarını söyleyebilir misiniz?"

"Söyleyemem."

"Koridorda duran biri de bu konuşmanızı duymuş olabilir mi?"

"Bilemem."

"Şu halde o gün Profesör Priest'ın evine gideceğinizi yalnızca iki kişinin bildiğini ve bunlardan birinin Dr. Wright olduğunu kesin olarak söyleyemezsiniz."

"Bildiğim kadarıyla bilen yalnızca o ikisiydi."

"Priest'ın evine saat kaçta vardınız?"

"Tam on üç kırk beşte."

Costello seyircilere dönerek kaşını kaldırdı. "Ama Dr. Wright, Priest'ın saat iki buçuk sularında döneceğini söylemişti. Neden o kadar erken gittiniz?"

Megan başını saldırgan bir tavırla yana eğdi. "Ona hoşgeldin demek için."

"Ajan O'Malley" diye uyardı Grabko.

"Onu zanlı olarak görüyordunuz" dedi Costello.

"Soru soruldu ve yanıtlandı" diyen Ellen ayağa kalktı "Sayın Yargıç, Bay Costello'ya bu kovalamacayı burada kesmesini isteyebilir miyiz? Bir ya da bir düzine zanlı olması önemli değildir. Tutuklanan kişi Dr. Wright'tı."

Grabko'nun yüzü bu itirazı reddetmek istermiş ama elinde değilmiş gibi gerildi.

"Başka bir konuya geçin, Bay Costello."

Costello gözünü bile kırpmadan sordu. "Ajan O'Malley, Priest'ın evinde size saldıran kişinin yüzünü gördünüz mü?"

Yandan gelen darbe kendisini yüzüstü yere devirecek kadar şiddetliydi. Tabanca elinden uçtu...

"Hayır."

"Bu neresi olduğu bilinmeyen yerde size vuran kişinin yüzünü gördünüz mü?"

Sancı aynı anda birkaç yerden geliyor, omzuna, dizine eline vuruyordu, bir daha bir daha.

"Ajan O'Malley?"

"Ayaklarını gördüm."

Costello öfkelenmiş gibiydi. "Ve toplumun saygın bir üyesini buna dayanarak mı yargılamamızı istiyorsunuz?"

"Hayır! Ben..."

"Sesini tanıdınız mı?"

"Seni öldüreceğimizi sanıyorsun, değil mi, akıllı kız... Birinci olmayacaksın nasıl olsa..." Bir fısıltı, yumuşak, âdeta cisimsiz...

"Hayır, ama.."

Costello döndü. "Onu görmediniz, onu tanımadınız, adını söylemedi..." Megan'ın yazılı ifadesini masaya atıp yine kadına döndü. "Size saldıran kişinin Dr. Garrett Wright olduğuna bizi inandırmak için başında bulunduğu soruşturmayı yüzüne gözüne bulaştıran ve mesleğinin elden gitmesini önlemek için bir şeyler yapmaya çırpınan bir kadının hezeyanlarından başka."

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Ellen.

Grabko sessizliği sağlamak için tokmağını indirdi.

Megan'ın kafasının içinde öfkenin beyaz gürültüsü diğer bütün sesleri örtüyordu. Kontrolünün o incecik ipi birden kopuverdi ve öfke içinden dalga dalga boşaldı.

"Size onun suçlu olduğunu söylüyorum!" diye ayağa kalkarak bağırdı. "O çocukları çalmanın bir oyun olduğunu düşünen bir sapıktır. Ve bu mahkemenin vereceği her cezadan daha ağırını hakketmiştir!"

"Susun!" diye bağıran Grabko tokmağını artık bir marangoz gibi indiriyordu. Tokmağın başı koptu ve savunma masasına uçtu. "Susun!"

Mübaşir tanık bölmesine doğru yürürken Megan'ın koltuk değneğini görünce geriledi.

Megan, Costello'ya bakıyordu. Costello bir karış ötedeydi. Yüzü sakin, kara gözleri parlaktı. Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Tanrım, O'Malley, herifin tuzağına düştün işte.

Tam da adamın kendisini göstermek istediği gibiydi: Saplantılı, taraflı, kontrol dışı. Çaresiz. Bunu farkedince başı döndü. Sandalyeye çöküp gözlerini kapattı.

"Başka sorum yok" diyen Costello sakin bir tavırla müvekkilinin yanına döndü.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sanki ilk tanığı salondan alelacele çıkarılmamış gibi Ellen sakin bir sesle, "İkinci tanığımız Polis Şefi Mitch Holt" dedi.

Soğukkanlılığını kaybettiği için Megan'ı suçlamıyordu Wright'ın kendisine yaptıklarından sonra tabancasını çekip onu vurmaması bir mucizeydi. Hazır silahı eline almışken Costello'yu da. Ellen'in kafasındaki en önemli düşünce Megan'ın bu duygu yüklü ifadesinin ne etki yapacağıydı. Basın onun tarafını alırdı da almayabilirdi de, ancak Grabko çok kızmıştı. Bu duruşma onun gösterisiydi ve Megan onu sahneden alaşağı edivermişti. ifadesine bakınca öfkesinden her şeyi kıpkızıl mı görecekti?

Ellen'in talihi varsa Mitch yargıcı ve izleyicileri yatıştırırdı. Yüzünde emektar bir detektifin ciddi ifadesiyle çok kusursuz bir tanıktı. Mitch tanık bölmesine geçti, gözlerini savunma masasından ayırmadan yemin etti.

Ellen, "Şef Holt, Yirmi İki Ocak gecesi olaylarını mahkemeye anlatır mısınız?" dedi.

"Saat sekiz kırk beş civarında Ajan O'Malley'den bir telefon aldım. Başının belada olduğu belliydi. Fazla bir şey söylemesine izin verilmedi. Onun ardından kimliği bilinmeyen bir erkek telefona geldi ve bana saat dokuzu çeyrek geçe Quarr Hills Parkı'nın güneybatı girişine yalnız olarak gelmem söyledi."

"Nedenini açıkladı mı?"

"Bana bir armağanları olduğunu ve 'oyunu' kazanmak istediklerini söyledi."

"Siz de parka istenildiği gibi gittiniz mi?"

"İstenildiği gibi gitmedim. Hemen parkın güneydoğu kapısına iki memurla işaretsiz bir araba gönderdim, bir tane de güneybatı kapısına gönderdikten sonra parka batı yönünden yaya olarak geldim."

"Parkın Lakeside Mahallesi'yle birleştiği taraftan mı?"

"Evet. Ağaçların altında bekledim. Saat dokuzu beş geçe yeni modellerden bir GMC 4x4 parka girdi, bir süre gittikten sonra durdu. Sürücü cipten indi, yolcu tarafına geçti, kapıyı açıp yolcusunu çıkardı, sonra onu on metre kadar güney yönüne götürdü."

Topallayan Megan, ağır yaralı olduğu belli. O zaman hissettiği öfke şimdi de kömür gibi yanıyordu içinde.

"Aralarında bir mücadele oldu" diye devam etti. "Ağaçlar arasından silahımı çekerek çıktım, polis olduğumu söyledim ve oldukları yerde kalmalarını emrettim."

"Bu noktada içlerinden birini tanımış mıydınız?"

"Evet. Ajan O'Malley'i tanımıştım. Saldırganın yüzünde kayak maskesi vardı."

"Silahlı mıydı."

"Evet. Dokuz milimetrelik yarı otomatik bir tabancası vardı."

"Ajan O'Malley'i tehdit ediyor muydu?"

"Evet. Bir ara tabancayı şakağına dayamıştı." Ve Mitch yanlış bir adımın, yanlış bir kararın sonunda Megan'ın hemen orada, gözlerinin önünde öleceğini biliyordu.

"Adama tabancayı atmasını emrettim, tutuklanmış olduğunu bildirdim. Ajan O'Malley adamı iterek dengesini kaybettirdi. Adam Ajan O'Malley'i bana doğru itti, birkaç el ateş etti, motoru çalışmakta olan cipe atladı. Ben de kamyonetin arkasına atladım, camı kırmak için arka cama ateş ettim ve kamyoneti durdurmasını emrettim."

"Durdurdu mu?"

"Hayır, bana ateşle karşılık verdi, sonra aracın hâkimiyetini kaybetti."

Kamyon yoldan çıkıp boşluğa uçtu, yan dönüp kaydı, havada bir kar bulutu yükseldi.

"Ben havaya fırlamıştım. Kamyonet bir ağaca çarptı."

"Sonra sanığı yaya mı kovaladınız?"

"Evet. Batıya, ağaçlar arasına ve Lakeside yönüne doğru koşuyor, zaman zaman durup bana ateş ediyordu."

"İsabet aldınız mı?"

"Bir kurşun ceketimi deldi, kolumu sıyırarak geçti."

"Ama kovalamaya devam ettiniz?"

"Evet. Bir ara kayak maskesini çıkarıp attı. Onu yol kenarında buldum."

"Maskeyi ne yaptınız?"

"Olduğu yerde bıraktım. Olay yeri ekibi daha sonra bulunduğu yerde fotoğrafını çekti, sonra bir torbaya koyup incelenmek üzere CTB laboratuarına gönderdi."

Cameron kalkıp mahkeme kâtibine bazı fotoğraflar uzatırken Ellen, Grabko'ya döndü. "Sayın Yargıç, kayak maskesi halen CTB laboratuarındadır, ancak biz şimdi onun yerine bu fotoğrafları sunmak istiyoruz."

Grabko kaşını kaldırarak, "Bay Costello?" dedi.

"İtirazımız yok, Sayın Yargıç."

Grabko kâtibine başını salladı. "Fotoğrafları delil olarak alabilirsin."

Ellen, Mitch'e dönerek, "Sanık nereye doğru gidiyordu? " diye sordu.

"Lakeside Mahallesi'ne. Lakeshore Drive'daki evlerin arka bahçelerinden geçiyordu."

Kayak kros yarışları yolu boyunca ağaçların arasına girerek koşma. Soğuk hava ciğerlerini jilet gibi kesiyor. Saab'ı olan suçlu çocukları ıslah için çalışan bir kolej profesörünü kovalamanın ne kadar çılgınca bir şey olduğunu düşünüyor.

"Sanığı kuzeye doğru bahçelerden kovaladım. Onun bir garaja arka kapısından girdiğini gördüm, arkasından gittim. Üzerine atladım ve tutukladım."

"Ve o adam şimdi bu salonda mı?"

"Evet." Mitch oyunuyla Deer Lake yaşamını bir daha düzelmeyecek biçimde paramparça eden adama baktı. "Dr. Garrett Wright."

"Teşekkür ederim, Şef Holt" dedi Ellen. "Başka sorum yok."

Mitch, Costello'nun ayağa kalkışını izlerken Megan'a oynadığı oyunu kendisine de mi oynayacağını merak etti: Yavaş yavaş yaklaşarak kadının alanına öyle bir girmişti ki, sonunda Megan patlamak zorunda kalmıştı. Aslında aynı şeyi Mitch de yapmak isterdi. Ama tanıkların olmadığı karanlık bir sokakta. Megan'ın o halini seyredip de bir şey yapamamak kendisini çıldırtmıştı. Kadın mübaşir Megan'ı son patlayışından sonra alıp jüri odasına götürmüştü. Mitch onun yanına koşmayı istediği kadar başka bir şeyi daha istiyordu: Garrett Wright'ın tabutunun çivilerini çakmak.

Costello savunma masasının ardından, "Şef Holt, parkta karşılaştığınızda sanığın başında bir kayak maskesi olduğu yolunda ifade vermişsiniz" dedi. "O sırada yüzünü görmediniz mi?"

"Hayır."

"Sizinle konuştu mu?"

"Hayır."

"Sürdüğü kamyonet kimin adına kayıtlıydı?"

"O sırada Arizona'da olan Roy Stranberg'in. Kamyonet çalıntıydı."

"Bu araçta Dr. Wright'ın parmak izleri bulundu mu?"

"Hayır."

"Sanığı ağaçların arasında kovalarken kayak maskesini çıkardığını gördünüz mü? Yüzünü gördünüz mü?"

"Hayır."

"Orası epey sık bir koruluktur, değil mi? Çok sayıda ağaç vardır, öyle mi?"

"Zaten koruluğun tanımı da odur."

"Sanığı sürekli ve net olarak görmediniz, değil mi?"

"Sürekli değil ama ateş ettiği için nerede olduğunu biliyordum."

"Dr. Wright'ı tutukladığınız zaman üzerinde silah var mıydı?"

"Hayır.

"İfadelere göre Dr. Wright'ın ellerinde daha sonra barut izi aranmış ve testler negatif çıkmış. Doğru mu?"

"Evet."

Costello parmaklarını kule biçiminde birleştirip yüzüne düşünceli bir ifade verdi. "Şu halde ormanda koşuyorsunuz. Hava karanlık. Kar yağıyor. Üzerinize sıkılan kurşunlardan ve ağaçlardan kaçınıyorsunuz. Sanığınızı bir kereden fazla gözden kaybettiniz, değil mi?"

"Onu o garaja girerken gayet net bir biçimde gördüm."

"Ama ondan önce gözden kaybetmiştiniz, değil mi?"

"Yalnızca birkaç saniye."

"Tam olarak kaç saniye?"

"Saate bakmadım."

"Beş saniye mi? On mu? Yirmi mi?"

"Yirmiden az. On beşten az."

"Ama bunu kesin olarak bilemiyorsunuz?"

"Hayır."

"Şu halde garaja girerken gördüğünüz kişi sizin sanığınız olmayabilirdi, değil mi?"

"Bu olanaksız olurdu."

"Ama mümkün?"

"Çok az bir olasılıkla."

"Tutuklama yapmadan önce kovaladığınız sanığın Dr. Wright olduğunu düşünmeniz için bir nedeniniz var mıydı?"

"Ajan O'Malley bana onun Dr. Wright olduğunu söylemişti."

"Anlıyorum" diye Costello abartılı bir biçimde başını salladı. Yan döndü, bir kalçasını masaya dayayıp dalgın bir tavırla elindeki kalemi çevirmeye başladı. "Şef Holt, Ajan O'Malley'den o telefon geldiğinde ve kendisinin tehlike içinde olduğunuzu anladığınızda neler hissettiniz?"

Mitch kuşkuyla kaşlarını çattı. "Anlamadım."

"Onun hayatı için korkmuş muydunuz?"

"Elbette."

"Sonra onu Quarry Hills Parkı'nda ağır yaralı olarak görünce kızdınız mı?"

Ellen yan gözle Costello'ya bakarak, "İtiraz ediyorum" dedi. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Hem de çok, Sayın Yargıç."

Grabko başını salladı. "Devam edin. Soruyu yanıtlayın, Şef Holt."

"Evet."

"Kızdınız demek. Onun için korkuyordunuz. Bu durumundan sorumlu olan kişiyi ele geçirmek istiyordunuz. Bunu çok istiyordunuz."

"Benim görevim bu."

"Ama duygularınız mesleki bir kaygıdan ötedeydi, değil mi? Sizinle Ajan O'Malley'in..."

"İtiraz ediyorum!" Ellen ayağa fırladı. "Bu duruşmayla kesinlikle ilgisi olmayan şeyler bunlar. Biz buraya gerçekleri ve delilleri gözden geçirmeye geldik, polis memurlarının özel yaşamlarını değil!"

Grabko yeni tokmağını kürsüye indirdi. "Sizden ders almaya ihtiyacım yok, Bayan North. Bay Costello, mahkemeye amacınızı belirtmeniz iyi olur."

Ellen kalemini masanın üstüne fırlatıp kollarını kavuşturdu.

"Karârım sizi rahatsız mı etti, Bayan North?" diye soğuk bir sesle sordu Grabko.

"Evet, Sayın Yargıç. Bu Bay Costello'ya iddiasını basına sunma fırsatı veriyor ki, bu yola girmesinin amacı da buydu."

Grabko şımarık bir çocuk gibi alt dudağını ileri uzattı. "Bu duruşmanın sonucu basının fikirlerine dayanılarak

alınmayacak, Bayan North. Kararı yalnızca ben, bana sunulan delillere dayanarak veririm. O nedenle Bay Costello'nun soru biçiminin gerekliliği kararı da bana aittir. Eğer değerli bulursam izin veririm. Bulmazsam gözönüne almam."

Ellen, "Ama Pioneer Press'i okuyan ya da KARE-Eleven News'u izleyen bütün olası jüri üyeleri de bunu gözardı edecekler midir?" diye sordu. "Şu anda burada bir jüri olmayabilir, Sayın Yargıç ama hem jürilik hem de yargıçlık yapacak bir izleyici kalabalığı var. Eğer Bay Costello bu gereksiz şeyleri sormak zorundaysa lütfen bunu kürsünün yanında yapsın."

Yargıcın gözleri dinleyicilerin heyecanlı yüzlerine döndü, birinin duymalarını istemediği bir şeyi duyma fikriyle hepsinin ağzının suyu akıyordu.

Mutsuz bir tavırla, "Kürsü yanı" dedi.

Costello ile Ellen yanlarında yardımcıları olduğu halde kürsünün yanına dizildiler. Ellen alçak sesle, "Şimdi bizi büyük tanık hukukuyla aydınlatın bakalım, Bay Costello" dedi.

Costello gülümsedi. "Bayan North'un kusuruna bakmayın, Sayın Yargıç. Bu konunun, kişisel ilişkinin motivasyon üzerindeki etkisinin ortaya atılmasını istememesi doğaldır."

Ellen adamın bu kadar tehlikeli noktaya yaklaşacağını umut etmemişti. Yine yargıca dönerken ayakkabısının ökçesini Costello'nun el yapımı İtalyan ayakkabısına bastırdı ve küçük parmağını ezdi.

"Sayın Yargıç, Şef Holt ve Ajan O'Malley emniyet görevlisi kimlikleriyle oradaydılar. Bugün de aynı kimlikleriyle burada ifade veriyorlar." Costello dişlerini gacırdatarak

ayağını kadının ayağının altından çekmeye çalıştı. "Ama Bayan North'un da çok iyi bildiği gibi özel yaşantımızın duyguları mesleki yaşantımıza da zaman zaman taşar. Özellikle ortada tehlikeli bir durum varsa. Bence bu duygular Şef Holt'un kararlarını etkilemiştir ve mahkemenin de bunu bilmesini istiyorum."

"Bu senin müvekkilinin suçunu azaltacak mı?" diye sordu Ellen.

"Benim müvekkilim masum bir insandır, elde olmayan durumlar ve Ajan O'Malley'in meslek yaşamını elinden kaçırmamak için giriştiği umutsuz çabalarının kurbanı olmuştur."

Ellen gözlerini kısarak adama baktı. "Sayın Yargıç, buradaki tek 'umutsuz çabanın' Bay Costello'nun hiç de uygun olmayan bir soru biçimini ortaya atması olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Hayır, söyleyemezsiniz" dedi Grabko. "Lütfen benim yerime karar vermekten vazgeçin artık, Bayan North. Bu mahkeme salonundaki yerinizi unutmayın."

"Yerim mi?"

Cameron, Ellen'i uyarmak için hafifçe dürtükledi. Çilli yüzü tevazu ile parlayarak, "Sayın Yargıç, bu işlerde Bay Costello ya da Bayan North kadar deneyimli değilim. Ama bana öyle geliyor ki, savunma iddiasını ortaya için burada varsayımlara dayanan kuramlar değil, sanığın suçsuzluğunu gösterecek kesin deliller zorundadır. Yanılıyor muyum acaba?"

Hukuk profesörü rolü oynama fırsatını yakalayan Grabko'nun yüzündeki ifade yumuşadı, gerilim birden

dağıldı "Haklısınız, Bay Reed. Ancak ifadeler de sanığın suçsuzluğunu ortaya koyabilir, değil mi?"

"Şey, evet, Sayın Yargıç."

"Ve kuramsal olarak bir Savcılık tanığının ifadesi bile gerçek ağırlığı ile ele alındığında bunu yapıyor denilebilir."

Cameron'un diplomatik manevra çabası Grabko'nun kendi sesini duyma hevesiyle boşa çıkmıştı.

"Gayet dikkatli olarak devam edin, Bay Costello" diye Grabko devam etti. "Sorularınızda belirli noktaların aydınlanmasını istiyorum, avukatın sorgulama kisvesi altında ifade vermesini değil."

Costello başını salladı. "Elbette, Sayın Yargıç. Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

Ellen adama dönüp bakmadı. Cameron her olasılığa karşılık onu tutup masalarına yöneltti.

"İyi bir denemeydi, Opie" diye mırıldandı Ellen.

Cameron yerine otururken kadına doğru eğildi. "Onu kızdırıyorsun, Ellen."

"O da beni kızdırıyor."

"Evet ama onun kaderi senin ellerinde değil."

"Rüyalarımda öyle."

Costello savunma masasının ardında yerini alarak tanık bölmesinden mümkün olduğu kadar uzaklaşmış oldu.

"Şef Holt, sizinle Ajan O'Malley arasında kişisel bir ilişki olduğu doğru mu?"

Mitch'in çenesi kasıldı. "Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum, Costello."

Grabko tanığa doğru eğildi. "Soruyu yanıtlayın, Şef Holt."

"Peki, Sayın Yargıç." Mitch Costello'ya baktı. "Evet."

"Şu halde Ajan O'Malley'i tehlikede ve yaralı görünce tepkiniz normal mesleki kaygıdan fazla oldu."

"Evet."

"Bunu yapan insanı yakalamak istediniz ve Ajan O'Malley sorumlu kişinin Dr. Garrett Wright olduğunu söyledi."

"Evet."

"Siz de kovaladığınız kişinin Dr. Wright olduğuna inandınız. Dr. Wright, Lakeshore Drive'da oturur, siz de onun garajına giren birini görünce, sanığınızı belli olmayan bir süre gözden kaybetmiş olmanıza rağmen ardından girdiniz. Öyle değil mi?"

"Yalnızca birkaç saniye" dedi Mitch. "Bir kalp atışı kadar. Sen nereye varmak istiyorsun, Costello? Açık konuş da rol kesmeyi bırak artık."

Costello'nun yüzündeki o gülümsemeyi bir yumrukta dağıtmak isterdi. Avukatın aralarına mesafe koymuş olmasının kendisini daha da sinirlendirdiğini farketti."

"Ajan O'Malley'in bölge ajanı olarak burada kalmasını istiyordunuz, değil mi?"

"Ajan O'Malley iyi bir polistir."

"Ve sizin sevgilinizdir. Ve Ajan O'Malley elinde hiçbir kanıt olmadan Dr. Wright'ın suçlu olduğuna karar vermişti.

Size adamın Dr. Wright olduğunu söyledi. Siz de Dr. Wright'ı kovaladınız."

"Ben sanığı kovaladım." Mitch bu ima karşısında öfkeden patlayacak duruma gelmişti. "Sanığı tutukladım. Dr. Wright da Dr. Spock olması umurumda bile değildi."

"Gece karanlığında ağaçların arasında kovaladığınız kişi ile sonunda tutukladığınız kişinin aynı insan olmayabilecek hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Asla."

"Dr Wright ve eşi Lakeshore Drive 93 numarada oturuyorlar, değil mi?"

"Evet."

"İki ev ötede, 97 numarada kimin oturduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Kirkwood'lar."

"Paul Kirkwood mu?"

"Evet."

"Başka sorum yok, Şef Holt."

Ellen, Costello'nun yerine oturmasını izledi.

"İstediğini yapacak, değil mi?" diye fısıldadı Cameron. "Bu işi Josh'un babasına yüklemeye çalışacak."

"Yapması gerekeni yapacak. Burada oyun oynayanlar yalnızca Garrett Wright ile gölgesi değil."

Grabko tanığı gönderecekken Ellen ayağa kalktı. "Yeniden soru sorabilir miyim, Sayın Yargıç?"

Grabko'nun gözleri sabırsızlıkla parladı, ancak peki diye mırıldanarak arkasına yaslanıp sakalını sıvazlamaya koyuldu.

"Lakeshore Drive'da evlerin numaraları arka taraflarında mıdır, Şef?"

"Sanmıyorum."

"Şu halde sanığın ardından garaja girdiğinizde 93 numaraya mı, 95 ya da 91 numaraya mı girdiğinizi bilmiyordunuz."

"Hiçbir fikrim yoktu. Önemli değildi."

"Ağaçların arasında kovaladığınız sanık siyah giyimliydi, değil mi, Şef?"

"Evet. Siyah pantolon, siyak botlar, siyah ceket."

"Tutukladığınızda Dr. Wright'ın üzerinde ne vardı?"

"Siyah pantolon, siyah botlar ve siyah bir kayak ceketi."

"Fiziki yorgunluk belirtisi gösteriyor muydu?"

"Evet. Sık sık soluyordu ve ter içindeydi."

"O akşam dışardaki ısının kaç derece olduğu hakkında bir fikriniz var mıydı?"

"Sıfırın altında yedi sekiz dereceydi ve altı derecelik bir rüzgâr faktörü vardı."

"Yani normal bir insanın terleyeceği bir gece değildi, öyle mı?

"İtiraz ediyorum."

"Sorumu geri alıyorum" dedi Ellen kurnazca bir gülümsemeyle. "Dr. Wright'ın ellerindeki barut tozu testi hakkında da bir sorum olacak: Tabancayı kullandığı sırada eldiven giymiş olması testleri etkiler miydi?"

"Evet."

"Başka sorum yok, Şef Holt. Teşekkür ederim."

Savcılığın son tanığı St. Paul'daki CTB merkezinden bir kriminologdu. Norm Irlbeck, O'Malley'in kaçırıldığı gece olay yerindeydi ve Megan'a sarılmış olan kanlı çarşafı o almıştı. Ellen olay yerinde ve merkezde çekilen çarşaf fotoğraflarını gösterdi.

"Bu çarşaf mıydı, Bay Irlbeck?"

"Evet." Adamın iri ve dört köşe vücudu üzerinde iri ve dört köşe bir kafası vardı. Sesindeki otoriterlik Grabko'nun dikkatini çekmişti.

Ellen fotoğrafları katibe uzattı. Tanığa dönerek, "Çarşaflar üzerinde laboratuarda halen bazı testler yapılıyor, değil mi? " diye sordu.

"Evet. DNA testleri ancak dört beş hafta sonra tamamlanacak."

"Ama bu arada bazı kesin ilk bulgulara rastlanıldı, öyle mi?"

"Evet. Çarşafta iki ayrı kan grubu bulundu. Ajan O'Malley'in kanı olan 0 pozitif ve Josh Kirkwood'un kanı olan AB negatif."

"Şimdi yapılan kapsamlı DNA araştırmasında AB negatif kanın Josh Kirkwood'a ait olup olmadığı saptanacak, değil mi?"

"Evet."

"Çarşafta saçlar da bulunmuş muydu?"

"Evet. Alman örneklerden bunların Ajan O'Malley, Josh Kirkwood ve sanık Dr. Garrett Wright'ın saç tiplerine uygun oldukları belirlendi. Kimliği bilinmeyen dördüncü bir kişiye ait bazı saç telleri de vardı."

"Ya kovalamaca sırasında yolda bulunan kayak maskesi, Bay Irlbeck? Onda da saç tellerine rastlanıldı mı?"

"Evet. Sanığınkilerle ve çarşafta bulunan dördüncü kişinin saçıyla eşti onlar da."

"Teşekkür ederim, Bay Irlbeck. Başka sorum yok."

Ellen daha yerine dönmeden Costello, "Bay Irlbeck, saç analizi kesin ve güvenilir bir bilim midir?" diye sordu.

"Hayır."

"Bir çarşafta bulunan bir saç telinin belirli bir insana ait olduğunu kesinlikle söyleyemezsiniz."

"Hayır efendim."

"O kayak maskesini en son kimin giydiğini saptamanın bir yolu var mıdır?"

"Hayır, efendim."

"O saç tellerinin o çarşafa nasıl geldiğini bilmenin bir yolu var mıdır?"

"Hayır."

"Bunlar çarşafa kasten konulmuş olabilir mi?"

"Olabilir."

"Başka sorum yok."

Cameron, "Yeteri kadar var" dedi. Phoebe adama bir mezeci kesekâğıdı uzattı, Ellen'inkini de kadının yüzüne bakmadan masaya bıraktı.

Ellen sekreterinin tavrına da yemeğe de aldırmadan masa boyunca gidip gelmesine devam etti. Yemek yiyemeyecek kadar sinirliydi. Costello'nun bir iki puan almasına rağmen ilk yarı kendileri için iyi geçmişti, ama öğleden sonra Tony'nin gösterisi başlıyordu ve sabah Ellen'in elinde olan denetim artık tümüyle ona geçecekti.

Masanın öteki yanını arşınlayan Mitch, "Fazlası bile var" dedi. "Grabko, Costello'nun palavralarına inansa bile, Wright aleyhinde dava açılması kararını verdirtecek kadar kanıt var. Grabko onu salıverecek cesarete sahip değildir."

Ancak basın Garrett Wright'ın yapamayacağı şeyleri öyle bağıra çağıra sıralarken buna ne kadar dayanabilir, diye düşündü Ellen. Josh'u eve Garrett getirmiş olamazdı? Dustin Holloman'ı o kaçırmış ya da öldürmüş olamazdı. Basın şimdi bunun üzerinde duruyordu: Serbest dolaşan canavar. Grabko kararını yasaya göre verecekti ama o da

bir insandı ve herkes kadar söylentilerden ve baskılardan etkilenirdi.

"Ne yana eğilimi olduğu çok açıkça belli" dedi Ellen. "Perry Mason gösterimden kalktığından bu yana bir yargılama öncesinde bu kadar hoşgörülü davranıldığını görmemiştim. Costello'nun sana öyle davranmasına izin vermesine çok üzüldüm, Megan."

Megan masanın bir ucunda oturuyordu. Sanki yapılanlar kendisini içine çekilmeye zorlamış gibi zavallı bir hali vardı. "Özür dilemesi gereken benim. Hıyar bir avukata beni öyle sinirlendirmesine izin vermemeliydim."

"Senin bir kabahatin yok, Megan."

"Beni o tutuklamayı sicilime geçirtmek için her şeyi yapmaya hazır bir çılgınmışım gibi gösterdi."

"Ya da elindeki gerçeklerden emin olan ve suçlu bir insanın cezalandırılmasına kararlı biri gibi" dedi Ellen. "Bu bir görüş meselesidir. İnsanlar görmek istediklerini görürler."

"Wright'a baktıkları zaman ne görmek istediklerini biliyoruz" dedi Megan. Kimse Garrett Wright gibi bir adamın kötülük yapacağına inanmak istemiyordu. Dustin Holloman'ın ölümünden sonra Park İlçesi halkı Wright'ı şeytanları olarak görmeyi daha az kabulleneceklerdi.

"Bizim de onların yanıldıklarını kanıtlamamız gerekiyor" dedi Ellen.

Megan başını salladı. "Evet, öyle yapmamız gerekiyor."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Costello, "Savunma Dr. Garrett Wright'ı tanıklığa çağırıyor" deyince kalabalıktan bir vızıltı bir arı sürüsü gibi yükseldi yaşlı salonun yüksek tavanına.

Kozunu böyle önden oynamak, müvekkilini çapraz sorgulamaya sunmak cesur bir hamle olarak görünüyordu. Böyle bir olası-neden araştırma duruşmasında sanığın ifade vermesi olağanüstü bir şeydi, ancak bu davada da sıradan bir şey yoktu. Jay arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak bu stratejiyi düşündü. Eğer Wright, Ellen'in göstermeye çalıştığı sosyopat kişiliğe sahipse o zaman kusursuz bir yalancı, çok sevdiği yumuşak profesör rolünü oynayan bir aktördü.

Garrett Wright tanık yerine geçti, sakin bir tavırla yeminini etti. Lacivert takım elbisesi ve kravatıyla tam bir genç profesyoneldi: Yakışıklı, muhafazakar, kültürlü. Jay çevresindeki insanların beyinlerindeki çarkların döndüğünü duyabiliyordu neredeyse. Kurnazca varsayımlar, inkâr, inanmazlık. Yargıç bile Garrett'e pek saklamaya gerek duymadığı bir inanmazlıkla bakıyordu, dava konusu olarak karşısında böyle bir insan bulduğuna şaşmış gibiydi.

Costello, Wright'ın mesleki durumunu, derecelerini, özgeçmişini sorarak başladı, konuya girmeden sivil alandaki başarılarını anlattırdı.

"Dr. Wright, Ocak ayının On İkisi Çarşamba günü öğleden sonra beş buçuk ile yedi buçuk arasında neredeydiniz?"

"Çalışıyordum. Bazı öğrencilerimin öğrenme ve algılama konusunda yaptıkları bir çalışmaya yararlı gördüğüm bazı

olaylar üzerinde araştırmalar yapmaktaydım."

"Bu araştırmayı nerede yapıyordunuz?"

"Cray binasının zemin katında bir depoda."

"Harris Koleji kampüsünde mi?"

"Evet." Wright safça gülümsedi. "Büroma sığmayacak kadar çok kitabım var. Zemin kattaki bir odayı ikinci bürom olarak kullanıyorum."

"O akşam yalnız mıydınız?"

"Hayır. Öğrencim Todd Childs saat sekiz buçuk sularına kadar yanımdaydı."

"Josh Kirkwood'un kaçırıldığım ilk ne zaman duydunuz?"

"O akşam daha geç bir saatte. Saat on haberlerinde."

"Josh'u tanır mısınız?"

"Komşularımın çocuklarını tanırdım, gördüğümde bir merhaba diyecek kadar."

"Anababasını tanır mısınız?"

"Hannah ile Paul'ü tanırım. Karımla benim arkadaşlarımızdır."

"Aranızda hiç kavga geçmiş miydi?"

"Hayır."

"Oğlu kaçırıldıktan sonra birkaç kere Dr. Garrison'la konuştunuz, değil mi? Geçmiş olsun dilemek, yardımcı olmak için."

"Evet. Hatta ayın yirmi birinde kendisine telefon edip Edina'da tanıdığım bir aile terapistinin adını verdim. Bu felaketin evliliklerine ağır bir darbe indirdiği belli oluyordu."

"Josh kaybolduktan sonra basının sizi birkaç kere danışmanlığa çağırdığı doğru mu?"

"Evet. Ben de onlara kriminal davranış alanında uzman olmadığımı defalarca söyledim."

"Tutuklanmanızdan önce polis sizi Josh Kirkwood kayboluşu hakkında sorguya çekmiş miydi?"

"Bir zanlı olarak hayır. Bazı genel sorular sormuşlardı: Mahallede yabancı biri görüp görmediğim, Kirkwood'ların evinde son günlerde bir değişiklik fark edip etmediğim falan gibi."

"Onlara ne yanıt verdiniz ?"

"Kendilerine yardımcı olamayacağımı söyledim. Ben zamanımın büyük bir kısmını ya kolejde ya da evdeki çalışma odamda geçiririm."

"Ocak ayının Yirmi İkisi Cumartesi öğleden sonrası neredeydiniz?"

"Çalışıyordum. Yeni dönem Pazartesi günü başlayacaktı. Hazırlık yapıyordum."

"Yalnız mıydınız?"

"Saat biri çeyrek geceye kadar Todd Childs yanımdaydı. Ondan sonra yalnızdım. Eve yemeğe gittim, saat bir buçuk gibi, bir saat kadar sonra döndüm. Öğleden sonrayı ve akşamı Cray binasında geçirdim."

"Eve kaçta döndünüz?"

"O akşam dokuzu çeyrek geçe."

"Eve vardığınızda neler olduğunu mahkemeye anlatır mısınız?"

"Arabamı garaja park edip eve açılan kapıya yürümüştüm ki evin arkasında silah sesine benzer bir gürültü duydum. Kapıya çıkınca bir adamın bana doğru koştuğunu gördüm. Koşan kişiyi bir hırsız falan sandım. Polisi aramak üzere hemen içeri çekildim. Tam o anda kapı açıldı ve biri üzerime atlayıp bana tutuklandığımı bildirdi.

"O öğleden sonra Ajan O'Malley'in kaçırıldığından haberiniz yok muydu?"

"Elbette yoktu. Böyle bir şeyi nasıl bilebilirdim ki?"

Costello, "Doğru, nasıl bilebilirdiniz" diyerek izleyicilere döndü. "Dr. Wright, daha önce Savcılığın fotoğraflarında gördüğümüz gibi bir kayak maskeniz var mıdır?"

"Bir zamanlar vardı. Eskiden soğuğa aldırmadan haftada üç gün kayardım. Ama son bir iki yıldır yapamıyorum."

"Kayak maskenizin ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Garrett başını salladı. "Bilemem. Karım eski eşyalarla sattı sanırım."

"Tabancanız var mı?"

"Hayır. Ben silah denetimi taraftarıyım. Evimde asla silah bulundurmam."

"Peki, tutanağa geçmesi için soruyorum, Dr. Wright, Josh Kirkwood'u siz mi kaçırdınız?"

"Kesinlikle hayır."

"Ajan Megan O'Malley'i siz mi kaçırıp dövdünüz?"

"Kesinlikle hayır."

"Teşekkür ederim, Dr. Wright. Başka sorum yok."

Costello daha yerine dönmeden Ellen ayağa kalkmıştı. Sahneye hâkim olmak için masanın kenarına yürüdü. Wright ile Costello'nun ağlarını örmelerini, Grabko ve basını kendilerine çekmelerini izlemişti. Rollerini tam olarak oynamışlardı. İzleyicilerin onların performansını unutmalarını, Garrett Wright'ın topluma hizmetini unutmalarını sağlamak ve hikâyesindeki gediklere parmaklarını geçirip parça parça etmek kendisine kalmıştı.

"Dr. Wright, Cray binasının zemin katında kullandığınız o depo binanın kuzeybatı köşesindedir, değil mi?"

"Evet."

"Merdivenden inince ilk oda?"

"Evet."

"Ve o merdivenlerin sahanlığında bir kapıdan çıkılıp birkaç çöp tenekesi geçilince küçük bir fakülte otoparkına gelinir."

"Evet."

"Doğrusu ek bir büro olarak çok kullanışlı bir yer, kimseye görünmeden gidip gelmesi çok kolay."

"İtiraz ediyorum."

"Sorumu değiştirerek sorayım, Sayın Yargıç." Ellen vurgulamak istediği noktayı bir kere daha dile getirme fırsatının çıktığına sevinmişti. "Ayın On İkisi akşamı Cray binasından çıktığınızı gören olmuş muydu?"

"Ben kimseyi görmemiştim."

"Bize öğrencilerinizden Todd Childs'ın o akşam sizinle olduğunu söylemiştiniz."

"Evet."

"Yalnızca Todd Childs mı vardı?"

"Evet."

"Dr. Wright, Bay Childs'ın polise ilk ifadesinde o akşam sizinle olduğunu söylememesini açıklayabilir misiniz?"

"İtiraz ediyorum. Tanığı varsayıma zorluyor."

"İtiraz kabul edildi."

"Ya ayın yirmi ikisinde? Öğle yemeğinden sonra Cray binasına döndüğünüzü ve sonra da o gece dokuzu geçene kadar çalıştığınızı iddia ettiniz, bu iddianızı destekleyecek biri var mı?"

"Ben yalnızdım ve daha sonra bir tanığa ihtiyacım olduğunu bilemezdim."

Ellen'le bir anlığına gözgöze geldiğinde adamın bakışlarında bir alaycılık seziliyordu. Sanki denetim elinde değilmiş de Ellen'in yalnızca oynamasına izin veriyormuş gibi. Bu fikir Ellen'in kendine güvenini kemiren bir kurt

gibiydi, közlerinin önünde Dustin Holloman'ın görüntüsü belirdi. Kimileri GÜNAHla yükselir, kimileri erdemle düşer.

"Ayın Yirmi İkisinde, Todd Childs odanızdan çıktıktan sonra bir daha hiç kimseyi görmediniz. Bütün gün ve ta akşama kadar, öyle mi?"

"Hayır, görmedim."

Ellen tanık bölmesi önünde ağır ağır yürürken kollarım göğsünde kavuşturup kaşını kaldırdı. "Bu biraz garip değil mi? Dediğiniz gibi yeni dönem Pazartesi başlayacaktı. Cray binasında odası olup da hazırlanma ihtiyacı duyan tek öğretmen siz miydiniz?"

"Meslektaşlarım adına konuşamam." Wright çok sakindi. "Belki de onlar benden iyi hazırlanmışlardı. Belki de hava yüzünden gelememişlerdi. Dışarda kar fırtınası vardı."

"Evet, hava çok soğuk ve kötüydü. Ama Şef Holt sizi tutukladığında siz ter içindeydiniz. Eldivenli de değildiniz. Bunu açıklayabilir misiniz, Dr. Wright?"

"Gayet ürkütücü bir deney yaşamıştım, Bayan North. Silah sesleri duymuştum, bir adam üzerime doğru koşmuş, sonra garajımdan içeri girip üstüme atılmıştı. Bunlar terleme nedenleridir."

"Ya eldivenler?"

"Unutmuştum."

"Öyle korkunç soğuk bir gecede mi?"

"Yorgundum. Saat geçti."

"Rüzgâr faktörü altı dereceydi."

"Evet, eve gelene kadar kendime sövüp durmuştum."

Yine o bakışla baktı. Sinir bozucu. Keyif alıyormuş gibi. Ellen'i, kimsenin görmediği anlaşılan garip ve paylaşılan bir âna çekiyormuşçasına. Ellen sırtını çevirip notlarına bakma bahanesiyle masasına döndü.

"Dr. Wright, Ajan O'Malley o öğleden sonra sizinle Profesör Priest'ın odasında konuştuğunda üzerinizde koyu renk pantolon, gömlek ve kravat olduğunu söylemişti. Şef Holt sizi tutukladığında tepeden tırnağa kadar siyahlar içindeydiniz. Neden?"

"Öğle yemeği için eve gidince üstümü değiştirdim. Cumartesi günüydü. Günün kalan kısmını yalnız geçireceğimi biliyordum. Rahat olmak istedim."

"Ve böylece ninja savaşçısı gibi giyindiniz?"

"İtiraz ediyorum!" diye Costello bağırdı.

"İtiraz kabul edildi." Grabko, Ellen'e kaşlarını çattı. "Bayan North, bunu yapmamanız gerektiğini bilirsiniz."

"Peki, Sayın Yargıç." Ellen başını çevirdi. "Başka sorum yok."

Ellen yerine otururken izleyicilerin arasından mırıltılar yükseldi. Ne konuştuklarını çok iyi biliyordu. Neden adama yüklenmemişti? Neden suçunu itiraf edene -eğer itiraf edecek bir suçu varsa- kadar soru yağmuruna tutmamıştı? Duruşmaları ilk kez izleyenler hep aynı soruları sorarlardı. Hukuk profesörlerinin öğrencilerinin kafasından daha ilk derslerde ayıklamaya çalıştıkları fikirler. Garrett Wright tanık yerindeyken hiçbir şeyi itiraf etmezdi. Kendi hikâyesi, kendi rolü vardı ve onlara sıkı sıkı bağlı kalırdı. Zorlarsa Ellen'in kendisi aptal durumuna düşerdi. Kanıtlamayacağı

yalanlar olduğunu bildiği yanıtları almak için soru sormanın hiçbir anlamı yoktu."

"Savunma Annette Fabrino'yu çağırıyor."

Tanık bölmesine geçen kadın tombul vücutlu ve Rafael'in meleklerinden birinin yüzüne sahipti. Farlara yakalanmış bir ceylan gibi bakıyordu kalabalığa. Bu kadar insan önünde ifade vermekten ürktüğü belliydi. Costello tanık bölmesinin önüne geçip sevimli bir gülümsemeyle kadını rahat ettirmeye çalıştı.

"Sana bir iki soru soracağım, Annette" dedi. "Uzun sürmeyecek. Bir kere, tutanağa geçmesi için adresini söyler misin?"

"Lakeshore Drive Doksan İki Numara."

"Dr. Wright'ın evinin hemen yanında yani?"

"Evet."

"Ayın Yirmi İkisi Cumartesi günü saat iki buçuk sularında ön pencerenden dışarı baktın mı?"

"Evet. Kocam bir iş seyahatinden ikide dönecekti, geç kalmış ve telefon da etmemişti. Bu hava yüzünden başına bir şey gelmesinden korkuyordum."

"Dışarı bakınca ne gördünüz?"

"Dr. Wright'ı otomobiliyle güneye doğru giderken gördüm."

"Saatten emin misiniz?"

"Evet. Her beş dakikada bir saate bakıyordum."

"Teşekkür ederim, Annette." Costello yine gülümsedi, ellerini pantolon ceplerine soktu. "O kadar da korkulacak bir şey değilmiş, değil mi?"

Annette Fabrino'nun yanaklarında pembe bir gül açtı.

Costello tanığından uzaklaşırken Ellen, "Bayan Fabrino" dedi. "Eviniz sokağın batı yanındadır, değil mi? Köşedeki Tudor stili bina?"

"Evet."

"Ve Dr. Wright'ın gri Saab'ını güneye doğru giderken gördüğünüzü söylediniz. Bu da sürücünün sizin tarafınızda olmadığı demektir, değil mi?"

"Şey... evet."

"Ve o öğleden sonra lapa lapa kar yağıyordu, değil mi?" Kadın başını salladı. "Evet. O yüzden o kadar heyecanlanmıştım zaten. Yolların kapandığını duyuyordum."

"Şu halde kar yağarken ve sürücü sizin aksi tarafınızdayken Dr. Wright'ı geçerken gördüğünüzü söylediğinize göre yüzünü net olarak görebildiniz mi?"

"Şey..." Kadın kekelemeye başladı. "Şey... hayır. Yalnızca bir an herhalde."

"Otomobilin onun olduğunu biliyordunuz."

"Evet. Mahallede ona benzeyen başka araç yoktur."

"Şu halde siz de gayet mantıklı olarak direksiyonda onun oturduğunu düşündünüz. Ama bunu kesin olarak söyleyebilir misiniz?"

Annette Fabrino'nun hiç de kesin bir tavrı yoktu. Sağına soluna bakarak tanıdığı birinden bir güvence aradı. Costello'ya bakmaya çalışınca Ellen adamın vücut diliyle tanığına kendisine ihanet etmekte olduğunu iletememesi için önüne geçti.

"Ben o sanmıştım" dedi kadın.

"O olduğuna yemin edebilir misiniz?"

"Hayır."

"Başka sorum yok" dedi Ellen sevimli bir gülümsemeyle. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim, Bayan Fabrino."

"Savunma Todds Childs'ı çağırıyor."

Mübaşirin açtığı jüri odasının kapısından Todds Childs içeri girdi. Costello öğle tatilinde bir yolunu bulup Childs'ı gizlice adliyeye sokmuştu. Ve yaptığı büyü o kadarla kalmamıştı. Genç o kadar değişmişti ki, Ellen onun Childs olduğuna inanmak için uzun uzun bakmak zorunda kalmıştı. Atkuyruğu saçı kökünden kesilmişti, üstündeki tişörtün yerini kravatlı bir gömlek almıştı. Taze tıraş olmuş Todd Childs yerine geçip yeminini etti.

Sorgu sırasında çok nazikti. Evet efendim. Hayır, efendim. Saldırganlığından eser yoktu. Costello onu Genç Cumhuriyetçiler için bir aday gibi gösteriyordu. Güvenilir, öğretmenlik yaparak harçlığını çıkaran burslu bir öğrenci. Ellen'in Pack Rat'te konuştuğu gençle hiçbir benzerliği yoktu. Costello'nun onu bir yerde saklayıp eğittiği anlaşılıyordu ve herhalde bu zahmeti için ona para da ödüyordu.

"Todd, ayın On İkisi akşamı Dr. Wright ile miydin?"

"Evet." Childs yeni pantolonundan bir iplik parçası alır gibi yaparak önüne baktı. "Cray binasının alt katındaydık Geçen yıl araştırmada topladığımız bazı verilerin üzerinden geçiyorduk."

"Yirmi Dört Ocak'ta polise verdiğin ifadede o gece sinemada olduğunu söylemişsin."

Childs, Costello'ya, sonra Wright'a baktı, başını yine öne eğdi. "Yanılmışım. Sinemaya gittim ama geç seansa."

"Hangi sinemaya gittin?"

"Burnsville'deki alışveriş merkezindekine."

"Josh Kirkwood'un kaçırılması hakkında bir şey duymuş muydun?"

"Hayır."

"Ayın Yirmi İkisi Cumartesi günü Ajan O'Malley Profesör Priest'ın odasına uğradığında sen de oradaydın, değil mi?"

"Evet."

"O gittikten sonra Dr. Wright heyecanlı ya da sıkılmış mıydı?"

"Hayır."

"Ajan O'Malley'in arkasından gitmekten ya da Christopher Priest'ın evine gitmekten söz etti mi?"

"Hayır."

"Josh Kirkwood'un kaçırılması hakkında bir şey söyledi mi?"

Todd başını omuzları arasına çekti. "Evet. Çok yazık olduğunu, Kirkwood'ların çok iyi bir aile olduklarını söyledi."

Costello zarif bir hareketle geri döndü. "Tanık sizindir, Bayan North."

Ellen sanki dua ediyormuş gibi ellerini önünde birleştirerek düşünceli bir tavırla tanık bölmesine yürüdü. "Todd, Dr. Wright'ı çok uzun zamandan beri tanıyorsun, değil mi? Harris'e devam ettiğinden beri, öyle mi?"

Childs kuşkuyla kadına gözucuyla baktı. "Evet."

"Onun dersini ilk girdiğinde seçmiştin. Hep psikoloji okumak isterdin."

"Evet."

"Ve Dr. Wright senin için yalnızca öğretmen değil, senin danışmanın, yol gösterenindi."

"Evet."

"Arkadaşındı diyebilir miyiz?" Childs ters ters baktı. "Ona çok saygı duyarım."

"Hayran olunacak bir şey bu, Todd."

"O da hayranlık duyulacak bir insandır."

Ellen başını arkaya attı. "Pek az hayran olunacak insan çocuk kaçırma ve tecavüzle suçlanır."

"Sayın Yargıç!" diye fırladı Costello.

"Bayan North, beni sizi bir daha uyarmak zorunda bırakmayın."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç." Ellen gözlerini bir an bile ayırmamıştı tanıktan. "Dr. Wright'a saygı ve hayranlık duyuyorsun. Ne kadar? Onun için yalan söyleyecek kadar mı?"

"Hayır!"

"İtiraz ediyorum!"

"İtiraz kabul edildi!"

Ellen bir an bile duraksamadan, "O gece hangi sinemaya gittin, Todd?" diye sordu.

"Söyledim ya, Bumsville'e."

Ellen şaşırmış göründü. "Burnsville mi? Bir Çarşamba Gecesi geç seansa gitmek için ta Bumsville'e kadar otomobil sürdün ve sonra polisle konuşurken bunu unuttun, öyle mi?"

"Onlara sinemada olduğumu söylemiştim."

"Anlıyorum. O zaman kaçırılma sırasında Dr. Wright'la olduğunu unutmuştun demek. Yoksa ilk ifadende Burnsville'den söz edilmediğine göre Burnsville'de sinemada mı olduğunu mu unutmuştun?"

"Önemli görünmemişti."

"Polis ifadene göre Deer Lake sinemalarında araştırmaya başlayana kadar" dedi Ellen sert bir sesle. "Harris'te ortalaman 3.85, değil mi, Todd?"

"Evet."

"O zaman yalancı tanıklığın anlamının ve sonuçlarının ne olduğunu bildiğini tahmin..."

Costello kollarını kaldırdı. "Sayın Yargıç, bu kadarı da olmaz."

"Ses tonunuzu değiştirin, Bayan North."

"Peki, Sayın Yargıç." Ellen gözlerini bir an bile ayırmıyordu Childs'dan. "Todd, son birkaç gündür nerede kalıyordun?"

"İtiraz ediyorum."

"Kabul edildi."

"Deer Lake polisinin seni..."

"İtiraz ediyorum." Costello ayağa fırladı. "Gereklilik."

"Bu tanığın inanılırlığı için gerekli, Sayın Yargıç. Bay Childs polisten saklanıyorsa..."

Sakallarının üst kısmında yanakları pembeleşen Grabko tokmağını indirdi. "Bayan North, daha fazla ısrar etmeyin."

Ellen ellerini iki yana açtı. "Ama Sayın Yargıç, tanık hem polise hem bu mahkemeye çelişkili beyanlarda bulundu. Sanığa karşı aşırı taraflı ve..."

"Anlaşıldı, Bayan North" dedi Grabko.

Ellen durumu anladığını belirterek tanık bölmesinde uzaklaştı. "Başka sorum yok."

Childs tanık bölmesinden çıkarken Mitch Holt ile üniformalı bir polis iki yanına geçti.

Childs kolunu memurun elinden çekerek, "Ne bok yemeye..." diye bağırdı.

Costello ayağa fırladı. "Bu rezalettir, Sayın Yargıç."

İki sıra arasındaki koridorda itişme devam ederken gazeteciler de ayağa fırladılar. Mitch Holt ile Memur Stevens Childs'ı aralarına alıp kapıya doğru çekiştirirlerken arkalarında Grabko bir tokmak daha kırdı.

Yargıç savcıyla avukatı bir kere daha yanına çağırdı. Ellen, Costello'nun yanında dururken adamdan dalga dalga yayılan öfkeyi hissediyordu. Costello, Ellen'i duruşmayı bir sirk gösterisine çevirmekle suçladı.

Ellen gayet sakin bir tavırla, "Biraz aşırı davranmıyor musunuz, Bay Costello?" dedi. "Polis o dükkân soygunu hakkında sorguya çekmek için günlerdir Childs'ı arıyor. Kendisini bulamadıkları ve nerede olduğu hakkında kimseden bir yardım da alamadıkları için gördükleri yerde yakalamaya karar vermiş olduklarını tahmin ediyorum."

"Mahkemenin huzurunda mı?" Costello patlayacak gibiydi.

"Tiyatrodan ben de hoşlanmam, Bayan North" dedi Grabko. "Bu konuda Şef Holt'la konuşacağım."

"Bu olaydan hemen el çektirilmeli" dedi Costello. "Burada açıkça bir çıkar çatışması var."

"O konunun bu duruşmayla hiçbir ilgisi yok, Bay Costello" dedi Ellen.

Grabko, "Son defa uyarıyorum, benim işimi yapmaktan vazgeçin, Bayan North" dedi. "Şimdi yerlerinize dönün de

bu duruşmaya uygar bir biçimde devam edelim. Yeni tanığınızı çağırın, Bay Costello."

Masalarına dönerken salonun arkasındaki kapı açıldı, orta yaşlı, siyah saçları geriye taranmış bir adam eldiveni elinde küçük bir zarf olduğu halde içeri girip öne doğru yürüdü. Parmaklığın üzerinden eğilip zarfı Dorman'a uzattı. Costello yargıca dönerken gözlerinde parlak ve vahşi bir parıltı belirdi

"Savunma Karen Wright'ı çağırıyor."

Karen Wright tanık sandalyesine oturdu. Ellen kadının bu sakinliğinin sakinleştirici ilaç almaktan olup olmadığını merak etti. Gözleri iri iriydi ve hep açıktı. Bakışlarını Costello'ya çevirip söze başlamasını bekledi. Costello kadının görülmesini önlememek için tanık bölmesinin köşesine yerleşti.

"Karen, bu gün buraya tanıklık etmeye geldiğin için sana teşekkür ederim. Bunun senin için güç olduğunu biliyorum. Bütün bu işkence sana çok ağır geldi, değil mi?"

"Bilemeyeceğiniz kadar." Karen dantel kenarlı mendiliyle gözlerinden henüz akmamış olan yaşı kuruladı. "Çok korkunçtu. Hepsi. Hiç aklıma gelmezdi ki..." Susup bir anlığına gözlerini kapattı. "Korkunç. Bütün bunlardan nefret ediyorum."

"Karen, Dr. Wright'la ne kadar zamandır evlisiniz?"

Kadının ağzının kenarında nostaljik bir gülümseme belirdi. "Ezelden beri sanki. On altı yıldır."

"Ve bunca zaman içinde Garrett'ın başı yasalarla belaya girdi mi?"

"Hayır." Kadın başını sallarken kucağındaki mendili büktü. "Garrett bir trafik cezası bile almamıştır. Çok dikkatli bir insandı. Tutuklanmaması gerekirdi. Bunların hiçbiri olmamalıydı."

"Sana hiç Kirkwood'ların aleyhinde kötü bir şey söylemiş midir?"

"Hayır. Asla."

"Ya sen?"

Kadın bakışlarını indirip sesini alçaktı. "Onları arkadaş olarak kabul ederdim."

"Hatta Josh kayıpken onlara yardım ettin, değil mi, Karen?"

"Lily'ye baktım." Kadının yanaklarından iki damla yaş süzüldü. "Öyle tatlı bir çocuktur ki. Ben bebekleri çok severim, gizim çocuğumuz olmuyor." Bu sanki ayıp bir şeymiş gibi bakışlarını yine kucağına çevirdi.

Costello kadını olası tehlikeli sulardan uzaklaştırmak için aniden, "Karen, ayın On İkisi akşamı neredeydin?" diye sordu.

"İşteydim. Omni Complex'te Halvorsen Tarım Sigorta Şirketi'nde part time sekreter olarak çalışıyorum."

"Sık sık akşamları çalışır mısın?"

"Ben... hayır." Kadın yine gözlerini kapatıp soluğunu içine çekti.

"Karen, o gece çalışıyor muydun?"

Kadının boğazının ardından garip bir inilti koptu, oturduğu yerde ileri geri sallanmaya başladı. Kollarını gövdesine sarmış olmasına rağmen titrediği belliydi. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bu haksızlık" diye inledi. "Haksızlık bu..."

"Karen" diye fısıldadı Costello. "Lütfen sorumu yanıtla. Bu çok önemli. O gece Omni Complex'teydin. Çalışıyor muydun?"

Güzel yüzü ıstırapla çarpılmış olan kadın avukata baktı. Bakışlarıyla kalabalığı taradı, bir an arkalarda biri üzerinde durdu, sonra kocasına döndü. Kocası ifadesiz bir yüzle bakıyordu kendisine.

"Çok üzgünüm" diye fısıldadı. Bakışlarını kucağına indirdi. "Çok çok üzgünüm. Lütfen beni..."

"Karen, soruyu yanıtlamak zorundasın."

Kadın incecik bir sesle salonda herkesin beklediği bombasını atıverdi.

"Geç kaldım... çünkü... Paul Kirkwood'la bir ilişkim vardı."

Bu itiraf Ellen'e ses duvarını aşan bir patlama gibi çarptı. Kalabalıktan bir patlama oldu, Paul Kirkwood'un sesi hepsini bastırıyordu.

"Yalan! Lanet olsun sana, Wright! Bunu sen tezgâhladın! Bunu sana ödeteceğim, orospu çocuğu!"

Ellen ise bunun bedelini zaten birinin ödediğini düşünüyordu: Josh.

Dorman, "Sanıktan başkasının suçu işlediğini kanıtlamaya çalışmak savunma avukatının hakları içindedir" dedi. Costello'nun yanı başında işgüzar bir uşak gibi duruyordu.

Costello, Grabko'nun ziyaretçi koltuklarından birine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, ceketini buruşmayacak biçimde düzeltmişti. Zarf elindeydi.

"Bu vicdansızca başlatılmış kahrolası bir karalama kampanyasından başka bir şey değil!" diye bağırdı Ellen. Costello'nun tanıklarından bazılarından kan almış olabilirdi ama Costello şimdi büyük bir damara neşter atmıştı ve Grabko'nun kan çekmesine izin vermesini bekliyordu. Kendisi oturamayacak kadar öfkeliydi ama yine oturuyor ve Cameron arkasında nöbetçi gibi bekliyordu.

Yargıç hakarete uğramış gibi baktı Ellen'in yüzüne. "Bayan North, odamda böyle konuşulmasını kabul edemem. Burası uygarca tartışma yeridir."

"Bay Costello'nun yapmak istediği şeyin uygarca bir yanı yok, Sayın Yargıç."

Grabko kıyamet kopmadan ikisinin de odasına gelmelerini emretmişti. Salondan çıkarlarken kalabalığın gürültüsü kulakları sağır edecek dereceye yükselmişti. Ellen o anda içerde olanları tahmin edebiliyordu. Av çılgınlığı. Kudurmuş kalabalık Paul Kirkwood'u parça parça ediyor olmalıydı. Karen Wright'ın iddiası doğruysa Ellen de birkaç parça koparmak isterdi ama aslında adamın sadakatsizliği kendi sorunuydu.

Costello'ya dönerek, "Paul Kirkwood'un cinsel serüvenleri bu duruşmanın kapsamı dışındadır" dedi. "Tabii eğer doğruysa, müvekkiline kötülük yapmaktan başka bir neden de sağlamış olur."

"Aksine bu Paul Kirkwood'a bir neden sağlar" dedi Costello gayet soğukkanlı bir tavırla.

"Neymiş o?"

"Çocuğun babasının kirli sırrını keşfettiğini tahmin ediyoruz; Paul çocuğu kaçırmakla bir taşla iki kuş vuracaktı: Hem oğlanı susturacak hem de bir rakibini ortadan kaldıracaktı."

"Neden bu kadar azla yetiniyorsun?" diye alay etti Ellen. "Kennedy'nin vurulduğu gün o tepenin arkasındaki de o olabilirdi."

"Ellen, şakacılığın burada yeri yoktur" diye Grabko atıldı.

"Eğer savunma maskesi altında değilse" diye mırıldandı Ellen. Sonra Cameron kolunu çimdikleyince yüzünü buruşturdu.

Costello, "Bayan Wright, Josh'un kaybolduğu gece Omni Complex'de boş bir büroda Paul Kirkwood'la randevusu olduğu yolunda ifade vermeye hazır" dedi. "Paul o akşam saat altı kırk teste kendisiyle buluşacakmış ve ancak saat yedide gelmiş. Nerede olduğunu söylememiş ve aşırı derecede telaşlıymış."

"Onu senin müvekkilinin karısı söylüyor" dedi Ellen. Kadının tanık sandalyesine oturması bile saçma aslında."

Costello onu duymazlıktan geldi. "Kadının ifadesi her şeyi yerli yerine oturtuyor, Sayın Yargıç. Paul Kirkwood daha ilk baştan beri kuşku altındaydı. Kaçırılma saati nerede olduğu belli değil, Olie Swain'in kamyonetiyle bir bağlantısı var.

Swain suç ortağı olmuş olabilir. Kamyonet hakkında sürekli yalan söyledi. Ryan's Bay'deki kadın polise verdiği

ifadede kapısına gelen adamın oğlunun köpeğini aradığını söylediğini anlattı ve köpeğin adını da vermiş. Onun Kirkwood olmadığını kim iddia edebilir?"

"Yalnızca beyninin yarısı çalışan biri" dedi Ellen. "Hatırlarsan o tanık senin müvekkilini teşhis etmişti."

"O yalnızca parkalı ve güneş gözlüklü bir adamı teşhis etti."

"Onu sesinden de tanımıştı."

"Paul Kirkwood o teşhiste yoktu. Kadın elinden geleni yaptı. Kirkwood sesini değiştirmiş olabilir. Bu işi Dr. Wright'ın üstüne atmaya çalışıyordu..."

"O zaman kendini neden Garrett Wright olarak tanıtmadı?" diye sordu Cameron. "Neden kendini bu işe bulaştırsın! Hiçbir anlamı yok."

"Bence kuşkuya neden var" diye Costello zarif bir şekilde omuz silkti. "Polis onun parmak izlerini bile alma gereğini duydu."

"Diğerleri arasında olası şüpheliliğini ortadan kaldırmak için!"

Costello Ellen'e baktı. "Polisin söyledikleriyle asıl amaçları arasındaki farklılığı sen çok iyi bilirsin, Ellen."

Ellen burnunu kıvırdı. "İki gün önce onların ayakkabılarının bağcıklarını bağlayamayacak kadar aptal olduklarını söylüyordun; şimdi de her hareketlerinin ardında daha yüksek bir neden olduğunu düşünüyorsun."

"Ve bir de tutuklama konusu var" dedi Cameron.

"Eğer Kirkwood Dr. Wright'ı suçlamak için bir tezgâh kurmuşsa bu kolaylıkla açıklanabilir" dedi Costello. "Çarşaftaki ve yün başlıktaki saç telleri oraya kolaylıkla yerleştirilmiş olabilir. Kriminolog her ikisinde de tespit edilemeyen saçlar olduğunu söyledi. Ben Bay Kirkwood'un saçından örnek alınmasını istiyorum." Costello aşırı abartılı bir ciddiyetle Ellen'e döndü. "Olasılığı ortadan kaldırmak için tabii."

Ellen parmaklarını koltuğunun kollarına doladı ve çıplak elleriyle Costello'nun kafasından örnek alma isteğini güçlükle engelledi. Costello'nun bunu zevkle karşılayacağından hiç kuşkusu yoktu. İlk andan beri amacı kendisini Grabko önünde kötü duruma düşürmek, her üstünlükten yararlanmaktı. Ellen onun tuzaklarına arka arkaya düşüvermişti. Bu gerçek karşısında içinden kendi saçlarını yolmak geliyordu. Ondan ve onun gibilerden sadece uzaklaşmakla kalmayıp etkilenmemesi de gerekirdi aslında. Yaşamını ve kendisini değiştirmişti sözümona, eski Ellen'i her an uyanacağı bir uykuya yatırmış olmamalıydı.

Kendini sakin olmaya zorlayarak, "Sayın Yargıç" dedi. "Burada yargılanan Paul Kirkwood değil. Kendisi soruşturmaya tabi tutulmuş ve olası zanlılar arasından çıkartılmıştır. Josh Kirkwood'un kaçırılmasıyla Dustin Holloman'ın kaçırılması ve öldürülmesi arasında doğrudan doğruya bir bağlantı görülmektedir. Holloman olayı otoritelerin önüne Wright'ın suçsuzluğunu gösterir biçimde atılmıştır. Biz elimizdeki kanıtlara dayanarak bu olay hakkında bir karara varmış değiliz henüz. Eldeki kanıtlar Dr. Wright'a ve henüz yakalanmamış olan bir suçortağını işaret etmektedir."

Grabko dudaklarını büzdü, sanki bir pire arıyormuş gibi parmağının ucunu sakalının içine soktu. "Holloman olayı bu duruşmanın kapsamı dışındadır" dedi. "Paul Kirkwood

elimizdeki davayla doğrudan doğruya ilişkilidir. Bay Kirkwood'un olası bir ilişkisini aydınlatma yönteminizi pek benimsemiyorsam da, bu yargılama değil, öğrenme duruşması olduğundan biraz daha hoşgörülü davranmaya kararlıyım, Bay Costello. Ne de olsa burada gerçeği arıyoruz."

"Çok doğru, Sayın Yargıç" dedi Costello.

Grabko konuya ısınarak, "Bu muhalefet sistemimizde kimi zaman nihai hedefi gözden kaçırırız" diye devam etti. "Hırs daha saf nedenleri uzaklaştırır. Mahkeme kuralları çarpıtılır. Kazanma mücadelesinde gerçek kaybedilir."

Parlak mücevherler gibi ortaya attığı ideallerden pek memnun olarak duraksadı. Sıraladığı bu günahlardan karşısındakilerin hangisinin suçlu olduğunu düşünmek aklının ucundan bile geçmemişti.

"Bayan Wright'ın sözlerini dinleyelim hele" dedi.

Costello konuşmak için herkesin kalkmak üzere doğrulmasını bekledi. "Sayın Yargıç, içeri geçmeden önce" diyerek elindeki zarfı kaldırdı. "Yardımcım Bay York savunmamıza geçerlik kazandıracağına inandığım bir delil getirdi." Bir sihirbaz elçabukluğuyla zarfı açıp içinden bir mikrokaset çıkardı. "Paul Kirkwood'un bürosundaki telesekreterden alınan bu kasette oğlunun kaçırıldığı geceden kalma bir mesaj vardır."

"Onu nasıl elde ettin?" diye sordu Ellen. Costello'nun yüzünde tam bir boşluk vardı. "Biri büromdaki mektup kutusuna bırakmış."

"Hiç kuşkum yok."

"Bu kaseti dinlediniz mi, Bay Costello?" diye sordu Grabko.

"Hayır, efendim. Yardımcım Bayan Levine dinlemiş çok önemli bularak bana göndermiş. Hep birlikte dinlememizi öneririm." Kaseti Grabko'nun masasının üzerine bıraktı.

Ellen kafasına bir tokmak yemiş gibi oldu. Dinlememiş olması mümkün değildi. Tony Costello o kasette ne olduğunu ve bunun kendisine puan kazandıracağını biliyordu.

Ellen koltuğundan fırladı, elini Grabko'nun masasına dayadı. "İtiraz etmek zorundayım, Sayın Yargıç. Sayın avukat listesinde bu kasetten söz edilmemişti. Bunun nereden geldiği nasıl elde edildiği, sözümona posta kutusuna kimin tarafından ve ne amaçla bırakıldığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Costello, "Bayan York kasette mesajı olanlardan diğer iki kişiyle konuşmuş, Sayın Yargıç" dedi. "İkisi de ayın On İkisinde telefon edildiğini doğrulamışlar."

Kasete uzanan Grabko, "Dinleyelim bakalım" dedi. "Önce dinleyelim, eğer geçerliliği ye da kabul edilebilirliği konusunda bir sorun varsa, onları da sonra ele alırız."

Bay Dorman hemen Brooks Brothers ceketinin cebinden bir ses alma cihazı çıkardı, düğmesine basıp içindeki kaseti aldıktan sonra cihazı Grabko'ya uzattı.

İlk duydukları arka plandaki gürültüler oldu, bir motor sesi, sonra da Ellen'in yüreğini bir iğne gibi delen ses:

"Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, eve gitmek istiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, eve gitmek istiyorum."

Oğlunun sesi Paul'ün kafasında son üç haftadır olduğu gibi hiç durmadan tekrarlanıyordu. Bir masumiyet ve suçlama kısır döngüsü beynini pençe pençe kazıyordu sanki.

Ve hepsinin üstünde Mitch Holt'un alçak ve gergin sesi.

"Ne düşünüyordun, Paul? Tanrım. Josh sana telefon edip yardım istemişti! Ona bir yanıt bile vermedin. Onu duymamış gibi davrandın. Üç hafta kaseti sakladın bir tek kelime bile söylemedin! Bunu nasıl açıklıyorsun, Paul?"

Ve onun üzerinde Ellen North'un buz gibi sesi.

"Savunma tarafı sizin aleyhinize bir durum yaratmakla meşgul, Bay Kirkwood. Bunun benim görevim olmadığından pek de emin değilim doğrusu. Polise yalan söylediniz. Sahip olduğunuz bilgiyi iletmediniz..."

"Hannah'yı suçladın" dedi Holt. "Bu kadar zamandır suçu hep ona yükledin. Seni namussuz. Ayağa kalkıp gerçeği söyleyecek kadar erkek bile değildin."

Gerçek seni kurtaracak.

Gerçek onu mahvedecekti.

Bunun kendi başına gelmekte olduğuna inanamıyordu. Çektiği onca şeyden sonra. Şimdi de bu. Sevdiği insan

tarafından ihanete uğramak. Karen.

Kadının böylesine aleyhine dönmesini aklı kesmiyordu. Karen onu severdi. Ondan çocuğu olmasını istiyordu. Wright'la evliliği bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Bunu hem de birkaç kere söylemişti. Garrett Wright işini severdi, değil.

Paul mahkemedeki o anı hatırlayarak ürperdi. Bütün gözler kendisine çevrilmişti: Hırslı ve suçlayıcı. Birinci günden beri o kadar iyi ilişkiler içinde olduğu basın aleyhine dönüvermişti. Lanet olsun hepsine. İlk baştan beri kahramanları olarak Hannah'yı seçmişlerdi zaten. Istırap içindeki, suçluluk içindeki anne. Altın saçları ve trajik mavi gözleriyle Hannah. Yılın kadını, ünlü doktor Hannah. Hannah, Hannah, Hannah.

Şimdi bütün sempati duygularıyla ona yönelecekler, kendisi günah keçisi olacaktı. Onu evinden uzaklaştıran şeyin ne olduğunu sormayacaklardı. Hannah'nın karılık etmediğini, çok değerli mesleği için çocuklarını ihmal ettiğini, kendisinin erkekliğini yok etmek için elinden geleni yaptığını öğrenmek istemeyeceklerdi.

Paul, basından önce Hannah'ya erişmeyi düşünmüştü ama gazeteciler çevresini bırakmamışlar, sorularıyla vicdanını bıçaklamışlardı. Onu otomobiline kadar kovalamışlar, sonra da izlemişlerdi. Paul sonunda eyaletlerarası otoyola çıkmış, gaza basarak hepsini geride bırakmıştı.

Şimdi karanlıktı. Basın eve uğramış ve gitmiş olmalıydı. Hannah geçmişte basına hiçbir şey vermemişti. Yalnızca bir tek mülakat ve papazla birlikte gönüllü merkezine girerken bir fotoğraf. Paul, kendisini kamuoyu önünde küçük düşürme fırsatından vazgeçmek demek de olsa, Hannah'nın gazetecilerden yine kaçacağına emindi. Ve gazeteciler ona

soylu diyecekler ve ihanete uğramış iyi kadın olarak gösterecelerdi. Bu fikir midesini bulandırıyordu.

Öfke ve sinir içinde asit gibi kaynıyor, sanki sisteminde bir mikrop dolaşıyor, beynine mantar gibi yayılıyordu.

Paul, Lakeshore'a girdi, prestiji için kendi seçtiği mahalleden geçip, göl manzarası ve arkadaki park yüzünden kendisinin istediği eve doğru gitti. Gençliğinden beri istediği hayattı bu.

Şimdi hepsi Hannah'nın olacaktı. Hannah hem sempatiyle hem de eve sahip olacaktı. Safra kadar acıydı bu.

Wright'ın evinin önünden geçerken arabayı kapılarından içeri sürmemek için kendini güç tuttu. Karşı karşıya geldiklerinde Karen'ın yüzünü görmek isterdi.

"Seni seviyorum, Paul... Senin bebeğini doğurmak isterdim Paul... Senin için her şeyi yaparım."

Mahkemede onun için yalan söylemekten başka.

Karen kendisine nerede olduğu hakkında bir delil sağlayabilirdi. Oysa dünyasını başına yıkmıştı. Ne aşk ama.

Kadınlar. Hepsi de orospuydu. Yaşamının felaketleri. Annesi, Hannah, O'Malley, Ellen North... Karen.

"Geç kaldım... çünkü... Paul Kirkwood'la bir ilişkimiz vardı."

Vardı. Geçmişte.

"Seni seviyorum, Paul... Senin bebeğini doğurmak isterdim, Paul... Senin için her şeyi yaparım...Çok üzgünüm...

Bir Yanlışlık.

Tanrı bilir hayatı boyunca yanlış çok şey yapmıştı ve o lanet kaseti saklamak da bunlardan biriydi.

"Telefonun saat altıyı çeyrek geceden önce edildiğini biliyoruz, Paul. Orada mıydın? Mesajı duydun mu? Bürondan çıkınca nerece gittin? Neden bu anlattıklarını doğrulayacak kimseyi bulamıyoruz' Neden bize o telefondan söz etmedin, Paul? Hannah'yı nasıl suçlayabildin?"

Suç onun olduğu için. Tümü. Eğer görevini yapsaydı - oğlunu almaya zamanında gitseydi... eğer doğru dürüst bir eş olsaydı...

Suçluluk Hannah'nın en son hissetmek isteyeceği şeydi.

Haftalardır suçluluk içinde boğuluyordu zaten. Annenin suçluluğu ve o gece uğrunda hastanede kaldığı hastasını da kaybetmiş olmanın başarısızlık duygusuyla daha da ağırlaşmıştı. Ama bu geceki çok farklıydı, bunu o kadar haketmiş değildi.

Daha iyi eş, daha iyi sevgili, daha destekleyici, daha az eleştirici olabilir miydi? Paul'ü kendisinden bu kadar nefret ettirecek ne yapmıştı? Karen Wright'a neden dönmüştü?

Bu sorular onu çılgına çeviriyordu. Sorması gereken daha önemli şeyler vardı. Josh o gece telefon ettiğinde Paul bürosunda mıydı? Neden hep yalan söylemişti? Kamyonet hakkında, daha bir sürü şey hakkında o yalanlar nedendi? Neden ona öyle yabancı görünmüştü? Son üç haftadır yer alan o dehşete o da karışmış mıydı? Belki de bu soruların

olası yanıtları kendisini korkuttuğu için diğer soruların zihnine sızmasını engellemiyordu.

"Sence Josh'u kocan mı kaçırdı?"

"Sence Dustin Holloman'ı o mu öldürmüştür?"

"Bir kamyonet elde edebilirdi..."

"Aralarındaki ilişkiyi biliyor muydun?"

"Lanet olsun, Paul" diye mırıldandı Hannah. Ellerini sabunlu sudan çıkardı, kurulama bezini alıp yüzüne bastırdı.

Daha ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu. Şafakla birlikte Dustin Holloman'ın öldürüldüğü haberi gelmişti. Ve onunla birlikte, ölenin kendi oğlu değil de başkasının çocuğu olmasının getirdiği korkunç rahatlama, Josh her zamandan çok içine kapalıydı ama hiç olmazsa fiziki olarak yanındaydı. O yanında olmasının getirdiği sürece umut vardı. Sonra da mahkemeden haber gelmişti. Mitch'ten ya da Ellen North'tan değil de, kendisini soktukları cehennem yüzünden onlara borçluymuş gibi davranarak sorularına yanıt bekleyen gazetecilerden.

"Kocanızın oğlunuzu kaçırmak suçuyla yargılanan adamın karısıyla kurduğu yasadışı ilişki hakkında tepkinizi alabilir miyiz?"

Hannah bir kere daha Tom McCoy'a dönmüştü.

Aman Tanrım, Hannah artık ona Peder bile demiyorsun. Konuştukları zaman adamın huzurunu kaçırmamak ya da dostluklarını tehlikeye atmamak için yine unvanıyla hitap ediyordu. Ancak yüreğinde artık onu bir papaz olarak

düşünemiyordu. Onun arkadaşlığına, desteğine, verdiği huzura olan ihtiyacı bundan çok fazlaydı.

Ve insanlar Paul'ün beni aldattığı için aşağılık olduğunu düşünüyorlar. Ya benim bir papaza âşık olduğumu bilseler ne düşünürlerdi?

Tabii bunu kimse asla öğrenemeyecekti, özellikle de Tom. O, kaybedilmeyecek kadar iyi bir dosttu. Mahkemeden haber gelince ona telefon etmişti. O gelmiş, gazetecileri kovalamış, Hannah'yı tavuk çorbası içmeye zorlamış, çocuklara hikâyeler okumuştu. Josh'un odasında Hannah ile uyku tulumunun üstünde oturup oğlanın uyumasını beklemiş, sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bilerek Hannah'yı odadan çıkarmıştı.

Hannah'nın içinde derin bir özlem sancısı dolanırken gözlerini kapattı. Asla sahip olamayacağı bir erkeğe âşık olmadan da yeteri kadar ıstırap çekmemiş miydi?

Garajla çamaşırlık arasındaki kapının açılmasıyla içine düştüğü kendine acımadan bir anda kurtuldu, ilkel bir yaşama güdüsüyle bıçaklara uzandı. Dustin Holloman'ın katili hâlâ serbestti. Josh'u almaya gelmeyeceğini kim söyleyebilirdi? Josh onu teşhis edebilirse...

Kapı açıldı ve Paul elindeki bıçağa baktı.

"Onunla ne yapmak isteyebileceğini tahmin ederim sanırım" dedi.

Panik birden boşandı, yerini koyu ve ekşi bir öfke doldurdu. Hannah bıçağı bıraktı. "Zahmete değmez."

Paul acı acı güldü. "Ve basın benim seni neden aldattığımı merak ediyordu."

Suçluluğunun itirafı onun ağzından geldiğinde her nedense daha çok ıstırap vericiydi. Aşk ve sadakat yemini etmiş o ağızdı. O ağzı tutku anında öpmüş, gülümsemesini sevmiş, gerginliğine üzülmüştü. O ağız kendisine yalanlar söylemiş ve başka bir kadını tatmıştı.

Hannah erkeğin üstüne atılmak, onu cezalandırmak isterdi. Ama konuşmak için ağzını açtığında bütün mücadele gücü eriyip gitmişti.

"Seni severdim" dedi ama söyler söylemez bunun doğru olmadığını farketti. Başka birini sevmişti, bu öfkeli adamı değil. "Ne oldu, Paul? Sana ne oldu böyle?"

"Bana mı?" Paul kulaklarına inanamamıştı. "Belki son birkaç yıldır mesleğinden başka şeylere biraz dikkat etseydin bunu sormana gerek kalmazdı."

Hannah başını salladı. "Hayır, Paul, bu benim işim hakkında değil. Bir kere için gerçekten senin hakkında. Benden uzaklaştın. Başka bir kadına döndün. Bu seçimi sen yaptın. Çok güzel bir şey vardı aramızda ve sen onu fırlatıp attın."

"Tamam tamam, sen beni suçla bakalım." Paul Hannah'nın yanından geçip yürüdü.

"Seni suçlayacağım elbette. Ancak yine de seni neler için suçlayacağımı bilmek isterdim."

Paul kaşlarını çatarak döndü. "O da ne demek oluyor?"

"O gece Josh sana telefon etti ve sen hiçbir şey yapmadın."

"Ben büroda değildim..."

"Ama kimse nerede olduğunu bilmiyor. Onunla mıydın?" Suçlayan parmağını Wright'ların evinden yana uzattı. "Ben çılgınlar gibi Josh'u bulmaya çalışırken sen az ilerde Karen Wright'ı mı beceriyordun? Josh'un sana ihtiyacı varken orada mıydın?"

"Onu alma sırası sende..."

"Hayır! Beni suçlamaya kalkışma. Ben bir hayat kurtarmaya çalışıyordum. Sen ise.... Ve sanki yanlış bir şey yapmamışsın gibi, bana, polise ve daha kimbilir kimlere yalan söylememişsin gibi bütün o suçu benim üzerime attın!"

Bu sözlerdeki ima bir tokat gibi çarptı Paul'ün yüzüne "Savunma sizin aleyhinize bir durum yaratmaya çalışıyor, Bay Kirkwood..."

"Josh'a asla zarar veremem" diye ısrar etti.

Hannah'nın gözlerinde şüphe apaçıktı. "O zaman neden seni yanına yaklaştırmıyor?"

"Onu benim kaçırdığımı düşünüyor olamazsın." Kadına doğru ilerledi, onu sarsmak istiyordu.

"Neden düşünmeyeyim? Her konuda yalan söyledin."

"Savunma sizin aleyhinize bir durum yaratmaya çalışıyor Bay Kirkwood ..."

Basın üstüne binmişti. Savcılık kuşkuyla bakıyordu ona. Şimdi de bu. Aziz Hannah hüküm veriyordu. Ve onu kimse suçlamayacaktı. O altındandı; kendisi hiçti. O anda ondan ölümünü isteyecek kadar nefret etti.

Birden denetimini yitirdi. Düşünmek yoktu. Yalnızca öfke, yalnızca eylem vardı. "Seni orospu!"

Hannah darbenin geldiğini görmüştü. Paul'ün elinin tersi çenesine indi, başı yana savruldu. Dünya birden karardı, Hannah tokadın ve tokat fikrinin etkisiyle dengesini kaybetti. Hayatında kimse kendisine herhangi bir nedenle vurmuş değildi. Acil Bölümü'nde aile içi şiddetin sonuçlarını sık sık görmüşse de, en korkunç karabasanlarında bile kendisinin mağdur olacağını hayal etmiş değildi.

Gözleri öfkeden kararmış, ağzı çarpılmış olan Paul üzerine yürüdü.

"Paul, yapma!" Tom McCoy mutfak merdiveninin başında belirdi.

Paul kolunu geriye atmış olarak adama yöneldi. Tom darbeyi savuşturdu ağzına indirdiği sert bir sağ kroşeyle Paul'ü dizlerinin üstüne çökertti. Hareketi otomatik ve refleksti, eliyle ağzını örtmüş, parmaklarının arasından kanlar sızan adama baktı.

"Buraya neden geldin, Paul?" diye sordu. "Yeteri kadar zarar vermedin mi?"

Paul ağzını ceketinin koluna silerek doğruldu. "Eşyalarımı almaya geldim."

Tom başını salladı. "Burada sana göre bir şey yok. Çık dışarı."

"Beni kendi evimden atamazsın."

"Burası senin evin değil" dedi Hannah. "Az önce buradaki bütün haklarından vazgeçtin. Polisi çağırmadan çık git buradan."

Paul, Peder Tom'a adamın kazağına, blucinine, çoraplı ayaklarına baktı.

"Şimdi anladım" dedi pis pis sırıtarak.

"Sakın konuşma, Paul" diye uyardı Tom. "Şu anda seni eşek sudan gelinceye kadar dövmenin günah olacağını sanmıyorum."

Odaya sessizlik çöktü. Paul tezgâhın üstündeki kurulama bezini alıp ağzını sildi.

"Eşyalarını büroya gönderirim" dedi Hannah.

Paul çıkarken Hannah buzdolabına yaslandı, ona bakmadı. Ama şeker biçimli mıknatıslarla buzdolabının kapısına tutturulmuş Noel fotoğrafını görüyordu. Arka kapı kapandı.

Tom kadına yaklaşarak, "iyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

Tom dünyanın en doğal şeyini yapıyormuş gibi Hannah'yı kucakladı, başını geniş omzuna dayadı, eliyle saçlarını okşamaya koyuldu. İçinden fışkıran sevgi hayatında duyduğu en güçlü, en saf sevgiydi. Onun için her şeyi yapabilir, her şey olabilirdi. Bunun neden yanlış olacağını anlamıyordu.

Hannah kollarını erkeğe dolayarak, "Anlamıyorum" dedi "Öyle iyi bir yaşamımız vardı ki. Neden böyle oldu?"

Tom aklına gelen yanıtı onunla paylaşamazdı: Beni sevebilmen için. Bunun kendi isteği mi yoksa Tanrı'nın isteği mi olduğunu bilemiyordu.

Piskoposun kendisine ne söyleyeceğini biliyordu: Bu inancının ve kiliseye görevinin sınanmasıdır. Tanrı'nın insanları bir oyunun taşları gibi kullanacağı düşüncesi içini isyanla dolduruyordu.

"Çok üzgünüm, Hannah" dedi. "İçinde bulunduğun durumu değiştirebilmek için her şeyi yapardım."

"Ben yalnızca ondan uzaklaşmak istiyorum. Çocukları alıp buradan yeni ve temiz bir yere gidip her şeye yeniden başlamak istiyorum."

"Biliyorum."

"Benimle gelir misin? Oraya gittiğimde bir arkadaşım olması iyi olur." Hannah bunu sanki şaka yapıyormuş gibi söylemişti.

Ama başını kaldırınca, onun o dürüst mavi gözlerinde gördüğü neşe değil gerçek oldu. Sözlerle açıklanmasına gerek olmayan bir gerçek. Parçalanmış kalbine işleyen bir gerçek. Erkeğin bir öpücükle mühürlediği gerçek. Öyle sevecen öyle tatlı bir öpücük ki. Onun vaadettiği umudu iki eliyle tutup belirsiz bir geleceğe karşı kalkan gibi kullanmak istedi.

Ama başını yalnızca erkeğin omzuna bıraktı ve uzun bir süre bundan sonra ne olacağını düşünerek öylece durdular.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Cameron.

Emniyetteki Savaş Odasında toplanmışlardı. Son üç haftadır olanların zaman çizelgesi artık bir duvarı boydan boya kaplıyordu.

Wilhelm, "Kirkwood'a daha yakından bakmalıyız" dedi. "Bakalım yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu tespit edebilecek miyiz. Telefon kayıtlarına el koyalım..."

"Ya elimizdeki sanık?" diye sordu Megan. "Adamımız Garrett Wright'tır."

"Ama kaset..."

"Hiçbir bok kanıtlamaz."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Oğlan telefon etmiş..."

"Ve Paul de meşgulmüş."

"Ama metresi zaman konusunda..."

"Ve o kaseti neden saklasın?" diye sordu Cameron.

Mitch yalnızca "Suçluluk" dedi.

"Öyle." Steiger bir kürdan çiğniyordu. "Devletin otelinde kalmaya hüküm giydiren türden."

"Saçmalama" dedi Mitch. "Paul, Josh'u kaçırmış olsaydı ilk işi o kaseti yok etmek olurdu. Oğlanı kaçırmış olsaydı Ruth Cooper'ın evine gidip köpeğini aradığını söylemezdi."

"Eğer kaçık değilse."

Wilhelm yeni bir çiğneme oyuncağı verilmiş bir köpek yavrusundan farksızdı. "Sonra kamyonetle o bağlantısı var" dedi. "Sonra çocuğun tepkisi. Ve..."

"Benim yarın yargıç karşısında bir adamım var" dedi Ellen. "Garrett Wright'a karşı bir iddianame hazırladık. Mitch, Garrett Wright'ı tutukladı. Ajan O'Malley, Garrett Wright'ı teşhis etti. Eski tanığımız Garrett Wright'ı teşhis

etti. Garrett Wright'ı yargı karşısına çıkarabilmem için sizler bana ne gibi bir yardımda bulunuyorsunuz?"

Wilhelm suratını asarak kahvesinin içine baktı. "Wright, Dustin Holloman'ı kaçıramazdı."

"Bizim Holloman'la bir işimiz yok" diye hatırlattı Ellen, "işlenen bütün suçları ambalajlayıp birisinin üstüne yüklemek istediğini biliyorum ama bu mümkün değil. Bu oyunun Wright ve bir suçortağı tarafından işlendiği üzerinde duruyoruz. Onların senin Paul Kirkwood'un peşine düşmeni istediklerini hiç düşündün mü, Ajan Wilhelm?"

"Bizim bütün ipuçlarını kovalamamız gerek, Bayan North. Ben Bay Stovich'ten Paul Kirkwood'un evi, bürosu ve kasabanın güneyinde U-Store-It'teki kiralık deposu için araştırma izni istedim. Eğer zamanında gelirse bu akşam üçünü de işleme koyabiliriz. Kaseti gözönüne alacak olursak Kirkwood'u yeterince ihmal ettiğimizi söyleyebilirim."

Ellen daha fazla tartışamazdı. Soruşturmanın başka bir yöne çekilmesinden nefret ediyorsa da, gerçek bir seçenek yoktu ellerinde. Costello kaset konusunu basına sızdırmıştı. Polisin bir şeyler yapması gerekiyordu.

Cameron'a baktı. "Onlarla gider misin?"

"Elbette."

Ellen, Mitch'e döndü. "Sen Todd Childs'la bir yere vardın mı?"

Mitch'in kaşları çatıldı. "Evet, yanlış tutuklamadan dava tehdidiyle karşılaştım."

Ellen şaşırmış göründü. "Bay Childs tutuklandığı izlenimine mi kapılmıştı?"

"Basit bir yanlış anlaşılma. Kendisine bir fincan kahve vermemizden sonra sakinleşti."

"Ve fincandan parmak izlerini aldın?"

"Şu anda St. Paul'da gereken yapılıyor. Onun Enberg'in odasında olduğunu saptayabilirsek bu olayı çözmek için büyük bir olanak doğacak."

"Sonuç ne zaman alınacak?"

"Bir iki güne, kadar."

"Duruşma yarın sona erecek" dedi Cameron. "Grabko yarın öğleden sonra karar verebilir."

"Şansımızı kırmamız gerek, beyler" dedi Ellen. "Hem de bu gece."

Steiger ayağa kalktı. Burnundaki bandı çıkarmıştı ama bere izi yüzünü savaş boyası sürmüş gibi ikiye ayırmıştı. "Grabko salıverirse daha sonra yine dava açarsın. Aynı suçtan ikinci kere yargılanmak sayılmaz nasıl olsa."

Ellen şerife baktı. "Eğer Saab'ına atlayıp güneşin battığı yere doğru gitmemişse, hâlâ onun aleyhinde dava açma olasılığımız var. Ama ona bu şansı vermek istemiyorum. O yarın bana teslim edilmeli."

Steiger toplantının kendisi için sona erdiğini belirtmek üzere kapıya doğru yürürken, "Campion'a gelen ihbarlar üstünde çalışıyoruz" dedi. "Ama fazla umutlanmanı tavsiye etmem."

Wilhelm kaçma fırsatını görünce adamın ardından yürüdü. "Şey, Şerif... sizinle o ihbarlar hakkında konuşmak istiyordum."

Ellen iki adamın kaçışını öfke ve çaresizlikle izledi. Wright'ın planı 'böl ve yen' ise bu gece epey puan alıyordu. Paul Kirkwood'un telesekreterindeki mesaj, ekibini Dustin Holloman'ın kaçırılmasından bile daha kesin bir biçimde bölüyordu.

Anlamlı bir bakışla, "Cameron, arkalarından git de bunlara bir iki tavsiyede.bulun" dedi.

Cameron ceketini kapıp dışarı fırladı.

Bir an süren bir sessizlikten sonra Ellen, Mitch'e döndü. "Yargıçtan erteleme istemem gerektiğini düşünen insanlara sen de katılmak ister misin?"

Mitch yüzünü buruşturdu. "Arkadan Atış Yapanlar Kulübü'ne mi? Neden onlara katılayım ki? Üyelik ölçütleri çok yüksek. Kimler var?"

"Senin dışında mı? Herkes. Stovich, eyalet başsavcısı basın, Deer Lake nüfusunun yarısı."

"Saçmalık."

"Senin için söylemesi kolay."

"Olie Swain hezimetini unutuyor musun?"

"Kusura bakma. Hayır."

Ellen soluğunu koyverip doksan yaşında bir romatizmalının enerjisiyle ayağa kalktı. Zaman çizelgesine bakıyor, bir şeyin fırlayıp gözüne batmasını istiyordu.

Gözden kaçmış küçük bir nokta Todd Childs ya da Christopher Priest'ı gösterseydi. Ama oklar, çizgiler ve sözcükler daha da beter bir karmaşıklığa dönüyordu gözlerinin önünde. Gözüne çarpan tek kişi Paul Kirkwood'du.

Paul, Olie Swain'in kamyonetinin eski sahibiydi. Olie Swain sabıkalı sübyancıydı. Kamyonetten bir şey elde edememişlerdi. Paul'ün tanığı yok, mazeretleri vardı. Onun aleyhinde ellerinde delil yoktu. Paul sıfırın altında havada oğlunu usanmadan aramıştı. Kendisini yanına yaklaştırmayan oğlunu.

"Paul hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?" diye sakin bir sesle sordu.

Mitch zaman çizelgesi üzerinde yürürken yüzü ifadesizdi. Paul'ün adının geçtiği her yere dikkatle bakıyordu. "Daha önce de söyledim: Bence insanlar bütün bu işlerde kötü adam olarak Paul'ü görmek istiyorlar. Fazla tanınmış biri değil. Fazla sevilen biri değil. Garrett Wright'ın kötü bir deha olduğunu düşünmek yerine onun gibi birinin aklını kaçırdığını kabullenmeyi daha kolay buluyorlar."

"Josh kayıpken insanların öyle düşündüklerini görebiliyordum" dedi Ellen. "Kötülüğü bir aileyle sınırlandırmak istiyorlardı. Ama Paul ile Holloman'ı nasıl bağdaştırırsın? Hiçbir anlamı yok."

"Topacı nasıl döndürmek istediğine bağlı. Kim suçu kimin üstüne atmaya çalışıyor?"

"Sende de kuşkular başladı, değil mi?"

Mitch elini saçlarının arasına soktu. Yüzünden yorgunluk akıyor, zamanın ve sıkıntıların kazıdığı çizgileri aşağıya çekiyordu. "İçimden bunu Paul'ün yaptığına inanmıyorum,

ama Megan'ın bana birkaç kere belirttiği gibi, kendi kişisel deneyimlerimi biraz fazla işe karıştırıyor olabilirim. Wilhelm haklıydı: Bu olasılığı daha fazla araştırmamız gerekecek. O araştırma emirlerini işleme koymaktan hoşlanmayacağım, ama yapılması gerekiyor."

Boşuna zaman kaybetmek diye düşündü Ellen. Garrett Wright keyifle gülerken ve suçortağı gölgeler arasında görünmeden, tanınmadan dolaşırken.

"Megan, Wright'ın geçmişi hakkında bir şeyler bulabildi mi?" diye sordu.

"Henüz değil. Wright bu noktaya kadar hiç yakalanmamışsa arkasında fazla iz bırakmamıştır."

"Bu işten sıyrılmasına izin veremeyiz, Mitch." Ellen 22 Ocak kaydı önünde durdu. Ajan O'Malley saldırıya uğradı ve kaçırıldı. Sanık kovalandıktan sonra yakalandı: Garrett Wright. Bu onun için bir oyundan başka bir şey değildi. "Onun için oyun, sistemi yenmek, boğazına geçecek ilmekten kurtulmak. Olayı ilginç hale getirmek için bize yem bile attı."

Adamın kazanacağı fikri Ellen'i ürkütmüştü.

"Bu olaylarla ilişkili olarak Pazar sabahı erken saatte senin çılgın bombacını görmüş olabilecek bir tanığım var" dedi Mitch.

Ellen'in yüzü aydınlandı. "Bir tanık mı? Kim?"

"Wes Vogler. Oralarda oturan bir kamyoncu. Pazar sabahı erkenden işe çıkarken Pla-Mor otoparkından geçen zenci bir çocuk görmüş. Mahalleye son günlerde birkaç zenci aile taşındığı için üstünde durmamış. Bugün seferden

döndüğünde patlamayı ve zamanını duyunca kuşkulanmış, bizi aramaya karar vermiş."

"Tyrell'i görmüş müdür dersin?"

"Belki. Ya da bir çocuğun başını belaya sokma fırsatını görmüştür. Wes biraz ırkçı görünüyor. Deer Lake'in 'etnik bölünmüşlüğü' hiç hoşuna gitmiyormuş."

"Bir fotoğraf serisi hazırla bakalım teşhis edecek mi? Voger, Tyrell'i seçerse canına okuduk demektir."

"Eğer onu bulabilirsek. O da ortadan yok olmuş görünüyor. Minneapolis polisi alarma geçti bile."

Ellen eşyalarını toplarken kaşlarını çattı. "Sevinmem mi yoksa hayatım için endişelenmem mi gerek bilemiyorum."

"Oğlanın ne yapacağı belli olmaz, ama aptal değildir" dedi Mitch. "Bugünden sonra durumun Wright lehine geliştiğini anlamıştır. Sana bir zarar vermek ne işine yarar ki?"

"Hiç" dedi Ellen. "Ama o da bunu bir eğlence olarak görebilir."

Megan O'Malley'in dairesi üçüncü katın tek dairesiydi. Jay kapıyı vurup bekledi. Kapının öte yanında yere bir şey devrildi. Ardından bir küfür işitildi.

"Kim o?"

"Jay Butler Brooks, hanımefendi."

Kapı emniyet zincirinin elverdiğince açıldı. O'Malley'in öfkeli yüzü göründü.

"Çok kısa konuşacağım, Brooks. Yorum yok."

"Ben gazeteci değilim."

"Ne olduğunuzu biliyorum. Ne istiyorsunuz?"

"Size bir öneride bulunacağım." Kadının yeşil gözleri kuşkuyla kısıldı. "Garrett Wright'ın geçmişini araştırdığınızı biliyorum. Size yardım etmek isterim."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum" dedi Megan. "Ben izinliyim."

"Ellen North söyledi" diye itiraf etti Jay. "Bu sırrınızı açıkladığım takdirde çıplak ellerinizle yüreğimi göğsümden sökeceğinizi de ekledi."

Kadın bir an yüzüne baktı. "Bunu şu anda yapmak güç olur. Herhalde bir bahçe makası kullanmak gerekir."

Zinciri çekti, kapıyı açtı. Oturma ve yemek odası olan bölüm karton kutularla doluydu. Açık pembe duvarlar, beyaz ahşaplar, antika mobilyalar ve bitpazarından toplanma uyumsuz eşyalar. Yuvarlak masif meşe masanın üzeri kağıtlar ve polis raporlarının fotokopileriyle dolu. Tam ortada da beyaz patili siyah bir kedi.

"Karışıklığın kusuruna bakmazsınız artık." Megan topallayarak koltuğuna gidip oturdu. Alçılı sağ elini karnının üzerinde tutuyordu. "Ölesiye dayak yemek dekorasyon faaliyetimi epey erteledi."

"Bazı şeylerin önceliği vardır" diyen Jay kadının karşısına oturdu. Kedi gözkapaklarını ve kulaklarını hafifçe indirerek Jay'e baktı.

"Bir kitap yazdığınızı duydum" dedi O'Malley. Yüzü ifadesizdi, düşüncelerini belli etmiyordu. Gözlerinde, Jay'in yıllar boyunca pek çok poliste gördüğü gibi ihtiyatlı bir bakış vardı. "Benim fırsatçılara karşı çok büyük bir antipatim olduğunu bilmeniz gerekir."

"Buraya o nedenle gelmedim."

Megan güldü. "Soruşturmaya karışmak istiyorsunuz ama bunun bir iki milyon kazanacağınız kitapla ilgisi yok, öyle mi? ikimiz de boşuna zaman kaybetmeyelim, Bay Brooks. Bu dünyanın nasıl işlediğini bilirim."

"Bundan hiç kuşkum yok, Ajan O'Malley. Bir kadın teşkilatta sizin bulunduğunuz yere masumiyetle gelemez."

"Doğru, çoğumuz buraya kadar seksle yükseliriz."

Jay nazik bir gülümsemeyle, "O kadar da değil, hanımefendi" dedi. "Sizin hizmet sicilinizi biliyorum, işinizde çok başarılısınız."

"Öyleyimdir. Eğer bir hikâye aramıyorsanız bundan size ne?"

"Garrett Wright'ı mıhlamak istiyorsunuz."

"Başaşağı olarak bir çarmıha. Eee?"

"Size yardımcı olabilirim. Evim büro makineleriyle dolu. Faks, modemli bilgisayar, çok hatlı bir telefon. Siz kendinizi ortaya çıkarmadan Holt'un bürosu aracılığıyla çalışırken çok zaman kaybediyorsunuz. Ben aracıyı ortadan kaldırıyorum. Sizin maskeniz ben olacağım. Bacaklarınız, elleriniz olacağım. Ben araştırma yeteneğimle hayatımı kazanırım. Bu iş de diğerlerinden farksız benim için."

"Ama siz sivilsiniz ve bu canlı bir olay. Sizin arada olmanız olayı tam bir çıkmaza sokabilir."

"Aynı şey sizin için de söz konusu. Costello, Mitch Holt bakımından çıkar çatışması olduğu konusunda gürültü çıkarmaya başladı. Müvekkilini hayatının sonuna kadar hapisten çıkartmamaya kararlı kadının hâlâ soruşturmayla ilgilendiğini öğrenirse neler yapabileceğini siz düşünün. Mesleğinizin kalanını alıp küçük lokmalara ayırır ve şampanya ile yutar."

"Bu bir tehdit mi, Bay Brooks?"

Jay gözlerini kadından bir an bile ayırmadan, "Hayır" dedi. "Yalnızca benim bu işe karışmamın sizin karışmanızdan daha tehlikeli olmadığını gösteriyorum. Hatta risk daha da azdır. Ne de olsa makineler benim ve benim olayla kişisel bir bağım yok. Kamuya açık belgelerle sınırlı kalındığı takdirde bir kimsenin geçmişini araştırmamı önleyen bir yasa yok."

Megan bir an düşündü. "Ellen burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Hayır. Onun bu gece yeteri kadar sorunu var zaten." Jay onun sorunlarını hepsini çözebilmiş olmayı isterdi.

"Soruma yanıt vermediniz" dedi Megan. "Eğer bu yazacağınız kitap için değilse, neden?"

Jay rahatsızlığını huzursuz bir merakmış gibi maskeleyerek ayağa kalktı. Kadının ona fazla yakından bakmasını istemiyordu ki, bu bir yalan söyleyeceği belirtisi de olabilirdi, onun görmesini istemediği kadar derininde olan bir gerçeğin belirtisi de. Megan ikincisinden kuşkulandı. Jay Butler Brooks yalan söylediği zaman insanın yüzüne bakan, mavi gözleri dürüstlükle parıldayan

bir insan gibi gelmişti kendisine. Ne de olsa bir zamanlar avukatlık yapmıştı.

Jay bir kutuya dayanarak, "Öldürülmüş ilk çocuğu ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Üniforma giydiğimin ikinci haftası" dedi Megan. "Alkolik annesinin alkolik sevgilisi tarafından öldürülen üç yaşında bir çocuktu."

"Ben benimkini bugün gördüm."

Dustin Holloman. Jay kadının eski ders kitaplarından bazılarının sırtlarını elledi ama Megan onun kitapları görmediğini biliyordu. Bir çocuk cesedi görüyordu, tıpkı kendisinin aradan on yıl geçmesine rağmen o üç yaşındaki kızı en ince ayrıntılarına kadar gördüğü gibi.

"Ben Deer Lake'e kendi özel nedenlerim yüzünden geldim, Ajan O'Malley. Bencil nedenler olduğunu itiraf ederim. Bu olayla arama duygusal bir mesafe koyacağımı sanmıştım ama bu sabah o yol kenarında durup o çocuğun annesinin ağlamasını dinledim... Böyle bir şeyle arasında mesafe bırakan bir insan olmak istemiyorum."

Sesi gerginleşmiş, duygusallığı Megan'ı etkilemişti.

"Yardım etmek istiyorum" dedi. "Buna ihtiyacım var." Kadına döndüğünde artık yüzünde maske yoktu. "Kendini kanıtlamak ihtiyacının ne demek olduğunu bilirsiniz. Yalnızca kendi kendinize olsa bile."

"Evet." Megan'ın bakışları elindeki alçıya kaydı. "Evet, bilirim."

"Ne diyorsunuz? Kabul edildim mi?"

Bir kimseye, özellikle Brooks gibi bir insana güvenmek Megan için doğal değildi. Ama Wright'ı demir parmaklıklar ardında görmek istiyordu. Brooks bu sürecin hızlandırılmasına yardımcı olabilirdi. Anahtar Garrett Wright'ın geçmişinde bir yerde saklı olmalıydı, ancak son bir haftadır art arda gelen olaylar nedeniyle kimsenin araştıracak zamanı olmamıştı. Bunu araştıran tek kişi aslında kendisiydi ve Wright'ın neden olduğu yaralar nedeniyle çok ağır çalışabiliyordu. Brooks onun ayakları, elleri olabilirdi. Bilmeceyi çözmek için çalışan ek bir beyin olabilirdi.

Ya da çok satan bir kitap yazmak için kendine yol açıyor olabilirdi.

Garrett Wright yaptığı her kötülükten uzaklaşmanın eşiğinde duruyordu.

"Tamam" dedi sonunda. "Beni bu kararı verdiğim için pişman etmeyin, Bay Brooks. O bahçe makasını ortaya çıkarmak istemiyorum."

Saat dokuzu kırk üç gece arama emirlerini işleme sokarken Mitch'in ısrarıyla Kirkwood'un evinden başladılar. Mitch, Hannah'nın işini kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu; memurlar evde çocuğunu çalanın kocası olup olmadığına dair bir ipucu ararlarken Peder Tom'un da kadına destek olmak için orada olmasından memnundu.

Mitch işini her ne kadar severse de, bazı zamanlar polis olmaktan nefret ederdi.

Bürosunun araştırılmasına, Paul'ün dava tehditleriyle karşılık vermesini bekliyordu, ancak Paul o sırada ev olarak kullandığı bürosunda değildi. Kanepenin bir ucuna düzenli

olarak katlanmış battaniye ile bir yastık bırakılmıştı. Masası tertemizdi. Paul'ün orada olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Costello'nun adamı York'un son yirmi dört saat içinde oraya girip delilleri topladığını gösterecek bir dağınıklık da yoktu. Mitch hiçbir şey bulmamalarına şaşırmadı.

Kasabanın güneyindeki sanayi bölgesinin dışındaki U-Store-It deposuna vardıklarında saat de geceyarısını bulmuştu. Davis adındaki yaşlı gece bekçisi bürodaki bir karyoladaki derin uykusundan uyandırıldı. Adam soğuktan yakınarak polisleri depo odalarına götürdü. Bunların herbiri bir arabalık garaj boyundaydı, yukarıya doğru açılan parlak turuncu kapıları vardı, herbirinin duvarına siyah püskürtme boya ile numarası yazılıydı. Otuz yedi numara önünde durdular. Davis söylenmesini bir an bile kesmeden eğilip asma kilide bürodan aldığı anahtarı soktu.

Depo sayfiye hayatının atılmış eşyalarıyla doluydu. Mevsimi geçmiş bahçe mobilyası, modası geçmiş bir yatak odası takımı, Hannah'nın herhalde atmaya kıyamadığı bebek giysileriyle dolu bir kutu. Mitch'in o güne kadar gördüğü bu tip yerlerden tek farkı gayet düzenli oluşuydu. Burada öyle rastgele üstüste atılmış eşya yoktu. Her şey etiketlenmiş ve sırayla yerleştirilmişti.

Davis izleme önerisini reddederek bir sigara yakıp ayaklarını sürüye sürüye büroya döndü. Cameron Reed elleri ceplerinde, omuzlarını içeri çekmiş bir halde kapının önünde duruyordu. Mitch daha kişisel eşyaları bırakarak eski yatak odası takımının dolabına gitti. O nedenle, bulmamaları için dua ettiği şeyleri bulan da o oldu.

Alt çekmecenin arkasında siyah plastik bir torba içinde katlanarak yerleştirilmiş bir çocuk blucini ve mavi bir kazak vardı.

Josh Kirkwood'un kaybolduğu gece üzerinde olan giysiler.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otuz altıncı doğumgünü çok kötü başlamıştı.

Bu düşünce belki görünüşte bencildi ama Ellen öyle olmadığını biliyordu. Bugün Josh için, Hannah için, Megan için, adalet için daha iyi şeyler umut etmişti. Son anda kanıt biçimli bir armağan ummuştu. Ve beyninin küçük ve ilkel kör inançlı bir köşesinde o gün kendi doğumgünü olduğu için bu armağanı alacaklarını ummuştu.

Çok yükseklerde bir merciden aldıkları armağan aşırı bir kara mizah örneğiydi. Paul Kirkwood'u açık olarak suçlayan kanıtlar. En azından en önemli kişi olan Gorman Grabko'nun gözlerinde.

Yargıç, masasının ardından, "Dün tatil verdiğimizden bu yana yapılan keşifler sonunda başka bir seçeneğim yok, Ellen" dedi.

Ellen yüzünde ne göreceğini bildiği Costello'ya bakmıyordu. Zaferdi göreceği.

"Ama Sayın Yargıç, o giysilerin Kirkwood'ların depo odasına nasıl geldiğini bilmiyoruz..." dedi.

"Kapı kilitliydi, Sayın Yargıç" dedi Costello.

"Kilitler açılabilir. Bay Costello bu konuda yardımcısı Bay York ile görüşse iyi olur. Burada karşımızda..."

"Bir pislik var, Bayan North" dedi Grabko. "Savcılık bu suçlamaları mahkeme önüne getirirken iyi hazırlanmamıştı."

"Ama Sayın Yargıç, Şef Holt Garrett Wright'ı tutukladı. Eldeki kanıtlar..."

Costello fırsatı kaçırmadan saldırıya geçti. "Savcılığın elinde gerçeklerle desteklenmeyen ve tam olarak araştırılmamış varsayımlar var. Bayan North bu olayı kendine özgü nedenlerle bir olup bittiye getirdi ve ahlak sınırlarını zorlayan bir davranışla masum bir insanı suçlamaya kalkıştı."

Sözden bıçak Ellen'in kaburgaları arasından girivermişti. Ahlak. Hırs. Costello'nun birincisine saygısı yoktu ve ikincisi soluk alıp verme nedeniydi. Ellen her ikisinde de onun tam aksiydi ama adam gözünü kırpmadan kendisini suçlayabilmişti.

Ayağa fırlamamak için koltuğun kenarlarını sıkıca kavradı. "Bu tümüyle haksız ve yanlış bir değerlendirme, Sayın Yargıç. Ben bu olayda yalnızca adaleti arıyorum."

"Onun için ise bir tek yol görüyorum." Grabko parmak uçlarını birleştirdi. "Bay Costello'nun davayı red talebini kabul etmeliyim. Savcılığın ve diğer emniyet güçlerinin bu olayı bir daha mahkeme önüne getirmeden önce iyice çözeceklerini umarım."

Ellen hayalinde tokmağın indiğini duyar gibi oldu. Dava reddedilmişti. Düşmanı onu yenmişti. Bu kadar basit işte. Bir salon oyunu gibi. Ve şimdi basın, halk ve polisle dolu o salona girecek ve Garrett Wright'ın özgür olduğunun bildirilmesini dinleyecekti. Basından önce davranıp Hannah Garrison'a erişmeli ve oğlunu çalan adamın özgür olarak iki kapı aşağıdaki evine dönmekte olduğunu bildirmeliydi.

Bu ezici bir yenilgiydi. Ağırlığı altında doğrulamıyordu bile. Ama omuzlarını geri attı, çenesini ileri çıkardı, kapıya

doğru yürüdü. Cameron ile Dorman ondan önce çıkmışlardı. Sonra Ellen gelecekti. Costello ise en arkadan.

Ellen arkasından Grabko'nun özel tuvaletinin kapısının kapandığını duydu. Yargıç yerine geçmeden önce mutlaka önce tuvalete uğrardı. Costello ile yalnız kalmıştı. Ellen, eli kapının tokmağında olarak dönüp adama baktı.

"O kadar da sıkılma, Ellen" dedi Costello. "Bu oyunu kazanacak kadar kozun yoktu elinde."

"Hiç anlamayacaksın, değil mi, Tony?" Ellen başını salladı. "Bu asla bir kazanma kaybetme konusu olmamalı, amacı gerçek olmalı."

Erkeğin gözlerindeki parıltı sertleşti. "Hayır, sen hiç anlamayacaksın, Ellen. Her zaman kazanma olacaktır konu. Her zaman."

Ellen salona girerken tek tek yüzlere baktı. Mitch asık yüzlü ve içine kapanmış. Karen Wright, anlamsız. Yanında oturan Christopher Priest, ifadesiz. Deposunun aranmasından sonra henüz ortaya çıkmayan Paul yoktu. Haber açlığı çeken kalabalık arasında Brooks da görünmüyordu. Onun yokluğu Ellen'i gereğinden fazla etkilemişti. Oysa bu önemli olmamalıydı. Bir başkasına, özellikle de ona, güvenmenin rahatlığına izin vermemeliydi.

Bu düşünceleri kafasından kovarak masada Cameron'un yanında yerini aldı.

Her şey birkaç dakikada bitti. Grabko kıstırdığı dinleyici kalabalığı önünde fikir ileri sürmeye bayıldığından gereğinden de fazla uzun birkaç dakika konuştu. Yargıcın konuşması sırasında Ellen sırtındaki gözlerin farkında

olarak masanın yanında durdu. Kafası durmadan çalışıyor, bundan sonraki senaryolara hazırlanıyordu. Basın Costello'nun tarafına geçecek ve kendini çarmıha gereceklerdi. Rudy kendisini lekelenmekten korumak için bütün suçu ona atacaktı. Garrett Wright kahraman gösterilecek, Deer Lake halkı Paul Kirkwood'un kellesini isteyecekti.

En kötü senaryo buydu.

Ancak bir de şu vardı ki, her ne kadar istemediğini söylemişse de, eğer her şeye yeniden başlayacak olsa davayı yine üstlenirdi.

Grabko davanın reddedildiğini bildirip tokmağını dramatik bir tavırla vurdu. Dinleyicilerden kulakları sağır eder bir gürültü koptu. Kapılar açıldı, gazetecilerin yarısı kaçınılmaz basın toplantısı için yerlerini alırken diğer yarısı parmaklığa saldırıp soru yağmuruna başladılar.

"Bayan North, Paul Kirkwood aleyhine dava açılacak mı?"

"Dr. Wright Savcılığa dava açacak mısınız?"

"Bayan North, savcılıktan alınacağınız hakkındaki söylentiler doğru mu?"

Costello hepsine o hukuk-kartalı bakışıyla bakıyor, dışarıda, holde soruları yanıtlayacağını söylüyordu. Ellen kâğıtlarını çantasına yerleştirme mazeretiyle sırtını basına vermişti. Cameron'un Savcılığın daha sonra resmi bir açıklamada bulunacağını söylemesini dinliyordu.

"Bayan North?"

Ses bir muhabirin olmayacak kadar yumuşak ve yakındı. Ellen başını kaldırdı. Garrett Wright iki karış ötesinde

duruyordu. Yüzünde sakin, neredeyse özür dileyen bir ifade vardı.

"Gücenme yok" dedi. "Siz yalnızca görevinizi yapıyordunuz."

Ve ben seni yendim. Biz seni yendik.

Sanki yüksek sesle konuşmuş gibi duymuştu sözcükleri. Onları gözlerinde görüyordu, tıpkı bir kere cezaevinin görüşme odasında paylaştıkları o andaki gibi. Salondaki kimse bu anı farketmemişti. Muhabirlerin kendilerine baktıklarını hissediyordu. Kameraların motorlarının çalıştığını duyuyor ama bir tek resmin bile aralarında geçmekte olan şeyi kaydedemeyeceğini biliyordu.

Adamın elini sıkmadan hafifçe doğruldu. "Ben hâlâ görevimi yapıyorum, Dr. Wright" dedi. "Ne derler bilirsiniz: Bitene kadar bitmiş sayılmaz."

Hannah sersemlemişti. "Bu ne demek oluyor?" Dizleri tutmadığı için çöker gibi oturduğu koltuğa. parmakları hissini kaybettiği için düşürürüm korkusuyla portatif telefonu elleriyle yüzüne bastırmakta olduğunu farketti.

Ellen North, "Wright'ın şu an için özgür olduğu demek" dedi. "Ama ben varken bu iş kapanmış değildir. Onu yargı önüne çıkarmak için elimden geleni yapacağım, sana söz veriyorum, Hannah."

Hannah, Josh'un o sabah için kendisini kapattığı köşeye baktı. Oğlu dizlerini çenesine kadar çekmiş, yüzünü saklamış, duvara bakıyordu. Oğlu zihni bir hapishaneye kapatılmıştı ve onu oraya sokan adam serbest dolaşıyordu.

"Onu zaten yapmıştın, değil mi?" dedi düşkırıklığı ile.

"Özür dilerim, Hannah. Aleyhindeki deliller yeterli olmalıydı ama suçortağı hâlâ yakalanamadığı için ve dün ortaya çıkan deliller..."

Ellen'in sesi hafifledi. Diplomatik olmaya çalışıyor, diye düşündü Hannah. Paul'ün sorguya çekilmek için arandığı, Josh'un giysilerinin Paul'ün kalabalık bir bodrumdan hoşlanmadığı için kiraladığı depoda bulunmuş olması gerçeği dile getirilmeden de haberler kötüydü.

Mitch gece yarısı telefon etmişti. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, Hannah... Ne demek olduğunu biz de bilmiyoruz. Giysiler bulmamız için oraya konulmuş olabilir... Paul ile konuşmamız gerek... Nerede olduğunu biliyor musun?

Onun kim olduğunu bilmiyorum, diye düşündü Hannah. Ne olduğunu bilmiyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorum. Josh'un ondan neden korktuğunu bilmiyorum. Bana vurduğuna inanamıyorum.

Ellen'den çok kendi kendine, "Ama Mitch, Garrett Wright'ı yakalamıştı" dedi.

"Biliyorum. Mitch de biliyor. Costello yargıcı şaşırtmak için ortalığı dumana boğdu. Biraz daha zamana ihtiyacımız var, Wright'ın aleyhinde bir parça somut kanıta. Ya da suçortağı hakkında bir bilgiye. Ama bunlar olacak, Hannah. Dayan. Ve lütfen Josh olanlar hakkında bir şey söylerse hemen bana bildir."

Bağlantı kesildikten sonra uzun bir süre Hannah telefonu kucağında tuttu. Adalete olan bağım, diye düşünüyordu. Çocuklarıyla bu felaketten kendilerini çıkartacak halatın kopuk ucuydu elindeki.

Ummak istediği şeyler içinde en gerçekçisi, en çok elde edilebiliri adalet görünmüştü. Josh'un iyileşmesini umut edebilirdi ama o umudun ne kadar süreceği ya da sonunda ezilmeyeceği bilinemezdi. Paul ile ilişkisindeki yırtığın onarılmasını umabilirdi ama o da hiç olmayacaktı. Evlilikleri sona ermişti. Bunun için adaleti ummuştu. Adaleti yerine getirecek bir sistem vardı. Kendi safında çarpışmaya hazır insanlar vardı. Ama adalet mücadelesinde herkes hilesiz oynamıyordu.

Lily yanına çıkıp telefonu aldı. İki eliyle tutarak arada "baba" sözcüğü tekrarlanan saçmalıklarla dolu bir konuşmaya başladı.

Hannah, Tom'u çağırmayı düşündü ama kendisine rahatlama fırsatı vermek istemedi. Her şeyin üstüne bir de adamı baştan çıkardığı düşüncesiyle gelen suçluluğu istemiyordu şimdi.

Hannah, o gece kendini milletin önüne atıp ağlamadığı, bağışlanmasını dilemediği için Josh'u almaya geç gitmekteki günahı için yeterli derecede suçluluk duymadığına inananlar olduğunu biliyordu. Bu insanlar hiçbir şey bilmiyorlardı. Acıya katlanmanın ne demek olduğunu kendisi çok iyi biliyordu. Yabancıların sempatisini dilenme lüksüne sahip değildi. Cezası o durumla başa çıkmaya çalışmak, çocuklarına bakmak, yaşamlarına yağan çığın her bir taşıyla tek tek uğraşmaktı.

Garrett Wright'ın serbest kalması gibi.

Lily'yi hayali konuşmasıyla başbaşa bırakıp oğlunun yanına gidip çömeldi. Kollarını çocuğuna dolayarak başını öptü. Josh kıpırdamadı. Konuşmadı da.

"Bizi yenmesine izin vermeyeceğiz, Josh" diye mırıldandı Hannah. "Seni benden almasına izin vermeyeceğim. Seni

bir daha düşkırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum."

İnsanlık tarihinin en kötü günü bile yirmi dört saat sürerdi. Ellen bütün gün boyunca kendine bunu hatırlattı. Hannah ile konuşması sırasında. Rudy'nin "zararı denetim altına alma" toplantısı sırasında. Kısa ama yorucu basın toplantısı sırasında. Bugün de yirmi dört saatti ve kendisi başka bir gün mücadele etmek üzere bunları yaşayıp geride bırakacaktı. Costello onun içindeki kaplanı uyandırmıştı. Kaplan onun boğazını parçalayana, Garrett Wright ile ortağının bağırsaklarını sökene kadar rahat etmeyecekti.

Rudy onu kovmamıştı. Koymayacaktı. Ona ihtiyacı vardı. Bunu görebilecek kadar kurnazdı. Şimdi ona bir şamar oğlanı olarak ihtiyacı vardı ve daha sonra yargılama başladığında ihtiyacı olacaktı. Ancak birinci sandalyeye mi oturtacağı, yoksa Sig Iverson'un yanına mı yerleştireceği sonra belli olacaktı ama her iki durumda da ona ihtiyacı vardı ve Ellen de bundan sonuna kadar yararlanacaktı.

Yarın yeniden gruplaşacaklardı. Ellen kendi polislerini bir strateji seansı için toplayacaktı. Yarın Todd Childs'ın parmak izleri Denny Enberg'in yazıhanesinden alınan izlerle karşılaştırılacaklardı ve olumlu bir yanıt alırlarsa onu konuşturacak kozu elde etmiş olacaklardı. Yarın Dustin Holloman'ın otopsisinin ilk raporları da gelirdi. Wilhelm ile Steiger öğleden sonralarını orada geçirmişlerdi. Eğer çocuğun tırnaklarının arasından bir saç teli, bir deri parçası, bir kan damlasından bir DNA izi çıkarsa yeniden işe koyulacaklardı. Megan, Garrett Wright'ın kusursuz geçmişinde bir tek anormallik bulabilse...

Ellen telefonu alıp Megan'ın numarasını çevirdi, karşısına telesekreter çıktı. O'Malley bütün gün evinde değildi. Mitch

onun çalışacak daha iyi bir yer bulduğunu söylemişti ama ne numarasını biliyordu ne de o konuda konuşacak zamanı olmuştu. Harris Koleji'nin gürültücü öğrencilerinden bazıları Garrett Wright'ın serbest kalışını kampüste kıyameti koparmak ve buna zafer kutlaması adını vermek için kullanmışlardı. O gece saat sekizde resmi zafer partisi verilecekti ve Garrett Wright da orada bulunacağından polis epey yoğun bir geceye hazırlanmaktaydı.

Ellen saatine baktı. Dokuzu on dokuz geçiyordu. Parti çoktan başlamış olmalıydı. Phoebe'ye oraya gitmesini emretmişti ama bir zamanların sadık sekreterinin geceyi çevresine dikkat edecek yerde Adam Slater'e özel haberler yetiştirmekle geçireceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Yılın Suçortağı adayları orada olacaklardı: Christopher Priest ile Todd Childs. Bilimkurgu Kovboyları orada olacaklardı. Tyrell Mann gelme riskini göz alacak mıydı bakalım? Garrett Wright karısıyla tam ortada olacaktı.. Karen yine uyuşturucu almış ve uzak olacak, evliliğinin sırları boş görünen zihninde kilitli kalacaktı.

Ellen her şeyi başlatanın Karen'ın Paul ile ilişkisi olduğuna bahse girerdi. Wright, Paul'ü suçlu göstermek için Josh'u o yüzden seçmişti. Ve Dustin Holloman, Wright'ı masum göstermek için bir piyondan başka bir şey değildi.

Ama olayın ikinci yarısını kim düzenlemişti? Ve zinadan başka bir suç işlememişse Paul Kirkwood neden aniden ortadan kaybolmuştu?

Sorular Ellen'in kafasında dolanıp duruyordu. Koltuğundan kalkıp pencereye gitti. Yemek saati gelip geçmişti ve ağzına bir lokma koymuş değildi. Yakıt eksikliği sinirlerini hiç tahmin etmediği kadar yıpratıyordu.

Büroda yalnızdı. Yenik, aç, üşümüş, yaşlı ve yalnız.

"Kendine acımayı sakın unutma, Ellen" diye mırıldandı gerinip donmamak için ellerini ovuştururken.

İlk defa Brooks'un çağırılmadan gelmiş olmasını istiyordu. Ama belki Wright kurtulduğuna göre o da saf değiştirmişti, 'iyi' adamın kendisini mahvetmeye kararlı savcıyı altetmesi o savcının zalim bir canavarı adaletin pençesine teslim edememesinden daha çok satacak bir hikayeydi.

"Ben istediğimin peşinden giderim, Ellen North. Ve onu elde ederim."

Sonra hayalinde onun duruşmadan bir önceki gece, oradaki yüzünü gördü.

"Ben kimsenin kahramanı olmadım..." Gözler eski acılar, eski kararsızlıklarla gölgeli. "Beni kurtarmaya çalışır mısın, Ellen?"

Telefon çalınca birden irkildi. Aklından kimlerin arayabileceğini geçirene kadar açmadı. Annesiydi. Beklediği ipucuyla Megan'dı. Jay'di. Rudy'den direkt hattını koparmış olan bir gazeteciydi.

Telefonu açtı. "Ellen North."

"Ellen, ben Darrell Munson. Seni aramakta geciktiğim için özür dilerim. Key West'te bir dalma seferinden yeni döndüm."

Munson. Yavaş yavaş hatırladı. Kendisini dalgıçlığa veren eski şartlı tahliye memuru.

"Teşekkür ederim" dedi fazla heyecanlı olmayan bir sesle. Bilimkurgu Kovboyları Garrett Wright eski hayranları kulübüne dönüşmüştü. Bu telefondan da bir şey

çıkmayacağından emindi ama yine de Munson'a durumu anlattı.

"İnanması çok güç doğrusu." Adamın sesi birden buz gibi olmuştu. "Dr. Wright'ı iyi tanırım. Adama saygı duyardım. Onu suçlamak istediğinizi duymak hiç hoşuma gitmedi."

"Ben görevimi yapıyorum, Bay Munson. Elde sağlam kanıtlar olmasa bu işe girişmezdik. Dr. Wright masumsa kaygılanacak bir şeyi yok demektir. Zaten o ilk zanlılar arasında değildi."

"Eh... benden istediğiniz neydi?"

"Bilimkurgu Kovboyları programındaki çocukların hayatlarını izlediniz mi diye soracaktım. Wright'ın geçmişini araştırmak için eski üyelerle de ilişki kuruyoruz."

"Programın ilk başladığı yıl iki kişi vardı elimde, sonra Dodge'dan ayrılıp buraya geldim."

"Tim Dutton ve Erik Evans."

"Evet. Tim'in nerede olduğunu biliyorum. Bana Noel'de kart gönderir. New Hope'da elektrikçinin yanında çırak. Eric'in izini kaybettim. Son duyduğunda üniversitede bilgisayar okuyordu. Çok zeki çocuktur. Babası rahiptir."

"Pek çocuk suçluya benzemiyor."

"Olduğunu sanmıyorum. Evinde bazı duygusal sorunları vardı. Annesi akıl hastanesine girip çıkmıştı. Erik on yaşındayken komşunun çocuğu olayı ile başladı. Zaten öyle bir şey herkesin aklını başından alırdı ya."

"Ne olmuştu?"

"Arkadaşının kendini astığını görmüştü."

"Olamaz."

"Evet. Çok berbat bir durumdu. Çocuğun annesi Erik'i suçladı. O zaman hep haberlere de geçmişti. Hatırlamamanıza şaştım. Çocuğun adı Slater'di."

Ellen'in başı birden kalktı. "Efendim?"

"Slater. Adam Slater."

Ellen birden ürperdi. Adam Slater. Tanrım.

"Şey... Erik Evans'ı tarif edebilir misiniz?"

"Onu son gördüğümde bir altmış, bir altmış beş boyundaydı. İnce yapılı. Sarışın."

Sarışın.

"Teşekkür ederim, Bay Munson" diye kekeledi. "Çok yardımcı oldunuz."

Telefonu kapayamadan elinden düşürdü. Erik Evans. Gazetedeki fotoğrafta Wright'ın yanında duran çocuk. Sarışın, ufak tefek.

Çocukların boyları uzardı. İnsanlar saçlarını boyarlardı.

Ellen hemen toplantı odasına gidip o dosyayı buldu. Elleri öyle titriyordu ki, raporlarla kupürleri ayıramıyordu bile. Dosyayı iki kere baştan aşağı aradı. Kupür kaybolmuştu.

Adam Slater..

Önemsiz bir gazetenin muhabiri. Kimse basın kartlarını kontrol zahmetine girmemişti. Zaten aşırı miktarda

muhabir vardı. Üstelik hepsi haber peşindeydi. Başbelalarıydı, başka bir şey değillerdi.

Belki, de Grand Forks'tan Adam Slater'in on bir yıl önce ölmüş bir çocukla aynı adı taşıması bir rastlantıydı. Geleceğin Bilimkurgu Kovboylarından biriyle arkadaş olan bir çocuk.

"Sen rastlantıya inanmazsın, Ellen" diye mırıldandı.

Adam Slater, Phoebe'ye kur yapıyor, kızı büyülüyor, kendi safına çekiyordu. Ellen gencin başka bir amacı olduğu hakkında uyarmıştı sekreterini. Ama bu amacın böyle bir şey olacağı aklının ucundan geçmiş değildi.

Üçüncü kattaki hukuk kütüphanesinde ihtiyaç duyduğu kitabın aradığı sayfasındaki notu hatırlıyordu: başkalarının kötü olduğuna inanmak GÜNAHtır, ama çoğunlukla yanlış değildir.

Günah. Notların çoğunda günaha atıflar vardı. Erik Evans Metodist bir rahibin oğluydu.

Garrett Wright'ın suçortağını bulmak için altını çevirmedik taş bırakmamışlardı ve bütün bu sırada hep yanlarındaydı ve bütün yaptıklarını izliyordu. Dustin Holloman'ın cesedinin bulunduğu o şafak saatinde o da yol kenarındaydı. Eğer yanılmıyorsa, çocuğu boğan ve yol tabelasının altına bırakan oydu. Göğsüne de bir not yerleştirmişti: kimileri GÜNAHla yükselir, kimileri erdemle düşer.

Erik Evans. Adam Slater. Garrett Wright'ın himayesindeki çocuk.

Mitch'i aramalıydı. Slater herhalde zafer kutlamasındaydı. Belki de Phoebe ile. Tanrım, Phoebe! Ya

parti sona ermişse? Ya kız onun yanındaysa? Ya Adam Slater onun artık yararlı olmadığına karar vermişse?

Ellen elindeki kâğıtları bırakıp telefona koştu. Ve olduğu yerde dondu kaldı.

Telefonun yanında bir tek gül duruyordu ve telefonun duvardaki prize sokulmuş olması gereken kordonu gülün sapına sarılıydı.

"Kaynaklarım bana çok soru sormaya başladığınızı bildirdiler, Bayan North." Genç, toplantı odasının kapısında duruyordu, boyalı saçı bir gözünün üstüne düşmüştü. "Artık bunlara bir son verme zamanı geldi sanırım. Hem de ebediyen."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Onu yakarsan kendini ölmüş bil" dedi Megan.

Jay'in, ağzındaki sigaraya çakmağını götüren eli yarı yolda durdu.

"Yeteri kadar işkence çektirilmedi mi bana?" dedi Megan. "Başkasının içtiği sigaranın dumanından akciğer kanseri olup ölmek için mi dayaktan kurtuldum?"

Jay sigarayı ağzından çıkarıp sehpanın üzerindeki paketin yanına bıraktı. "Tütünün güney ekonomisinin önemli bir bölümünü oluşturduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Sizler bu yüzyılda aydınlanma kervanına katılmaya çalışsanız nasıl olur, ha? O sihirli ana kadar o iğrenç ölüm çubuğunu dışarı çıkarıp kendini orada öldürebilirsin."

Bu tartışmayı üçüncü keredir yapıyorlardı ve Jay üç raundu da kaybetmişti. Ne de olsa kendi evinde olduğunu iddia edip üstünlük taslayabilirdi ama her üç seferde de o dondurucu soğukta balkona çıkmış ve öfkeyle camdan içeri bakmıştı. Bunun için içine işlemiş olan Güneyli terbiyesini suçluyorsa da, gerçeğin Megan'dan hoşlanması olduğunu biliyordu ve kadın o güne kadar çok çekmişti.

"Bir kerelik izin verebilirsin ama."

"Sızlanmayı bırak. Kafana da bir kerecik bir balyoz indirebilirim." Megan önünde açılı duran dosyaya baktı. "O AOL bültenine yanıt geldi mi?"

Jay birkaç tuşa basıp bilgisayarda aradığı pencereye girdi. America Online'ı arayıp Garrett Wright'ın öğretmenlik yaptığı kolejlerin mezunlar dernekleri bülten tablolarına girme fikri kendisinden çıkmıştı. Eski bir öğrencinin, kendilerine başlama noktası sağlayacak garip bir olayı, ya da eski bir dedikoduyu hatırlayacağını umuyorlardı.

"UVA'dan yalnızca iyi şeyler." Dr. Garrett Wright'ın öğrencisi miydiniz ve onu sever miydiniz? "Esaslı insandı, esaslı hocaydı."

"O manyağın biri" diye bağırdı Megan. "Bunu kimse görememiş mi?"

Megan sükûnetini kaybettiği için utanarak yan gözle Brooks'a bakıp şakalaşmaya çalıştı. "Galiba bir sakinleştirici almam gerekiyor, şekerim."

Jay gülümsemedi. Gözlerindeki bakış insanın içini rahatlatmayacak kadar ciddiydi. "Belki de biraz ara vermeye ihtiyacın var" dedi. "Saatlerdir hiç durmadan çalışıyorsun, Megan. Ve vücudunun bunu kaldıracak durumda olmadığını biliyorsun."

"Onun parmaklarımızın arasından sıyrıldığını görebiliyorum. Kazanacağını söylemişti ve böyle bir şeyin olmasına dayanamıyorum. Bana dinlenmem gerektiğini söyleme. O namussuzun kellesinden başka bir şeye ihtiyacım yok benim."

Jay içini çekerek nikotin açlığını bastırmaya çalıştı. Bu olayın baskısının Megan'ı bir mengene gibi sıkıştırdığını görebiliyordu. Kusursuzluk düşkünüydü kadın, gururluydu, tanıdığı bütün polisler gibi denetimin kendi elinde olmasını isterdi. Garrett Wright onu fiziki olarak parçalamıştı ve şimdi de travma sonrası stres zihnini parçalıyordu.

Bu gece özgür bir insan olan Garrett Wright.

Ellen haberi Megan'dan çok farklı kabullenmiş değildi. O bunu özel bir hakaret olarak kabul edecek ve inatçı bir kararlılıkla yeniden kavganın içine atılacaktı.

Garrett'in serbest kaldığı haberinden sonra kadın için orada olmak isterdi. Ama O'Malley ile burada olmak, daha çok düşünüp daha çok araştırmak daha önemli görünmüştü.

Yaşamın hep yüzeyinde dolaşan, olaylara asla karışmayanı hep bir gözlem mesafesi gerisinde duran kendisi.

Bakışları Cumartesi gecesi şöminenin önünde Ellen'le üzerinde seviştikleri halıya kaydı.

Oturduğu bahçe sandalyesinden kalkarak, "Benim bir içkiye ihtiyacım var" dedi. "Sen de ister misin?"

"O kadar uyuşturucu aldığıma göre bir kolayla idare edeyim bari. Buzlu olsun lütfen."

Jay mutfağa gidince Megan uzun masanın üzerine yaydığı kâğıt denizine baktı. Notlar, Wright'ın ders verdiği kolejlerden gelen fakslar, o kolejlerin bulunduğu yerlerin emniyetlerinden gelen fakslar, NGIC'nin faksları. Ve bütün bunların içinde hiçbir şey bulamamıştı.

"Biz kaybetmeyiz" diye fısıldadı adam, "Bizi yenemezsin. Bu oyunda çok iyiyiz."

Megan elinde olmadan ürperdi. Korku kara kutusunu kapalı tutma azmi kendisini yormuştu.

Telefon listesini çıkardı, sabaha telefon edeceklerinin yanına birer işaret koydu. Emniyet toplantılarında ve

Quantico'daki ajan programında edindiği dostlar. Onca yıl önce Memphis'teki o FBI görevini kabul etseydi şimdi nasıl bir yaşam sürdüreceğini düşündü yine. Memphis, Garrett Wright'tan çok uzaktaydı. Ama aynı zamanda Mitch ile Jessie'den de çok uzaktı ve onları dünyaya değiştirmezdi. İçinde 'rüzgâr faktörü' sözcüğü olmayan bir iklime bile.

Priest'ın öğretmenlik yaptığı coğrafi bölgelerde çözümlenmemiş çocuk kaçırmaları, kaçırılma ve cinayetler konusunda NCIC'ten istedikleri bilgi fazla işe yaramamıştı. Gelenler arasında burada oynanana benzer bir şey yoktu. Megan mahkemeden o kötü red haberi geldikten sonra kazanma-kaybetme listesinin yanlış sütununa bakıyor olduklarını anlamıştı. Wright'ın, bu olayın çözümlenmemiş kalmasını istemediği anlaşılıyordu. Aksine Paul Kirkwood'u suçlamak niyetinde olduğu belliydi. Burada suçu Paul'ün üzerine attıysa, neden eskiden de aynı şeyi yapmış olmasındı?

Belki de çözümlenmemiş olaylar hakkında bilgiye ihtiyaçları yoktu. Belki de kapanmış olaylara bakmaları gerekiyordu. Ancak emniyetteki insanlar temizlemek istedikleri olaylar üzerinde bilgi paylaşmaya hazırken, kapandığına inandıkları dosyalar hakkında bilgi paylaşmaya hevesli değillerdi. Megan bir şey elde etmek için günlerce sürecek bir kovalamaca gerektiğinin farkındaydı.

İlk bakılacak şey gazetelerdi. Gazete morgu kütüphanecileri, kütüphane referans masası kütüphanecileri. Hemen telefona başlamış ve bulunacak olayların hemen Jay'in faksına gönderilmesini istemişti. Yalvarmış, rica etmiş, yalan söylemiş, artık sahip olmadığı rütbeyi öne sürmüştü, sonra da Josh ile Dustin Holloman'ın hikâyesinin başka eyaletlerdeki yabancıları aslında hiç yapmalarına gerek olmayan bir çalışmayı yapmaya ikna etmesi için dua edip beklemişti.

Günün sonuna doğru birkaç faks gelmişti. Hiçbiri aradıkları parça değildi. Jay de aynı isteği bazı bilgisayar ağlarına girmiş, yem olarak adını ve ününü kullanmıştı. Ondan henüz bir şey çıkmış değildi.

Ama güçsüzlük ve işe yaramamak duygularından kurtulmuştu. Garrett Wright kendisinden çok şey almıştı ama onu iyi bir polis yapan en önemli şeyleri alamamıştı. Beyni. Yüreği. Kararlılığı. İşini hâlâ yapabilirdi. Yalnızca başka bir yoldan gidecekti, hepsi o kadar.

Brooks bilgisayar ekranına bakarak, "İnsaf!" diye söylendi. "Ülkede herkesin anlatacak bir hikâyesi var. Arkansas'ta bir kadın köpeğinin uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia ediyor."

"Bence o bir kitaptan alınma bir şey" dedi Megan. Ayağa kalktı. "Delilerden başkası takılmadı mı oltaya?"

Brooks yanıtları ekrandan geçirirken ilgilenmedikleri bölgelerden gelenlerle, uzaylı hikâyelerini ayıkladı. Omzunun üzerinden şaşkınlıkla bakan Megan düşkırıklığına uğramıştı.

"Sen bir manyak mıknatısısın, Brooks, Şöhretin bedeli bu mu? "

"Bedelini ödemeye aldırmam. Paramı geri alabileyim de."

Jay gözlerini ovuşturdu. "Benim biraz ara vermeye ihtiyacım var. Biraz dışarı çıkacağım."

"Git" dedi Megan. "Kaleyi ben beklerim."

"Sen de biraz hava almak istemez miydin?" Jay parkasını giydi.

"İstemem." Megan adama utangaç bir gülümsemeyle bakıp ekran karşısına oturdu. "Üç kişi kalabalık olur. Ellen'e benden selam söyle."

Mutfak kapısının kapandığını duydu, yanıtları gözden geçirmeye devam ederken kamyonetinin motorunun homurtusunu dinledi. Aradığını bulduğu anda kırmızı stop ışıkları daha gözden kaybolmamıştı.

On yıl önce çözümlenmiş olan olayı anlatan bir iki paragrafı dikkatle okudu. Altıncı duyusu -polis duyusu- yüksek voltajlarda vınlıyordu. Mantığı uzak bir olasılık olduğunu söylüyordu ama bu karşılarına çıkan ilk olasılıktı.

Telefon almacını omzu ile kulağı arasında sıkıştırarak Pennsylvania eyalet polisinin numarasını tuşladı. "Bay Brooks, sanırım bir ipucu ele geçirmiş bulunmaktayız."

Elleri siyah ceketinin ceplerinde olan Slater odaya girerken, "O kadar derine ineceğini sanmıyorduk" dedi. "Soruşturma senin işin değildi."

"Benim işim iddiamı kanıtlamaktır." Ellen gözleriyle yakınlarda silah olarak kullanacağı bir şey arandı.

Slater başını sallayarak gülümsedi. "Soruşturmayı polislere bıraksaydın seni öldürmek zorunda kalmayabilirdik."

"Beni öldürürsen nasıl olsa yakalanırsın." Ellen içinde alarm zilleri çalarken bu kadar sakin, bu kadar mantıklı olmasına şaşıyordu. "Polislerin durumu anlamaları uzun sürmez. Onlar da benim izlediğim yolu izleyeceklerdir."

"Sanmıyorum. Onlar daha çok Enberg olayında izledikleri yolu izleyeceklerdir bence." Üzülmüş gibi yaptı. "Zavallı adamcağız baskıya fazla dayanamadı."

Denny'nin yazıhanesi geldi Ellen'in gözleri önüne. Kan. Cesedin arkasındaki duvarda beyin parçaları. Başının yarısı uçmuş. Midesi bulandı.

Parmakları Cameron'un dolmakalemlerinden birini kavrarken, "Buna kimse inanmaz" dedi. Yumruklarını kalın yün ceketinin ceplerine soktu. "Tabancam yok. Olmasını da hiç istemedim."

Slater içeri bir adım daha attı. "Bir insanın intihar etmesinin pek çok yolu vardır. Asılma. Karbon monoksit zehirlenmesi. Hap. Jilet."

Ellen geriledi. Eğer aralarında yeterli mesafeyi koruyabilseydi, toplantı masasının öteki yanına geçebilseydi... hole çıkabilseydi...

"Bağırabilirim" dedi. "Bir güvenlik görevlisi..."

"İyi bir denemeydi, Bayan North ama Bay Stovich'in Dr. Wright'ın aleyhindeki iddialar düştükten sonra buna gerek kalmadığını düşündüğünü biliyorum. Sevgili arkadaşım Phoebe'ye göre Rudy size çok kızmış."

"Kendinle gurur duymalısın" diyen Ellen yemi yutmayı reddetti. "Çabaların başarılı oldu. Polisleri bir olaydan diğerine koşturmak. Paul Kirkwood'un deposuna o kanıtları yerleştirmek."

Slater gülümsedi, gözüne düşen saçlarını başını sallayarak geri attı. "Evet. Fena değildim."

"Masum bir çocuğu öldürdün."

"İyi bir numaraydı, değil mi?"

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Slater omuzlarını silkti. On altı yaşından fazla göstermiyordu, masum ve eylemlerinin sonuçlarıyla ilgilenmez bir tavrı vardı.

"Josh'u neden öldürmedin?"

"Planda olmadığı için." Başını salladı. "Hâlâ anlamadın. Karşı takımın da puan almasına izin verirsen oyun daha eğlenceli olur."

"Onun konuşma olasılığı seni kaygılandırmıyor mu?"

"Hayır." Slater önde doğru yürüdü. "Konuşmandan sıkıldım artık. Haydi, işimize bakalım, Bayan North."

Ellen masanın karşı tarafına geçmişti, şimdi masa aralarındaydı ama Slater kapıya daha yakındı. Genç sakindi, onda gördüğü o enerjiden eser yok gibiydi. Sanki o enerjiyi içine çekmiş ve orada canlı ve parlak tutuyordu. Gözleri içten gelen o ışıkla parlıyor, yırtıcı bir hayvan beklentisiyle kendisine bakıyordu.

"Eğer beni öldürmene izin vereceğimi sanıyorsan sandığım kadar akıllı değilmişsin" dedi Ellen. "Sana karşı koymak niyetindeyim. Ve savunma sırasında alınan yaralar dikkatleri çekecektir."

"Öyle bir şey olmayacak."

Ellen hiçbiri Slater'i işaret etmeyen raporlar, dosyalar notlarla dolu masanın çevresinde adım adım yürüyordu. Adam haklıydı. Eğer kendisi arkasında bıraktığı dünyadaki bağlantılarını aramasaydı, olayı bu kadar eşelemeseydi

Slater'e kimse başını çevirip bakmayacaktı. Kendisi bile bakmamıştı ya. Geçmişin Kovboylarını araştırmasının tek nedeni bağlantılara sahip olmasıydı.

"Wright seni ne zaman seçti?" diye sordu. "Kovboyların arasına girdiğinde mi öğrendi Slater olayını."

Slater'in yüzü gururla aydınlandı. "Kovboyları benim çevremde kurdu. Kovboyların varoluş nedeni benim. Bu, kafana balyoz gibi indi, değil mi? Garrett beni istediği için programı yarattı."

Pek çok genci doğru yola sokması nedeniyle milli çapta ün yapan program bir tek kişinin bozulmasını maskelemek için yaratılmıştı. Bundan büyük bir alay olamazdı.

Cebindeki dolmakalemi sıkan Ellen, "Yalnızca Wright mı?" diye sordu. Şimdi gencin tam karşısındaydı. Kapıya eşit uzaklıktaydılar. Slater kendinden on beş yaş gençti ama o da canını kurtarmak için koşacaktı. "Yoksa Priest da mı işin içinde?"

"Sana her şeyi söyleyecek değilim, Ellen."

"Neden? Nasıl olsa öleceğim."

"Doğru, ama senin tatmin olmuş olarak ölmeni istemiyorum. Merak içinde ölmeni istiyorum. O zaman ekibim bir puan daha kazanır."

"Ne kadar yazık." Ellen korkusunu geriye itip duyduğu öfkeye yoğunlaştı. "Senin kadar parlak ve zeki birini alıp sıradan bir katile dönüştürmek."

"Ben sıradan biri değilim, Bayan North. Garrett beni bulmak için çok aradı: Oyunu anlayan bir çocuk, onun kadar üstün biri."

"Üstün mü?" Ellen'in kaşı havaya kalktı. "O bir zorba, bir korkak ve bir katilden başka bir şey değildir."

Gencin yanakları kızarmış, gözleri kısılmıştı. Ceketinin sol cebinden bir televizyon uzaktan kumanda aletinden daha tehlikeli görünmeyen siyah dört köşe bir kutu biçiminde bir bayıltma tabancası çıkardı. "Konuştuğun yeter, orospu."

Ellen kapıya fırladı. Slater onu masanın ucunda yakaladı, sol kolunu tutup tabancayı göğsüne doğrulttu. Ellen aniden yana döndü, altmış bin volt elektrik ceketinin kalın yün kolu içinde eridi gitti. Bağırarak cebinden dolmakalemi çıkardı ve yaşama içgüdüsünün o çılgın öfkesiyle adama doğru salladı.

Kalemin ucu yanağına isabet edip de aşağıya doğu inerken Slater bir çığlık attı. Yumuşak doku yarılınca kan fışkırmıştı. Ellen bakmak için zaman kaybetmedi. Genci itip kapıya koştu. Binanın boş olduğunu bile bile bağırdı. Yan binadaki polislerin sesini duymayacaklarını çok iyi biliyordu.

Ellen dış büroda koşarken Slater'in arkasından geldiğini duyuyordu. Omzunun üzerinden bakayım derken bacağını Phaebe'nin masasına çarptı. Birden kafası içinde kara yıldızlar patladı, masanın üstüne savruldu, sağ eli tel zımbaya değmişti. Onu yakalayıp koşmaya devam etti.

"Seni orospu!"

Ellen kapıyı açarken Slater kadının üzerine atladı, kollarını gövdesine doladı. Yere birlikte düştüler. Ellen saldırganla yer arasında kalmıştı. "Alnını yere çarparken birden soluğu boşaldı. Ama ayaklarını altına çekerek Slater'in ağırlığını üzerinden atmaya çalıştı.

Yerde güreşiyorlardı şimdi. Slater, Ellen'in omzuna bastırıyor, onu sırtüstü altına almaya çalışıyordu. Ellen erkeğin parmaklarını ısırıyor, onun yüzünden akan kanlar gözlerine, saçlarına doluyor, yanaklarından aşağı süzülüyordu. Adamın altında birden dönüp tel zımbayı şakağına indirdi, Slater'in başı yana savrulunca da fırsattan yararlanıp altından sıyrıldı.

Ellen koşmaya başladı ama yanlış yönde koştuğunu sonradan farketti. Şeriflik dairesinin aksi yönünde gidiyordu. Şimdi birinci kata inip geri dönmek zorunda kalacaktı.

Slater kadına merdiven başında yetişti, saçlarını koparırcasına çekerken Ellen neredeyse havalanıyordu. Bayıltıcı tabanca kalkarken Ellen omzuyla önledi. Tabancadan öfkeli bir çatırtı çıktı. Savunurken alınmış yara olmayacak demişti. İlk keresinde isabet ettirseydi olmayacaktı da. O voltajda elektriğin etkisiyle baygın yere yığılacak ve Slater de bileklerini kolaylıkla kesecekti.

Ellen'in sol kolu ikisinin vücutları arasında sıkışmıştı. Ellen uzanıp Slater'in husyelerini yakaladı ve olanca gücüyle sıktı. Bir çığlık kulak zarını patlattı, Slater onu itti, iki büklüm oldu. Ellen'in dizleri basamağa çarptı, ellerinin üstüne düştü. Tel zımba elinden fırladı.

Yukarı.

Tüh! Artık başka seçenek kalmamıştı. Şimdi kaç da, gerisini sonra düşünürsün.

"Ölme zamanı, doğumgünü orospusu."

Doğumgünü. Otuz altı yaş. Ellen'in korkuyla beklediği gün. Otuz altı birden çok genç görünmeye başlamıştı.

Hızlı adımlarla merdivenden yukarı çıkarken ayakkabısının topuğu kenara çarpınca sendeledi. Tırabzanı yakalamak için uzandığında tırnakları duvarın kaba badanasına sürtündü, bir tırnağı kırıldı, parmakları sıyrıldı.

Merdiven boşluğu loştu, yalnızca üstteki ve aktaki hollerden gelen ışıklarla aydınlanmıştı. Güvenlik ışıkları. Oysa güvenlik açısından hiçbir şey sağladıkları yoktu. Zihninin gerisinde alçak ve dumanlı bir ses: "Patronunun güvenlik konusunda birileriyle konuşması gerek. Bu çok hassas bir dava. Her şey olabilir."

Ellen üçüncü kata çıktı, koridorda sapıp doğu yönünde yürüdü. Doğu merdivenine varabilse... Binalar arasındaki geçide bir girebilse... Şeriflik bürosu iki adım ötedeyken ona saldırmaya cesaret edemezdi.

"Seni yakaladık işte, orospu!"

Önünden koştuğu bürolarda telefonlar vardı. Odalar kilitliydi. Katilliğine soyunmuş adam gülerek koşuyordu arkasından. Ses bir mızrak gibi delip geçiyordu Ellen'i, tıpkı adamın kendisini öldüreceğini bildiği gibi. Adam kovalamayı planlamış olmayabilirdi ama şimdi bu da oyunun bir parçası olmuştu.

Oyun. Bunun çılgınlığı ölüm olasılığı kadar ürkütücüydü. Sistemi yen. Yaşamları parça parça et. Öldür. Kişisel bir şey değil. Yalnızca bir oyun.

Ellen, Yargıç Grabko'nun duruşma salonunun önünden geçti, güneydoğu merdiven boşluğuna giden köşeyi döndü. Merdiven boşluğundaki inşaat iskelesi yolunu kesti. Bina onarımcılarının iskelesi. Tanrım, aptal bir alçı tavan süsü yüzünden ölecekti.

"Şah mat, akıllı orospu."

Kuzeydoğu merdivenleri bir mil uzakta gibiydi. Arada adliye binasıyla cezaevi arasındaki üst geçidin demir kapıları vardı. Ellen duvardaki yangın alarmına atılıp cam tüpü kırdı.

Tüp kırıldı. Ama o kadar. Ses çıkmadı. Alarm zili çalmadı.

"Tanrım, olamaz!" Lanet onarım işleri. Eskiler sökülüp yenileri takılacak. Teknolojinin son harikası.

"Haydi, Ellen, iyi bir orospu ol da bırak seni öldüreyim."

Ellen yangın hortumunun bulunduğu dolabın kapısının kolunu yakalayıp çekti.

"Öleceksin, orospu. Oyunu kazanmamız gerek." Adam'ın eli Ellen'in kolunu yakaladı. Ellen'in parmakları baltanın sapını kavradı.

Slater gövdesini kapağa atıp kapattı, Ellen'in bileğinde bir kemik kırıldı. Bir çığlık attı, acıdan dizlerinin üstüne çöktü.

Kırık sol bileğini karnına yaslayarak katilinin ayakları dibinde çömeldi. Çevresinde, ustaların bıraktıkları, un kadar ince, yoğun bir sıva tozu tabakasıyla kaplı branda bezleri vardı.

"Haydi bakalım, Ellen" diye Slater çömeldi. "İyi bir orospu gibi davran da seni öldürmeme izin ver."

Slater kadının sağ elini yüzünden beş santim ötede açılana kadar farketmedi. Gözleri ve yanağındaki açık yara sıva tozuyla doldu.

Ellen ayağa kalkıp baltayı yerinden çıkardı. Slater üzerine atılıp bileklerini yakalayacağı sırada döndü. Slater bayıltma

tabancasını kadının baldırına indirdi.

Cereyan eteğinden geçip sinirleri boyunca ilerledi, anında beynine erişerek ardında garip bir sersemleme bıraktı. Bir an sonra kol ve bacaklarının kontrolünü kaybetmişti. Bir taş gibi yere düşerken balta da iki metre uzağa fırladı.

Brandanın üzerinde gözleri açık yatarken Slater üzerine eğildi.

"Kimileri günahla yükselir, kimileri erdemle düşer" diye mırıldanırken parçalanmış yüzü Ellen'in yüzünden bir karış uzaktaydı. "Kimi de erdemle ölür."

Sapsarı saçlı kuzeyli görünüşlü gece nöbetçisi kız Jay'i şeriflik bölümüyle adliye arasındaki geçitten geçirirken Justifiable Homicide filminde Tom Cruise yerine onun oynamasının daha iyi olacağını söylüyordu.

Jay dalgın bir gülümsemeyle baktı kızın yüzüne. "Teşekkür ederim, Mindy ama ben yazarlıktan memnunum. Filmle hiçbir ilgim olmadı."

Aslında Hollywood işini tamamladığında, roman tanınmaz bir hale gelmişti ama Jay bankaya giderken o küçük ayrıntıya da boşvermişti. Önemli değildi. Amaç halkı eğlendirmekti. Her iki durumda da parasını alıyordu nasıl olsa.

Ama şimdi içinde bir vicdan azabı duymuyor değildi. Yazdığı insanlar uydurma değil, gerçektiler. Kendisinin üzerinde durduğu olaylar geçip gittikten sonra devam eden yaşamları vardı. Hannah Garrison, Megan ve Ellen gibi insanlardı onlar.

Jay, kendisini yan binaya bıraktıktan sonra şeriflik bölümüne geçen kıza teşekkür ederek uğurladı.

Loş koridordan merdivenlere doğru yürürken Wright'ın geçmişini aramakta Megan'a yardım ettiğini duyunca Ellen'in yüzünün ne hal alacağını düşünüyordu. Aklına ilk gelen görüntü gurur oldu, ama içindeki kuşkucu taraf bunu hemen silkip attı. Artık büyümüştü, kendi kendine, ailesi gibi, Ellen gibi "saygın" kişilerin onayını alma ihtiyacını çoktan geride bıraktığını hatırladı.

İkinci kata çıkınca savcının odasının kapısının açık olduğunu, içerden ışığın karanlık koridora vurduğunu görünce hafifçe başını salladı. Saatin geç olmasına rağmen Ellen'in evine uğramayı aklına bile getirmiş değildi. Ellen yaralarını yalamak için evine gitmezdi. İşinin başına döner, eskisinden daha çok çalışmaya başlardı.

Onu toplantı odasında, kağıtların üzerine eğilmiş, gözlüğü burnunun ucuna kaymış olarak bulacağını düşünmüştü. Ama oda boştu. Jay yere saçılmış kâğıtları görünce birden kasıldı kaldı. Kâğıtların üzerinde iri ve parlak kan lekeleri vardı.

Ellen pis brandanın üzerinde kolları iki yana açılmış, kırık bir bebek gibi yatıyordu. Beynini çalıştırmak için, kollarını kıpırdatmak için boşuna uğraşıyordu. Ayak sesleri duyunca binaya birinin girdiğini anlamıştı. Kendine seslenen Jay'in sesini duyunca haykırmaya çalışmış, ama ses kafasının içinde kapalı kalmıştı. Diz çökmüş olan Slater boğazındaki parmaklarını biraz daha sıkınca artık soluk da alamıyordu.

Slater son birkaç dakikayı iskelelerden birinden bir ip kesip bir ilmek yaparak geçirmişti. Bu arada kendisi kıpırdayamadan öylece yatmış, onu seyretmişti. Binada bir

başkasının olduğunu duyduğu anda da kadının üzerine oturmuş, usta bir hareketle parmaklarını soluk borusunun çevresinde hazır duruma getirmişti.

Ellen gözlerini kapatıp dağınık düşüncelerini Brooks üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı. Lütfen beni ara,]ay. Lütfen yukarı gel. Acele et lütfen.

Yine aşağıdan gelen ayak sesleri. Aceleci. Koşuyor. Ellen yine beyninin içinde bir çığlık attı ama Slater'in boğazındaki parmakları arasından herhangi bir ses yükselmedi. Ya Jay gelmezse? Ya binadan çıkıp şerifliğe geçmişse? Slater kendisini öldürüp kaçacak zaman bulurdu. İntihar süsü verecek, kendi izlerini temizleyecek zaman bulamasa da, onu öldürüp kaçabilirdi.

Bir şey yapması gerekiyordu. Hemen.

Kollarının hissi geliyordu. Önce kırık bileğinde sancı, sonra da küçük küçük adale kasılmaları olarak. Eğer düşünce ile hareket arasındaki bağlantıyı tekrar kurabilseydi...

Parmakları ağır ağır yumruk biçiminde sıkıldı. Avcu sıva parçalarıyla doluydu. Yalnızca bir tek şansı olacaktı. Eğer başaramazsa...

Ellen olanca gücüyle koluna hareket edip savrulmasını, parmaklarına açılmasını emretti. Molozlardan bir kısmı kısa düşmüştü. Bir kısmı tırabzana çarpıp geri gelmişti. Geri kalanı boşluktan birinci kata yuvarlandı. Yaşamaya devam edebilmek için küçük bir çaba. Eğer Jay bakmıyorsa... Eğer görür de önemli olduğunu farkedemeyecek kadar dalgınsa...

Slater ise bunu çok önemli bulmuştu. Elleri boğazına kapandı. Eğilip kadının kulağına, "Seni orospu. Öldün artık.

Şimdi!" diye fısıldadı.

Kadının kulağını ağzıyla kapadı ve kıkırdağını ısırdı.

Ellen soluk almaya çalışırken ağzını sonuna kadar açtı ama yalnızca dilini sıva tozlarına sürtebildi. Görüş alanında karanlık çizgiler belirmişti. Ciğerleri oksijen ihtiyacıyla yanıyordu.

Yaşama içgüdüsü vücuduna ani bir adrenalin salgısı boşaltmıştı. Kollarıyla, ayaklarıyla çırpındı, kolunu savurduğu anda parmağı adamın yüzündeki açık yaraya girdi.

Merdivene doğru yürümekte olan Jay yukardan yağan sıva parçalarını görmüştü. Sonra bir erkek çığlığı duydu. Yukardan gelmişti, sıvaların yağdığı yerden.

"Ellen!"

Merdivene koşarken kadına seslendi. Eğer yukardaysa ve kendisine seslenemiyorsa zamanı kalmamış demekti. Polisleri çağırma lüksüne sahip değildi.

Üçüncü kat sahanlığına varınca bir bıçakla mı, kurşunla mı, cesetle mi karşılaşacağını düşünmeden delicesine koşmaya başladı. Kendi güvenliğini düşünecek durumda değildi. Yalnızca Ellen, onun tehlikede olduğu ve yardıma ihtiyacı olduğu vardı kafasında.

"Ellen!"

Slater kadının başını yumrukladı, kırık bileğine vurdu, parçalanmış yüzünü tutan elinden kurtuldu. Ayağa kalktığı anda Jay de koridorun kuzey ucunda görünmüştü. Slater yangın baltasını kaptığı gibi adamın üzerine saldırdı.

Ellen solumaya çalışarak dizlerinin üstünde doğruldu. Slater'in baltayı beyzbol sopası gibi sallamasını dehşetle irileşmiş gözlerle seyrediyordu.

Jay yana kaydı, balta ıslıklar çalarak yanı başından geçti. Çok yakından. Slater bir daha savurmak için kolunu çekemeden Jay öne atıldı, suratına bir sol kroşe indirdi. Slater yana savruldu, bir dizi üstüne çöktü.

Baltayı bu kere tersten savurdu. Jay çömelip darbeyi atlatırken adamın kaburgalarına sert bir yumruk indirdi. Slater'in soluğu boşaltı. Silahını bıraktı. Balta yere düşüp kaydı, sapı öte yana çevrildi. Jay aceleyle dalıp Slater'in çenesine bir tekme savurdu. Ancak Slater ayağını yakaladı ve Jay'i düşürdü.

Jay sırtüstü devrilmişti. Kendine gelemeden Slater üzerine atlamıştı. Ceketinin içinden çektiği avcı bıçağı loş güvenlik ışığında parlıyordu.

Jay devrildiği anda Ellen doğruldu. Öfke ve korku ve sancıyla kıvranıyordu. Sığınağına giren kötülük Slater'di. Denny Enberg ve Dustin Holloman'ı o öldürmüştü. Jay olmasaydı onu da öldürecekti. Ve şimdi de Jay'i öldürmek üzereydi.

Jay ilk bıçak darbesinden dönerek kurtuldu ama bıçak ceketinin kolunu yarmış, aralarındaki boşluk kaz tüyüyle

dolmuştu. İkinci ve üçüncü darbede o kadar talihli değildi.

Slater ağzı açık bir halde bıçağı saplıyor, soluk aldıkça açık yarası da inip kalkıyor, pembe köpükler gibi salyaları akıyordu. Jay kendini korumaya çalışırken bıçak koluna geldi ve kemiğine kadar dayandı. Jay öteki eliyle vurmaya çalışıyor ama Slater'e pek isabet ettiremediği gibi ondan gelecek saldırıya da açık düşmüş oluyordu.

Bıçak sağ omzunun boşluğuna girince beynine kapkara bir bulut gibi akkor halinde bir sancı yayıldı, gözleri karardı. Kolu hissizleşirken kanın bir kaynaktan çıkan su gibi göllendiğini gördü.

Hareket et, hareket et!

Tekme atarak Slater'i üzerinden atıp doğruldu. Sonra dehşet içinde geri geri kaçmaya başladı. Slater de arkasından.

Jay aşağı hole bakan parmaklığa çarpmıştı. Slater'in bıçağını havaya kaldırdığını gördü. Adamın gözlerinde insanlıkla ilişkisi olmayan safi hayvani bir kana susamışlık vardı.

Jay'in kafasından ışık hızıyla yüz gerçek birden geçiyordu. Oğlunu tanıyamayacaktı. Hırsına çok zaman harcamıştı. Ölümüne yas tutacak olanlar yalnızca onun sırtından para kazananlar olacaktı. Ve Ellen'le başlayan, kadının onun içinde uyandırdığı şey, tatmin edilmemiş olarak o anda ölüverecekti.

Slater bir çığlık atarak bıçağı biraz daha kaldırdı. Ellen adamın üzerine atıldı, elindeki bayıltıcı tabancayı boynuna dayayarak beynine altmış bin volt cereyan verdi.

Slater'in gözleri irileşti, yere düştü, vücudu birkaç kere kasıldı, sonra hareketsiz kaldı.

Ellen son birkaç dakikanın dehşetini ancak o anda hissederek adama baktı. Kendisini o noktaya getiren güç bir anda yok olmuştu, tir tir titriyordu.

Sol koluyla kadını saran Jay, "Tamam," dedi. Yüzünü kadının serin ipek gibi saçlarına dayadı. "Hepsi bitti artık, yavrum. Bitti."

Sinsi bir uyuşukluk yayılıyordu Jay'in içine. Varlığını oluşturan enerjinin hafifçe parıldayan bir topa dönüşüp vücudunun yaralı kılıfından yavaş yavaş çıktığını hissediyordu. Çok ayartıcı olmasına rağmen bu duyguya karşı mücadele etti. İstediği tek şey Ellen'i tutmak, Ellen'i korumaktı.

"Tanrım, kan içindesin!" diye mırıldandı Ellen. Ellerini omzundaki yaraya bastırdı. Kan parmaklarının arasından akıyordu.

"Merak etme" dedi Jay. "Kahraman olarak ölemem." Hafifçe gülümsedi. "Bu çok komik olur."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Josh rüyasında kan görüyordu. Nehirler kadar bol kan. Düzgün, yağ gibi kan birikintileri. Çenesine kadar kana gömülmüştü. Dip akıntıları ayaklarını çekiyordu. Onu Alıcı seçmişti. Alıcı onu istiyordu. İtaatsizlik etmekten korkuyordu. Saklanmak için kafasının içindeki en küçük kutuya girmişti ve Alıcı yine de onu yakalamış çekiştiriyordu.

Kendisine itaat etmesi söylenmişti. Kötü şeyler olacaktı. Korkunç şeyler. Bunlar başlamıştı bile. Josh dünyasının parçalanmaya başladığını görüyordu, tıpkı Alıcı'nın kendisine gösterdiği gibi. Ama yine de kutusunun kenarlarına sıkı sıkı yapışmıştı, dünyasından geri kalanına.

Eğer yeteri kadar saklanabilseydi... Vücudunun kılıfı içinde daha da küçülebilseydi. Eğer kutusunun içine girebilseydi...

Elleri kayıyordu. Alıcı kendisini aşağı, kanların içine çekerken bir soluk aldı.

Sonra birden özgürdü artık. Yüzeye çıktı, sanki bir sapanla atılmış gibi yükseldi. Işığa. Havaya. Yeniden soluk alabiliyordu. Uçuyordu. Ve aşağıda kan giderek küçük bir birikintiye dönüşüyordu. Sonra o da yokoldu.

Josh'un gözleri açıldı. Gece ışığı ve saatinin fosforlu rakamları dışında oda karanlıktı. Uzun çok uzun bir zamandır uyuyor gibiydi. Saatlerce değil de günlerce. Annesi yerdeki uyku tulumu içinde uyuyordu. Çok yorgun ve üzgün görünüyordu. Kaşları çatılmıştı.

Benim yüzümden.

Alıcı'nın yüzünden.

Annesinin anlayamayacağı o kadar çok şey vardı ki. Josh'un unutmalarını ve sanki o güne kadar yaşıyor değillermiş gibi her şeye yeniden başlamalarını istediği kadar çok.

Belki de yapabilirlerdi bunu. Eğer yeteri kadar istekle isterse, eğer iyi olursa... eğer cesareti bulabilirse.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Çiftlik, Tyler İlçesi'nin güneyinde kasabanın dışındaki ağaçlıklı bir arazideydi. En yakın komşular "İngilizler'in" geliş gidişleriyle hiç ilgilenmeyen Amish mezhebinden çiftçilerdi. Ellen onların bile bu sabah dikkat kesildiklerinden emindi. Tyler ve Park ilçeleri şeriflik bürolarının, Deer Lake Emniyeti'nin ve CTB'nin arabaları avluyu doldurmuş, haber kamyonetleri ve muhabirlerin arabaları yolu tıkamıştı. Üniformalı memurlar, basını uzak tutarken dedektifler ve kanıt teknisyenleri işlerini yapıyorlardı.

Makine ambarında 1984 model beyaz bir Ford Ecoline kamyonet vardı. Paul Kirkwood'un bir zamanlar sahip olduğu ve Olie Swain'e sattığı kamyonetin yaşça ve durumca tıpatıp benzeriydi. Josh'un kaçırıldığı sırada bir tanığın buz pisti önünde gördüğü kamyonetin eşi. Ön koltuğun arkasında küçük bir alet çantasında bir yapışkan bant, katlanmış bezler -herhalde eter koklatmak için- sakinleştirici şırıngaları vardı. Adam kaçıran birinin alet çantası.

Ellen soğuğa karşı omuzlarını öne eğerek depodan çıktı, küçük binaları, çevredeki gece yağan karla dallan sarkmış çam ağaçlarına baktı. Her şeyi normal göstermek için büyük bir çaba harcanmıştı. Evin önündeki yoldan kar temizlenmişti. Kuş evinin yanında betondan bir geyik ailesi vardı. Pencereler perdeliydi. Dallardan hâlâ Noel ışıkları sallanıyordu.

Hepsi oyunun bir parçası.

Slater hastanedeydi, elektrik şokunun etkileri için gözlem altında tutuluyordu. Konuşmuyordu ama adı, ihtiyaçları olan anahtarı sağlamıştı. Dr. Lomax'ın bileğini alçıya

almadan verdiği uyuşturucunun etkisinden pek kurtulamamış olan Ellen Cameron'a geceyarısı hastaneden telefon edip Adam Slater adını vererek araştırmaya başlamasını söylemişti. Kısa zamanda bir telefon numarası bulmuşlar, ondan da adresi çıkarmaları uzun sürmemişti.

Doğuda ufuk şafakla ancak aydınlanıyordu. Ellen hastane yatağında pek uyuyamamıştı. Her dalışının hemen ardından karabasanlarla, Slater'in ellerini boğazında hissederek uyanmıştı.

Ellen, Deer Lake'e kentin şiddetinden kaçmak için gelmişti, ama Deer Lake'de saldırıya uğramış, kendisinin ve Jay'in hayatını kurtarmak için şiddete başvurmaya itilmişti. Wright'ın ekibi için bir puan. Çiğnenen yeminler, bozulan bir evlilik, kaybedilen masumiyet ve ölümler.

Ölüler arasında Jay'in olmadığı için şükrediyordu. Kan verilmesini gerektirecek kadar kan kaybetmiş olmasına rağmen Jay'in yaraları öldürücü değildi. Yine de Ellen gözünü her kapattığında Slater'in son bir darbe için kanlı bıçağı tutan elini geri çektiğini görüyor, içinde her şeyin yumruk gibi sıkıldığı o anı hatırlıyordu.

Mitch elini Ellen'in omzuna dayayarak, "İçeri girmeye hazır mısın, Savcı Hanım?" dedi.

Ellen başını salladı, birlikte eve doğru yürüdüler. Cameron, Ellen'in içerdeki sahneyi görecek durumda olmadığını söylemişse de, Ellen ısrar etmişti. Resmi rolü ona bırakmıştı ama kendisi de orada olmalıydı. Her tarafının ağrıması ya da boğazındaki berelenme yüzünden neredeyse konuşamıyor olması önemli değildi. Bu davayı kabul etmişti ve sonuna kadar bu onun mücadelesi olacaktı.

Wilhelm arka kapıyı Slater'den aldıkları anahtarla açarken hepsi karşılaşacakları sahneye hazırlıklı olarak

soluklarını tutmuşlardı. Ev temiz ve derli topluydu, sehpaların üstünde işlemeli örtüler vardı, oturma odasının duvarına yabancı bir ailenin fotoğrafı asılıydı.

Herhalde kurbanlarından birinin ailesi diye düşündü Ellen. Belki de gerçek Adam Slater'in ailesi. Bu sapık espri anlayışına takdir duymalıydı. Slater ilk kurbanının adını almasaydı asla bulunmayabilirdi.

Hepsi oyunun bir parçası.

"Karşı takımın da puan almasına izin verirsen oyun daha eğlenceli olur."

İki yatak odasından biri küçük bir oğlan çocuğu için düzenlenmişti, raflarda herbirinin üstünde bir ad ve tarih yazılı oyuncaklar vardı. Kazanılan geçmiş oyunların ödülleri. Ellen'in midesi bulanmaya başladı. Duvara yaslanmak için koridorda durdu, ama o zaman da parmak izlerini bozabilirdi. Onun yerine Cameron'a yaslandı. Cameron kolunu kardeşçesine kadının omuzlarına attı. Yüzü sapsarıydı.

Yüzleri hep aynı, diye düşündü Ellen. Mitch, Wilhelm ve Tyler County şerifi Jantzen. Hatta Steiger. Süzgün, gergin, solgun, boş bakışlar. Odadan çıkan Mitch'in gözleri ıslaktı.

Gergin bir sesle, "içerde kırmızı bir spor ayakkabısı var" dedi. "Milo Wiskow yazıyor üzerinde. Megan'ın Pennsylvania'da ortaya çıkardığı olay. Şimdi bu evle Wright arasında bir bağlantı bulmalıyız, bir daha gökyüzünü göremez artık."

Son oyun.

Aradıklarını Megan'ın eski bir ahşap sandalyeye bağlanarak işkence gördüğü bodrumda buldular. Wright'ın

kadını dövdüğü kısa siyah cop bir köşedeki takım tezgâhının üzerindeki duvarda bir ustanın aletiymiş gibi asılı duruyordu.

Bodrum üç odaya bölünmüş olup biri dışardan kilitliydi; Wilhelm yine Slater'in anahtarlığından aldığı bir anahtarla kapıyı açtı ve çocukların kapalı tutuldukları odaya girdiler.

İçerde yalnızca bir karyola vardı. Tavandan sarkan tek ampul kapının yanındaki düğmeden yakılıyordu. Duvarlara bir kamera ve stereo hoparlörler asılıydı, telleri asıl çalışma odasına uzanıyordu. Slater ile Wright tezgâh başındaki taburelere oturup tutsaklarını izliyorlar, kasetçaların yanında düzenli bir biçimde duran kasetleri çalıyor ya da kendisiyle konuşuyorlardı.

Mitch eline naylon bir eldiven geçirip kasetçalara bir kaset soktu ve düğmeye bastı. Hoparlörlerden Garrett Wright'ın sesi duyuldu.

"Merhaba, Josh. Ben Alıcı'yım. Ne düşündüğünü biliyorum. Ne istediğini biliyorum. Seni öldürebilirim de yaşatabilirim de. Annenle babanı öldürebilirim ya da yaşatabilirim. Kızkardeşini öldürebilirim ya da yaşatabilirim. Bunların hepsi senini elinde, Josh. Benim dediklerimi yapacaksın. Benim sana söylediklerimi düşünecek, benim söylediklerimi hatırlayacaksın. Zihnini ben kontrol ediyorum. Düşündüğün her şeyi biliyorum."

Mitch kasetçaları kapatırken, "Tanrım!" diye söylendi.

Zihin kontrolü. Çocuklara psikolojik terör. Ellen, Wright'ın çocukları tuttuğu odayı gördükten sonra onların ne kadar korktuklarını, kendilerini kurtarmaya gelecek birilerinin olup olmayacağını, ölüp ölmeyeceklerini, istemeyerek sevdiklerinin ölümlerine neden olup olmayacaklarını

düşündüklerini gözönüne getirmenin çok kolay olduğunu gördü.

"Ben Alıcı'yım. Ne düşündüğünü biliyorum. Ne istediğini, biliyorum..."

Josh'un psikiyatrın muayenesinde oturmasını, doktorun ağzından yanıt almaya çalıştığını düşündü. Konuşmamasına şaşmamak gerekirdi. Wright o genç zihnine korkuyu öyle bir yerleştirmişti ki, onu oradan çıkarmak yıllar sürebilirdi. Çocuk belki bir daha kendisini asla emniyette hissetmeyecekti.

"Namussuz!" diye homurdandı Steiger.

Raflar ses ve görüntü kasetleriyle doluydu. Bu görüntü hem korkunç hem de rahatlatıcıydı. Wright'ın akademisyen ve psikolog olarak aldığı eğitim ve kendine aşırı güveni sonunun gelmesine yardımcı olacaktı. Oyunlarını ve zihin kontrol deneylerini çok iyi belgelemiş olmalıydı. Tony Costello bile bu kadar kanıtın altından kalkamazdı.

"Hiç yakalanmayacağına inanıyordu" dedi Ellen. "Kendini yenilmez görüyor."

"Ama yanılıyor" dedi Mitch. "Gidip yakalayalım şunu. Bunlara sonra bakarız. O namussuzun bir an önce bir hücreye kapatılmasını istiyorum."

Wilhelm üç metre ötedeki bir masadan seslendi. "Şef, önce şunu görmek istersin sanırım."

"Neymiş o?"

"Sen kendin bak."

Wilhelm raftan aynı tip dosyalardan birini çekip birinci sayfasını açmıştı. Ellen, Mitch'in yanına geldi, çocuk elyazısına baktı.

GÜNLÜK KAYDI

27 Ağustos 1968

Cesedi bugün buldular. Beklediğimiz kadar çabuk değil ama. Onları fazla üstün gördüğümüz anlaşılıyor. Polis bizim kadar kurnaz değil. Kimse değil.

Kaldırımda durup izledik. Ne zavallı bir sahne. Koca koca adamlar çalılıkların arasına girmiş kusuyorlar. Parkın o köşesinin çevresinde dönüp durdular, çimenleri ezdiler, ağaçların dallarını kırdılar. Tanrı'ya seslendiler ama Tanrı onlara ses vermedi. Hiçbir şey değişmedi. Gökten yıldırım düşmedi. Kimseye neden bildirilmedi. Ricky Meyers ölü kaldı, kolları iki yana açık, spor ayakkabılarının burnu havaya dönük.

Işıkları yanarak cankurtaran geldiğinde oradaydık. Başka polis otomobilleri de geldi. Sonra kasabadan gelenlerin otomobilleri. Biz kalabalığın arasında durduk ama bizi kimse görmedi, kimse bize bakmadı. Ama biz gerçekten onların üzerindeyiz, onların ötesindeyiz ve onlar bizleri göremezler. Onlar kördür ve aptaldır ve safçasına güvenirler. Bize bakmayı asla akıl edemezler.

Bizler on iki yakındayız.

Bizler.

"Ben Priest'ın üzerine iddiaya girerim" dedi Mitch yanıp sönen ışıklarını yakarken.

Lakeshore Drive'a giren polis araçlarının başında onun Explorer'ı vardı. Basın daha önceden gelip Wright'ın bahçesine yerleşmiş ve adamı evinde kıstırarak bir kere olsun yararlı bir iş yapmıştı. "Megan'ın gözü hep ondaydı. Birbirlerini çocukluklarından tanıyor olabilirler; Penn State'te aynı zamanda öğretmenlik yapmışlardı. Kovboyları birlikte kurdular ve Slater'e göre Kovboylar, Wright'ın himayesine aldığı Slater'in geliştirilmesi için kurulmuştu."

Ellen yan koltukta otururken beklentiyle vücudu kasılıyordu. "Ama eğer bu oyunda birlikteyseler, neden Josh'un kaybolduğu gece birlikte olduklarını söylemediler? Neden Todd Childs, duruşmada polise verdiği ifadeyi değiştirdi?"

"Bize puan kazandırmak istediğini söyledin. Ayrıca birbirlerinin kanıtı olsalardı o zaman birinin suçlu olduğuna inananlar otomatik olarak ötekini de suçlu olarak göreceklerdi." Mitch aracı Wright'ın evi önünde durdurup motoru kapattı. Gazeteciler arabaya koştular. Mitch onlara bakmadan Ellen'e döndü. "Bakalım Dr. Wright o sorulara yanıt verebilecek mi. O videoları oynatırken o da yorum yapsın şimdi."

Ön kapıya giderlerken, habere aç basın, düğünde pirinç atar gibi soru yağdırıyordu. Steiger önemli görünme fırsatını kaçırmayarak sağa sola emir yağdırdı.

Mitch zile bastı, bekledi, bir daha bastı. Yüksek sesle, "Dr. Garrett Wright, polis!" dedi. "Lütfen kapıya gelin. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Bir dakika beklediler. Mitch telsizini ağzına götürdü. "Noogie? Orada bir şey var mı?"

"Yok, Şef."

Mitch kapıya bir daha vurdu. "Dr. Wright, ben Şef Holt. Sizinle konuşmak istiyoruz."

"Evde olması gerek" dedi Wilhelm. "Dün gece zafer kutlamasındaydı. Eve döndüğünü biliyoruz."

"Ama evde kaldı mı?" diye sordu Mitch. "Eğer mucize çocuğunun yakalandığı haberini duymuşsa kaçmış olabilir."

Mitch telsiz düğmesine bir daha bastı. "Noogie? Garaja bir bak. İçerde ne var?"

"Bir Saab ve bir Honda, Şef."

"Hepsi tamam." Mitch Ellen'e baktı. "Ben içeri girelim derim. Bunun için olası nedenimiz var."

"Ve de seyircilerimiz" diye mırıldandı Wilhelm.

"Onları bahçeden kovala, Marty" diye Mitch emretti. "Bir kerelik olsun bir işe yara."

Wilhelm dönerken Mitch kapı kolunu yokladı. "Kilitli." Telsizi ağzına götürdü. "Noogie? Orada senden başka kimse var mı?"

"Yok, efendim."

"Öyleyse gerekeni yap."

"Anlaşıldı."

Noga emniyetin koçbaşıydı. Onun bir omuz darbesiyle menteşelerinden sökemeyeceği kapı henüz yapılmamıştı. Bir an sonra sokak kapısının kilitleri açıldı ve iriyarı memur kapıyı açtı.

Ev sessizdi. Mitch, holden görünen odalara baktı. Dokuz milimetrelik Smith Wesson tabancasını omuz kılıfından çıkarıp burnu yukarı gelmek üzere tutarak, "Dr. Wright?" diye seslendi. "Polis! Sizi görebileceğimiz bir yere çıkın!"

Ortalıkta çıt çıkmıyordu.

"Eh, güç yolu seçmek zorunda kalacağız" diye mırıldanarak Ellen ile Cameron'a döndü. "Siz dışarda bekleyin. Bunun bir rehine durumuna dönmesini istemiyorum. Noggie, beni koru."

Ellen elini erkeğin koluna dayadı. "Dikkatli ol, Mitch. Artık kaybedecek bir şeyi kalmadı."

Mitch önde olarak koridorlara daldılar. Her kapalı kapı kötü bir sürpriz olabilirdi. Yabancı bir evin dar alanları her zaman tehlikeliydi. Bir banyoya, bir misafir odasına, Karen Wright'ın hobi odasına baktılar. Tek ses yoktu. Her şey yerli yerindeydi.

Geceleyin çekip gitmiş olabilirler, diye düşündü Mitch. Suç iddiaları reddedildiği için gözcü ekibini çekmek zorunda kalmıştı. Deer Lake'de Bloomington'daki havaalanına günde yirmi dört saat insan taşıyan taksi servisini aramaya karar verdi. Wright'lar Rio yolunu yarılamış olabilirlerdi şu anda.

Üst kattaki son odanın önüne gelmişti. Kapıyı tıklattı. "Wright, ellerin havada olarak dışarı çık! Tutuklusun!"

Ses yoktu. Mitch kolu tutup çevirdi, duvara yaslanarak kapıyı açtı. İçerden ateş edilmedi. Yatak odasından içeri süzülünce Garrett Wright'ın neden kendilerine karşılık vermediğini anladı.

Geniş yatağın üzerinde kollan bacakları iki yana açılmış bir halde yatıyordu Garrett Wright. Boğazı bir kulağından ötekine kadar kesilmiş, göğsüne sapına kadar bir kasap bıçağı saplanmıştı.

"Daha soğumamış" dedi Mitch. "Öldürüleli ancak bir iki saat olmuş."

Ellen, Garrett Wright'ın kafasını gövdesinden ayıracak kadar geniş yaraya baktı, sonra başını odaya çevirdi. "Bir mücadele izi yok."

"Çok kötü. Ölümün yüzünü görmeliydi. Kurbanlarının hissettikleri korkuyu o da hissetmeliydi."

"Araçlar burada ve Karen Wright yok" dedi Wilhelm. "Ya bunu kadın yapıp kaçtı ya da katil onu yanında götürdü."

"Paul Kirkwood herkesin önünde intikam yemini etmişti" diye Cameron hatırlattı. "Karen'le ilişkisi vardı."

"İkisi için de tutuklama emri çıkart" dedi Ellen. Bakışları ölü yatan adama çevrildi.

Bir katil. Ruhu ve kalbi, çevresindeki fildişi çarşafın emdiği kan kadar kara bir insan. İşkence etmiş, öldürmüş ve buna bir oyun demişti. Kalpsiz ve zalim. Ve bu kendi ölümüyle birlikte devam ediyordu. Bir başkasını katil yapmıştı ve o kişi şimdi başkalarının yaşamına karışacak ve etkileri okyanusa akan bir petrol akıntısı gibi devam edip duracaktı.

Karen bebeği kollarında sallayarak, "Hep çocuğum olsun istemişimdir" dedi. "Garrett ile çocuğumuz olmuyordu. Ama Paul ile olabilir. Lily bizim olabilir."

Hannah şafak sökmeden birkaç saat önce evine gelen kadına baktı. Karen Wright. Saf ve kimseyi incitmeyen Karen. Hep yardım etmek isteyen, ahu bakışlı, güzel karen. Kocasının metresi. Oğlunu kaçıran insanın karısı.

Hannah koridorun ötesindeki bir şarkı sesiyle uyanmıştı. Lily'nin odasından gelen bir kadın sesi. Uyku tulumundan saçları gözlerine önüne düşerek çıkmıştı.

Şimdi yatak odalarının arasındaki koridorda duruyor ve bunun son zamanlarda sık sık gördüğü karabasanlardan biri olduğunu umuyor ama olmadığını da biliyordu. Karen Wright kızının odasındaydı, kucağında Lily, elinde bir tabanca vardı.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu.

Karen gözlerini Lily'den bir an bile ayırmadan, "Anahtarla" dedi. "Paul'ün bütün anahtarlarının birer eşini yaptırttım. Artık Garrett aramıza giremeyeceğine göre kalbinin anahtarına da sahip olabilirim."

Karen, Lily ve eline büyük gelen dokuz milimetrelik tabancayla sallanan koltuktan kalktı. "Sen çok tatlısın, Lily'ciğim" dedi. "Hep benim kızımmışsın gibi düşünürdüm seni. Garrett'in bana seni almasını istemiştim ama o hep küçük oğlanları alır. Hep öyle olmuştur. Çocuklardan nefret eder."

"O senin olamaz" dedi Hannah.

Karen'ın gözleri kasıldı, ağzı çarpıldı. "Sen onu hak etmedin. Ben ettim. Ben her şeyimi veriyorum ve

karşılığında hiçbir şey almıyorum. Sıra bende artık. Garrett'e söyledim ama beni dinlemedi. Ona Paul'ü istediğimi söyledim. Paul'ü seviyorum. Paul bana bir bebek verebilirdi. Ama hayır. O Paul'ü suçlu göstermek istedi. Benim istediğimi mahvetmek zorundaydı. Çok büyük bir yanlışlık yaptı."

Bebeği tutan kolları sıkıldı, Lily çırpındı, "Bırak!" dedi.

"Olmaz yavrucuğum," diye gülümseyen Karen kızın yanağını tabancanın namlusuyla okşadı. "Artık benim kızım olacaksın. Buradan gidip babanla yeni bir yaşam kuracağız. Mutlu bir aile olacağız."

Hannah kapıyı tutmak için adım adım ilerlerken, "Ya Garrett?" diye sordu. Bu deli kadının kızını alıp evinden çıkmasına izin verecek değildi. Yapması gerekeni yapacaktı. Çocuklarını güvenlik altında tutacağına yemin etmişti. Kurban olmaktan bıkmıştı artık.

Karen'ın gözleri yaşardı. "Garrett... beni dinlemedi. Benim mutlu olmamı istemedi." Yanağından aşağı bir tek damla süzüldü. "Paul'ü seviyorum ve Garrett beni ona ihanet ettirdi. Bunu yapmamalıydı."

Lily çırpınıyor, kendisini belinden kavrayan kolu iteliyordu. "Lily bırak!" dedi. Hannah'ya baktı. "Anne, bırak."

Karen sinirlenerek bebeği sarstı. "Yeter artık, Lily!" Tabancanın namlusuyla kızın başını kendisine çevirdi. "Artık annen benim!"

Josh sahneyi annesinin arkasından izliyordu. Kendisini farkeden olmamıştı. Olmazdı da. Bir hayalet gibiydi. Sessizlik zihnindeydi ve onu istediği kadar büyütüp dev bir baloncuk gibi çevresine sarabilirdi. Tabancayı gördü.

Konuşulanları duydu. Karen, Lily'yi alacaktı. Kendisini aldıkları gibi. Öteki çocuğu aldıkları gibi. Öteki Gidici şimdi ölüydü, kendisini uyardıkları gibi. Ve uyardıkları gibi şimdi de Lily'yi alıyorlardı. Eğer gerçeği söylerse kötü şeyler olacaktı. Ama kimseye bir şey söylememişti ve kötü şeyler yine de oluyordu.

İçindeki korku ondan kurtulma ihtiyacıyla mücadele halindeydi. Kurtulmak istiyordu. Ailesinin özgür olmasını istiyordu. Bunu belki de yeteri kadar çok isteseydi... Eğer yeteri kadar iyi olsaydı... Eğer gerekli cesareti bulabilseydi...

Hannah odaya girmeye çalışarak, "Paul bunu yaptığını biliyor mu?" diye sordu. Eğer bez değiştirme masasına kadar gidebilse, bebek pudrasını alıp Karen'ın yüzüne fırlatabilse, tabancayı kullanmaya fırsat bulamadan Lily'yi elinden alabilse...

"Paul beni seviyor" diyen Karen kızı beline oturttu. "Bana ihtiyacı var. Benim gibi bir kadın hakkıdır onun."

"O konuda haklısın işte" diye acı acı güldü Hannah. Paul o nedensiz tatminsizliği ile, o bencilliği ile bu karabasanı başlarına çökertmişti. Karen Wright gerçekten de hak ettiği kadındı.

Karen kucağından sıyrılmaya çalışan kızı göğsüne bastırdı. "Mutlu bir aile olacağız. Yeter ama, Lily!" Tabancayı kaldırdı. "Beni sana bir zarar vermeye zorlama ama."

Tabancanın kabzasını kızın kafasına indirecekken Josh birden canlandı. Odaya dalıp kendini Karen Wright'ın bacaklarına attı.

"Josh, yapma!" diye haykırdı Hannah.

Sonra Karen'ın elinden tabancayı almak için fırlarken her şey bir ses ve hareket karmaşasına dönüştü.

"Eğer Paul olsaydı Wright mücadele ederdi" dedi Ellen.

"Ama önceden ona uyuşturucu vermiş olabilirler" dedi Wilhelm.

"Paul'de insanı o biçimde öldürecek cesaret yoktur" dedi Mitch. "Bir tabancayla belki ama bıçakla adam öldüremez."

"Karen kocasının kurbanları gibi kendisini de kontrol altında tutmasından bıkmış olmalı" diye Ellen fikrini söyledi. "Paul'ü elde etmek için Garrett onu kullandı. Daha önce de nasıl kullandığını ancak Tanrı bilir."

"Kadın şimdi nereye gitti?" dedi Cameron. "Ve yalnız mıydı?"

Ellen, "Taksi şirketini ara" dedi. "Mahkemede aleyhinde ifade vermesinden sonra Paul'ün gelip de onu almış olacağını tahmin etmiyorum."

Noga birden, "İzler!" dedi. Duvara dayanmış duruyordu Doğrularak Mitch'e döndü. "Arka bahçede ayak izleri vardı."

Taze karın üstünde.

"Yürü." Mitch kapıya doğrulurken omzunun üzerinden Wilhelm'e talimat verdi. "Olay yerini emniyete al ve basını uzak tut."

Ellen, Mitch'in ardından mutfaktan çıktı, Wright'ın ilk kez tutuklandığı garajdan geçti, arka bahçeye geldi. Gazeteciler

uzaktan resim çekmeye çalışıyorlardı.

"Mitch, bir açıklama yapmak zorundayız. TV'cilere Karen'ın bir fotoğrafını vermeliyiz. Eğer katil oysa halkın bilmesi gerekir."

"Yapman gerekeni yap."

Mitch tam Noga'nın ardından Kirkwood'ların evine doğru uzanan izleri takip ederek yürümeye başlamıştı ki, sabahın taze havası silah sesleriyle parçalandı.

Tuvalet masasına çarpmışlar, beyaz hasır koltuğa çarpıp yere yuvarlanmışlardı. Tabanca kadının elinden uçtu. Hannah silahı almak için uzandı ama Karen saç örgüsünü yakalayıp şiddetle çekti. Tırnakları yüzünü parçalıyordu. Karen'ın dizi midesine gömüldü. Ama Karen de geç kalmıştı.

Josh kara tabancayı iki eliyle kaldırıp bir karış ötesindeki Karen Wright'ın alnına doğrulttu.

Karen kıpırtısız kaldı. Lily yerde yatağının yanında ağlayarak yatıyordu. Hannah doğrularak Karen'dan uzaklaşmaya çalıştı. Gözlerini Josh'tan ayırmıyordu.

Josh, Karen'a, "Sen kötüsün" dedi. "Kardeşimi alamazsın. Buna izin vermem."

Karen insanın tüylerini ürperten bir sesle, "Kötü şeyler olacak, Josh" dedi. "Bunu sen de ben de biliyoruz. Alıcı seni cezalandıracak."

"Alıcı öldü" dedi Josh.

Hannah'nın kalbi duracak gibi olmuştu. Karen'dan uzaklaşıp Josh'a yaklaştı, elini uzattı. "Josh, yavrum, tabancayı bana ver."

"Onları durdurmam gerek." Oğlanın gözleri dolmuştu. "Her şey benim yüzümden oldu. Senin de Lily'nin de canınızı acıtacaklar."

"Hayır yavrucuğum." Hannah oğlanın yanında çömeldi. Josh'un küçücük elleri tabancanın kabzasını kavramış, parmakları bembeyaz kesilmişti. "O da bir Alıcı. Onların güçleri var. Lily'yi alacak. Onun canını acıtacak. Onları durdurmam gerek. Her şey bana kaldı."

"Hayır, Josh." Hannah oğluna biraz daha yaklaştı. "Onun Lily'yi almasına izin vermeyeceğim. Tabancayı bana ver."

Josh annesinin sözünü dinlemeye niyetli görünmüyordu. Hannah oğlanı kolları arasına almak isterken o korkunç silah sesini duymaya hazırlandı. Eğer acele hareket ederse, tabancayı elinden almaya çalışırsa silah patlayabilirdi. Adaleti istiyordu ama böylesini değil. Yaşamının sonuna kadar Josh'un bunun ağırlığı altında ezilmesini istemiyordu.

Titrememeye çalışarak ellerini oğlanın kabzayı tutan elleri üstüne kapattı. "Her şey sona erdi artık, yavrum."

Oğlan kollarının arasında titriyordu. Gözleri Karen Wright'ın üzerinde kilitlenmiş kalmış, içinden kendi kendisiyle mücadele etmekteydi.

"Tabancayı bana ver, Josh" diye fısıldadı Hannah. "Artık bizim üzerimizde hiçbir güçleri kalmadı. Hepsi bitti diyorum sana. Bir daha kimseye bir zarar veremeyecekler. Söz veriyorum. Bir daha kimsenin sana bir zarar vermesine izin vermeyeceğim. Seni çok seviyorum."

Sevgi onları korumaya yeterli olsaydı, diye düşündü. Sevgi verilen zararı telafi etmeye yeterli olsaydı. Josh bu sınırı geçerse, hatta yalnızca hayalinde geçerse, tamamen kaybolacaktı.

Onu bir kere kaybettim, Tanrım. Lütfen bir daha kaybetmeme izin verme. Lütfen izin ver de her şeye yeniden başlayalım. Şimdi.

Josh, Karen'a baktı. Parmağının altındaki tetiği hissediyordu. Özgür olmak istiyordu. Her şey eskisi gibi olsun istiyordu. Bütün Alıcı'ları öldürürse...

"Hayır, Josh, lütfen."

Annesinin sesi kendi kafasının içinden geliyor gibiydi. Onun anlayamadığı o kadar çok şey vardı ki.

Lütfen...

Özgür olmak istiyordu.

Karen'a baktı ve... hiçbir şey hissetmedi.

Birden anlayışla doldu kafası. "O öldü" diye fısıldadı. Bağlantı gece kopmuştu. Özgürdü artık.

Özgür...

Ellerini tabancadan çekerek annesine döndü, başını omzuna dayadı, ağlamaya başladı.

Hannah tabancayı Karen'ın üzerinden ayırmadan bir koluyla oğlunu göğsüne bastırdı. Evin bir yerinde bir kapının açıldığını duydu ve Mitch Holt'un sesi kurtuluşun sesi gibi geldi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Kadın benim sahip olduğumu sandığı şeyi istiyordu" dedi Hannah.

Josh'un odasının kapısında durmuş uyuyan oğlunu seyrediyordu. Yoğun bir gün geçirmişlerdi. Evin içinde dolaşıp ifade verilmesini isteyen, sorular soran, fotoğraflar çeken polisler. Basının kendisini konuşturmak için büyük bir kampanyaya girişi. Gazeteler, dergiler. Televizyon haberleri, talk showlar, Hollywood'dan gelip film anlaşması yapmak isteyen ajanlar. Hepsini kapıdışarı etmiş yalnızca bir kişiyi, Tom McCoy'u içeri almıştı.

"Kadın mutlu bir aile istiyordu" dedi özlem dolu bir sesle. "Bir zamanlar bizim de öyle bir ailemiz vardı..."

Polis ve savcılar çiftlikte bulunan günlükleri inceledikçe Wright'ların yaşamlarının hikâyesi ortaya çıkmıştı. Çocukluktan başlayarak sürdürülen çifte yaşam. Zeki, sosyopatik, yönetici, kontrol edici Garrett. Gölge, içine kapanık, boyun eğici kızkardeşi Caroline. Gösterişe özden çok önem veren soğuk ve kırgın bir kadının çocukları. Kendilerini terkeden babaları yeniden evlenmiş ve yeni bir aile kurmuş.

Garrett, Caroline'ın denetimini ele almış, onu kendi yaşamına ve ruhuna çekmiş, sonunda bir tek varlık haline gelmişlerdi. Kız on yedi yaşında evden kaçtığında ondan kurtulabilmiş ama Garrett bir yıl sonra onu bulmuştu. Ve denetimiyle, manipülasyonuyla bütün çarpık döngü yeniden başlamıştı. Karıkoca olarak yaşıyorlar, Garrett psikoloji profesörü olarak kusursuz bir görünüm ortaya koyarken karısı da içine kapalı ve sakin bir kadın izlenimini

veriyordu. Ve Garrett bu arada o hastalıklı oyununu planlayıp oynamaktaydı.

Hannah, "Merak ediyorum" dedi. "Garrett bizi kusursuz bir aile sandığı için mi seçti, yoksa öyle olmadığımızı bildiği için mi?"

Omzunu kapıya dayamış bir halde Hannah'ya bakan Tom, "Paul ile konuştun mu?" diye sordu. Bu ışık altında kocasının Hannah'nın çenesinde bıraktığı yumruk izi bir gölgeyi andırıyordu.

"Haber duyulduktan sonra Mitch'i aramış. Burnsville'de bir oteldeymiş. Düşünmek istediği için oraya gittiğini söylemiş." Hannah'nın içinde karmaşık duygular bir çift kobra yılanı gibi boğuşuyordu. Paul'ü kendisinin ya da çocuklarının yanında istemiyordu ve kaçıp kendi hatalarının sonuçlarına katlanmayı onlara bıraktığı için de kızgındı. "Onu geri çağırmadım. Avukatım benim söyleyeceğim her şeyi ona daha diplomatik bir dille söyleyebilir."

Tom'un burada kadına yardım etmesi gerekirdi. İyi bir papaz ise, ona hâlâ umut olduğunu, yaraların iyileşeceğini, dua ve inançla evliliğinin tekrar yoluna girebileceğini söylemesi gerekiyordu. Ama bunun doğru olduğuna inanmıyordu ve kendini iyi bir papaz olarak görmüyordu. Aslında artık kendini papaz olarak göremiyordu.

"Çok üzgünüm" dedi gerçek bir içtenlikle.

"Ben de" diye fısıldadı Hannah. Josh'a bakarken evliliğin resimleri gözlerinin önünden geçti. Yaşamın o kadar umut taşıdığı iyi günler. "Sonsuza kadar olmalıydı."

Ama yemin paramparçaydı ve parçaların yasını tutmak kendisine kalmıştı.

Tom'un eli üzerine kapanarak kendisine huzur ve güç vermeye çalıştı. Hannah'nın boğuştuğu karmaşık duygulara bir de incecik bir suçluluk tülü eklenmişti şimdi.

Başını çevirerek, "Bir kadeh şarap içerdim" dedi.

Dışarda akşam oluyordu. Ama geceyarısıydı sanki. Günün yorgunluğundan bitkin düşen Josh ile Lily öğleden sonra yatıp uyumuşlardı ama önlerinde hâlâ gece vardı. Düşünceler ve anlamsız özlemle doldurulmayı bekleyen uzun saatler.

Hannah iki kadeh şarap doldurup Tom'un şömineye odun attığı oturma odasına getirdi. Işık erkeğin gözlüğünün altın çerçevesinde parlıyor, güçlü ve yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Üzerinde bluciniyle bir oduncu gömleği vardı. Papaz yakası ortalarda yoktu.

Tom küreği yerine koyarken, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Burada kalacak mısın?"

"Hayır." Hannah erkeğin kendisini kınamasını, zamana ihtiyacı olduğunu söylemesini, bekleyip de duygular körelince daha sağlıklı düşünebileceğini söylemesini bekledi. Ama Tom bir şey söylemedi. "Burada çok anımız var ve iyileri bile ıstırap veriyor. Bence en iyisi buradan uzaklaşmamız. Yeni bir yere gidip Josh'a yeni bir başlangıç fırsatı vermek."

Hannah kanepenin ateşe yakın köşesine oturup şarabını yudumladı. "Bütün bunlar olurken sen çok iyi bir dosttun. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Teşekküre gerek yok." Tom sandalyeye oturdu. Bacaklar neredeyse birbirine değiyordu.

"Senin işin olduğunu biliyorum ama..."

"Hayır. Bunun benim papaz olarak görevimle ilgisi yok Ya da var." Tom derin bir soluk aldı. Beklenti ve korkuyla soluğu bir süre ciğerlerinde kaldı. "Papazlıktan ayrılıyorum, Hannah."

Kadının yüzündeki bakış beklediğinden pek de farklı değildi. Altında korku olan şok.

"Tom, olamaz." Hannah titreyen eliyle kadehini bıraktı. "Benim yüzümden... Lütfen buna seni ben mecbur ettim deme..." Mavi gözleri bir yaz gölü gibi ışıltılıydı. "Taşıyamayacağım kadar vicdan yükü var zaten."

"Senin suçluluk hissetmen gerekmez, Hannah. Suçluluk yok. Duygularım benim ve hiçbir kural onların yanlış olduğunu söyleyemez.

Birini sevmek yanlış olabilir mi? Bu soruyu geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar düşündüm." Acı acı gülümsedi. "Monsenyör Corelli benim felsefe okumuş olmamın başımı belaya sokacağını söylerdi. Ben çok düşünürüm. Doğrusunu istersen şirket kurallarına uymakta hiçbir zaman pek başarılı olamamıştım."

"Ama sen çok iyi bir papazsın" diye Hannah ısrar etti. "İnsanları düşünmeye, sorgulamaya, içlerine bakmaya yöneltiyorsun. Bunları yapmazsak neyiz ki?"

"Durgun. Rahat. Mutlu. Büyüme acıtır. Büyüme değişiklik getirir. Değişiklik ürkütücüdür. Kilisede kalmam daha kolay olurdu. Daha güvenli. Bildiğim şey. Sevdiğim yanları var. Ama bunu yaparsam ikiyüzlü olurum... öyle de yaşayamam, Hannah. Bunları sana bu gece söylememeliydim aslında... Ama ben bir karar verdim... sen de kendin için bir karar verdin... Senin yükünü artırmak istemiyorum, Hannah. Yalnızca bilmeni istedim."

Tom ateşe gidip kütükleri dürtükledi, kıvılcımlar ateşböceği sürüsü gibi bacaya yükseldiler. Hannah'yı seviyordu. Hannah, bir zamanlar, geçirdikleri böyle bir sıkıntıya ancak sevgi ile dayanabileceklerini düşündüğünü hatırladı -kocasının sevgisiyle. Ama Pul kendisini sevmiyordu ve bu çılgınlık arasında kendi içinde bulduğu sevgi bu erkek içindi. Erişemeyeceği kadar uzak olması gereken bu erkek için.

Birbirlerinden koparılmaktan daha iyi şeyler hak etmişlerdi ikisi de. Ama bundan fazlasına sahip olabilirler miydi? Geçmişlerinin gölgesinde solmayacak bir şey.

Erkeğe yaklaşarak, "Zamana ihtiyacım var" dedi. "Sanırım ikimizin de zamana ihtiyacımız var. O kadar çok şeyi o kadar hızlı yaşadık ki. Buradan kaçmak zorunda olduğumu biliyorum. Kendime bir düzen vermem, her şeyi yerli yerine oturtmam gerek. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Evet." Tom kadına baktı, gözleriyle gözlerini aradı, ellerini kaldırıp yüzüne, saçlarına dokundu. "Bu işi yaparken beni de başka şeylerle birlikte süpürüp atma da. Kolayına gelip birlikte sahip olabileceğimiz şeyi atma, Hannah."

Bunda kolay hiçbir şey yok, diye düşündü Hannah. Seçimlerinin ağırlığı üzerine bastırıyordu ve bu anda buna dayanamazdı. Zaman. Zamana ihtiyaçları vardı. Kollarını erkeğin beline dolayıp sıktı. "Seni seviyorum."

Tom eğilip kadının yanağını öptü. Hannah onun gülümsemesini teninde hissetti. "O zaman gerektiği kadar beklerim. Sonsuza kadar sürmesin de."

Ellen masasının başında koltuğunda arkasına yaslanıp derin bir soluk aldı. Sabahtan beri ilk kez soluyor gibiydi. Bunun ilk dinlenme anı olduğu kesindi. Yorgunluk omuzlarına bağlanmış bir çıpaydı sanki. Vücudu ağrıyla zonkluyordu. Ama ikisi de rahatlama duygusunu köreltemezdi. Her şey sona ermişti.

Garrett Wright yargılanmak üzere daha yüksek bir mahkemeye teslim edilmişti. Karen Wright, eyalet akıl hastanesine kaldırılmıştı ki, testleri geçemeyeceği kesindi. Adam Slater, ilçe cezaevinde günde yirmi dört saat gözetim altındaydı. CTB ve FBI, günlükleri birlikte inceliyorlar, Wright'ın oyununu yirmi altı yıldır oynadığı diğer eyaletlerin emniyetleriyle ilişkiye geçiyorlardı. Çözümlenememiş olaylar. Masum insanların mahkum edildiği davalar. Bunca sene sonra değiştirilecek kararlar.

Havuza atılan taşın dalgaları yayılmaya devam ediyordu. Ve halkalar giderek genişleyecekti. Sonunda yüzey sakinleşecekti ama altta değişiklikler kalacaktı. Deer Lake halkı unutmuş gibi yapacaktı, ama kapılarını kilitleyecekler, çocuklarını dikkatle gözetleyecekler ve bir daha eskisi gibi her şeye güvenmeyeceklerdi. Kendisi de eski rutinine dönecekti ama bir daha aynı huzuru asla duymayacaktı. Ve Brooks...

Bu olayın onu da değiştirdiğini düşünmek zorundaydı. Bu olayların yaşamlarını altüst ettiği insanların arasına karışıp da köklü bir şekilde etkilenmemiş olacağına inanmak istemiyordu. Buraya kenarda durup bakmaya gelmiş ama zaman zaman olayların içine çekilmişti. Ellen'in hayatını kurtarmıştı. Deer Lake'e iki hafta önce gelen aynı adam olamazdı. Başkalarının acılarından para kazanmayı düşünen adam olamazdı.

Ya da belki Alabama'ya dönecek, kitabını yazacak, büyük paralar kazanacak ve Tom Cruise'dan yakışıklı olduğunu herkes bildiği için filminde kendisi oynayacaktı. People onu yine Yaşayan En Seksi Erkek seçecekti ve Ellen onu hiç satın almayacağı kitapların kapakları dışında bir daha hiç görmeyecekti.

Yer alan olaylar, yapılan açıklamalar tam da onun bulmayı umut ettiği şeylerdi. Sansasyonel, çarpık, karmaşık. Erik Evans/Adam. Slater hikâyesi başlıbaşına bir kitap ederdi. Bir çocuğun kafasında kendisini katile dönüştüren ne olmuştu? Bunu Ellen de merak ediyordu. Olanları anlamak, bütün bunlardan bir anlam çıkarmak isterdi.

Belki de sonuçta Brooks'un kitaplarından birini alırdı. Belki bir cinayete uzaktan bakmak ve nedenini çözümlemek o kadar da değersiz değildi. Belki olup bitenlerden çılgınlığı ayırabilmekte huzur veren bir şey vardı. Ama kendisi saf olmayacak kadar uzun süredir sistemin içindeydi. Kötülüğü tecrit etmeye olanak olmadığını bilirdi. Zehirli sarmaşık gibi yayılırdı. Deer Lake gibi yerlere bile.

Kapı vurulunca irkilerek kendine geldi. Günün heyecanı bir basın toplantısıyla son bulmuştu. Bill Glendenning, St. Paul'daki bürosundan televizyon kameraları önünde Ellen'i kutlamaya gelmişti. Rudy de yanındaydı.

Cameron başını içeri uzattı. "Eve bırakmamı ister misin?"

"Teşekkür ederim, istemem. Medya sürüsüyle boğuşmadan önce buradaki işleri toparlıyorum. Slater'in telefon kayıtlarında bir şey buldun mu?"

Cameron'un kaşları çatıldı. "Kusura bakma. Costello'nun numarası listede yok. Ne evden konuşulmuş ne de cep telefonundan. O bağlantıyı yakalayamazsak hiçbir şey yapamayız."

"Ve Tony Costello kaygan bir yılanbalığı olarak adaletin pençesinden kurtulur."

"Eğer senin için bir avunma olacaksa, girdiği delikten çıkmasının çok uzun zaman alacağını söyleyebilirim. Çünkü ülkenin en aşağılık katillerinden birinin avukatlığını üstlendiği ortaya çıktı."

Ellen olaya Tony'nin nasıl bakacağını biliyordu. "Ve de onu kurtardı" dedi. "Tony bunu utanılacak bir şey olarak değil kazanılan bir oyun olarak görecekti. Onunla müvekkilinin oyunları arasındaki tek fark Costello'nunkilere izin veriliyor olmasıydı.

"Araştırmaya devam edeceğim" diye söz verdi Cameron. "Ya sen? Priest hakkında bir şeyler bulabildin mi?"

"Günlüklerde adı geçmiyor. Mishawaka'daki çocukluğu hakkında yalan söylemesinin nedenini bazı duygusal sorunlar yüzünden okuldan çıkması olduğunu iddia ediyor. Koleje girmek için kayıtlarda sahtecilik yapıp Chicago'da iyi bir okuldan mezun olduğunu göstermiş. Wright'ın faaliyetleri hakkında bilgisi olmadığını söylüyor ama hiçbir şeyden kuşkulanmamış olduğuna inanmak kolay değil.

FBI bütün öğleden sonra onunla uğraştı. Wright ve Priest'ın öğrencilerinin üzerinde çalıştıkları ortak öğrenme ve algılama projesinin bütün belgelerine el koydular. Sonunda ağzından gerçeği alacaklardır. Ve o zaman da savcılar iddianame hazırlamak için sıraya girecek."

"Todd Childs'a mahkemeye yalan söylemekten dava açacak mısın?" diye sordu Cameron.

Ellen başını salladı. "Pack Rat'a girenin de o olduğuna inanıyorum ama bunu kanıtlayabileceğimizi sanmıyorum. Childs onu aradığımızı biliyordu ve Costello gözden

kaybolmasını söylemişti. Ancak dükkâna uyuşturucu saklamıştı ve almadığı takdirde bir daha bulamayacağını biliyordu. Benim kuramım bu. Onu da kanıtlamayı başka bir gün düşünürüz artık."

"Bu arada sen evine gidip en az bir iki gün uyumalısın" dedi Cameron. "Dinlenmeye ihtiyacın var. Rudy, Franken'in yerine geçtiğinde onun yerine senin getirileceğin söyleniyor."

"Her zaman olduğu gibi böyle şeyleri en son ben duyarım."

Cameron güldü ama gülüşü onu bir hafta önce olduğu gibi gençleştirmemişti. "Yarın seni ararım" dedi.

Tam çıkacakken geri döndü. "Phoebe'nin evine uğradım. Slater işine çok bozulmuş. Senin başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyor. Onun için kaygılanıyorum doğrusu. Ona iletmemi istediğin bilgece bir söz var mı?"

"Var. Birine güvenmenin suç olmadığını söyle, o kişi bu güveni hak etmemiş olsa da." Zavallı saf Phoebe'ye acımıştı. Olanlardan kurtulması, hele suçluluğu üstünden atması uzun sürecekti. "Olanlar için onu suçlamıyorum. Slater istediğini elde etmenin yolunu nasıl olsa bulurdu. Ona bedenen bir zarar vermemiş olduğuna seviniyorum."

"Haklısın."

Oyunun bir kurbanı daha, diye düşündü Ellen. Phoebe'nin güven ve sadakati. Sabaha işe gelmediği takdirde evine uğrayacaktı.

Koltuğundan kalkmak ve mantosunu giymek için gerekli enerjiyi toplamaya çalışırken Megan kapıya geldi.

Ellen kadına oturması için yer göstererek, "Seni kutlamada sanıyordum" dedi.

"Mitch'i bekliyorum. FBI ve Priest'le birlikte. Daha sonra kutlayacağız. Ya sen? Bu iş çözümlendi ve Minneapolis polisi otomobilini kundaklayanı da buldu işte."

"Ben sıcak bir banyo ve yatak istiyorum" diye itiraf etti Ellen. "Bunun sona ermesi iyi bir şey. Yıllardır süregelen korkunç cinayetlere bir son verdiğimize memnunum. Ama o kocaman taşı kaldırıp da altındakini görmüş olmak bende eğlence için keyif bırakmadı. Dünya böyle taşlarla dolu. Bu işi bitirip bir sonrakine başlamak istiyorum."

Megan düşünceli bir tavırla başını salladı. "Eh, ben sana beni bu işe bizzat kattığın için teşekkür etmeye gelmiştim. Nasıl bir risk aldığını çok iyi biliyorum."

. "Değdi ama. Sen iyi bir polissin, Megan."

Megan insanı etkileyen utangaç bir gururla gülümsedi. "Öyleyim. Ve artık tabanca taşıyamasam bile iyi bir polis olacağımı anladım. Bu da bana hâlâ bir yer olabileceği anlamına gelir. Teşekkürler, Ellen. Ve arkadaşın Brooks'a da teşekkür ederim. O yardım etmeseydi ben hâlâ bilinmeyen numaraları arıyor olacaktım."

"O ne yaptı dedin?" diye sordu Ellen.

"Bana bir anlaşma önerdi. Benim Wright'ın geçmişini araştırdığımı biliyordu..."

"Ve bunu kullanmak istedi." Ellen'in yorgunluğunun külleri arasından öfkesi yükselirken kalbi duracak gibi oldu.

"Hayır" dedi Megan. "Bana yardım etmek istedi. Bilgisayarını, faksını ve telefonlarını kullanabileceğimi

söyledi. Salı gecesi ve dün bütün gün birlikte çalıştık. Pennsylvania'daki o olayı ancak böyle bulabildim. Sana söylememiş miydi?"

"Bir katille uğraşmak bizi biraz şaşırttı diyebilirim Sonra hastanede Wiskow olayını bana Mitch anlattı."

Çünkü, o sıra, Brooks yaralarına dikiş attırmaktaydı.

Yardım etmeyi önermişti. Olayın çözülmesi için mi, kitabı için mi?

Megan kalktı, koltuk değneğini sol koltuğunun altına soktu. "Biliyor musun, eskiden hukukla uğraşmış biri için bayağı temiz bir insan aslında. Sözüm meclisten dışarı tabii."

"Ben üstüme alınmadım zaten" diye mırıldandı Ellen. Brooks, Deer Lake'e her şeyi uzaktan izlemek, hazmetmek ve satmak için gelmişti.

Olayın çözümünde yardımcı olmuştu. Ellen'in canını kurtarmıştı... ve de kalbini çalmıştı. Ellen bunu kabul etmek istemiyordu ama gerçek buydu. Adam gelmeden önce yaşamı çok daha basitti. O duman gibi sesi ve gözleriyle kendisinin bütün engellerinin ötesini görebilmişti. O engelleri aşıp uzanmış, kendisine dokunmuş ve içindeki hep inkar ettiği bir şeyi uyandırmıştı: İhtiyacı, hissetme ihtiyacı, sevme ihtiyacı.

Buraya olay için gelmişti ve olay kapanmıştı.

"Lanet olsun sana, Brooks" diye boş odaya fısıldadı. "Şimdi ne olacak?"

"Esaslı bir yemek ve yatakta uzun ve çok ağır bir gece" diyerek Jay karanlık koridordan içeri girdi. "Birlikte.

Uyuyarak."

Onu ilk gördüğü geceki haline çok benziyordu: İki günlük sakal ve o korsan gülüşü. Açık olan ceketinden sağ kolunun askıda olduğu görülüyordu.

Ellen bir an onu hayalinde canlandırdığı düşüncesini kafasından atarak kaşlarını çattı. "Dışarda bir kuyruk mu var?"

"Hayır, hanımefendi. Ben sonuncuyum."

"Burada ne işin var. Senin hastanede olman gerekirdi."

Jay başını salladı. "Dr. Baskir beni taburcu etti."

"Buna inanmam biraz güç olacak."

"Pekâlâ, ben onu çıkmam için ikna ettim diyelim."

"Buna inanırım işte."

Jay gülerek gelip masanın ucuna oturdu, kağıt ağırlığını beyzbol topu gibi eline alıp tarttı. "Hooter Amcam, benim konuşarak Kilise Okulu öğretmeninin bile eteğini çıkarabileceğimi söylerdi."

"Yararlı bir yetenek. Buraya girmek için ne kullandın?"

"Eski dostum Memur Qualey'i. Bir zamanlar suratına canlı bir yılan atarak bir hırsızı yakaladığını biliyor muydun?"

"Canlı yılanla ne işi varmış ki?"

"Bilmem. Bilmek de istemem. Hakkında kitap yazmak da."

"İstemezsin elbette" dedi Ellen. "Şu anda yazacak çok şeyin var: Çarpık zihinler, seks, şiddet, yolsuzluk. Herkesin bayıldığı şeyler."

"Kitap falan olmayacak" dedi Jay. Kadının göstereceği tepkiyi kolluyordu. "Tarafsızlığımı kaybettim."

Ve henüz istediğine pek emin olamadığı şeyler kazanmıştı: Sempati, asalet, bir vicdan. Gömleği yerine göğsüne iğnelenmiş madalyalar gibi.

"Megan bana yardım için neler yaptığını anlattı, Jay. Teşekkür ederim."

"Sakın bunu ortalığa yayayım deme. Bir fırsatçı olarak ünüme leke düşürürsün."

"Bu işten, çok satan bir kitap çıkmayınca bazıları işin içyüzünü tahmin edebilirler ama."

"O riski göze almak zorundayım. Aslında hikâye anlatmanın değeri olmadığına inanıyor değilim. Ama anlatacak ben olmayacağım işte."

"Demek ta Minnesota'ya kadar geldin, soğuktan dondun ve az daha da ölüyordun ve bunların hepsi boşuna oldu, ha?"

"Pek boşuna diyemem" diye mırıldandı Jay biraz daha yaklaşarak. "Hiç diyemem. Buradan alacağım şey bütün romanlardan daha değerlidir."

"Gidiyor musun?" diye Ellen kendini tutamadan sordu, sonra telaşını örtmeye çalıştı. "Yani... demek istediğim.. Yani yazacak roman yoksa..."

Buraya kitap için gelmişti. Hepsi buydu. Yaşamı Alabama'daydı. Kendisininki de burada. Yolları birleşmişti ve şimdi de ayrılacaktı.

Çok çabuk.

"Tanışmak istediğim bir oğlum var" dedi Jay. "Yalnızca tanışmak, onu tanımak istiyorum. Yaşamının sekiz yılını kaçırdım. Daha fazlasını kaçırmadığım için çok talihli sayılırım. Bir seçim hakkım olduğu için talihliyim."

Ellen erkeğe gülümseyebildiğini farketti. "Bu seçimi yaptığına sevindim, Jay. Umarım her şey istediğin gibi olur."

"Öyle." Jay, kâğıt ağırlığını bıraktı. "Ondan sonra da gerçek bir roman denemek istiyorum."

"Sahi mi?"

"Bir kadın kahraman." Dikkatle bakıyordu Ellen'in yüzüne. "Güzel bir ilçe yardımcı savcısının gündüz ve geceleri."

Jay doğruldu, gözlerini kadından ayırmadan biraz daha yaklaştı. Ellen gülümsedi.

"Araştırmama yardım etmek ister miydin?" diye saten kumaş üzerinde duman gibi bir sesle fısıldadı kadını öpmek için eğilirken. "Gecelerle başlamamızı öneririm..."

SONSÖZ

Kadın küçük beyaz odada tek başına oturuyor, içeri yalnızca yüksekteki parmaklıklı pencereden ayışığı giriyordu. Yaşamında ilk kez gerçekten yalnızdı, ipi kesilmiş bir balon gibi. Kendisininki gibi odalardan yüzleri olmayan insanların insanı ürküten çığlıkları ve ağlama sesleri geliyordu. Gece sesleri. Kendisine garip bir huzur duygusu veren sesler.

Kendi kendine bir ninni mırıldanarak bir kolundaki yastığını iki yana sallarken mavi boyalı kalemle duvara yazmaya başladı:

GÜNLÜK KAYDI

3 Şubat 1994

Garrett'e elveda

Bize elveda

Bana merhaba

Ailem kim olacak benim?

Kafamın içinde

Kalbimin içinde

Bu duvarların dışında

Başlayacak yeni bir oyun.

Bir gün…